

ஸ்ரீரஸ்து.

மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்க்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்.

மு ன் ற வ து ப ர க ம்.

பெருமாள் திருமொழி, திருச்சாத்த விருத்தம், திருமாவை, திருப்பள்ளி

பெழுச்சி, அமலனாநிராசன், கண்ணனாசன் சிவத்தாம்பு,

இவ்வாறு பிரபந்தங்களும்,

இவற்றிற்கு

பெரியவாக்கான் ின்னை, பெரியஜீவர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாந மும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை வனுசரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாந மும்,

பல பாதிகளுக்கெனக்க பண்டிதர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய ஸத்ஸீவிரி சபையாரால்

ஸ்ரீ ஸுதர்சன முத்ராசுக்ரானாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

—(*)—

காஞ்சிபுரம்.

1910

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

அ			ஆ		
அக்கரைபென் னும்	568		ஆதினாமெய்க்க நீபாதி	204	
அக்காக்காய் கங்கிக்கு	208		ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505	
அங்கமலக்கண்ணன் நன்னை	249		ஆமையின் முதுகத்தினிட	429	
அங்கமலப் பேரதகத்தில்	156		ஆயர் குலத்தினிள்	117	
அங்கமலிட்டலைவையுடும்	446		ஆயிரத்தோன் பாப்பி	417	
அங்கொரு கூரை	453		ஆய்ச்செயர் சேரிபனைதவிர்	245	
அஞ்சனவண்ணனை	262		ஆய்ச்செயற்குழிப்போன்	136	
அஞ்சுடாழியுள்	277		ஆலத்திலைபாள்	199	
அடிபேசமோடும்	15		ஆற்றிலிருந்து	240	
அடைந்திட்டமரங்கள்	107		ஆறுபர் கூடி	397	
அட்டிக்குறி சேரது	297				
அண்டக்குலத்துக்கு	23		இ		
அண்டத்தமரங்கள் குழ	213		இடவண்ணை மீடத்தோனோடு	313	
அண்டத்தமரப் பெருமான்	343		இத்திரனோடு பிரமன்	215	
அதிருக்கடல் நிறவண்ணனை	58		இமைமலரி அமரத்து	467	
அதிர்முடி முடைய	465		இருக்கொடு நீர்சங்கில்	224	
அப்பங்கலித்த சிற்றன்னடி	150		இருந்தகையத்தனியு	57	
அம்மைத்தடக்கண்	301		இருட்டியுண்டிந்து போய்	142	
அரவணியா பாயசேறே	151		இருமலைபோலெதிர்த்த மல்லர்	157	
அரவத்தமனியினோடும்	559		இன்பமதனை யுயர்த்தாய்	223	
அரவில் பள்ளிகொண்டு	309				
அலம்பா வெருட்டா	392		உ		
அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய்	367		உச்சியிலெண்ணெயும்	455	
அல்லவழக் கொன்றுமில்லா	38		உடுத்துக்கொடுத்த	33	
அல்லவல்லிடம்புக்கு	265		உடைபார் களமணியோடு	76	
அழகியளபம்பொன்னின்	67		உத்தியெழுந்த	191	
அழகியளபயில்	80		உய்யவுலகு படைத்து	86	
அனந்திட்ட அண்ணை	107		உகமெல்லிணையான்	427	
அனந்தன்பரமும்	586		உசம்பத்திரியாணியின்	511	
அன் அலயிற்றில் கிடந்திருந்தே	571		உருப்பினி கங்கை தன்னை	406	
அன்னமு மீதுருவும்	98		உருப்பினி கங்கையை	351	
			உழந்தான் நடவெய்	55	
			உழவதோர் படைபுயம்	467	
இ			உறகதுறகதுறகம்	558	
இணைவாய்க் சென்ற	441		உறியையமுற்றத்திருட்டடி	47	
இட்கொண்டத் தோன்றிய	108		உற்றவுறுவினி நேசய்காள்	554	

உனக்குப்பணி செய்திருக்கும்	563
உன்னுடைய சித்திரம்	582
உன்னைப் மொக்தாவில்	94

உ

உத்தரத்தக் குழியில்	459
---------------------	-----

எ

எட்டுத்தொகையும்	403
என்னெய்க்குடத்தை	181
எத்தனைகாலமும்	569
எந்தை தந்தை தந்தை	25
எந்தொண்டை வாய்ச்சிவம்	62
எந்தொன்றம் பெருமான்	35
எம்மனுவென்றால் தெய்வமே	577
எரிசிதறுஞ் சாத்தால்	415
எருதுகொண்டு பொருதி	208
எருத்துக்கொடி புடையா தும்	566
எல்லையில் வாசல்	521
எழிலார் திருமார்வுக்கு	72
என்றும்பேயென்று	169
என்றெனக் குட்டன்	78
என் தம்பிரானார்	71
என் வில்வலிகண்டு	350
என்று மெனக்கொளியான	270
என்னுதன் தேவிக்கு	348
என்னிதுமாயம்	125

ஏ

ஏடு கிலத்திலிவதன் மூன்றாம்	21
ஏதக்களையின வெல்லாம்	556
ஏறிற்றுச் செல்வான்	399
ஏழையேதையோர்	328

ஈ

ஈயபுழுதி புடம்பனைத்து	325
-----------------------	-----

ஓ

ஓருகாவில் சங்கு	113
ஓருகைகள் தன்னைபுடைபேன்	341

ஓருவாரணம் பணிசெண்டவன்	39
ஓற்றைவிடையாடும்	52
ஓன் துழி வொன்றிதழை	23
ஓன்றேபுளையான்	19

ஔ

ஔவேடக் கிண்கிணிகள்	151
ஔவார் விழுவார்	41
ஔக்கடையில்	71

க

கச்சொடு பொற்கரினக	47
கஞ்சனும் காளியனும்	407
கஞ்சன் 'கறுக்கொண்டு நின்றேன்'	221
கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த	175
கஞ்சன்நன்னூல் புணர்க்கப்பட்ட	155
கடல்கடைத்து	578
கடியார் பொழிவாரி	274
கடுவாய்ச்சின வெண்கண்	301
கண்டகடலும்	126
கண்டாரப்பழியாமே	193
கண்ணு கள்ளமுனை	541
கண்ணில் மணங்கொடு	219
கண்ணிக்குறியாக் கலந்து	173
கதிராயிரியி	380
கத்தக்கதித்தும் கிடந்த	130
கரியமுதில் புரைமேனி	390
கருங்கண்டேரகை	322
கருப்பார் கீள்வயல்	255
கருவுடைமேகங்கள்	205
கருளுடைய பொழில்மருதம்	497
கலக்கிய மாமனத்தளையாம்	368
கழன்மன்னர் குழ	122
கள்ளச்சகடு மருதம்	222
கறந்த கற்பாதுந்தவிரும்	182
கறுத்திட்டெறிச் சிந்த	196
கற்பகக்கொடி கருதிய	135
கற்பினம்மேய்த்து	189
கணக்குழையார் பொருட்டா	413
கன்றினைவாலோகைட்டி	182

கன்றுகளில்லம் புரூது	217	குறுகாமன்னரை	401
கன்றுகளோடச் செலிசில்	177	குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கி	423
கன்னலிலட்டு கந்தோடு	236	குன்றுடுகொழுமுழிப்போல்	489
கண்ணல் குடந்திரத்தால்	112	குன்றெறித்தாசினா காத்தவர்பா	530
கன்னி லன் மரமதிச் சூழ்தரு	272	குன்றெறித்தாசினா	287
கா		கூ	
காசின்வாய்க்காம்பிட்டுறும்	438	கூடிக்கூடியற்றார் கலிருந்து	448
காசுக்கறையுடைக்கறைக்கும்	452	கூண்டொழுத்தை	481
காடுகொடுபோய்	273	கே	
காதம்பலவுற்றிதிந்து	565	கேசவனேயிக் கே	235
காமத்தாவதகருதலர்	546	கேட்டறிபாதன	279
காயலார் திறலா	92	கை	
காபுரீர்புக்கு	141	கைத்தலத்துள் மாடாழிய	333
காசார் கடலைபடைத்திட்டு	362	கைக்காகத்திடர்க்குத்த	515
காசார்மேனிரிதத் தெய்வோனை	260	கையுங்காறும்	48
காரிகைபார்க்கு முனக்கும்	171	கே	
கார்க்கிமேனிரித்தா	184	கொங்குக்குடாந்தாயும்	195
காறுமெழா	565	கொங்கைக்கொறுவரை பெய்தும்	555
காளியன்பெய்யைகைகலங்க	358	கொங்கைகள் கூளிரொல்	146
காறாழ்நுணம் கண்ணாடி	333	கொடியேறு செத்தாமரை	308
காஞ்சேறுத்தழாய்	74	கொண்டதாறுவி	47
கி		கொண்டல்வண்ணாயினே	230
கிடக்கில் தொட்டில்	50	கொம்பினுள்பொழிவர்ப	436
கிண்டினிகடடி	130	கொம்போனை கொம்புபரித்து	383
கிழக்கில் குடிமண்ணர்	190	கொழுப்புண்டப செழுங்குருதி	485
கி		கோ	
கிழல்கிலகார்க்கிர	484	கோட்டுமண்கொண்டு	416
கு		கோளரிபிணுருவம்	87
குடங்கொடுத்த	210	க	
குடியில்திறத்தலர் செய்யும்	344	கக்காக்கையன்	80
குடையுஞ் செருப்பும்	269	கங்கின்வளம்புரிவும்	71
குண்டலந்தாழ	242	கத்திரமேற்றி	133
குமரிமணம் செய்குகொண்டு	339	கலமாமுழிப்பக்கன	306
கும்மையத்தொடு வெண்ணெய்	252	கலம்பொறுபுடம்பிடு	464
குர்க்கினத்தாளே	105	கழங்குகாக்கொடு	536
குருத்தமொன்றொகித்தாடுகெழும்	432	கா	
குழலிருண்டு கருண்டு	322	காமிடத்தெண்ணை	520
குறட்டோமசாகியாய்	509	காலப்பண்ணினைப்பிண்ணை	290

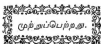
சீ		சொ	
சித்திரசூத்தனெழுத்தாய்	550	சொல்லோடுபிட்டுதி	237
சித்திரகூத்திருப்ப	373	சொ	
சித்தப்புவடத்து	402	சொத்தம்பொன்னென்	166
சித்தாப்பொடிக்கொண்டி	292	சொர்விலும் பொருள்வைத்த	443
சித்தாமிவங்க	289	சூ	
சிறியனென்றென்னிளங்கு	82	சூசமுற்றமுற்றடாவின	335
செவியங்கன் தடவி	320	சீ	
சீ		தக்காய்க்கார்களை	394
சீதக்கடலுள்	52	தங்ககைய மூக்கும்	462
சீதரீப்புடைசூழ்	439	தடம்படுதாமரை	242
சீமாலினையினி	211	தடவரைவாய் மிளிர்த்து	589
சீபிளாந்திரத்த	442	தண்டொடுக்காரம்	81
சொணியால் திருமாமே	460	தன்மொளையிலும்	526
சொன் னுதா தாய்	195	தத்துக்கொண்டான் கொளே	145
சீலைக்குதம்பை	271	தத்தம்பக்களமுது	153
சீ		தம்மாயன் கத்தகோபாலன்	341
சரிதையுந்தெரி வியலும்	285	தலைப்பெய்துருமுறி	468
சருப்பரஞ்ஞமையசேனை	67	தழைக்கருந்தொங்கலும்	283
சத்திரிண்டியர்	288	தன்னித்தனர்க்கடைபிட்டு	245
சத்தமொளியிடும்	79	தன்முத்தத்துக்கட்டி	77
செ		தன்னடியார் திறத்தகத்து	495
செக்கமிடைதுளி	110	தன்னேனாயிரம் பின்னாகமோடு	250
செங்கமலக்கழலில்	97	தூ	
செங்கமலப்பூவில்	119	தாய்மார் மோர்விற்க	258
செஞ்சொல்லுமறைப்பொருள்	527	தாரித்துறுத்துவர்	183
சென்பகையல்லினக	214	தார்க்கினந்தம்பிக்கு	359
செத்துப்பெய்வதோர்	451	தாழியில் வெண்ணெய்	83
செந்நெளரிசி	234	தாழைதண்ணும்பல்	247
செந்நெளரீவயங்குழ்	51	தீ	
செப்பாடுகடைய	303	திக்குபிறைபுகழானன்	377
செப்பினமென்முலை	144	திண்ணைக்கலத்தில்	187
செப்போதுமென்முலை	318	திண்ணையென்சங்கு	280
செம்பெருந்தடக்கண்ணன்	318	திரண்டெழுதழைவழை	321
செருகலாயுட்புள்ளான்	513	திருவுடைபென்றோதான்	229
சென் னுக்கங்குடைத்தாமே	572	தினாரீச்சகந்திமண்டலம்	116
சென்னியோக்கு	574	தினாபொருகடல்சூழ்	470
செ		தீ	
செப்புண்டசாடுதெரி	143	தீபுத்திக்கஞ்சன்	154
		தீயில்பொலிவென்ற	27

து		நா	
துக்கச்சுழையை	560	நாடுகளுமறிய மானிடப்பெரிட்டு	457
துடச்செவியை	109	நாடுமுழுமறியவேபோய்	329
துப்புடையாய்கள்	93	நாந்தகமேந்திய	131
துப்புடையாநாயடைவது	519	நாந்தகஞ்சங்குதண்டு	382
துன்னியபேரிரூன்	127	நாவகாரியஞ் சொல்லிவாதவர்	421
து		நாவைப்பெரியதிவினிஸ்	311
துலிலாமுற்றத்தே	102	நாழிகைககறிட்டு	388
து		நாங்கனோர் நாலைந்து	60
து		நாநியசாந்தம்	121
து		நானே துமுன்மாயம்	529
து		நீ	
தெருவிற்கள்களின் து	207	நீரேறுசெஞ்சடை	385
தென்னவன் தமர்செப்பம்	447	நெ	
தென்னிலங்கைமன்னன்	202	நெடுமையா துவதேழும்	539
தே		நெய்க்குடத்தையப்பந்நி	548
தேவுடையமீனமாய்	511	நெய்க்குடையவதோர்	30
தேவனுவிசெருத்து	243	நெறித்தகருக்குழல்	306
தேவகன் பிலம்பன்	316	நே	
தோ		நோக்கியசோதை	63
தொத்தார்க்குக்குழல்	259	ப	
தோ		பக்கங்கருஞ் திதுப்பாறை	116
தோட்டமில்லவன்	540	பஞ்சவர்ணத்தஞப்	126
தோயம்பாத்தகடுவு	384	பஞ்சவர்ணத்தஞப்	355
ந		பட்டங்கள் பனவுமுடை	304
நக்கவார் முன்னிற்கும்	128	படப்பங்கய மலர்வாய்	114
நந்தன்மதுையை	363	பட்டங்கட்டிப் பொந்தேருடு	330
நம்பினகளின்நேத்த வல்லார்கள்	545	பனைத்தேவலினவாய்ச்சி	54
நம்பியிம்பிபெவந்து	459	பதமுதலையவர்	147
நம்புடைநாயகனே	88	பதினாறுமாவிரவர்	500
நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை	337	பத்துநாளுங்கடந்த	49
நளிர்ந்ததிலன் நயாசலன்	434	பாந்திட்டுநின்ற பகைடல்	104
நன்மணிமேகலை	263	பருப்பதத்துக்கயல் பொறித்த	584
நன்மைதிமைகனோன் தும்	537	பருவம்மீசம்பாயே	64

		பு	
பருவங்களை வைப்பதி		410	பு
பாபலா முஞ்சொல்லி		410	பேசவுத்தெரிபாத
பல்லாண்டு பல்லாண்டு		12	பேணிச்சிருடை
பல்லாண்டென்று பரித்திரை		40	பேயின்முடியுண்ட
பல்லாடிகாவியிய்யூரில்		220	பேய்ச்சிறுநீர் புண்ணக்கண்டு
பன்னத்திம்மேயும்		188	பை
பநவபேயு பரம்புருடா		575	பையாவினைப் பாதகடனாள்
பந்நுர்கடுக்கமுன்		215	பொ
பந்துமஞ்சள்பூசி		262	பொங்கு வெண்மணல்
பனிக்கடலில் பள்ளிகோலை		588	பொங்கொலிவந்தக
பன்மணி முத்தின்		101	பொத்தவுரைக்கவிழ்த்து
பன்றியுமாயுமினமும்		278	பொல்லாவடி யுடைப்பேய்ச்சி
பன்னிருதிக்கை		268	பொற்றிகழ்ந்திரகட
பா			பொன்போல் மஞ்சளமாட்டி
பாண்டியன் கொண்டாட		6	பொன்னா காணொடு
பாண்டவர் தம்முடைய		411	பொன்னியல் மின்னினி
பாக்கனென்று		82	பொண்ணைக்கொண்டு
பாலைக்கறந்து		232	பொ
பாலொடு செய்தவிர்		96	போதமர் செல்வக்கொழுந்து
பு			போதர்கண்டாயின்கே
பிண்டத்திரையும		190	பொய்ப்பாடெயலின்
பிரக்கியபேய்ச்சி		55	பொரொக்கப்பண்ணி
பிறப்பதத்தே மாண்டொழிந்த		478	ம
பிண்ணமனாளை		185	மக்கியவல்லினை கோய்காள்
பு			மச்சொடுமாளிகையேறி
புட்டியில் கோலம்		102	மடிவழிவந்து
புலியுள் நான் கண்டதோர்		319	மண்ணில்பிறந்து மண்ணாடும்
புள்ளினைவாப் பிளந்திட்டால்		207	மண்ணும்மலையும் கடலும்
புந்தாவன்கும		281	மண்ணும்மலையும் மறிகடல்
பு			மத்தக்கலிந்து
பூவித்தொழுகியிப்புகு		183	மத்தனவுர் தாரிசும்
பூதனம்கொடுவேய்வி		430	மாவடி வைத்தம்பிக்கு
பு			மருட்டார் மென்குழல்
பெண்டிர்வாழ்வார்		156	மருதப்பொழிவணி
பெருப்பெருத்த கண்ணாள்		334	மருமகன்நன் சந்ததியை
பெருமாயுரில்		59	மலைமுடைபூத்ததயில்
பெருவகைவைப்பதி		483	மலைபுளாதோன் மன்னவரும்
			மன்னர்மதுக
			மன்னன்நன் தேவியார்
			மன்னாகநன்நனை

வாழாட்டத்தின்மீர்	18	வெண்புழுதிமேல்	116
வானவாதிமும்மாண	257	வெண்ணிறத்தோய்தயிர்	345
வானத்திலுள்ளிர்	302	வெண்ணெய்நீர்தருணுக்கு	176
வானத்தெழுந்த	248	வெண்ணெய்கிழங்கி	226
வானவந்தாய்மகிழ	89	வெண்ணிலிசங்குவெஞ்	387
வானிலவந	314	வெண்ணெய்நத்தின்	542
வி		வே	
வின்கொளமர்கள்	64	வேடர்மறக்குளம்போலே	342
விண்ணின்மீதமர்கள்	295	வேயத்தங்கள் குலத்துதித்த	591
விண்ணெல்லாம்பேகட்க	167	வேலிக்கோல்வெட்டி	194
விற்பிடித்திதத்து	469	வை	
வே		வைத்தவெய்யும் காய்த்தபாடும்	152
வெண்கலப்பத்திரம்	132	வையமெல்லாம்பொடும்	164

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

மா		மை	
மாணிக்கம் கிண்டினி	99	மைத்தருமாமலர்க்குழாய்	315
மாணிக்கங்கட்டி	69	மைத்தடங்கண்ணி	60
மாணிக்கநாளுருவாய	553	மைத்தடங்கண்ணி	84
மாதவத்தோள் புத்திரன்	477	மைத்துள்ளம்மார் காதலியை	506
மாயச்சகடமுதைத்து	311	மையார்க்கள் மடவாய்ச்செயர்	253
மாயவரிமதுருதனனை	532		
மாயவன் பின்வழிசென்று	346	வ	
மாலிருஞ்சேலை வென்னும்	418	வஞ்சனையால்வந்த	76
மாவலிதன் னுடைய	409	வடநிலைமதுரை	471
மாவலிசெவன் லியில்	246	வட்டுடுடுவ	129
மாற்றுத்தாய்சென்று	352	வணகன் னுடைய	165
மாணமருமென்றேடுகி	371	வண்டமர் பூங்குழம்	61
மாணிசுரதியில்	455	வண்டெலித்திளைத்தும்	239
		வண்ணக்கருங்குழம்	264
மி		வண்ணகன் மணியும்	425
மிக்கபெரும்புகழ்	124	வண்ணப்பவன் மருங்கினில்	163
மிடறுமெழு மெழுத்தோட	266	வண்ணமடங்கன் குழ்	44
மின்னையதுண்ணிடையர்	156	வண்ணமால்வளையே	544
மின்னுத்தமதிள்குழ்	4	வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
மின்னிடச்சிதை	201	வயிற்றில்தொழுவை	551
மின்னுகொடியுமே	111	வருகவருகவருகவிக்கே	228
மின்னுத்ததுண்ணிடையர்	374	வலங்கா தில்மேல்	293
மு		வல்லாளன் தோரும்	393
முடியொன்றி	357	வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
முத்தும்மணியும்	53	வல்லிதுண்ணிதழன்ன	284
முப்போதுங்கடாந்து	254	வல்லெயிற்றுக்கேழுமாய்	487
முலையேதும் வேண்டேன்	168	வழுவிவான் அயில்லா	299
முற்றிலும் தூதையும்	66	வயிற்றுதலைத்தேன்	562
முன்னரசிக்கமதாதி	317	வள்ளி தடங்கிடைய	267
முன்னலோர் வெள்ளி	113	வன்பேய்முழுவண்டதோர்	306
மூ		வா	
மூத்தலைவனை	134	வாக்குத்துப்பலையில்கை	534
மூன்றெழுத்தனை	473	வாயில்பல்லுமெழுந்திசை	326
மே		வாயுன் கவையம்	49
மெச்சுதுசங்கம்	137	வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
மெய்தியிருநாள்	75	வாசனிர்த்தகொங்கைபாய்ச்சி	180
மெய்யென்று சொல்லுவார்	170	வாசனிர்த்துழைமடவாய்	370
மே		வாசாருமுழைமடவான்	378
மேலெழுத்தோர்	445	வார்காதுதாழப்பெருக்கி	175
		வாவொன் துசொல்லியென்	174

மணக்கால் கம்பிகள் அருளிச்செய்தது.

இருவீர்ப் பேரினா லென்பா.

மு.—இன்னமுதமுட்டுகே விங்கிலை னைக்கீளிவே

தென்னாங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமான்— 1 பொன்னஞ்

சிலேசேர் ஐதலியிலேன் சேலார்கோனெங்கன்

குலசேகரனென்றே கூறு. ௧.

ப-னா.— னா— புகத்த சிறத்தையுடைய, செலியே— னாராய் மடக்கிலியே!, இன் அமுதம்— போக்யமான அமுத்தத்தை, னைட்டுகேன்— உண்ணக் கொடுக்கிறேன்; இங்கே வா— என்னருகே வா; தென்— தென்னகாக்குத் திசையாயுள்ள, அரங்கம்— திருவாங்கம் திருப்பதி விஷயமாக, பாடவல்ல— பாலகையில் சதாராய், சீர்— பாகவத பத்தியாகிற் குணவீசோஷ பவியூர்ணாய், பெருமான்— 'பெருமான்' என்ற திருபக நாம த்தை யுடையாய், பொன்— ஸ்பந்தாநியமாய், அம்— அழகெழான நிலை— நிலைபொன்ற புரு வத்தை, சேர்— முகத்திலே சேர்க்குதலாய், ததலிப்— ஸ்தந்திரஞக்கு, வேள்— காமன்போல் சஞ்ஞியோய், சேலார்— சோலம்சத்திலவர்களுக்கு, கோன்— கீர்வாறுகாராய், எங்கன் குலம்— பரபகரண எங்கன் குலத்துக்கு, சேகான்— கிரோதமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ குல சேகாப்பெருமான், என்றே கூறு— எங்கெ இத்தகையசகையொன்றையே சொல்லிப்போகு.

வ்யா. இன்னமுதமுட்டுகேன். “ இன்னமுதிலொபொவறு துட்டியெடுத்த வென் கோலக்கிலியை ” என்னக்கடவதிறே. இங்கு * தேனுப்பாதுமமுதுமாய திருமால் திரு நாமத்தைவிறே னைட்டவனத்தது; அதேபோன்ற ஆழ்வான் வந்ததிருச்செவியிலே முன்பு ப்ரஸத்தித்த த்வபத்தை யீளவும் ப்ரஸாதித்தருளித்த. “ இங்கேவா ” என்று திருநாமம் சொல் என்றத்தால் வடிவில் சிறந்த ஹர்ஷத்தைக் கண்டிவரவழங்கிறது. னைக்கீளிவே. புகத்து மாகதம்போலேவிருக்கிற மடக்கிலியே. இத்தாம் - “ என்னுருயிர்த்தாகுத்தன் தின்செய்பவராயொக்கும்வாய்க்கண்ணன் கைகாலினன் நிற்பகஞ்சராய் சிறத்தனன் ” என்னும்படியான குபலெனப்பவத சொல்லுகிறது. (௧) * லாரோலாஜ்யோபெவதி யிறே. ஏதுக்காக வெள்ளை பழங்கிறதென்ன; தென்னாங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமான் பொன்னஞ் சிலேசேர் ஐதலியிலேன் சேலார்கோனெங்கன் குலசேகரனென்றே கூறு என் னிறது. தென்னாங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமானாகையாவது - “ இருளிரிய ” “ தேட்டருக் திறத்தேன் ” “ மெய்யிவ்வாழ்க்கை ” என்றெ முன்புதிருமொழியிலும் பாடி, முடிவிலும் “ பாவரும் வந்தபுயணங்க வங்கனகத்தயின்றவனே ” என்றும், மத்தும் திருமலை முதலாயிருக்கிற ஆராய்க்கணான திருப்பதிகளையும் “ காகுத்தாகண்ணவனே ” என்னும் அர்ச்சலதாரத்துக் கடியான அலாதாங்கலையு மருளிக்கொத்து தலைக்கட்டுகையாலும், அவர் தாம், * செருகிசெயர்க்கக் கோணிக்கொற்ற கஞ்சேலகஞாணையாலும், * வெண்பெண்புண்ட வாயுநாகையாலும், எல்லாம் திருவாங்கத் திருப்பதி விஷயமாகலாயிறே. * பொன்னஞ் சிலேசேர் ததலியிள் வேளாகையாவது - ஸ்பந்தாநியமான கிந்துக்கு னத்தர்வான புருவ த்தை முகத்திலே சேர்க்குதலாய் ஸ்தந்திரஞக்கு சஞ்ஞியோ யிருக்கிறவர். வேள் - காமன். (௨) “ கஜவட்டியவகிதிபிராறு ” “ காமம்மாசெய் கோக்கியர்க்கு ” என்னக்கடவதிறே.

1 “ பொன்னின் ” என்றும் பாடம் காண்கிறது.

(௧) “ பாய்க்கணப்பறவாதி ” (௨) “ கத்தப்ப இவழந்திமங்க ”

இந்தாம் - ஆரூர்துக்கு மேலான வ்யாபுதாத்தியை யுடையவர்களுக்கு தர்சனியாயிருக்க முடியுமா என்பது. சேரலங்கோன். சோலம்சத்திலவர்கட்கெல்லாம் சாஜாவென்கை. (அ) "நா ஜாபிசுஜெஸ்ஸு வெபுஷ்டம்." கோன்- சாஜா. குடிக்கு கிர்வாஜனகொன்றபடி. எங்கென்குல சேகரன். பாபர்குலசேகரனென்கை. "இராமாதுசு தெவ்ருங்க்கொழுத்த" என்று மாப்பெயரே. குலசேகரனென்றே கூறு. * ஈன்வனத்த மெய்கிரிப்பைதலே, இன்ருளம் ரீயிழற்றுகே, குலசேகரனென்றே கூறு, கூறினவர்க்கு * அருதமாய திருமாம் திருமாம மான * இன்னமுதமுடிகென்; ஆதையாவே குலசேகரனென்றே கூறு. (உ) "வது வும் குவபுடிசெவலம்" என்னக்கடவதிறே.

அ. ஆரங்கெட. இதில் - அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் பதப்பித்த திருக் கெப்பையச் சொல்லுகிறேன்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

ரு.—ஆரங்கெடப் பரணன்பர்கொன்னாரென் றவர்களுக்கே வாய்க்கொடுகுடப்பாம்பிற் கைவிட்டவன்மாற்றலரை வீரங்கெடுத்தசெக்கோற் கொல்லிகாவலன் லில்லவர்கொன் சோன்குலசேகரன் முடிவேந்தர் சிகாமணிமே. உ.

ப-நா- ஆரம் வெ— (மத்திரிகருடைய கீத்திரிமத்தாலே) முத்தாஜமாம் காணு மப்போக, (விசாரித்ததில் ' ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கையுடையபர்கள் ' என்ற மத்திரிகள் பக்கம் தேறி) பான் அவர்— ' பாவத்துவிலே பத்திரிபன்னுமவர்கள், கொன்னார் என்று பாய்வதுவைக் கையுக்கொன்னார் ' என்று, அவர்களுக்கே வாய்க்கொடு— அந்த ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களுக்கே பதப்பித்தது, குடம் பாம்பின்— பாம்புக்குடத்தில், கை இட்டவன்— (பாம்பின் பட்டத்திலேபட) கையையிட்டவர், மாற்றவரை— சத்திரக்கரை, வீரம் கெடுத்த பக்கவீர்ப்பக்காரைப் பண்ணின, செக்கோல்— ஆதிதருகைய யுடையவராய், கொல்லி— ' கொல்லி ' என்றொருசொத்துக்கு, காவலன்— திரிபன்னகராய், விவ்வன்— அவரந்தா சாஜர்களுக்கும், கோன்— அதிராஜாய், சோன் குலம்— சோனாடைய குலத்துக்கு, சேகரன்— கிரிசாபூஷண பூதாய், முடி— கீரிடநாரிகளான, வேந்தர்— அரசர்களுக்கு, கெடமணி— கெடமணியாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமான். [திருமொழியின் அது வந்ததாமதமே போக்கப்பட்டிருக்கை.]

வ்யா. ஆரங்கெடவென்றுதொடங்கி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் அவர்களுள் டரின் பாவவையத்தைக் குறிக்கவேணுமென்று மத்திரிகள் அவர் திருவரைத்தன பெடுத்து மத்திரியைத்து அவர்கள்மேலிலே ஆசாபிக்க; அந்தைக்கெடே பரணன்பர்கொன்னாரென்று. பாவத்துவிலே பத்திரிபன்னுமவர்கள் பாய்வதுவைக் கொன்னாரென்று பத்திரிபன்னுபண்ணி. பூணம்பர்வரதவர்களிறே * பிறர் கன்பொருள் தன்னை கம்புவது. இப்படியானையால் கங்களுக்கே வாய்க்கொடு. அவ்வளவன்றிக்கே அவர்கள் விஷயத்திலே பதப்பித்து. ஸாம்பர்வர கைகீட்டல்பாத்தி " என்றொருபேய பாம்புக்குடத்திலே அடிகள்பட்டத்திலே

[illegible]

ஞானசேகரப் பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

பின்னிலேயே தங்குதல் திருநாவுக்கரசர் சாணம்.

$$\text{STRENGTH} = \left(\frac{1}{\sigma_0} \right) \text{STRENGTH} \text{ IN MPa}$$

(க) “சச்சரானும் ஸ்ரீமத்சீடகடலிடிதபாதலிடம்.”

ஸர்வோத்தமபுருஷபுருத்தியை, அளி அபரிந்து சென்று துத்தே, பணங்கம் ஆரோம்-
ஆரோம் பணங்கமேவும், ஆர்த்த- பூர்ணமாக உடைபடுதல், அரவு அரம்— 'நாகராஜன்'
என்றே இத்தாம் உண்டான, பெரு சொதி— மஹாதேஜனுக்கான புருஷபுருஷ, அனந்தன்
என்றும்— திரு அஸத்தாழ்வானுதே, அவரி விவங்கும்— அமுதமிக்கு, உயர்— உயர்த்தி
மபுருஷத்தால், வெங்கி— வெணுத்திருந்துகள், அநீகாண- திருப்பெருக்கைய, மேனி-
பொருத்தி, தென் லீ— தெனித்த நீகாபுருஷ, பொன்றார்— காலேயியானது, தினா-
அலகாசுதே, கையல்— கைகாசுதே, அடி வகு— திருவடி கலைத்தடை, பட்டிகொல்லு—
திரு நல்லாபரித்தாபுருஷ, கரு பணியை— சிவந்தம் பேசுந்தாறுபு, கோமளத்தை— மீது
கையாடவனுய்யும் எப்பெருமான், என் கண் இனேகன்— என் கண்காணான, கண்டுகொ
ன்றி— தோவித்து, கலிக்கும் காம்— ஆகத்திக்கும் காம், என்ன கொள்— எப்போதா
பாபத்தையோ!

ஸபா. இசுரேலியர் சுபர்மணிக ளீமைக்கும் தெழீ. இரும் நிகழிப்போம்படி. தீயோ
நின்னபுருஷபுருஷ மணிகள் கிழக்கெழறிமையும். இவ்வுத்தியணிபண மயிங்குளங்கித்த
இரமணத்தி; அநாவது - இரண்டாய்ச்சேர்த்த திருவடி நீயென்று சொல்லுநிலைக்
கையுடைத்தான பணங்காசுதாபுருஷ பூர்ணமாகவுடையது. அரவரப்பெருஞ்சோதி.
நாகராஜாவென்றும் மஹாதேஜனுக்கையுடையது. அனந்தனென்னும், எல்லாவற்றையும்
ஸபரித்து நீத்திர ஸர்வோத்தமபுருஷ விவங்குநிலை சொன்னுதே கையுடையது
கையாலே அர்த்தென்று சொல்லப்படுதே. என்னும். ஸாமுக்கன், வானாதி, தகைகள்
என்று முனிபுதே; அவர்காசித் காட்டிப் பகவத் பாதபாஸத்தியை யுடைபதென்னும் பர
வித்தியை யுடையான். அளிவிளங்குமுயர் வெள்ளையினையெனினி. அமுதமிக்கு ஒக்கத்
தையுடைத்தாய் மறுபுற வெங்கிப்பெருக்கையதே திருவணத்தாழ்வானமேவி. திருவாங்கப்
பெருக்கருள். (ச) "தெய்கு-தெய்கு உ-பெருதெய்கு" என்று சொல்லுமது அங்கே
காலும்; இவர்க்குத் திருவாக்கையதே மஹா ககாத்திலே, தென்னாந்தொன்றி திறைக்கை
வாலடிவருட. தெனித்த நீகாபுருஷ காலேயி, தினாபாஸகையாலே திருவடிகளாவருட.
பள்ளிகொள்ளும் கருமணியை. திருவணத்தாழ்வானமேவே ஒரு சிவந்தம் காத்தாப்போலே
கண்வளர்த்தருளுநெலலை. கோமளத்தை. கண்ணாத்த அனக்கவொன்னாது ஸளருமாய்
முடைபயனை. கண்ணொன்றி. கலியர், "கோத்தைக் கண்டுகொண்டு" என்னுமாப்
போலே, என் கண்ணினேகன். பட்டினிவிட்ட வெங்கண்மன். என்று கோலோகளிக்கும்
காளே. அந்தகன்றி. (உ) "ககைககைககைககை" என்று கலிக்கும் கலிப்பகப
இக்கெகைக் கலிப்படுதென்றே.

ஸா.—வாயோசீனாஞ்ஞாது துதங்களங்கி வணபுடயி வழுநகமுமிழந்தசெந்தீ
வீயாதுமலர்ச்சென்னிவிதானமேபோல் மேன்மேலும்கிசெவக்கும் பரத்தன்கீழ்க்
காயம்பூமலர்ப்பிறங்கலன்னமானிக் கடிவாங்கத்தாவணியிற் பள்ளிகொள்ளும்
மாயோசீனமணாத்துணைபுறீ ரிண்டென்னவாயுமென்றுகொலோ வுழித்தகாளே. உ.

பா.— துதங்கள்— துதிக்கைக்கிடேக, ஆர்த்த— பொருத்தின, ஓர் திரு கீர்த்தி
துது வாய்— ஆரோம் வாயையும், வனை— வெணுத்த, உடம்பென்— திருமேனியையும், சிதா

(ச) "வைகுண்டேது பரோசோகே" (உ) "அரமங்க மஹமங்க மஹமங்கம்"

வம் போல் — மேற் கட்டியோல், எங்கும் — மேற்பக்கமெங்கும், மிக பார்க்கு — மிகவும் பார்க்குமாறு, அருள் — (சத்தக்கன் அணுகலென்னுதபடி) அமுலாநின்றான், நாகம் — திரு அளந்தாழ்வான், மேல் மேலும் — இடைவிடாமல், உயிழ்தை — வாயால் உயிழ்திற, சென்றி அதன் கீழ் — அகிலிவாலைகளாநிற அதன் கீழே, மண் வியாத — பூமாரூத, சென்னி — திருமுடிவைய புடைபனுமாய், காய மலர் — காயம் பூக்களால் தொகெச்சப்பட்டு, 15 — அழிவொருங்குள்ள, பிரங்கம் அன்ன — மடமே போலேயிருக்கிற, யானை — ஸர் யோவாரும், சுடி — அரணுங் போருப்படிபாண திருமயில்களையுடைய, அங்குத — திரு வாய்க்கத்தினை, அடி அனையின் — சேஷசபாத்தினை, பல்லி கொள்ளும் — திருக்கண் வாய்த்தருளுநிற, மாயோனை — ஆச்சர்யபூதனை, மணம் துன்பற்றி நீண்டு — ஆமோத ஸ்தம்பத்தவபத்தைப் பற்றியின்று, என் வாய் ஆர் — என் வாய் நாய், வாழ்த்தும் நான் — துதிக்கும் காலம், என்று கொண்டு — வந்தோ!

வ்யா. இரண்டாய்பாட்டு. வாயினாக்குதாறு ததங்களைத்த. பசோதாப: சோட்டி கீர்ஷண ஸ்பர்சத்தால்வந்த ஸாகத்துக்குப் போக்குகிட் டேத்துமாப்போலே பவததபவ நவ்ஷ பாக்ஷத்தாலே வந்த பர் திக்குப் போக்குகிட் டேத்துகைக்கா ஆயிரவாநாயும்; துதங்களைவது - ஸ்நோதாதிகளைப் புறப்படவிடுகை. ஸ்துதமிதே. வரையுட்பிலமுல் லாகம். வெணுத்த சித்தததபமுடைபனும், பாதிபகைத்துக்கு வந்ததுவலொன்னுதபடி. அயிபவரீபனுவிருக்கிற திருவளத்தாழ்வான். உயிழ்த்தகெத்தி வியாதமலர்ச் சென்னி விநா ணமேமோல் மென்மேலும் மிகவென்றும் புகித்தன்கீழ். அவன்வாயலே மிகவிடத்தே யுயிழ் திற அகிலிவாலைகளின் பூயோதிஸ்ஸாநிற மேற்பட்டியின் கீழே, வியாதமலர்ச்சென்னி - பூமாரூத திருமுடிவைய புடைபனுமாய், காயம்பூமலர்ப் பிறங்கவள்ளையான. காயலின் அழகிய பூவானசெய்யப்பட்ட மாலிபோலேயிருக்கிற ஸர்வேச்சவரீன. கடியாங்கத் தாவணை யில் பள்ளிகொள்ளும். அரணுங் போரும் மதினையுடைய கோயில்கிலே அப்படிபலிவனான திருவளத்தாழ்வான்மேலே கண்வளத்தருளுநிற. மாயோனை. (உ) “ ஸம்பா ஸ்வாபித ஸ்ரீசேஷ ” என்னும்படி கண்வளத்தருளுநிற ஆச்சர்யபூதனை. மணத்தானே பற்றியின்று. ஈ.ஆமோத ஸ்தம்பத்தவபத்தைப்பற்றி நீண்டு. அழகிலே அகப்பட்ட நவ்ஷத்தாலே தன்னு ண்ணமே இரண்டு ஸ்தம்பங்களைப்பற்றியின்று. வாயார என்றுகொலோ வாழ்த்துகளோ. கண்டால் கொள்வது வேறொரு பசியோஜாமியிலையிறே; “ பல்லான்றி பல்லான்றி ” என்று மித்தனையிறே.

மூ.— எம்மாண்பிலயனுக்கு காலினாலமெடுத்தித்தத்தி யிரிண்டுகேழும்கொண்டு எம்மாமெழிற்கண்ணக னெட்டினெருங்கே நொழுதேத்தியினிதினைத்த சிற்றசெப்பொன் அம்மான்றாமலர்க்கமலக் கொழூழ்தோன்றவணவியாங்கத் தாவணையிப்பள்ளிமொள்ளும் அம்மான்றாமலரினைக்கீழவர்களிடம் கடியவலோடென்றுகொலோ வணுதுகளோ. ௬.

ப-ணர்.— ௪ மானியில் — எம்மாப்படி யானுமுண்டான மாட்சிமையுடைய, அவன்- பாத்ருமாவானவன், நான்கு நாகினுளும் — நான்கு நாகங்களும், எடுத்தை — தன்பரிவுக்குத்தக படி எடுத்து, ஏற்றி — ஸ்துதித்து, இரு இரண்டு முகமும் கொண்டு — நான்கு முகங்க

உரையில் கொண்டு, எரிமாதும்— எல்லாம் பக்கங்கிலும், எழில்— அழகிய, கண்கள் எட்டி-
புறேயும்— எட்டுக்கண்களோடே, தொழுது— பந்தாந்துகி டு- நுங்குகொண்டு, எந்தி-
ந்துதிந்து, இனிது— சாந்தர்போக்பயாத [சாந்தர்போக்பயாத எந்தியடி.] இவ்வுரு-
கின்ற— வேலிக்குப்படி, கின்றனனும், செம்பொன்— செம்பொந்தகட்டிபேரேல் ஸ்பந்த-
னிபதும், அம்மாந்தன்— ஸ்வகாரண பூதனுடைய, கவலம் மலர்— தாமதாய்ந்தாரபுடைய,
கொப்பூழும்— திருவாயினது, தோன்ற— தோன்றாப்படி, அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு
ஆபாயமான, அங்குதும்— கோலிகிலே, அடி அணியில்— சேஷசங்கையிலே, பன்-
லிகொன்றும்— பங்கிலொன்றானுறே, அம்மாந்தன்— எம்பெருமனுடைய, அடி-
இலாகிழும்— நெருங்குகின்ற கிழே, அள்கன் இடும்— புறப்பக்கமாகப் பணிமாதி, அங்கு-
அங்கே, அடிபயசோடு— அந்தக்கண்களாக்கொடு, அதுனும் நான்— கிடும் நான்,
என்று கொண்டு— சாந்தே! [“மாதும்— பொன், பக்கம், செல்வம்” என்று நினைந்து.]

வாய், நுங்கும்பாட்டு. எம்மாணியில் அயன். எப்படிப்பட்ட மாட்சிமையுடைய
பந்தைய. அநாதை - சந்தேகத்தாகப் பண்ணுத தன்மை குறைவற்றிருக்கை. கான்கு
நிலினனும். சந்தேகத்தாக இருக்கு பரிசாயன நாலாக்காது. எடுத்தேத்தி. நன் சாத-
தையுக்குத் தக்கபடி எடுத்தேத்தி. எரிசென்டு முகமுங்கொண்டே. நாலவேதத்துக்குச் சமைந்த
நாலுமுகமுங்கொண்டு. எம்மாதும். பிள்ளும் முள்ளுமட்டக்கனாதே பங்குதக்கவென்றும்.
எழில்களாக் கொட்டிபுறேயும். அழகை யதபலிக்காக்குப் பல கண்டடைந்த பாயோதும்
பெற்றும். தொழுகேத்தி விரி திறைஞ்சுகின்ற. பரிதி பரிசுதனுக்குக் கொண்டுநொழுது
சந்தேகத்தாகப் பண்ணுத தன்மையுடைய தாம்படி. சேம்பொனம்மான்ற மலரிக்
கவலக் கொப்பூழ்தேன்ற. எப்பந்தையாய் இவ்வருளுடைய கார்பவர்க்கத்துக்கெல்லாம்
காரணமென்றும் மறந்தும் தோற்றும்படி. பாலிருக்கிற தாமதாய் பூதவையுடைய நன் திரு-
வாயிலே தோன்ற. அணியாக்கத்தாவெண்ணில் பள்ளிகொள்ளு மம்மான்றன். ஸம்ஸாரத்துக்கு
ஆபாயமான கோலிலே திருவாரத்தாயன் பேசேல் கவனவந்திருநுறே ஸ்வேர்வா-
றுடைய. அடியின்கீழ்வள்களிடே. அவன் திருவடிகளில் கிழே புறப்பாத்தபகாண்களைய்
பணிமாதி. அங்குமயவசோடு டென்றகொடுவோ வணுதுகளே. அங்கு அந்தக்க சந்தி
செய்ய மலர்க்கோடு எதுபெறுகாதும்கிடும்வதென்றே. “ அடியார்கள் குழாங்-
களை ” இப்பாதி.

மு.—மாலினவாய்ப்பொருத்தமாய் வேலிவண்ணை யென்கண்ணை வந்துன்றமேதி
ஆலினவந்துய்க்கொண்ட வாயிறுறை மலர்க்கட்டைவண்ணையுதிழிப்ப
பாலினவல்லமொழிவைப்பற்றற்குள் பரிவாங்கத்தாவெண்ணிப் பள்ளிகொள்ளும்
கோலினவாறவழத்தியென்றன்கைகள் கோய்மலர்வென்றுகொலோகப்புகளே. ச.

ப.—நா.— மாலின— கோலியென்றுமண்ணுடைய, வாய்— வாயை, பிளந்து—
பிளந்து பொகட்டு, உகந்த— ஆச்சரிதவிரோதிபோகப் பெற்றேயென்று உகந்த, மலர்—
ஆச்சரிதப்பாழந்தாய், வேலி வண்ணை— கடலென்பதாத்த திருநிறந்தையுடையாய்,
என் கண்ணை— எனக்கு பண்புண கண்ணையும், அன்— இந்தக் கவனமுபெய்-
வித்த அக்கவத்திலே, வம்— பரிஷ்டமாயிருப்பதொரு, குன்றம்— கோவந்ததாய்வ-
தந்தை, அந்தி— கவலம் தாங்கி, ஆயின— பகக்களை, உப்பக்கொண்ட— கவிந்தாயாய்,

ஆய் அந்நை— ௨, தன் தோளாலே பிள்ளைகலிற்காட்டும் மேனாணித் திருக்குமவராய், அமர்தம்— சித்தமாயிரிகலிற்காட்டும், தலைவண்— பாசாசாணவாய், அம்— அழகிய, தரிழ்— தரிசுலாகிய, இன்பம் பாவின்— பாட்டுப்போலே மிளிவாய், அலமொழியாய்— ஸ்ரீமந்தாசாணம்போலே இனிமையாய், பற்ற அந்நார்க்கு—தன்னைபே பற்றிப்புறம்புள்ளவற்றை விட்ட அகப்பாப்போனார்க்கு, பரிசு— சித்பாணம்பென்னுதிர, அரங்கத் தாலினிற் பன்னிகொள்ளும்—, கோவினை— காதுரை, காசு— காத்தமும்பேறும்படி, வழுத்தி— ஸ்தோத்தாங்ககீர்ப்பண்ணி, என்றன்னைகக— என்னுடைய கைகளானவை, கொய்— காளத்தில் பரிக்கப்பட்ட, மயர்— புத்பங்களை, தாய்— பணிமாத்ரி, கூப்பும் லை— அஞ்சலிபாணமும் காலம், என்னுகொல்— என்னேரு.

வயா. காங்காம்பாட்டு. மாவிலை வாயினாந்துகத்தமாய். கேடுதைய அகாசனோப பிளத்த, “ஆசிரிதவிதோதி போகப்பெற்றேனும்” என்று உகந்த ஆசிரித வ்யாழத்தனை. வேலிவண்ணனை, ஆசிரித விதோதினை வார்த்தாறும் விடவொன்னாது வடிவழகையுடையவனை. என் கண்ணனை. வெறும் வடிவழகை வந்தியே எனக்கு பங்குளவனை. வள்ளுன்றமேந்தி யாவிலையங்குடிக் கொண்டவாய்தோற்றை. இத்தான் வந்திக்கிற கல்வந்தித் திலை வந்திக்கிற கல்வந்தித்துக்குச் சலியாத மகிழைய பென்னுதல்; சாமரையான குன்றமென்னுதல். ஆவிலையங்குடிக் கொண்ட. உபகார ஸ்மந்தியுமில்லாத பகர்க்கை சாதித்த. ஆயதோற்றை. தன்பருவத்தில் பிள்ளைகலிற்காட்டும் தான் மேனாணிப்புடையவனை. அமர் தந்திலையனை. தன்னோடு வாய்ப்பாத்தி பெற்றிருக்கிற சித்பலாசிரிகலைக் காட்டும் தலைவனானவனை. அந்தியிழிப்பவையனை. ௨ இருமிசியக் கூட்டமணிகளினமக்கும் நெற்றி போலே இனிமையனை. அல்லமொழியைய. ஸ்ரீமந்தாசாணம்போலே இனிமையனை. பற்றற்றார்க்கு பரிவாங்கத் தாலினியில் பன்னிகொள்ளுங்கொலினை. தன்னைபேபற்றிப் புறம்புள்ளவற்றை விட்ட அகப்பாப்போனார்க்கு சித்பலாணம் பன்னுதிர கோயினிலே திருவாத்தாழ்வாரன் மேலே கள்ளவாந்திருவாதிரு காதுரை. காலவழுத்தி. காத்தமும்பேறும்படி. ஸ்தோத்தாங்ககீர்ப்பண்ணி. என்றன் கைகள் கொய்மயர் ஸூயென்று கோலோ கூட்டாநினை. கைதமும்பேறும்படி. புத்பாத்தபுகாணங்கலைப் பணிமாத்ரி அஞ்ஞலி பண்ணப் பெறுவதென்றே. ச.

பூ.—இணியில்வாலிவண்ணினை யாழ்க்குழியி யின்பத்துப்புருஷாரதனு யிறைஞ்சியேந்தத்

தவிணியில்வாந்தோன்மறை ஐந்தேந்தித்தாந் குணமல்க்கணபன் வண்ணம்போலாதேத்த மணிமாடமாணிகைகன் மல்குசெல்லவதி னாங்குத்தாலகிணைபிற் பன்னிகொள்ளும் [வாளே. மணிவண்ண எம்மனைக்கண்ணகொண்டென் மலர்க்கொண்டியென்று கோலோவண்ணகு

ப.—தா.— இன்பம்— பாட்டாசலந்த ஆகந்தத்தையுடைய, தம்புருவும் காசுதனும்— தம்புரு, காசுதனைப்பவர்கள், இனை இல்வா— உபகாரவாதிதமவன், இன்— இனிய, இதை— இசையையுடைய, பாழ்— வீணையை, கெழுமி— வீட்டி, இறைஞ்சி— திருவடிவிலே விழுந்து, எத்த — ஸ்தோத்தாங்கபண்ண, இனை இல்வா— ஒப்பெல்லாததாய், தொல்— பழையதான, மறைதும்— வேதாசலந்தாமாதிர, தோத்திரத்தாய்— ஸ்தோத்தாந்தாயே, தொல்— அநாதிரித்தமான், மல்க்கண்— திருவடி கையத்திலிடத்திலிருக்கிற, அயன்— பாத்மாலானவன், வண்ணம்— திருவடிவிலே பாணமப்பண்ணி, ஓவாது— இடைவிடாதே, எத்த— ஸ்தோத்தாங்கபண்ணும்படி, மணி— சந்தாமரையா, மட்டம் மானிகைகள்.

மாடமாசரிசைகதையும், பல்சூ செல்வம்— மிக்க இச்சுவர்த்தையு முடைத்தாய், மதிவாக்தத் தாவணியிற் பன்னிகொள்ளும்—, மணி— அழகிய, வண்ணம்— ஸடிவையுடைபனா, அம்பாசனை— ஸர்வேசுவரனை, கண்டுக்கொண்டு— இடைகிடையம் நோதித்த, என்— என்னுடைய, மலர்— பூமுடிசூழ, சென்னி— நலம், வணங்கும் நான்— அவன் திருவடி களிலே வணங்கும்பாலம், என்றுகொளே—.

வ்யா. இத்தாய்பாட்டு. இணையில்லா விண்ணை யாழ்கெழுமி. உபமாசரிசைகதையான இளைய இசையையுடைப ளாழ்கெருக்தி. இன்பத்தும்புதும் பாத்தனு மிறைஞ்சியேந்த. பாட்டால் வந்த ஆரத்தத்தையுடைப துப்புருகும் ஈரதனும் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்தாக்களைப்பண்ண. துணையில்லாத் தோன்மறைநூல் தோத்திரத்தால். ஒப்பின்னாதபழைய வேதசாஸ்திரபாதிற் ஸ்தோத்தாத்தாலே. தோன்மலர்க்க ணையல்வணங்கி யோலாதேத்த. திருவடிகளத்தி லிடத்திலேயிருக்கிற பாத்மய, திருவடிகளிலே பானுமப்பண்ணி இடைகிடையே ஸ்தோத்தாத்தாப்பண்ணி. மாலிமடமாலிகைகள் மல்குசெல்லம். மணிமயமான மாடங்கதையும் மிக்க இச்சுவர்த்தையுமுடைப. மதிளரங்கத் தாவணியில் பன்னிகொள்ளும். மிக்க அரணுன பெரிய மதியையுடைப பெரியகோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே பன்னிகொண்டருளும். மணிவண்ணனம்மாளைக் கண்டுகொண்டே. அழகிய ஸடிவையுடைப ஸர்வேசுவரனைக் கண்டு கொண்டு. என் மலர்க்கென்னி யென்றுகொளே வணங்குதானே. நான் பூமுடி சூழ, நலம் என்று அவன் திருவடிகளிலே வணங்குவது. இ.

பு.— அளிமலர்மேலவரை வித்திரிசெடுவர் யமர்கடங்குதழவு மாம்பையமுற்றம்
தொளிமதிசேர்முனிவர்கடங்குதழவு முத்தித்திசைத்திரையின் மலர்நாவிச்சென்றுசேரும்
களிமலர்சேர்பொழிலாங்கத் தூகமெழிக்கண்வளஞல் கடல்வண்ணர் கமலக்கண்ணும்
ஞனிமதிசேர்திருமுகமும் கண்ணோண்டென் னுள்ளிமிகவேன் துகோலொவருகுவாளே.

ப.— அளி— வங்கைகள் படித்திருத்தான், மலர்கேடம்— திருவடிகளத்தி லிருக்கிற, அபனே— பாத்மயவும், அரனே— ருத்தனம், இத்திரிசே— இத்தா னும், ஏனை— மற்ற, அமர்கன் தம் குழையும்— தேவமரூதர்க்களும், அம்பையரும்— சம்பையமுதலான அபாரங்கங்களும், மற்றும்— இன்னுமுள்ள, தெளி மதி சேர்— (நாசாயனை ஸர்வன்மாத்பானென்று) தெளிந்தஜ்ஞாநத்தையுடையான, முனிவர்கள் தம் குழையும்— ஸாகாதிபாமாஸிகளின் ஸபாநாமம், உத்தி— ஒருவர்க்கொருவர் கெருக்கித் தன்னி, இசைதிரையின்— பார்த்தபார்த்த மிடமெண்ணம், மலர் தாமி— புத்தபார்ந்தபாப் பண்ணிக்கொண்டு, சென்று சேரும்—, சென்று கிட்கிற, களி— நென்மாரத, மலர்சேர்— மலர்க்கையுடைத்தான, பொழில்— பொழிவையுடைப, அங்கத்த— கோயிலிலே, உர கம் ஏறி— திருவனந்தாழ்வான் மேலேயேறி, கண்வளரும்— பன்னிகொண்டருளிற, கடல்வண்ணர்— சிவன்வருடைய, வமலம் கண்ணும்— தாமரைமலர்போன்ற கண்களையும், ஞனி— புதையுடைத்தான, மதி சேர்— சந்திரனோபொத்த, திருமுகமும்— திருமுகத்தையு, கண்டுகொண்டு—, என் உன்னம்— என் மான்னானது, மிக உருகும் நான்— மிகவும் உருகிப்போருங்காலம், என்றுகொளே—.

வ்யா. பூமுட்பாட்டு. அளிமலர்மே லவரை வித்திரிசெடுவே. வங்கைகள் படித்த அர வித்தத்தின் மேலேயிருக்கிற பாத்மயவும், அரன் மகான ருத்தனம், அவர்கையோடே

வறையுக்கப்பட்ட இத்தாலும் இயக்குகிறேன். என்னைமாதிரித் துறவும் அலுவலர் மூலம்
கையு மொழிந்த தோல்கள் திரும்பும். அம்மைமேலும். எம்மைமேலான அபரணம்மாச்
கருகும். மறும் தோலிமேல் முனியின்கள் தங்குமும். பம்மை பாலைமாய்ச் செல்லும்
மையின்கள் திரும்பும். உத்தி. ஒருவர்க்கொருவர் கொடுக்கிறதல்லி. திசைதிசையில் மலர்
தாலிச் சென்றுகொளும். பர்த்தமாய்த் திடமெல்லாம் புறப் பச்சுமையப் பண்ணிக்கொண்டு
சென்றுகொண்டு காலிமலர் செம்பொழி லாங்குத்தொகமேறி, மறுகலைமாயுடைத்தான பொழிசை
மையு அலுவல்களிடே திருவனந்தாமலன் மேலேபேறி, கண்வளருங் கடைவண்ணன்
கலைக்கண்ணும். பண்ணிக்கொண்டிருநீர்வண்ணன் கலைக்கண்ணும். ஒளிமதிசேர்த்திருமுகமும்
கண்ணுகொண்டு. குறித்திடுக்குப் புறமாயுடைப சந்தான ஒப்புச்செல்லமான அமுதப
திருமுகத்தையுக் கண்டுகொண்டு. என்னுள்ள மிகவேண்டுகொலோ வருகுகளே. என்
கொரு குறித்த உருவத்தென்றே.

மூ.—மறத்திகழமனமொழித்தவருமன்றி * மைய்புலங்கடைக்கிவிடப்பார்க்குதல்பம்
தூர்த்திகழம்பொழுதேத்தி யெல்லியிலாத் தோன்றெறிக்க னினைன்றதோண்டான
அறத்திகழமனத்தலிதங்குதியைப் பொன்னியணி-யாங்குத்தாலினையிற் பன்னிகொள்ளும்
மறத்திகழமையோனைக்கண்டென் கண்டுகளீர்மல்கவென்றுகொலோ நிற்குகளே. எ.

ப-மா-— மறம்— கொண்முதலிப்பவற்றும், திகழும்— விளங்குகின்றதுள்ள; மனம்—
மயங்குதல், ஒழித்து— வானவையோடேபோக்கி, வஞ்சம்— பொய்யை, மாற்றி— போக்கி;
* மைய்புலங்கள்— பஞ்சசெந்திரியங்களையும், அடக்கி— பட்டிபுறமே வட்டி, இடர்— துக்கத்தை
விளைப்பதான, பரம் துன்பம்— * பரமமான பழவினைதாய். தூர்த்து— பற்றாத்தா, இரு
மூப்பொழுது— பஞ்சகாலங்களிலும், ஏத்தி— ஸ்தோத்தரப்பண்ணி, எல்லா இல்லா தொல்
நெய்க்கண்— மிகப் பழையமாய்ந்தவையிலே, நிலைநின்ற—, தொண்டான— தாலுதாய்,
அறம் திகழும்— தந்தத்தாலே விளங்குகின்ற, மனத்தலிதம்—மயங்குதலுடையதான ஸ்திரீவை
வண்ணன்களுக்கு, துறியை— பரம்பரப்பகுனவையு, பொன்னி— காவேரிபால் குறப்பட்டு,
அணி— விவாதித்தபாணமாய், அலங்குத்து— கோலிவினே, அலு அணியில்— திருவனந்
தாலுதா குறி படுக்கையிலே, பண்ணிக்கொண்டு— கண்வளர்த்தருளுமவையு, நிற்குமறம்—
அமுதுவிளங்கா நின்றதுள்ள, மயேனை— ஆதர்சப் பூதஞ்ஞானவருடைய வடிவத்தை, என்
கண்டகன்—, கண்டு— கண்டுகொண்டு, நீர்மல்க— ஆர்த்தாக்குப்பாணத்திலும்படி, நிற்குமறம்—
நிற்குமறம், என்னுகொளே. [* “ வைய்புலங்கள் ” என்பதற்குத் தலம் மோனைக்குச்சேரும்.]

வியா. ஏழாம்பாட்டு. மறத்திகழ மனமொழித்து மறம்-கொண்பும், விளமும், கொ
ணையும். இவற்றால் விளங்குகின்ற மயங்குதல் வானவையோடே போக்கி. வஞ்சமன்றி.
பொய்யைப்போக்கி. மைய்புலங்கடைக்கி. * வைய்புல் செக்கையப் பட்டிபுறமேவட்டி.
இடப்பாரத் துன்புத்தூர்த்து. மிகத் துக்கத்தை விளைப்பதான * பரமாய பழவினையைப் பற்
றதுத்தா. இருமூப்பொழுதேத்தி. பஞ்சகாலமென்னுதல்; பெரியமூப்பொழு தென்னுதல்.
இக்காலங்களிலேயேத்தி. எல்லையிலாத் தோன்றெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டான. அன
விரந்த பழையமாய்ந்தவையிலே விவரால் கலக்கவொன்னுதலு. நிலைநின்ற வைவண்ணன்
களான. அறத்திகழம் மனத்தலிதங்குதியை. ஆதர்சம்மயப் பதாநாஸிக்குத் தலங்களுக்கு
பரம்பரப்பகுனவையி, பொன்னி வணியங்குத்தாலினையில் பன்னிகொள்ளும். * பொன்னி
குறத்தலத்திலே திருவனந்தாமலனுந் படுக்கையிலே கண்வளர்த்தருளும். அணி அலங்கம்.

வினாவிடமிருந்து ஆபாசமாதிரி கோலம், கிறித்தியமையோடு இனக்களம், ஆழருவினாங்
கின்ற ஆச்சரிய பூதமாகக்கண்டு, எங்கள்எங்கள் கீழ்க்கொண்டுமே சென்றிருக்கிறேன். அப்படி
எனது உடம்புமாதிரிக்கண்டு கவித்து ஆதரவாகப் பாடினாங்கிறதும் என் மனமே. ...

பு.—கோவாரித்தொட்டுச்சான்றியம் உணர்ச்சுக்கொலையாழி கொடுத்தனடு கொற்றவொள்வா-
காலயாத்தகத்திக்குடனென்னும் வெளித்தகம்புறாவையிலையுணர்ந்தும் புறத்தூழ்காட்ட
சேலாந்தொடுங்குடனினோகும்புற திருவாரங்கத்தாவணியைப் பள்ளிகென்னும்
மாலொண்கண்கண்ணுள்பக் காலிபெய்தி வல்லியிலையெனென்றுகொலைய வுடாதுகொளே.

பனா.—கோல் ஆர்த்த—திருச்சாங்கோடுகூடி, செவி—பெரிதாயிருந்தும்
சார்த்தம்—ஸ்ரீசார்த்தமும், கூன்—பகவதபவத்தானே விரித்திருக்கிற, என்—நா
தேனசையே ஆசிரிதலிசோதிகைப்பிசாக்கும் கண்ணையுடையதான, என்யன்—ஸ்ரீ
த்சுஜக்யமும், சொகை—சத்தஞ்சகைக் கோலதூணதூண, ஆழி—திருவாழியாழ்வான
கொடு—பார்க்கும்பொதே பகவதர் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கிற, என்யி—ஸ்ரீ கோ
மோதலிபென்றும் கையையும், சொத்தம்—ஐபத்தத்ததும்பாய், என்—பாசாசார்பிருத்த
வான்—ஸ்ரீசத்தபென்றும் வானும், என்—காற்றின்சேகமபெயே, ஆர்த்த—பெய
ந்தின, செகதி—மிகவும் வேகமான சொன்னகையுடைய, கருடன் என்யன்—பெ
ய திருவடிபென்றே பேசாயுடையனும், வென்றி—ஐப்பாததூண, பதவை இவை அக
தும்—பகரிதூணும்ஆகிய இவர்களைக்காரும், புறம் குறும்—சாத்தமும் குற்த்து, கார
காத்தத்தென்புருத்த, சேல்—சேல் மத்தப்பக்கசேல், ஆர்த்த—பிரமின, பெ
பெரிய, கழனி—கழனிசுஞர், சேகை—சேகைகனும்; குற்த்து—குற்த்திருக்கிற
திருவாகத்ததாயிரிபிப் பக்கிகொள்ளும் மகோகை—வக்கினைபென்—பதாயுடைய
சான், கண்டு—கண்ணாக்கண்டு, இப்பம்—பிரதிசா ஆர்த்துத்தனாய், கவி என்யி
ஸம்ச்சேவித்த, வானும் என்—அதுபரித்து வானுப்பெருக்கான், என்யுதே சேல்—

[illegible]

கன் உற்றும் காத்துக்கொண்டாப்து திப்பது. கோவைத்த கேல்குழனிசேவைகுத்த திருவரங்கத்தரவணியில் பள்ளிகோணத்தும் லாவேலே. தோனிலே திரம்பின கருவிகுழற் கோவைகருவம் குத்த கோவிலிலே திருவரங்கத்தாழ்வான்மேலே கண்டாணத்தருகுறே ஸர்வாதிகார. கண்டிப்பக் கலவியேயி. கண்டி கோவில்க்குத்தாழ்வான்மேலே. கண்டிசேவாதித்த. கலவியிலேயே கோணத்தகோலோ காவலோ. கோவைத்தத்திலே போய்க்காண வேண்டிம் கண்டி இக்கோவைத்தத்திலேயிருக்கக்கொண்டே அதுபலிக்கொண்டிருந்த பழையபல்கைப்பல்கைவிளாநாள் அதுபலித்து காவலப்பெறாததென்றே. பகவதாபலத்துக்கு விதோ பையாபுன்னைபெயலாம் பாயபலியிருக்குமிதே. ௮.

9.—கூராமணக்காதல்சென்றால் தங்கன்குழாம் குழலித்திருப்பாழ்வான் பல்லம்பாடி. கூராமணக்களிப்போடமுதல்கண்டி மறைசேனா மீளத்தருமியேத்திரும் சீரார்ந்தமுழுவோகைபுரவலகட்டில் திருவரங்கத்தரவணிகர் பள்ளிகோணத்தும் கோவிலியம்மாக்கக் கண்டேன்களிப்ப பூதலத்திலேண்டுகோலோ புரளுளோ. ௧௦.

ப.—கா.— தூத.— ஒருக்காழும் ஆரதிருக்கிற, கா.— ஆரணபய புடைத்தாள், ப.— மால்வைய புடைப்பாய், தெண்டிப்புகள் குழாம்— தாழ்த்துதான பூரிவை வந்தாங்கருவைய திரிவின, குழமி— கண்டி, திரு புகழ்க்கப் பாடிப்பாடி— அவைய உப குறங்கருக்கு வாகையான திருவரங்கப் பகவதம்புப்பாடி, (அத்தானே) ஆரதிருக்கிற, மணம் களிப்போடு— மணக்களிப்போடு, அதுதகண்— அதுதகண்களினின்று, சீர்—ஆர்த்தாருக்கள், மழை— மழையோடு, கோ.— பாவலிக்க, சீரார்ந்து— அனாதை சீரார்ந்து, உரு.— அத்தானேயுரு, எத்தி— சீரோதா திரிவினப்பல்கை, காலும்— காலதோடும், சீர் ஆர்த்த— சீர்வரப்பாசகையான, குழறு லை— காதப்போதல்கள், பகவ.— காவலர் கோவத்தா, காட்டி— காட்டாசிற்தே, திருவரங்கத்தரவணிகில் பல்லம்பாடி—, போ.— புத்தோர்க்குமையான, ஆழி— திருவாழிகைப்பல்கையேயுடைய, அம்மகை கண்டி— கண்டிவாசகாக்கண்டி, தாண்டி— கண்டிபாம சித்தம் பல்லா, பூதலத்திலே— பூதலத்திலே, புரளும் கா.— புரளும்மாணம், கண்டி கோலோ—.

புரா. ஒன்பதாப்பாட்டு. கூராமணக்காதல் தொண்டித்தங்கன்குழாம் குழமி. "தூர்த்துமி தாற்றென்கா கண்டிருப்பன்" என்று கண்டிக்க சப்தாதி விஷயங்களிலே பகவான் அதுபலித்தாழ்வான் இத்திரியக்கலை திப்பியக்கப் போகாதாப்போடு, பகவதாபலம் ஒருக்காழும் ஆரதிருக்கும் பூரிவைவந்தாழ்வான் குழாந்திரேயெய்க்காழ்க்கட்டி கண்டி. திருப்பாழ்வான் பல்லம்பாடி. அவையுடைய கம்பாண குறங்கருக்கு வாகையான திருவரங்கப் பகவதம்புப்பாடி. கூராமணக்களிப்போடமுதல்கண்டி மறைசேனா. திருவரங்கத்தாழ்வான் கோணத்தகோலோ காவலோ. கோவைத்தத்திலே போய்க்காண வேண்டிம் கண்டி இக்கோவைத்தத்திலேயிருக்கக்கொண்டே அதுபலிக்கொண்டிருந்த பழையபல்கைப்பல்கைவிளாநாள் அதுபலித்து காவலப்பெறாததென்றே. பகவதாபலத்துக்கு விதோ பையாபுன்னைபெயலாம் பாயபலியிருக்குமிதே. ௮.

மு.—திடர்விளக்குகளைப் பொன்னிலேயுட்படுத்தித் திருவாக்கத்தரவண்ணியர் பள்ளிகொள்ளும் கடல்விளக்குகளுமேனி யம்மான்றான்றைக் கண்ணாக்கண்ணேக்குத்தரவாத்தரவண்ணியர் குடவிளக்கு விற்றான்றைக்கொற்றவெள்ளாள் கடலாக்கொன் கொடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த ணடைவிளக்குதமிழ்மலைபத்தும்வல்லாள் ஸந்திதழ்நாணாறு அடிக்கீழ்நண்ணுவாரே. கக.

ப.—கதா.— விளக்கு— விளக்காசின்ற, திடர்— மேடான, கதா— திருக்கதாபை புடைத்தான, பொன்னி— காவேரியூழ்த்த, கெடிபாடு— மதப் பாதேசத்திலே, திரு வரங்கத்தரவண்ணியர் பள்ளிகொள்ளும்—, கடல்— கடல்பேரே, விளக்கு— பாசாசிக் கு மதாய், கரு— சாமணரான, மேனி— திருமேனியையுடைய, அம்மாந்தன்னை— ஸ்வேச்சவரீன, கண் ஆர்— கண்கள் சிறையும்படி, கண்ணி உகக்கும் காதல் தன்னால்— கண்ணி களிக்க வேணுமென்று மாணசபாலே, விளக்கு— விளக்குறே, குடை— வெண் கொற்றக்குடையையும், விதல்— வெற்றியையுடைய, தானை— நேனையையும், கொற்றம்— ஐயப்பாதையான, ஒன்— ஒளிபொருத்திய, வான்— வானையுமுடையாய், கடலர்— மது வாரியுள்ளார்க்கு, கொன்— கிர்வாறுகருமாய், கொடை— கொடையையு முடைய ஈன, குலசேகரன்— ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான், சொல் செய்த— அருளிச்செய்ததாய், கடை— விளக்கு— கடைபால் விளக்குறே, தமிழ்மலைபத்தும் வல்லாள்— தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப்பாட்டையும் சொல்லவல்லவர்கள், ஸந்திதழ்— சிலாதிருண பூர்ணரான, நாணாள்— பெரிப்பெருமானுடைய, அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே, நண்ணுவார்— கிட்டப்பெறுவார்கள். [அருசிக்கிழி நெடி லாசிரிய விஞ்ஞம்.]

வா. திடர்விளக்குகளை யிற்பாதி. விளக்காசின்ற திருக்கதாபை புடைத்தா ப்க் காவேரியூழ்த்த. திருவாக்கத் தரவண்ணியர் பள்ளிகொள்ளும் கடல்விளக்கு கரு மெனியம்மான்றான்றை. கொவினிலே திருவாக்கத்தரவாண் மேலே கண்வாந்தரானுறே கடல்பேரே சாமணரான திருமேனியையுடைய ஸ்வேச்சவரீன. கண்ணாக்கண்ணே உக க்கும்காதல் தன்னால். கண்ணைக் கண்டதபவிக்க வேணுமென்று மாணசபாட்டோடே குடைவிளக்கு விற்றதானைக் கொற்றவெள்ளாள் கடலாக்கொன். விளக்குறே வெண்கொற்றக் குடையையும் வெற்றியையுடைய வேனையையும், இச்சவப்பாதையான ஆனையையுமுடையாய் மதுவார்க்கு கிர்வாறுகருமான. கொடைக்குலசேகரன் சொற்செய்த. கொடைமாராசே கொடுக்கும் பெருமான் அருளிச்செய்த. கடைவிளக்கு தமிழ்மலை பத்தும்வல்லாள் உள்ளில் அர்த்தத்திலியிய வேண்டாதே, பதக்கன் சேர்த்த சேர்த்திகள் பரக்கவேண்டாதே, இது தானே ஆகர்ஷணையிருக்கிற தமிழ்த்தொடை பத்தும்வல்லாள். ஸந்திதழ் நாணாறு அடிக்கீழ் நண்ணுவாரே. சிலாதிருணபூர்ணராய், வான்வாயியாய், வதவாராரிருக்கும் பெரிய பெருமான் திருவடிகளின்கீழே அடிபவிக்க ஆணையப்பட்டப்பேரே கிட்டப்பெறுவார்கள்.

குலசேகரப்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாக்காண்டினை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாடி.—இருள் வாய் எம்மா மலரீன இனை அளி மறம்

கோல் தூது வன் திடர் தேடே.

ஆ. திருவெழி- க- க்கு பாட்டு, கக.

அய்ய ஸ்துதம்—மெய் முதந்து நிந்திற், மெய்—அங்ஙப் பாவோஜனாந, அடிவார்கன்
தம் ஸட்டம்—அடிவார்கன் குறாங்களை, கண்டுகூடுமெய்—காண்க்கூடுமாதில், கன்
பவன் ஸ்துத—கன்பவன்குத்தப் பாவோஜனாமாதேது, அதுகூணும்—அதுவேவாம்.

வ்ளா. தேட்டும். தாமேலாத்து ஸ்லாபாபித்தனை வல்லது ஸ்வயத்தாந்தால் காண
வொன்னுதென்கை. திறுத்தேனின. (க) "பருத்தோவையா" என்னுமாப்போலே தன்னை
புல்தொடுத்த தன்னைபுறபுகைக்கப்போன பவந்தாதுக்கொடுக்கும் தேள். தேனினைத்
தென்னாங்கிறை. சுப்புறுவையாந திருநாங்கத்திலே நித்தவாஸம்பண்ணாமலாய், திரு
மேனிலின் சுப்சத்தாவே ஒருக்கலைக்கொருக்கால் செய்கிபெறுமாய்த்து இட்டிருமலை.
வாழ்த்தி. "வடிவாய் தின்னாமாச்சிலின் வாழ்வின்ற மண்ணையும் பண்ணா" என்றிபடிபே
அவரும் இவனுமே சேர்த்த சேர்த்திக்கு மக்களாசாஸகம் பண்ணி. மால்சொள்சிக்குதையாய்.
பித்தேயின் மால்செய்யுகடபாய். ஐட்டமேலி. ஐட்டமேலுமென்னும் சாச்சுத்தபவன்
ரிலே ப்ராமம் ஒட்டாமையாலே ஐட்டம் மேலி. அவர்க்குதழுத்தி. அசைந்த காச்சப்பாடற்
கப்பிட்டு. அயர்வெய்தும் மெய்யடிவாக்கந்தம். சாப்பாப்பி பொருளமையாது அநிகுரு
போம் பாவசாய் அடிப்பப்போஜாசாருருளப, ஈடம், இப்படிருப்பார் உடக்குசுத்தனை
பேர் வேணுமென்ன; * அடிவாக்கன் குழாக்களைக் காணப்பெற்றி, கூடுமேல் அடிசுளனு
கண் டுருவதே. இது உடக்குசில் ப்ரபோஜாம் காணாக்குஇதன்ஸ்தில்லை. தர்க்குடப்
போஜாமிது.

மு. — தோயோமலர்மலர்க்கைதோளினை தோய்த்ததுது கடர்வாளியால்
 கீமோமரஞ்செற்றது கிராமேய்த்தது மிவையேகினைக்
 தவழ்ப்பாழ்புரங்கவோ வென்றதுதூக்குத் தென்னடாழப்பொழு.
 சூடபும்பெறிழ்க்கைக் கீதுடைத்தாமே வேட்டையென்றவதே. உ.

ப-நா.—தோடு உலாம்—இதழ்விக்கிறார்களா, மலர்—தாமசாப்துரை வரலாறு, மந்தை—பெரிய சிவாட்சுபாருடைய, தோள் இளை—திருத்தோள் களை, தோல்பந்தம்—அனைத்தானிடமும், கடல்—புலகாபுடைய, வாலியால்—அம்பாசே, சிவ—உயர்ந்த, மாமாம்—மாமாய்க்களையையும், செந்தாமர்—(ஒருக்களே துணைப்படி) எந்தமும், சிவா மேய்த்ததும்—பகர் சிவாயை மேய்த்ததும், (ஆகிய), இவையே சினைத்து—இந்த சிவாதிருணங்களை யே சினைத்து, ஆடி—பீதி பாண்டித்தாலே இருந்தகிடல்விருக்கமாட்டாதேயாடி, பாடி—அதுக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, ஓ அங்கம் என்று அழைக்கும்—ஓ அங்கமே என்று உபத்தேசம், தொண்டர்—தாஸபுதான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைய, அடி—பொடி—பாதசேனாக்களிலே, நாம்—ஆட பெறில்—அவகாத்திரும்படியான பாக்யந்தைப்பெற்றும், கங்கைநீர்—கங்கையுத்திலே, குடைத்து—அகாத்திரித்து, ஆடும்—சீராதேவியை உண்டாகும், வேட்டை—ஆசாயானது, என் ஆவது—என்ன பாயோஜனத்தை யுடையது.

வ்வு. இரண்டாய்ப்பாட்டு, தோலேமலரிமல்கை தோளினேதோய்க்நதும், இதழயிற்
நெருத்த தாமரைப்பூவை வாலந்தரையாகவுண்ட பெரிவிரிசாட்டியார் இருத்தோள்களினர்

டையும் தோய்த்ததும். தனிவன் பெருவெள்ளத்திலே விழித்து அதுபயிச்சத் தேடினும் போலே தோய்த்ததும். கடர்வாணியால். புகையுடைய அப்பாடு, நீளாமலம்செற்றதும். ஒக்கத்தையுடைத்தான மராமல்களையுடைய, பண்டேனுய்யானவற்றினே ஒட்டிவருப்போலேயாய்த்து, அகத்தையப் படைத்தாமன ஸய்தனாலத்தனை பிரனித்ததும். ஆச்சரிதனா கிச் வளம்பிடுக்கும் செயலிதே. கிளையெய்த்ததும். உபயசிபூதி ஸயதனாபிரஞ்சனவையத் தனை யிதே ஒருகோலையுக்கொண்டு பசியேய்த்ததும். இவையே நினைத்து. இந்த சேனாதிருணம் கணியே நினைத்து. இவற்றை நினைக்கும்பொழிய வேறொரு பாயோஜனத்தையும் கணிசிவாதே. ஆடிப்பாடி. பீறிட்பாக்கத்தாலே மிருக்கமட்பாதே ஆடிப்பாடி. அங்கலோ என்னைதூக்கும். பெருமாள் திருமாய்க்கதைச் சொல்லி ஆற்றமட்டாதே உப்பிடும். தொண்டாடிப்பொடியாடி ஸம்பெயில். பகவத்குணவிர்த்தான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததோணுக்களினே அவகாஷிக்கப்பெறும். எப்போதுமேய்க்க பகவத்குணவந்தமுடையபாசையே தீர்த்தபூதான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததோணுக்களினே அவகாஷிக்கப்பெறும். கங்கை கீர்த்துடைத்தோடே வேட்டையென்றாவதே. காதுகிட்டுப்பந்தமேயாய்ப் பங்கெருத் தலைகளிலே புக்கு உபகதிப்பட்ட கங்கையாகும் என்ன பாயோஜனமுண்டு. ['ஸூத்திரம் சண்டயாள்' இப்பாடி.] பொதுவானபிறை அது.

மூ.— ஏறடித்ததுமேமைய நிலக்கீண்டது மூன்றாமளம்

மாறடத்தது மண்ணளந்தது சொல்லிப்படி வண்பொண்ணிப்பேர்

ஆறபொல்லுந் கண்ணகிக்கொண்டரங்கன் கோழிநீருழற்றம்

சேறுசேய்தொண்டி சேலடிச்சேழுந் சேறென் சொன்னித் கணியினே. ௩.

ப-சா.— ஏற- விஷயங்களைமுறையும், அடத்ததும்- (கப்பிக்கிப் பிராட்டிக்காக) ஒருக்காலேகொன்றதும், ஏறம்ஆய்- மறையாதுமாய், கிளம்- அண்டபித்திலினே சேர்ந்தபூமியை, கீண்டதும்- (ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக) ஒட்டிவிடுவிற்தெடுத்ததும், மூன்- இராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்தான், இராமன்ஆய்- சகலத்திதிறுமனாகத் திருவவதரித்தருளி, மாறு- எதிர்ப்பான வளவனை, அடத்ததும்- கொன்றதும், (ஆச்சரிதனா இத்தானுக்காக,) மண்- மறையாவி கைக்கொண்டபூமியை, அடத்ததும் சொல்லி- அளந்து அவனுக்குக் கொடுத்ததும் ஆகிய சரிதங்கலச்சொல்லி, பாடி- பீறிட்பாக்கத்தாலே பாடி, வண்- பெருவெள்ளத்தையுடைய, பெரு- பெரிய, பொன்றி ஆறு- காலேவிடேயிலே, வரும்- வருகிற, கண் கீர் கொண்டு- கண்ணினாலே, அங்கன்- அடியொலையாதுவாய், கோயி- கோயிலின், (அங்கனிக்கப்பட்டிருக்கிற,) திருமுற்றம்- உயர்வின் திருமுற்றத்தை, சேறுசேய்- சேருக்கிவிட்டு, தொண்டர்- தானதுதான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, சே அடி- திருவடிகளால் துக்கவுண்ட, செழு சேறு- அடியை சேற்றை, என் சொன்னிக்கு அணிவன்- என் சொன்னிலே தரிப்பேன்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. ஏறடித்ததும். கப்பிக்கிப் பிராட்டிக்கொண்ட ஸயத்திலே ஒத்துக்கு இடைச்சுவலான விஷயங்களைமுறையுடையதும். ஏறமாய்நிலக்கீண்டதும். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபொட்டை ஸயச்சேஷத்துக்கு இடைச்சுவலான விதோடியாய் அண்களுக்குப் பகையான பூமியைப் பாயவக்கொண்ட உதவிற்றிலவென்னும் அளவாய் வராதபடி. மறையாதுமாய் அண்டபித்திலினே புக்கு ஒட்டினபூமியை ஒட்டிவிடுவிற்து. மூன்றாமளமூன்றாமாற டரித்ததும். பிராட்டியைப் பிரித்த பையன் எதிர்ப்பிக்க கொன்றதும். மண்ணளந்ததும்.

பிராட்டி போட்டை ஸம்ச்சேஷ விசேஷினைப் போக்கினாற்போலே இரத்தினேடு கிரோதித்த மஹாபலி கைக்கொண்ட பூயிணையிட்டு எம்மைடத்து கொடுத்ததும் சொல்லிப்பாடி. இம் பாபதாசங்களைச் சொல்லிப் பரிதி பாக்ஷத்தாலோபாடி. வண்பொண்ணிப் போனாபொல வசூல் கண்ணிர்கொண்டே. காவேரி, பெருவிளம்பலைய மலைப்பண்டங்கொண்டு வருபாப்போலே அமைக்க வேலாதே கடல்முடையக வெள்ளமிடுகிற கண்ணினங்கொண்டு. அரக்கங்கொல்லிப் திருமுற்றம் சேஷசெய்தோண்டி. அங்குப்பாங்காகத் திருவாரு நிருப்பணிசெய்து வைத்தால் இளங்கர் அத்தைக் கண்ணிராலே சேலுக்குவர்கலாய்த்து. சேஷசெய்தோண்டிச் சேவன் னிக்கணிகலனே, அமல்கலைய புழுநெய்யாமே அலங்கரித்துள்ள தோஷத்திற் மல்கலாற் தம்பாண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருவாய் கவிம் அழகியசேஷமா யனிலன். ... ௩

மு.—தோய்த்தண்டலர் வெண்ணெய் பாணனுண்டது முடன்றிச்சின் டார்த்ததோளுடைமெயிரே வெண்ணம்மனுக் கடிய்களாய்
நாத்தழும்பெழு பாணுவென்றனாத்து மெய்தழும்புத்தொழு
நெத்தியிப்புகுத்தொண்டிச் சேஷசெய்தியாழ்த்த மெண்ணெஞ்சமே. ௩.

பு.—தோய்த்த- தடாக்கலித் தோய்த்தப்பட்டிருப்பதாய், தன்- குகரித்த, தரி- தரிதாரும், வெண்ணெய்- உரியில் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயையும், பாட்- ருட்கலில் சிறுத்துவைத்த பாடையும், உடம்- ஒரே காலத்திலே, உண்டாம்- அமுது செய்தவாறே, ஆப்சி- தாயாசன பசைதைப்போட்டி, கண்டு- பார்த்து, உடம்- கோதித்து, ஆத்த- சிகத்துக்கட்டின, தோய் உடை- தோஷியுடையதும், எம் பிரான்- என்னை அச்சுபாற்றி னுக்கினவனும், என் அக்காதுக்கு- எனக்கு சேஷியான அழகிய மணவாசனாக்கு, அடியாக்கி-ஆம்- சேஷபூதாய், ௨ா தழும்பு எழ- காலானது தழும்பேதாம்படி, பாணு என்று அழகுத்து- அவன் திருநாமத்தை அடைவுகெடச் சொல்லி, மெய் தழும்பு- மெய் தழும்பேதாம்படி, கொழுது- பாணுயம்பண்ணி, ஏத்தி- வ்தொட்கம்பண்ணி, இன்பு உறும்- ஆக்தயுத்தாயிருக்கிற, தொண்டர்- ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுடைய, சே அடி- ஸ்ரீபாதங்களை, என்மனம்- என்மனமானது, ஏத்தி- வ்தொ ட்கம்பண்ணி, வாழ்த்தும்- மல்கலாசாஸனப்பண்ணும்.

வயா. காக்காப்பாட்டு. தோய்த்த தண்டலர் வெண்ணெய் பால். கடைத்திரித்த வெண்ணெய், அதுக்குறையாகத் தோய்த்த தரி, அதுக்கடியான பாட். உடனுண்டதும். இவையுடனும் சிச்சேஷான ஒருகாலே அமுதுசெய்தவாறே. உடன்று. உடைக்கொ ணுவிட்டவாறே கோதித்தான். [நியவெருவியாசாய்] ஸ்கேஷத்தாக்கு அவதியுண்டாசெரி ரே கோபத்துக்கு அவதியுண்டாவது. ஆய்ச்சிகண்டு. வாயுதவையதவாகக் கொன்று. போடே கண்டுசிகத்தானாய்த்து. ஆத்ததோளுடை மெயிரான். கண்டவாறே சிகத்துக் கொண்டு கட்டினான். எம்பிரான். சூழிதன்பச்சுமுள்ள தலையத்தவல்லது செல்லாமை காட்டி. என்னை அச்சுபாற்றினுக்கினவன். எண்ணம்மனுக்கடியாகலாய். அவதாசனத்தில் இழந்தாரிழவுதலத்து ஸாஸனா பெரிய பெருமானுடைய செயலாலே பெறுதிக் கொடு த்தவன்மைய்த்து. நாத்தழும்பெழு. பாணனது தழும்பேதாம்படி. பாணுவென்றனாத்து. “அய்யமே” என்பாணாப்போலே திருநாமத்தை அடையுகெடச்சொல்லி. மெய்தழும்புத் தொழுது. பாணுயம் பண்ணிப்பாடி. தோற்ற உடம்பெண்ணம் தழும்பாகக் கிரிபாத்தானிப்

போலே யெத்தி. இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் சொல்லியேத்தி. இன்புறுத்தொண்டச்சேஷடி
மரணியே னவத்தெத்தனகையே விஷயத்தைக் கெட்டிலும் பிறக்கும் ஈரதிகையாகத் துக்
ராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதக்களை. தொண்டர் சேஷடியேத்தி வர்த்து மென்
னெஞ்சமே. அவர்கள் தர்க்கன் அகப்பட்ட கவரீதசொல்லத்திப் போகாது என்னெஞ்ச
அதிகை யகப்பட்டவர்கள் தக்களை ஏத்திவாழ்த்து மித்தனை, ஏத்திவாழ்த்தும். இச்சொ
லுக்கு இவர்கள் கிலவாவதே! என்று கந்தோத்தந்தைப்பண்ணி, இது நித்தயாக வேறு
மென்று மக்களாகாளும் பண்ணும் ஏன்னெஞ்சு.

மு.—பொய்சிங்குராவேற் றெருத்தியுத்தலுப் போராவீர்த்தகோன்
செய்சிங்குடர் குறொளித்திண்ண மாமதிட்டென்னாகுளும்
மெய்சிங்குருமொன்று தன்னெஞ்சுகளின்னு நிழல்பொய்
மெய்சிங்குப்பவந்தம்மையே லீலாதேன்மனம் மெய்சிங்குருமே. இ.

ப.—கா.—பொய்—கந்திரியமாய், கிலை—கோபத்தையு முடைத்தான, குரல் —
தவசியையுடைய, ஏது—விஷயங்கவிலையுடைய, ஏருத்தம்—கருத்துக்களை, இதுக்து—
முறித்தும், போர்—யுத்தொக்குகையான, அரவு—காவியனுதே ண்ப்பத்தான, ஈர்த்து—
கிராந்தி, கோன்—காதலானவனுய், கிலை—கல்லினுதே, செய்—செய்யப்பட்டே,
கடர் ஒளி—மிகவுறையாதென யுடைத்தாய், தின்—தின்னமையுடைய, மா—உயர்
த்தியையுமுடைய, மதின்—மதிக்கையே, குழ்—குழப்பட்டே, தென்—தெய்வ
னியமான, அங்கன் ஆம்—ஸ்ரீரங்கத்தில் நித்தயானும் பண்ணும் அழகிய மானவா
னாகிய மெய் —சீரத்தில், கிலை—இரத்ததன்கொண்டு உயான, ஏரு—கருத்த
மேகம் ஒன்று—ஒருமேகமானது, தன்னெஞ்சன் —என் மனமில், தின்னு—நினை
பெற்று, பொய்சிங்கு—மிகவுறையின்குழப்படி, மெய்சிங்குப்பவர் தம்மையே லீலாந்து
புனதிகாத்தாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையே நினைத்து, என் மனம்—என் மனமள
வது, மெய்—மெய்யே, கிலிர்க்கு—புகையாகின்றது.

உயர். லீலாம்பாட்டு. பொய்சிங்கு குறொஞ்சுநூலியத்தி. பொய் கந்திரியம்,
நினைகோபம். அவராவேசத்தாலே கந்திரியமாக்கோபத்தையுமுடைத்தாவிருந்துள்ள ஏது
மிருப்பொருது. கம்பின்னைப் பிராட்டியோட்கூட ஸம்செஷத்திக்கு விநோதிரானவை
யுமாய் பொருதெனையுமாய்ச் கிலைபோலே கோபமான தவசியை ஏடைத்தாவிருந்துள்ள
விஷயங்களைக் கருத்தது முறித்து. போராவ ஈர்த்தகோன். திருவாய்ப்பாடியில் பக்கவழி
இடையரும் தன்னீர் குடிக்கவொண்ணாதபடி ஒலத்தது அடித்துக்கெடுத்த அரவிபன், யுத்
தொழுகையுய் புறப்படும்கு கடைகிப் பொய்கையெரிந்அடிப் போகவிட்டு, அத்தானே
திருவாய்ப்பாடி விதன்னைக்கு காதலானவனை. செய்சிங்குடர் குறொளித்திண்ணமா மதின்
தென்னரங்குளும். கல்லானே செய்யப்பட்டுப் பிறாள் அபேயிக்கொண்ணாதபடியான மதி
ப்பை யுடைத்தான லீலாவளம் ஒக்கத்தானும் விஞ்சின திருமதின்கள் பவவுஞ் குழத்தி
ருக்கிற கோயிலிலே கண்ணுக்கெருளுகிற. மெய்சிங்கு கருமேகம். உடம்பிலே கிலையு
கூடிய மேகமென்றுதன்; மெய்யே கிலைவேடகுகள மேகத்தானென்னுதல். ஒன்று தன்
னெஞ்சு கின்றதியுற்போய். (எ) “சொலையது டாணுகாணுது” என்னுமாப்போலே

மாணிக்கத்துப்படுவின் உள்வூதின்மீதே புறம்போ தெரிபுறம்போவோ பெரிபுறம்போவோ, தங்கள் லெஞ்சினோ எழுந்தருளுகிறதே வைக்கையாவே சிதழிடாத்தெருவிடோ, மேய்ச்சிலிப்பாவோ, உவ்வோ எழுந்தருளீ யிருக்கிறபடிபடி அதுவந்தித்த புறந்தித் தாராவோ, குஞ்சு ஸ்ரீவைக்கையங்கள்மம்ம ரீதந்த, எண்ணம் மெய்ச்சிலிக்குமோ, பெரிபுறம்போவோ யதுவந்திது அயர்களுடம்பு படிப்பாட்டை, அயர்களை யதுவந்திது என்னென்கு மடவென்றது, ம்பாந்திரம்மம் பட்டதென்றார் மடவென்றது அயர்க்குத் தாரம்பர். (இ)

பு.—ஆதிதீர்த்தமனக்குறியுடையவன் வானவந்தம்பிரான் பாதமாமலர்க்கும் பத்திரிலாசநாவிகளுக்கும் திடத் தீநெய் கொழிக்கட்டி. யெம் ஆதிதீர்த்தங்கணம்மாணுக்கே சூதர்வாய்கொண்டார் கெப்பிறப்புற்றுச் சகதியெய்யுமென்னஞ்சேரி.

11-597.— ஆதி—ஜகத்பாணபூதனார், அந்தம்—பாடபகாஷத்தியும் ஓரவதின், தீ
 வீரூக்குமவரும், அனந்தம்—காங்ககாஷங்ககரிணடிதும் சம்பாதித்து சீர்தூவனும், அந்
 புதம்—ஆசுரப்பூதனார், ஆன—எப்போதையொகை உணர்விற்குறி, வானவந்தம்பி
 சான்—சீர்ப்பவ—விசுவநாதரு தாதனன ஸர்வேசுவரனாகப், பாதம்—திருவடிக்கீழே, பசு
 க்ஷரப்பரன, பவர் தாமசமகங்கை, குழிம்—ஊர்ப்பிரகங்கைகொகை, பத்தி இராதபத்தி
 இவ்வரத, பாதிகள்—பாபிசுரனவர்தம், உய்த்தி—உஜ்ஜீவிக்குப்படி, எங்கும்—
 தேசமெங்கும் புக்கு, திரித—ஊதசரித, தித இம்—சூழ்மயிணத, எங் தெதி—
 எங்குமேயிதோம்படி, ஈரட்டி—தாமகனதம்புத்தம் ஈரட்டி, எம்பரம்—என்றை அரப்பா
 ர்ணனந்தினை, அரங்கனக்கு—பெரியபெருபார் திருவடிக்கீழே, காதுச்செய்—பத்தினையு
 டையாரிக்குறி, தொண்டர்க்கு—புரீசவங்கனவர்களுக்கு, என் தெருசம்—என்மால்
 னானது, எ நிதப்பிதம்—அதிக ஜடம்கவரி? (அவர்களுக்கு அடிமைச்செய்திலனு
 மென்று,) காதுச்செய்யும்—ஆணர்ப்பாசுரின்றது.

[illegible]

நாட்டாட்சிக்குறும் பூதீனவழிவாங்குதல். எப்பிறப்பிலும் காழ்ப்பொம்புமென்னெஞ்சமே. அ
கோஜாங்குள் பிறந்து அளங்குறங்குயமை செய்வேனுமென்று ஆதரப்பாட்சித் தன்மை
தென்து.

மு.—காரிணம்புறமேனிக்ந்தநீர் முத்திவெண்ணைகச் செய்வவாய்
ஆமாய் வளர்க்கெனென்று மருந்தெழுத்துக்கொன்றினைச்
செய்யுஞ்செய்யாநித் தாங்கி கச்சித்திழைக்கவல்லிகளாய்
வளர்த்தவழிநாளிழைக்கொரு வளமுதமென்னெஞ்சமே. 61.

ப.—கா.—கார்க்குணம்புறா—மேகசுருதாத்தைப்பொத்த, மேனி—திருமேனி
வாய்ப், கன்—கன், கதிர்—குளிர்வாயுறகடைய, அத்தம்—அத்தங்களைப்பொத்த,
செய்—வெளுத்த, கடை—திருமுத்துக்களையும், செய்—செய்த, வாய்—திருப்
பவளத்தையும், ஆம்—முத்தாணையம்பூண்ட, மார்பன்—திருமார்பை அடைவாய்,
ஆங்குள் என்னும்—பெரியபெருமாளென்றும் திருமாதத்துவையுடையார், அருமெரு
கடர்—நீரவதிகதேஜோருபாய், ஒன்றினை—அத்திதியானவாய், சேரார்—பெட்ட
மேனுமென்றே, செஞ்செய்து—மகிழ்வையுடையாய்க்கொண்டு, சேர்க்கும்—அவனைக்
கிட்டி, கெட்டு இழிந்த அந்தப்பெருமே, கன் நீகன் வரகரிப்பவன்—கண்ணிப் பாவநித்
ருப்படி கிற்பவர்களுடைய, தான்இணைக்கு—திருவடிவளுக்கு, என் செஞ்செய்தம்—என்றால்
வாணது, ஒருவாய் ஆரும்—ஒப்பற்ற பக்திவளையா கின்றது.

வாய். எழும்பாட்டு. காரிணம்புறமேனி. “தொக்கமேகப்பல் குழங்கல்”
“காத்திசெனையிமேனி” என்றபடியே அழகிய திருமேனியையு முகையாய், நல்க
நீர்முத்த வெண்ணைகச் செய்வவாய். கண்டாசைப் பேசாமல் தவக்கவலை வெண்ணை
வையுடைய முத்துநிசைபோலே; விருக்கும் தந்தபக்தியையும், இதைக்குப் பசுபகமான
திருவதத்தில் பழக்கபாழமுடையாய், ஆமரூபம். “பெரிய வகாமளையில் பேசார்
பூண்டு” என்று மிகவும் பாசாகமாய்படி இட்டுப் பூணவேண்டுமென்றுள்ள நாரத்தை
யும் திருமார்பிலேயுடையார் விருத்தி. அளக்கென்னும் அரும் பெருக்கட நோன்றினை.
பெரியபெருமாளென்ற உபவயிபூதிநிலம் பாவித்தாய் நீரவதிகதேஜோருபாய் அத்தி
தியானவாய். சேரும்செஞ்சினாநி. அவர்வந்து கிட்டிப்போது கிடைக்காமல் வடியாகப்
பிறந்த பக்தியையுடையாய், சேர்க்குகச்சித்திழைக்க வல்லிகளாய் வளர்த்தவழி தாளினைக்கு.
அவனைக்கிட்டி. நீரவசு பக்தியுத்தாய்க் கண்ணும் கண்ணிருமாய் கிற்பவர்களுக்கு பக்தி
பாசவசயத்தாவேயிதே என்று அஞ்சுத்ததற்கும் இவர்களுக்குமுதல் கிண்ணதே இவர்களு
டைய திருவடிவளுக்கு. துருவமொரு மென்னெஞ்சமே, அகம்பாபயோஜனம் கிண்ணநின்ற
தென்னெஞ்சு.

மு.—மாணியுற்ற கடற்கிடந்தவன் வண்ணேண்டு கருத்துமாய்

மாணியுற்றவனைப் பெருத்திருமார்பனை மலர்க்கண்ணனை

மாணியுற்றெழுக் தாடிப்பாடித்திரிக் தாங்கெனெய்மானுக்கே

மாணியுற்றிரிக் தேவண்டர்வாழ்வுக்கு மாணியுற்ற தென்னெஞ்சமே. 62.

ப.—கா.—மாணியுற்ற—அகம்பெறிநித, கடன்—திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்த
வன்—கண்ணந்தருளுமவனும், வண்டு—வண்டுகள், கிண்டு—குடையா கின்றவன்,

ல்பா. மொய்த்துக்கண்ணிசேர. இரண்டெண்ணுலே வர்ஷதாஸபோலே செரிய. மெய்கள் சிவிட்ட. புனதெதாத்தாய். எங்கிலுத்தாதின்று எய்துக்கும்பிடு ஸட்டமிட்டெழுக் தாழிப்பாடி இறைஞ்சி. விஷயத்தை சித்தத்தெய்வ இலித்து மெய்வாய், அர்வனவந்திரி சே ஸ்தப்தாய் சின்று. அபிவிஷயம் சிவனதே- கும்பிடு ஸட்டமிட்டே. ஸஸம்ப்தம் சத்தம் பர்வணி. இறைஞ்சி. தீர்க்கப்பாணுபத்தைப் பவ்வணி. என்னத்தன்கிசன். எனக்குறுகண மால் ஸ்வாபிபுலனவன். அரங்குணுக்கடியவர்களாகி. பெரிப்பெருமாளுக்கு காரியப்பரியோஜா சாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கடியவராகி. அவருக்கே பித்தாநாமவர் பித்தரல்லர்கள். இவ ர்க்கு பத்தியன் பாரய் பத்திகாரியமாகப் பித்தேறித்திரிதெவர்கள் பித்தரல்லர்கள். மற்றா னார் முற்றும் பித்தரே. இந்த பத்திகாரியமான ஸ்ரீபத்தாஸ்தாஸ்தவர்களையப் பித்தரே. இக் கவக்கிவ்வாதே ஸாதாதிசனையாதினும் அவர்கள் பித்தர்.

ஞ.—அஸ்ஸிமாமலிமங்கை நாதனங்கன் மெய்யடியார்கடம்
எல்லையடிமைத் திறத்தினிலென்று மெஷுமனத்தனும்
கொல்லிகாவலன் கடல்வாயன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்
சொல்லினின்றுழி மாவெல்லவன் தொண்டிதொண்டிகளாவரே. ௨.

ப.—தா.— அம்மி— அகலிததா ஏதாத்தாய், மா— ச்லக்ஷியமான, மலர்மங்கை-
செந்தாமலாயனாப் பிறப்புகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு, நாதன்— வல்வாசன,
அரங்கன்— பெரிப்பெருமானுடைய, மெய்— பெய்வான, அடியார்க்கடம்— தாஸ்யுத
ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, எம்மி இம்— அளவிய்வாத, அடிமைத்திறத்தினில்—
தால்பத்திலே, என்றும்—என்றும் ஒருபடிப்பட, மேலும்—பொருத்தின, மனத்தன்கும்—
திருவுள்ளத்தையுடையாய், கொல்லி—கொல்லிகளுக்கு, காவலன்— தலைவராய், கடல்-
மதுவார்க்கு, நாயகன்— நாயகராய், கோழி— உணவார்க்கு, கோன்— ராஜாவான, குல
சேகரன்— குலசேகரப்பெருமான் அருளிச்செய்ததாய், இன்— இனிதான, சொல்—
சப்தக்கவையுடைய, தமிழ்மாவெல்லவன்— தமிழ்ந்தொடைபை வல்லவர்கள், தொண்டர்
தொண்டர்கள்ஆவர்— அவனடியார்க்கு அடியாராவதென்கொள்.

கூடா. பத்தாய்பாட்டு. அஸ்ஸிமாமலிமங்கைநாதனங்கன். ஸ்ரீவைஷ்ணவன பெரி
ப்பெருமானுடைய. மெய்யடியார்களும். அகாரியப்பரியோஜா யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
ளுடைய. எல்லையடிமைத்திறத்தினிலென்று மெஷுமனத்தனும். ஆக்மதாஸ்பத்திலேயென்று
மொக்கப் பொருத்தின திருவுள்ளத்தை யுடையாய். கொல்லிகாவலன் கடல்வாயன் கோ
ழிக்கோன். கொல்லிக்கும் மதுவாக்கும் உணவார்க்கும் நாயகரான பெருமான். பெரிய உ
டையானுடைய இழைவல்லத் வெறுப்பாலே (க) “வதவாவொ சிவெவாடி” என்று
போய், (உ) “நாஸ்துஜ்ஞெவொவதெவாவொ” என்னவந்ததுக்குப்போக்து அது பரிபமா
யிருத்தல் இவ்விழுவாலே அடியில் போக்ததையும் எவ்வாம் தமக்கு வெறுப்புக்குடனானுப்
போலே, “வெனெருசெல்லத்துடற்பிறையான் வேண்டேன்” என்றும், “இவ்வாகம் யான்

ஈ “பத்திகாரியமான பித்தாலஸ்தவர்கள்” என்றதற்கு, பத்திகாரியமான பித்
தத்தையுடைய சாகாதவர்கள் என்று பொருளாய், பத்திகாரியத்தத்துக்கு ஏதேதொர்வயம்
கொள்ளக்கடவது. (க) “வகவாவொமெனோதய” (உ) “நாஸ்துபாத்தம்போவநெவாஸி”.

வேண்டேன்" என்றும் சொல்லுமெயிவர்க்குத் ததீயசேஷத்தலத்தத்தத்த ஆம்மென்று சாஜ்ஜக்மத்தனையுங் கொண்டாடுகிறாமிதே. சொல்லிவிடும்பிழ்மாலை வல்லவார். இனிதான் சப்தங்களைப்படிப்ப தபிழ்த்நெருக்கடையவல்லவர்கள். நோண்டர் நோண்டர்களாவதே. இவர சைப்பட்டுப்போக்த பாவவசேஷத்த பாய்க்தமாவதே புருஷார்த்தத்ததை லபிப்பர்கள். 1...0.

ஸ்ரீசேகராழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்மீண்டும் திருவடிகளே சரணம்.

அடியாடி.—தேட்டு நோடு என நோய்த்த பெய் சூதி காரினம்
மாலை மொய்த்த அல்லி மெய்.
ஆதிருமொழி- உ- க்ரு பாட்டு, உக.

ஸ்ரீநந்திநாமோழி - மெய்யில்வாழ்க்கை, ப்ரவேசம்.

அ. "பேரான் பேரோதும் பெரியோனா பொருகாதுமிரிக்கிலேன்" என்று - பகவத்ப்ராவண்யம் ததீயசேஷத்த பாய்க்தமாய், அவர்களைவது செல்லாமை பிறக்குமா யுண்டு, அது சொல்லித்து - சீழில் திருமொழியில்; "என்னுதமாளிடத்ததை பெண்ணுதபோதெல்லா மினிப்பவாதே" "மாண்டவரல்லவென் நென்மனத்தே ஸைத்தேன்" என்றும், "பித்தனென்றே பிறக்க" என்றும் பிறக்கு மவத்தையுண்டு; - பகவத்ப்ராவண்யத்தாலே மூலப்பெய்யுக்கு ஸ்க்கல்பமெய்யாய்த்து வேண்டுவது; அடிமை அவர்கள் கொண்க கொள்ளலிதே செய்வது. ப்ராதிகூல்பத்தில் வர்க்கித்தே நிந்தவேணும் பகவத்குணங் கோபாதி விபூதியும் ததீயத்தவாகாதலே அதுபாய்மென்று சொன்ன சைத்தார்தானே 9தே இத்ததை த்யாஜ்யமென்றதும். இவ்வுககார்ப்பமாயிதே ததீயர் உத்தேச்ய மாகிறதும்; மோருண பாகாரோடு ஸஹவாணம் பொருத்திற்றதில் அத்தூதககார்ப்பமிதே. (ச) "சூதுவாடிமெய்" என்று- ஸாமாந்ய புத்திபண்ணின ஸ்ரீபரந்தரநாமோலான் பூர்வாவல்லதைல், (உ) "சூதித-ம்" என்று - அவனை சுகிர்க்கப் பார்த்தவன் ப்ராதிகூல்பத்திலே 7த்துள்ளவாதே அவனை கிட்டிக்காட்டிக் கொடுத்தானிதே. ஸ்ரீவிபிஷணுழ்வான் ஆத்தனை 'ம் ஹிதம்சொல்லிப் பார்த்துத் தன் ஹிதத்துக்கு மீளாத அவஸ்தைபானவாதே, நெருப்ப் பட்டகிடத்தில் விஸ்கொண்டுநாதபோது தம்மைக்கொண்டு தான் தப்புவாணாப்போலே, சாதிகூல்பம் அசலிட்டுத் தன்மையும் வருமென்று தன்னைக்கொண்டு தான் தப்புகிறானிதே. சாதிகூல்பமாவதே - தேஹாத்மாவோகிகளாகையும், விஷய்ப்ரவணாச பிரகக்ஷையும், தஹாத்மயதிரித்தம் வேறெரு வஸ்துவுண்டென்றபியா திருக்கையுமிதே. இப்படி இருபாரோடு எனக்குப் பொருத்தாதென்மொழி - இத்திருமொழியில். ... *

ரு.—மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளுமில்
வைபத்திளெனக் கூடுவெழிவியையான்
இயனே! அங்கம்! என்றழைக்கின்றேன்
எமைய்கொண்டொழித்தே நென்றணம்பாண்கே. க.

1 "இத்திருமொழி - எழுதிக்கூழி நெய்கடி. ஆமிரியகிருத்தம்; கனிவிருத்தமென்ரும் சிவர. (ச) "மத்தன்மன்மதம்" (உ) "மத்திதம்".

ப-னா.—பெய் இல்—பொய்யான, வாழ்க்கையை—இறுதோகஸுமத்தைய, மொளைய கொள்ளும்—நித்யமென்ற நிலைக்கிற, இவையம் தன்னொடும்—இந்தலோகத்தோடே, யான்—தேவதாத்தாமையினமற்ற யான், கடுவதுஇல்லை—செருவதில்லை; மீயகோ என்றது—ஸர்வவாயியாவனே! என்றும், அரங்கா என்றது—கோயிலினோல்து ஸர்வஸூபனாவனே! என்றும், அறுநாட்டினேன்—கப்பிடாவின்றேன், வன்றன் மானுக்கு—என்றிஷயத்தில் வ்யாழங்களுள் அறுநியமனவானன் விஷயத்தினே, மையங்கொண்டொழிந்தேன்—பித்தேருகின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மொய்யிலவாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும். பெய்யென்னப் பொய்யென்றும்—நிலையிலாமைமையும, நிலைநிற்குமத்தையும கொள்ளுகிறது. நிலைநிலைத்திடு, நித்யமான ஆதமயஸ்துவித்யஸ்தும. ப்ரதிபத்தியைப் பன்னுமென்னுதல்; மெய்யிலவாழ்க்கையான வாழ்க்கை என்றுதல். அதாவது—பாக்ந்தியைப் பற்றியும் பாக்ந்தியோகமாகிநே. இவ்வாயத்தின்கொடுக்கவேதில்லையான். தேவதாத்தாமையினமற்றவாய்க்குப் பாரோடு எனக்கொரு சேர்த்தியில்லை. மீயானிப்பாதி. தேவதாத்தவத்திரித்தம் வேறொருவருண்டென் றறித்தவனென்கிறார். மீயனே. நிருபாதிபத்துவே. அரங்கா. அறுநாட்டான பாய்த்தமக்கி மூதலித்தாய்க்கோலே கோயிலினே வந்து ஸூபனாவனே. என்றனாழ்க்கின்றேன். ஸர்வப்பாடறம் கப்பிடாவின்றேன். மையங்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. அவன் எனக்குப் பித்தேறினபடியைக்கண்டு ஈனும் அனனுக்குப் பித்தனாவேன். ௪.

மூ.—ஹரிணேட்டையார் திறத்தேறிக்கும்

குலத்தன்னொடுக்கேவெதில்லையான்

ஆலியாவனடியா வரக்காவென்று

மாவெழுந்தொழிந்தே நென்றன்மாலுக்கே. ௨.

ப-னா.—ஹரிணேட்டையார் திறத்தேறிக்கும்—இடைபாத்திறத்தும்—இடைமையுடையான ஸ்ரீரீகனவயவத்தினே, கிற்கும்—வைத்தனிக்கையவாக்க பார்த்தாதேறித்தே, னூலம் தன்னொடும்—லோகத்தோகோடே, யான் கடுவதுஇல்லை—; அரங்கா என்றது—பெரியபெருமான் திருகாமக்கலைச்சொல்லி, ஆலியா—கலித்த, அறுநாட்டா—அறுநாடுகடெக் கப்பிட்டு, என்றன் மானுக்கு, யான் எழுந்தொழிந்தேன்—பித்தேருகின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாப்பாட்டு. ஹரிணேட்டையார் திறத்தேறிக்கும். ஹரிணேட்டையார் ஹரிணிய இடைமையுடைய சாலிருக்கும் ஸ்ரீரீகன் திறத்தின்கெறிக்கும். ஒரு அவயவத்தைய யாபகிதப் புகாஸ் மற்ற அனாவத்திற் போகமார்த்தாதேறித்தும். குலத்தன்னொடுக்கேவெதில்லையான். ப்ரதிபத்தியைப்பற்றியிருக்கக் கடவகிருப்பை அபாபத்திஷயத்தேயிருக்கு மாய்க்கோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லை. ஆலியாவியாதி. இவர்கன் அபாபத்திஷயத்தினே படுமபாடெல்லாம் ப்ரதிபத்தியத்தே படுமனன் னானென்கிறார். ஆலியாவனடியா வரக்காவென்று. ப்ரதிபாக்ந்தியாலே யிருக்கையார்த்தே, ஆலியா, பெரியபெருமான் திருகாமத்தையச்சொல்லி, அறுநாடுகடெக் கப்பிட்டு, மாவெழுந்தொழிந்தே. நென்றன் மாலுக்கே. (௧) “தெததெததததததததத” என்னுமார்ப்போலே அவன் என்பக்கல் வ்யாழங்களுளபடி கண்டு ஈனும்பித்தேறினேன். ௨.

(௧) “தேததேததததததததத”

மு.—மாநாடுவரிவெஞ் சிலைக்காட்செய்யும்
பாசினொடும் உலேநிலையான்
ஆமார்ப னைக்கணத்தான்
நாணன் நகர்த்தான் பித்தனே. ௩.

ப-னா.— மாநாடு— மன்மதனுடைய, வரி— தர்சனியாய், வெம்— யாவனா
யும் தவ்வசமாகவல்ல, கிடுக்கு— கிண்துக்கு, ஆன்செய்யும்— அடிமைபண்ணிப்போருநெ,
பாசினொடும்— பூலோகத்தோடே, யான்உலேநிலையான்— ஆரம்— முத்தாறுசாம் சாத்தி
யானான், மாப்பன்— நிருமாம்பை யுடையான, அங்கன்— அழகியமணவானாய்,
(இங்கேவந்து ஸுலபாசிருக்கச் செய்தேயும்,) அகந்தன்— இப்படிப்பட்டவரென்று பரிச்
சேதிக்க வொன்றாதலாய், நல் நானன்— குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்ளுமலாய்,
நகர்த்தான்— ஆச்சி தர்சனத்தில் விழாதபடி. சாக்குமலான பெரிப்பெருமான் கிஷயத்தில்,
பித்தன்— கான்பித்தனுனைன் என்கிறார்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மாநாடுவரி வெஞ்சிலைக் காட்செய்யும். சாமனுடைய தர்
சனியாய்த் தப்பவொன்றாதபடி கொடுத்திருக்கிற கிண்துக்குக் குடிமதனுத்திரியும் பாசினொடும்
உலேநிலையான் நென்றுதல். * சார்ங்கமென்றும் கிள்ளாண்டான் எனக்காட்
செய்யுமவன் நான். ஆமார்ப னைக்கணத்தான். ஆகந்தமான ஒப்பிணையுடைய பெரிப்பெ
ருமான். அகந்தன். மறுத்தியை பாத்வம் போலே இங்கேவந்து ஸுலபாசாய்ச் சிட்டுக்கச்
செய்தே, பரிச்சேதிக்க வொன்றாதபடியிருக்கிறவர். கண்ணானன். தன்னுடையவை
கிடமாட்டாமையாலே அழக்கை கிருப்புவமன். நகர்த்தான் பித்தனே. அவன் தன் காந்
ணத்தாலே மேல்விழாவிடக் கடுவெனிகோதியும் போய்க்கொடு கிற்றாமிறே. இப்படியிரு
க்கிறவனுக்குப் பித்தனே. உ.

மு.—உண்டியேயுடைய யுகத்தோடும்
மண்டலத்தோடும் உலேநிலையான்
அண்டவாணனாகன் வண்டியுடைய
உண்டவாபன்ற னுண்மத்தன்னவமினே. ௪.

ப-னா.— உண்டி— ஆறுசாத்தையும், உடை— வஸ்த்துத்தையும், உகந்து—
கிருப்பி, ஒடும்— கண்டலர்காற்றித் தலைமிக்கிற, இ மண்டலத்தோடும்— இத்தோகைத்
தோடே, யான் உலேநிலை இன்ன—; அண்டம்— அண்டார்த்தவந்திகளான தேவர்
களுக்கு, வாணன்— நிர்வாணகராய், வண்— கடிசிக்கையான, பேய்— பூதனையுடைய,
முண்— கிஷத்தோடு கூடிய முவிப்பாய், உண்ட— தாய் முவிப்போலே அமுதுசெய்த,
வாபன்— நிருப்பவனத்தையுடையான, அங்கன் தன்— அழகிய மணவானன் கிஷயத்
திலே, உண்மத்தன்— பெரும்பித்தனாக நின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உண்டியேயுடைய யுகத்தோடும். உபாஸகத்துக்கு சரி
சம் வேண்டுகையாலே அது தரிக்கவேண்டு மனவன்வியிலே எல்லாவற்றையும் அநியயாதி
உண்டியுமுடையுமாக்கும் இம்மண்டலத்தோடும் உலேநிலையான். “ உண்ணுஞ் சோறு
பருகுநீ தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் ” என்றிருக்க ஒரு கிபூதியுடைய

குப்போலே ப்ராக்த போகங்களை விரும்புகக்கொரு விபூதிவிதே விதவும். அண்டவாணன். அண்டார்தர்வர்த்திகளுக்கு கிர்வாணகன். அங்கன். இவர்க்கு கிர்வாணகனுவிருக்கு மிருப்பொழிய இதினுள்ளேயுருந்து ஸுபபனுய்க் கோவிவிலே ஸந்திததினானவன். வன்பெய் முலையுண்டவாயன்றன் உண்மத்தன் காணமினே. இக்கேஸத்தவதரித்து ப்ரதிபத்தகன் கிராத் தானே போக்குமயனுக்குப் பித்தன் ஈன். தன் உண்மத்தன் காணமினே. ஓளவுதலேவை பன்னினுறா மிக்கவொன்னுதாப்போலே அவனுடைய குணசேஷத்தக்கவிலே அகப்பட்டுப் பித்தனுள வெள்ளைக் தேவல சகீர பாவசோடே சோகிடவொண்ணுமோ. ச.

மு.—தீதினன்னேரி நிற்கவல்லாதுசெய்
தீதியாரோடுங் கூவேதில்லை யான்
ஆதியாயனாங்க ண்தாமரைப்
பெண்தாமரைவாளன்றன்பித்தனே. இ.

ப-ரை.— தீது இம்— குந்தமந்த, ஸந்தேதி— ஸந்தார்க்கமானது, நிற்க— இருக்கச் செய்தே, அல்லாது செய் தீதியாரோடு— கூடாது புருஷார்த்தக்களை விரும்புகையைத் தொழிலாக அடையவர்களுடே, யான்குவேதில்லை—; ஆதி— ஜகத்காரண பூதாய், ஆயன்— தர்வணனாய் வந்தவதரித்து ஸன்னுஸபாய், அம்— அமுதீய, தாமரை— செந்தாமரையாகைய இருப்பிடமாகவுடைய, பேதை— பெரியபிராட்டியாருக்கு, மர மணவாளன்— வல்லபரான், அங்கன்— அமுதீய மணவாளன் விஷயத்திலே, பித்தன்— ஈன் பித்தனுளே ஸென்லிஞர்.

வ்யா. இத்தாம்பட்டு. தீதில் ஸன்னேரிநிற்க. தீமைபோடு பிறவாத ஸ்வழிநிற்க. இவையொழிந்த பனங்களுக்கு ஸாதாரணத்தாடாகப் பன்னிப் பெறுப்பேற்றில் இழவே ஈன் நென்னுப்படியிதே யிருப்பது. அல்லாது செய் தீதியாரோடுங் கூவேதில்லையான். இதா புருஷார்த்தக்களை யாசைப்படுகையே யாத்நாயாவிருப்பாரோடுங் கூவேதில்லையான். ஆதி. ப்ரமணக்கள் உபாய் வஸ்துவென்று செல்லப்படுறவன். ஆயன். உபாய் வஸ்து தான் அரிதென்ன வொன்றாதுபடி பயதரித்து ஸுபபனுளவன். அரங்கன். அவதாரம் போலே தீர்த்தம் பாலாதித்து பிற்பாடரிமுயமே கோவிவிலே ஸந்து ஸந்திததினானவன். அந்தாமரைப்பெண்தா மர மணவாளன் தன் பித்தனே. அமுதீய தாமரைப்பூவைத் தனக் கிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபரானவர்க்குப் பித்தனுளேன் ஈன். ஓசடி இவன் புருசரின்றான் அந்தைக் கிருவாவகி அவன்னெஞ்சிலே புண்பெப்படி இவன் பன்னினை அபாரதத்தை அவன் காணாதுபடியிருக்கிற புருஷகாச பூதத. மர மணவாளன். (ச) [“ ஸுபசேயங்கிததேதே ”] இவனுக்கு வல்லபனாகையலேவந்த பெருமையைப் படையவன் பித்தன்ஈன். இ.

மு.—எம்பரத்த ரல்லாரோடுங்கூடலன்
உம்பர்வாழ்வை பொன்னுக்க கருதிலன்
தம்பிணைமரர்க் கரங்க்கள்
எம்பிராணுக் கெழுனமயம் பித்தனே. க.

ப-ரை.— எம்பரத்தர் அன்னாரோடும்— என்னைப்போலோ அடிமைப்பாடு இவ்வளவு கடுமையானது, கூடலின்— பாள் கூடாட்டேன், உப்பர் வரலாவும்— அவர்க்காதினாலாக வராமல், ஒன்றாக— ஒருபொருளாக, கருதலின்— கிணங்கையாட்டேன், தம்பிரான்— 4 அயர்வறுமையாக எதிர்ப்பாடி, அரங்கம் சுள்— கோயிலிலே வந்து, எம்பிரானுக்கு— எனக்கு உபகாரகாரன பெரியபெருமான் விஷயத்தினால், எழுந்தாரும்— காணொன்றானையும், பித்தன்— பித்தனுப்தி இவ்வுமலன் என்னுள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எம்பரத்தர் சல்லாரெனக் கூடலன். என் பரத்தாரே வர வராதாரா நாகு வரிசுத்திருப்பன். “ இத்தினு நீமை வினியாழமுமை ” என்றும், “ வழுவிவாழமுமை செய்வெனமும் நாம் ” என்றும் இராதாரோடு ஸம்பந்தமிக்க. உம்பர் வாழ்வை யொன்றுக்க கருதலின். எம்பரத்தரில் அருமையும் எகங்குப்பத்தில் குமியு மிச்சையாடு; பரந்தாரிகள் எம்பத்தேயாடுதும் தீர்வாவத்கரிப்பன். தம்பிரானுக்கு. 4 அயர்வறுமையாக எதிர்ப்பாடி. அரங்கமென்பிராணுக்கு. சித்தவாழ்க்கைக்கெனம் அது பரிசுத்தாரப்போலே ஸம்பாரிசெனெனம் மிழவாதபடி கோயிலிலே வந்து ஸம்பாரணன். எழுந்தாரும் பித்தனே. இச்செய்துக்கு என்றும் பித்தனுப்தி இவ்வுமலன். ௯.

அ. ஏழாம்பாட்டு. இராதாரோடு கூடாதகண்மை உமக்கு வரத்தடியென்னென்னுள் காணடியாக வரத்தன், ஸர்வோச்சாரணடியாக வந்ததென்னுள்.

மு.— எத்திறத்தினும் மியாரோடுகருமிச்
சித்தத்தன்னைத் தலித்தனைச் செங்கண்மால்
அத்தனை வரங்குவென்றனுக்கின்றேன்
பித்தனுமொழிந்தே நெம்பிராணுக்கே. எ.

ப-ரை.— எத்திறத்தினும்— எப்படிப்பட்ட பொருள்கள் கிடைக்குமென்றிலும், வாரொடும்— அபாவவாதாரோடே, கருமி— பொருத்தத்தக்க, அசித்தத்தன்னை— அப்படிப்பட்ட மானனை, செங்கண்மால்— புண்டரீகாஷ்டனான ஸர்வோச்சாரன், தலித்தனை— நீக்கினான்; அத்தனை என்றும் ஸர்வோச்சாரியே! என்றும், அரங்கா என்றும்— அருமைய மனாவானனே! என்றும், அதுமக்கின்றேன்— கூட்டோகின்றேன்; எம்பிரானுக்கு— இவ்விஷயப்பாணாரோடு பொருத்தாரபடி. எனக்கு உபகரித்த பெரியபெருமானுக்கு, பித்தனுப்தி ஒழித்தேன்—

வ்யா. எத்திறத்தினும். அபாவவாதாரோடு ஸம்பாஷிக்க அருமைய புருஷார்த்தக்களை என்னும் வரிக்கையாமென்னிலும் அத்தனையும் வரங்கடைக்க வொன்றாய்ப்படியானேன். அத்தித்த தன்னைத் தலித்தனைச் செங்கண்மால். கண்ணாலே குவியாரோக்கி தன்வயாமோ ஹத்ததைக்காட்டிப் பித்தாரோடு மான்ஸுப் பொருத்தாரபடி பண்ணினான். அத்தனை. எனக்கு ஸ்வாமிபான வனே. அரங்காவென்றனுக்கின்றேன். அத்த ஸ்வாமியத்ததை தீர்வாழித்துக்கொடுக்கைக் காக்க கோயிலிலேவந்து ஸம்பாரணனெனென்று கூப்பிடாவின்றேன். பித்தனுமொழிந்தே நெம்பிராணுக்கே. இவ்விஷயப் பாவவாதாரோடு பொருத்தாரபடி. பண்ணின உபகாரகனுக்குப் பித்தனுனேன்.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எம்மையும் விட்டாலும் ஒருவரல்ல ஒருவர் பற்றுக்கவிசிற, அயர்க்கெல்லாநும் விதியடிப்பானென்கிறார்.

மு—பேயரெயெனக்கியாவதும் யானுமென்
பேயரெனவென்க்கு யிறுபெசியென்
ஆயரெனவரங்காவென்றழைக்கின்றேன்
பெயரெயெழிந்தே நெம்பிராணுக்கே. அ.

ப-னா.— யாவரும்— அந்திரவானபுருஷர்த்தத்தை விரும்புமவர்கெல்லாரும், எனக்கு யாயபுருஷர்த்தத்தை விரும்பிப்போருமென்க்கு, பேயர்— பேயராவிராசின்னார்கல்; யானும்— அவர்கள் நிலையில் நிம்மாது யானும், எவர்க்கும்— எவர்களுக்கும், ஒர் பேயன்— ஒப்பற்ற பேயனாவிராசின்றேன்; இது— இவ்விஷயத்தை, பேசி— விந்தரித்துப்பேசுவதினும், என்— என்னப்போதும்; ஆயரென என்றும்— கர்ஷணரூபவதரித்து ஸூரபரணவானே! என்றும், அங்கா என்று— பெரிப்பெருமாளே! என்றும், அழைக்கின்றேன்— கூப்பிடா சின்றேன்; எம்பிராணுக்கு— எனக்கு உபகாரகனை அழைப மனவரவன் விஷயத்திலே, பேயரெயெழிந்தேன்— பித்தேருகின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. பேயரே எனக்கு யாவதும், நிலிசின்ற புருஷர்த்தத்தைவிட்டு அந்திரவான பாக்த போகக்கூட விரும்புவதே! பேயராவிருத்தார்கென்று விட்டேன் நான். யானுமென் பேயரென வெவர்க்கும். கண்ணால் காண்கின்றதொழிய வேறெயென்றுண்டென்று பாயியாகின்றான், பித்தேருகின்றானென்று விட்டார்கள் இவர்களுக்கும் என்கிறார். இதுபெசியென். இத்ததைப் பாக்கச்சொல்லுகின்றேன். ஆயரென, கண்ணால் காண்கின்ற பொப்பென்றிராதபடி வந்தவதரித்துத்தான் படுத்திராபடிக்கூட எனக்குக் காட்டினவன். அங்காவென்றழைக்கின்றேன். அவதாரத்திற்குப் பிற்பாடரிழுவோடே தலைக்கட்டாதபடி கோயிலிலே களவனர்த்தருவினபெரிப்பெருமான் திருமாமத்தைச் சொல்லி அடைவுகோடக் கூப்பிடாசின்றேன். பெயரெயெழிந்தே நெம்பிராணுக்கே. 'ஒரு விஷயத்திலே பித்தேறினவன் எம்மெனையாகான் காண், விடாய்' என்று இதரர் என்கிற உபேகிக்கும்படியானேன். அ.

மு—அங்கையழியங்கணபுரிணத்
தக்குச்சிதைத்தளிப்பெருமயித்தனும்
கொங்குகோள் குலசேகரன் கொன்னகொல்
இங்குலம்மலக் கேதமொன்றில்லையே. கூ.

ப-னா.— அம்— அழுவிய, கூ— வலத்திருக்கையிலே, ஆழி— திருவாழியாழ்வானை யுடையான, அங்கன்— அழிவியணவானப் பெருமானுடைய, அடி. இவ்விதருவடிகளிலே, தன்கு— பொருத்திய, சிந்தை— மகன்வையுடையாய், தனி பெரு பித்தன்யும். மிகவும் பித்தேறினவராய்க் கொண்டு, கொங்கர்— மேற்றிசையிறுக்கார்க்கு, கோள்— தலைவான, குலசேகரன்— ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமான், கொன்ன— அருவிச்செய்த, சொல்— இவ்வொன்பது பாட்டுக்களையும், வல்லவர்க்கு— அப்பாடுக்கவல்லவர்களுக்கு, இங்கு— இந்தநேரத்திலே, ஏதம் ஒன்று— அபகவத ஸ்பந்தத்தால் வரும் ஓக்கம், இவ்வி— உண்டாகாது. [சுவிவிருத்தம்.]

வியா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கையழியாக்கையாவினா. அழகிய மணாளன் பெருமான்
 மிகுமலில். தங்குச்சினை. பெருமான் திருவடிகளுக்குக் கங்குலுக்கு கத்தல் பூமிவிளா
 'சேல அங்கே தங்கு சித்தையையுடைய. தனிப்பெரும்பித்தனும். பகல்த் விஷயத்தில்
 ராபாதி சித்தேந்திரர் வேருருவரிவ்வையுமும், சிவனாகப் பீட்ட வொன்னையையு
 'சித்தனும். கொங்குதோன் குவிசுகாள் தொன்னசெளம். 'மேலேத்திக்குக்கு நிர்வா
 'கை ஸ்ரீ குவிசுகாப்பெருமா னருளிச்செய்தது. இங்கு வல்லவர்க் கேதமென்றில்
 இவற்றை வல்லவர்களுக்கு இங்கேதமென்றில்லைய. ஏதமாவது - அபாணை
 'மாதம், பகல்த் பாவவயத்தில் குறைவாதம்; இவற்றாவதும் ஹேய்யோம். என்றும்
 'மனாரத்திரிக்குக்கும் காலிவிலே, இந்துக் பான்குமாவது இவ்விடத்திலேயேயே.
 கத்தவர்களுக்கு இப்பாங்குமாவது தேரத்திலே பிள்ளை.

குவிசுகாப்பெருமான் திருவடிகளை சாணம்.

பெரியவாச்சாண்டினை திருவடிகளை சாணம்.

அடியாறு.—மெய் ஸ்ரீமாதர் உண்டி தீதில் எம்பாத்தத்
 எத்திரம் பேய் அங்கை ஹர்.

ஆதிருமொழி-உ-க்கு, பாட்டு- ௨௩.

காங்காத்திடுமொழி-ஹேனாசெல்வம், பாவோம்.

அ. பகல்குறையுமும் பிறந்து, இராகிஷயற்பாவுமும் பிறந்து, குறுதிகளையுத்
 ஹபலிக்கவேனுமென்றும் குறியும் பிறந்து, அந்த குறும் பூர்ணமாக அதுபலிக்கச
 'தே யதுபலிக்கவேனுமென்று மானையும் பிறந்து, "அடியார்க்கு குழாக்கையுடன்
 தென்னுகொலோ" என்னுமப்போலே "அடியார்க்குநயிட்டல் கண்ணுட்குடுமெல்"
 'மாதவும்திறந்து; இப்படி பகல்த்கிஷயத்திலும் பாகவதவிஷயத்திலும் ஆதகவ்யமும்
 விஷயத்தையுட்கவமாகக் கண்ணிலுறப் பிறக்கச்செய்தே விரோதியுப்போய் அருந்த
 வல்லபமாகவும் காணுமையாலே (௧) "யதிவாசனவையு" என்றும் "ஆள்
 ஹாழிநருவாய்" என்றும் மேல்பிழக்கடவ அவல்பக்கல் குறைவிலே, இதுக்குவேயே
 ஹுத்தயமுண்டாகவேனுமென்று பார்த்து, சரிசனபந்தம் பகவல்லபமாகில் பலிக்
 க சரிசன் ஹத்திரிபசரிசமாய் போகக்களில் குறைவற்றிருத்த பின்பு சரிசாவணத்தன
 பாகக்கலை புலித்த, பிள்ளை காந்தாசலே பகவத்ப்பாபி பண்ணுகுறேமென்று பிள்ளை
 க்வேறெனென்று கிணத்த ஆநியிருந்தானுவேனுமென்றுமத்ததத் திருவுள்ளத்தி
 'ரான்து, தமக்கு க்கமப்பாபி பொருமை தோன்ற "ஒன்றியாக்கை புதாமையுப்பக்
 வான் கின்ற வேங்கடம்" என்றும், "மத்திராய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்க்கு சர்
 'வாபிள்ளை" என்றும் மேதுபலித்த பெரியபெருமான் தாமே வண்ண வம்பந்த
 வத் கொடுக்கக்கும் கைவந்தப்பக்கொன்றாகக்கும் திருமலையிலே பித்திராசனையாலே
 'யங்கடமுண்டையன் திருவடிகளிலே கிழந்து விரோதியில் அருமியும் கைவந்தப்பத்தில்
 'பிறந்த நவணையையு மாவிக் கிளிகுத்.

(௧) "யதிவாசனவையு"

௬. முதற்பாட்டு. ஊனேறுதிப்பாதி. பாக் திருமுடிவெலம் பண்ணுடைக்கு யோக்பகதபுன்ன மறுப்பதும்மாய், அறிவே பராக்ஷணத்துக் குறுப்பான கந்தரிமஜும்மம் எனெட்ட, கைக்கயத்தினை வல்லவிலத்துக்குறுப்பான திர்பக்காய்ப் பிரக்கவனமாயும் எனென்கொர்.

மூ.—ஊனேறுசெல்வத் தூட்பிறவிபான்வெண்டேன்

ஆனேறெழுவென்ற னடிமைத்திரமல்லல்

கனேறுசங்கிடத்தான்றன் வெங்கடத்துக்

கோனேரிவழம் குருகவப்பிறப்பெனே. க.

ப.—பாள்.— அவனை சேலியென்றறிந்த பாள், ஆன் ஏது ஏழ்— லிதபன்மனோதழையும், வென்றான்— (எப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக) பிராந்திர திருவெங்கடமுடையான் விஷயத்திலே, அடிமைத்திரம் அல்லல்— கைக்கயம் பண்ணுடைகொழிப, ஊன் ஏது— நான்செல்ல நான்செல்ல மாய்மை வளர்ந்துவருமதாய், செல்லம் — அறிதப்பான செல்வத்தோடுகூட, உடல் சிறவி— மறுப்பதும்மதாத, வேண்டேன் — இச்சிவபன்; கூன் ஏது— சேஷத்துத்தால் வளர்கிறுக்கிற, சங்கம்—ஸ்ரீபரஞ்சலாய்த்தாத, இத்தான் தன்— இத்திருக்கையிலே புறடபவறுதாய், வெங்கடத்து— திருமலையிலே, கோனேரி— திருக்கோனேரியில், வாழும்— வந்திருக்கிற, குருகு ஆப் சிறப்பேன்—நாயகவாதிரும் பிரக்ககடிலேன் என்கொர்.

வ்யா. ஊனேறுசெல்வத்துட்பிறவி யான்வெண்டேன். இந்த சரீரத்துக்குச் சொல்லுதிற குற்றமென்னென்ன; நான்செல்ல நான்செல்ல மாய்மைப்பாகாய் வருங்கையிலே சரீரம்மதபுத்து ஆத்மாவைக்கு பாதமாயித்தனை; அத்தாலே வேண்டேனென்கொர். தப்பியினை உடய வ்வருபமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே (௧) “ அயனெவ ” என்கொறு இஞ்ஞானம்கோ சத்தைப் பற்றுகிறே; அப்படியே இஞ்ஞானம்கோசத்தைப் பிரப்பிக்குமதுவானகையாலே வேண்டேனென்கொர். யான்வெண்டேன். தனியுதத்துக்கொள்ளுமவர்கள் சத்தாய் பூரித்திரியுமப்போலே விழுக்காடறிவாதன் வேறுமேயென்றிருத்தாலுமித்தனை; விவேகஞ்ஞான முடையான் வேண்டேன். சரீரத்தினுடய ஜெயவதையையும், ஆத்மாவினுடய வலவ சத்தையத்தையும், இதைதான் தனக்கேசேஷமென்னுமித்தையும் அவன்றானே அறிவிக் கவ தித்தானவேண்டேன். ஆனேறெழுவென்ற னடிமைத்திரமல்லல். அவன் தானே மிகோ திசையப் போக்கி கைக்கயத்திலே அர்வையிக்குமவனானான். ஆனேறெழுவென்றான். எப்பின்னைப்பிராட்டியுமோட்டை லுப்பிலேத்துக்கு இடைச்சகலான லிஷயம்கொழையும்வென்றான். மாதா யின் பக்கிலே ல்நேறுத்தாற்பண்ணின பிராவை யதுவந்திக்கும் புத்தானப்போலே அடிமைத்திரமல்லல். அடிமைதியைபாட்ட மென்னுதல்; (௨) “ அஹம்வாவபு ” என்றும், “ வஸுவிஸாவபு ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடிமைத்திர மென்னுதல். கனேறு சங்கிடத்தான். கைக்கயகுறி புறடபவான நித்யகைக்கயம் கொள்ளுமவன். கனேறு சங்கிடத்தான். (௩) “ ஸ்ரானுஷிப்ப்ரஹ்மீக ” என்றும்மாய்போலே பவவதுபவச் செருக்காலே இளைப்பெருமாய்போலே காட்டுக்கு நோக்காயிருக்கிற ஸ்ரீ பரஞ்சலாய்த் தவான். சங்கிடத்தான். இடக்கையிலேகானில் “ சங்கிடத்தான் ” என்கொர்; வலக்

(௧) “ அயனெனேவ ” (௨) “ அஹம்வாவம் ” (௩) “ ப்ரானுஷிம் ப்ரஹ்மவானீகம் ”

மாதிரிதான் திருவாரூர்புறநாடு கண்டவர்களுடையதே “வாக்கையாழி” என்கிறார்; திருமாவிலேயே டிராட்டியவர்களுடையதே “திண்டிவனாப்பினில் வாழ்கின்றமலை” என்கிறார். இவ்வாறுதான். நீண்டவியாபகம். அங்கேயுள்ளதை கொள்ளுதலுக்குப் பாக்கானதே மலையாளம் பெண்ணதென்பது இவன் விருப்பம் திருமலையில். கோனேரிவாழும் திருநாயப்பிரப்பேணை. விராஜையாப்பற்றி அமாவாசைத்தினே வந்ததிக்குமாப்போனே, கோனேரியைப் பற்றி வந்ததிக்குத் திருநாயப் பிறப்பேனென்கிறார். வாழும். கோயில் வாலம்போனே வாலம்பு திருக்கோனேரியில், வந்ததிக்குமென்றொட்டித்திரு வேதே வாசகப்பதற்கு ஸ்டாபிசுக்குச் செய்தே “வாழும்” என்கிற சப்தத்தைய விட்டபடியாலே அங்குத்தைய வாலம்போனே போகவுமாயிருக்குமென்கை. திருநாயப்பிரப்பேணை, பரந்திபுருஷமலையே சம்பன்னுதகத் துறப்பாள மதம்ப ஜம்புமலைய் அதிலே பரதகூண்டதகத் துறப்புமாவையாலே புள்ளசரீராவை வந்தியுத்கம் வேண்டுவென்கிறார். அது துர்மாதே தவாவையாலே பரந்திபுருஷமலையே பன்னாவுமாய்ந்தே பரதகூண்டதகத் துறப்புமன்றிக்கே பாபேசரீராயிருக்கிற திப்பக்கப்ப பிறக்கவையும்திருமலை பெல்லிக்குள்ளே பிறக்கப் பெறியென்கிறார். “உடல்பிரவியான் வேண்டேன்” என்கிறார், “குருநாயப்பிரப்பேணே” என்கிறார். பிறவியன்றியேனே வாலம்பு அங்கேயுத்கை.

ஆ. இரண்டாய்வுப்படி, இங்குள்ளதே போகக்கூடிய காட்டில் நினைவின்ற போகக்கூடிய இடமே எனவதில்லாது, சிவந்திவர விருக்குமிடே எவ்வகையில் போகும்; அவைபெற்றும் செய்வதென்ன விளைய; அவையும் கீழில் கழித்த பூமியில் போகும் இரண்டும் நடக்கக்கூடிய வேண்டாவென்றனர்.

பு. — ஆளுதலெவ்வத தாம்பையர்களுந்முத
வானுளுஞ்செவ்வமு மண்ணாசாமியன் வேண்டேன்
தெருப்பஞ்சேகிலத் திருவெங்கடச் சுண்ணியல்
மீறியப்பிறத்தம் விதியுண்டயேனவேனே. உ.

ப-ன7.— ஆளுகை— அபிப்பிராய, சொல்வதற்கு— யோசனையுமாகிற ஸம்பந்தத்துடைய சான்று, அம்மையபர்திகள்— சம்பந்தமுடையன அப்பாஸ்கஸ்க்கம், தன்— தன்னை, நுழை— நுழைந்திருக்க, வான் ஆளும் சொல்வதும்— ஸ்வர்க்கத்தை ஆளுகைபுடைய சொல்வதையும், மன் அர்த்தம்— பூமியைத்தான் ஆளுகையையும், வான் வேயுமேதான்— தேவ ஆர்— தேவ மிக்கிருந்துள்ள, பூ— புழப்பக்கையையுடைய, சொலை— சொல்லுமுற்ற, திருவேங்கடம்— திருமலைமீதுண்டான, அகையின் — அகையினிலே, மீளும் பிறக்கும் வரி உடைபேய் ஆகவேன— பீதுகலாவது பிறக்கத்தக்க விதிவையுடையவானாக ஆகவேனென்றிருக்கிறார்.

வ்யா. துணுதெஸ்ஸத் தரம்வைபர்கர். கொடதவம்பத்த. அதாவது - அழிபாத
பெளதர ஸ்ரீவைபுதைய அபவாஸஸூக்கன். தற்கும. இவன்முன் தப்பினைத்தாழும்
தப்பெவாஸனாபடி. அவர்கள் மேல்சிறி. வானுக்குத் செல்வமும் மண்ணாகும் யாள்வேண்
டென். ஸ்வர்க்காதிகளதுபவிக்ளும் ஸம்பத்தேகடெகட. சிறிபகழித்த சாஜ்பஹிஸபயும் கட.
டினாறும் வேண்டென். வேண்டெனென்கிறது - இவ்ந்துக்குக் குறையாவ்டாயந்து, தரம்
சிறித்த புதுவூர்த்த மஸ்ஸாவமயாலே வேண்டெனென்கிறார். சீர் வேண்டி அடுப்பபெதன்
னெய்ம; தேனாபுத்தேரிலைத் திருவேங்கடச்சிறியில். தேவயிக்ளென்தாம்ம பொழிவென்

சாஜாநிராஜன் என்னும் பெருமைதான்நிற்குந், இங் அபரூபம்— ஸகலபோகங்களை யும் புஜிக்கத்தக்க, செல்வமுந்— ஸம்பந்தமும், இ அரூபம்— இந்த சாஜ்யமானாகையையும், பாண்— என்னை அந்தவர்க்கு சேஷத்துணைநிற்கித் தான், வேண்டேன்— கிருப்பமாட்டேன்; எம்பெருமான்— எனக்கு உபகாரனாய், நான்— ஸர்வஸ்வாமியானதுடைய, எழில்— அழகிய, செங்கடம் மலிவேன்— திருமலிவிலே, தம்பகமாய் நிற்கும்— தம்பக மரமாய்திகழ்த்தக்க, தவம் உடையேன் ஆவேன்— தவம்வையுடையவனாக ஆவேன்.

வ்யா. கம்பதயானைக் கழந்தகத்தின்மேலிருந்து. கண்டாசெல்லாம் எடுக்கும்படி மதி ப்ளபுதையானை என்னதன்; மதந்தானே கம்பத்தினின்றும் கிடலெண்ணுதபடி. திற் கும் யானெய்ந்துதன். ஒருவாதும் மேற்கொள்ளவொண்ணாததும் சாஜாக்களை மேற் கொள்ளவொட்டுமிதே யானைகள். எல்லாக்கும் பராவதமான பாவனைமேற்கொண்டு, தன் கருத்திலே ஈட்டி. இங்மதந்தேவமும் இவ்வாகம் யான்வேண்டேன். அங்கேயிருந்து எல்லாபோகங்களும் புஜிக்கும் ஸம்பத்தம் அதுக்கடியான சாஜநர்மதம் பான்கொண்டேன். நீவேண்டியதென்னென்னிலு; எம்பெருமானேன். (ச) * கவிஞ்சகரதி, கவிஞ்சகரதி, எழில்வெங்கடமலிவேன். எல்லாக்கும் ஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து என்பக்களிலே கிசேஷ கடைசுத்தவதப்பண்ணின என்னுதனதான எழிலுடைய திருமலிவிலே. தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனுவேனே. தம்பகமாய் நிற்குந் தவமுடையேனுவேனே. ஒருபாசோஜாதந்தக் காராதே அந்தே மூத்தந்தத் தீய்நிபாய்தெனா த்வாயாமம் தவமுடையேனுவேனே. அசேஷமும் தவபலமென் திருக்கொண்டது மிதுதன்னை. ௩.

அ. ஆறும்பாட்டு. வ்ரவாயானும் ஒருகாள் உண்டாய் ஒருகாள் இன்றியே போ மிதே; அங்குள்ளரியே என்னுமொக்கவுண்டாயிருந்த திருமலிவிலே வந்தேதாயாக வேணும் காரென்னென்துர்.

மு.—மின்னைய நன்னையையா குப்பியு மேனையையும்
அன்னவந்தம் பாடலொடு மடலவைவாநியேன்
நென்னலெனவன்னுண்கள் பன்னாமும் வெங்கடந்தன்
அன்னையபொற்குடா மஞ்ச்வந்தனுவேனே. க.

ப-ரை.— மின் அனைய— மின்போலே, தன்— தன்னைய, இடையா—இடையைய வுடையான, உற்பதியும்— ஸர்வவினையும், மேனையையும் அன்னவந்தம்— மேனையையுமொத்த ஸ்திரீகளுடைய, ஆடலொடு— கத்ததமும், பாடல்அனைய— பாட்டுமொத்தவையாகவே, ஆதரியேன்— கிருப்பமாட்டேன்; வண்டு இனங்கன்— வண்டுக்கட்டங்காரணனை, தென்ன என— தென்தெனவென்று ஆரத்திவைத்து, பன் பாடும்— பண்கள் பாடுதிற, வேங்கடந்தன்— திருமலிவிலே, அன்னைய— 1 உபகாரனாகிதமான், பொன்னுடைய ஆள்— பொன்மலிவாயிருக்கத்தக்க, அது தவத்தன்ஆவேனே— அரிய தவத்தை வுடையவனாக ஆவேனென்னென்துர். (ர) * அப்படிப்பட்ட” என்பது சுபந்தத்தம்.)

வ்யா. மின்னைய நன்னையையா நிற்பாதி. மின்போலே தன்னைய இடையை வுடையான தேவஸ்திரீகளைப்போலே அழகியாயிருக்கிற ஸ்திரீகளுடைய ஆடல்பாடல்களை

(ச) * அவிஞ்சகரதி, அவிஞ்சகரதி.

ல் காக்கு ஆகாமிக்கீம். தேன்னவென வண்டணங்கள் பண்டமும் வெவ்வுடத்துவர். “கென
தென” என்று ஆவத்தினைத்து வண்டணங்கள் பண்டமென நிரூபிப்போகே. அன்னணிய
பெற்துவடாம் கருத்தவத்தனுவேனெ. அப்படியப்பட்ட பொற்குறியென் னாபித்தனை, சேவன
உபயாகமிக்கீம். அருத்தவத்தனுவேனெ. திருவேங்கடமுண்டபயத்துக் கண்டருருக்கெறினே;
ஆகையானே, “அருத்தவத்தன்” என்னக்குறையிடுவோகே. சு.

அ. எழும்பாட்டு. திருமலைமீது அநிதாசையானும் வறண்டார் அநாபித்து. பாட்
டாசார் இழக்குமகா ரிருக்குமிதே; அப்படியின்றி யே, எண்ணக்கூறும் அநாபனியோக்யாச
ரிருக்கும் காருதக வேணும் காணென்கொள்.

மூ.—வானுளுமாமதிபோல் வெண்துடைக்கீழ்மன்னவாரிதம்
கோனுகிவீற்றிக்குத் தொண்டாடுஞ்செல்வியேன்
தேனாப்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்
காருதயப்பாயும் கருத்துடையனுவேனெ. எ.

பா—கா.—வான்—ஆகாசப்பாப்பைப்பெண்ணம், ஆளும்—ஆளுநர், பா—பெரு
மைதம்மிய, மதிபோல்—சந்தானியென்த, வெண் துடை கீழ்—வெண்கொற்றக்குடை
நிறமிசே, மன்னவார்தம் கோனுகி—சாஜாதிசாஜனும், விடா இறுத்து—பெருமைதான்
இருத்து—கொண்டமும்—என்ன ஜாங்கனும் கொண்டடத்தக்க, செவ்வு—எம்பத்தை,
அமிடபன்—மண்ணதும் ஒருபொருளாக நினைத்தமியேன்; தேன் ஆர்—தேன்மிக்கு,
பூ—பூத்திருத்தவன், சோலை—சோலைபயுடைய, திருவேங்கடம் மலைமேல்—திருமலை
மீசே, காள் ஆற ஆம்—காட்டாரும், பாபும்—நிலத்திற் கவையேணுமென்ற, கருத்து
உடையன் ஆனென்—கருத்துடையனுவ விசாமின்றேன்.

வ்யா. வானுளும் மாமதிபோல் வெண்துடைக்கீழ். ஆகாசப்பாப்புக்கெல்லாம் சந்த
ரன் ஒருவனுமே பாணப்போசே, வேகமெல்லாம் தன் வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே துடி
க்கும்படியாக. மன்னவார்தம்கோனுகி. கருத்தாநாசகணங்கள் சந்தான வேலித்திருக்கு
மாப்போசே, சாஜாக்களெல்லாம் வந்து வேலித்திருக்கும்படி சாஜாசாஜனும். வீற்றிக்குத்
கொண்டாடுஞ் செல்வியேன். † விடபவியுத்த கொண்டமும் ஊம்பத்து எனக்கு பாதி
பத்தி விஷமாயிருக்கெதிக்கீம். தேனாப் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல். தேன்மிக்கிரு
ந்துள்ள சோலைபயுடைய திருமலைமேல். காருதயப்பாயும் கருத்துடையனுவேனெ. ஹ
யம் பற்றினதானில் கீழேபோகிதே; அங்கே கவறிப்பேரம் காட்டாறுகாசினத்தியையுடைய
யே குகவேணும். எ.

மூ.—பிறையேறுகையானும் பிரமணுரித்தானும்
முறையாபபெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான் மறையானுன்
வெறியார்தன்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்
செறியங்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனுவேனெ. அ.

பா—கா.—பிறை ஏறு—மூன்றாம் பிறையை தரித்த, கையானும்—ஜாடையையுடைய
ருத்தானும், பிரமணம்—அவனுக்குத் தம்பபுருஷ பாஹ்யாவும், இத்திரணம்—இந்திரணம்,

† “வேறுபட” “ஏன்” “காண்டிதது.”

முறை ஆய— தந்தாமுடைய அநிசைந்துணையாகப் பண்ணும், பெரு— சங்கப்பாண, பெயர்— யாகவாரியுடைய, குறை முடிப்பான்— குறைவைத்தீர்க்குமவனாய், மறை ஆ லுன்— வேதப்பாட்பாட்டுள லுந் தவிர்த்துநெழுந் தருவியிருக்கிற; பெயர் ஆ— பரிமலம் மிகு, தன்— குறிப்பிடுதல் தன், சோலை— சோலைமுற்ற, திருவேங்கடம் மலைமேல்— திருமலைமேல், (எப்போதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாதசேனாபதியாக,) செறி ஆய் கிடக் கும்— வழியாய்க்கிடக்கும், சிலை உடையவன் ஆவென— துணிவுடையவனுமே என்கிறார்.

வாய், எட்டையாட்டு. பிறையெறுதலையானும். (எ) னாதகவேஷம் தோற்றம்படி, ஆன—யாடெ விருக்கச்செய்தே னாகப்பாடாசென்று தோற்றம்படி பிறையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனாம். பிறமனும் அவனக்கு ஐகனா பற்றாமலும், (உ) 4 வெய ளுள்— என்றும்படிபாண இத்தாலும் முறையாய்பெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான். தந்தாமுடைய அநிகாராதுணையாகப் பண்ணும்படிருபவரான அநிசைத்துணைக் கொடுத்தும் வன். மறைபாறான். பற்றைய திகளுக்கு ஆசையாய்பென்னும் கோதகவழிசெய்துணவன். வெற்றியுண்டாக்கித் திருவேங்கடமலைமேல் செறிபாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையவனுமேனே. பரிமலம் மிகுக்கு குறித்திவையுடைய திருமலைமேல்; ஆறாலும் ஒருக்கால் பெருகிலும் கிரியோகப்பட்டு, வந்திலும் கிரியோகப்படாதேபோயிதே; அக்கனனத்தியே, எப்போதுவொ ள் காவைஷ்வன் கன் னொசிக்கையாலே அவர்கள் பாதசேனா பரிமபடி வழியாய்க்கிடக்கும் துணிவுடையவனுமேனே. “ தொண்டாடிப்பொடி யாட னாய்பெய்தல் ” என்றிருக்குமவ ரிதே.

மு.—சேடியாவவல்லினைகள் தீர்க்குத்திருமலே

வெடியானே வேங்கடவா நிக்கோலிலின்வாசல்

அடியாரும்வானவகு மறம்பையரும் கிடத்தியங்கும்

படியாய்க்கிடத்துள் பவளவாய் காண்பேனே. ௬.

ப—கா.— செடி ஆய— பரப்பவமான, வல் வினைகள்— ஸம்ஸாரம் பந்தத்தை, தீர்க்கும்— அதுக்குமவனாய், திருமலே— ஸ்ரீவழிபதியாய், பெடியானே— ஸர்வதிகனாய், வேங்கடவா— திருமலையிலெழுந்தருளி யிருப்பவனே, நின்— தேவரிருடைய, கோயிலின்— கோயிலினுடைய, வாசல்— திருவாசலினே, அடியாரும்— செடியுடனும், வானவரும்— தேவதையுடனும், அரம்பையரும்— சம்பவந்தரிகளும், கிடத்து— உட்கூட, இவரும்— ஸத் தவிர்த்த, படி ஆய் கிடந்து — படியாகக்கிடந்து, உன்— தேவரிருடைய, பவளம்— பவளம்போன்ற, வாய்— திருவதாரத்தை, காண்பேன்— காணவேனுமென்கிறார்.

வாய், ஒன்பதாய்பாட்டு. சேடியாவ வல்லினைகள் தீர்க்கும். தன் திருவடிவிலே தலைசாய்த்தாருடைய பரப்பவமான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அதுத்துக் கொடுக்குமவனா ய்த்து. செடி—பாபம். திருமலே. அதுக்கு சிப்பந்தம் கடவிரிந்து செய்விப்பாருண் டானக வெடியானே. அவனாதம் “ என்னுளும் பொதுக்கப்போனது ” என்றபோது “ என்னடியாதுசெய்யா ” என்று ஆக்கிதவியுபத்தில் 7 ஓரம் எங்கிலான வெண்ணுத வன். வேங்கடவா நிக்கோலிலின்வாசல். தேவரிருடைய திருவாசலினே. அடியாரும்வான வகு மறம்பையரும் கிடத்தியங்கும் படியாய்க்கிடத்து. அசம்பரையோலுளும், பாயோலுளாக்தா

பாரும் அப்பாரும்பெற்று ஸ்ரீசரீபாதிந்ரம் ஒருநிலையத் து அசைவத் துக்கியே னும். உள்பவளவம் காண்பெனே. பாதத்தீய்த்துக்கு அசைவமாயிவாரவும் வேணும், அது புருஷாதீததமனக்குக் காணவுமேனும்.

உ. பத்தாம்பாட்டு, கிட்டெனவும் 'வேண்டா' கெந்தீசர், கிட்டெனவுத் ததப விக்ந்தீசென்ன; அயவக்டு னும் வேண்டா வெங்கிருர்.

மு.—உம்பருலகான் டொருகுடைக்கீழ்ப்பிதன்
அம்பொற்கிலையுக்குப் பெற்றாறுமாதிரியேன்
செம்பவளவமான் திருவேங்கடமென்னும்
எம்பெருமான் பொன்மலைமே லேதேனுமேவேனே. மி.

ப-கா.—உம்பர் உலகு — மேறுகக்கலையென்னம், ஒரு குடை கிழ்— தன்னு டைய ஓர் முத்துக்குடை கிழலின்மேறு, ஆண்டு— அசைவத்துத், உற்பகிதன்— ஊர் வசியுடைய, அம்— அதுதொய், பொன் கலை— மேண்பாணமணிந்த, அங்கும்— அங் குளம், பெற்றாறும்— ஸித்தாறும், ஆகிரியேன் — அதனை விரும்பமாட்டேன்; செம்— சிலந்த, பவளம் வரமான்—பவளம்போன்ற வரவையுடையனும், எம்பெருமான்—என் னாதனா ளையுடைய, பொன்— ச்ளாக்பயான, வேங்கடம் என்னும் மலைமேன்—திருமலையிலே, ஏதே னும் ஆலேன்— வாதேனுமேரு பதார்த்தமாக ஆலேனென்பதர்.

வ்யா. உம்பருலகான்டொரு குடைக்கீழ். உபரிதாவேகக்கென்னம் தன்னொரு முத்தின்குடைக்கீழே செலுத்தி. உற்பகிதன் அம்பொற்கிலையுக்குப் பெற்றாறு மாதிரியேன். அவற்றைக் கிட்டெலித்தாறும் எனக்கு ஆகாம் பிராவது. செம்பவளவமான். உற்பகிதயக் கண்டால் அசாதிரிக்கும்படியாய்த் து உவ்ருகித்தே விசுவத்தின்படி. திருவேங்கடமென்னும் எம்பெருமான் பொன்மலைமேல். என்னுபனுடைய மலையேம். என்னுபனுடைய ச்ளாக்ப யான திருமலையிலே. ஏதேனுமேவேனே. அனந்தாழ்வான் இவ்விடத்துக்கு “ திருவேங் கட முடைபான்ருளுகையுமையாம் ” என்னும்; அதுக்குத்தாத் பர்வமென்னென்னிங்; செஷ பூதத்தினுக்குப் புறம்பான சேஷியகெனு மனையுபெவ்வை. அக்கணத்திற்கே பட்டாருகிச் செய்யும்படி;— “ நாமநிபவேண்டா, திருவேங்கடமுடைபாறு மலையிலேண்டா, கண் டாருமலிந்து ச்ளாகிக்கவும் வேண்டா, திருமலையிலே புன்வதொரு பதார்த்தமாக வளையு ம் ” என்பர்.

மு.—மன்னியதன்சாரல் வடவேங்கடத்தான்றன்
பொன்னியலுத்தேவடிசைகள் காண்பான் புரிந்திறுத்தீசர்
கோன்னவிலுங் கரிலேல் குலசேகரன்சொன்ன
பன்னியனுந்துமிழல்வன் பங்குபயத்தீசனே. கக.

ப-கா.—கொல் கலிதும்— சக்குக்கலை நீரவிக்ந்தமையே தொழிலாகவுடைய, உப்— உரிய, வேல்— வேலையுடையான, குலசேகரன்—ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான்; பன்னிய— மாருத, தன்— குலித்திப்பொருத்திய, சாரம்— தாழ்வணையவுடைய, வடவேங்கடத் தான்றன் — வடக்குத்திருமலையை யுடையதுடைய, பொன் இயனும் — ச்ளாக்பயம், சே அடிசன்— செந்தாமரைமலையெடுத்த திருவடிக்கை, காண்பான் — வேலியைக்காது,

புரிந்து— ஆறாய்ப்பட்டு, இதைஞ்சி— தலைவியைவணங்கி, சொன்ன — அருளிச்செய்த தாய், பன்னிய— பாய்வின, தூண்— ஸகரீனாபேதமான, தமிழ் — தமிழ்த்தொடையை, வல்லார்— வல்லவர்கள், பாங்காய — அனைத்திருவுஞ்சுத்துக்குப் பாங்கான, பந்திகள்— பந்திகளாகப் பெறுவர்கள், [நூல்கொச்சுக்கவிப்பா.]

வ்யா. பதினொராய்ப்பட்டு, மன்னியதன்மையால் வடமேல்வடந்தான்றன் பொன்னியலுஞ் சேவடிகள் காண்பான். கண்டால் கண்ணாங்கயாட்டாதே பிரிப்பரிம்படி சூரஹாமான பந்தித்தையுடைய தமிழுக்கெல்லையான இருமலைபயுடையதுடைய சங்கப்பமான திருவடிகளைக் காண்கக்காக, புரிந்திறுஞ்சி, காணவேண்டுமடி. பந்தியையுடையாய்த் தலைவியை வணங்கிக் கவிபாடினாய்த்து. காணவல்லால் கூடுவோர் குலசேகரன்சொன்ன. பாதிபகைத்தை வெல்லவல்லாரேயேவையத்துக் கவிபாடினிருக்கும்படியும். பன்னியனுல்தமிழ் வல்லார், பாய்வின ஸகரீனாபேதமான தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள். பாங்காயபந்திக்களை. இங்கேயிருந்த “ அதுவாயேனும், இதுவாயேனும் ” என்றுதே அவனுக்கு இட்டமிடுபேயாகாற்றாவர்கள். கக.

குறையிராப்பெருமாள் திருவடிகளை சாணம்
பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளை சாணம்.

அடியாடி—ஊண்டிருந்த பின் ஒன் கம்பம் மின்
வான் பிறை சேடி உம்பர் மன்னிய தரு.
ஆதிறுமொழி- ச- க்ரு, பாட்டு, சக.

இந்தத்திருமொழி- திருவாய், பாவேழம்.

அ. திருவாய். † திருவாய்த்தால் சொல்லிக்குய்த்த அகர்பாற்றுசேஷத்தவரிதே; இந்த அகர்பாற்றுசேஷத்தவர்திபத்திக்கு கியோதிதான் “ என், என்னது ” என்றிருக்கும் அறந்தாச மமகாமரிதே; ‡ அகர்தயம்பாத்தயுத்தியும், § அகர்தய வ்யத்தயுத்தியுமிதே ஸம்ஸாரமாகிற வக்கத்துக்கு யீடுபெற்றுப் பாயானவர்கள் சொல்லுகிறது; அது சேதார்க்குப் பொதுவானதிதே. அப்படி யன்றியே, ஊதக்களானகையிலே அறந்தாச மமகார வாய்யாமிதே விரும்பது. “ சில, தென்றல், சந்தாம ” என்று சொல்லுகிற இவை பார்த்தவர்காதேபாறு ஸ்வரூபரித்திரிவியையிதே. அப்படியேயேதே பார்த்தவானவந்துவக்கும் அறந்தாச மமகாரத்தாவே ஸ்வரூபரித்திரியுய்யும். இப்படி பார்த்தமென்னும்படிக்குப் பாயானமான் டேவென்னிங்; இவ்வீன (அ) “ பாயுசாவழி ” என்றும் ஒதி, அவ்வீன (உ) “ வடிகியிலுய்ய ” என்றும் ஒதுகையாலே இவனென்றுக்கும் கடவனல்லன்; உடையவனுனவன் எல்லாவந்துக்கும் கடவனென்றதிதே. அப்படி பாயானவன்களால் சொன்ன சேஷத்தவர்திபத்தியாவது- ததீயசேஷத்த பரந்தவான அகர்பாற்றுசேஷத்தவரிதே. அப்படி தயக்குப் பிறந்திருக்கச்செய்தே அது பவந்தாமகக்கண்டும்; தந்ததன்கருமம் செய்கிறுனென்றதுதல்; காம் காமத்தால் செய்கிறுமென்ன ஆறியிருந்ததுதல்; கம்முடைய த்வனாக்கடியானருதியுமறியுமனுகையாலேருகியாகையானுச்செய்கிறுமென்று து. விரும்பாதுகையாமித்தனை. கம்மை

† “ திருவாய்த்தால் ” என்று பாடாத்தாய். (க) “ காய் ” (உ) “ பதிமியிவய்ய ”

பரேலன், ரியே, செய்கது அறித்திருக்கும் வர்வதுகுணகையுமினத்தது தனக்கட்டவல்ல
 னர்வசத்திராவிருத்தவயத்து ஆரிரிருக்கும்பொது கெடுதலுக்கணையாகவெனையுமிறே
 னன்று பார்த்து, என்ருகாதுமில்லை, பிறகுமில்லை, பேற்றில் தவறையாவே ஹுக்கிறே
 னித்தலைமல்லது வாதாதுட்டாக கடிமனையுமல்லையிடத்தது அந்நயகதிகாரயிருக்
 கும் புதார்த்தங்களை நிதர்சனமாய் இட்டித் தம்முடைய அந்நயகதித்தது திருவித்தலக்
 கோட்டொருவர் திருவடிக்கானே கிம்மணப்படுச்செய்து. *

௭.—தருதுயர்த்தாயேலுள் ஏனையல்லால் ஏனையிலை

“வினாவுமுடிவுமலப்பொழிக்குழிவித்துவக்கோட்டம்மாளே

அரிசினத்தானின்தது யதந்திடினது மற்றவந்தன்

அருள்வினாந்தே யமுங்குமுலியதலே பொன்றித்தந்தேனே. க.

ப-௭7.— வினா முறவு— பரிமளப்பிக்க, மலர்— மலர்களைமுடைய, பொழில்
 குழி— பொழிலானே குழப்பட்ட, கித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டி. லெழுந்தரு
 ளியிருக்கெ, அம்பாளே— ஸர்வேசுவரனே, தரு— ரீயே தருநிற, தயாம்— ஹிகத்
 தை, தடாய் ஏல்— ரீயேயொக்கையாகில், உள் சான் அல்லல்— தேவரீர் திருவடிக்கானே
 உபாயமல்லது, சான் இல்லை— வேறே உபாயமில்லை; சந்த தாய்— பெற்றதாயான
 வல், அரி— அரித்து பொகடவேண்டிப்படியான, கிளத்தாய்— கோபத்தாலே, அந்தந்திடினது—
 தன்னிவிட்டதும், மற்ற— பின்னையும், அவன் தன்— அந்தத்தாயானுடைய, அருள்— அருளை
 யே, கிளத்த— கிளத்தாக்கொண்டு, அரு— அவன்காலைக் கட்டிக்கொண்டிருநிற, குறுகி
 அதுவே போன்று இருந்தேன்— குழந்தையை ஒத்திருந்தேன் என்று.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தருதுயர்த்தாயேல். ரீயே தருநிற ஹிகத்தை ரீயே மாற்றுகைல்.
 தன்னுலே தனக்கு வினா திவந்ததென்றும் தானே ஸாதகாதுட்டாகத்தாலே அதுபோக்கிக்
 கொள்வானென்றும் சாத்தல்கள் சொல்லிக் கிடக்கச்செய்தே, இவர் அவனே துயர்த்தானே
 வ்பானென்னென்னில்; பார்ப்பாப்பாத்த விவேகம் சூபண்ணி யிருப்பானொருவ சானகயா
 னே சொல்லுகிறார். தானே கர்மம் பண்ணினவன் தானே ஸாதகாதுட்டாகப்பண்ணித்
 தனித்தத் கொள்ளுகொண்டது கம்மம் பழியிட்டித் தன்ன கிளத்தானுமில்லாம் கானும்
 தன்னைக் குறித்து பார்த்தான், சான்செய்த கர்மமும் பார்த்தான், சான் பண்ணும் ஸா
 தகாதுட்டாகத்தாக்கு பார்ப்பான் தானாகையாலே அதுவுள் தன்னைக் குறித்துப் பார்த்தா
 மாணகயானே “தருதுயல்” என்கிறார். முதல்கிளையொருவர் கூடப் பெரிய திருமண்டப
 துக்குக் மேலாகயிருந்து ஏதாவ்வார்த்தங்கள் விசாரித்து எழுந்திருப்பார்களாய்த்து; ஒரு
 கான், “வித்யமம்ஸவியாய்ப் போத்தவனுக்கு பகவத்கிஷ்யத்தில் குறி பிறக்கக் கடிபென்”

† “கித்துவக்கோடு” என்றும் எழுந்தவன்; “திருவித்துவக்கோடு சேர்த்தான்
 பிறவி, கருவித் துவக்கோடுக்கான்” என்றார் பின்னாப்பெருமாளையக்கார்; இத்திருமொழி
 யின் இறுதிச்செய்யுளிலும் “கித்துவக்கோடு” என்ற ஒருதலம் எதுகைக்கு மிகச்சேரும்.
 † “கிளாருமுடி” என்ற கெடாதிசைப்பாடம். ‡ “பண்ணியிருப்பானொருவனாகையா
 லே” என்றும்காண்டிருது. ஒளகித்தத்தை நிரூபித்துப்பார்க்க.

[illegible][illegible]

வினாறுமடி மலர் பொழியுதும் வித்துவக்கோட்டம்மாநீன. பரிமளப் பரமான சே
சினைய புடைத்தான திருவித்துவக்கோட்டினை எழுந்தருளிரெடுத்த ஸ்வேதனானீன, வி
னாறு மடிமலர் பொழியுதும். (க) “ வலமுது ” என்கிற பாப்பாவந்து வந்துவிட்
டன கிடமின்று தொற்றிற்றுக்குமாப்து. வித்துவக் கோட்டம்மாநீன. உபாயமாகிபோது
ஸூயமாக வேணுகிறே. அம்மாநீன. பாண்டி உறங்குகிற தொட்டிக்கிறே கிட்டும்
தாய்ப்போலே இங்கேவந்து கிட்டினவனீன. தம்புவைய பாதத்திப்பத்தானே தம்பு
டைய சன்னத்துக்கு தங்கு ஆனவையும் சொன்னார்; சேஷியாகையாலே தம்புவைய
சன்னத்துக்கு பாப்தன் அவனென்றார் - இப்போது; ஒருவன்பெற்றுக்கு ஒருவர்
னாதமாகிபோது இந்தனைப்பாப்தி புண்டானவனென்று ஆன இதே. பாண்டியைய நேர்

[illegible]

Year	1990	1991	1992	1993
1990	1990	1991	1992	1993

மு.—வாணாளத்துக்குரிய மரத்தினுள் பால்
மாணாக்கரால் சேர்ப்பாளா? பால் மரத்தால்
பிளாந்துப் பதிலும் வித்தினுக்கேடப்பட்டவர்களை
ஆணவானதுளே பார்ப்பவர்களுடையே. ௨.

¶ “ பெரியவருடையாரும் சிவனை திருக்கறையூரணையாரும் உடம்பை உபேசாதித்தார்கள் ” என்ற பூரீ வசதபூரணைவாழ்தல் வ்யாசயாசுத்தில் ‘இங்ஙனவாழ்திறையம் விசதயாகக் கரணலயம். விசதயாயணபுரத்தில் வந்ததார்த்தம் சொல்லுதிருப்புகு.

எடைய, வேயாள்வோம்— வேயாவின்புபோலே; வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோ
டப் பெருந்தருளியிருக்கிற, அம்மா ஸ்வஸ்வமியான், சி—, மாவத்தால்—உன்மாயையா
லே, மீளா— துருக்காலும் நீங்காத, தாய் தரிதும் — துரித்தத்தையினைவித்தாலும், அடி
யேன்— சேஷபூதனானான், ஆனா— அடிமைசெய்கைக்காக, உன்ன அருளே— உன்ன
எடைய கீழ்ப்பையே, பாப்பன்— புத்திபண்ணியிருப்பே சென்றிருர்.

வி.பா. வானாறுநீறுக்கடிதும். தறிப்பகர், ஸாதாரணத்தொண்டு அறப்பது கவி
வதானதும். மருத்துவவன்பால் மாணத்தகாதல்வெளாளன்போல். அறிவித்தகை மேன்மேலான
பாவத்திப்பிக்கச் செய்துமே பிஷக்கு, “அவன் கமக்கு துரிதகாமன்” என்று அவனுக்
குத் தன் ஸ்வஸ்வத்தையும் கொடுத்து அவன் பக்கவீசை எந்தோத்ததைப்பண்ணும் ஸ்வாதி
யாளனாப்போலே. மாவத்தால் மீளாத்துவந்திரிதும். (க) “கீரோயா” என்றுப்படியே உன்ன
எடையாளைப் பார்த்து ஸம்பந்தத்தானே அபுகாசவந்தி ஸகலமானே துரித்தத்தை விளக்கிதும்.
வித்துவக்கோட்டம்மாரி— மீளாத்துவந்திரிதும். எனக்கு தயாஜ்யமான எம்மாரத்தினே என்று
எடைய சகலாத்தகைக்காக ரூபேயிரிடுக்கொ நீ நித்யதுரித்தத்தை விளக்கிதும். பெற்றதாய்
பாணனுக்கு அறிவித்தொப்பிடுக்கொ நீசெய்வது; அப்படியிருக்கொ நீ செய்பிதும். துளா.
ஸ்வரூபாதரூபமான வந்திதையப் பெறவைக்காக, உனதருளேபாரிப்பன். இப்போது தேரத்
துறா ஸ்வஸ்வத்தின் புத்திபண்ணுதே உன் கீழ்ப்பையே புத்திபண்ணி விடுப்பன். இப்படி
யிருக்கைக்கு நீபந்தாமென்னென்பிம்; அடியேனாகையானே என்ஸ்வரூபத்தைபும் உன்
ஸ்வரூபத்தைபும் நோக்க அநிந்தாவனாகையானே. அந்நகண்டப்போனே கையும் கிந்து
மாய் கிப்பன்; அவனுக்கு அச்சந்தானே, தனக்கு உருவு வெளிப்பாட்டானே முன்னே நித்
பர்; நீரக்கழிய அபாநதஞ்செய்த வெணக்கு அன் கீழ்ப்பயன்னுவனேவென்று அவ
னுக்கு விளைவாகக்கொண்டு; (உ) [உ—ரு—யு—பு—ம?] நீ அதுகூறும் ஓசடிவானின்
ருக் அத்தையே கீளைந்து கீழ்ப்பண்ணி அபகாமெல்லாம் புத்திபண்ணுவனே. அவர் புரு
ஷோத்தமன்காண். [முன்முயிதானும்] குற்றத்தை மறக்கும்; அன்றியே, “குற்றம்செய்த
காரி கீளைக்கி குற்றத்தோற்றமென்று அந்நாளையும் மறக்குமவர்கான்” என்று தோட்டி
சாவனாறுக்கருவிச்செய்தபடியே இனி நீரல்லது புதலிப்பி என்ருர்.

... 8.

பா.—வெங்கட்டின்களிறுடந்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மாளை
எங்குப்போய்யுக்கே ணுன்னிணையடியே யடையலால்
எங்கும்போய்க்கணாகாண நெறிவடல்வாழ்மின்னடியும்
வங்கத்தின்கம்பெறு மாப்பறவைபோன்றேனே. இ.

ப—ளா.— வெம்— வெவ்விய, கண்— கண்ணையும், தின்— தின்னியிருந்து
சைபு முடைத்தான, களிது— குவையாபித்தை, அடந்தாய்— கொன்றவனே, வித்
துவக்கோட்டம்மாளை!—, உன்— உன்னுடைய, இளை அடியே— திருவடியானே, அடைபல்
அலால்— தஞ்சமாய்தொழிய, எக்கு போய்— வேறு வாரிடத்திலேபோய், உய்கென்—
உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறேன்; எங்கும்போய்— காணாதிக்கிடும் போய்ப்பார்த்து, கணகாண
து— கணகாணும், எறி— அழிபெயிரி, கடல்வாய்— ஸமுத்தாந்திலே, மீண்டு—

(க) “மமமாயா” ி அபுகாசவந்திஸகலமான மோகலமே என்றபடி. மோகல
வெலகலையஜ்ஞாநம் துக்க பாயோஜகமாவித் தொண்டகருத்த. (உ) “புருஷர்ஷபு”.

திருப்பாவதி, வாயு— அங்குரத்தித்தி, வங்கத்தின்— கப்பலினையடி, சுயபு ஏறு—
கப்பல்தின் ஏறிலித்தி, பா— பெரிய, பறவை போன்றேன்— பசுநிலை பொத்திருத்தி
சொன்னேன்.

யுமா. இரத்தாபாதி, செங்குத்துணைகாரித்திறம். வெங்கிரைவெழும் தின் னிய செஞ்சாறு முதலத்தான குவையபித்தாகக் கொன்றவனை, பாபசுபதிபத்தம் கருங்கெட்டுத் திருக்கவேணுமே தேவாருக்கீர்விரித்த. வித்துவங்கெட்டம்மனே. பாதி பத்தம் போகிற்று அவதாரகாலத்தினைத்தேர். அது நித்தம் பாபாதித்திறையென்று நிப்பாடர்க்கு இழக்கவேண்டாதது. திருவித்துவர்க்கோடொன்றே வந்து வந்தித்திருக்கவேண்டி. பாபபதம் கவிஞர்க்கையாக வ்வாய்ப்புத்திற விவ்வித்தகக்கையவற்றோ இவ்வுவர்க்குத் தெழுந்திருக்கிறதே. வித்துவங்கெட்டம்மனே எங்குப்போய்யுக்கென். பாபத்தனமாப்பம் வறுமையான வரகவிவையென்று "சேவதசேவ" என்குறிக்க, அப்பாப் பிசேவதான வர்களை யுள்ள வறுமையானாப்பிசேவ, உண்ணிவிடப்பாபத்தத்தினைத்தேர் அவாப்த ஸம்பந்த சாமிப்பற்றுவோ. எங்குப்போய்யுக்கென். உஞ்ஞிவதேனவாள் போயிவிடில், விசேசத்தேனவாள் போகில் போயித்தனைத்தேர். உகந்தருவின தேசக்கிவிடில் தேனவா னாக்கிப்ப பற்றுக்கையாவது - விசேசப்பாயமிதே. உண்ணிவினபடியே அனடயாவால். அது வவவாயாவது - புத்தப்பத்திதே. அவன்குறைய வந்து கிட்டச்செய்தே, இவ்விதம் இவ்விதம், பெருமிகுப் பெருமிகும் - அப்பாதித்திறாதுள் அப்பாதித்திறாதுமிதே. எரிவ லித்தியாதி. பெரிய நேஷாபத்தையுடைய கடலினை ஒரு மாகக்கையாவது, அறின்கொம்பினை மிகுந்தொருபுறமி நாலுதிக்கென் போகிவிடில் தேவப்பாத்திறும் கனாகான யென்னு திதேர்; மீன்வெந்து காப்பாவவாவது இம்மக்ககத்தினைத்தேர். அப்படியே எம்மாவாது சத்தைக் கடக்கும்போது உகந்தருவின தேசமான திருவித்துவக் கோட்டைப்பற்றிக் கடக் கனா மத்திரையவ்வுது வேறுபாயமியினைத்தேர். கடக்கைக்கு உகந்தருவின தேசத்தைப் பொ ஹித்தென்னென் அகக்கடப்பாசெய்யிதே. மார்புறவைபெண்ணிறேனது. தானெட்டுக்கொண்ட அகவென்னென் நீரினே ஆறுகைக்குறைய மித்தினைத்தேர். அவன்குறைய செங்குத்தானென்று தேரற்ற அடிமட்டைய புரக்கப்பற்று மித்தினைத்தேர். 10

சு.—செந்தழலே வந்தழிலைச் செய்திடினுஞ் செங்கமலம்

அந்தாளுதேர் வெங்கடிகோற் கருவாவலாவாய்

வேர்துயர்வீட்டாவிழனும் வித்துவக்கோட்டம்மா உன்

அந்தியில் கீர்க்குசல்லாலகங் ஆனையாமாட்டேனோ. உ.

ப-னா.—செம்—செய்த, தழும்—கொடுப்பானது, வந்து—கிட்டு, அழகு
செய்திருந்தும்—உஷ்ணத்திப் பண்ணினாலும், செம்—அழகிய, கமலம்—தாமரை
வையை, அந்தம்—சேர்—ஆகாததினே வந்ததிக்கிற, வெம்—கதிகோற்கு அல்லல்—ஸ்திரீய
னுடைய உஷ்ணத்துக்கென்று, அனா—மலாவரம்; வித்துவங்கோட்டம்மா—, வெம்—துயர்
வள்ளுடைய கீழாமரண துக்கத்தை, வீட்டாசிறுணம்—நீ போக்காவிட்டாலும், உன்—
உள்ளுடைய, அந்தம் இல்—அளவின்றத, சேர்க்கு அல்லல்—கல்பானுணங்களுக்
கென்று, அகம் குறையாமட்டேன்—என்னெஞ்சுகளியிப்பறு தென்கிறார்.

ய்யா. ஆறும்பாட்டி. சேத்துலே வத்துலைச் சேத்திடினும். தாறுமாள அக்கி
கிட்டி. உண்ணத்தல் பண்ணினாள். சேங்குமலரித்தாதி. தாமரைமாள ஆதிப்பன் தா

சொன்னுந் தவிரவும் அவனுடைய சொந்தத்துக்கு அவருடையதனைப் பற்றி அக்கிரமம்
பெற்று அந்நினைவைய உணர்ந்துகொண்டு அந்நினைவு. நெய்தலுள்விட்டாவிரட்டும் வித்துவங்கோட்
ட்டார். அதுபலவிதங்களான பாவங்களைப் போக்கி அதுக்கு விசுவத்தை விளைப்பதென வர்
திருக்கொடுக்கிறபொருளாகும். உண்மையில் சித்தகூலம். சம்பவமுத்தவான வுன்
ருவாகுகொடுக்கிறது. அங்குருவானமொட்டினை. என்னென்று சொல்லுக. ... 6.

மு.—தென்னையும்வான்மறந்தகாலத்தும்பைங்கழிகள்
மைத்தெழுந்தமாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மறவைபெயர்
மெய்த்துயர்விட்டாவிரட்டும் வித்துவங்கோட்டம்மா என்
சித்தமிக்கவுன்பாலே வைப்பனடிபேனே. 6.

ப.—சா.— பை— இவ்வைத்தவிய, கழிதல் — பார்த்தவானவை, வான் — மேக
மான், எத்தனை மறந்தகாலத்தும் — பெய்யாதே மிகவும் மறுத்தகாலத்திலும், மைத்து—
கழிதல், எழுந்த — ஆகாசத்திலேயெழுந்த, வான்முகிலே — பெய்யாமெனக்கொள்க, பார்த்
திருக்கும் — பார்த்தவன்வையிருக்கும், அவையோல் — அப்பரிசீலனைப்போலே, வித்
துவங்கோட்டம்மா — மெய் துயர் — அதுபலத்தே கழிப்பேன்மெய்மையான துணைத்தே,
விட்டாவிரட்டும் — போக்காவிட்டதும், அடிபென் — என்சித்தம் — என்னுடைய மான்
வை, உன்பாள் — உன்விஷயத்திலே, மிக வைப்பன் — மிகவும் வைப்பேனென்றிரு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தென்னையும் வான்மறந்தகாலத்தும். கார்காலத்தில் வர்வியா
தே மேகங்கள் மறுத்தகாலத்திலும், வைக்கொழுந்தபெயர்வன். மைத்தெழுந்தவிதப்பாதி.
ஆகாசத்திலே கழித்தபேகங்களைப்பார்த்திருக்கு மத்திவைப்பவனா சித்திவந்தேயும் போகல
திராதுப்போலே. மெய்த்துயர் விட்டாவிரட்டும் வித்துவங்கோட்டம்மா. (6) “அவையூர் 8-
மொழியு” “என்றபொருத்தத்தையோக்கி மைவானவங்கு மறுத்துக்கொடுக்க வந்திருத்
தெரி அது செய்வினாவாகும். என்சித்தமிக்கவுன்பாலே வைப்பனடிபேனே. என் சகலனைத்
திலேசெய்துப்பென்றுதேற்ற துருக்காளுக்கொருக்கால் உன்பக்கிலே நெருக்க பாவனை
மாகாதின்றது. ... 6.

மு.—தொக்கிலங்கியொழைவால் பந்தொழித்தொகையே
புக்கின்றுபுறம்பிற்றமமாட்டாத மறவைபெயர்
மிக்கிலங்குகுழிப்பிறந்தவன் வித்துவங்கோட்டம்மா உன்
புக்கிலங்குகூலம்வால் புக்கிலங்குவன் புண்ணியனே. 7.

ப.—சா.— ஆறு என்னாம் — கவியெனவாம், தொக்கு — திரண்டு, இலங்கி — ஒன்
னையுடைத்தாய், பார்து — பார்த்தவிடமென்றும் பார்து, ஒடி — தொடு — ஆழமான,
கடல் — கடலிலே, புக்கின்றி — சென்று புக்கவனது, புறம் — வேறேறிடத்தில், நிற
மாட்டாத — நிற்கமாட்டாதவைவையிருக்கின்றன; அவையோல் — அவ்வாறுகொள்கப்போலே
மிகு இலக்கு — மிகவும் விசுவகாசிந்துள்ள, முகில் — மேகம்போன்ற, நிறத்தாய் —

(6) “அவையுமறுப்போத்தவன்”

நிருபித்ததையுடையதும், வித்துவக்கோடு- நிருவித்துவக்கோட்டெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மா— ஸர்வஸ்வரூபிபாஷ, புண்ணியனை—, புக்கெல்லும்— உள்புத உள்புத உஜ்வலமா கிற, உள் சி அல்லாம்—உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைப்பொழிய, புக்கெல் காண்—வே றெழுபுகளுடையவன்வேன் காணென்னென்றும்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தொக்கிலங்கியோறெல்லாம் பரந்தோடி. துலாசியெல்லாந்திர ன்றி நுளியைபுடைத்தால் பார்த்தவிடமெங்கும் பரந்தோடி. தொகைவித்யாதி. ஆழ்ந்ததனி மேலென்றுபுக்கெல்லும் புறம்புகிறகமாட்டாத ஆறுகன்போலே. (௪) “எனவே உ.உ.உ.உ.உ.உ.உ.உ.உ.உ.” என்னுமாப்போலே, இவைபுக்கெல் தடங்கிலையும், இவ்வெவ்வெல் குறையென்றதமன்றிதே; இவற்றைக்குப் புறம்புகிறப்பு அரிதாயிற்றே புருகிறன. மிக்கெல்லுமுதில் நிறத்தால், மிக்கு உஜ்வ லமான காணமெகம்போலே விருக்கிற நிறத்தையுடையவனே. வித்துவக்கோட்டம்மா. அம் மேகம் படித்தமல். உள்புக்கெல்லு சிறல்லால் புக்கெல்லாண். உள்புத உள்புத உஜ்வலமான கல்யாணகுணங்களைவே வல்லது, உள்புத உள்புத மல்லன்னாயிருக்கும் குணங்களைவே அவகாவித்தினைக்காண். இதுக்குவிபத்தா மென்னென்னில்; புண்ணியனே. பாதமன— கீதம் சீபாங்கயாலே. ௮.

மு.—நின்னையே தான்வேண்டி. சீன்செல்லம் வேண்டாதான்
நன்னையேதான் வேண்டுஞ்செல்லம்போல் மாவத்தால்
மின்னையேசேத்திகி வித்துவக்கோட்டம்மா
நின்னையேதான்வேண்டி. நிற்பனடியேனே. ௯.

ப-ஸா.— நின்னையேதான்வேண்டி.— உன்னையேவேண்டி, சீன் செல்லம்— சிவ திகமான ஸம்பத்ததை, வேண்டாதான்நின்னையே— விரும்பாதவனையே, வேண்டும்— தான் மேல்விழுந்து விட்டுக்கெட்டு அவனாம்பாக்கிற, செல்லம்போல்— இசுவரத்தையப்போலே, மின்— மின்போலே பண்பாத்திருந்துள்ள, விசிறி— நிருவாயிபாழ்வான, சேர்— இடை விடாதே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, வித்துவக்கோட்டம்மா!—, மாயத்தால்— உன்மாயப யாலே, (என்னை உபேசுத்தாயவெனும்) அடியேன்— சேஷபூதனான, யான்— காண், நின்னையே— உன்னையே, வேண்டுகிற்பன்— விரும்புகிறப்பே எனென்றும்.

வ்யா. நன்பதாம்பாட்டு. நின்னையேதான்வேண்டி. சீன்செல்லம் வேண்டாதான் நன் னையே தான்வேண்டுமே செல்லம்போல். உன்னையேவேண்டி. சிவதிகாஸம்பத்ததைக் காற்கடைக் கொண்டவன்நன்னையே அவகாஸாநிகழ்வாய்ப்பாத்தாத்திரும் இசுவரப்பயலோலே என்னு ளன்; மோகதலங்குமிளையப்போலே என்னுதல். மாயத்தால் மின்னையே சேத்திகிவித்துவக் கோட்டம்மா. மின்போலே பண்பாத்திருந்துள்ள நிருவாயியை “எப்போதும் கைகழலா ராமியான்” என்றபடியே சேர்ந்து, ௧ ஆசிரியைவைத்ததையும் நீயுயர் என்னுடைய சதுஷாத்துக்காக இங்கே வந்திருந்துகொண்டதுக் காற்கடைக்கொண்டாயவெனும், நின்னையே தான்வேண்டுகிற்பனடியேனே. நன்னைக்காற்கடைக்கொண்டவனை இசுவரப்பயலிடாதப்போலே சிஎன்னை உபேசுத்த உபேசுத்த உன்னையே பற்றுதிற்பன். ௯.

பூ.—வித்துவக்கோட்டப்பன் ஈ வேண்டாயேயாயிடினும்
மற்றொருப்பற்றிலே நென்றவனைத்தான்வந்த
கொற்றவேஸ்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன
நற்றயிழ்ப்பதும் வல்லவர் ண்ணுஞ்சாகமே. - ம.

ப.—பை.— வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டி. கொழுந்தொழிவிருந்திற, அப்
மா— ஸர்வேஸ்வரனே, நீ—, வேண்டாயே ஆயிடினும் — என்னை உபேகித்தாயேயாக்
கும், மற்ற ஆறும்— வேறொருவரும், பற்று இசைன் என்று—துணையாவா ரிவையென்று,
அவனை— அவனுடைய, தான்— திருவடிகளை, சயத்த— ஆதரப்பட்டவராய், கொத்
தம்— இயற்பாசன, வேல்— வேலையும், தானை— ணைப்பத்தையு முடையான, குலசே
கரன்— ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமான், சொன்ன— அருவிச்செய்த, நம்— விஸ்தாரமாய்,
தமிழ்— தாமிருபமாசன, பத்தும்— பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லவர்— அப்பயிர்க்கவர்
வல்லவர், சாகம் — ஸம்ஸாரமாகிற சாகத்தை, ண்ணுஞ் — கிட்டார்க்கென்கிறார்.
[தொடுகொச்சக்கலிப்பா.]

வயா. - பத்தாம்பாட்டு. வித்துவக்கோட்டப்பன் ஈ வேண்டாயேயாயிடினும். இதைக்
கென்று வந்திருக்கிறீர். என்னை உபேகித்தாயாகிதும். மற்றொருப்பற்றிலே நென்றவனைத்தான்
நயத்த. வேறொருபுகளின்னை, நான் அருவாதியென்று அவன் திருவடிகளை யாசைப்பாட்ட.
கொற்றவேஸ்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன. ப்ரதிபகதத்தைப் பக்கவெசோடே வாக்கவற்றான
வென்றிணையுடைய வேலையும் வேணையுமுடைய பெருமான்சொன்னவை. ப்ரதிபகத
த்தை வென்றுவக்கிடான பரிசு முடையானுப்போலே வாய்த்த பகவத்ப்ரபத்திக்கு பரி
சாயாக இவருடைய அருப்பகதிதவரும். கலநிழி பத்தும் வல்லவர். உடம்போழுவா லிருக்
கச்செய்தே உன்னுள் பதார்த்தமகன் தோற்றுப்படியா விருக்குமாப்போலே அத்தகம் மிக்
கெருக்குமாய்த்த இத்திருமொழி: "இவைவல்லவர்கன். ண்ணுஞ்சாகமே. ஸம்ஸாரஸப்பர்
தத்துக் கடியான பரபத்தாப் பண்ணினார்கனாதெனும் இவ்ஸம்ஸாரத்தினே வந்து ப்ரவேசி
யார்கன். ம.

குலசேகரப்பெருமான் திருவடிகளைச் சாணம்.
பெரியவர்களையின்னை திருவடிகளை சாணம்.

அடியாடி.— தரு அண்டார் மீன் வானால் வெங்கட்டினன் சேத்தழல்
எத்தனை நோக்கு நின்னை வித்து ஏன்மலர்.
ஆதிருமொழி- 6- க்ரு - பாட்டு, 106.

சுருத்திருமொழி - ஏன்மலர், ப்ரவேசம்.

அ. உகத்தொழிள தோத்தை அதுபவித்தார்- கீழ்; அவ்வதுபவம் அவதாரங்களில்
அதுபவாபேகாபிதையப் பெய்தித்தது; அந்நித் தோன்றினையுடைய கர்ஷணுதாரத்தை
அதுபவித்தவர்களுடைய பாசாத்தாலே அதுபவிக்கொர். இத்தனையாலே வேறுசெய்ய

உன் ல்வருபத்தை உணர்வொட்டாதிதே உன்வர்த்தை. “நீயன்றது புதுவாட்டோ? உன்னை வல்லது காணநீயேனோ” என்று தாழ்ச்சிதோன்ற நீசொல்லும் வார்த்தைகயக்கேட்டு கடர்மணமுபோல் பணிக்குநலெய்தி. யிக்கமணமுபோலே பெய்தே பணிபாண்டந்த குளிர்நீலெயன் பட்டு. கடசி. ஆச்சாண்னொருக்களோவென்று உகி. கமேகி. அச்சத்தாலும் குளிர்நீலும் நமெய்க். வழுநீனபற்றில். அது தான் ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேயோ, ஸர்வலாதாரணமான தேசத்திலே யன்றோ. வார்மணஸ்துத்தரில் புலவரின்மேன். நின்றதுதான் தனிமே நிற்கலாக் தேசத்திலே நின்றேனோ(உ)போகத்துக் கோகந்த ஸ்தலத்திலேயன்றோ. என்னாரும்வந்து ஸஞ்சரித்துக் காணும்போது ஸர்வலாதாரணமான தேசத்திலே வந்தானென்றிராமே (உ)போகத்துக் கோகந்தமான மனஸ் குன்றிலே விடிபுமனவும் நின்றமுன்னெய்ந்துப்படி. தோற்ற நின்றேன். என்னை தெவா. நீ அங்குநின்றேனென்றென்கின்ற; உன்னை வித்வலித்தன்று, உன்பிதானை வித்வலித்தது; ஒருவர்த்தை வல்ல தறிவாத ஸ்ரீ லக்ஷ்மீதேவர் பிள்ளையென்னுமத்தை வித்வலித்து நின்றேன். உன் லாவு பணித்தே. உன்னுடைய அமுரு காணவேணு மென்றுப் பண்பாசே.

அ. இவ்வாட்டாட்டு. வேறொரு பிராட்டி. வர்த்தை.

மூ.—கெண்டையொண்கண்மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத்தயிர்கண்டாய்க் கண்டொல்லுமணங்கடையெனன்று கண்ணவிழிப்பைவிழித்துப்புகு வண்டமர்ப்புழமுழவந்தாழ்த்துவாவ வண்ணமுய்க்கொப்பச்செய்வாய்துடிப்பத் தண்டயிர்க்கண்டத்திடவண்ணத் தாமததாமெய்யறிவென்றானே. உ.

ப.—தாமததா— கயிற்றின் தழுப்புலரித்திலே காணலாய்ப்படியான வடிவையுடையவனே, கெழ அகத்து— என்னுடைய அகத்துக்குக் கீழானகட அகத்திலே, கெண்டை— கெண்டையுடையவர்தின் கண்போலே, ஒன்— ஒளிபொருத்திய, கண்— கண்களையும், மடவான்— மடப்பந்தையு முடையவனான, ஒருத்தி— ஒருத்திர்ப்பானவன், தாயி்கண்டை— தனிமேயின்ற தாயி்கண்டையிர்க், கண்டு— அவனைப்பார்த்த, காணும்—, (உன்னுடன் கடவிருத்து) ஒல்லி கண்டவன் என்று சேகவகக்கண்டையெனென்று சொல்லி, கள்ளம் விழியை விழித்து— திருட்டுவிழியை விழித்து, புக்கு— அவனொருகேசென்று புக்கு, வண்டு— வண்டுகள், அமர்— படித்திருந்துவன், பூ— மலர்கவணித்த, குழல்— குழலானது, தாழ்த்து உளவன்— கண்களானவன் தாழ்த்தலையவும், வான்— ஒளிபொருடைய, முகம்— முகமானது, வேர்ப்பா— விரிக்கவும், செய்வாய்— செய்வது அதரமானது, தடிப்பா— தடிக்கவும், தன் தயிர்— உன்னெஞ்சுக்குப் பொருத்தின குளிர்ந்ததையோ, நீ—, கடைத்திட்ட வண்ணம்— கடைத்தடிபுடைய, நான்—, மெய்— மெய்யே, அறிவன்— அறிவே எனென்குன் ஒரு கோபந்திரி.

வ்யா. கெண்டையொண்கண் மடவாளொருத்தி. (உ) முகமான சேகவகவுடையவன், சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்பென்றிருக்கும் பருவத்தைவுடையானொருத்தி. கீழையகத்து. பாயாப்பாக்கத்தையே திருவாய்ப்பாடியில் ஒரு அகமுமுண்டாய் அதுக்குக் கீழையகமு மாய்ச் சென்றுதென்காணும் இவர்க்கு. நீதான் முகவையே உட்காது வேறொருநிலத்தையோ,

தோற்றமே தோற்றச் சிறுக்கனாகித்துப் பார்த்து. சேரே பார்த்தானுகிறிதே பொதுநகர
என்றிருக்கலாவது. ஆங்கேயொருத்திதன்பால் மதுவியணம்வைத்து. இவன்பக்கவிலே கை
செய்வதற்கு வேறொருத்திபக்கவிலே “அவரைப்பல தரிசெய்” என்றுப்படி மகன்னை
யங்கேவவந்து. மட்டுக்குத்திக்கு உரைத்து. மகன்னை அவன்பக்கவிலே விருக்கச் செய்து
யேதேயொருத்திக்கு “அடியேன்” என்றுசொல்கி. ஒருபேரைத்துப் பொய்குறித்து
சொன்னவாற்றைப்பல விரிவவிரித்து அசையவதிரைநொரு (உ) முக்கைக்கு இன்னவிரித்
திரையோவிரித்து, உன் அக்கேவருதிரேனென்று இடங்குறித்து. புரிதமுக்கைக்கு பெருத்தி
நன்னப்பண்ணி. மயிற்று அதுவருத்திரையப்பேனாதே (உ) போகபோகப்பயை விருப்ப
யொருத்திரையேடே † எய்க்கேவித்து. அவருக்கும் பெய்யணவிலை. அதுவும் மிதப்பாரிப்ப
ணம். அதுவது - பொய்யே தழுவுகை. மதுவிறுத்தாய். பருணம் கிரம்புதற்கு முன்னே
நின்றுருகாக் கொல்லப்படுக்காய், உன்வணர்ந்திரிப்பாதி. உன்னுடைய வஞ்சகமும் நீ சீர
யம்புப்புக அதுவும் ஒக்கப் சீரையப்புக நின்றதிரே.

அ. காள்ளப்பாட்டு. உகந்தருளின தேசக்கலை பதபவிர்தாச் - சிறு; அவ்வதப
லம் அவதாக்கலை பதபவிர்த வேணுமென்று மதிபகைநையப்படுப்படுக்க, அநிலத் தேவர்
நின்றுயான கிற்றினுடையாற்றை அதுபவிர்தவர்க்கப் பாகாத்தாலே அதுபவிர்தருள்.

மு.—தாய்முலைப்பாலிலமுதிருக்கத் தாய்க்குறையுண்டையிடேச்சென்று
பெய்முலைவாய்வைத்துக்கொண்டே பித்தனென்றேபிறசேசவிரும்பு
கும்பிடுகாதலோடிபாணிக்குப் பான் விடவந்தவென்றுதிரையோடே
நிமித்தமேதேவையுக்கத்தாய் அதுவழங்கேறாப்புக்கேற்றமென்றே. . ம.

ப.—தாய்—தாயாரான பசோதையுசோட்டியுடைய, முலைபிழை—முலைபிழை,
அமுதம்—பாமபொக்கமன, பால் இருக்க—பாவிருக்கச்செய்தே, தவழ்த்து—, தவர்க்க
டைவிட்டு சென்று—தன்னம்பற்றிச்சென்று, பெய்—பூதகையுடைய, முலை—முலை
விலே, வாய் வைத்து—இருப்பவனத்தையவைத்து, கருகை—விஷம்சுலகத்தபாலை, உண்டு—
விரும்பி யமுதசெய்து, பித்தன் என்று—பித்தம்பிடித்தவனென்று, பிறர்—அவரை
செல்லாம், ஏச நின்றும்—ஏகம்படி நின்றும்; பான்—பான், (உன்னி பண்ணைக்கு),
ஆய்மிருகாதலோடு இருப்ப—மிதவும்—ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, பான்—பான், விட—
அதுப்ப, வந்த—உன்னிடம் வந்த, என்னுதிரையோடே—என்னுதிரையோடே, நீ—
மிருபோகத்தா—மிருத்தனாகத்தா, கற்று உகந்தாய்—கற்று அதுபவிர்தாய்; அதுவும்—
அச்செய்யையும், உன் கோர்ப்புக்கு—உன் நீய்ப்புக்கு, ஏற்றும்—ஏற்றிருக்கு மென்றிருள்
ஒரு கோபவந்தி. [“அன்றே” என்றது - இது சொல்லவேணுமோ என்னக,]

ய்யா. தாய்முலைப்பாலிலமுதிருக்க உன்னிப் பெறுகைக்கு கோன்புசேர்த்துப் பத்
தாமாணம் கமந்த நீ முலைபுண்ணிலிற் கரித்தும் முலைபுண்ணிலிற் கெறித்து ஆற்றுகையிருக்
கிற வனுடைய, உனக்கு தாகையாமிருந்த முலைப்பாலிருக்க. தவழ்த்து தள்ளாட்டிட்டுக் கே
ன்று தவழ்த்து நடக்கப்புக மட்டாதே தன்னம்பற்றிச்சென்று. பெய்முலை வாய்வைத்து
கருகையுண்டு. உன்பக்கல் பாவபந்தவில்கை பூதகையுடைய முலைபிழை வாய்வைத்து, வி
காசத்தா விளைப்பதான கருகையுண்டு. பித்தனென்றே பிறசேசவிரும்பு. சாகத்தவேஷங்களுக்கு

(*) சோனாக்கு. (உ) மொக. † இதுமேலோடு அசர்விரும்போதும்.

விஷயவிரகம் பண்ணாமட்டாதே அடைவுகெட்டு வாட்டாகப்படி. சிவ்ரூப். என் இப் போது விழக்காடலியாதே செய்ததென்னென்ன; ஆய்மிதூதநோடு ஊனிகுப்ப யான்விட வந்த வெள்ளதியோடே. என் துதலாகப்பங்கொண்டு வந்தவனோடே. நீ மிதூபாகத்தை எடுத்துக்காய். ஆய் - ஆய் - பொன். உன்னை யானைப்பட்டு வைவன்யத்தையுடைய நாகரி நுக்க. 'ஆய்' என் துதலுக்குறச்சொல்புக் கிடக்கிறது. என்ஜோடு பரிமாறுப் பரிமாற்றத் துக்கு அவ்வருகே என்வினைவுங்கொண்டு பரிமாறகினைத்தானும் அனருக்கு அந்நினைவு இல் லாமையாலே மார்துடவனிறே அவன். அதுவுமூன் கோறப்புக் கேற்றமன்றே. கோதம்பரா வது - நிம்பு. அதுவது - உன் நிம்புக்கேற்று மித்தனவிறே பெய்கை. ... உ.

௭.—மின்னொத்த ஐன்ஸ்டீனையோடுகொண்டே விள்கிடுவ்வாயென்றவீதியுடே பொன்னொத்தவாடை குக்கடலிட்டிடுபாகின்றபோது ஈன்கண்ணிலின்றேன் கண்ணுற்றவனாகி கண்ணாவிட்டுக்கைவிளிக்கின்றதும் கண்டேரின்றேன் என்னுக்கவனிலிட்டிருக்குவதாய் இன்னமங்கே உடம்பிடுமே. இ.

ப.—உ. மின் ஒத்த-மின்போலே, ஐன்-ஐன்ஸிய, இடையனை-இடையையுடைய ரொகுத்தியை, கொண்டு-அனைத்துக்கொண்டு, விக்கு இருக்காய்- மிக்கவிருளியே, என் மன் வீதியுடே - என்னுடையவீதியிலே, பொன் ஒத்த ஆடை- பீதாம்பாத்தை, குக்கட லிட்டி- முட்டாக்கிடக்கொண்டு, போகின்றபோது- அவனும்பீடியாகப்போகிறபோது, என்- கண்ணிலின்றேன்- பார்த்துக்கொண்டிருக்கேன்; (அவ்றியும்,) நீ- கண்ணுற்றவனை- என்னிலுட்பட்ட மற்றொருவர்க்கைய, கண்ணாவிட்டு- உறைக்கப்பார்த்து, கா- கையாலே, இன்னவிடத்துக்குவானென்று, விளிக்கின்றதும் - அழைத்துக்கொண்டுபோவதையும், கண்டேரின்றேன் - பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கேன்; அவனை விட்டு-அந்தவ்ளீதியைவிட்டு, இக்கு-என்னிடத்துக்கு, என்னுக்கு வந்தாய்-எதுக்குவந்தாய்; சுப்பி- என்னைப்பரிபூர்ண நே, இன்னம்- இனிமீதும், அங்கே நட-அவனிடத்திற்கே போவென்றான் ஒருகோபவந்தி.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. மின்னொத்த ஐன்ஸ்டீனையோடுகொண்டே. மின்போலே ஐன்ஸிய இடையையுடையரொகுத்தியை அவ்விடையுடக்காதபடி அனைத்துக்கொண்டு. வீதிதூள்வாய் உன் ஐயைய மூன்னடிதோற்றுகே போகக்கடோன மிக்கவிருளுமுண்டா 'த்திடு. என்வன்வீதியுடே. கொண்டுபோகிறதானவென்றொருதேருவையன்றே கொண்டு போவது. இது ஆத்தெருவென்றிருத்தாய்; இதுதென்ன அத்தாசைதான்!. பொன்னொத்த வாடை குக்கடலிட்டி. மறைத்துக்கொண்டேபோகிறதுதான் இருளுக்கு பாகாக்கைவிட்ட க்ருதான். போகிறது போகிறாய்தான், இன்னுக்கொண்டுபோகாரின்றேனும், இன்னுன் தெருவெப்பாகாரின்றேனும், இன்னகலத்திலேபோகாரின்றேனென்னும் துணுக்குமின்றி ரிவையன்றே போய்த்து. போகின்றபோது ஈன்கண்ணிலின்றேன். உன்னைப்போலே அவ் யானையன்றோதான், நீபோனவிடமென்றும் அடிபெய்த்துயவனாகையாலே கண்ணிலின்றேன். கண்ணுற்றவனாகி. இவ்வையனைத்துக்கொண்டு போகாரிந்தகச்செய்தே வேறொருத்தி கண்ணு ள்கு இவ்ன்காணன். அவனை. நீகண்ணாவிட்டு. கண்ணாலே அந்நியாந்தையாய்ப்படி. நோக்கிஞாய். நவிலிள்கின்றதும் கண்டேரின்றேன். இவனை ஒருகையாலேயனைத்து மற்றைக்கையாலே-எதி பட்டவனாக இன்னவிடத்தேவாவென்று அழைத்துக்கொண்டு போகிறபடியையுடைய பார்த்துக் கொண்டுமின்றேன். என்னுக்கவனிலிட்டிருக்குவதாய். அப்பாவி உன்னையறிந்தவனாகை யாலே பெய்பெய்ந்திருக்கிறவன் வெதுக்குப்படி. அவனைவிட்டு இக்கு என்செய்யவந்தாய்.

அங்ஙன சிவஞ்ஞாபாவெனக்கு, அந்நயகதியன்றோவென்று அயன்சொல்ல; இன்னமங்
கடவம்பிடுவே. குறையாணாப்போலே கிணங்கத்தை சொல்லக்கூடியோ, நிர்நூர்நாந்
தோ, அங்கே நடவீர்.

மூ.—மற்பொருதோளுடைவாகதேவா வல்லியேயென்றுயிர்கொண்டவாறே
இற்றையிலிடைமேயுத்தென்னை பின்னணமெலிட்டகன்றுரீபோய்
அற்றையிலமென்பிற்றையு மரிவையோமேணுத்துலத்தாய்
என்றுக்குரீயென்மருங்கில்வந்தாய் எம்பெருமான் ரீயெழுத்தருளே. க.

ப.—நா.—மல்-மல்லோரோடே, பொரு-பொருத, தோன்-உடை-திருத்தோன்லீ
ஏனடய, வாகதேவா-வலுதேவபுத்தானே, வல்லியேயென்-மறநாபபத்தைப் பண்ணி.
நான், துயில்கொண்டவாதே, துக்கத்தொடக்கென உடனே, இற்றை இரகிடை-அன்ற
லில், ஏதத்து-நோதம்பிலே, இன்-கலங்கிக்குப் பாங்காவிக்குப்பதொரு, அணைமேல்
படுக்கையிலே, என்னை, இட்டு-கிடக்கவிட்டு, ரீ—, அதன்அயோய்—அதன்.
போன, அற்றை இரவு—அன்றிரவும், தன் பிற்றையானும்—அதன்குறையானும், ஏ
ணையோடும்—பஞ்சலகஷம்முடிவிற பெண்கொல்லாசோடும், அணைந்துவந்தாய்—எ
ன்மேலித்துவந்தாய்; ரீ—இப்படிப்பட்ட ரீ, என்மருங்கில்-என்னருகில், எத்துக்
வந்தாய்—எதுக்காகவந்தாய்; எம்பெருமான்-என்னுடையல்லவாயியே, ரீ—, எழு
தருள்-அப்பால் எழுத்தருளினென்றோர் ஒரு கோபல்தீர்.

[ஏ அரிதவ - இருபத்தைந்து வயதுப்பெண், தெய்வப்பெண், பெண்பொது.]

வா. ஆறும்பாட்டு. மற்பொரு தோளுடை வாகதேவா. உன் செயல்கள்,
மூலியடி கடந்தாயென்ற வொன்னுதபடி. சிவாகரில்லாதிறப்பு. வல்லியேயென் னுயி
கொண்டவாறே. அப்போது உறங்கிநிஞ்சுப் பெத்திலேன் உன்மினகைச் செபல்களெல்லா
காணும்படி, கித்தாயும் என்னைப் பணகியும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இற்றை
லிடைமேயுத்தென்னை. அற்றையிலே நெச்சுபத்திலே போகயோக்கியான காலத்திலே
யன்றோ என்னை கிடப்போய்த்து. இன்னணமெலிட்டகன்று ரீபோய். போகயோக்
யான காலத்திலே, படுக்கையாப்பாசே இவன் உறங்கும், உறங்கினவாதே போவோடு
ன்று, அதன்று ரீபோய். அற்றையிலமென் பிற்றையானும். இங்கே நின்று நினைத்து
போனப்போலே செய்ய வொன்னுதிதேயங்கு; அதன்ற அன்றிரவும் பிற்றையானும். அ
வையோமேணுத்துலத்தாய். பஞ்சலகஷம் முடிவின் பெண்கொல்லாசோடும் என்மேலித்து
வந்தாய். “அரிதவரீயோமேணுத்துவந்தாய்” என்றவாதே “இவளை ஆற்றும்போது
அனைத்து ஆற்றவேணும்” என்று அவன் கிட்டப்புக; எற்றுக்கு ரீ என் மருங்கில் வந்தாய்
ஆனத்தினின்று வந்தாயென்று தெரியாது, என்னைத் திண்டாதே, கிடக்கலித்து. எம்பெ
ருமான் ரீ யெழுத்தருளே. பூர்வ காலகாலமே “வந்தாய்” என்றவிடம் தப்பச்சொன்னேன்
அத்ததைப் பொறுத்து, ரீ முதலிகளன்றோ, ரீ எழுத்தருளும்.

மூ.—எப்பரவினைப்பயன்பிடுவாய் பண்ணையோமல்லவாய் கீயுக்குத்
வையியொண்கண்ணிமுமல்லவாய் வையியென்சேசினவொழி
செய்வாறுடையுத்திருமுகமுஞ் செய்கலிவாயுத் துறையுக்கண்டு
பொப்பொருடப்பட்டதேயுணையுப் புன்னுணம்போசாதேபோதுதாய். எ.

ப-நா.— வாய-பு தந்தையுடைய, அரவு இன் அனை-திருவார்த்தையுடைய இளிய பதிக்கையா, பள்ளியினும்-திருப்பள்ளியாக வுடையனும், கம்பி- பூர்ணானுவசே, நாம்- நாயகம், (பண்டையகாலம் அகம்பினைக்கரு) பண்டையோம் அல்லோம்- பழையவர்கள் என்று (அன்றியும்) நீ உசக்கும்-நீ விருப்பத்தக்கவர்களாய், எம்-வையாவின்கு, அரி-செவ்வரிபட்டி, ஒன்-தூர்பொருதிய, கண்ணினும் அல்லோம்-கண்களையுடையவர் களுமல்லோம்; நீ- வாய- நம், என்- என்னுடைய, சேரி- இருப்பிடத்தில், வரவு ஒழி- வாராதேவான்; செய்- சிவந்த, உடையும்- திருப்பரிபட்டத்தையும், திருமுடிமும்- திருமுடிமண்டலத்தையும், செய்- சிவந்த, கனி- கோவைக்களியைப் போத்த, வாயும்- திருப்பவாத்தையும், குழலும் கண்டு- திருக்குழலையும்சுண்டு, பெய்- உன்னுடைய பொய்யானவாத்தையகலை, (மெய்யென்றுமாயி,) ஒருகாள்பட்டதே-ஒருகாள் பட்டபாடே, அனையும்- போதும்; புன்னுமம் பேசாது-கத்தியான வார்த்தையகலைச் சொல்லாமல், போகு- இவ்விடமிட்டுப் போவென்கிறார்.

ஸ்ரீ. ஏழாப்பாட்டு. வையாவினைப் பள்ளியினும் நீ எனக்கு எல்லையல்லவா இளம் என் உனக்கு எல்லென். ஆகைப்பட்டார்க்கு உடம்பு கொடுக்குவான், எதிர்த்தலை விடைய உதறா சிந்தை பன்னுமவன் நான் என்று அவன்சொல்ல; வையாவினைப் பள்ளியினும் என்கிறார். பண்டையோமல்லோம் எம். அகம்பெந்துகைக்கலை நீ முன்பு செய்ப்புறு செய்ககாந்தித்தவர்க ளாகையாலே பழையவர்க ளல்லோம்கான் நாயகன். “ நான்குமினை கம்பிசான் சாவோசான் நமக்கு ” என்றிருக்கும் நினைவின்றித்தோங்கான் நாயகன். தந்தையாக நினைத்திருக்கு மதினையும் அதிசங்கை பன்னும்படி [அவனாழித்தார்க ளும் இவர். சீங்கை பண்டையவர்க ளாக்குமளும் நன்றார் பழைய குகையாலே உகப்பென் உக்கலை பென்று அவன்சொல்ல. சீங்குக்கும்மையிப்பான் கண்ணினுமல்லோம். நீ இப்போது உகத்தெவர்களு பல்லோம்கான் நாயகன். முன்னடி தோற்றுவே உன்னை எழுதியபடி சே நடக்கப்பன்னுதே அவ்வயசோகையைய யுடையவர்காலலோக்கான் நாயகன். ஆனால் என்னைச் செய்பச் சொல்லுதே தென்னென்ன; என்சேரிவரவோழி நீ. எங்களு டைய இருப்பிடங்கள் எங்களுக்கு உதுகைஞ்செல்லவது, எவ்வகிருப்பிடத்தில் வார்த்தை கள் கேள். வந்தாரும் பரியாதுதே உக்கலிடத்தில் நான் வாராதோழிதே தென்னென்ன; என்சேரிவரவோழி நீ. எவ்வகரும் வரும்போதில் வரவெண்டா வென்சீரேமென்று ஆவந்த போதாசப் போகாசின்கும், இவனுக்கு ஒரு நினைவுகண்டென்று சங்கிக்கும்போது வரவே ன்டா வென்சீரே மத்தனை பல்லது வரவவாதாணமானபோது வரவெண்டாவென்றினை மே பென்ன; இவர்கம் வரவெண்டா வென்னுதபடி ஆசிரிசை கைவந்தான்; இவர்கள் வர்த்தையிலே தான் செயவற்றபடியாலே இவர்கள் வாய்பாளுப்படி. பற்றாமல் பரபோகம் பன்னாப் பார்த்தான். செய்வதுடையும் திருமுடிமும் செய்களியாயிற் குழலுக்கண்டு. திருப்பரிபட்டத்தாப்பேணுவது, இவர்கள் முகக்கலிலே முகத்தகக்காட்டுவது, ஸ்மிதம் பன்னுவது, திருக்குழலிப்பேணுவதானும்; இப்படி செய்தவாதே இருப்த்தான். அதாவது- கண்ணைச் செய்பவித்தான். கண்பகைத்த வாய்க்காளுதே கண்ணைச் செய்பகலித்த தென்னென்று சொல்லக்கண்டு; பொய்வொருகாள்பட்டதேவையாயும். உன்னுடைய செய்க கெல்லாம் மெய்ப்பென்று ஒருகாள் பட்டதே அனையும் எனென்கிறார். “ அடியென், குடியென் ” என்று சிலவார்த்தையகலைச்செல்ல; புன்னுமம்பேசாதேவிடாது, தாழ்ச்சிக்கு முன்னே காண் சாவனாரும், அதுவுமெல்லாம் பண்டேசெய்தற்றது காண், இனி நீ சொல்லுவதெல்லாம்

அங்கு ஒரு பாயோலையிலே, புன்னாம்பாசு அஞ்சும். வஞ்சகத்தை எல்லாழித்த உண்பக்கல் பாயோலையேதேபேசு. என்னை “பே” என்றுதென், உண்களையொழியப்புக முண்டோலென்ன; மீய். பூர்ணாவிற்குமிரு நீர் குறைவானபாயோலே சொல்லக்கூடச் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் அடியில்லை என்னும்படி. சிப்போலாந்தரநிர்த்தயிற் புலவன் கதைப்போலே சொல்லக்கூடியோ, நடவீர்.

உ—என்னைவருகவெனக்குறித்திட்டு மனமலம்முல்லைபின்புத்தரீழல் மன்னியவளைப்புணர்ப்புக்கு மறநென்னைக்கண்ணெழுநெடுந்தாய் பொன்னிவாடைபைக் கையில்தாங்கிப் பொய்ச்சங்காட்டிப்போதியெனும் இன்னமென்னையகத்தீங்கொருநாள் வருதியேவென்சினத்தீர்வன்வெனே. அ.

ப—நா.— என்னை—, வருக என— இன்னகிடத்துக்கு வாவென்று, குறித்திட்டு இடம் குறித்துவிட்டு, இனம்— குப்பல் குப்பலாக, மனம்— மனத்திற்குத்துள்ள, முல்லை பந்தர் கீழல்— முல்லைப்பந்தலின் கீழ்கிலே, மன்னியவளை— குடிக்கட்டிக் காத்த டத்தலையே, புனா புக்கு— ஸம்பக்கலையிடுக்கப் புக்கு, என்னை கண்டு— என்னைப்பார்த்த உழகு— கைவி, நெடுந்தாய்— அப்பாலே நடந்தாய்; பொன் கிரம் ஆடைபை— நிமிதம்பாத்தை, கையில்— கையிலே, தாங்கி— தாங்கிக்கொண்டு, பொய்— பொய்; அச்சம் காட்டி— பயப்பட்டதாக பாயித்துக்கொண்டு, கீ—, போதியெனும்— போவாயானாலும், இன்னம்— ஒன்பொருளாகத்தவிராமெனும், (என் ஸம்பக்கலையிடுக்குப்படி), நக இவ்விடத்து, என் கையகத்து— என்னிடத்தில், ஒருநாள்— ஒருநாளாகமும், வடியேல்— வருவாயெனாலும், என் கெளம்— எங்கேபத்தை, நான்—, தீர்வன்— தீர்த்து கொள்வே என்கிறது.

வியர். எட்டாம்பாட்டு. என்னைவருகவெனக்குறித்திட்டு. பாயோலில்லாதாலே துத்தியம் அகாய்க்காணயக்கொழி, அவனை இன்னகிடத்தே வாவென்று இடங்குறித்திட்டாய். இமலம்முல்லைபின்புத்தரீழல். பாப்புமாதப்பூத்த முல்லைப்பந்தலின் கீழே மன்னியவளைப்புணர்ப்புக்கு. எக்காணத்திலே இடங்குறித்துவிட்டானியென்று தெரியா, அவன் அங்கே குடிக்கட்டிக்காத்ததுக்கெடுத்தது; அவனோடே ஸம்பக்கலையிடுக்கப் புக்கு. மறநென்னைக்கண்ணெழுநெடுந்தாய். ஒரு மறைபாசுத்ததைப் பாரித்துக்கொண்டுபுக்கு இவளை என்வாறே கைவி எழுந்திருத்தான். பொன்னிவாடைபைக்கையில்தாங்கி. தந்திருப்பாட்டத்தைக்கையிலேதாங்கி. பொய்ச்சங்காட்டிப்போதியெனும். இவனைக்கையிலியப்போய், பெய்ச்சுஞ்செய்தத்தைப் பொய்யாக்கிச் சிரித்தான். பொய்ப்பென்ன என்று பெய்யே அஞ்சினானுக்களவும் பெய்யாமிறே; களவுபெய்யானகக்காகப் பெய்யே அஞ்சினானுக்களப்பாயித்தான். நெதியெனும். அப்போதாக்கு இவனைத்தப்பப்போமிறே உத்தேசம் அப்படியே கைமுலை போனான். இன்னமென்னையகத்தீங்கொருநாள்வருதியேல். நீ சிவதல்லபாவனல்லவானவையே என்னைகையிலேயும் ஒருநாள்வந்து அகப்படக்கூடாது; அகப்பட்டாயாகும். என்னை தீர்வன்னே. இத்தை 1 உபத்தியேனை பாடாதிக்க எம்பார் பார்த்தெழுந்தருளியிருக்க

1 அகாய்க்காணயக்கொழி; இவ்வகையிலும் 2 மின்னிடையலார் இரண்டாம்பாட்டாக எட்டில் கிசைம்.

ப-ரை.— இஃ ஆய்ச்சிமார்க்கன்— சிறிய இடைப்பெண்களாகவர்கள், ஆய்சி— ஆசை
பிதழையுடைய, மலர்— செந்தாமரைமலரைப் பிறப்பவையுடையவரான, திருமங்கை —
பெரியதோட்டியுடையார்க்கு, கேள்வன்நன்னை— வல்லுனான கீழ்நன்னை, கயந்த— ஆசைப்
பட்டு, எயம் எவ்வி போழுதிலி— மத்பராதந்திரிதே, ஊழ—பிணங்கி, (அத்தானே,)
என்஁ உணர்த்த உதையதனை— நடுபட்டுச்சென்ன பாசாங்கனை; கொல்லிகர்க்கு— கொல்லி
கருக்கு, இறை— தலைவனுப், கடம்— கடனுக்கு, கோமான்— அரசனான, குலசேக
ரன்— ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான், இன் — இலிய, இலையில்— பண்ணினை, மேலி—
பொருத்தி, சொல்லிய— அருளிச்செய்த, இன் — பாடப்போக்யமான, தமிழ்—தமிழ்
லையி, மாகி— மாணாருமாய, பத்தம்—இப்பத்தப்பாட்டையும், சொல்லவல்லார்க்கு—
சொல்லவல்லவர்களுக்கு, தன்பம் இய்கி— பகவதபவத்துக்கு விச்சேதமாதிற துன்பம்
வாராதென்றோர்.

வ்யா. சிவமத்தில்; அல்லிமலர்த்திருமங்கை கேள்வன்நன்னை வயத்து. பாபப்பாபபி
யான ஸ்ரீகீழ்நன்னை ஆசைப்பட்டு. இளவாய்ச்சிமார்க்கன். அலணைப்போலே எறிமறித்தபுருவ
மன்றியே பாடாத்தாட்டாத இளவாய்ச்சிமார்க்கன். எல்லிப்பொழுதினிலேமத்து. விசக்ரு
வாரிலாத மத்பராதந்திரிதே. ஊழயென்கியுரைத்த உதையதனை. ஊழ அத்தானே நடுபட்டு
அவ்விபாடுதான் சொல்லியவழித்து புறப்பட்டதென்னலம்படியான பாசாத்ததை. கொல்
லிகர்க்கிறை கடல்கோமான். கொல்லியென்று. சோழன்படையிடு; கடனென்று - பாள்
டியன் படைவிடு; “கோழிக்கோள்” என்று முன்பே சொல்லியதைத்தார். மூன்றாந்நப
த்துக்கும் கடவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான். ஸ்ரீகோபியார் தங்கன் ஸந்தீதவாமோ
மெல்ல மறுத்துச்சொன்னாப்போலே இவரும் பெரிய அபிமானமெல்லாமறுத்தபடி. இன்
னினையில்மேலிச் சொல்லிய இவ்விதம்மாலை பத்தம். (க) “உரெடுஉபெவகய .நபு”
என்றுமப்படியான தமிழ்த்தொடைபத்தம். சொல்லவல்லார்க்கிடிலு துன்பத்தானே. இவ
ருடைய பாலபந்தமில்லையாதிலும் இவை சுற்றவர்களுக்கு பகவதபவத்துக்கு விச்சேத
சங்கை பிறவாதே நீர்த்தா தபவயச் சொல்லப்பெறுவர்கள். எம்போகமத்திய பிறக்கும
திறே— ஊடலாவது. உந்தலைபத்து எந்தலைபத்து என்று முடிய ஊடலாய்ச்சொல்லு மறுப
வத்தைப் பெறுவர்கள்.

குலசேகரப்பெருமான் திருவருகினே சாணம்.
பெரியவரச்சாண்பின்னை திருவருகினே சாணம்.

அடியவாடி.—ஏரி கெண்டை சது தாய் மின் மற்பொரு
டையாவு என்னை மங்கல அல்லி ஆறு.

ஆதிருமொழி- ௬- க்கு பாட்டு, ௧௨.

முடிந்திருமொழி - ஆலைக்கூம்பு, பாவையம்.

அ. பிராட்டி, திருவடிவைக்கண்டவா நே பாவையரோஷம் தலைபெடுத்து, “ உ பித்
 ள்வகையரிபாலகம் பண்ணிப்போந்தார் ” என்று நே பெரு என் உய்கன் கொடிக்கினை ரா
 விர்தாராயுப்பது; இப்போது அன்னவன் துளவன்- தம்மைவிடவிரிந்தான் கனககொடுத்தவொ
 ள்லை விடுவகக்காகக்கான். (க) “பகிதகலீ பஞ்சகவ்ய” என்றொத்ததையும் விட்டா.
 ரிதே ” என்று விளம்பத்தப்போலே விளம்ப்தார் இவரும்- தெரிந்திருமொழிபிதே; ஸர்வத்
 ஸக்களுக்கும் பிரேட்டிமாரோபதி பார்ப்பதென்பென் னுமயடி பகவத்கிஷ்பத்திசே அலகா
 ஹித்தவராவகையாலே இவர் விளம்ப்தார்; இப்படி விளம்ப்க்குக்கு பார்ப்பதென்பதிலிருத்
 தெரிஷ்பத்திசே அலகாவிதகலம் இழந்தோமென்கிற இழவுவந்து தலைபெடுத்து, முன் கித்தனா
 ளைப்பெற்றதாவது பாலபாவத்தைவிட அலவ்செய்க்கை அதுபவிக்கப்பெறுதே இழந்திரு
 ந்த கம்ஸவதபாந்தரக முன்புள்ள விதோதகவிபெல்லாம் போக்கி, தம்மன் முகத்திலே
 விழித்த கித்தனானக் கண்டபோது, தெழுதுபவிக்கப்பெறுதே இழவுகளைச்சொல்லிக் கூப்பி
 ட்ட தேவையார் பாகத்தாலே அலகாவிதகலம் தாம் இழந்த இழவைக் சொன்னுமொர்- இத்
 திருமொழிபிதே.

மு.—ஆலைக்கூம்பன்னவன்தாலோ அம்புத்தடக்கண்ணினந்தாலோ
 வேலைகீரித்தன்னவன்தாலோ வேழப்போதகமன்னவன்தாலோ
 வலவாள்ஒருவென்மகன்தாலோ வேன்றென்றன்னவன்வென்வாயினடக்கிறாயத்
 தாலோலித்திகே திருவினைவிலலாத்தவளில் கண்டவாயின்தாலே. க.

ப.—பா.—நீன்—நன்றாக முத்தி, ஆலை—ஆலைவிட்டுப் பிழிதந்தருத்தக, கருப்பு
 அன்னவன்—கரும்கப்பொத்தவனே, தாலோ—தாலேவோ; அம்புபம்—தாமஸாவதனை
 யொத்து, தட—விசாலமாயிருத்தவன், கண்ணினன்—கண்ணிப்புடையவனே, தா
 லோ—தாலேனே; வேலைகீரித்த அன்னவன்—கடலின் கித்தந்தவொத்த திருமெனியைப
 யுடையவனே, தாலோ—தாலேவோ; வேழம்போதகம் அன்னவன்—பாலைக்கண்ணையொ
 த்த சரிதக்கையுடையவனே, தாலோ—தாலேவோ; ஸம்—பரிமலிதமாய், வர்—
 நீண்ட, சூழல்—திருக்குழையுடைய, என்பகன்—என்மகனே, தாலோ—தாலேவோ;
 என்று என்று—இப்படிப்பாசகாளுஞ்சொல்லி, உய்கன்—எவ்வாசினட, சிந்தாய—எவ்வாபி
 லே சிந்தாயுமடி, தால் ஒலித்திடம் திருவினை இவ்வா—தாலாட்டென் னப்பத்தெவ்வாத, தாய
 லில்—தாய்மார்க்களில், கண்டவனே—கண்டவன், தாய்—தாயாவிராவின்றென்
 னனென்மொர் தேவகி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆலைக்கூம்பன்னவன்தாலோ. கணவலவந்த ஆலைக்கரு
 புப்போலே கணகோத்திரிபத்துக்கு இவியஞ்ஞயனே. அம்புத்தடக் கண்ணினந்தாலோ.
 கிரகஸம் செவ்வி குவித்தி மென்மையுடைய தாமஸாப்பூப்போலே விருத்திதிருக்ககன்களைக்
 கொண்டு எண்ணக் குளிரகோக்குதிவனெயென்று கருவாரித்திரிபத்துக்கு இவிராவிருக்கி
 யபடி சொல்லுகிறார். வேலைகீரித்த நன்னவன்தாலோ. அலவலவந்தெப் பிசித்துக் சொல்ல
 வேனுமோ, அலவயியானமேனி சாமஸாமான கூடப்போலே விருத்திவனே. வேழப்போ

நக மன்னவந்தாலோ. ஆகையினால் துயேபோல வலத்தகன் வாங்காதே பார்த்தபடியே யிருக்க
சென்றும்படி பாண சரிதக்கையுண்டாயினே. வலவாங்குந் லென்மகன்நாலோ. இப்படி
உபயாசங்களால் சொல்லவொன்றாறுவையாலே “என்மகன்” என்று மித்தனை. என்மென்
றுவையே யென்வாயினட சிறையத் தாலொலித்திகே திருவினையிலோ. இப்படி பலவாறுமுதலோ
ல்லி வாயாத் தாலாட்டும் ஸம்பத்தினால்த. தாயில்குண்டயாயினதாயே. பெறுமகன்குநோ
ன்பு நோந்துப் பெற்றவையத்த அதுபவத்திற் குறையகிர்க்கையாலே பிள்ளைகளைப் பெற்று
அதுபவத்திக்குத் தாய்மொல்லாரிதும் கடைபாளையினிதே நான்.

மு.—வடிக்கொள்குதனமெழுதுசெம்மலர்க்கண் மருவிமெலினிதோன்றினேனோக்கி
முடக்கிச்சேவடிமலர்க்கிண்குத்தான் பொலியுச்சுமுதிருமுலையெயோல
அடக்கியாரச்செஞ்சிறவிரலினின்று மங்கையோடென்தானையிற்சீர்த
கிடக்கைகண்ணாடப்பெற்றிலெனத்தோ கேசவாகெடுவேன்கெடுவேனே. உ.

ப.—வடிக்கொன்—வடிக்கப்பட்ட, அஞ்சனம் எழுது—மைவனின்த, செம்
மலர்—செந்தாமரை மலரைப்பொத்த, கண்—கண்களாலே, மேல்—மேற்கட்டியில் தொ
க்ககிடப் பட்டிருக்கிற, ஞன்ருகி—செரிமுதலிய ரூபங்களிற் றுன்றை, இனிது—இனி
யதாக, மருவி—போக்கி—பொருத்திப் பார்த்துக்கொண்டும், கரு—கருத்த, தன்—புறம்
தரையுடைய, செம்மலர்—செந்தாமரை மலரைப்பொத்த, சிறு—சிறுத்த, அடி—திருவடி.
கையுடையதும், நீர்—நீராயுண்டு, (அத்தாலே) பொலியும்—வதுத்த விளக்குகிற,
முதிர் குழவிபோல—மேகக்கண்ணையொத்த, செம்—அழகுதாய், சிறு—சிறுத்திருந்
தான், விரல் அணைத்தும்—இந்ததிருவிரல்களையும், அங்கையோடு—உள்ளக்கையிலே,
அடக்கியார்—அடக்கும்படி, அணைந்து—மடித்துப்பிடித்துக்கொண்டு, ஆணையிற் கிடத்த
கிடக்கை—ஆணைக்குமாப்போலே பன்னிலொண்டருளுமுகை, கண்டிட—கண்டுகளிக்
கைக்கு, கெடுவேன் கெடுவேன்—மறையாபிசியான நான், பெற்றிலேன்—பாக்கம் பெற
வில்லையே, அந்தோ—இப்போ என்று விஷண்டையானேன்.

வியா. இரண்டாய்பாட்டு. வடிக்கொள்குதனமெழுது செம்மலர்க்கண். சுர்மைவைய
யுடைய செம்மலர்க் கண்ணென்றுதன்; திருக்கண்ணுக்கிடாக வடிக்கப்பட்ட அஞ்சனத்தை
யுடைய கண்ணென்றுதன். செம்மலர் - சிவந்ததாமரையோலே யிருந்துள்ள. மருவிமெலினி
தோன்றினேனோக்கி. பின்வரையத் தொடங்கினே வளர்த்தி, அகர்யபாரதும் பார்த்துக்கிட
க்கைக்காக மேலெயொன்றதற்குக் கைப்பார்க்கலிதே, அந்தை இனிபனுப்பொன்று னதா
தர்சகம் பன்னிக் கிடக்குமிதே. முடக்கிச்சேவடி மலர்க்கிண்குத்தான். அங்குக் கிடக்கும்படி
சொல்லுகிறதேமேல்; - புறவாய்குத்து அகணய் சிவந்த திருவடிக்கிண்குடக்கி. பொலியுந்
நீர் முதிர்குழவிமெயோல. கருத்தே கட்டையாக நீரைப் பருகிற்றெரு மேகக்கண் துயேபோல.
அடக்கியாரச்செஞ்சிற விரலினின்றுமங்கையோடென்து. செறிந்து அமுதிகான திருவிரல்களை
உள்ளக்கையிலே உடக்கும்படி. மடித்துப்பிடித்து. ஆணையிற்சீர்த கிடக்கை கண்ணாடப்
பெற்றிலெனத்தோ. ஆகை தன் அலையவக்களைப் போகட்டுக்கொண்டு ம்வைவரமாகக் கிடத்தாய்
போலே தொடங்குகிலே கிடக்கும்போது அதுபவிக்கப் பெற்றிலெனென்று “இப்போ!” என்ரு
ன். கேசவாகெடுவேன் கெடுவேனே. அப்போதைத் திருக்குழங்குகை அதுபவிக்கவும்
பெற்றிலென்;—முன்பு மனம்கின்று இழந்தேன்; பின்பு பெற்றவையத்தே அதுபவிக்கப் பெரு
தொழித்தேன். இரண்டாயும் மறையாபிசியிதே நான்.

மூ.—மூன்றாம்முறையன்புருடமகளிர் முறைமுறைநீத்தும்புரினப்பிடுத்தி
என்றையென்றன் குலப்பெகுத்தகரே எழுமுகிணத்தேரிக்கலரேறே
உத்தையாவனென்றுரைப்ப சிவசெய்தேவியிலினும் கடைக்கண்ணினும்பாட்ட
எத்தன்பெற்றன் கல்வினைபிலா லங்கன்கோன்வகதேவன் பெற்றிலனே. ௬.

ப-ரை.— அன்பு உடை— மிக்க அன்புடையாய், மூன்றை— தொன்முதொட்டி வரு
கிற, கல் முறை உடை— மகளிர்— தாயார் பாட்டியார் கொள்பாட்டியார் என்விற லன்முறை
வைபுடைய ன்ந்திகளெல்லாரும், தம் தம்— தங்கன்தங்களுடைய, குலங்கடை— தாடை
களிலே, முறைமுறை— முறைமுறைபாக, இருத்தி— வைத்துக்கொண்டு, எந்தையெ-
வன்னுடைய தமப்பனே, என்றன் குலம்— எங்கள் குலத்திற்கு, பெருகடரே— உஜ்
வலமான விசக்கானவனே, எழு— எழுநதைப்பட்ட, முன்க் கணத்த— மேகைமுறைய
களினுடைய, எழில்— அழகை, கவர்— கவர்ந்த, எதே— ஆன்மிகத்தை பொத்த
வனே (என்று ஸ்தோத்தாப்பன்னி) உத்தை— உத்தன் தமப்பனார், யாலல் என்று உரைப்ப-
யாரென்றுகேட்க; சின்— உன்னுடைய, செம் கேழ்— செவ்விறழன்ன, விரிதும்—
விரிதும், கடைக்கண்ணினும்—கடைக்கண்ணினும், காட்ட—காண்கித்த, (அவ்வழகை) கல்
தன்—ஸ்ரீ கந்தகோபர், பெற்றான்—பெற்றார், கல்வினை இல்லா இவன்—பாப்பறிகையான
வென்னுடைய, கோன்— பர்த்தாவான, வாதேவன்— ஸ்ரீ வலாதேவன், பெற்றிலன்—
பெற்றாரில்லையென்றோர்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டி. மூன்றாம்முறை அன்புருடமகளிர். தாயார், அயர்குற
டைய தாய்மார், பாட்டியாரெல்லாரும். முறைமுறைநீத்தும் குலப்பினைப்பிடுத்தி. நீத்தம் அய்வை
அடைவுகளிலே குறக்குகளிலே வைத்துக்கொண்டு. எந்தையென்றன் குலப்பெகுத்தகரே
எழுமுகிற் கணத்தேழில் கலரேறே. என்றன் தமப்பனே! எங்கள் குலத்துக்கு விசக்கான
வனே! எழுநதைப்பட்ட மேகைமுறைய்களினுடைய அழகைக்கவர்ந்த விரிதும்பேரே
ருக்கிறவனே. உத்தையாவனென்றுரைப்ப இப்படி ஸ்தோத்தாப்பன்னி, உத்தன் தம
ப்பனார் ஆரென்று கேட்க. சிவசெய்தேவியிலினும் கடைக்கண்ணினும் பாட்ட எத்தன் பெற்
றான். செவ்விரிதானும் கண்ணினும் காட்ட ஸ்ரீ கந்தகோபர் பெற்றார். கல்வினைபிலா
கல்கன்கோன் வகதேவன் பெற்றிலனே. பாப்பறிகையான யசோதைப்போட்டியைப் கைப்
பிடித்த ஸ்ரீ கந்தகோபர்பெற்றார், பாப்பறிகையான வென்னன் கைப்பிடிக்கையான ஸ்ரீ
வலாதேவரும் இழந்தாரே. ௬.

மூ.—கல்கிலாவெழில்மதிமுறைமுகமுங்கண்ணனே திண்ணைமார்வந்தின்பொருளும்
தளிர்மலர்க்குழைமுழற்பிறையதுவத் துட்கொள்ளாமரைக்கண்களும்பொலிந்த
இளமைபின்புத்தையின்பென்றன் கண்ணப்பகுதெற்றிவள் தாமரைகிணத்த
அளவில்பின்னைமையின்புத்தையிழந்த பாவிமேனெனநாவிலில்லாதே. ௭.

ப-ரை. கண்ணனே — கண்ணனே!; கவி — ஆழ்வாதகாமன, திரா —
திராவையுடைத்தான, எழில் மதிமுறை — பூர்ணசந்திரைபொத்த, முகமும்— திருமுக
மும், தின்— தின்னிதான, கையு— திருக்கைகளும், மார்வும்— திருமார்பும், தோளும்—
திருத்தோள்களும், தவிர்— தவினையும், மண்— மணையுமுடைத்தாய், கரு — கறுத்த,
குழல்— திருக்குழலின்பேரே, சிறை அதுவும்— மூன்றும்பிறையைப்பொத்த திருசெற்றியும்,
தடக்கொள்— விசாலமாய், தாமரை— தாமரைவிறம்போன்ற, கண்களும், திருக்கண்களும்

மாப்பொண்டு, பொய்க்கை- கிரங்குகிற, (கிள்ளுதலையுடைய) இன்னம இன்பத்ததை- பெருமாவவந்ததனைமுதலாக, இம்முது - இப்போது, என்நன் - என்னுடைய, கண்ணுள்- கண்களையே, பருகுநெருகு- அதுபயிக்கிறதெனக்கு, இவ்வந்தாய் என்கின்றதவளையிற் தாயா-பெரியவையே, தோற்றுத்தவையிற் பாததவையினே, பின்னினம இன்பத்ததை- இப்பொழுது பருகுநெருகுநெருகு, இழந்த- இழந்துவிட்ட, பாக்கியெனனது - மறாபாபியை வெறுதலையுடைய, ஆகி- ப்ராணமுனது, திண்டாது- தரிசுதென்பதெனும்.

வ்யா. வந்தாய்ப்பாட்டு. கண்களையெழில்மதிபுறமுதலும். செறிந்த நிலையையுடைய தாயா-தந்தாய்ப் போலேயிருக்கிற திருமுகமும். கண்ணினே திண்ணமாவும்பின்னினமே லும். கிள்ளினே, விவரமாய்விடும்பின்னினதாயிருக்கிற திருக்கையுள் திருமாய்கு இருத்தோலும். தாயின்மலர்க்குழங்குதல் பிழையுதலும். தாயினாயும் மலையுமுடையதாய் இருந்திருக்கிற திருக்குழலின் கீழே உக்கிரமாய்விடும்பின்னினமே திருமொழியும். உட்கொள் தாமதமாகின்றதும். ஒருதாமதப்படுதல் தாமதமென்றும் கீழ்க்கு படி அரைத்தாய்போலே, திருமொழியென்றும் பாப்பாறாதுமடி அரைத்த திருக்கண்களையுடைய வித்தினையெனவென்பததை இவ்வென்றும் கண்ணுப்பகுதெனக்கு. இவ்வவைய சேவையுடைய விவரமென்றும் பாப்பாவையவந்ததனைமுதலாக என்நன்னுதலே அதுபயிக்கிறதெனக்கு. இவ்வந்தாயென்கின்றதவளையின் பின்னினமென்பததை இழந்தபாலியேன். தாயொரு தாயையுமல்லாத வேறொருத்தியையுடையாத அதிசயமாயிருக்கிற பருவந்தவையுடையதாய்க்கு பெருமையானே, இப்போது மீட்டியதாய்க்குச்செய்ததையும் இதுவேதவையென்கிறும்படியான மறாபாபத்தையுடைய பன்னினினன். என்னவியின்மே. என்நன்னன் தரிக்கிறஇவ்வியே. ... ச

மு-மருவியின்றிருநெற்றியில் சுட்டியதாதாமணிவாயிடமுத்தம்

தருதவழங்குநன் தானதையப்போலும்வருவ கண்ணோன்றென்றமுதலான லீயுச்செருத்தியவையிடச்சேர்த்து வருவியவாயின் மருவக்குமவையுமாய் திருவியெனென் னும்பெற்றியெனென்றவன் தெய்வயங்கையுமோததெற்றியே. இ

ப-கா.- திண் திருமொழியில் மருவ- உன் திருமொழியில் பிறந்தாய்போயிருக்கிற, சுட்டி- திருச்சுட்டியானது, அநாதா- அநாயுப்படி, மணி- அழகிய, வாயினடமுத்தம் தருதவழங்கு- வாயின்முத்தம்செய்கின்றதாயும், உன்நன்நாததையப்போலும்- உன்நதயப்போலே, வாயு- திருவாயமுதலாக, கண்ணோன்றென- கண்டு, உன்னம்- மனஸ்ஸானது, உன்ருளிர் - உன்நெருவிருப்படி, செம்- சிவந்த, கிழ- குவித்திருந்துள்ள, வாயினட- திருப்பவாந்ததியே, கிரகம்- திருமீர்த்தியே, சேர்த்து - வெருவியாய் கிழையு- கிழந்ததோடேகிழையு, உரைக்கும்- சொல்லுகிற, அ உனாயும் - மறுக்கின்றதென மனவியைவகையில், ஒன்றும்- ஒன்றையும், திருவியென்- பாக்கியதெனவானவன், பெற்றியென்- அதுபயிக்கப்பெறவியின்; தெய்வயங்கையு தெய்வத்தினக்கு எத்தியவான, யசோதத- யசோததப்போட்டியானவன், என்னம் - அதுவருவாயு பாபசேஷத்தையின வென்றும், பெற்றும்- அதுபயிக்கப்பெற்றெனவென்கிறும்.

வ்யா. இத்தாய்ப்பாட்டு. மருவியின்றிருநெற்றியில் சுட்டியதாதாமணிவாயிடமுத்தம் சுட்டி பிறந்தாய்போலே யிருக்கும் திருச்சுட்டியானது அநாயுப்படி. மணிவாயினட முத்தம் தருதவழங்கு. அதுபெவாயின் முத்தம். அநாதமுத்தம் செய்கின்றதாயும். உன்நன் தானதையு

தலும். உள் தப்பப்பிண்போலே. வடிவநண்ணு கோண்ணீர் முன்றளிர். லடிவழகைக்
 கீட்டு நெஞ்சுமாதது குவிர். விரைக்கெஞ்சிய வாயிடைச்சேர்த்து வெகுவிடாய் நின்னு
 ரக்தும்புடையும். சிவந்து குவிந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்திலே திருவிரைச் சேர்த்துத்
 தந்ததோடேலின்று சொல்லுபிற மழலைச்சொற்களும். திருவிவேனித்யாதி. பால்பாவஸ்தை
 ல் அதுபவக்கலை அதுபவிகை பாக்பவநிலைபாண வான் இழந்தேன். இழக்கைக்கு நானொ
 க்கி புண்டானுப்போலே அதுபவிகைக்கு இட்டுப்பெற்றத வசீசைதைப்போட்டி. எல்லாம்
 சந்திரிதே. ௩.

மூ.—தண்ணீர்தாமரைக்கண்ணனே கண்ணுநலமுந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் உடையால்
 மண்ணிற்செம்பொடி யாடிவந்தேன்றன்மாப்பில் மன்னிடப்பெற்றிலேனாகீதோ
 வண்ணத்தெஞ்சியகைவிரலினதும் வளிவாய்க்கொண்ட வடிவிலின்பிச்சில்
 உண்ணப்பெற்றிலேன் ஓ கோவினையென் என்னையென்செய்யப்பெற்றதெம்மொயே.

ப-கா.—தன்— குறித்து, அம்— அழகிதான், தாமரை கண்ணனே— தா
 ரைப் பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண்களையுடையது, கண்ணு - கீழ்நனனே, தவழ்
 வ— சீ தவழ்ந்ததொன்றி, எழுத்து— எழுந்திருந்து, தளர்ந்தது ஓர் கடைபால்— தள
 கையாலே, செம்மண்ணின் பொடி— சிவந்தபுழுதியிலே, ஆடி— விளையாடி, வந்து—
 கீதோலத்தோடேவந்து, என்றன் யாரிடம்— என் துடையமர்பிலே, மன்னிட— கட்டிக்கொ
 டி இளக்கினைபட்டிக்கை, பெற்றிலேன்— பெறவில்லையே, அந்தோ— ஐயோ!; வண்ணம்—
 துகிலாய், செம்— சிவந்த, மறு— சிறிய, கைகிரல் அனைத்தும்—கையில் இந்துவிசு
 லும், வாரி—, வாய்க்கொண்ட— அமுதுசெய்த, அடிசிலின் பிச்சில் — பாரதந
 லுத்தை, உண்ணப்பெற்றிலேன்— உண்ணப்பெறவில்லையே; ஓ! கோவினையென்—
 ப்படி)மதறாபாசீகிபாண, என்னை—, எம் மேயம்— எந்தாயாநாவன், என்செய்யப
 வக்கை, பெற்றது— பெற்றுகென்றிருள்.

வ்யா. ஆறுப்பாட்டு. தண்ணீர்தாமரைக்கண்ணனே. குறித்து அழகிதான் தாம
 ப் பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய கீழ்நனனே. தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர்
 டயால். தவழ்ந்தெழுந்திருந்து கட்டப்படுவது தன்மையாயவதான தலர்கடையாலே.
 ணணிற்செம்பொடியித்யாதி. நிரப்பண்பாலே சிவந்த புழுதியை யாடிவந்து அக்கோலத்
 தோடே என்மார்வி லேவந்து கட்டிக்கொண்டு கிடக்கப்பெற்றிலேன். வண்ணக்கெஞ்சியு கை
 வித்யாதி. அழகிதாய்க் சிவந்த திருமார்வி லினைத்தாலும் வாலிபமுதுசெய்த சேஷத்தை
 ணப்பெறாத மதறாபாபத்தைப் பண்ணினேன். என்னையென்செய்யப்பெற்ற தெம்மொயே
 ழாழிவிபாய், மின்னென் அனைந்த என் துண்ணுமைக்கோ எங்கள் தாயாரென்னைப் பெ
 டு. “அமுதுதுமாற்றவினிதே தம்மக்கன் துணைவனாகியவரும்” “மக்கன் மெய்தீண்ட
 டுதின்பம் மற்றவந்தம் சொந்தேட்ட லின்பஞ்செயிக்கு.” ௨.

மூ.—முருகனே என்றன் கோமண்பின்னாய் கோவிந்தா என் துடங்கையிற்மண்ணி
 ஓழுதுபெழு விளஞ்சிறுதளிர்போ லொருகையாலொருமுலை முகம்மொருடா
 மழலைமென்னகையிலடவிடையதுளா வாயிலேமுலைவிருக்கவென்முகத்தே
 எழில்கொள்கின்றிடுக் கண்ணினையோக்கக் தன்னையுறிந்தே விழுக்தேனே. ௭.

அழகிய, குரைய கோத்ததும்— குரையக்கத்தாடினதும், குடமாட்டும்— குடக்கத்தாடினதும், கன்றினும்— தேனாகவானாகுமென கன்றினே, விளவு— கவித்தானான, எறிந்ததும்— எறிந்தாழறித்ததும், காணல்— திருவடிக்களையே, காணியன்— காணியனுடைய, தலை— தலையை, மிதித்ததும் முதலா— மிதித்ததும்முதலாக, வென்றி— விடப்பட்டிருக்கும், பிண்டி— மெனக்கப்பட்டதற்கும், சேர்— சேர்ந்திருக்கிற, உள்— அடியினோடாமான, விளையாட்டம் அனைத்திலும்— எல்லாவிளையாட்டுக்களுக்கும், என் உள்சம்— என்மன்களானது, உள்சுரைய— உள்சேருவிரும்படி, அடிபேன்— இவையாவன்கையே பரப்போஜமாயிருக்கிறான், ஒன்றும்— இந்த சேஷத்தங்கலில் ஒன்றையும், கண்டிட பெற்றிரினேன்— காணப்பெறவில்லை; இனி— இப்போது, காணும் சூது— நான் இவன்களைக்காணும்வழி, உன் டெனில்— உன்டானும், அருள்— கம்பசெய்தருளவேணும்.

வ்ய. ஒன்பதாம்பாட்டு. சூன்றினால் குடைகவித்ததும். இடைமையும் பகர்களும்தொழிப்புப்புக இத்தான் கல்வரும் வந்தித்தபடியானே மலையபெரித்துக் குடைபாக தரித்ததும். கோலக்குரலையெகத்ததும். தர்சனியான குரையக்கத்திலே கோபியோடோக்கத் தன்னைபுகத்ததும். குடமாட்டும். குடக்கத்தாடினதும். கன்றினால் விளவெறித்ததும். ஒருவன்கன்றும் ஒருவன் விளவாய்வந்த இருவரையும் சோமுடித்ததையும். காவல்களாயின்பதிலுமிதித்ததுமுதலா. நான் ஆகசப்பட்டிப்பெருத திருவடி கணிக்கொண்டு ஆனாய்ப்பாத்தியானகாளியன் தலையிலே மிதித்ததும்முதலாக. வென்றிசேர்ப்பினே எல்லிளையாட்டம். விடப்பட்டிருக்கும் மெனக்கப்பட்டதற்கும் சேர்ந்திருக்கிற அடியினோடாமானவிளையாடனைத்திலும் அங்கென்னுள்ளவழிசுரைய ஒன்றுக்கண்டிடப்பெற்றிலே னடிபேன். இவையாவன்கையே பரப்போஜமாயிருக்கிறான் ஒன்றும் காணப்பெற்றிரினேன். காணுமாறினியுண்டெனிலகுடே. ரி சிநித் தக்கால் செய்வொன்றாதுதில்லை, நான் இவையாணும்படி அருளவேணும். ... ௬.

மு.—வஞ்சமேவியகெஞ்சடைப்பேய்ச்சி வரண்கோள்கும்பெழக்கரித்துக்க
கஞ்சமாந்தருகழிமுறையுத்தே கவைத்துயேகுள்செய்வவளர்கிதாய்
கஞ்சனாகவரிசுருமுக்கிலெத்தாய் கடைப்பட்டுவெறித்தேமுறையுக்கெது
தஞ்சமேவொன்றிலே னுய்த்திருத்தேன் தக்கதே கல்லதாயைப்பெற்றுவே. ௮.

ப.—வா.— வஞ்சம்— வஞ்சகத்தினே, மேயிய— பொருத்தின, கெஞ்ச உடை— மகன் னையனுடையான, மேய்ச்சி— பூதனையனுடைய, (மாமனமும் உன்றான்டன உதிரமும்.) வரண்டு எழுகொழித்துக்கொண்டு புரப்படவும், (சேஷித்தஉடம்பு.) சாந்தாய்பு— நாரும் நாயும்சேதாதுமாய்படி, சரித்து— குரு, உகம்— உதிரும்படியான கடிந், கழி— தன்னிலே அகப்படுத்தவற்றாய், ஆத்தரு— மிருத்த, கஞ்சம்— கிடித்ததுமுடத்தான, முகை— முகைப்பாடல், சே—, கவைத்து அருள்செய்து— புஜித்தருளி, வரந்தாய்— அத்தையே தாயாகக்கொண்டு வளர்த்தவனாய், கஞ்சன்— கம்மனுடைய, நான்— ஆழல்லை, கவர்— அபதவித்த, குரு— கெத்த, முகி—மேகத்தையெடுத்து, எத்தாய்— என்னை எழுதிக்கொண்டவனே, முகை— முகையை, வெறித்தே— எய்த்ததமாக, கமத்து—, கடைப்பட்டுடன்— தன்னியாசிறும்பாற்றத்தவனாயிராதேன்; தஞ்சம்? ஒன்று— யேதிருத்தாகம், இலென்— இல்லாதவனாயிராதின்மேன்; (ஆகவாயே.) உய்த்திருத்தேன்— பரணியைகுத்தி தரித்துக்கொண்டிருத்தேன்; (உனக்கு முகைப்பால் அபிபதிதமானபோது.) தக்கது— உனக்குத்தருதியான, கல்லதாயை— கல்லதாயானா, பெற்றுயிபெற்றுவேயெனதுதலையையாடிச் சொல்லுகிறான். [ஏல்— அகச.]

தபக்ரு முடிமெம்மாயிசாகவுடைய பெருமான். சொன்னகல்வினைத் தமிழ்மாயிலவல்லாரர்கள். அழகிய இனசையோடேகூடிய தமிழ்த்தொடைய வல்லவர்கள். கண்ணுலாசொல்லி நாண னுலகே. இங்கேயிருந்து அவதாரத்திலேகிதசத்தை அதுபவிக்க ஆணைப்பட்டு அதுகொட யாதேயிருந்து புலம்பாதே உபயவிழிநாயகனைப் பரமபதத்திலே நித்தாதுபலம் பண்ணப், பெறுவர்கள். க.

ருவிகேசரப்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவச்சாண்டிசனை திருவடிகளே சரணம்.

அடியாது.—ஆக வடி முகத்தை கனி மருவு தண்ணம் குழகன்
முழுது குன்று வஞ்சம் மல்லி மன்னு.
ஆதிருமொழி- எ- க்ரு பாட்டு, எக.

எட்டந்திருமொழி - மன்னுபுகழ். பரவோசம்.

அ. தேவகியா நிறுத்த இழவு மாக்யமேயோ, ஸ்ரீ கௌண்டியாய்த்தான் காணப் பெற்றேனோவென்று அங்ஙனம் காலத்தில் தாமிழக்கையாலே அவனதுபலத்தைத் திருக்க ன்ண புரத்திலே யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மன்னுபுகழ்க்கௌண்டிதன் மணிவாயு வாய்த்தவனே
தென்னிலங்கைக்கோன்முடிசன் சிங்ஹவித்தாய் செம்பொன்சேர்
கண்ணினம்மாதிரிபுடைகுந் கணபுரத் தென்குருமணியே
என்னுடையவிண்ணமுதே இராகவனே! தாவேலோ. க.

ப.—நா.— மன்னு— நிறைநின்ற, புகழ்— புகழமுடைய, கௌண்டிதன்— ஸ்ரீ கௌண்டியாரூடைய, மணி— அழகிய, வயிறு— வயிற்றிலே, வாய்த்தவனே— சிங்கி யாகப் பிறந்தவனாய், தென்— கட்டிசப்பட்ட, இலங்கை— வங்காளகாத்தன்கு, கோன்— அரசனான சாலனனுடைய, முடிசன்— பத்துத்தலைகையாய், சிங்ஹவித்தாய்— சிதறும் படி. பண்ணினவனாய், செம்பொன்சேர்— செம்பொன்னுற் செய்யப்பட்டதாய், கன்னி— அழியில்லாததான, மதின்— மதிக்காளே, புடை— ஈரப்புறமும், ரூழ்— ரூழப்ப ட்டிருக்கிற, கணபுரத்து— திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும்பலனாய், என்கரு மணியே— எனக்கு வேமணிபோன்றவனாய், என்னுடைய— எனக்கு, இன்— பரமபொ கியமான, அமுதே— அம்மதமானவனாய், இராகவனே— சரணம்சத்தரசனே, தானேவே—

வ்யா. முதற்பாட்டு. மன்னுபுகழ்க்கௌண்டிதன் மணிவாயு வாய்த்தவனே. “ஈர் வேச்சகைப் சிங்கியாகப் பெற்றான்” என்ற நிறைநின்ற புகழமுடைய ஸ்ரீ கௌண்டியா ரூடைய. அழகிய வயிற்றிலே அனனாக்குப் சிங்கியாகப்பெற்றவனே. தென்னிலங்கைக் கோன் முடிசன் சிங்ஹவித்தாய். இத்திருமொழியிதே சாமவதாரத்தில் மிகை; ஆகையாலே இச்சந்தை. செம்பொன்சேர்கண்ணினம் மாதிரிபுடைகுந்கணபுரத் தென்குருமணியே. அழி யில்லாதமநிலையே ரூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே எனக்கு தீர்ஷ்டுக்கு சிர்வா நுகனாய் நிற்

பொருளை. என்னுடைய இன்னமுதே. தேவர்க ளும்தம் போலன்றியே எனக்கு அமர்ந்த
மானவனே. இராகவனே தாலேவோ. தேவர்களுடைய அமர்ந்த உப்புச்சாநிநேர் அதன்
நிநே இவருடைய அமர்ந்த மிருத்தியபடி. க.

பு.—புண்டரீசமலதன்மேற் புலனியெல்லாம் படைத்தவனே
திண்டிறலான் தடைகூற ணுமுருவச் சிவையினத்தாய்
கண்டவர்தம்மனம் வழியும்கண்புரத் தென்கருமணியே
எண்ணுசையுமாளுடையாய் இராகவனே தாலேவோ. உ.

ப-ரை.— புண்டரீசம் மனம் அதன்மேல்—திருநாபிகமலத்திலே, புலனி எல்லாம்—
லோகங்களைப்பெல்லாம், படைத்தவனே— வந்தியுத்தவனாய், தின்— தின்னிய, திற
லான் — திறையுடையவனான, தடைகூறன் — தடைகூறுடைய, உாம் — மார்விலே,
உருவ— உருவிச் சொல்லும்படியாக, சிவையினத்தாய்— கிள்ளினது அப்பெய்தவனாய்,
கண்டவர்தம்— சேவித்தவர்களுடைய, மனம்— கொஞ்சகளை, வழங்கும்— தாய்கள் இ
சைத்து கொடுக்கும்படியாய், கண்புரத்து—திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, என்
கருமணியே — எனக்கு சீலமணிபோன்றவனாய், என் திசையும் — எட்டுதிக்கிலுள்
லாராயும், ஆளுடையாய்— அருமைகொண்டருளுமவனான, இராகவனே! தாலேவோ—.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. புண்டரீசமித்யாதி. திருநாபிகமலத்திலே லோகமெல்
லாம் வந்தியுத்தவனே. திண்டிறலித்யாதி. வந்தியுக்கு மனவையளந்தியே, பபிளாச்செய்து
கலையிடுங்குமாப்போலே ஆணவர்க்குத்தவனுடைய போக்கினபடி. தின்னிய திறையுடைய
வனான தாடகை உரத்தை மூர்பாடுருவ விடில் வலித்தவனே. கண்டவர்தம்மனம் வழியும்
கண்புரத் தென்கருமணியே. கண்டவர்கள் கொஞ்சகளைத் தாங்கலுமிசைத்து கொடுக்கும்படி.
திருக்கண்ணபுரத்திலே தித்திறவனே. எண்ணுசையுமாளுடையா இராகவனே தாலேவோ. அவ
தாத்திற் பிற்பாடான வட்டுதிக்கி னுள்ளாரும் வந்து வாரும்படி கின்றவனே. ... உ.

பு.—கொங்குமலிகுருங்குழலான் கௌசலதன்ருமதலாய்
தந்தபெரும்புறந்தனகன் றிசுமருகா தாசாதி
கங்கையிலுந்தீர்த்தமலி கண்புரத் தென்கருமணியே
எங்கன்குலத்தின்னமுதே இராகவனே தாலேவோ. உ.

ப-ரை.— மலி— மிக்க, கொங்கு - பரிமளம் விசையின் னுள்ள, கரு - கறுத்த,
ருமளன்— உத்தமையுடையவனான, கௌசலதன்— ஸ்ரீ கௌசலியாருடைய, ருமம்—
ருவத்துக்கு, மதலாய்— உத்தாசனாய், தன்கு - புதமுன்று பேர்பெற்றவை பெல்லாம்
தற்கும்படி, பெரு— பெரிய, புதற்— புதையுடைய, சனகன் திருமருகா— ஸ்ரீ ஜந
காரஜனுடைய மருமகனாய், தாசாதி — தசாதமதாசாஜன் புதனாய், கன்கையிலும் —
கங்கையிலுந் ளாட்டிலும், தீர்த்தம் மலி — பரிசுத்தி மிக்கிருக்கிற தடாகங்கையுடைய,
கண்புரத்தென்கருமணியே—, எங்கன்குலத்து— எங்கன் ராஜவம்சத்துக் கெல்லாம், இன்
அமுதே— பாம்போகையான, இராகவனே! தாலேவோ—.

வ்யா. ஸ்ரங்குப்பாட்டு. கொங்குமலி கருங்குழலான் கொள்கலைநன் குலமந்
 லிக்க பரிமாந்தரதப் புறப்பட்கிறதெ இருண்ட குழியையுடைய ஸ்ரீ கொள்கலையாகுடை
 வந்துக்கு உத்தராகுணவனே. தன்கு பெருங்குழிச் சனகன் திருமுககி. புதமென்று ப
 வைவெல்லாம் தங்குப்படி பெரிய புகழையுடைய ஸ்ரீ ஜகதாஜனுக்கு மருமகனுனா
 தாகாதி. அவரோடு ஸ்தம்சனம்பத்தம் பண்ணலாம்படியான பிறப்பையுடையவனே.
 கைலிவர் தீர்த்தமலி கணபுரத் தேன்கருமணியே. காதலிதக ஸம்பத்தத்தால்வரும்
 போகமிதே கங்கைக்குள்ளது, ஸம்பத்தம் நித்பமாகையானே அதிலும் சுத்தியிக்கு
 திருப்பெய்வகையையுடைய திருக்கண்ணபுத்திசே ஸம்பனானவனே. எங்கள் குல
 ஸமுதே இராகவனே தாலேலோ. ஸஜுவம்சத்துக்காக போக்ய பூதனானவனே. "

மூ.—தாமரைமேலயனவனைப் படைத்தவனே தயாதந்தன்
 மாமதலாய் மைதிலிதன் மணவாளா வண்டினங்கள்
 காமாங்குளிசபாடுங் கணபுத்தேன்கருமணியே
 ஏமருவெஞ்சிசேவலவா இராகவனே தாலேலோ. ச.

ப-ரா.— தாமரையேல்- திருகாபிகமலத்திலே, அயனவனை- பாற்முதலாக, ப
 தவனே— ஸ்ரங்குத்தவனாய், தயாதந்தன்- தசாதமதாராஜாவின், மா மதலாய்-ஜீ
 புதாராய், மைதிலிதன் மணவாளா—பிராட்டிக்கு வல்லவனாய், வண்டு இனங்கள்—கை
 க்களானவை, காமாங்குள் இசை- காமாயென்றே பண்ணே, பாடும் — பாடுகிற, கை
 தேன்கருமணியே, ஏமரு- அப்பிரியைக்கத்தக்க, வெம்- வெவ்விவ, சிலை- ஸ்ரீசை
 கை வளைத்து அப்பெய்வதிலே, வல்லா- வல்லவனான, இராகவனே! தாலேலோ—.

வ்யா. காங்குப்பாட்டு. தாமரைமேலயனவனைப் படைத்தவனே. கெஞ்சை
 ஸ்ரங்கு. பிள்ளுட்டினபடி. தயாதந்தன் மாமதலாய் அதுபதினாபிரமான்டு மலி
 சகாவத்திலினுடைய மலிநிதப் பிறந்தவனே. மைதிலிதன் மணவாளா. பிள்ளை
 தின் மேலும் பிறப்பிவந்த ஏற்றத்துக்குமேலே, (ச) " யவ்யுலாஜதகாதிஜா " :
 பிராட்டியை உனக்கென்றிட்டுப் பிறந்த மேன்மைபய யுடையவனே. வண்டினங்க
 ள்குளிசை பாடுங்கணபுத் தேன்கருமணியே. வண்டினங்கள் " காமம் " என்ம
 னிலே இசைபாடுகிற திருக்கண்ணபுத்திசே ஸம்பிதநிதனானவனே. ஏமருவெஞ்சிசே
 இராகவனே தாலேலோ. ஆதிலும் பிடித்தும் ஏவிலே மீட்டும் ஸ்ரீ சாங்குத்தகை
 லையிலே வரும்படி செலுத்த வல்லவனே.

மூ.—புராணம்பட்டச்செல்வம் பாதவ்யிக்கேயுளரி
 ஆர்வன்பிரையவரு டருங்கானமடைத்தவனே
 சீரானுமவரைமாப்பா திருக்கண்ணபுத்தசே
 தாராகுரீண்முடியென் குசாதிதாலேலோ. இ.

ப-னா.— பாத்— பூமிப்பாப்பைய, ஆனும்— ஆனக்கவதான, பட்ச்— பெரிய, செல்வம்— ஸம்பந்தை, கம்பி— பாதத்தீய குணங்களால் பூர்ணவிரிந்திற, பாதனுக்கு— ஹீபாதாபுலாணுக்கு, அருளி— கொடுத்தருளி, ("ஒழியில் காணெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினவடிவமெனப்பெயர்வென" என்கிறபடியே— ஸ்வதேவதானவகால வர்வாவல் வதகனினும் அடிமைசெய்வகாலில்), ஐசா அன்பு—மிக்க ஆதாமுதையான, இயாயவனேடு— இயாய பெருமாளோடே, அரு— ஒருவராலும் வஞ்சகிக்கவரிதான, கானம்—தண்டனை முதலான காமெனிலே, அடைந்தவனே— பாவெடுத்தவனே, சிர்ஆனும்— விபுலிக்கு விவாலவந்தவராய், வனா—மேருமலிபேயே விவாலவந்தவரினான, மார்பா— திரு சர்ப்பபுடையனாய், திருக்கண்ணபுரத்து அரசே— திருக்கண்ணபுரத்துத் திருநீலாணனாய், இன்— எல்லாவற்றிற்கும் தலைவனென்கைக்குக் குறிப்பாய், தார் ஆனும்— மானியோடுக டன, முடி— திருவமரிகேதகத்தையுடையனாய், எந்தாசாதி— என் சகாவர்த்திதருமகனே, ஸாவேனே—.

வ்யா. சிந்தாம்பாட்டு. பாரதமும் பட்செல்வம் பாதமென்கவதான. பூமிப்பாப்பைய ஆனக்கவதான பெரியஸம்பந்தை, பாதத்தீய குணங்களால் பூர்ணவிரிந்திற ஹீபாதாபுலாணுக்கு அருளி. ஆராவணியோடுகடும்கானமடைந்தவனே. அகனெப் பாவே சிவமித்தவிலத்தில் சிவீக்திருக்கமாட்டாதே, ("எ-ற-ஹீக்திபு") என்றும் இயாய பெருமாளோடுகடி. ஒருவராலும் இயக்கவொன்னுத தவ்வதவ பாவமான காட்டிலே பாவெடுத்தவனே. சீராமும்வனாமாய். விபுலிக்கு சிர்வாணனாய் தவும். தூதாரும் நீன் மடியென்தகாதி தாவேனோ. ஆதிராஜபலாசகமான மானியோடுகடின முடிபையுடைய காவர்த்திதருமகனே. ௫.

மூ.—சுற்றமெல்லாம் பின்னோடத் தொல்காணமடைந்தவனே!
சுற்றவர்கட்குமருந்தே! அயோத்திகுக்கதிபதியே!
சுற்றவர்கன்தாம்வாழல் கணபுரத்தென்குமணிபே!
சிற்றவைதன்மொற்கொண்ட சீராம! தாவேனோ. ௧.

ப-னா.— சுற்றம் எல்லாம்— பத்துக்களெல்லாரும், பின்— பின்னே, தொடர்— தொடர்ந்துவெளிக்கிறவா, தொல்— மறுப்பவனஞ்சாமிவையல் புத்தமுடிக்கிடக்கிற, கானம் வுடைந்தவனே—காட்டிலே பாவெடுத்தவனாய், சுற்றவர்கட்கு—அதற்காகாமகாரணங்களற்ற வர்களுக்கு, அரு— ஒருவராலும்பெய்ததற்கரிய, மருந்தே—அம்மதபாணவனாய், அயோத்தி கர்க்கு— திருவயோத்தியக்கு, அதிபதியே— அதிபதியானவனாய், சுற்றவர்கள் தாம்— வேதாந்தவர்களைத்து அலன் சேஷி, ஈம் சேஷ்யத் என்ற அறிந்தவர்கள், வாரும்—சித் தவாலம்பாணுதிற, கணபுரத்து— திருக்கண்ணபுரத்திலே, என்— எனக்கு அதுபயிக்க வாய்ப்பு, கருமணியே—சீவமணியேயே பிறப்பவனாய், சிறு அவலதன்—சிறிய தபபாரான வகையையுடைய, சொல்— வகவாஸம்செய்" என்றசொல்லே, கொண்ட— கொள்ளவதறித் துக் காட்டுக்கொழுந்தருளின, சேவா! தாவேனோ—.

வ்யா. ஆனும்பாட்டு. சுற்றமெல்லாம் பின்னோடத் தொல்காணமடைந்தவனே. "என் னாரும் போனாகனோ, சிந்திதும்பேய் மீண்டதென்றன்றோ சொல்லிற்றாய்த் து;"—

மூ.—மலையாளவிலைகட்டி மதினிலங்கையழித்தவனே!
கலைகடலைக்கடைக் கழைக்கமுதலுளிக்கேய்தவனே!
கலைவலவந்தாம்வாழும் கணபுரத்தென்கருமணியே!
சிலைவலவா! சேவகனே! சீதலா! தாலேலோ.

அ.

ப.—மலை அந்நாள்—மலைகளைக்கொண்டு, அனை கட்டி—அனைத்துபுத்தம்பண்ணி, மதினிலங்கையுடைத்தான, இலங்கை- லங்கையை, அழித்தவனே— அழித்தவனும், கலை- கலைகளை யுடைய, கடலை—கருப்பாக்கடலை, கடைத்து, அமரர்க்கு—தேவர்களுக்கு, அமுது அருளிச்சேய்தவனே— அமுத்தம் கொடுத்தருளினவனும், கலைவலவந்தாம்— கலைசாந்தாங்கனும் கைவந்திருக்குமவர்கள், வாழும்— நிதம்பவாணம்பண்ணுகிற, கணபுரத்தென்கருமணியே, கிரிவலவா— விஷ்ணுபுத்திரி கிரிவலவனும், சேவகனே— ஆத்திரி கிரிபுத்திரசெய்யும் வேவகனான, சோடா! தாலேலோ—.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மலையாளவிலைகட்டி மதினிலங்கையழித்தவனே. சீதலா தாலேலோ வா மலையாளக்கொண்டு அந்நாளையையைய பனைபாக்கட்டி. நித்தானம் மிகப்பெண்ணுப்படி. பாள அரணையுடைத்தான லங்கையை மூலையடியே வழிபாக்கினவனே. அலைகடலைக்கடைந்தமரர்க்கு கமுதலுளிக்கேய்தவனே. அகாதமான அமுதாத்தாதக் கடைத்து அமுத்தத்தாத வாக்கி அனாசாக்கள் கையிலே தேவர்கள் சாவாபடி அவர்களுக்குக் கொடுத்தவனே. கலைவலவந்தாம் வாழும் கணபுரத்தென்கருமணியே. கைவந்தியாவாங்கனும் கைவந்திருக்குமவர்கள் உண்ண அதுபயிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்திலே கட்டித்திருளவனே. சிலைவலவா. பூசைக்கம் கைவந்திருக்குமவனே. சேவகனிய்யாதி. அதுதான் மிகப்பெண்ணுப்படியான விரப்பாட்டையுடையவனே. § [சிலத்திலைவா-கலைத்தோடோக்க.] அ.

மூ.—நீளையலிழைக்கத்தூதித் தவநாள்நாள் தவநவயம்!
விலையொருசிலையநாள் மதினிலங்கையழித்தவனே!
கலைகழிந்தவழிவழிவழி கணபுரத்தென்கருமணியே!
இலையலிசுக்கருளுடையா! இலையனே! தாலேலோ.

க.

ப.—நீள அலிழும்— கட்டியிழும்படியான, நவ— நவநாற்றம் கமழா நின்றுள்ள, குஞ்சி— மயிர்முடிையுடையனும், நயாதன் தன் குலம்— தாந்தாகவந்திருத்ததுக்கு, மதலாய்— உத்தராகுலம், வலியைப்— பாத்மாவந்தாதிகள் வாய்ப்படியுமாய், ஒரு— அக்கிரியமான, கிலையநாள்— கிண்டலே, மதினில— மும்மலையையுடைய, இலங்கை- லங்கையை, அழித்தவனே— அழித்தவனும், கலை— கலைபாசம் பறித்து, மருங்கு— பக்கத்துக்களாகலிலே போகட்ட, கழுநீர்—செய்கமுடிக்கி மொட்டுகளைகளை, அவரும்—மலையாநின்றுள்ள, கணபுரத்தென்கருமணியே, இலையலிசுக்கரு அருள்உடையாய்— நம்மின்கிழையத்தில் மிக்க அருளையுடையனும், இராகவனே— சஞ்சுலதிலகனானவனே, தாலேலோ—.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. நீளையலிழையிய்யாதி. கட்டியிழும்படியான நவ நாத்நத் தையுடைய மயிர்முடியையுடைய சக்காவந்தி குலத்துக்கு உத்தராகுலானவனே. விலையொருசிலையிய்யாதி. பாத்மாவந்தாதிகள் வாய்ப்படியுமாய் மதல்புத்தத்துக்கு ஏகாதமான கிண்டலே அவையுடையவனாய் வழிபாக்கேய்தவனே. கலைகழிந்திய்யாதி. கலைபாசம்

பரித்துக் கணியிலேபொசுட்ட செங்கழுநீர்கள் பொசுட்ட கிடங்காலிலே கிடந்து தண்ணிலத் தில் அனருமாப்போலே செவ்விற்பெற்றனருந் திருக்கண்ணபூம், இளைவல்களித்பாதி. தம் பிமார்க்கு உறுப்பாகாதபோது என் பானாண்களும் எண்கு வேண்டாவென்று மலரினே.

மு.—தேவனாபுமகரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே
யாவரும்வந்தடிவணங்க வாய்க்ககர்த்துவின்றவனே
காலிரிசுன்னதிபாயும் கணபூர்த்தென் கருமணியே
ஏவரீவெஞ்சீயவலவா இராகவனே தாலேலோ. ௮.

ப.—சா.— தேவனாரும்—தேவதைகளையும், அசுரனாரும்—அலர்களுக்குப் பணகன
ரான அனூரர்களையும், திசைகளையும்—திருபலகவிதமான ஊகைபதார்த்தங்களையும், படைத்த
வனே—வந்தடித்தவனும், பாவரும்—வகைசேதாரும், வந்து—, அடிவணங்க—ஆசாரிக்கும்
படிக்கேடக, அரங்கம் கசத் துயின்றவனே—கேரலிலிலே கண்வளர்த்துருளுமவனும், கல்—வே
ரு மேடுகளிலும் ஏறிப்பாயும் கண்மையையுடைய, காலிரி நதி—திருக்காலேரியானது, பாயு
ம்—எங்கும்பரவா லின்றுள்ள, கணபூர்த்தென் கருமணியே—, ஏ—பாணத்திலே மூட்டக்க
டவதாய், வரி—தர்சனியாய், வெம்—பிடித்தபிடிபிலே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியான,
கிலைவலவா—ஸ்ரீசார்வத்ததை உள்கருத்தினிப்படி நடத்தவல்லவனே, இராகவனே! தாளேலோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. தேவனாபு மகரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே.
ஊறுசுத்தருக்களான தேவனாரார் முதலான பதார்த்தங்களையும் இவர்களுக்கு அவகாசமா
தாசும் பண்ணும்மேதென்களையும் வந்தடித்தவனே. யாவரும்வந்தடிவணங்க அவர்க்ககர்த்துவின்ற
வனே. வந்தடிப்பாயோலாமெல்லாம் தன்னை ஆசாரிக்கையினே; இதுக்காகக் கோரலிலே
வந்து கண்வளர்த்தருளினவனே. காலிரிசுன்னதிபாயும் கணபூர்த்தென் கருமணியே. ஒருவர்
ஏந்திப் பாய்ச்சவேண்டாதபடி. தானேவந்து எங்கும்பாக்கும் காலிரியையுடைய திருக்கண்
ணபூர்த்திலே ஸுலபமுணவனே. ஏவரீவெஞ்சீயவலவா இராகவனே. வலிலே மூட்டக்கட
வதாய் தர்சனியாய்ப் பிடித்தபிடிபிலே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியான ஸ்ரீசார்வ
த்ததை உள் கருத்திலே நடத்த வல்லவனே. ௮.

மு.—கண்ணியன்மாமதின்புடைசூழ் கணபூர்த்தென்காருத்தன்
தண்ணடிமேல் தாலேலோ வென்றுரைத்த தமிழ்மான்
கோன்னலிலும் வேல்வலவன் குடைக்குலசேகான் சொன்ன
பன்னியறுப்பதும் வல்லவன் பங்காயபத்தர்கனே. ௧௧.

ப.—சா.— சொல் கலிதும்—சொல்லுகளையையே எப்போதும் எதிர்பார்த்துக் கொ
ண்டிருக்கிற, வேல்—சேவ்வுத்தத்தும், வலவன்—வலத்தாய், குடை—வெண்கொற்றக் கு
டைவையுடைய, குலசேகான்—ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமான், கண்ணி—அழியாததாய், கல்—அழ
கிதான, மா மதின்—பெரிய திருமதியாலே, புடை—காத்தபுரமும், சூழ்—சூழப்பட்டுருப்ப
தான, கணபூர்த்து—திருக்கண்ண பூர்த்திலே திப்பணர்விதி பண்ணுவவனும், என்—என்ன
டைப, காருத்தன்நன்—கருத்தத்ருசீனப்பவனுன சகாவத்தி திருமகனடைப, அடிமே
ல்—திருவடிவிகழ்பபாக, தாளேலோ என்று உரைத்த சொன்ன—தாலாட்டாக அருளீர்செய்
ததாய், பன்னிய—பாம்பின, துல்—எகத்தனசகவந்தர்கனாள் குறையவற்றதாய், தமிழ்—தாச

சாதுகம் பாவேதிக் கவரிதான், கானம் படகப்போகு என்னுள்-காட்டுவழியிலேயே போகத் தடவாபென்று சொன்னவளாய், உணர் பபந்த-உண்ணப்பெற்ற, கைகேரிதன்- கைகேர்ப்புடைபு, சொல்-சொல்லி, நான், கேட்டு-கேட்டு, உண்ண-, நாம் கிவந்தை-பூமிப் பரப்பைப்பெல்லாம், நன்றாக ஆர்வியித்தேன்- அழகுறாக ஆர்வியித்தேனென்று ஆர்ந்தாடுவோர் தராதசகாவர்த்தி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. என்னுளிரிணையணந்தி. தானும் சாதுப்பாப்படைபெல்லா மான்டாளுகுருக்கச்செய்தே அய்வணவந்தியே "என்புகழ்நாணன் திண்கழல்" என்னு மார்போலே ஆற்றிதனா எல்லாவவஸ்தையிலும் கிடேனென்னும் திருவடிகளை வழிப்பட்டு. வளநகர்தொழுதின்த. திருவடிகேதகத்தாக்கு அங்கரித்திருக்கிற திருக்கரிலிலே அப்படியி ருக்கிற திருக்கரி தொழுதின்த. மண்ணுளான்கிவருணை. திருவடிகேதகத்தாக்கு முன்புள்ள கத்தையங்கசெல்லாத தலைக்கட்டித்திருவடிகேதகம் பண்ணுகைக்குத் திருக்காப்பாணசா த்தி நித்திர வுண்ண. அரிபணைமெலிருந்தானை. வித்தரவாத்தியே பதந்தையிருத்தா நென் னாய்ப்பு தோற்றச் சகமைத்திருக்கிறவுள்ள. கெடுக்காணம்பாரப்போதுவென்னுள். இப்படி சாது க்கானவ்வாறானும் புகமாட்டாத காட்டை (௪) "தெய்வதத வதமகா" என்னுமாப் போலே இவ்வூரில் நின்றுப் புறப்பட்டு வழியேபோய்க் காட்டிலே புறமதந்தியே காட்டி லேயே போம்படியுடைய, பெய்யகாட்டிலேயே போகச்செல்லிற்று. எம்மிராமாவோ, கிணக்க வும் சொல்லவும் காணவும் தாபம்போம்படியான உண்மையிதே போகச்செல்லிற்று. உணைப் பயந்த கைகேரிதன்சேரருகேட்டு. திருவடிகேத கல்பாணவாத்தத பூரிகொளையையரிதும் காட்டில் தனக்கு நான்சென்று சொன்னி பரிதிவானவேணுமென்னுப்படி பெற்றதாயாப் போந்த கைகேரிவாத்தத கேட்டு. கன்றாக கணிலந்தை யானித்தேன். வஞ்சகபாணபென் தறியாதே தாபென்று இவனுக்குவாத்தத செல்லப்புகுந்து அவன் வாத்தையிலே யகப் பட்டு பூரிப்பாப்பைபெல்லா மழதொக உண்ணவாத்தித்தேன். கணிகளே யுண்ணுகளே. நான் இப்படி செய்தையித்தியும் கிர் குணநிகராய்ப்படி கிந்திச், நான் நானுப்படிசெய்தேன். க.

மூ.—வெல்லவாயெவ்வெல்லுணாகேட் டிசூரிவந்தையென்னடாதே வினைத்தவென்றி
மைவாயகளிசூழிக்கு தேனொழிந்துவென்றிசூழி வனமேமேலி
செய்வாயவெல்லுகேடுகண் கேரிணையுமிளங்கொவும் பின்புபோக
எவ்வாறு வுத்தினையெம் மிராமாவோ வெம்பெருமாள் நென்னெய்கேடுகே.

ப-கா.—வெம்—கூராமான, வாழென்—வாக்கையுடையதுன வென்னுடைபு, வெம் உணர் கேட்டு-கெடுதொககணிக்கேட்டு, இரு-உண்மையிசூரிவந்தையாத பெருமைவையுடைய, கிவந்தை—நகரணுக்களையெல்லாம், வெல்லாத—கைகேட்டு, வினைத்த—தவிர்த்து; வென்றி—ஆபத்தாத கிணக்கபதாய், மை—அஞ்சுகொடுப்போலே, ஆய—பெரியவையுடைபு தான, களித ஒழிந்து—யானைகையிடும், தேர் ஒழிந்து—தேர்க்கையிடும், மா ஒழிந்து— குறிகையையிடும், வனமே மேலி—காட்டிலேயே சென்று பொருத்தி, செய்வாய—கூர்மை மழங்காணைக்காக செய்ப்பூசப்பட்டிருந்துள்ள, வெம்—வெம்போலே கண்டாண வகுத்தும தான, கெடு—காதலவும் கிண்ட, கண்—திருக்கண்களையுடையவாய், கேர்—திருத்தமாகப் பண்ணப்பட்ட, இவையும்—ஆபண்களையுடையவான பிராட்டியும், இன கொவும்—இனைய பெருமானும், பின்பு போக—பின்னாலேயேயித்துவா, எ ஆறு கடந்தினை—எப்படி கடந் தாய்; எம் இராமா—என்னை வந்தோஷிப்பக்கவண்ணாய், எம்பெருமாள்—எனக்கு உபகாரக னுனவனே, என்செய்கேன்—நான் என்னசெய்யப்போகிறேன்.

(௪) "தேவதேவவாழ்க்கவா"

வாய். இரண்டாய்ப்பட்டு. வெவ்வாயேன் வெவ்வாயேனேட்டு. ஆவான்புறான வென் னுடைய, “காடுதப்பேயம், சாதுபந்தைத் தவிரும்” என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு. இதுவிலத்தை வேண்டாதி. “உம்மைப்பிரிவில் முடிவேம்” என்று விரைப்புகிடக்கிற நகரூவகவியெல்லாம் ஒளித்து அவர்களைக் கவிரிட்டு. விரைந்து. “போகிறேன்” என்று விளம்பிப்போமையில் “சாதுபந்தைத் தவிரும் நகரூவகவியெல்லாம் கவிரிவிடுகிற” என்று விளங்கு. வெவ்வாய் விரைந்து கவிரிவிடுகிறது. வெவ்வாய் விரைப்பாய் அஞ்சுகவிரிப்பேயே பெரியவகையையுடையதாயிருக்கிற ஆவான்புறான, தேவையான, குறியான பென்ன, இவற்றையொழிந்து. விரைவெனவே. இவற்றையொழிந்தால் இத்திறைத்திறைப்பேயேயானதேவையானதேவையானதே, விரைவெனவே. வெவ்வாயேன்வெவ்வாயேன் விரைந்து யிளங்கவிரிவிடுகிற பின்புறாக. நீர் போய்ப் புக்காலும் புறக்கணிக்காதவர்களைக்கூடக்கொ ண்டி. எவ்வாறுகூடக்கினை எவ்வாறு! ஒ! எவ்வாறுகூட! என்னென்னென. என் நகரூ டக்கவிரிவாத நீர் இவர்களையுள் கூடக்கொண்டி போவ்வாறுகூடக்கினை போவீர், என்னு யினே! நானென்னென்னென.

மு.—கொல்லணைமேல்வாய்நெடுங்குட் கொள்கைதன் குலமதலாய் குளிலில்லேத்தம் மல்லணைந்தவரைத்தோளா வல்லணையென் மனமுருக்கும் வகையேகற்றும் மெல்லணைமேல்முன்னாயினு பின்பிளிப்போய் வியங்கான மரத்தினிடல் கல்லணைமேல்கவிரிவிலக் கற்றணையோ காதத்தா கவிரிகோவே. கூ.

ப-கா.—காருத்தா! , கவிரிகோவே!—, கொல்—கொலைத்தொழிவி, அனை—மேற் கொண்டிருக்கிற, வேல்—வேல்போன்ற புகளையும், வரி—செவ்வரிசைவரிசையையும், கொடு—பாப் பையுமுடையதான, கண்—கண்ணையுடையதான, கொள்கைதன்—முன் கொள்கையானு டைய, குளம்—குளத்துக்கு, மதலாய்—உத்தராகுளம், குளி—விரைந்த, வில்—விரைந்த, வத் தம்—எப்போதும் தரித்தபடியேயிருப்பதாய், வரை—மலைப்போன்றது, மல் அனைந்த—பெரியமின்கையையுடையதான, தோளா—நிறுத்தோன்கையே யுடையவனே, (ஆயுதவழகாலும் தோளமுதலும்,) வல்லணையென்—மறையையான வென்னுடைய, மனம்—மனத்தை, உருக் கும்—அழிக்கக்கூடாது, வகையே—வகையையே, கற்றும்—அப்பலித்திர்; முன்—முற்கால மெல்லாம், மெல்—மீதுவான, அனைமேல்—பெருக்கையிலே, துயின்றும்—கண்ணைத்தரு வின நீர், இன்று இனி—இன்றுமுதல்மேலுள்ள காலமெல்லாம், போய்—தன்மகனாய்வும் முதலிய காலையிற்சென்று, வியன்—இப்படியொரு காலென்னோவென்று வெறுப்படியான, கானம்—காட்டிலே, மரத்தின் கீழம்—இவையில்கூட மரத்தினுடைய கீழிலே, கல் அனை மேல்—பாறையாகிப் பெருக்கையிலே, கண் துயில்—கண்ணைக்கும்படி, கற்றணையோ—கற்றிசே.

வாய். முன்றும்பாட்டு. கொல்லணைமேல்வாய்நெடுங்குட் கொள்கைதன் குலமதலாய். கொலைமேலுணைந்த வேல்போலே புகளையுடையதாய், செவ்வரிசை வரிசையையு முடைய தாய் பாய்வையு முடையதான கண்ணையுடைய முன் கொள்கையானுடைய குளத்துக்கு உத் தராகுளவனே. குளிலில்லேத்தம் மல்லணைந்த வரைத்தோளா. விரைக்கவிரை ஒருக்கால் நாளி விழவெனவையாலே விரைந்தபடியே யிருக்குமிதே; அந்தவிரைதலும் மின்கையென்னும் படி, மலைபோலே பெரிய மின்கையையுடைய தோளையு முடையவனே. வல்லணையென் மன முருக்கும் வகையேகற்றும். ஆயுதவழகாலும் தோளமுதலும் என்னென்னு கவிரிக்கவே கற்றவனே. மெல்லணைமேல் முன்னாயினும். அழகிய பெருக்கையிலே முற்காலமெல்லாம்

கண்வளர்ந்த நீர். இன்றிவிட்போய். பவ்வானிகைகளிலே பஸ்படுக்கா கணிலே கண்வளர்ந்த நீர் இன்னுகவிவிட்போய். விபங்கானமாத்நீரீழும். காட்டில்வந்திப்பார் தாக்காளும் வெறுப்புப்படி காட்டிலே இவையிலாத மரத்தின் சிழவின்னீழே. கஸ்வனனமெல்லுக்காதுபிலக் கற்றையோ. பாறாக்கா அணையாகக் கண்வளரும்படி கற்றீரோ. காஞ்சுத்தாகியகோலே. இச்செயங்கல் உம்முடைய குடிப்பிறப்புக்கும் சோதா, உம்முடைய வடிவமுக்கும் சோதா.

ம.—வாபோகுவாவின்னம் வந்தொருகாற்கண்ணோ மலராள்கூத்தல்
வேப்பிலையுமெழிந்தோளிதன்பொருட்டா வினையோன்றன் வில்லைச்செற்றும்
மாபோது வெய்யுளாம் வல்லினையென்மனமுக்கும் மகனெயின்ன
நீ போகவென்னெஞ்ச மிருப்பளவாய் போகாதே கிற்குமாறே. ச.

ப.—என.—வா—இங்கேவா என்றும், போகு—அங்கேபோ என்றும், இன்னம்—பின்னை
பும் போம்போது, வந்தா, ஒருகால் கண்டுபோ—ஒருகால் கண்டுபோ என்றும்; மலர்—புஷ்பங்களே, ஆள்—இடைவிடாதே தரித்தவரின்றி, கூத்தம்—மயிர்முடிசையுமும், வேப்போதும்—
மூங்கில்போலே விரகத்தே, எழில்—அழகிய, தோளிதன்பொருட்டா—தோளையுடையான
போட்டிசிறித்தமாக, வினையோன்றன்வில்லை—சிறப்பாதலானது குந்தலையுடையவில்லை, செற்
றாய்—முறித்தவனே, வல்வினையேன்—மறாபரபத்ததப்பண்ணின வென்னுடைய, மனம்—
ஹ்ந்தபத்தத, உருக்கும்—சீர்ப்பண்டம்போலே உருதப்பண்ணுகிற, மகனே—, இன்னம், நீ.
நீர், மா—ம்க்கைகள், போகு—வஞ்சுகிக்கிற, கொடு க்ருமன, கானம்—காட்டிலே, போக—,
என் நெஞ்சம். என்மால்வானது, இருபெனவாய் போகாதே—இரண்டு பினவாய்ப் போய்வி
டாமல், கிற்கும் ஆறே—வலிதாபிராசின்றதிதேயென்று ஆத்ததாதென்க.

வ்யா. காண்கம்பாட்டு. வாபோகுவிய்யாதி. சந்துப்போது காணுகிட்டுவாதே
வரும்படி காண்கக்காக ஸாம்க்காவி விட்டு அழைப்பிக்கும்; பிறகு பின்பும் பிறகுவானி
யும் காண்கக்காகப்போவென்னும்; பின்னையும் கண்மனையப்போனவாதே வாவென்னும்.
இன்னம் வந்தொருகால் கண்ணோ. வந்தவாதே இன்னம் போம்போது ஒருக்கால் கண்டு
போவென்னும்; இப்படியாக்கும் இவன் வந்ததாதானிருப்பது. மலராளிய்யாதி. பூமாரா
தேவாலும் மயிர்முடிசையுமும். வேப்பிலையுமெழிந்தோளிதன்பொருட்டா. பசுமையுக்கும் சுத்
தனடைமக்கும் ஒருகு நீட்சிக்கும் வேப்போலேவிரகத்தே அழகிய தோளையுடையான விரகத்
தே போட்டிசிறித்தமாக. வினையோன்றன் வில்லைச்செற்றும். பெருமிடுக்கானது குந்தலையு
டைய வில்லைமுறித்தவனே. மாபோகுவென்னுளாம். ஆண்கள் வஞ்சுகிக்கிறகாடு. வல்லி
னையேன் மனமுக்கும்மகனே. பால்பாவனதைதேடல்விப் பதினான்கு உன் வெண்கந்தர்
யாதி சேஷ்டதம்வனாலே மறாபோகல்வகை வெண்ணை யதபயிப்பித்தவென்ன முடிய யதப
யிச்சுப்பெறுதே மறாபரபத்ததப்பண்ணின வென்னுடைய ஹ்ந்தபத்தத சிவியைக்குட
வனே. இன்ன நீபோக வென்னெஞ்சம் மிருப்பளவாய்ப்போகாதே கிற்குமாறே. உன் ஸக்கிநிலி
விரகத்தே வென்னெஞ்சானது நீ போனவாதே சிவியைகாதே வலித்திராசின்றதி!, இதுக்கு
தேறது அறிவிதேன்க.

ம.—பொருத்தானகையெனுதிபோல் பால்பாவமெல்லுக்கன் குருதிதோர
விரும்பாதகாள்விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்புகிணெய்கூரலின்ற
பெரும்பாலியென்மகனே போகின்றாய் கேட்கும்கோன் மகனாய்ப்பெற்ற
அரும்பாலிசொந்தேட்ட வகுவினையே நென்செய்கென்கதோயானே. ௫.

ப-னா.— பொருத்தார் கூ-சத்ருக்கங்கையில் ஸதத்த, வேல்-வேமி ஹஸ்ட, துதி
பேயல்-துதிபேயல், பா-பருக்கங்கைக்கண்ணால், பா-பாப்பதிலும், பெல்-ஈருமாய
னா, அபக்சன்-நிருவடிக்காலினித் தும், துருதி-சத்தமாத, சேச-இடையிடையேபெருக,
நெம்பாத-கடங்கல்வாய்குடப் பேசு இச்சியாத, கா-காட்டை, கிரும்பி-என் ஆஜ்
ரையாலே கிரும்பி, வெயில்-வெயிலானது, உறைப்ப-மேலே உறைக்கவும், (சினத்த
பாது அமுது செய்க்கெட்டையாமையாலே,) வெல் பதி நேய-வெய்கிய பதியாத நேயா
சது, கூ-அதிக்கெல்லாம், பெரு பாசியேன்-மதாபாபியன் என்னுடைய, மசனே—
மசனே, இன்று, மோகினியும்—மோகிநி; கேகயர்கோன்-கேகயமதாராயன், மகனாய்
புத்த-மகனாகப்பெற்றவனாய், அரு பாவி—மதாபாபிகியானவனுடைய, செங்கேட்ட-
சத்தையிலே வடப்பட்டவனாய், அருகியேன்யான்—அதற்கு ஒருபந்திகியை பன்னா
சட்டாத நான், அத்தோ—இதோ!, என்செய்கேன்—என்ன செய்யப்போடுதேன்.

வ்யா. கீத்தம்பாட்டு. பொருத்தாக்கை வேவ்றுதிபேயல் பரவ்யா, சத்ருக்கன் ஸ
த வேல்முனைபை யிட்குருத்தரப்பேயலே பாதகனானவை பாப. மெல்லுக்கன் குருதிசேர.
சத்ருத்தையில் மிதிக்க ஸத்யாத ஈருமாயனா நிருவடிக்கன் பாறாக் மேலே மிதிக்க
கையாலே சத்தத்தைப் புறப்படவிட. விரும்பாததான் விழுமீ. ஈருமாயனாதாரும்
நெம்பாதகாட்டை நான் பேசுச்சென்னென்னென்னுத்தாலே கிரும்பி. வேமிஹஸ்டப்ப
வம்பி வேவ்றுக. மேலே வெயிலானது உறைப்ப, சினத்தபோது அமுது செய்க்கெட்ட
கையாலே வெய்கிய பதியானதோய் மிக. இன்று பெரும்பாலியேன்மகனே போகின்றாய்.
நா பாபியான என் வயிற்றிலே பிறக்ககையாலேயிறே ஈருமாயனா கீர் காடுறப்
பாபிது. கேகயர்கோன்மகனாய் பெற்ற அரும்பாலி செங்கேட்ட. கேகயராயன் மகனாய்
புத்த ஒரு மதாபாபித்தையாய்த் து; அன் ஸத்தையிலே அகப்பட்ட. அருகியே
நன்னெய்கை ஸத்தோ யானே. பாதி கிரியையிலே செவ்வெய்கை என்னுன் செய்வாய்
நிதாமில்லை.

மூ.—அம்மாவென்றதத்தழைக்கு மார்வச்செற்கேளாதே யணிசேர்மார்வ
மென்மார்வத்தினையழைத்த தழுவாதேமுழுகாதே மென்மார்வத்தி
கைமார்வத்தினையென்ன மென்னடையுள் கமலம்போல் முகமுங்காணுது
எம்மாவென்னமகனை யிறுத்திட்ட இழித்தமையே னிருக்கின்றேனே. கூ.

ப-னா.—அம்மா என்ன—ஐயர்! என்று, உகந்து அழைக்கும்-உகந்தழைக்கிற, ஆர்
க் கொம்—ஆசையான செற்கனை, கேளாது—கேளாமல், அணிசேர்—ஆபாயங்களுலே
லக்கத்தான, மார்வம்—மார்வக்கொண்டு, என்மார்வத்தினை—என்னுடைய மார்விலே,
முத்த—அமுத்தும்படி, தழுவாது—தழுவாமலாய், முழுகாது—முழுகாமலாய், உச்சி மோ
ட்டை—உச்சியை மோட்டி கொள்ளாமலாய், கை மாலில்-மத்தகனத்தினுடைய, கையென்ன
டையென்பத, மெல் கையும்கு-மீதுகொண்டையும்கு, கமலம்போல்—தாமகாமலான
புத்த, முகமும்—நிருமுகத்தினமுதையும், காணாது—காணாமலாய், எம்மார்வ—என்க
யல் என்னை பெருமிக்கொண்ட, என்மகனை—என்னுடைய மகனை, இழத்திட்ட-இழந்து
ட்ட, இழித்தகையேன்—தன்னியை விதிநிலையுடைய நான், இருக்கின்றேனே—இருக்கி
யேனென்று துதிதராதே.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. அம்மாவென்றதத்தழைக்கு மார்வச்செற்கேளாதே. வெரு
காத் கனிசியாதே காலியப்பாற “ஐயர்” என்றதழைக்கும் பரேயம்பழிந்து புறப்பட்ட

செய்வீரீரே. ராஜதர்மத்தைப்பழகவழித்து நடத்திப்போந்த ணுமத்தானே! செல்லாய்; இவ்வம்சத்துக்கு ருருவாய் ராஜதர்மக்களை உபதேசித்துப் போருறெ ஸ்ரீ வரவிஷ்ட பத வானே! செல்லாய். ௭௩.

மூ.—பொன்பெற்றுசெழிப்போதம் புதல்வனைபுத்தம்பியையும் பூவைபோலும் பின்பற்றுகுந்நமருங்குல் மெல்லியலென்மருகினையும் வளத்திற் போக்கி மின்பற்றுகின்மகன்மேற் பழிவிளைத்திட்டென்னையும் கின்வளநிற் போக்க என்பெற்றும் கைகேகீ! இருகிலத்திலினிதாக விருக்கின்றியே. ௮.

பா-கா.—கைகேகி-கேகயராஜன்புத்திரியே, பொன்பெற்று-சித்யாதாக்கையுடைய உபாத்யாய ரிடமிருந்து, எழில்-அழகிய, வேதம்-வேதசாஸ்த்ரங்களைக்கற்ற, புதல்வனையும்-பெருமானையும், தம்பியையும்-அவனாய்வு ததியாத இளைப்பெருமானையும், பூவைபோலும்-நாகணவாய்ப்புள்ளியொத்த அழகையும், மின்பற்று-மின்னலுங்கட ஒப்பாகாத, அண்-அண்மையிலான, மருங்குல்-இடைவெளியும், மேல் இயல்-மீதுள்வபாவத்தையுமுடையவான, என்-மருகினையும்-என் மருகனான பிராட்டியையும், வளத்திற் போக்கி-காட்டிலேபோகவிட்டு, கின்-உன்னையொழிய வேறெருவரை, பற்று-தாயென்று புத்திபண்ணாத, கின் மகன்மேல்-உன்னுடைய பிள்ளையான பாதாழ்வானுக்கு, பழி விளைத்திட்டி-“பிரதந்திரோஜி” என்றுப்பழிய புண்டாக்கிவிட்டு, என்னையும்-, கின்-பெருமைபொருத்திய, வாளி-ஸ்வர்க்கத்திலே, போக்க-போம்படி செய்தத்தாலே, என்பெற்றும்-என்ன பரயோஜாததையடைந்தாய்; இரு கிலத்தில்-இந்த மஹா பந்தியியிலே, இனிதாக-ஸந்துஷ்டசுத் ததயாய்க்கொண்டு, இருக்கின்றியே-இருக்கின்றியேயென்று கும்பிரோகிடுரு.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பொன்பெற்றுசெழிப் வேதப்புதல்வனையும் தம்பியையும். தர்மொன்று எல்லாரும் சொல்லும்படியிருக்கிற உபாத்யாயர்களுக்கிடையேயிருந்து அழகிய ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களையும் ஓதிப்பிடுக்கிற பெருமானையும், அவனாய்வு ததியாத தம்பியானையும். பூவைபோலும் மின்பற்று நுன்மருங்குல் மெல்லியலென்மருகினையும். பூவைபோலே இருப்பானாய் மின்றுக்கு ஒப்பான இடைவெளியுடையவானாய் மீதுள்வபாவையுமுள்ள என் மருகனான பிராட்டியையும். வளத்திற் போக்கி-காட்டிலேபோகவிட்டு. “கின்பற்று கின் கன்மேல் பழிவிளைத்திட்டி. உன்னையல்லாத வேறெருவரைத் தாயென்றிராத பாதாழ்வார்க்கு “பிரதந்திரோஜி” என்றொரு பழியபுண்டாக்கி. என்னையும் கின்வளநிற் போக்க என் பற்றும் கைகேகீ. இச்செயல்களெல்லாம் செய்து கீபெற்ற பரயோஜகமென். இருகிலத்திலினி னாக விருக்கின்றியே. ஸம்ஸார ணுகமாதிறு-புத்தர்களுக்கும் பந்தாவோடுங் கடியிருக்கையாய்த்து; உனக்குப் புத்தரான பெருமானைக் காட்டிலேபோக்கி என்னையும் ஸ்வர்க்கத்திலே போக்குதலாலே ஸம்ஸார ணுகம் அழிந்தாக அதுபயிக்கக்கடவையிறே. ... ௮.

மூ.—முன்னொருவரின்மூலவாளி சிலையாவிப்பவன்றவத்தமுற்றிருப்பெற்றாய் உன்னையமுன்னருமனையு முன்மோயின்வருத்தமு மொன்றாகக்கொள்ளாதேன்னையுமென்மெய்நனையும் மெய்யாகக்கொண்டு வணம்புக்கலெந்தாய்! கின்வியேமகளுக்கப்பெறப்பெறுவே நேற்பிறப்பும்மென்தோன்லென்தே!. ௯.

பா-கா.—முன் ஒருவன்—முன்பொருவரான்திலே, மூலவாளி-பரகராமமுலையுடைய, சிலை-சில்லை, வாய்க்கி-வளைத்து அம்பேறிட்டு, அவன்—அவனுடைய, தவத்தத

முற்றம்—தபஸ்ஸைப்பெல்லாம், செற்றம்—அவ்வம்பாலே அழித்துப்பொகட்டாய்; உன் னையும்—உன்பெருமைமையும், உன் அருமைமையும்—உன்னை நான் பெறப்பட்ட அருமை மையும், உன்மோயின்—உன்னைப்பெற்ற தாவரான ஸ்ரீகௌண்டியாகுமடய, வருத்தமுங்- ல்மலர்த்தமையும், ஒன்றாக கொள்ளாது—ஒருபொருளாக மதியுண், என்மையும்—உன் பக்கம் அன்புடைபுளுவென்மையும், என்மெய் உணரவும்—என்னுடைய னைப்பலகத்தையும், மெய்யாக கொண்டு—னத்தயமாக்கவேனுமென்று செஞ்சிற்பென்று, வணம்புக்க—சாட்டுக்கு எழுந்தருளின, எந்தாய்—என்னுடையநாதனும், செடு—முழக்காசையும். சீண்ட, தேரன்—தோளையுடைய, வேந்தே—அரசுதுணவனே, (நான் அநேகஜயங்கன் பிறந்து) ஏழ்பிறப்பும்— பிறந்த இரங்கன் தோளும், சின்னியே—உன்னையே, மகனாக—பிள்ளையாக, பெறப்பெய்ய வேன்—பெறப்பெறுவேனாகவேனும.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. முன்னொருவர் முழுளானிசீயை வாய்வி. முன்னொருவர த்தினை மருகவ ஆயுதமாகவுடைய ஸ்ரீபாகராமன்னைமே ஸ்ரீசைங்கத் திருவிழை வாய்வி. அவன்நவந்தை முற்றுஞ்செற்றும். அவன் ஸைகாத்தாக்களை பராகித்தக்கடவதாக ஆர்ஜித்த தபஸ்ஸை அவ்வம்பாலே அழித்துப்பொகட்டாய். உன்னையுமுன் அருமைமையும். உன் சைக்யபாசையையும், (உ) “ உம ௨௪ தபஸாநாதி ” என்று—நான் உன்னைப்பெறப்பட்ட அருமைமையும். உன்மோயின்வருத்தமு மென்றாகக்கொள்ளாது. “ உன்னைப்பிரிவின தரி யேன் ” என்று பிந்தொடர்ந்த ஸ்ரீ கௌண்டியாக் ல்மலர்த்தமையும் ஒன்றாகக் கொள் ளாது. என்னையுமென் மெய்யுடையும் மெய்யாகக்கொண்டு வணம்புக்கவேந்தாய். உன்பக்கம் எனக்குண்டான பாலபத்தத்தை மெய்யாகவரிபாதே, என்னைப் பிதாவென்றே சினைத்து, “ செருளன் ஸத்யம்சொல்லிப் போத்தலனை நான்தேவாநி அலப்பாபுதிருகு னுக்கவொண் னாது ” என்று எனக்கு னைப்பலகத்தத்தை னைப்பலகக் வேனுமென்று செஞ்சிற்பென்றென் னிடேறப்போன என்னுபனை. சின்னியேமகனாகப் பெறப்பெறுவே நேழ்பிறப்பும் செருத்தோ ளினைத்தே. அநேகஜயங்கன் பிறந்து, பிறந்த இரங்கத்தோளும் ந எனக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும்படி பெற்றுடைபெளுவேன். செருத்தோள்செந்தே. சைப்பலகத்தத்தினளவல்லாத காவல்துடிப்புடைய தோளையுடைபவனே.

மு.—தேனாகுமாமலர்க்குத்தக்கௌண்டியுந் தமிழிதையுஞ்சிற்பதைநோவக் கணுருளிற்செருத்தேழத்தை செழுவேட்டகொடியுடையன்சொற்மொண்டின்று கானகமேயிகலிதும்பி நீறுந்தவளாகவதைத் துறந்துமறும் வானகமேயிகலிதும்பிப்பிபேகிண்டிதென் மனுதலத்தார்த்தக்கள்கொளே !. ௧௦.

ப-ரை.— மறுகுறந்தார்த்தக்கள் கோவே- மறுகுறந்த தாசனுவலனே, தேன் கரு- தேனைப்புறப்படவிடா சிந்துள்ள, மா- சைக்யபாசை, மலர்- மலர்கோடுகடின, க.த்தல்- மலர் முடிபையுடைய, கௌண்டியும்- ஸ்ரீ கௌண்டியாகும், தமிழிதையும- னைப்பித்தையாகும், சிந்தைதோள- மனம்வருத்த, உன்- விரைந்த, உருயின்- வடிவையுடையவராய், கொடு-கொடிய மகன்மையுடையவனுமான, தெழுந்ததை - மத்தையுடைய, சொல் - சொல்லி, கேட்ட— கேட்டவராய், கொடியவன் தன்- க்ரு நந்தையுமான கைகேயியுடைய, சொல்-சொல்லி, கொண்டு—சிரவ வலித்துக்கொண்டு, கானகமே-வரலா னத்தையே, மிக விரும்பி-மிகவும்

எனும்பி, வீதுரத்த—நீ உபேஷித்துவிட்ட, வளம்—அழைக்கிறான, உணர்—உணர்ந்தத, உணர்—உணர்ந்து—விட்டு, வளமும்—நீயில்லாத வளங்கொண்டிரு, மிக விழுப்பி போகின் றேன்—மிகவும் ஆசைப்பட்டுப் போகா நின்றேன்.

வடா. பத்தாம்பாட்டு. தேனதுமாமலர்க்குத் தித்தயாதி. தேனைப் புறப்பவின்கிற
மங்கோடேகடன மயிர்முருகைய யுடைய பூரீ கொளவையோரும் ஸாமித்தையாரும் செஞ்சு
கோவ. சுணுதுயிர்யாதி. வடிவில் வகம்பையே செஞ்சும் வகாராய்த் திண்ணிதான சுனி
யுடைய வர்த்தையைய்கேட்ட கைகையுடைய வர்த்தையினை அடப்பட்டு. கானகமெயித
லிலும்பீ நீ துறந்த வளாகனாத்தூர்த்து. “காம்போகஞ்சொன்னேன்” என்று மத்தையே
கொண்டு ஒருமர்க்கும் ஸந்தாசிக்கவாதிதான கட்டையிலும்பி, திருவயிடுகைத்துக்கு அளக்க
சித்திருக்கிற ஸகா நீ கைகிட்டாயென்று காணும் திருவயோத்தையையத் துறந்து. வாண
மே மிகவிலும்பிப் போகின்றேன். நீ இல்லாதகாரிசிறை; அந்தாளே ஸ்வர்க்கமையாதும் நீ
யில்லாததுணையிட்டுப் போகின்றேன். மனுதவத்தார்த்தங்கள்கொடுவ. மதுசூசீர்த்தயான
வனே!

மூ. — ஏராளத்தகடுநெடுமொலிதாமதமுய் வண்புங்கவதுணுக்காற்றுத் தூரமந்ததுடவரைத்தேடாட்டயாதன்றுய் புலம்பியவப்புலம்பல்வதன்கைக் கூறாந்தேவல்வவவன்கொழியுங்கொய் குடைக்குவசெகுகைஞ்சொந்தெய்து சிறாந்ததுமிட்டமொலியைவவல்வாந் தீடுதிக்கட்டசெல்லாந்தாமே.

44.

ப-னா.—தான் ஆர்த்துவெந்தியமாமாறுததாய், தட-விசாலமாய், வரை-மகிபோலே தின்னரிதான், தோள்—தோலையுடைய, தயாதன் தான்—தகாதசகாவர்த்தியானவர்; ஏர் ஆர்த்த—ஸகல கல்பாண குணங்களாலும் பூர்ணனாய், சுரு-நீலமணிபோன்ற வடிவமுடையுடையனாய், ரெமொல்—ஸர்வாதிகுண வர்வேச்சுவன், இராமனாய்—சகாவர்த்தி திருமகனாய் வந்தவதரித்து, வணம்புக்கவதனுக்கு—காட்டுக்கெழுத்துநியபதற்கு, ஆற்ற—வழிக்க முட்டாமல், புலம்பிய அப்பாடம்பல் தன்னை—பாலாபித்த பாசத்ததை, கூர் ஆர்த்த—கூர்மை மிக்க; வேல்—வேல் புத்தத்தில், வலவன்—ஸமத்தாய், கோழிய்கோள்—உலாபுருக்குத் தலைவராய், குடை—வெண்கொற்றக்குடைபையுடையான், குலகோன்—ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமான், சொற்செய்த—அருளிச்செய்ததாய், சிர் ஆர்த்த—பெருமைமிகுந்த, தமிழ்—தாயிடமானவாய், மரண—மாணஞபுணன், இணை—இப்பத்தப்பாட்டுக்களை, வல்லார் தாம்—அப்பாவிக்க வல்லவர்கள், நேருதிக்கம்—விஷயார்த்தங்களினே, செல்லார்—போக ரென்றார், [அறுபீத்தபிஷேகஸிவ விரூத்தம்.]

ஓயா. சிவமத்தில். ஓராந்தகருடுமேலித்யாதி. எல்லாப் பாகரத்தாலும் பூர்ணதூய்
வ்வாதிகளுள் ஸர்வேசுவரன் கம்மஸ்ச்வரோடே இதரஜாநீயதூய் வந்தவதரித்து, " கம்
வச்சுபுரும்கோகத்ததகாட்டில் பூக்கள் " என்றதன்கு ஆற்றமாட்டாதே. நாராந்தித்யாதி,
அயுபதினியிராமான்டு சாஜ்யம்மண்ணுக்கையலே மாயிமாறாத தின்னிதான் மயிபோலே
தேவையுடைய சகலவர்த்தி பாவபித்த பாகரத்தத. ஓராந்தித்யாதி. கம்மபிக்க தே
வையுடையருமாய் உரைபூர்க்கு சிவமசுருமாய் மீச்சுவய் பாகரசுமான் வெவ்வேறத்தக்கு
வடனம் புறடபருமான் குலசேகரப்பெருமானாகுவிச்செய்த. ஓராந்ததரிமாமலையினவ வய்

லார். (உ) “வாடுவொடுமெடைய சிவமு” என்று இவைபூர்வமான தமிழ்த்தொடையல்லவர்கள். தீடுநீங்குகின்ற செல்லாந்தாமே. பகவதவிக்ஷயத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு விடப்பயனாராகாவன். 666

ருவசேகரப்பெருமான் திருவடிகளை சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

அடிவாடி.—வள்ளுள் வெல்லவாய் கொல்லுனை வாபோது பொருத்தார்
அம்மா பூ பொன் மூன் தேன் ஏரார் அங்கண்.
ஆ திருமொழி - ௬ - க்ரு - பாட்டு, ௧௨.

பத்தாத்திருமொழி - அங்கணமேதின், ப்ரவேசம்.

அ. அராதிகாலம் இழந்த இழவை தேவதீதேயியர் பெற்றவைலத்த கீர்ச்சுணையைய பாஸசெய்துதங்களை பதவயிக்கப்பெறுதே யிழந்தவன் பாசாத்தாலே பேசினார் - *ஆலுளேன்குறும்பில்; * மன்னுபுகழில் - ஸ்ரீ கௌவலையார் பெற்றபேற்றை அதுபயித்தார்; பாஸ்பாவன்மைபிலே பெல்லா மதுபயித்து பார்ப்பதெனவாழ்வானவரே அதுபயிக்கப் பெறுதே யிழந்த சர்சவர்த்தியோபாதி தமக்கு பார்ப்பியுண்டாகையாலே அவன் பாசாத்தாலே தம்மிழவைப் பேசினார் - * வள்ளுளில்; இத்திருமொழியில் பெய்தபிறந்த இழவுகளெல்லாம் தீர சர்சவர்த்தித்திருமகன் தீத்பவாஸப்பண்ணுகிற திருச்சித்திர சுடமாதிரி திருப்பதி யிலே திருவவதாரக் கொடக்கி அந்தவவதார வந்தாரத்தத்தை ஸ்ரீ வால்மீகியவான் பேசின அதுபயித்தாப்போலே தம்முடைய நூதாரவைசத்தாலே ஸமகாலத்தில்போலே அதுபயிக்கினார்.

அ. முதற்பாட்டு. தேவர்களெல்லாரும் கீதார்த்தாய்ப்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணிப்படி சொல்லுகிறது.

மூ.—அங்கணமேதின் புடைகுழியோத்தியென்னு மணிநகரத்துலகனைத்தும் விளங்குஞ்சோதி வெங்கதிரோன்ருத்தாக்கோர் விளக்காயத்தோன்றி விண்முறுமுறுப்பக்கொண்ட விண்ணனைச் செய்கணெய்குமுருகியே யிராமன்றனைத் தில்லைகர்த்திருச்சித்திரசுடர் தன்னுள் எய்துநதரிமுதல்வனை யெம்பெருமானன்றனை யென்றுகொளவே கண்ணிரக்காணு காளே. ௬.

ப.—அ. அங்கண்—ஆதாரவகாசமெல்லாம் தானேயாய்ப்படி, ௧௦௮-உயர்ந்த, மதின்களாகாலே, புடை-காப்புறமும், குழி-குழப்பட்ட, அயோத்தி என்னும் அயோத்யை பென்று பாலித்தமாய், அணி-அலங்காரங்களால் குறைவற்ற, காத்தா-திருப்படை வீட்டிலே, உலகு அனைத்தும்-ஸகலலோகங்களையும், விளங்கும்-விளங்கப்பண்ணுகிற, சோதி—தேஜஸ்வானது, வெங்கதிரோன் குலத்துக்கு-ஸூரியம்மம்சத்துக்கு, ஓர்-அத்யநீயமான, விளக்காய் தோன்றி-உஜ்ஜயதியாய் வந்தவதரித்து, விண்முறுதும்-தேவஜாதிசையையடைய, உய்யக்கொண்ட-உஜ்ஜீவிப்பித்தருவின, இராமன்றனை-யாவளையும் கணிப்பித்தரு

யவனாய், வீரன்ரன்னை- வீரனாய், நெடு- ணர்வா திகத்வணுஞ்சகலாண், செங்கண் - செவ்விய கண்னைபுலாடபனாய், எருமுநிலை- கரணமேகத்தையொத்தவனாய், தில்லைகடர்- தில்லைகடொன்று சொல்லப்படுகிற, திருச்சித்திரகடர் தன்னுள்- திருச்சித்திர கட்டத்திலே, எங்கண்- எங்கடைய உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு, தனி- ஒப்பில்லாத, முதல்வனை - காரணபூதனாய், எம்பெருமான் நன்னை- நமக்கு ஸ்வாமியானவனை, கன்னுமிர கண்ணும் நான் - என்னைகளின் விடப்பதிக கண்ணும் நான், என்னுகொலே- என்னெவென்கிறார்.

வ்யா. அங்கனித்யாதி. போகப்போகோபகாண போகந்தாகங்களை யுடைத்தாய், ஆகாசாவகாச மெல்லாம் தானேயாய்ப்படி. தியிர்க்தமதினாலே குழப்பட்ட. அயோத்தி. "அயோத்தை" என்றும். "அபரோஜிதை" என்றும் சொல்லப்படுகிற பாம்பதம்போலே சத்ருக்களுக்குக் களிக்கவொன்றாதவூர். என்னும். பாம்பதம்போலே சிவநரித்த சிவநரி யாதா நிருத்தையன்ரிக்கே ஸர்வலோக ப்ரவித்தயாநிருக்கை. அணிநகம். அகங்காரங்களைக் குறைவற்றவூர். உலகநெத்தும் விளங்குஞ்சோதி. ஸர்வலோகங்கடையும் தன்நெஜன்னைனாலே, விளங்கப்பண்ணுதே(௧) "காரணபணவொரோஜோகிம்" என்றபடிபேய-பாஜ்யோதிவ்லா யுள்ளது. வெங்கதிரோனித்யாதி. இசுத்திலந்தகாரமெல்லாம் நீக்கக்கடவ சூழித்யன் வம்ச த்திலே, அவனைப்போலே இரவுகலவாதே அந்விதீயமான தேஜஸ்ஸாய் வந்தாதித்த. விண் முழுதுமுய்யக்கொண்ட விரன்றன்னை. தன்யிர்யுணத்தாலே தேவஜாநியையடைய உஜ்ஜீ விப்பித்தவனை. செங்கனெனங்குமுநிலை. தேவஜாநியன்ரிக்கே இசுத்தையபாடப சாதிப்ப தாகக் கடலில் மணலே சேஷமாகப்பருகின கரணமேகத்தினுடைய ஸடினையும் ஸர்வேச்வ ரத்வ லகணமான புண்டரீகசுத்தவத்தையு முடையவனை. இராமன்றன்னை. ஸடிவழாடும் கண்ணுதாலும் அபிராமதயாலும் அதுகூடப் பாகூக விபாகயிர்நிதேப தேர்ப்பிக்காமலனை. பிழில் "வீரன்" என்றதும் இங்கு அர்வரிக்கக்கடவது. (௨) "வெஞ்சு" இத்யா திவத். தில்லைகடர் திருச்சித்திரகடர் தன்னுள். அவதாசத்தின் ஸயகள்ளத்தில் அதுபயிக்கப் பெருத இதுவுதிர, பிழப்பட்டவாத்தி துள்ளர்க்குமுதலாகப்படி ஸர்விலித்தனவனை, எங் கன்தனிமுதல்வனை. அக்காலத்தி ஸயபரிக்கப் பெருத எங்கடைய உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு ஒப்பில் லாத காரணபூதனவனை. எம்பெருமான்ன்றன்னை. வகுத்ததேசவிபானவனை, என்னுகொலே கன்னுமிரக்காணு னனே. இந்த சாஜ்ய தாத்தாநதாநிலே வகப்பட்டருக்கிற நான், அன்று அவனைக் காணப்பெருதே விடாய்த்த கண்களானவைகண்டு விடாய்தீர்த்து கண்பாடத்த ப்ரயோஜகம் பெறலாவதென்றே வெவ்வேர். "என்னுகொலே" என்று- காலத்தவத் துக்கு ஒரு அவதிபெற்றானில் இன்றாகண்டதே டொக்குக்கிமர். க.

அ.—இரண்டாய்பாட்டு. வந்தேதிர்த்த. சாஷனவதத்துக்கெல்லா மடியாகவும், ரிஷி யுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்கும் தாடகா தாடகேயணை நிசரித்தபடி. சொல்லுகிறது.

ஸ.—வந்தேதிர்த்தாடகைதன்னுரத்தைக்கீழ் வருகுத்திப்பொழிதர வந்தனையொன்றேவி மந்திரங்கொள்மறைமுனிவன் வேன்விவாத்து வல்லாக்கருபிகுண்டனம்கந்தனாண்பின் நெக்தனிர்லாய்மவநனைசேர் செழுந்தன்செவ்வத் தில்லைகடர்த்திருச்சித்திரகடர்த்தன்னுள் அந்தணர்கொருகுமவயிரவொத்த வணியவையாணத்திருத்தவய்யான்றனே. ௨.

வயா. செம் தளிர்வாய்- விவத்ததலிர்கன் னிடுவே, கனக - விவலியாசின் றுயர், மலர் செர்—புப்பங்கையுடட்தாய், கொழு—அழகுதாய், தன்—சாமுறையான, சோலை—சோலை யானேழுமப்ப, திவ்வாக் திருச்சித்திரகூடத்தன்னுள்—, அந்தணர்கன் ஒருமூலாசிர வர்—அந்நம்பாபொருளான மூலாயிரம் பூரீவைஷ்ணவர்கள், ஏத்த—மங்கராசாலாயப்பண்ண, அசிரி - சலாகமான, மாரி - மானிக்கங்கனமுத்திச்சகமத்த, ஆரன்து இருந்த - ஸிம்ஹா ணத்திலெயெழுந்தருளியிருந்த, அம்மான் - ஸர்வேச்சவன்; வந்து - மிகைத்துவந்து, எறிந் து - உறிந்த, தாடகைதன்—தாடகையுடைய, உர்த்தைமர்வை, மெய்யினத்து, (அத்தானே.) வரு—புறப்பட்டுவருகிற, குருதி—சத்தமானது, பொழிதா—மலையருளிப்போலே கொழிக்கும் படி, ஸன்—பலிஷ்டமாய், துண்டு—ஒப்பில்லாத, கனை—திருச்சத்ததை, ஏலி—கடத்தி, மந்திரம்— ணைமத்தாய்க்கையுள், கொள்—தன்னிடத்திலெயுடட்தான, மறா—வேத வேதாந்தங்களை அபித்தலனும், மூலிவன்—மாசுரிகளுள் விர்வாயித்துடைய, வேன்வி—யாதத்தை, காத்து— கணித்து, ஸன்—பெருமிக்கான, அரக்கர்—மாரீசன் ணுபாஜன—வேன்னும் காணவரு ளுடைய, உயிர் உண்டி—பரணனைப் போக்கியருளின, மைத்தன்கண்ணின்—பின்னைத்தனத்தை யுடையவன் கிடகொண்டிருர்.

வயா. வந்தெதிந்த தாடகை. தான்மிகைத்து வந்து மோலிட்ட தாடகை. நிக் திக் கொப்பில்லாதவன். * தன்னிகொண்டில்லாத தாடகையிடுற. தன் உர்த்தைக்கிழி. பெருமான் பக்கல்பொவ்வாக்கு சினைத்தருளுகை மலையோக்தாப்போலே பிளந்து. வகுதுகுதிப்பொழிதா. செய்பாட்டுத்தனையிலே மலையருவிவிழுந்தாப்போலே குதியம்வந்துகொழிக்க. வன்கனை யொன்றேவி. வலிக்கு ஒப்பில்லாத திருச்சத்ததை கடத்தி. மலிதிரங்கொளம்மறைமுளிவன். சிஷிதனக்கே—தனக்கென்னுதபடி கிர்ப்பாணப் தன்னுடைய அதுஷ்டாங்கனெல்லாம் அனாடே அதுஷ்டத்து யாதத்தைத் தனக்கடம்பெய்யுபண்ணி. வல்லாக்கருவியுண்ட. பற்று விக்கரான மாரீசனுபாஜனாபாதிக்கை முடித்த பிண்டித்தனத்தையுடையவனை. மாரீசன் பட்டாஜெவென்னிள்; பிண்டியிருத்தவிருப்பு மீதப்பரபென்னதுகருத்து. செத்திரிவாய்மலர் கனகமே. விவத்த தலிர்கனெடுவே விவலியாசின் றுயர் புப்பங்கையுடட்தாய் தர்சரிய மாய் சாமுறையான சோலையாலே அலங்கர்த்தமானயுரிவே. அந்தணர்களோருமூலாயிரவர். அந்நம்பாபொருளான பாஜம்மணர் மூலாயிரம்பெர். ஏத்த. திரண்டு மங்கராசாலாயப்பண்ண. அனலிமணியாசனத்திருத்த. “கோப்புடைய சிரிய சிங்கசகமம்” என்னுற்படியே மறார்க் கங்களை சத்தாக்கியுடட்தான ஸிம்ஹாணத்திலே தன்மெண்ணைதொத்த விருத்த வர் வேச்சவன் கிடகொண்டிருர்.

... .. ௨..

அ.—மூன்றும்பாட்டு. சேவ்வரிஸ். பிராட்டியோட்டைக்கலவிக்குகிறோ திவாய் போக்கெயடி சொத்துறெது.

மு.—செவ்வரிசுறெடுங்கண் சிதைக்கலகித் சினைவையோன் சிலையித்துமூலாயிரோத்தி வெவ்வரிசிலையாங்கி வென்றியோன்னேவேவ்வெவ்வகைதடுத்த வொன்றண்ண தெவ்வாஞ்சுரெமேப்பிரிசை புலந்தபாங்குந் திவ்வகைகித் திருச்சித்திரகூடத்தன்னுள் எவ்விலெஞ்சிலைத்தடக்கை விராமன்றண்ண யினைஞ்சுரவா சிரிணயடியேயினைஞ்சிரிணே.

ப.—கா.—செவ்வரி - செவ்வரிசுன்படந்து, கல் - அழகுதாய், கரு - கறுத்து, கொடு- காதனவும் நீண்டிருந்துள்ள, கண்—கண்களையுடைய, தைத்தகாதி—பிராட்டிக்காக; சினை— கொப்பந்தையுடைய; விடையோன்—வந்தபலாஜனான குத்தானுடைய, சிலை—சிலை, தியு

து—முறித்தும், மழுலான் வந்தி—மழுலாநிற ஆயுதத்தையுடைய பாசராமாழ்வானுடைய, வம்—கொள்வதையுடையதாய், வரி—அழகிய, கம்—சீலம்மையான, சிலை—கிள்ளி, க்கி—வளைத்து அப்பெய்து, வென்றிகொண்டு—அவரைவென்று, (தம்முடையகுலத்தினப்,) (செல்—சேலையுடையபாசன, வேந்தர்—ராஜாக்களுடைய, பகை தழுக்த—விரோதிலிசை செய்தருளின, விரைவற்றை—விரைவும், தெய்வம்—சத்தருக்கன், அஞ்சு—பயப்படுமபடி, ன, ரெடு—உயர்ந்த, புரிசை—மநிலையும், உயர்ந்த—, பாவகர்—இ அட்டாணிகளையுமுடந்தான, திவ்வாகர் திருத்திரிகுடந்தன்னுள்— திருத்திரிகுடத்திலே பெழுந்தரு பிருக்குமனனுப், எவ் அரித—எய்வயரிப, வெயம்—ஞ்ஞாமான, சிலை—கிள்ளி, தட—பெரிய, 1 - திருக்கையிலேயுடைய, இராமன்றன்னை -, இறைஞ்சுவார் - ஸ்தோத்தரம்பண்ணுமவர் துடைய, இளை அடியே—திருவடிகளையே, இறைஞ்சினேன்—வணங்கினேனென்றிருர்.

வ்யா. செவ்வரியித்யாதி. (ச) “எலிபெதகண்ணா” என்றபடியே கண்ணமு ல தோற்ற, சிவந்தையுடைய ரிஷபத்தைத் தனக்கு வணங்காமையுடையனான குந்தா ய வில்லாய் ஒருவரால் கிட்டவொண்ணாதே பிருத்திரிகிலே அரசராலேயே முறித்து அச் பரிலே தோற்ற சோட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்தேழுந்தருளா நித்தி, வழிவிசேவந்து ரத்தின, தன்கொள்வதற்குத்தக்க மழுலாநிற ஆயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ பாசராமாழ்வா னுடைய, வெம்மையையுடையதாய் தர்சனமையான வில்லொங்கி, இவ்விலைவென்று, தான் திரு தாரம்பண்ணின சுத்தரியுலாத்துக்குப் பகைநீர்த்த வீரத்தையுடையவனை. தேவ்வருஞ்ச ிம்புரிசைவித்யாதி. சத்தருக்கன் அஞ்சும்படியான உயர்ந்தமநிலையும் 3 அட்டாணிகளையு டந்தான ஊரிலே வந்திருக்கிற. எவ்வரியித்யாதி. (உ) “அவஷ்ட ஷுபிஷமததா” “ய—சேருகுஞ்சரால் அடக்கியான வெண்ணுதே காலவே ப்ரதிபஷ்டம் முடியும்படி, ன ஸ்ரீசரங்கத்தையுடைய சர்சவர்த்திதிருமகனை. இறைஞ்சுவாரினையடியே, சர்சவர்த்தித் தியையுடைய வீரத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தோ அலர்கள் திருவடிகளிலே. இறைஞ்சினேனே. ஸ்ரீ பாசராமாழ்வான் குணங்களுக்குத் திற ஸ்ரீ சத்தருக்கராமாழ்வாரைப்போலே.

—தொத்தலங்குக்கிரிமுற் கைகேசிரொல்லந் குன்றகங்கத்தூற்றி னுறைக்கங்கைதன்னிப் பத்தியுடைக்குள்கடந்த வளம்போட்புகுத்துப் பாதனுக்குப் பாதகமுமாகியிந்த சித்திரிகுடத்திருத்தானன்றன்னை யின்னுதிலிலாககந்த திருச்சித்திரிகுடத்தன்னுள் எத்தனையுங்கன்குவிரிக் காணப்பெற்றவிரூபிலத்தர்க் கினையவளாரோரொவ்வார்தாமே. ௪.

ப-ரை.— தொத்த—கெடுத்துக்கொத்ததாக, அலர்—அலருகிற, பூ—பூக்களையுடை ய், கரி—சுருண்ட, குழல்—குழலையுடையவளான, கைகேசி—கைகேசியுடைய, சொல் -சொல்லாலே, தொல்-தவ்வன் முன்னோர் தொடங்கி ஆன்வெருகிற, ஈகாம்—அப்போத்யா க்கை, துறந்து—விட்டு, பத்தி உடை— பத்தியையுடைய, குகன்— ஸ்ரீ குறும்பெரு , கங்கை துறைதன்னை—கங்கைக்கரைமைய, கடந்த—தான்டுகியிங்க, வளம்—துஷ்டம்—கங் கலஞ்சரிக்கிற கட்டிலே, போய் புக்கு—சென்றுபுக்கு, பாதனுக்கு ஸ்ரீ பாசராமாழ்வா ரு, பாதகமும்—திருவடிபிழைகளையும், ஈகாம்—ராஜபாசரத்தையும், கந்து—கொடுத்தன,

) “அலிதேகண்ணா” 3 அட்டாணிகளையுடைய. (உ) “அவஷ்டப் பாமததததா”

சித்திரகூடத்து இருந்தான்நான் — சித்தகூடப் பதத்திலே எழுந்தருளியிருந்தவ
இன்று, நிலைமைத் திருச்சித்திரகூடத்தன்னான், கண்-உண்ணைக்கண்ணப்பெருதே விடாய்
கண்ணன், எத்தனையும் குவிய — கண்ணுக்கண்ணும்படி, காணப்பெற்ற — கண்டதபயித்
பெற்றவர்களை, இரு-சுவர்க்கபாண, நிலத்தார்க்கு - பூமியினுள்ளவர்களுக்கு, இம்மைய
நித்யமூரிகன், நேர் ஒவ்வார்—எத்தகாசார்கள்.

வயா. காண்காம்பாட்டு. நோத்தவர். கொத்துக்கொத்தாக அலகுற பூக்கரி
ண்டாய், சுருண்டு அழகிதான குழையுடைய கைகேயி. இத்தாம் - தன்னொப்பமானபாடி
அழகானும் சந்தவந்தியைத் தானிட்டவழக்காம்படி. பண்ணி பாப்பிடுக்க வண்ணான, 6
கேசிசோல்லல்லு சந்தவந்தி வாய்நெக்க மாட்டாதிருக்க, “பிள்ளாய்! உக்கணையர் உன்வி
கேடேறப்போகச் சொல்லாநின்றான்” என்றுகைகேயி சொன்னவார்க்கையானே, நோ
கைக்கூறுந்து, குல காமாதமையல்லுறே படைவீட்டை எக்ப்பகிந்து. இவன் சொன்
னென்று போகைக்கு பாப்பிடுக்கவண்ணமையக் காட்டுமெறு. இறைக்கவர்க்குநான், கம்ப
யின் துறைதன்னை. பத்தியுடைக் குதன்வெத்த, தம்பொனாகக் காட்டினும் கிளேறாத
புடைபுறப், இரீயித் தரியாதபடி பெருமான் நியமிக்கையானே நின்றவனுமாய், ஸ்ரீ பர,
ஸ்ரீவாணையுடைய அனிர்த்தம்படியான ஸ்ரீ குறப்பெருமான் கண்ணகையக் காத்த, வணம்மே
ய்ப்புகு. மதம்பவனஞ்சார மின்றியே துஷ்டம்ச்சுக்கையான காட்டினே போய்ப்புகு
பாத்தனுக்குப் பாதுகாழாமையித் சித்திரகூடத் திருந்தான்நான். சித்தகூடத்திலே எழுந்த
றியிருக்கிற இருப்புத் தான் காணப்பெருதே சித்தகூடர்க்கு மிழவுநீர் வர்வகாலத்திடு
அதபயிக்கக்காலத் திருச்சித்திர கூடத்திலே வந்தித்தொவ்வீர். எத்தனையும்கண்ணுளீர். இ
னைக் காணப்பெருதே விடாய்த்தான் குவியும்படி, காணப்பெற்று. கேட்டே போகையன்,
கீதே கண்டதபயிக்கப்பெற்ற. இருநிலத்தார்க்கு, உகத்தருளின தேசக்கையுடைய சுவர்க்
மான பூமியினுள்ளார்க்கு, * கதைப்பயித் பண்ணியிருக்கையே வல்லாவமான நித்
வூரிகளும் ஒவ்வார். இங்கு, கண்ணுக்கு விஷயம் புறம்பெயுண்டாயிருக்கச்செய்தே,
அந்தைப்பயித்துக் கான்றெல்கன்; அவர்கள், அதனே ஆகையான இருக்கிறவர்க்கிறே

பூ.—வலிவணக்குவணைக்கேதோள்வினைதைக்கொன்று வண்டமிழ்மொழுகோத்தேதவாரிலில்லாய்;
கலைவணக்குகோக்கரக்கி பூக்கைக்கீக்கி காலேரு தூடணன்ற னுயிரைவாங்கித்
கிலைவணக்கிலான்மரிய வெய்தகன்றன்னினைத் தில்லைககத் திருச்சித்திரகூடத்தன்னான்
நிலைவணக்கித்தகைகூப்பி யேத்தவல்லார்திரிதவால் தவமுடைத்துத் தானிதானே. ௫.

ப-னா.— வலி வணக்கு—எதிரிகன் வலியைத் தோற்பிக்கக் கடவதாய், வனா- மலை
போலே, நெடு—தில்லிதான, தோள்—தோள்கையுடைய, விராசுத—விராதனை, கொ
ன்று—, வண்—பாவர்க்கும் எளியிருக்கக்கண்ண, தயிழ்—தமிழ்ப்பாணைக்கு நின்றவனாகாய்,
மா—நிஷிச்சேஷ்டான, முனி—அகன்றபரிஷியானவர், கொடுத்த—, வரி—தர்சனியமான,
கிஸ்-கிஸ்ஸை, வாக்கி-வளைத்து, கலை—மானின் நோக்கை, வணக்கு—தோற்பிக்கக் கடவதான,
நோக்கு—நோக்கையுடைய, அரக்கி—சூட்டபணியுடைய, மூக்கை—, நீக்கி—அறுத்து,
காலேரு தூடணன்றன்—காதுஷண்களுடைய, உயிரை—பாணனை, வாக்கி—மூடித்து,
மான்—பாள்வடிவு கொண்மிலந்த மாரீசன், மரிய—முடியும்படி, கிலை வணக்கி-கிஸ்ஸைவளைத்து,
எய்தான்நான்—பாணப்போகம் பண்ணினவனை, தில்லைககத் திருச்சித்திர கூடத்தன்னான்—,

வலவணக்கு-தன்மன் ஸமர்ப்பித்து, கைகப்படு- அஞ்ஞையிப்பண்ணி, ஏத்தவல்லார்-ம்தோ
ரம்பண்ண வல்லவர்கள், திரிதவல்- ஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாலே. தானி- இந்த பூமி
ரனது, தவம் உடைத்து-பாக்கத்தையுடையது.

வயா. இத்தாய்ப்பாட்டு. வலிவணக்கு. எதிரிகளவலிபைத்தோற்பிக்கக்கடவதாய்
வெபேரேல தின்னரிதான தோக்கையுடைய விராதனைக்கொன்று. வண்டபிற் மாமு
நெகாநீத்த. அகஸ்தப்பங்கொடுத்த தர்சனியமான கிஸ்ஸையாக்கி, கலவணக்கு நெக்கரக்கி.
கலேக்கைத்தோற்பிக்கும்படியான நோக்கையுடைய ரூப்பணியுடைய மூக்கையாக்கி.
நெருநெருடனன்றன் உயிரைவாங்கி. இவனுடையருபவையுடையபங்கண்டு பொறுக்கமாட்
ரதே வந்தகாதுநடனர்களுடைய பரணன்களை ஹரித்து, சிவியணக்கிமாங்கிய எய்தான்ற
னை. அதுகேட்டுப் பொருத சவனனாலே ப்ரேரிதனப்பவந்த மாரீசனான மரபாமர்க்கதை
னை ஏப்பதுகொன்றவனை. திஸ்ஸைக்கித்யாதி. அக்காலத்தில் காணப்பெருத இழுவெல்லார்
ரத்தையுண்டான ப்ரயோஜகம்பெற வணக்கி, கையுண்டான ப்ரயோஜகம்பெறத் தொழுது,
ரயுண்டான ப்ரயோஜகம்பெற ஏத்தவல்லார் திரிதவல். நவமுடைத்துத்தானிதானே. இவர்
னுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு விஷயமாகையாலே பூமியானது பாக்கத்தை யுடையது. இ.

மூ.—தனமருவுவைதேசி பிரியுற்றநீ தனவெய்தித் சடையுவைவைகுத்ததேற்றி
வனமருவுகலியாசன் கருங்கொண்டே வாலியைக்கொண் ணிலங்கைகொக்கிகொமான்
சிவையக்கமருகுதியாற் கலேத்தானைத் திஸ்ஸைக்கித்திருச்சித்திரகடந்தன்னுள்
இனிதமர்க்கதவம்மாண விராமன்றனை யேத்துவாரீணையடிபெயேத்தினேனே. க.

ப. னா.— தனம்—ம்துத்தினமுதலே, மருவு—க.டி.பிருப்பதற்கு யோக்கையபான,
வதேசி-மிதேதறாஜன் திருமகனான பிராட்டியை, பிரியவாழ்ந்து-பிரித்து, (அத்தாலே,) தன்
ரப்பதி—மனம்வருத்தி, (பிராட்டிக்காக சாவனனோடே எதிர்த்து யுத்தம்செய்து பரணனை
ட்ட.) சடாயுவை ஜடாயுமறாசாஜகை, வைருத்தத்து ஏற்றி-பரம்பதத்தேறப் போகவிட்டு,
ரம் மருவு-வாலிக்கு அஞ்சிக் காட்டிலே மறைந்து வந்திருக்கிற, கலி அரசன்-ஸுக்ரீவமறா
ஜப்பக்கதுண்டான, காதுக்கொண்டு—ம்தேறத்தாலே, வாலியை கொன்று, இவர்கைகாட்
க்காகத்திலிருக்கிற, அக்கர்—சாகுஸர்களுக்கு, கோமான்-அரசனான சாவனனுடைய,
ரம்—கோபம், அடங்க—அடக்கும்படி, மாருதியாகல் - திருவடியாலே, கலேத்தானை-
ரனத்துகித்தவனை, திஸ்ஸைக் திருச்சித்திர கட்டத்தன்னுள், இனிது-இனிதாக, அமர்
—எழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மாண-ஸர்வேசுவரனான, இராமன்றனை—சகாவத்தி திரு
னை, ஏத்துவார்—ம்தோதாம்பண்ணு மலர்களுடைய, இனை அடிபெய—திருவடிக்கையே,
த்தினேன்—ம்தோதாம் பண்ணப்பெற்றே நென்றெஞ்சு.

வயா. ஆகுமப்பாட்டு. தனமருவு திருமுனைத்துத்தி னமுதலும் ஆபிரஜர்த்தத்தாலும்
யத்தகாத பிராட்டி பிரியாலே பெருமான் தம்மவையிலே சேரவுபட்டு, பிராட்டிக்காக சாவ
னோடேயுத்தம்பண்ணி பரணனைவிட்ட பெரியவுடையாண்ப பரம்பதத்தேறப்போகவிட்டு.
னமருவுவைதேசி" என்று (க) "விஷ்ணுஸுரீ" என்றிரபடியே-பெருமானுக்குதாமான
ரட்டியென்பதுமாம். வனமருவுகலியாசன். வாலிக்கு அஞ்சிக்காட்டிலேமறைந்துகிடக்கிறதாம்

(க) " விஷ்ணுஸுரீ "

ருகளுக்கு ராஜரவான ஸூகீரீவனை வ்வேறுபூர்வமாகக் கட்டிக்கொண்டு, அவனுக்காக அநிட-
பாக்காமளுள் வாகீரைய நிரைத்து. இவ்வைககரி. வண்ணக்கு நிர்வாணகனென்றும் ராச-
வேசலானென்றும் மொழித்திருக்கிற வனுடைய அபிமானமும் சிற்றமுடவக்கும்படி, தி-
வடிவாரிசே நெருப்பப்பிட்டுச் சுவைத்தவனை. தில்லைகாரிப்பாதி. அக்காலத்தி ஸதுப-
க்கப் பெற்றிலேமென்றும் இழவுகிர இங்கே நித்பணர்விழிதனும் வர்த்திக்கிற வர்வேச-
னான சகாவத்தத்திருமகனை. ஏத்துவார். அவனுடைய வடிவமுதலும் ஸௌவப்பத்தி,
மீபெட்டேத்தமவர்கள் திருவடிக்கை ஏத்தினேனே.

மு.—குறாகூடையுடலம்பால் மறுகவெய்தருகையுட்பி. மறுகணாயையுடனுவேளி
ளிகெடுவேலாக்கொடு மிலங்கைவேந்த ளின்னுயிர்கொண் டவந்தும்பிக்காகடிக்
திருமகனொடிநிதம்பந்த செல்வன்றன்னைத்தில்லைகாரித் திருச்சித்திரகடத்தன்னு
அரசமர்க்காணடிரு மானையல்லா லாசாகவெண்ணென் மற்றாகாநே. ௭.

ப.—சா.—சுந்திரவாரிசு ளுள்ள, கடலை—வழுத்தந்தை, அடல்—சத்தருக்கி
வருத்தத்தக்க, அம்பாள்—அம்பாளே, மறுக—கல்குரும்படி, எய்து—, குகையுட்பி. அநி-
கட்டி, அதனல்—அந்த அநிவாரிசே, மறுகணாயை ஏறி. அந்தக்காரிசேவேபாய், எரி-
சத்தருக்கி எரிக்கக்கடவதாய், செடு. பெரிய, வேல் வேலையுடையான, அக்கொடுமே-
சாண்புறையையும், இவ்வைகவேந்தன்—வண்ணபிறையான சாணனுடையவும், இன்-
இனிப, உயிர்-பாணியையும், கொண்டு-அபுதலித்து, அவன் தம்பிக்கு-அவன் தம்பியான
புரி யிழைனுழவாணக்கு, அரசிந்து-சாஜ்பந்தைக்கொடுத்து, பிரிவெண்ணம் மறக்கும்படி
திருமகனோடு-பிராட்டியோடே, இனிது-இனிதாக, அமர்த்த-அயர்த்தருகிய, செல்வத்
தன்னை-இவ்வையுடையவனை, தில்லைகார்த்திருச்சித்திர கடத்தன்னுன்—, அரசமர்க்காண்
சாஜ்பந்தன் னுமவனுடைய, அடிருமே—திருவடிகளை எதன்விடே நரிக்கையாசிற, அரசா-
யள்ளார்-அரசாட்சிபொழியு, மற்றாக-இதரானஜீசத்தை, அரசாகவெண்ணென்—அ
சாட்சியாக நினைவேனென்றோர்.

வயா. ஏழாம்பாட்டு. குறாகூடையு. கோஷத்தையுடத்தாண கடலை, சத்தருக்-
கென்றால் எப்போதோவென்று மேல்விழக்கடவதான அம்பப்பிட்டு மறுகுட்டியாக
வெய்து. குகையுட்பி. அநிவான கடலானது என்மேலே துர்த்துக்கொள்விரென்ன, அநித்
மேலே மலைகளிலிட்டுத் துர்த்துவழிசெய்து அந்தக்காரிசேவேபாய், எரிக்கெடுவேல், சா-
ருக்கி எரிக்கக்கடவதாய் நெருதான வேலையுடைய சாணனோடு எவ்வாறுபிறையான
சாணனை அநனுக்கத் பாணனைதலித்து, அவன் தம்பிக்கு சாஜ்பந்தைக்கொடுத்து, பிரா-
ட்டியோடேகூட, பிரிந்த பிரிவெண்ணம் மறக்கும்படி. இனிதாந்தருகிய இவ்வையு
வன்றன்னை. தில்லைகாரிப்பாதி. சாஜ்பந்தன்னை யிருக்கிறவன் திருவடிக்கைக் கொடுக்கை
யாசிற சாஜ்பமொழிய அதுக் கெறித்தட்டாக வ்வதந்தத்தைப் பரக்கும் சாஜ்பந்தை
சாஜ்பமாகவேண்டேன்.

மு.—அம்பொனெயோணிமாட வயோத்தியெய்தியசெய்தி யகத்தியன்வாய்த் தன்முன் கொன்றான்
தன்பெருந்தொல்கதைகேட்டு மிதுலைச்செல்லியுலகுப்பயத் திருவையையாய்த் தமக்கள்
செம்பவளத்திரன்வாய்த் தன்சரிதைகேட்டான் தில்லைகாரித் திருச்சித்திரகடத்தன்னு
வம்பெருமன்றன்சரிதைசெவியாற்கண்ணுப்பகுருவோ மின்னமுதமதியோமன்றே. அ.

முயர்ந விரிவித்து, வான்ஏற்றி—விரன்வர்க்கத்திலே பேந்துவித்து, முனிவன்சேண்ட—
துர்வாஸ்சாபத்தாலே, திரும்பிவரும்—பகைவனசெல்லுநகையிற் பிர்க்கையாட்த்தபமுடையான்,
இலக்குமீன் இனையபெருமான், பிரித்தான்நான்—விட்டுப் பிரித்த சகாவர்த்திந்
திருபுகை, திஸ்ஸாகத்—திருச்சித்திரகடத்தன்னுள் உறையவனை—திருச்சித்திரகடத்திலே
சித்தபவஸம்பன்னுமவனை, மறவாதவுள்ளத் தன்னையுடையோம்—மறவாத மால்வையுடையான்
நாம், மந்த—இனிமீது, உத—எப்பெருமானை யதுபவிக்கப் பெருமையால் வாக்
கடவு, துபாமடையோம்—துக்கத்தையடைய மாட்டோமென்கிறார்.

வயா, ஒன்பதாய்பாட்டு. சேழிதவநம்புகவரித்யாதி. மிக்கதபல்லை யுடையனாப்
ருத்ரானு சம்பூகிதத் தலையதுத்து. சேழாமறையொணுமிட்டே. விலகதனான ப்ராந்தமன
னுடைய புதன்பாணகியிட்டி, அகன்கப்பகவான் கொடுத்த பெருகிதியானு ஹரத்தத
யுத் சாத்தியுரித் திருவியாத்தையிலே யுருத்து. வவனாஸான ஸ்ரீ சத்ருக்ரஸ்தவனை
யிரெகித்த விரன்வர்க்கத்திலே ருடியேந்துவித்து. முனிவரித்யாதி. துர்வாஸாயினுடைய
சாபத்தாலே, (ச) “ வி.கீயாங்கொணர்தோ உத ” என்றபடியே - தம்பமுடைய ப்ராண
பூதான இனையபெருமானுக்கு விளக்கொடுத்து, அப்படிப்பட்ட தன்னைப் பின்புள்ளார்
காணப்பெருத இழவுதீரத் திருச்சித்திரகடத்திலே சித்தபவஸம் பன்னுமவனை. மறவாத
வுள்ளத்தனை யுடையோம். இப்படிப்பட்ட வெவையப்பந்த அசுராதபவனை பன்னரி
யிருக்கிற கடக்கு “ எம்பெருமானை யதுபவிக்கப் பெற்றிலோம் ” என்ற இழவு
இனிவிலகி.

மு.—அண்மாராதங்களைவருத்தத் தேற்றியடவரவப்பனையேறியுறந்தம்மை
வென்றிலங்குமணிசேலேதோள் காண்துத்தோன்றவிண்முழுது மெதீர்வாத்தன்ருமமேலி
சேன்றினிதன்றிருத்த வம்மனென்றனைத்திலிவகைத் திருச்சித்திரகடத்தன்னுள்
என்றுகிண்குளவலிலனென் றெத்திளையுமிறைஞ்சுமினே வெட்பொழுத்த்தோண்டிநீரே.

ப.—அன்று - நித்தம் ப்ராணதித்தருளுறவன்று, சாசனகனை-, வவருத்த
த்து—பாயபத்தத்திலே, ஏற்றி—பேசுகவிட்டு, அட—வலியையுடைய, அசுவம்—ஸர்ப்பரூர
திக்கெல்லாம், பகையேறி—சத்ருவான பெரியதிருநாயகமென்கொண்டு, அகரத் தம்மை—
அஸுரவர்க்கத்தத, வென்று—ஜயிக்கையாலே, இவ்ரு—விளக்குகிற, மணி—அமுதிய,
செயிம் - சேண்ட, தோள்ளாக்கு - காண்கு திருத்தோள்கள், தோன்ற - தோன்றவும், வின்
முழுதும் - பாயபத்தத்தினுள்ளாசெல்லாம், எதிர் வர—எதிர் கொண்டுரை, தன்—தன்னுடைய,
தாமம்—வதாரத்திலே, மேலிச்சென்று—பேய்ப்புக்கு, இனிது—இனிதாக, விம்மாரணத்
திலே, வீற்றிருத்த—தன்பெருமையிதோன்ற எழுந்தருளியிருத்த, அம்மான்நான்—ஸர்வேச
ரனை, திஸ்ஸாகத் திருச்சித்திரகடத்தன்னுள்-, என்னும் கிண்குள்—சித்தபவஸம்பன்னு
மவனை; தொண்டிநீர்—அகம்பயபோஜனான நீர்க்கள், அவன்—அப்படிப்பட்டவன், இவன்—
இப்படிப்பட்டவன், என்று ஏற்றி—என்று ன்றுதித்து, நானும்—காந்தோதும், இறைஞ்சு
மின்—சூரரெத்து கந்தாரத்தாரஞ்சுகோ மென்கிறார்.

(ச) “ திதிதயம்மேத்தா த்யா நம். ”

பாடியுள்ள தொழிபிடுவான். கோழிவர்க்குத்தோன். கோழி - உறையூர். கோழாறு
வானவன். துடைத்துவிடேறன்சொற்செய்த. வெண்கொற்றக்குடைபாடி புடைபாசான ஸ்ரீ கு
சேசாம்பெருமா னருளிச்சொய்த. கல்லியலின் நுழிந்தாலை பத்தும்வல்லார். அழகிய இயல்
புடைப தழிந்தாலை பத்தும்வல்லார். ஸந்தித்தகண்ணடிக்கீழ் கண்ணுலாரே. பாம்பத,
தினே வினங்கா ரின் துள்ள வர்வைக்கவாழ்நிருவடிக்கோக் கிட்டப்பெறுவார்வன். ... ௧.

சூரசேகரப்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்மீன்தே திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாடி.—அம்மணை வந்தெழித்த செவ்வயிற் தொத்தலிழும் வலிவணக்கு
தளமருவு குறைகடலை அம்பெண் செறிநல அன்னவராகாம் திவிலைகூர் பூநிலைய

ஆ திருமொழி - ௧௦ - க்ரு பாட்டு, ௧௦௧.

பெருமான் திருமொழி வ்யாக்யாநம் வஸம்பூர்ணம்.

சுருக்குவாகாபின்பிழை	237	பூவிலையவைந்துமாய்	1
சுருப்பசங்குதண்டுழை	218	பொற்றையுற்றமுற்றம்பலாலை	1
செழுஞ்செழுமப் பெருப்பணி	175	பொன்னிருழைவந்தேயை	2
செய்கிறும் தொடர்ச்சி	113	பொதியெய்கையுதல்க்கிழத்தி	1
சொல்லிற்றுத் தொழிந்தனும்	250	ம	
சொர்மிலா தகாதவால்	198	மட்டுவையுதல்க்கிழை	2
த		மன்னுளாய்கொல்லின் னுளாய்கொல்	1
தருச்சுத்தப்பொழிந்தழவு	97	மண்ணையுண்டுவிழ்த்துபின்	2
தங்கணத்தாகங்குழம்பு	119	மாங்கொடர்த்துத்த	1
தன்னுலோ திறத்தெழும	112	மாப்பொத்ச்சாந்துசாந்து	1
தாதுவையென்றையலை	110	மாத்தாத்தவஞ்சமாத்தி	2
திருக்கவந்து சேருமாப்ப	230	மன்னுமையல்க்கிழத்தி	1
தாயனுயுன்றியும்	239	மாதுசெய்த வானகங்கள்	2
தாய்வையையகமாயினும்	116	யின்னிதத்தொழிந்தாக்கள்	1
தோடுபெற்றதண்டுழை	159	முத்தித்தத்துவானியற்று	1
த		முன் அழுப்பதாபிதோடு	1
தச்சாவண்க்கிடத்த	206	மோடியோயுதச்சையால்	1
தட்டதகால்கள் கொந்தவைய	176	வ	
தன்றிருத்துமோகீதி	179	வண்ணையு கோதைமாதர்	1
தாக்கமேறு மேருவெற்றைய	107	வாத்தினியில் தித்தையித்த	1
திற்பதுமோர் வெற்பகத்து	181	வசம்பிலை த மாயையால்	2
திறந்தென்றதூதகத்து	180	வாசியாகிதேசயின்னி	1
தின்றி பங்குமென்றிலை	106	வாங்காரி வான்கள் செல்ல	2
தெற்றிபெற்ற கண்ணன்	209	வானகமும் மண்ணகமும்	1
ப		வானித்தத்தோர் சியமாய்	1
பாடத்தபாரிடத்தாந்து	135	வித்தவையொளியோம்	1
பண்ணியின்று மேதுமாய்	127	விடைக்குல்க்கிழைத்தது	2
பண்ணுளவு மென்மொழி	214	வின்கடத்த சோதியாய்	1
பத்திதேறுபத்துமாய்	199	விண்ணிலை தகாதவால்	2
பாத்திதுப்பாத்தையாதி	137	வெஞ்சினத்ததேவழம்	1
பாத்திருத்தபார்க்கும்	211	வெண்டிணைக்குங்குங்கு	1
பாலினீர்மை செம்பொலிர்மை	156	வெப்பவாழிசங்குதண்டு	2
பிறப்பிதேறுபெரிடர்	227	வெண்ணையிலை வெற்புளாட்டி	2
பின்பிறந்தவையத்தனங்கொல்	205	வெற்பெடுத்த வேலைநீர்	1
புன்னதாதிவெதான்றும்	123	வேறிணைத்த செங்கல்மேனி	1
புன்புலையுழிவடைத்து	196	வையாதிவண்ணவல்லைய	2

திருச்சந்திரகுத்தச் செய்யுளாகாதி

முத்துப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதேவாநந்தஜயகாமம்.

நிருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த நிருச்சந்த விருத்தத்தின்

தனியன்களுக்கீகு

பின்னினைகஞ்செய எழுதிச்செய்த

வ்யாக்யாநம்.

அனாதானை.— நிருச்சந்தப்பொழில். இதில் - நிருச்சந்தவிருத்தத்து செய்தருளின குமழிசைப்பிரான் அவதாரஸ்தவமான நிருமழிசை வாய்ப்படியும் ஒருதேசமே! என் னுதலை ஆழங்காற்படுப்படி சொல்லுகிறது.

மூ.—நிருச்சந்தப் பொழில்நழுவ நாரணியின் ஐயந்தீர்த்
நிருச்சந்தவிருத்தத்து செய்திருமழிசைப்பரன் வகுநூர்
நிருச்சந்தப் வாரணியும் கழங்கோங்கு மனையாறும்
நிருச்சந்தத்தடன்குமரு நிருமழிசைவணம்பதியே.

வ்யா. நிருச்சந்தப்பொழில்நழுவ நாரணியின்ஐயந்தீர்த். நரு-கல்பகத்தரு. சந்து-சந்த
ந. சந்தாப்யுமளச்சோலைதே; இரண்டு சோலைகளும் குழப்பட்டன. நாரணி-பூமி. பொ
ந்தழிசை நிருத்திர பூமிநிலாண்டன மதையர் துணைநிலை. அவர்கள் பகவத்யியைந்தரு
'நருத்திருத்திர துணைநிலை. அவர்கள் தான்போகப் போகோபகாண போகஸ்தாங்ககளை விரு
தி பகனத்திருகாராயாந்த் நிருப்பது. அதுக்குமேலே " அநியுர் சமண சயந்தார்பவத்
த் நெய்யார் கிவப்பட்டார் " என்பதே அவர்கள் அப்போதுபுதாய் அயந்தார்பவத்து
பவத்தை விவந்த்நிப்பித்த னைக்கவந்தாரக்குகைக்காக வயந்தது- " நிருச்சந்த விருத்தம்"
என்பது இவ்வப்பந்தம் செய்தருவிந்தது. அநிலே " புண்டரீகபாதபுண்படுத்தி தயச்சலி
டுத்துண்டு தம் முதுகிலைத்துவருள் கீங்கெய்யுமினே " என்றும், " நன்மைய வாய்த்தி
ராயுமினே " என்றும்-பகவத் பஜனத்தையும் தேவதார்தாரஜ்ஞாநாசக்திகளை, உதாரணிக
காந்தம் வண்டு உபோதுகளிலே ஸுப்பகத்தமாக நசிப்பித்தும் நிருத்தியருவிந்தது. நிருச்ச
ந்தவிருத்தம். சந்தோருமளான வந்தமென்றபடி. " கவித்துறை, விருத்தம், சென்பா "
என்றப்போலே சொல்லக்கூடாதுதே. எயம்வித ப்பந்த கிப்பாணைகார்ப்த் நிருமழிசைக்கு
தாரான ஆழ்வராவதரித்த ஐரிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. கருத்தும் கரிஜம்மயத்
தூதத்தில் சந்தாரகருக்களான பரிமளிதமாய்.

தமிழகத்தின் தலைநகரம்

பெரியவரச்சான் பின் லி அருளிச்செய்த
மாரகாநாவதாரினை.

[illegible]

என்று இப்பாதிப்பாசன வாக்யங்களையும் தாமஸபாணங்களுக்கும் பரதம் புத்திவாய்பா
யினி, சேதன் பகவத்கிருத்தாய் அர்த்தம் பிறித பகவத்கருவோ பரதத்தம் பௌதிக
யாட்டாணமாயிலே கித்தேஷ பரமணுக்களையும் ஸர்வவ்யவாக்யங்களும் பரதப்பருத்
ஷ்டி. சிவசூத்திரவாக்ய பகவத் பரதவத்தை உபதேசித்தவியுத்திரமும் அவர்கள் அபிபிராயசரி
யாணமாயிலே, ஸாம் இவர்களைப்போலன்றியே ஜகத்காரண பூதனும் பரமபுத சிவபுருஷ ஸர்
வேசுவரனே பரப்பெனன்று அவன் பரமாதத்தனவே அநிபந்திப்போம், இனி இவனை
ஆதாரிக்குமிடத்தில் பரமபூதன்கள் தேசயிபாக்கிப்பதவந்தானே அந்நாசன நிகுக்கு அர
வணியமாகப்பட்டது; அவதாரங்கள் காணப்பாக்கிப்பதமனவே ஆதாரமாய்வகவாகயமட
டது; இவ்விடத்தும் தூதந்தான பகவத்கிருத்தும் இந்நகவேண்டிப்பதன அந்நாசன
நனும் ஸர்வபரதவதனும் ஸர்வபேகரிதப்பதனும் வந்திருக்கும் அந்நாசனநகதினே சீ
மையைய அதவந்தித்து ஆதிசூசுப்பதன அநிவாகயக்கி, பரமத்தியை அநிவாகியிசேஷன
மாக்கி, பகவத்கிருத்தவைய நிர்ப்பேகதாபாயமென்று அந்நவாகித்து அவனை பரதசரித்து
அவன் கிருதப்பண்ணி முகக்காட்ட இவ்விஷயத்தை கருக்கிப்பெற்றிடுவென்று நமக்குப் பிற
ந்த ஸபத்தனதச்சொல்லித் தரிக்கப்படுகிறது.

ஆ. முதற்பாட்டி. (அ) “கருத்தெழுந்தரு” என்னிறையே - அந்நாசன
தனமாய் வருதனபரதத்தில்பாதி பூதபஞ்சகங்களுக்கு அந்நாசனவாய் கிருத்திரேய ஜக
த்குக்கு உபதானகாரணம். இவ்வந்தம் வேதாந்தப்பரமமும் கருக்கிப்பதம் பரதப்பருத்ஷ
டகனாகல் கிருக்கலொன்றுதென்பதென்கிறார்.

மு.—பூரிவாபநவந்துமாப்ப புனற்கணிசிற என்னுமாய்த்
தீரிவாபநவந்துமாப்பசிறுத்த காவிரன்மேய்
மீரிவாபநவந்துமாப்பி வேறுவேறுதன்மையம்
கீரிவாபநவந்துமாப்பி கிருக்கவாய்வே க.

ப.—பா.— பூ - பூமிமே, சிவாய - வந்திடுகிற, கிருத்தாய் - கருத்தாய் அந்நாசன
தங்கிருத்தாய், புனற்கணிசிற - ஜகத்கிருத்தவந்திடுகிற, காவிரன் - சப்தநம்பக அந்நா
சனங்கள் காணுமாய், தீரிவாப - அகிரிமேவந்திடுகிற, மூன் தமாய் - சப்தநம்பக அந்நாசன
மூன் தமாய், கிருத்த - சேதனக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பகவத்கருவாய், கருக்கிப்பதம் - கரு
த்கிருத்தவந்திடுகிற, இவ்விதமாய் - சப்தநம்பகவந்திடுகிறாய், கீரிவாப - ஆதாரத்திலே
வந்திடுகிற, மூன் தமாய் - சப்தநனபரதமாய், வேறுவேறு தன்மையாய் - வேறுவேறு
கருக்கு அந்நாசனவாய், கீ - கிருத்திரேயவந்தி, கருக்கவந்தி - கருக்கவந்தி - கருக்க
திலே கிருத்தும் பகவத்கருவாய், கிருத்த - கிருத்திரேயவந்தி, கருக்கவந்தி - கருக்கவந்தி - கருக்க
தான காரணமாய்கிருத்தி அவனை, ஆகிருக்கவந்தி - கிருக்கவந்தி.

வ்யா. பூரிவாபநவந்துமாப்ப. பூமிமே வந்திடுகிறசப்தாதி குணங்கிருத்தாய்.
(அ) “மருதகீ பூயிவீ” “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு”
கருத்தெழுந்தரு; சப்தநம்பகவந்தி ஆதரு குணமாகிருத்தெழுந்தருவந்திவந்திவந்தி;
(உ) “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு”
என்னிறையே

(அ) “பூதேதப்போனம்” (உ) “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு” “கருத்தெழுந்தரு”

(உ) “சப்தாதிசிறுத்தாய்” “சப்தாதிசிறுத்தாய்” “சப்தாதிசிறுத்தாய்”

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

(க) “வழிபாட்டுப்பாடல்” (உ) “தமிழ்ப்புத்திரபாடல்”

[illegible][illegible]

அ. மூன்றாய்ந்து. முதற்பத்தியைச் சொன்ன ஜகத்காசனத்தில் பாய்த்தபாசன சிலா சிபூதியோகமென்ன, இரண்டாய்ந்துச் சொன்ன உபாயத்துக்கு பாலபாசன சிபூதியோகமென்ன, ஆக இந்த உபய சிபூதியோகத்தை நிர்ஜோதக க்ளப்பாயலே தேவசிரிசுட்ட வகுத்தமறநான் கண்டாய்ப்போலே வேறு வல்லாமுந்நத்தால் காணவல்லாநிலை பெற்றிருர்.

உத. — இந்து சாமித்துறைமத்து மாகாணத்திலுள்ள பகவாய்

இந்துமுஸ்லிம்மொன்றுமகி சிவ்ஹதிதேவனே !

(உ) “தேவயஜுதோ, அதிர்யஜுதோ, பூதயஜுதோ, மதந்யயஜுதோ, பாந்திரயஜுதோ.”

(௩) “தர்மேணபரமமஹதி” (௪) “வ்வேவசுரேபனாபிஷ்பத்யதி”

(25)

பிள்ளைகளின் படிப்பை மேம்படுத்தும் வகையில் கல்வித் துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

Figure 2

[illegible]

வாய். இந்துமயத்துமயத்தொழி. ஆகாதி பூதங்களைத்தும், சீரோதாதி இராசேத் தியங்களைத்தும், வாகாதி கர்மேத்தியங்களைத்தொழி. இந்து மூன்றும். ஆகாதிபூதங் கைத்துக்கும் காரணமான தர்மத்தன்களைத்தும், ஒன்றாகக்கொண்ட காரணமான அநாதகா மென்ன மறானென்ன ஸாத்திக்கும் மூலப்பக்தியென்ன இவை மூன்றும். ஒன்றொழி.

(ச) “சீவாய” என்னிறப்படி. உத்தபாசன ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் பந்த நேது வாகைக்கும் மோகா நேதுவாகைக்கும் நேதுவாகை மகன்ஸாயாய். கல்வலத்தினாயமாய். இப்படி சதார்த்திசுதியாக விபத்தமான பாதர்நிசீசை ஸம்ஸந்தபாசன ஜீவாத்மங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய். அலலவற்றினி. அநித் ஸ்ய வந்ததாசன சேதார்பககவி?ல. நின்பவாத் தேவனே. ஸ்னாகிதிதித்திசித்தித்திபு. நின்புப்போயே, இவை அழிந்தகாலத்தினும், ஸாதி ஸ்ம திதித்திசித்தித்திபுப்போயே நின்ப காரணபூதனவனே. இந்துமயத்துமயத்தொழி இதைக்குத்தேமே விசாயிபூதியோகத்தகைக்காட்டித் தந்தபடியைப் சொன்னாராய், மேல் திவ்ய மகன் விசாநத்ததையும் திப்பசிபூதியோகத்ததையும் காட்டித் தந்தபடியைப் சொல்லுகிறார். அப்பாத்தமாய் பஞ்ச சக்திமாயான திவ்ய விசாநத்ததையும், ததாச்சமாயனஜ்ஜாசேத்திய யங்களைத்தும் கர்மேத்தியங்களைத்தொழி இவற்றுக்கு விசாநகருப். இத்தாஸ்— திவ்ய விசாநயோகத்தொழித்தி.

மந்திரத்திணைத்துரின்று இன்னுமையுமாய். சப்தாதிபோக்யங்களைத் தாம், பேரகஸ்தா
மென்ன, பேரேகோகஸ்தாமென்ன, “ஹைராதத்தத்யாராம் முனிவாராம்” என்ற இரண்டுமே
டியும், முத்தராம் என்ற அநுசேகோடியுமாய். அந்தரத் திணைத்துரின்று. (அ) “வாஸிவ்யே”
என்றும், (உ) “வாஸகேஸி” என்றும் ச்ருதி ப்ரஸித்தமான பாம்பதத்திலே பொரு
ந்திரிந்து. இப்படி உபயலிபூதி யுத்தனான ரிணியாவான் காணவல்லவே. ஸ்வஸாதந்தப்பத
தால் காணவல்லாதார். மதாநுபரிதாட்குல் ஜ்ஞாநாதிகசென்னு தேவர்கள் காணவோ; உப
பாவாநிஷ்டசென்னு பாத்நா திகக் காணவோ; பாத்நாபாவந நிஷ்டசென்னு ஸகாதிகக்
காணவோ.

(க) “மரஹு,” (க) “பழுவச்சிவராம்,” (உ) “பரமகாசம்,”

(a)

மியவத்தாலும் ஜகதேககாணத்தவத்தாலும் ஸகலதாநுபிரக்திற் ஸ்வபாவத்தைத் திரவநிபு சித்தவிரிபொழிபு, தேவரீர்தாட்ட நான்கண்டாப்போலே எவமிதமென்று ஒருவர்க்கு மறிப்பொண்ணு தென்றெஞ்.

மு—நின்றுநின்றுமென்றிலா வுருக்கிடோறமளியாய்
ஒன்றிபுள்கலிஹின்றுநின்று தன்னையின்னதென்
றென்றும் யார்க்கு மெண்ணிற்றவாதிபாய் நின்றுநின்று
அண்ணுந்முடிப்பந்த வாதிதேவனல்லையே. ௫.

ப-ரை.— நின்று—ஸ்வதவரமாய் நின்று, இயங்கும்—ஜகதமாய் ஸஞ்சரித்துப், ஒன்றிலா—உஜ்ஜீவாபகார்க்களில் ஒன்றுக்கும் உறுப்பன்றிக் கோபிரக்திற், உருக்கள்தோறும்—ஸகலசரீரக்கள்தோறும், ஆயிபாய்—ஆத்மாவாய், ஒன்றி—எதிர்ந்தலையில் தேறபகதையப்பாராதே பொருத்தி, உன்னைத்துசின்று—ஐததவ்மென் னும்படி கலந்துகின்ற, நின்று தன்னம—உன்னுடையஸ்வபாவம், இன்னதென்று—இப்படிப்பட்டதென்று, என் னும்—நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும், யார்க்கும்—பேரன்யுடையான ப்ரஹ்மநிசுருக்கும், என் னிறத்த—மால்வால் நினைக்கக்கூடுமெட்டாத, ஆதிபாய்—ப்ரதானஞ்ளவனே, அன்று—தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழித்துவிடத்தவன்று, நின்றுவாய்—உன்னுடைய நிருசாபிகமளத்திலே, நான்முடிப்பந்த—ப்ரஹ்மானவ ஸ்ஞ்ஷத்த, ஆதிதேவனல்லையே—ஜகதேககாணனல்லையோ, உன் ஸ்வரூபத்தை உன்வடி கணைக்கவார்க்.

ஸ்வா. நின்றுநின்றுமென்றிலா வுருக்கள்தோறும். ஸ்வாவாஜுக்கமாத்மமாய்ப், தந் தாமுடைய உஜ்ஜீவாபகார்க்களில் ஒன்றுக்கு முறுப்பன்றிக் கோபிரக்திற் ஸகல சரீரக்கள்தோறும். ஒருபடிப்பட்டதாக சர்வகலென்றுமாய். ஆலிபாமென்றிபுள்கலிஹின்று. ஆத்மாவாய், எதிர்ந்தலையில் தேறபகதையப் பாராதேபொருத்தி, ஸபாபய - உள்புருத்த, ஐததவ்மென் னும்படி கலந்துகின்ற. நின்றுதன்னம. உன்னுடைய ஸ்வபாவம். அந்நமது - தத்தததோஷக்கள் தட்டாதே சித்தகாயும், விபுலானதான் இவற்றிலே ஸமாப்பய்யாச பரிக்கையுமாத இவ்வாச்சாயம். இன்னதென்று. எவமிதமென்று. த்ஞ்ஷத்த மாகத் தாலே உபபக்தமென்று. என்னும்யார்க்கும். ஸத்தமனனகலத்தோடு பவிஷ்யத்தாகலத்தோடு வசியந அவிசயிதஜ்ஞாநான ப்ரஹ்மநிசுருக்கும் எண்ணிற்ற. மகோதத்தத்தும் அவ் வருகாய்கின்ற. ஆதிபாய். ப்ரதிதிவ்யவதாரகங்களிலே ஸத்தவ் ப்ரதானஞ்ளவனே. ஸாக்ஷாத்மகிக்கும்போது, “ சித்திசந்ததெல்லாம் டெமெயல் ” என்றபடியே விசேஷ்யமான தேவரீர் ப்ரதானாச் சேதநாசேதாக்கள் விசேஷணமந்தாமலிருக்கையும, வ்யவதாரத்தில் வக்தால், (அ) “ உவகஸாஸவ்யுதி—தேஃ ” என்றபடியே ச்ரதாஸ்சயங்களில் ப்ரதானாய் சித்தகாயும். நின்றுநின்றுவாய்ற என்முடிப்பந்த வாதிதேவனல்லையே. இதுவிடக்க, ஜகதேககாணனாய் சித்திரநிதைன் ஒருவர்க்குமறிப விளமே. ௧ ஒன்றுத்தேவிலப்படியே தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழித்துவிடத்தவன்று உன்னுடைய நிருசாபிகமளத்திலே, (உ.) “ பொருபூஷாணம் விஷயாதிவருவ—பு ” என்றபடியே ப்ரஹ்மானவ ஸ்ஞ்ஷத்த ஜகதேககாணனல்லையோ. நிருசாபிகமலோத்பத் தியவப்பார்த்ததால் ப்ரகீர்தயொன்னவொண்ணுது, கோத்தாஜ்ஞான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்தபாதவாகையாலே அப்ரகீர்த மென்னவொண்ணுது, இவ்வாச்சாயத்தான எவமிதமென்று கம்மவச்சாயப் பரிபிதஜ்ஞாநான ப்ரஹ்மாநிசுருப்பிலே. ௫.

(அ) “ வசணம்வாச்சுபுத்தகம் ” (உ) “ யோப்ரஹ்மானம் விததாநிபூர்வம் ”.
(௧௦)

அ. — ஆறும்பாட்டு. வகலாந்தரயாசித்தவத்தால் வந்த வகலாதாரத்தும் சொல்லித் துப் பின்றது கீழ்; வேகத்திலே பொன்னுக்கொன்று தராமையும்தாபமாயும் போரு றிற் றியவியோவென்று பகவதரிப்பாயமாக; அந்த பதார்த்தங்களுக்கும் தேவரீரே தாசு மென்று வேதாந்த பாலித்தமான் இவ்வர்த்தம் தேவரீர் பக்கலிலே வ்யவஸ்திதமன்றோ, இவ்வர்தாரதவரும் வ்யவஸ்தித்தபத்தாலே வேருருவர்க்கும் காணமுடியாதென்றோ.

ரு. — நாகமேக்துமேருவெற்பை நாகமேக்துமண்ணினை
நாகமேக்துமகாமமாக மெக்துவார்ப்புணல்
மகமேக்துமக்துல் தீயோர்வாயுணல்தனமக்துகாத்
தேகமேக்திலின்றுநீர்மை சிங்கணையியன்றதே.

சு.

ப-நா. — நாகம்வந்து - வ்வர்த்தத்தைதரிக்கிற, மேருவெற்பை - மேருபர்வதத்தைய டும், நாகம் வந்து - திங்கணுக்களாலேதரிக்கப்படுகிற, மண்ணினை - பூமிமையும், நாகம் - ஹிகைந்தாழ்விதமான ஸுகத்தாலே, வந்து—பூர்ணமான, மாகம்—பரமப்போமத்தையும், மாகம்—பரமபதத்தையும், மாகமேக்து—ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற, வார்ப்புணல்—பரவா னுத்தையுடைய கண்ணையையும், மாகமேக்து - ஆகாசத்தரிக்கின்ற, மக்துல் - மேகத்தையும், தி - வைவ்லாசாக்கியமையும், ஓர் - அத்திலியமான, இக்குவாயு - பஞ்சவர்த்திப்பாணனையும், அமைத்துகாத்து—பொருத்திவந்துகாதித்து, ஏகம்—ஒருவந்துவானது, ஏந்திலின்று—தரி யாரின்றுதென்றுக்குறிசொன்றுகிற, நீர்மை—வ்யவஸ்தி, சிங்கணையியன்றதே—தேவரீர் பக்கலிலேயே வர்த்திக்கிறதென்றோ.

வ்யா. நாகமேக்து மேருவெற்பை. வ்வர்த்தத்தை தரிக்கிறமேருவானது பர்வதத்தை, மேருவுக்கு வ்வர்தாரதவம் மேருநிகாத்தில் தேஜோத்தவார்த்தாலே. நாகமேக்துமண் ணினை, திங்கணுக்களாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல்; பாதாளகருமிருந்துள்ள திரு வார்தாழ்வானாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல். நாகமேக்துமாகம். ஹிகைந்தாழ்வித மான ஸுகத்தாலே பூர்ணமான பரம வ்யோமம். “ஏந்தல்” என்று தேவ்வாய், ஆச ந்த ரிப்பாமான தேசமென்கை. “நாகம்” என்று - ஹிகைந்தாழ்விதமான ஸுகத்துக்கு வாகமாளபடி. பெய்க்கையென்றிலி; கம் - ஸுகம், அகம் - ஹிகம், நாகம் - ஹிகைந்தித மித்தப்த்தி. “நாகமேக்துமக்து” என்று - அம்புத்தியாய், திருவார்தாழ்வானாலே தரிக்கப்பட்ட திருமேனியை யுடையவனே.

இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தாரகபதார்த்தங்களும் பகவதாழ்வித சந்திகமாய்க்கொண்டு தரிக்கின்றனவென்றுதாய்த்து. மாகமகமேக்துவார்ப்புணல். பரமபதமென்ன, ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற பரவாநுருபமான கண்ணையென்ன, இவையும். மாகமேக்துமக்துல். ஆகா சத்தரிக்கிற மேகத்தையும். தீயோர்வாயுணல்தனமக்துகாத். வைவ்லாசாக்கியமையும் பஞ்சவர்த்தி ப்ராணன்சனையும் சகசுணதர்மத்திலே சமைத்துவந்துகாதித்து. “ஓய்வாயு வையத்துமைத்துகாத்து” என்று பாடமானபோது - தாதாரிபத்தமான வாயுணவக் சொல் லுகிறது. (ச) “நெவொடிபஹுமரணவதிவூதி” இப்பாதிவாரிற் சொல்லுகிறபடியே ரிசாலப்பரமான ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற வைவ்லாதார்த்தமும் ஈசுவாஸம்சுப்பத்தாலே ஸஞ் சரிக்கிறதென்று சொல்லிற்றுப்பத்து. (உ) “பவாகாஸஸ்திதோதிவூதி” இப்பாதி.

(ச) “மேகோதவஸ்ஸாகா ஸந்திவர்த்தி” (உ) “பவாகாஸஸ்திதோதிவூதி”

வசமெய்திரிந்துகிரீணம். ஒருவன் தலித்தென்தென்று கருதிசெய்துவிடு வன்பாவம். மிக்க ணையிவற்றதே. தேவரீர்ப்பக்கலிலே வந்தித்தென்து. இப்பத்தம் - நடத்தலும், வளர்த்தலும். "யாவர்காவலம்" என்று கிழோடே அங்ஙனம் இல்லவாதார்த்தவந்தைத் தேவரீர் காட்ட நான் கண்டாப்போலே வேறுகாண வல்லவாசென்தொர்.

அ. ஏழாப்பாட்டு. நாம் இத்தாநத்துக்கு விடுவாயான பின்பு பரிச்சேதித்து அபிப மாட்டதொழிந்தது இத்தாநத்துக்கிவின் குறையன்றே, "யாவர்காவலம்" என்ற தென்னென்ன; தேவரீர் இதானுநியாயம் அபவரித்து கருதித்தென்து. இத்தாநத்தாலும் சத்தியாலும் அதிகஞ்ஞ குற்றமறிய மாட்டானென்தொர்.

மு.—ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய் உறக்கமேனென்க்கியாய்
ஒன்றிரண்டுமேனமகி வேலிவருவமவியுய்
ஒன்றிரண்டுமேனமகி ஆயுறுமாயினே
ஒன்றிரண்டுமேனமகி இன்னு முன்னெய்தவல்லினே. எ.

ப.—தா.— ஒருமூர்த்தி—பாதாநமான ஒருமூர்த்தியும், இன்னொருமூர்த்தியாய்—அப் பாதாநமான இன்னொருமூர்த்தியும், உறக்கமேன— அத்தாநத்துக்கும், உணர்ச்சி—இத்தாநத் துக்கும், ஆய்—நிர்வாணகாலம், ஒன்றிரண்டுமேனமகி—வந்தவாஜந்தமங்கலமே முன் தருண க்களுக்கும் நிர்வாணகாலம், வேலை—கடங்குந்த, லாபவாசினம்—பூமிக்குநிர்வாணகாலம், ஒன்றிரண்டுமேனமகி— ஆறுவாய் காரணபதம் தகிதிகுந்தகாலம் முன்னகிதிகுந்தும் நிர்வாணகாலம், பாயுறு—ஆச்சரியபுத்தன, ஆயினே—கர்ஷணனே, ஒன்றிரண்டுமேனமகி இன்னு—முக்கண்ணஞ்ஞ குற்றம், உன்னி—வந்தவிரிவாணகாலம், உன் தவல்லினே—உன் னபடி அறித்து விதோதர்ப்பணை சத்தெனென்தொர்.

வா. ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய். பாதாநமான ஒருமூர்த்தியும் அப்பாதாநமான இ ன்னொருமூர்த்தியும். பாதாநமருந்தான சரிசமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிர்வாணகாலம், நிர்வாணகால விக்காணகால இத்தாநதுநியமாகக்கி கொண்டவதரித்து பாதாநமான பாதாநமான முன்னகிதிகுந்தகாலம் வந்தவாஜந்தமங்கலமே, உறக்கமேனென்க்கியாய். இத்தாந தாநதுநாக்ருத்து நிர்வாணகாலம். (க) "வந்தவிரிவாணகாலம்" என்கிறபடியே உறக்கிதிகுந்தகாலம் விருவாணகாலம், உறக்கத்தை - அத்தாநத்துமென்தொர். இத்தாம் - முன் தும் வந்தவாஜந்தமங்கலமேனும் அந்நகிதிகுந்தமங்கலமேனும் அந்நகிதிகுந்தம் அத்தாநத்துக்கும், மங்கலமேனும் வந்தவாஜந்தமங்கலமேனும் அந்நகிதிகுந்தம் அத்தாநத்துக்கும் நிர்வாணகாலமென்க. ஒன்றிரண்டுமேனமகி. இத்தாநதுநியமான வந்தவாஜந்த காலத்துக்கும், அப்பாதாநதுநியமான இத்தாநதுநியமான வந்தவாஜந்த காலத்துக்கும் நிர்வாணகாலம். (உ) "வந்தவிரிவாணகாலம்" என்கிறபடியே "வந்தவிரிவாணகாலம்" என்கிறபடியே. வேலிவருவமவியுய். கடங்குந்த பூமி க்கு நிர்வாணகாலம், வந்தவாஜந்தகாலம் பிந்தவாஜந்தகாலம் ஆவனவந்தகாலமான கர்ஷணியுக்கு நிர்வாணகாலம். (ஈ) "வந்தவிரிவாணகாலம்" என்கிறபடியே.

(க) "அந்நகிதிகுந்தகாலம்" (உ) "நிர்வாணகாலம்" (ஈ) "வந்தவிரிவாணகாலம்" (ஊ) "வந்தவிரிவாணகாலம்" (ஐ) "வந்தவிரிவாணகாலம்" (ஐ) "வந்தவிரிவாணகாலம்"

கன் னித்திடுகித்தாகன் ; இத்தான் சதுர்த்தசமஸ்க்களாதி லிவர்கன் னித்திகுத்தாகன்
 ருத்தான் அத்தி லயன்ருதலாப இவர்கன் னித்தாகுத்தாகன். “ ஆதி ” என்றும்—தீர்த்த
 உயர்ச்சாவ்றுதெறு. அண்டமலயவட்டத்து ஆதியானவானவர்க்கும், அண்ட சப்தவாசபயா
 லொயிபுருக்கு அப்புறத்தில் பாயபதத்தில் வந்ததிகிற இரத்தான பூதான நித
 னாபிடுகலுத்தான். அந்தப்பூதானுத்யாயகாமத்தானே நித்யானுரிக்கே இரத்தாக்கும் காரண
 பூதாருச் சொல்லக்கடவதிறே. அதனா, (௧) “ யத்யவெவெபுலாபயு ஸ்ரணிடுகலா ”
 என்றும், (௨) “ யத்யவெபுலாபயு ஸ்ரணிடுகலா ” என்றும் சொல்லுகிற
 ஆதிதேவர்கன் னாமம். ஆதியானவானே. இப்படி உபயனிப்புகிறதும் பாதாநானலிவர்
 கருவைய அத்தாதிருக்கு தேவனானபாதாருகே. ஆதியானவானவாணந்தக்கலியுரைத்தி.
 இனிமேல் இரத்தாக்கு நித்யானவானவானவத்யமும் தேவரி லிட்ட வழக்கென்றொது. இரத்
 தர்ஷிப்பாதி கித்தாகனாய னத்தவனாகவருக்கு அந்தபகதாய வந்ததிகிற பாத்மாதி
 கருவைய பத்யருவைய அவ்வவனவத்யுக்கு ரியாகலும். “ நி உரைத்தி ” என்றொது—
 (௩) “ வகலெபுபாபயபுரு கித்யபுரு கித்யபுரு ” என்றித்தாதிருகிலே ரியா
 ரிச்செய்திருக்கலாயே. ஆதியானவானவானே. காய்ருபமான இரத்தனைய சத்தயவன்
 தபாபையோலேயேயாய், (௪) “ வகலெபுபாபயபுரு கித்யபுரு ” என்றித்தபடியே ஆதி
 கத்தாக்கு நித்யானவான வந்திட வகலெபுபாபயபுரு. தந்தான் னத்தாதிருகே தேவரி லிட்ட
 வழக்காயித்திடுகித்தேவரினா பரிச்செய்திக வகலெபுபாபயபுரு. அ.

அ.—தந்தபாத்யாபு. இப்படி அபரிச்சேத்ய வகலெபுபாபயபுரு பாத்யாபுரு
 தபாபில் அந்தகன்யருவானருத்தான், னத்தாகத்தோலாய் அந்த பாத்யாபுருவான னத்தாக
 இரத்தரும் உன்னைய பாத்யாபுருவான னத்த வகலெபுபாபயபுரு ரியே பென்றிரு.

மு.—தாதுவானவானவானவான துன்னுசெருசடைச்சிவன்
 நிதியால்வணங்குபாத நித்யானலிலாயகீர்
 வேதவானகித்தலெனவி நிதியானகெனலியார்
 நிதியால்வணங்குகிற நித்யானலிலாயகித்தே. ௧.

ப.—தாதுவானவானவானவான துன்னுசெருசடைச்சிவன். கொன்றையான
 லையானித்த, துன்னு - செருக்கி, செம் - லிவந்த, சடை - இரத்தயபுருவைய, லிவன் - ருத்
 தானவன், நிதியான்—நித்யோகத்தபாத்யாபுருவான, வணங்கு—உபயனித்திற, பாதம்—திருவயு.
 சையபுருவான, நித்யான்—அத்தியோகத்தயபுருவானவானே, லியாபரி—அயாநித்தவாத்யாபு
 ருவானகித்தோயெசமதயாதி ருணங்கினோயெ கையானவான, வேதவானவன் - வேதார்த்தத்
 தையநித்தவர்களாய், நிதம்—லாயககபாத்யான, வேன்கி—பாத்யானலிலே பாத்யாபுருவான
 வர்களாய், நிதியானகெனலியான்—பாத்யாபுருவான ஆதார்ப்பந்தகலிலே வேதார்த்தத்தான
 கெட்டவர்கள், நிதியால் - கையானவான அயாத்யானவானவானவான, வணங்குகிற -
 உபயன்புருகித்திற, நித்யான் - லியானவன், லிவன்கி—உன்பக்கலிலேயே, லிவனது - வத்
 திக்கித்தென்றிரு.

(௧) “ யத்யுருவெனத்தானகித்தேவா ” (௨) “ யத்யுருவெனத்தானகித்தேவா
 புரான ” (௩) “ னத்தானபுருவானபாத்யாபுரு பாத்யாபுருவான ” (௪) “ னத்தேவ
 னோயெயேயேயே ”

[illegible]

அ. பத்தாப்பாட்டு, எவ்வளவாச்செய்வதென்பதால் இந்த உபாஸ்பத்தியமே பன்றி
க்கே, (இ) “கரணணுபெய்தே” என்றபடியே ஜகத்பாதாகாரணவந்துவே மமா
ச்சனிய மென்று சொல்லுகிற காரணத்தால் பாபுத்தமான் ஆச்சவியத்தவரும் தேவரிருடைய
தென்று தீர்ந்தபாடு எந்திரமான உபாதாகாரணத்தவதை யருளிச்செய்திருர்.

(க) “மஹாதேவஸம்ஸர்வமேதமஹாத்மா ஐநாந்வாத்மசம்மேதவதேவேன பபூவ.”

(உ) “ப்ரிக்ஷயபேஷாநா” (ஆ) “சீரோதஸ்யோயத்நஸ்ய” (ச) “நிதித்யாஸி
தஸ்ய” (இ) “காநாந்நுத்யேய”

மு.—தன்னுளே திறைத்தெழுந் தாங்கலெண்டங் கடல்
தன்னுளே திறைத்தெழுந் தங்குசின்ற தன்மைபோல்
கின்னுளேயிறத்திற்று கிற்பவுந்திர்பவும்
கின்னுளேயடங்குசின்ற சீர்மைகிண்கண்கின்றதே. ௧௦.

பு.— தன்னுளே—தனக்குள்ளே, திறைத்து—வாயுவளையேனைத்து, எழும்—
விசைத்துள்ள, தாங்கம்—அங்கையையும், வெண்—வெண்மைமையு முடைத்தாய், து—
இடமுடைத்தான, கடல்—வழங்காமையு, வாயுவசத்தாலே, தன்னுளே—தனக்குள்ளே,
திறைத்து—சென்றது, எழுந்து—மேலெழுந்து, அடங்குசின்ற தன்மைபோல்—அடங்கிவி
டுகிற ஸ்வபாவம்போலே; சின்னுளே—உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே, பிறந்து இறந்து—பிற
ந்துசென்ற, கிற்பவும் திர்பவும்—சுதாயாஜங்கமங்கமும், சின்னுளேயடங்குசின்ற—தேவ
நிர் பக்கலிலே யடங்குகிற, சீர்மை—இந்தஸ்பாவம், சிண்கண்கின்றது—தேவரிடத்திலே
யுள்ள தென்கொழு.

பு. தன்னுளே திறைத்தெழுந் தாங்கலெண்டங் கடலின்பாதி. தீர்த்துடாந்தந்தி
லே அந்தந்தந்த சினைத்து தாங்குடாந்தந்திலே அநிதென்கொழு. “தன்னுளே”
என்றெய்தந்தம் - சரிபூதசேதா சேதாங்கமும், தீர்த்துடாதி ஸ்வபாவங்கமும், ஸ்வரூ
பாந்தீ பூதெய்க்கை. திறைத்தெழுந் தாங்கம். கிண்கண்கு ஐயுடையானது வாயுவளையே
னைத்தெழுந்து எஞ்ஞொங்கு ஸஞ்சலியாநின்றுள்ள திறைத்துயுடைத்தானது. தாங்குடாந்
திதத்தில் வாயுஸ்தாநிய பகல்தந்தங்கம்படியாக தீர்த்துடாலைத்திலேயிறந்த ரூபாவலங்கமும்.
வெண்நடங்கடல். ஸஞ்சாரியான திறைதையும் அஸஞ்சாரியான வெண்மைமையு முடைத்
தான இடமுடைதயகடல். இது, மேலே “கிற்பவும் திர்பவும்” என்றெய்தந்தக்கு தீர்த்துடா
ந்தம். தன்னுளே திறைத்தெழுந் தங்குசின்றதன்மைபோல். வாயுவசத்தாலே பாப்பினாதி
ணைகள் மறப்பபடி ஒன்றிலேயென்று திறைத்தெழுந்து உபஸம்ஹரிக்கிற ஸ்வபாவம் போ
லே. இத்தால் - சதாந்யபரிணாமத்தாகச் சொல்லுகிறதன்று, கீழ்ப்பாட்டிலே உபாஸாம்
சொல்லிக்கும், இப்பாட்டிலே உபாஸ்யமான ஜகதுபாதாகாணத்தாகச் சொல்லுகிறது.
அதாவது - ஸஞ்சுமநிதநித் கிண்குடா பாதமமே காணம், ஸ்துலநிதநித் கிண்குடாபாத
மமே காந்யமென்று வேதாந்தபாதித்தமான அந்தம். இது எத்தனாலே அநிவநென்னில்;
(௧) “தகர்புரயிவாநா” என்றெய் ஸஞ்சுத்தாலே. (௨) “வநிக” என்றெய் அபி
பாகசுருதியாலே அக்காலத்தில் சேஷத்தானு கிண்கண்கமாலே காந்யமிஸ்வபவென்று பூர்வபாதி
த்து, (௩) “ஜோஜூவகாணகாலிபகாண” (௪) “கிகெய்தகிகுடா” என்று
சேஷத்தானுக் கண்குக்கும் தந்தகம்பாணத்தானுக்கும் அநாதிதய முண்டானகயாலே அது அந்
ததமன்றென்று கிகெய்தித்து காணுபரிபாகபாவத்தாலே, “ஸதேவ” என்றெய் அநாதாஸம்
உபபாஸமென்றதிறே. தீர்த்துடாந்தம் ஏதாந்ய முகத்தாலே சொன்னுரிவதெயன்று, (௫)
“பலாவொடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு” என்று உபநிதத்து; (௬) “கடகெடுகெடுகெடுகெடு
கெடுகெடுகெடு” என்று ஸ்ரீபாசபகணர். இத்தை தாங்குடாந்தந்திலே அநிதெ
ன்கொழு. கின்னுளேயிறத்திற்று கிற்பவுந்திர்பவும். உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே கிற்பத்தியும்

(௧) “காந்யகிபகாந” (௨) “ஸதேவ” (௩) “ஜோஜூவகாணகாலிபகாண”
கிண்க” (௪) “கிகெய்த கிகுடா” (௫) “பதாவொடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு”

(௬) “கடகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு”

(௧௦)

விபாகமுடையப் போருயிற் பந்தாவதற்குமாய்ந்தவனான அகலபதார்த்தமும். சின்னுயெய்க்கு சின்னரினம். பராக்ரோபஸம்நவா கோபியிதே, (க) “கலவாசீலவதி” என்றபடியே - தேவரிப்பக்கவிலே அடக்குவின்ற இந்த வ்யாபாரம். சின்னகலவரிநே. தேவரிப்பக்கவிலே புள்ளதொன்று, இவ்வுபாநாககாரணத்வம் வ்யக்த்யந்தரத்தில் இவ்வியெய்கை. முதற்பாட்டிப்பொன்ன உபாநாககாரணத்வத்தை பந்தாம்பாட்டிநே தந்தீதாய் ஸத்தீதயாகச் சொல்லி முடித்தாங்கிட்டது.

அ.—பதினாறாம்பாட்டு. (உ) “தவதவாஹாஹிவவாவ கெவலம்” “விராணு மலபுலகிவகடகாடு” என்று பாடப்பாதிக்கும்காரணத்துற சொல்லுயிற் இவ்வியெய்கை; உன்னுயில வ்யக்த்யாய் உன்பெருமையை ஒரோப்போதுக்களிலே பேசுதலுமன்றிக்கே பிருக்திவியுக்கள் ஆகாயவியாகப் ப்ரஸங்கமென்? சீழ்ச்சொன்ன காரண வாக்பமும் அவ்வவ்வுணைப்பற்ற அர்ப்பாடுமென்றார்.

மு.—சொல்லினுற்றொடர்ச்சி சொல்படும் பொருளும்
சொல்லினுற்றொடர்ப்பாது தேன்துயின்றசோதி
சொல்லினுற்படைக்கீ படைக்கலக்குதேன்றினார்
சொல்லினுற்கருவியின் குணங்கன்கொல்லல்லலே. கக.

ப.—அ.—சொல்லினுள்—சப்தவித்தமான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு, தொடர்ச்சி—உறவைப்பிறப்பிப்பாயும், கீ— சொல்படும்—சுருதிஸ்ஸந்த்யாகிகளில் ஆகாயவியாய்ப் சொல்லப்படுகிற தேவதைகளுக்கு, பொருளும்—அந்தார்த்தமாயும், கீ—சொல்லினுள்—வேதார்த்தமாயே, சொல்படாது தேன்துயின்ற—பரிச்சேதிக்கப்படாதென்று தேன்துயிற, சோதி—தேனுச்சப்தவாச்சயன், கீ—சொல்லினுள்—கீகொடுத்ததை தந்தீடியாகக்கொண்டு, படைக்க—ஐகத்தீய்ஷபன்னுலாசாக, கீபடைக்க—கீவ்ய்ஷடிக், வந்து—உன்றிருவகே உலகத்திலேவந்து, தேன்தினு—தேன்தின் ப்ரஹ்மாதேவர்கள், சின்னாணங்கள்—உன்னுடைய குணங்களை, சொல்லினுள்—சொல்லப்படுக்தால், கருவக - ஸக்தேஷ்பயாகவாதும், சொல்ல வல்லதே—பேசமாட்டார்க்கென்றார்.

வ்யா. சொல்லினுள்ளொடர்ச்சி. சப்தத்தாலே வித்தமான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு அநிலே உறவுபிறப்பிப்பாயும். தொடர்—உறவு. அதாவது—பாத்தவ்யவியைவான. சப்தாதிசேபுருஷார்த்தமென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளையொழிபவேதார்த்தமுத்தாலேவே தைகணமதிகம்பமான வஸ்துவையறிந்து, அவ்வவ்வுணைப்பெற ஆசைப்பட்டவர்களுக்கும் உபாநாககாரணிலேருகிறார்களே; ப்ரஹ்மாதிகள் ப்ரபந்தான ஜகத்காலகாலமாலேருகிறார்களாய். சொல்படும்பொருளும். சுருதிஸ்ஸந்த்யாகிகளில் ஆகாயவியாய்ப் தேன்துயிற தேவதைகளுக்கு ஆத்யமாய்க். (உ) “வந்தகெவலவதூதி” “வந்தகெவலவதூதி” “வந்தகெவலவதூதி” (ச) “பெயவதூதி” சொல்லினுள் சொல்படாது தேன்துயின்ற சோதி. வேதார்த்ததால் பரிச்சேதிக்கப்படாதென்று தேன்துயிற தேனுச்சப்தவாச்சயன்.

(க) “தவதவாஹி” (உ) “கலவாசீலவதி” “விராணு மலபுலகிவகடகாடு” (உ) “வந்தகெவலவதூதி” “சதா தேவாதாரோபநாஸம்பதம்சச்சி” (ச) “பேயவதூதி”

“எனினே, உம்மருபங்களை யிறுத்த பதார்த்தத்தனை, உன் திருவயிற்றினே வைத்து, சகிப்பாகிற்றி. இத்தால் - ஸகல பதார்த்த வர்ஷயுக்கும் கந்தரவாய் - ஸகல கந்தரநாகனினும், சகலநா மாயிருக்கின்றன; அயுயிரிலே, (உ) “வாழைவாய்” என்றே, இகதபாதாநகரணமுத னென்றதாயிற்று. மீண்டுமே, தன்னுடைய பிறத்தி, “இகதேவ-வாணத்தித்தால் வந்த, வைபவம்” தினின்றும், மீட்டி, உன்னுடைய வர்ஷப்பாஷ இவ்வுலகத்திலே, சில கேதந்தாஜ்ஞர்களு முந்நாய் வந்தவதரிப்பாகிற்றி. மீண்டு, அற்போசாரமே திரியுட்டி பெண்மயாம். ஸகல பதார்த்தம், அருக்கும்-இரகத்தான டி உன்னுடைய வர்ஷப்பாஷ மிருப்பாடுக்கு கேதந்தாஜ்ஞரே இரகத்தானக்கொ ன்றே ஜூரிப்பதே. . . பரணபரத்திலே ஸகல பதார்த்தத்தனைமையும் உன் திருவயிற்றினேவைத்து சகித்த, டீ ஒரு வந்திரியிற்றினே வர்ஷமுதனவதே!.. (உ)-“வீ, துரணவாராபெரபரண, அம் ப்யு-காபெ நவலிங்கம்” என்றன்கட்டவந்திரே, ஒட்டித்தையல்லியால், ஒரு வந்தரத்தா பென்று திரிவாயிச்ச. வெண்ணுதலனுக்கையெனே ஒருகோபுரினே சேர்த்தியுட்டியாகிறதி ல்லை, அதிரிதது - உபாதாநகரணத்தித்திலே புனாயிலலாமைப்பாலே காப்பென்ன வெண் னுது, அலாதாத்திலே னனுபிப்பாவத்திலே புனாயிலலாமைப்பாலே காணமென்னவென்னுது, இது என்னபடிபென்றது, உலகுக்கின்றொடன்றி கிறதிலேவந்திரி. இகதது உன்னு சரீ ரமாகையிலே உன்னிப்பி பிப்பாதேகிற, அலாதாந வந்தாறுபுத்தனாய்க்கொன்றி வயர்வாத்த னுயிருத்தி. அதிரிதது - மிருகாந வந்தத்திலே ஆத்யாவாய் கின்று வந்ததைப் சேர்க்கி யும், அபிமுதிநித்தவன்று உபாசாரமுதானக்கு அலாதாந வந்தாறுபுத்தனாயிருத்தி மென்னை, ஆதலால், ஒரு வந்தையதும் பரிச்சேசித்ததரிய வொன்னுமையாலே, உலகில் கின்றன யுள்ளதும் யாடிருள்ள வல்லதே. ஆச்சரமாய் படிக்கையுடைய வுன்னிவென்கிச புருஷத்தனில் அமியவல்லவாசர். குழல்—குழச்சி. 02-

அ. பதினாறு வருஷங்களுக்கு முன்பு இவ்வூரில் ஒருவர்க்குரிய வெள்ளையோடு வெள்ளில், கோயம்புத்தூரில் வந்தவதரித்த லீ காடகத்தர் உள்வெள்ளையன் பம் அன்று தொழிய ஸ்வயம் தீயத்தாலே அளவுமுடியா தென்றார்.

[illegible]

பின்னர், — உன்—உன்மீதித்தமாக ஆசிரிதர்த்தும் ஆசிரிதர்த்தமுண்டான், பின்
 க்ருணாபதி—விவாதத்தை ஆரம்பித்தே, பெற்றியோ—பன்னாசுதர்த்தனவன், உன்
 னைப்பரிசேசதித்தநிப்புக்கால், இன்னையென்—இப்படிப்பட்டதென்று, சொல்லவல்லது
 யாதுமில்லை—சொல்லவல்லதென்றுமில்லை, இப்படி—செய்ய இடையையுடைய, பின்னை
 டப்பின்னைப்போட்டாக்ரு, கேள்வியென்பு—அவ்வென்பு—சொல் துவன்; பின்னையா—
 ஆவதாஸமாப்தியில் இப்படி—அறிமுகம், கேள்வியோ—அவ்வறிமுகமும், பேரும்—
 குணசெய்யுதற்குக்ரு, அரசகமான நிருபாயுதற்கும், கரும்—அவதரித்த தோப்பாவமும்,
 ஆதியும்—அவ்வறிமுகத்தாக்ரு சிததமும், ஆயிப இவ்வறிமுகமும், பின்னை—உன்னை

(ச) “பறாசையாம்” (உ) “பரிதாபனம் தாசியானம் தரிதம்பரிதாபனம்” (அ)

நீர்நையால்—தங்கள் நீர்நையால், வினைக்கெல்—ஆராயப்படுதல், பாநீரின் கவல்வர்—அறிவவல்லவர் ஆர், ஒருவருயில்லெனென்று கருத்து.

வ்ய. இன்னெனென்று சொல்லவல்ல நிலையற்றும். அவதரித்து நின்ற நிலையில் அதுதல்வ்யவலக்கொன்ன, னென்னப்பாதிசென்ன, இவற்றிலே ஒரு கோடியாலே உன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்படுக்கால் எவம் விதனென்று சொல்லவல்ல தொன்றுமில்லை. இட்டிடைப்பின்னை கேள்வனென்பர். (அ) “தஸ்யுபீரஃபரிவஃ கதிபெர்திபு” என்றபடியே அவதாரஹ்வயஜுதாமுடையவர்களும் “மிதாமெ ஆச்சயநீயம்” என்று ஸஜாதியரில் வ்யாவர்த்தனான வுன்னை உபதேசிப்பார்கள். கேசிதான இடைபடியுடைய ரப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபெனென்று சொல்லுவர்கள். “யாதுமிட்டு” என்று கிதேசுடெகட்டின பேரது, சபாச்சயத்தையோதறிப் பரகாணங்களில் அக்குட்டியாதாமென்றும் (உ) “சுதி சிபுபபுரவகா—உநீயுபுபபுரவபுரவ” என்றபடியே தனாவேக்ய சரிசென்றும், இயாதியனில் சொல்லுகிற சபாச்சயங்களை எடக்கவிட்டு, (ஈ) “சுதா—ஷுபுதேசுரே. ௩-ஷீ” என்று கோபவஜாதியனும் வந்தவதரித்த நீளவல்லபினை சபாச்சய மென்பர்கள். உன்னைக்குணங்கிதெற்றியார். உன்விதித்தயாச ஆச்சரித்க்கும் அசாச்சரித்க்கு முண்டாச விவாதத்தை அதுசாச்சரித்க்கும் பண்டுகர்கள். அதாவது—“பேருமோசாயிரம் பிறபவையுடைய லெம்பெருமான்” என்றபடி ஆச்சரிதருடையவரிவு; பேருமோசருவமுமுளநிலை” என்றபடி அசாச்சரிதருடையவரிவு. இவ்விவாதத்தக்கடி நீ பென்றியுமென்பர்கள். பின்னையாக்கொலமோ பேருமுமுமாதியும் கின்னை. இதுவஜாதியனும் வந்தவதரித்து நிற்கச்செய்தே ஸர்வ விவஜாதியான வவவகூடையத்தையுடைய விகாணமென்ன, அவதாரத்தில் ருணசேஷ்டுதல்களுக்கு வாகையன் நிருசாமக்கென்ன, அவதரித்த தேசப்பாவமென்ன, அவதாரகிச்சுதல்க்கு விதாமென்ன, இவற்றையுடையனான வுன்னை. அதலா, அவதார ஸமாப்தியில் விகாமத்தலான வ்யூத விகாணக்கென்ன, தத்தத்தான சேஷ்டுத வாகையனான நிருசாமக்கென்ன, ஆமோதாதி வ்யூத விதாணக்கென்ன, இவற்றுக்கடியான பாத்வமென்ன, இவற்றையுடைய வுன்னை பெண்டாமம். நீர்நையால் வினைக்கெல்லாது ஆர் வினைக்கவல்வர்—உன்னுடைய நீர்நையாலே நீ அறிவிக்க அறிவு மத்தனையோழிய வேறு அறியவல்லவர். அதாவது—(ச) “வமலிதிசெஷு. கிதா. ௩” என்று தொடங்கி, (ஊ) “ஐ. ஷு. சுபீரவ செவிவ்யு” என்று நீ அறிவித்தப்போலே அறிவிக்க அறிவுமத்தனை. ... க௪.

அ.—பதினான்காய்பாட்டு. கம்மவதாச சூதன்யம்—கேநிர்த்தபு. பென்னென்னில்; பாயோஜாந்தா பார்க்காக திர்ப்கவஜாதியனும் வந்தவதரித்த உன்னுளவ்களை பரிச்சேதித்தறியமாட்டேனென யாதிலும், அன்னாவு வேதைக்கவமதிவ்யமென் நறிக் தேனென்னெஞர்.

மூ.—தூய்மைபொருளாயினும்! தூய்மைவல்லவாயினாயி!

ஆணையாகியமுதல்நிறுவிய வாதிதேவ! கின்
ஈமதேவரின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும்
ஈமவேதகீதருவ சக்பாணிபல்லியே. க௪.

(அ) “தஸ்யுபீரஃபரிவஃ கதிபெர்திபு” (உ) “அச்சரிதாதா சகநு—ஷீசந்தா ஸுர்பென” (ஈ) “மிதாவுபதேசமாதாஷீ” (ஈ) “பதா—புதிமேயவதிதாசி” (ஊ) “ஆம்சாமா முமதிப்பம்”

ப-கச.—ஸம்ஸாரிகளை நித்யவாஞ்சிகளோடேசேர்த்து அதுபவிப்பிக்கவல்ல, தாய்மையோகமாயினும்—சத்தியோகத்தையுடையனும், தாய்பயன்வல்லமாயிப்ப—திருத்தழாய் வாயினாலே அல்லக்கதனும், தேவர்களுக்கு அம்மத்தனோடுகூடகாக, ஆமையாதி—கூர்மாவ னாளுஞ்செய்தருளி, ஆம்—பிக்க ஆழத்தையுடைய, கடல்—கடலினே, மந்தரப்வதம் அபி மந்தரதபடி உள்முதுவிலேவிந்து கழல், துயின்ற—கண்வளர்க்கருளின, ஆதிதேவ—ஆதத் தானபூதனுளவனே, கிள்—உள்ளுடைய, சாமதேயம்—குணசேஷத்தக்கனை, இன்னதென் ன வல்லமல்லவாகிடும்—இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லமாட்டேனெயாவிதும், சாமதேவ தினையு—சாமதேவதாதிபாதிதனான, சகலபாணியல்லியே—திருவாழியும் கையுமான திரு யுருவ முடையவனன்றோ, என்மொரு.

பயா. தாய்மையோகமாயினும். அநித்யம்மந்தரதானே அகத்தான ஸம்ஸாரிக்கு உண்கட்டையாலே அநித்யம்மந்தரதையுடையது அது நித்யவாஞ்சிகளோடே சேர்த்து உண்கை அதுபவிப்பிக்கவல்ல சத்தியோகத்தையுடையவனே. ஸம்ஸாரி சத்தியோகத்துக்கு கிர்வா னுகளுளவனே. இத்தரம்—ஸம்ஸாரோத்தரணத்துக்கு உபாயமும் நீயெயென்கை. நேய ப்ரதப்பிக்ருளவனேயிதே சேதரர்க்கு ஸம்ஸாரியாகி அகத்தியப்போகவல்லான். துழைய நிகழ்மாயினாயும். ஸர்வேசுவாத்ம விதிகமான திருத்தழாய் மானியானே அலக்கத்தான வனே. திருத்தழாய் ரதத்தவநிதிகமாவதாயும், போக்யத்வ நிதிகமாவதாயும், ப்ரதப்ப பூதனும் நீயெயென்கை. ஆமையாதி. ப்ரயோஜனாத்ரபாரண தேவர்களுக்காக அம்மத்வ மதரத்துக்கு அதுஉவமான கூர்மவேஷத்தக்கொண்டு. ஆழ்கடல்நுயின்ற. அனதமான கிடலிலே, மந்தரம் அபிமந்தரதபடி உள் முதுவிலே அதுவிந்துகழல்க் கண்வளர்க் தருளின வனே. (க) “கரீரொடிபெயுவவன்கி கரீரொடிபெய்வவன்கி” என்னக்கடவயிதே. ஆதிதேவ. ஆதத்துக்கு நீயே கரணபூதனென்றுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. ப்ரயோ ஜனாத்ரபாரணென பாராதே அவர்க்களபத்துக்கு உண்கை வழிய மாயி உதவுகவாகிவதி உத்பாதகர்க்கல்லது கடுமேவென்கை. நின்றுமதேயயின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிடும். கூர்மருபியான தேவநீருடைய குணசேஷத்தக்கனை எவ்வகிதென்று பரிச்சேதித்தக்கொ ல்லமாட்டேனெயாவிதும். “நின்றுமதேயம்” என்று - வாசியான குணசேஷத்தக்கனை துந்நாசகமான சப்தத்தாலே லாழிக்கிறது. சமவேஷத்தேய சகலபாணியல்லியே. நீ அழிவு க்கிட்ட கூர்மவிதானம் சாந்தோக்யவித்தமாய் கையும் திருவாழியுமான அநித்யமனிய கிசா னாடுமன்றலிந்தென். (உ) “பல்கடுமாணாடிவித்யுவினாணபடி லுமாடுமா லுமாடு தெ” என்றும். (ஈ) “வயித்யுவினா லுமாடுவித்யுவினாணபடி லுமாடுமா லுமாடு தெ” என்றும் சொல்லக்கடவயிதே. கச.

அ. பதினாற்பாட்டு. வேந்தை வாகித்யம்மமான ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ ஆச் சிதாறுகாணாத்தமர்க அவதாசகத்தான திருப்பாத்தகிலே கண்வளர்க்கருளுவது பாச னசெயென்றுமடி அங்குளினதும் ஆசிரிதருகந்த ருப்பத்தையே உளக்கு ரூபமாகக் கொண்டு வந்தவதரித்த உள்ளுடைய நீர்மவய ஒழுத்தரால் பரிச்சேதிக்கப்போமே வென்மொரு.

(க) “கரீரொடிமத்யேவ்வயனத் கூர்மருபியெவ்வயன்கி” (உ) “வகேஷாத்ர தித்யே. துரிசம்மயிபுருஷோத்தம்பதே” (ஈ) “வகித்யம்மண்டலமத்ய வந்திராயணம்” “தந்தசுல்ககா”

[illegible]

ஆ. பதினாறுபட்டி. இருப்பார்களிலே கின்றும் இப்படி நேரமதன்பாதிசு
லிலே அவதரித்து சலிக்குமாவனவிலே, தனவாப்பாந்தமாக சந்நித ஸ்ஷுபியும்
அவதரித்து உண்ண ஸ்வசுதபவ போகப்பாக்கிலேயும் பாயுணகணங்கள் பரிசீலனை யா
ப்ச்சப்படியிலே உண்டாகப் அவநாசவல்லதுண்ப மிருப்பதெனினும்.

மூ.—தலைக்கணத்திற் குறம்பு சுத்தி கோதிதோற்றமாம்.

தமிழகக் கணக்குகளைச் சென்றடையுமா? அல்லது அப்படிப்பட்ட கணக்குகளைச் சென்றடையாது? அல்லது அப்படிப்பட்ட கணக்குகளைச் சென்றடையாது? அல்லது அப்படிப்பட்ட கணக்குகளைச் சென்றடையாது?

மலைக்கணங்கள்பொலுணர்த்தும் மல்திலின்றுள்மாட்சியே. கக.

ப-ஊர்ப்புரத்திற் புரக்கத் திழ்ந்தவன் தாதுனடி, தலைக்களம்—புன்ய யோசி
யான தேவனுடையதும், துணைத் திருப்பயோகியன்—சுவாமிநாதனிடிலும், குழம்புதாது—
புன்யபாப மிச்சமுள்ள மதுவியுறு திழிதும் திர்வந்துத் திழிதும், தோற்றமாய்—வந்து திருவ
வதரித்து, தினைக்களம்மன் தானவந்து திற்றியேதும்—வந்தவர்களை உன்னை பதவிக்கும்
படி வந்துதிங்குதும், திரு—திருமயம், திரும்—பாப்புண்டதான், தலைக்களம்—பாந்து
திருமயம்மும், செல்—அதிதர்வந்தவரும், பொருள்—தாதுவந்தவரும், சுருதி
தெய்வம்—செருந்தும், தினைக்கோணம்—பசிச்சேதந்தவிய மட்டபாமைமயலே, மலைக்களம்
மன் யோகம்—பாவதவறுதல்களையெல்லாம் அபேதமயம் அபரிச்சிதமான உன் துணைப் புல
நட்சத்திரம் சரிதர்வந்தவரும், உவந்ததும்—அறிவித்தபடியும், மட்டி—வைவரணமயம், திள்
தன்மயம்—உன்வைவரணமயம், வந்து—வருபதிருள்.

[illegible]

(க) 'பெரிய காவலில் இருக்கும்போது', (உ) 'பெரிய இடத்தில் இருக்கும்போது'.

 $(\frac{1}{2} \text{ sec})^2$

வந்தித் தந்தவாதவ நேறுதான பாபம்போமென்கை, நீடுருங்கியித்தபாதி, ரீ. இப். தாழுவீனமுதல் பாயலான்கள் உன்னுடைய அனதாரணையாததை நெஞ்சுதும் பரிச்சே காரட்டாது. நீடுருங்கியித்தணங்கன், வாயுபேணவும் பாலாறுபேணவும் சித்பமா பாயுடைத்தாயிருந்துள்ள சதூர்சகித்யா கந்தாங்கனும், "கலை" என்று வேறுபு அங்கனும். (௫) "அஞ்சலிய ச-பொருளே" இத்தாயியாலே சதூர்சகித்யா கந்தாங்கன் சொல்லப்பட்டதிறே. சொல்லொருந் கருத்தினால் நினைக்கொணு. அபிதானவந்திதும் தாத்தப்பவந்தித்யாதும் ஁சே அனதாரணையாததை நெஞ்சுதும் பரிச்சேதிக்க மாட்டாது. மயித்தணங்கனியதாயி. பாயுதையுதணங்கன்போலே அபிதாயுத அபரிச்சிதான உன்னுடைய அனதாரணை சரித்தாங்கனென்று வந்தாலே அறிவிக்கப்படும் வைய களம் உன்னுடைய அனதாரணை, மாட்டி - அமுது.

௫. பதினேழாய்பாட்டு. பாபுதநிவையுதிருந்து சித்பவியுதிதய சிவநவியிதும் வ்யுதம்முதலாக கந்தாலாயந்தமாக அனதாரித்து விளையுதிதய சிவநவியிதும் போதி மிலையோசொன்றே பாயலான்களால் பரிச்சேதிக்க வொன்னுதிருந்து, அதுக்கு மேல் அச்சாவதாரணையுதும் ஆச்சிதருதய இச்சாநீர்னும் தன்னையித்த இல்லவயம் என்னுதிருந்ததே! வென்று அறிவே வித்தாதிருந்து.

மு.—கருமந்திபுன்னுபுந்தி னனுபுந்திதன்னையேசே

போகருமந்திபுன்னையித்தின் முந்தியென்னையி முந்தியிய

கருமந்திபுன்னையி நவந்தி கிடந்தியிமல்

கருமந்திபுன்னையிவன்னையி கோவந்திதேவனே. கள.

ப-கா.—கருமந்தி—பாயுதந்திதே சித்பவியித்தும் முந்தியுதபவியித்தும், அவிதிபயான முந்தியியாய், முன்னுபுந்தி—எனக்கினுதிருபந்தாலே முன்னுபுந்தியியா கருமந்தி—வ்யுதந்தேதேவனாக கருமந்தியியாய், கன்னையேசே—போருளாக கன்னையுதய, போகருமந்தி—என்னையித்தருக்கு போகவொக்கியுதய முந்தியியாய், புருணியித்தின்முந்தி—அனதான் பாயுதருதய புன்னையிபாருத்திலே பவியித்தும், முந்தியியாய், என்னையிமுந்தியியாய்—பிவநுதேய வித்தாருதயபுதயுதய, இப்படி, அனக்கிதமான அனதாரணையி பன்னையித்திதும் என்னையிதன் தன்னையுத கிட்டாமலிருக்க சேய்தேயும், ஆதிதேவனே—கருமந்திதேவனாக கருமந்தியுத கள, கருமந்தின் ஆனயாலே, களம்—ஆச்சிதருதருத்தமாக பாயுதயித்தும் வளிக்கையாக கன்னையுதய கிடம்—திருப்பந்தாலிலே, கருமந்தி—திருமந்தாருதயுத திருமேனியாக, சபாயாய். கிடந்த—பிக்கையிலே கன்னையித்தருதி, மேல்—அதுக்குமேலே, "தருமந்திதேவருதம் அனயுதயுதயானே" என்றபடியே, ஆக—ஆச்சிதருதேவனிருந்து கருமந்தியுத தந்தயுதயிலே, முந்தியியாயுதயுத—உனக்கு அனதாரணையான கருமந்திதேவன பன்னையித்தருதய பன்னையுத இத்தயுதயுத, என்னால்—என்னையுதிருந்திதென்று கருமந்தி.

வ்யா. கருமந்தி. (௨) "கருமந்திதேவனாக—கருமந்தி" என்றபடியே கருமந்தியுதிருந்து, கருமந்திதேவனாக பாயுதருதயுத திருமந்தியுத கருமந்தியுதிருந்து

(௧) "அனதாரணையுதேவனாக" (௨) "கருமந்திதேவனாக—கருமந்தி".

(௨.௧.)

தேவநாதனை புனையுமாறு வைத்து, “ திவங்குக்கள் ” என்று இடமுதே அடிபையகொண்ட
எரிதாநத் தன்பேருக கிளைத்திருக்கையாலே வந்துதனை பெய்கிறார். ஆங்குளே - ௬௭
தேவமேயுதிதே “ எச்சுவர் துருவனுடன் ” என்று அறிபாத ஸம்பாந்ருதனே இயைக்கி
புண்புதத்தை பாகாசிப்பிக்கக்காக அஞ்சையப் வந்து கோயிலிலே கண்வளர்த்துருந்த
தேவயரீர் இத்தக விகோஷித்துத் தெரிபவருயிச் செவ்வெணும். செந் - வந்துத்தி, தும் சிப
சுந்நிதும் சொன்னபடிபுதங்கள்காணவது பெரியபெருமன் பக்கலிலே பென்று
கருத்து. ௨௧.

அ.—இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. பாசபபத்திலே ஸனாயாதெ பென்னாயும்,
காடநகராயபெய், ஸச்சகத்திகத்தோத்தந் திரிப திருவரித்திலே வைத்து களித்த தேவ
யிருக்கு “ ஆக்சிதவிஷயத்தில் வதனாக ” என்றுமிது நோதந்தமே சென்றிரு.

மு.—பண்ணின்றுமேலுமாவோர் பாலனுக்கிலாமேழும்
உண்மேண்டுவாலிலைத் துயின்றவாதிதேவனே !
வண்ணிண்டேண்டோலவல்கலாய் ! கலத்தகீப்
புண்டரிசுப்பாவலசேகுமாய் ! பூமிவதனே !

௨௧.

ப.—பண்ணியாய்—வந்திஷயக்குமாய்பு அசித்தாய்க்கிடத்த ஸகையதார்த்தங்களைபும்
துண்டிமேலே யேற்றிக்கொண்டுபோக்டியும், இன்மாயம்—வந்திஷயகோயில் கர்மாதருபமாக
வந்திஷயத்து தததருபமாக களித்தும், மேலுமாய்—பாசபங்கொள்ளுமளவில், துர் அத்தி
நியமான, பாலனு—முத்தகையாய், ஸாயநேமும்—ஸகலலோகங்களைபும், மண்டி—தன்
பேருகவிரும்பி, உண்டு—அமுதுசெய்து, துலியை—தூவல்தலிலிலே, துயின்ற—கண்வள
ர்த்தருளின, ஆதிதேவனே—தூதகாணபுதரும், வண்டு—வண்டுகளானவை, கிண்டு—கிள
களில்துள்ள, தன்—குளித்த, துழாவல்கலாய்—திருத்தாழாய்மனைவயுண்டயரும், கல
ந்து—சித்பனம்சிலைஷயப்பாவலையாய், சி—சுவச்சபுரான, புண்டரிசும்— தரவணப்பூவை
குறுக்குமூலியாக வுண்டயலாய், பாலன நிருபாநிகமந்தித்தத்தை வுண்டபனான பெரியவரட்டி
யார், சேரும்—சித்பலாஸம் பண்ணுகிற, மாய்—நிருமாணபயுண்டயரும், பூமி—பூதி பூமிப்
பொருட்டிக்கு, ஸாதனே—ஸாதனாவன், பாசபத்தில் துருவரித்ததனாய் போலே தனியே
வண்டவந்தருளா கின்றனென்கிறார்.

வயா. பண்ணின்றுமித்துவம். “ பண்டு ” என்றொ—வந்திஷயக்குமாய்பு வந்தகலத்தக
“ இன்று ” என்றொ—வந்திஷயகலத்தக; “ மேல் ” என்றொ—பாசபயெனைய, (௧)
“ வந்திஷயகொண்டுபுதுவாயி ” என்றொபடியே ஸாமுபயங்கி இறுத்து அசித்தகிசேஷி
கமாய் கோசபதாபங்குளான ஸகல பதார்த்தங்களைபும், (௨) “ கிலைகிலை ” என்றி
தபடியே தன் பக்கலிலேயிட்டி கோக்டியும்; வந்திஷயகோயில் கர்மாதருபமாக வந்திஷயத்து
தததருபமாக களித்தும், பாசபங்கொள்ளுமளவில் வந்திஷயகலத்தக கோக்டியும் போ
ருமவருகையாலே, “ ஆப் ” என்றொ—தூகையாலே பென்று தோதுகர்பமாய்க்கிடக்கிறது.
ஆப்பாலனாகி. அத்திநியமான முத்த கையாய். குலமேழமுண்டமேண்டி. ஸகலலோகங்க
லையும் தன்பேருகவிரும்பி வமுதுசெய்து தெரிபவரித்திலே ஸகலலோகங்களைபு மடக்கின

(௧) “ ஸதேவமேலாய்மேதமகர் ஆகீத் ” (௨) “ தமவெபவதி ”

பாதிநிதையென்று கூசாதேயென்றுதாம். ஆதலா, “கூசயொன்றுநின்றி” - கூ. ௨௪௨” என்று அரவணிகித்து நம்புகடிகைச் சொல்லுகைக்கு அதிகா நிகலிங்கம்பென்று அதிகா ரிஷி லுத்தால் கூசாதே யென்றுயாம். அதாவது - மேல்வணங்கச்சொல்லி நுழ்ப்பார்ப்பென்று கூறுதல்; நீர்மைநாயச் சொல்லிக் கார்க்கடைக்கொண்ட கறுத்தவென்பது. மகிஷாசூரபெடுத்து நீருயத்தாமே திருவார்த்தாழ்வானை விபித்தது. வேலிங்கப்பெரு. வல்லவந்திராத்தாயே வந்த பரிதியாலே கடல்கிச் சோடியாகித்த. கின்றதெவர். இவர்க்குள்ள தம்மத்திலே வயவந்தித தாய் நின்ற பற்றாறுதிகம், பேசுகின்ற தேவபொன்றுயாம். “பேசுகின்றதாயன்” என்னக் கடவதிதே. வந்தியாட. வந்தியலோகங்கலிக் கின்றும் வந்து தந்தாமுடைய அபிமதரித்தி க்காக பரிதிப்போகிதாயெத்த. முன்கிடந்ததும். வந்தியகாலமே தோடங்கிக் கண்ணாந்தரு ளுதிரு விதவும். வழுந்தாகோஷத்தோடு, பாயோஜனத்தாரான பரதமாதிசுருதாய வ் தோத்தத்தோடு, ஆரவ பாயோஜனான சீலேதத்தியவாவிசுருதாய வ் தோத்தத்தோடு வாயித முகங்கொடுத்து கின்றிரு விது என்ன சேமென்று கருத்து. பாசுகின்றதீர்வவழு மாணமயானகேசலா. வழுந்த மதாலேகாரிக் வகுநாயசங்கனை புதாடத்தான கடலிலே மு துகிலே மத்தாம் கழுதுதிரு விது வவப்பாயோஜனாக நின்றந்து கூர்மலாநிபனானவனை. “பாசுகின்றதீ” என்று - பாயதத்திற்காட்டில் ப்ரோமலதயான கடலிலே யென்னவு யாம். கேசலா, பரதமாதிசுக் சாணம்புரா தந்தாகுணுத்தயாக கூர்மலாநிபனானவனா யே அவ்வளவாறும் பரதமாதிசுக்கர்களுக்கு உத்தபாநகான மேல்வண யழியாதிருக்கிறபடி. ஏவவற்று கீ கிடந்தவாறு. தேவதைகடைக்க வர்பேசுதாய் கின்றவன்று, எவ்வ திகுநா கீ, உன்படி யரியாதார் “ஆமையானான்” என்று உன்னுடையானா யென்பபடி, மத்தாம் மு துகிலே நின்ற கழுலக் கண்ணாந்தருவின பாகாரம். கூறுதிருவிதிதே. தெரியும்படி. யெ ன்க்கருளிக் செய்யவேணும். ஆமையான நீர்மைரிதே வர்வாதிக்கவழும் பாகாபொகிந் தது, பரதமாதிசுகேத்தக் கண்ணாந்தருவின கிடத்திலே நீர்மைப்பாகாபொ கின்றது, இவ்வாறப் பரிந்துத் தெரிய வகுளிக்கெய்யவேணும்மென்று கருத்து. உரு

ஆ. இருபத்திரைக்காம்பாட்டு. ஸமுதாமதாவேஷையில் ஆமைபாண நீரமைக்குமேலே ஸகல வ்யபாசாக்ஷியும் தேவரீசே செவ்ந்தருளி, “தேவர்கன் கடல் கடைத்தார்தன்” என ஸு தேவர்கன் தலையிலே யேறிட்டுக் கொண்டாடினபடி, காவணனைத் தேவரீசே ஆழியச் செவ்ந்து முழுகிகன் தலையிலே கிஜபத்தை யேறிட்டுக் கொண்டாடி ஞாப்போலே மிகுத்தது. இவ்வாசரிதபக்தபாதத்தை வேலாகத்தேவியவருளிக் செப்பவேறுமென்கிறார். ஸம்பத்தம் ஸர்வவஸ்தாநாமாயிருத்த இந்நொரு பக்தபாதமிகுத்தபடி பெயர்என்று கிள்யிதாசுகிறார்.

மூ.—அரங்கனே தரங்கரீர் கலங்கமன்றுதன்றுகுழ்
மரங்கன்றேயமரரிவங்குலங்கமாணஞ்சுலகா
டுகுலங்கைடைந்தபொதுரின்றகுறென்செய்தார்
குறங்கையாளுகத்தென்னத கூறகுறெலெடுத்தே.

食品

ப-ளா.—ஆய்ந்து - துர்வாஸச்சபந்தாலே தேவஸ்தகன் வெறுப்பிரானவந்து, தாம் கும் - தினாக்விளர்த்தினைப் புடைத்தான. நீர் - கடவானது, கலங்க - குளப்பமுபோலே கனம் குழப்பமுமாகவும், குன்றாகும்—மந்தராய்வதத்தைக்கும்புந்த, மாக்கன்—மாக்களானவை, நேப்—வாஸாடு யடன்பட்டுத்தேவயும், ஸமுந்தரகோஷத்தாலே, யானிலம் - புஷ்காத்திப்பள்ளாதி

புட்டுகொடிப்பிடித்த பின்னாலும் புண்ணாழ்த்தி. தன்பக்கமிலே ஆர்நாடன்னவந்து காநிபட்டு
 எழுப்படி பெரியதிருவடிபுதுயை சகலநாதுமந்துக்கு நகலுமகப்பிடித்தது, அல்லவையுமன்
 க்கே, ஆர்நிதரிருத்த விடக்கமிலே வந்து உதவுகைக்கு அயலின வாறுமகக்கொண்டு கூ
 தா சிந்தி. மிக்கொண்டெயிலும். திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையால் மின்னாவின்ற தி
 வாழியைபுதுடையவனே. இத்தாள் - சகலததயமே திருபகமென்று தோற்றுப்படி உ
 ழலா மேயியானிருத்திற்படிபைச் சொல்லிந்து. ஆதலால். திருபாதிசாசக ஸுதையா
 “ புண்ணாதி வேதகாங்கு போதினும் ” என்று கீழோடே அகவயம். “அதிதென்கொ
 என்னைவிது பாட்டின் முடிவிலே அகவயம். புண்ணிமெய்ப்பகைக் கடல்கிடத்தல் காநா
 தது - என்னொல். மாயாநயந்நடியால் பார்த்தால் திருவடிக்கு ஸதஜகாக்கு சென்னைய
 ருக்கிற திருவடிநாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடமிலே இருவருக்கட கிருப்பி அடிமாம
 ம்புடிப்படி கண்ணனந்தருளுகிறதின என்னொனே. ஸதஜகாக்குவென்று புத்திபண்ணி
 ருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே இருவகையும் ஏகமண்டாக்கி அடிமாமிகாண்டலிது, தேவரீ
 டைய ஸர்வசத்திவந்தை பாசமிப்பிக்கைக் காலைவென்று கருத்தம். அராதிபாய் அந
 னகாரத்தை விருப்பிப்பிபாத்த சேதானே, சேஷநாதகாலான சித்யஸாவிசினோடே ஓ
 கொணையாக்குவது இச்சக்தியிறே. ௧௦

கூ.—இருபதாய்பாட்டு. பாயோஜனாந்தபாசனை பாத்மாதிகளேத்தத் திருப்பா
 கடலிலே கண்ணனந்தருளுகிற இம்மென்மைதானே சீர்மைக்கெல்லிலையாவிரா சிந்தி
 அயந்தமதாவேலியில் மந்தாதாணுத்தமக ஆணையான சீர்மைதானே மேன்மைக்கு
 க்கிலே கிளையாசினிந்து, இவைகளைப்பிசிந்து என்னென்கிறிலே பட வகுவிச்செய்ய வேறு
 மென்றிருத்த.

மூ.—கூசமொள்ளுமின்றி மாகணம்படுத்த வேலைசீர்
 பேசுகின்றதேவன்வந்து பாடமுன்கிடத்ததும்
 பாசுகின்றகீர்வலாழ மானையான கோவா
 எசவன்று சீ கிடத்தலாறுகூறு தேறவே. ௨௦.

பாசா.— கூச மென்றுமின்றி—கொஞ்சமாவிலும் கூசலின்றிக்கே, வேலைசீர்.
 கடல்கீரிலே, மாகணம்—திருவாந்தாழ்வானே, படுத்தா—திருப்பய்விபாகப்படுத்து, பேச
 பாத்மாதிகன் ஸ்துதிக்கவும், சிந்த—வந்தவனோகங்களில் வந்தித்திற, தேவன்வந்து—
 தேவன்வந்து, பாட—ஸ்துதிக்கவும், முன்மிகத்ததும்—வந்தி. கால்கிடாட்கெக் கணய
 த்தருகினதும், ஸமுதாமதாவேலியிலே, பாசமின்ற—வருணபாசங்களை புடைத்தான
 சிசில்—கடலிலே, ஆணையான—கர்மருபியால், வரவும்—மந்தாதத்தத்கமந்து சிந்திவரு
 கோண—பாத்மகுத்தார்களுக்கு உத்தாதகளுவனே, அன்று—தேவநாதகன் ஸபேஷநாதர்
 சிந்தவன்று, உன்படியுயியாதார், ஏசா—“ ஆணையானும் ” என்று உன் னுடைபாசா வ
 படியாக, சீ—ஸர்வாதிகளுகீர்; மிகத்தவாது—மந்தாம் முதுகெலே கழலக் கண்ணனந்தரு
 லினபடியை, தேற—தெரியுப்படி, உது—அருவிச்செய்ய வேறுமென்றிருத்த.

வ்யா. கூசமொள்ளுமின்றி. மாயாருசலான அணாசகலன் ஸஞ்சிக்கிறதேசன்,
 ஆரலே யென்வருகிறதே யென்று ஒரு உச்சயின்றியே பெண்ணதன்; பிராட்டியுமாருக்கும்
 அதித்துப் பார்க்கப்பொருத னாருமாமனவடியு துஷ்பாகத்திகள் விஷதந்திக்கு விஷய
 (௨௪)

எனநே திருவுள்ளம்கே தாழ்த்து, (க) “வடிகுடொகைதெனெடுகெ” என்ற படியே அலதாக்களிலுண்டான அத்திததம்மயம்நிகே விருக்க கிவத்சதேசத்திவ வந்து கண்வளர்த்தருளுநே தேவரீருடைய வானைய ஆரபித்து ஆசையித்துக் கரையங்கொ எவெங்கொ.

மு.—விடத்தவாயொராயிர மிராயிரங்கண்வெத்தும்
விதேஜவின்விவாத பொகயிக்கசோதி தொக்கரி
தொதேஜமெல்லிதாமமய பௌவரீராலனைப்
பதேஜபாயிப்பள்ளிகொள்வதென்கொல் வேலுவண்ணனே. ௧௮.

ப.—பா.— வேலுவண்ணனே—கடலோடொத்த திருநீரத்தத அடைபவனே!; மி. தித—விதத்தத உயிழாநின் துள்ள, ஓராயிரம்மயம்—ஆராயிரம்மயமயுடையதும், இராயிர கம்— இரண்டாயிரங்கண்ணதும், வெம்—வெவ்மிய, தழைக்கிடுத்து—தழைப்புப்பாடகிட்டு மின்மியாத—ஒருக்காலும் பிரிவின்கையம், போகம்—உன்னை அதுபயிக்கையவந்த, மி கசோதி—விவாத தேஜவின்வெவ்மயமயம், மேம்—மேயின, விதாமயம்—விதாமயமயமய கங்கள் பவவத்திலேயுண்டான, தொக்கரிதொத்து—யிக்கையததத்தொடுத்து, பெவவரீர். கடல்ரீரிலே, அராவண—திருவாந்தாழ்வானுநே, பதேஜபாயிம்—பாப்பப்பட்ட படுக்கை. ரீரிலே, பள்ளிகொள்வது—கண்வளர்த்தருளுநேயிது, எங்கொல்—என்ன தீர்வையென்பு கடுபடுகொ.

வ்யா. விடத்தவாயொராயிரம். கிஷத்தத உயிழாநின் துள்ள ஆராயிரம் வானயுடைய தும். இராயிரங்கண்வெத்தும்விதேஜ. இரண்டாயிரங்கண்ணதும் வெவ்மிய தழைப்புப் பாடகிட்டு, பவவததபவமே வாதவாயிருத்தி திருவாந்தாழ்வானுக்கு சொகதாரவ யான இத்தகாலப முண்டாலா வென்னென்னில்; துஷ்பாக்நிகக் வத்தாபிக்கிதே தோத திலே கண்வளர்த்தருளுநே கிவததக்கு ஆரலே பெவ்வவருநேதேவென்னு மநிரம்மய யாலே வந்தது. அதுபவம் ராககாரவமயவையி ப்ரதிகளத்ததத்திலே த்வேவதமுப் ராககாரயமிதே. இத்தால் - துஷ்பாக்நிகளுக்குக் கணிக்கவெவ்வததபடி திருவாந்தா ழ்வானுலே வாககரிததும்பக் கண்வளர்த்தருளப் பெத்தேமென்ன தீர்வதாயெந். வீர்விலா தபோகம். கவ்வன் அனேத்தால் ஒருவகையதும் பிரிவிவண்ணுந திருவுடம்பையுடைய தும். (உ) “௪ ததவெவையி” என்று திருவாந்தாழ்வானுடைய திருவோணியை “போ கம்” என்னக்கவயதிலே. இத்தால் - ஆத்யருணங்கையமே கைகருணாபோகே ருபருண க்கவாலே போகப்பூததருளபடிவைச் சொல்லுநேது. யிக்கசோதி. இப்படி கெந்திக்கச பூத ருப்பக்கொண்டு உன்னை அதுபயிக்கையமே வந்த கிவதிக தேஜவின்வெவ்மயமயம். தொக்கரிதொத்து மெல்லிதாமமய. விதாமயமய பவவதக் பவவத்திலேயுண்டான பிக்க வயவகத்தொடுத்து. தொக்கு—இரட்டி. சி - அமுரு. இத்தால் — வ்ரபகத்தால்வந்த அதுவதமே வந்திக்கே, தர்வையமய வானவ்வமயமய பவவக்கிவயதததக் தேசத்ததபயித் துக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளுநேயுடையவைச் சொல்லுநேது. பெவவரீராலனைப் பதேஜ பாயில். கடல்ரீரிலே அது உத்ததமயக்குப்படுத்த திருவாந்தாழ்வானுநே படுக்கையிலே. பள்ளிகொள்வதென்கொல். கண்வளர்த்தருளுநேயிது வென்கொ. கவ்வவாபத்துக்கு உத

(க) “அத்திததமயாநிஷேசனகே” (உ) “அந்தபோகி”

வ்யா.—வாலிறத்தோர் சியமாய். புருஷோத்தமன் தன்னை அழியாமாநி விம்மலவனு
 தியனாறுப்போலே ஸ்வபாவிகமாத் திறத்தையும் மாறுவிடுதே பென்மிறுர். வால்விறம்—
 வெறுத்ததிறம். ஓரிசியமாய். (அ) “ ஸ்வஹ-பாவிகமாதே ” என்றும், (உ) “ ஸ்வஹகதி ”
 என்றும் சொல்லுகிற அளங்கயாதமான அவதாரங்களிலே இவ்வாறியுப்ப தொன்றின்மை
 யாலே அத்திதிப மென்மிறுர். “ அழகியான்றினே ” என்றபடிபே போக்யதையில்
 அத்திதிபத்யததைச் சொல்லவுமாய். சிபம்—சிக்கம், வணிக்ஷாளோயிற்றவன். லகீர்து
 ஓலிகயபுடைத்தான எயிற்றை புடைப நிரிர்வன். இத்தால் - லாபலத்திலே அத்திபவி
 யாத ஆஸாசமான புதுபலத்தைச் சொன்னபடி. ஊவ்லிறத்து உகிர்த்தலமழத்தினுப். சரீரத்
 தில் மர்மத்திலே திருவுரிக அழகுத்தினவனே. “ உகிர்த்தலமழத்தினுப் ” என்று அவன்
 வாத்நிலே அத்திபவிபாத வதவாததாலே அசாபாலே அழித்தபடி சொல்லிற்றுகிறது.
 உலகயசீர் கால்விறத்த வேதமாய். வர்வலோக ப்ரணித்தமான ப்ராமான்யத்தை புடைத்தாய்,
 உதாத்தாதுதாத ஸ்வரிதபாசயபுமாத் நானுமகைப்பட்ட ஸ்வாத்நைபுடைப வேதத்தை
 நாலிசெயுடைபவர்கன். சிறம்—மேனி. இத்தால்- அதுமாதாநிகளாலே தத்வநிதிகளே
 நிர்வாபிக்குமவர்கனன்றியே, ஸவதிகர் ஆச்சரிக்குமவர்களாக. ஸல்லியோகினால் வணங்கு-
 பத்தியோகத்தாலே ஆச்சரிக்குமவர்க னென்னதல்; விசுஷணமான ப்ரதிபத்தியாலே ஆச்
 சரிக்குமவர்க னென்னதல். யோகு - யோகம் - உபாயம். பஸ்ஸித்தகூல் கிடத்த பற்பாப
 னால்யே. தேவரீர் திருமேனிக்குப் பாபகருபமான திறத்தை புடைத்தான கடலிலே ஐக
 த்துக்கு உத்தபாதகனென்று தோற்றும் வயுவேடே கண்வனர்த்ததருளுற பற்பாபனல்யே
 யோ. “ ஸல்லியோகினால் ” என்னகயாலே - வாக்பார்த்த ஜ்ஞாநமென்ன, கம்ஜ்ஞாந ஸ
 மூச்சபமென்ன, இவற்றை யோகஸூதாந மென்மிறு குத்திப்புகளில் ஸவதிகருக்குண்டான
 வயாவ்ந்தி சொல்லுகிறது. “ உலாயசீர் ” என்று - அநிகாநிசேஷண மாகவுமாய்.
 “ உலாயசீர் - பற்பாபன் ” என்று அர்வாநிகவுமாய். அப்போது, (௩) “ விதிதீ ”
 என்றபடியே கல்யாணானு அத்தருண ஐகனென்மிறுது. உ.க.

அ. இருபத்துநாலாய்பாட்டு. பாபபாவநனுமாய் நிதாசிய போக்பனுமாய், போக்
 தாக்கலாகத்தாட்டாய் பகிகாத்தையுமுடைய தேவரீர், ஆச்சரிதாஷணத்துக்கு அது
 ருபயாக நிவ்யகிதாநத்தை அழியாமாநிவந்து தோற்றின இவ்வேற்றத்தை நித்யனாநிகள
 னிதல், சிதாட்டயநிதலொழிய வேதநிபவல்லலாசொன்று பிண்ணையும் அந்த நாலிற்றவ்ந்த
 தாத்தத்திலே சபிக்கெருர்.

உ.—கண்ணகிரீபயந்தாநுபங்கயத் தேய்மன்னனலே
 அங்கையாழிசுக்குதன்னே வில்லும் வாளுமெத்தினுய்
 சிவகமாயிதலதேவ தேனுலாவுமென்மலர்
 மல்கைகமன்னிவாழ்மாய் வாழிமேனிமாயினே. உக.

ப.—நா.—கண்ணகிரீ—கங்காநிர்த்தத்தை, பயந்த—பெற்ற, பாநபங்கயம்—திருவ
 புத் தாமரைகல்புடைப, எம்மன்னலே—எனக்கு நாதனுப், அங்கை—அழகிய திருக்கை
 களிகே, ஆழியும்—திருவாழிநையும், சங்கும்—ஸ்ரீ பஞ்சஜக்பத்தையும், தன்னு—கொ
 யோதகிபென்னும் கதையையும், வில்லும்—சார்ங்கமென்னும் திருவில்லையும், வாளும்—

(அ) “ யதறுதாநிஜாயதே ” (உ) “ பதாநி ” (௩) “ விதிதீ ”

கந்தகமென்னும் ஸாணியும், ஏந்திலும்—தரித்தருளினவனுப், கெடைய—காலிம்மலையத
ரஞ் செய்தருளி ஹிர்ண்யகையாகே, தேவதேவ—நித்யஸூரிக்கினை யெழுநிக்கென
ண்டவனும், தேன் உலாவும்—மது வெள்ளமிடாநின்றதாய், மெய்—மீர் துறான, மலர்—தா
மசாயலணைப் பிறப்பகமாகவுடைய, மங்கை—கம்பெனவரி ஸம்பாணவாண பெரிவாயிரட்டி
யார், மன்னிவாரும்—நித்யவாணம் பன்னுநிற, மர்ப்ப—திருமார்பையுடையனும், ஆழி—
கடல்போலே சாமந்தாமான, மேனி—திருமேனியையுடைய, மர்ப்பனை—ஆச்சர்ப்புத்தனை

வ்யா. கந்தகநிர்யயீத பாநபங்கயத்தெம்மண்ணலே. குருபாதகனான குத்பனக்கும்
சத்திவைப்பிறப்பிக்கும் அக்கங்கைக்கும் உத்பாதகனும், சத்தியுத்தர்க்கு நித்யபேபேப
மான திருவடிக்கையுடைய வெண்ணுதனை. ௧ அன்பர்ஷ்ட ஸம்னாநதோஷாரண நித்யர்க்குப்
முத்தர்க்கும் நித்யபேபேபமான திருவடிக்கை யுடையவனென்கை. இப்போது “அன்
னல்” என்று - இவ்வந்தத்தந்தத்தங்கு நித்யேதகமாக ப்ராபிப்பித்த உபநாஸம்நிபா
லே என்னுதனை பென்கிஞர். அந்நகையாதி சங்குநன்கு விஸ்வம் வாகுமேந்தினும். அத்திருவ
டிக்கை அதுபயித்த விழிந்தர்க்கு விசோதிகளை யழியச்செய்யும் நித்யபுதங்களை எப்போது
ஆர்க்கு என்னவருநேதோவென்று என்வதா தரித்து நித்யமன்கனை. தனக்குத்தனை ஆப
ணமான திருக்கையிலே திருவாழி தொடக்கமான பூரி பஞ்சபுதங்களை தரித்தவிதையும் தி
ருவடிக்கையாதி தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறதாய்த்து. சிங்கமாய் தேவதேவ. அத்திவ்யா
புதங்கள் அஸ்தமமாமப்படி வாக்கொண்ட ஹிர்ண்யகை, கலாபுதமான கலிம்மலையாழியச்செ
ய்த ஆச்சரித பகூபாதத்தாலே நித்யஸூரிக்கினை யெழுநிக்கெண்டவனே. நித்யபங்கை
யித்தானத்தின் கையழியும் நித்யஸூரிக்கைக்கிதே அந்நகையையும் அழியமாநிசுநித்த ஆச்
ரிதபகூபாதத்தின் என்வதெரிவது. தேனுலாவ மென்மயம்மங்கை மன்னிவாரமுடைய. செ
வ்வியையும் மென்மயமையு முடைத்தான தாமகையில் பிரப்பாநம் பருவத்தானும் நித்யப
போக்யமான பிராட்டி நித்யவாணம் பண்ணி யதுபயிக்கும் திருமார்பையுடையவனே. இப்
போது “அகங்கைலேன்” என்றே ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஹிர்ண்யகை யழியச்செய்த விச
த்தாலே, (௧) “ ௭௨-பிராபிபிஷ்டவெ ” என்றபடியே இவ்வடியிலே பிராட்டி. அத்தா
தாம் பண்ணியபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - நித்யஸூரிக்கைவாக்மன்றிக்கே தலை
நீப்பாட்டிலே அதுபயிக்கும் பிராட்டியும் இவ்வச்சரித பகூபாதத்திற்குத் தேவநித்யக்கும்
படியைச் சொல்லிற்றுத்தது. “என்னடியாரது செய்வார்” என்றிதே அவந்படியிருப்ப
பது. ஆழமேனியையனே. கடல்போலே சாமந்தாமான திருமேனியையுடைய ஆச்சர்ப்பு
தனை. ஹிர்ண்பனுக்கு அபிபவரியான அந்நகையுடைய ஆச்சரிதர்க்கு சாமந்தாமானப
டியைச் சொல்லுகிறது. ௧௩.

அ—திருபத்தஞ்சாய்ப்பட்டு. அந்நகையேபேபுனான ப்ராணஸாநாநாநாய கிரேதி
வைப்போக்கினபடியை அதுபாஷித்துக்கொண்டு, அவனுடையவணவன்றிக்கே ப்ராபேஜ
கார்தபானான இத்தான்க்கை அத்தியாயும் அவ்வணவும் புராநிஸாதே விமுககான ஸம்
ணரிக்கை ப்ராபாயத்திலே திருவயிற்றிலே வையத்து கருகித்த இவ்வபத்தகைத்தவந்த
அநிபவம்மாராஷ்கெஞர்.

ஸ்ர.—வரத்தினிர்விரத்தை மிக்க வானேயிற்றாழ்வான்
உரத்தினிர்விரத்தைவைத்துகிர்த்தலத்தையுண்ணும்

(௧) “ ப்ரதாய்ப்பரிஷம்வஜே ”

(௧௩)

இரத்திரீயிதென்னபொய்ந்தமண்வயிற்றுளே
கரத்திபுங்குத்தையாவ் கண்ணலால் கண்ணனே. உரு.

ப-ரை. வாத்திலில் - பந்தமா தனக்குத்தந்தனாத்திலே, மிக்கரித்தன - மிகவும்
விசுவாஸமுடையனாய், வான் - வான் போன்ற, எயிது - பந்தையுடையனான, மற்றவன் -
சத்ருவான ஓரினையனுடைய, உரத்திலில் - மார்மிலே, காத்தனையத்து - நிருக்கைகளை
வைத்து, உலித்தலத்தை - நிருவுவிராலே, ஊன்றினாய் - ஊன்றிக் கிழித்துப்பொடிப்பாய்,
நீ - வாமாவதாரஞ்செய்தருவின நீ, தன்வந்தாஜாதனான மஹாபலியிடத்தில்கொண்டு,
இரத்தி - மூலமுமந்தாலென்று இரத்தாய்; இதென்னபொய் - இரத்தமன் - அத்தித்தித்துப்
பெற்ற பூயியென்று, ப்ராளயத்திலே, வயிற்றுளே - நிருவயிற்றிலே, கரத்தி - ஒளித்து
வைத்துக்கொடுத்த, கண்ணனே - கர்ஷணனான, உன் - உன்னுடைய, சருத்தன - நினைவை,
யாவர்கானாவன் - அழியவல்லவா சொன்னார்.

வ்யா. வாத்திலில் சித்தந்தமிக்க. தனக்குத் தந்த வாத்திலே அப்பாதத்
தைப்பண்ணி, வர்பாதனான பந்தமாய்க்கு உத்தாதனாவதெனிடே கிரோதித்து. அவ
னாலே உத்தாதனான பந்தமா தனக்குத்தந்த வாத்திலேயிறே மிக்க சாத்தனையப்பண்ணி
ந்து. (௧) “கோயம்விஷ்ணு” என்றானிறே. தன்வந்தாக்குப்பாம்பான வடிவகொள்ள
வல்லவென்று உண்ணியபிபாதே வரத்தையே விசுவஸித்திருத்தவன். வானெயிற்று. வான்
போலேயிருத்தே எயிற்றையுடையவன். இத்தால் - ஓரினையனுடைய பூஜபகத்தாக்கொ
கிந்து. வரபகத்துக்குப்பாம்பானவடிவகொண்டப்போலே பூஜபகத்தையழிக்கவல்ல என்
சுத்தியென்றறிந்தவன். உண்ணியபிபாதே தன் வரபகப்பூஜபகத்தை விசுவஸித்திருத்தமி
கேடன். மற்றவன். சத்ருவானவன். எம்பந்த மோத்திருக்க, “மற்றவன்” என்றிதது.
ஆச்சிதசத்ருவே தனக்கு சத்ருவென்னும் நினைவாலே. உரத்திலில். துர்மாய்மை கிடந்த
கிடந்ததைக் கொட்டமிலாவாஸப்போலே துர்மாய்க்கிடந்தமார்மிலே. கரத்தனையத்து. (௨)
“கவெயுடிவயுடேகேகேகேகேகேகேகேகே” என்று அக்ருதானைக்கு ஜீவாதேனது
வாய், “அடிச்சியோந்தலைகைசையினியாய்” என்று - ப்ரணயிரிக்கு போய்யாயிருக்கும்
நிருக்கையை துஷ்பர்த்தியான வவனுடைய தின்னியமார்மிலே வைத்து. உலித்தலத்தை
யூன்றினாய். வரபகத்துக்குப் புறம்பானவதனாதமாய் அத்தந்தம் வ்ருமாவான வுவினாலே
அவாய்மேகொள்ளாய். தலம் - நிலமும், இதமும். இரத்திரீ. ஓரினையனிற்காட்டில்
தன்வந்தாஜான மஹாபலியைக்கலிலே ஒளதார்ப்புணமென்பதொரு குணமுண்டாவதாலே
அத்தித்தித்திலேயிழிந்தாய். இரத்திரீ. வர்வசத்தியாய் அவர்ப்பத எம்மந்தகாமனான நீ
அஸம்புரிந்தனொருத்தக்கையாலே விரப்பதே!. ஓரினையன்களாக உடம்பை அழியவயிற்றாய்,
ப்ரயோஜனார்த்த பானுன இத்தாதுக்காக உளக்குறியுபகமான ஒளதார்ப்பத்தை அன்றழிய
மாரிந்து. இதென்னபொய். உன்னதத்தை தொன்றை அத்தித்தியாவதெனிறே உளனா
த்திதம்மம் மெய்யாவது, தன்னதென்கைத் தந்தானுவினிறே மஹாமலி ஒளதார்ப்பம் மெய்யா
வது. இதுபொய்யென்னுதே “இதென்னபொய்” என்றது, அத்தித்தியவலமான தனாகி
யபாதசக்தைக்குதி ஒளதார்ப்பது, (௩) “யத்ராஜீவிதுவயு” என்று - ஒளதார்ப்பத்

(௧) “கோயம்விஷ்ணு” (௨) “அப்பேஷுப்ப்ஷ்டே மஹைந்தபம்மகரிஷ்யமி”

(௩) “யத்ராஜீவிதுவயு”

துக்கு பலமாகவறாபவிக்கு இந்தப்பத்ததைச் சொல்லுகின்றது. ஆக, பாயாணக்காரரே பொய்யென்னவொன்றுது, தன்னத்தை அன்னதாக்கிக்கொண்டு பிரக்கையாலும், மற்ற பவி அவனத்ததைத் தன்னதாக்கிக்கொடுக்கையாலும் பெய்யென்னவொன்றுது, ஆகையாலே “இதென்னபொய்” என்கிறார். இவ்வண்ணவயிற்றிலேகூற்தி. அந்தித்துப்பெற்று பூமிபென்று பாயாணத்திலே ஆபத்தே தோதுவாகத்திருவார்த்திலே ஓவரித்துவைத்த சாதித்து. உன்கூற்றையாவர்காவையல்ல. உன்னினைவை வாய்க்காரையல்லார். அந்த பாயாணானுள் பாத்நாத்தினே, பாயாணாத்நாபானுள் இத்தானே, கிழகாரன னை னாரிகனோடு வாசியுள் சாதிக்கிற உன்னினைவை இவ்வாறாகத்தான் அறிவாய்க்கார். கண்ணோ, கர்ஷணனும் வந்தவதரித்து இடக்கையும் வங்கையுமறிபாத இடைபடையும் பாதக வாயும் சாதித்து உன்னை பொழிபச் சொன்னதபடி. பன்னி, அவர்களுக்கு கியாய்பனாள் பி பெயருகிச்செய்ய வேணுமென்று கருத்து. உரு

அ. இருபத்தாரும்பாட்டு. ஸ்வரீவாறாகனாதி வாயிரிப்போக்ப்பாண வகாண ஆச்சிதார்த்தமாக தேவனாநிபயாக்கியும் கோபனாநிபயாக்கியும் அவதரித்துப்பண்ணிவ ஆச்சிபங்களை ஆறிய வல்லாரென்கிறார். வாமாவதாரத்தோடே கர்ஷணவதாரத்துக்கு ஒருவகையாலே ஸாய்க்கம் சொல்லவாரிருக்கையாலே இவ்வாதாரத்தையுஞ் சேர்த்துவிட திக்கிறார்.

மு.—ஆனிரேபெண்ணுமாயி வல்லவோடுகெல்லவாய்
 னானோடாணையுமாயி பொன்றவாறாணையாய்ப்
 பூனிரேபெண்ணுமாயிப் பெய்யிரேபெண்ணு மெய்யுமாய்க்
 கானிரேபெண்ணுமாயிப் கார்த்தசென்றகெல்லவோ. உக.

ப.—ஆனிரேபெண்ணுமாயி—கந்திரும் கிபாகத்தாலே கர்ஷணத்து அவ, அக்கு கிர்வாறாகனும், அல்லவோடு—சுயம்மைபதார்த்தத்துக்கு கிர்வாறாகனும், இத்தக் கந்தாய பதார்த்தங்களில், கல்லவாய்—கிவகாணபதார்த்தங்களுக்கு கிர்வாறாகனும், னானோ டோணையுமாயி, கீம்புலன்களுக்குக் கந்தாரத்தமவாய், ஒன்றவாதாயைபாய்—பாவையாய் பரிணமிக்கிற பாத்நிதத்தத்துக்கு கிர்வாறாகனும், இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகாரும் கிர்வாறாகிற்றி, பூனிரேபெண்ணுமாயி—பாதக்களை ஆகரித்துப்பிராரும், ஆபனா—இடைபடையும், பெய்யுமாய்—அசாச்சிதான தார்போதனாதிசுக்குப் பெய்யுமாய், மெய்யுமாய்—ஆச்சிதான பண்டவர்களுக்கு பெய்யுமாய், கானிரேபெண்ணுமாயி—பூமிபை ரீதேத்துவாய்க்காதக், கானியாய்—பாத்நாசாரியாய், கார்த்தசென்ற—கந்தார்த்தசென்ற, கன்வனே—கந்திரியனே

க்யா. ஆனிரேபெண்ணுமாயி. இப்படிக்காலத்தாலே ஜகத்துவித்தந்தாயாலே வேணுமென்று கந்திரும் கிபாகத்தாலே கர்ஷணத்தும் அர்வோர்ப்பும் கார்த்தித்தும் ஸங்கரிக்கித்தும் இப்படி அந்தாரத்தமவாயின்று கிர்வாறாகனும், அல்லவோடு ஒன்றுக்கு ஒருவகையில்கேயிருக்கிற சுயம்மைபதார்த்தத்துக்கு கிர்வாறாகனும், கல்லவாய். இந்த விதத்தாய்கிவிட்ட பதார்த்தங்களிலே கிவகாணபதார்த்தங்களுக்கு கிர்வாறாகனும். ஸவகாணபவாத — புருஷார்த்த ரூபியுண்டாகை. அவர்களுக்கு கிர்வாறாக னாகையாலது—

(ச) “ஃரேபி வாயிரேபெண்ணு” என்கிறபடியே புருஷார்த்த னாதார்த்தமுள்ளு

(ச) “தமாயிபுத்திரியாகத்தம்”
 (-க)

ஊனெனிடாணையுமாவீ. புருஷார்த்த ரூபிலிளதார்க்கு பெய்கம்பாண சந்திதகருக்கு
கர்மாதுகம்பாடு நிபாமகனும், சணபத்தன்ப்பாண இவையும்தும் - ஆந்தகரும் உபந
கந்தம். ஒன்றவாறுமாவையம். இவற்றினுள்ளே ஒன்றுக்குக் காரணபாணவயன்றிதே,
உத்தவகனோடு அதுகந்தகனோடு வாயிற னர்வமுயாப்க்கொண்டு பரிணமிக்கவன் பாக்
ததவத்துக்கு நிர்வாணகனும், (க) “ ௪௪௪௦௮௮௮௮௮௮௮௮ ” வன்னகட
வதிதே. “ மாவை ” என்று - ஆச்சப்பவாயிபாய், ஒன்றுக்கு நிர்வாணகன மாவை, நி
க்கே ஸகலபதார்த்தகனாவும் சேதாஹுதப கர்மாதுகனாக நின்றுதிக்கவர்க ஓர்சயத்
தையுடைய பெள்ளவயம். பூணியேணுமாவது. இப்படி ஸங்கப்பத்தாடு ஸகலமுந்
நிர்வாணிக்றே நி ஆச்சிதபரிந்தாணுத்தமாத அவாதான கிசுதத்தாத கோபணாநிபயக்
கிக் கொண்டவதரித்து உண்ணப்பேணுதே பகக்கிண்பிபணும் இவையுதி. பூணி - பர.
பொய்வினோடு மெய்யுமாய். அவதரித்து அகிக்கும்பேது அசாச்சிதான துர்யோதனதிகன்
பக்கலிலே பொய்வையும், ஆச்சிதான பண்டவர்கன் பக்கலிலே மெய்யையு முடைய
யாய். கண்ணிபேணுமாவையம். மஹாபலியானே அபுத்தயப் பூமிபயப் பேணித்தன்
கிண்பேணுதே ப்ரஹ்மசாயியாய். கந்துசென்றகன்வனே. மகரத்துக்கொண்டு சென்ற
கத்தியினே. மஹத்துக்கொண்டு செல்கையாத - பிச்சவ்யமான வைபவம் தோற்றுமே
பூமிபய மஹாபலியுக்கட அத்தியாப்ச்செல்லுக. கத்தியினுதலையாத - கர்வ்வார்த்
தாத செவிப்பாடபடி. அதுதாலும் சேத்தாலும் மஹாபலியை வசிகரித்துக் கிதகாநிக்
காட்டிப் பெரிபகாசனே அசாத்தகொல்லுக. கந்துசென்ற கன்வனே. “ உன்ன யர்
மதிக்கவன் ” என்று மேம்பாட்டோடே அர்வயம். உ.க.

௧. இருபத்தேழாய்பாட்டு. சேதாசேதா கிலகணபாண உண்ணுதப அபரிச்
சிக் வகபயத்ததப் பரிச்சேதிக்கெனும் குணப்பிரிதனும் பூமிபய அசாத்தகொண்ட வடி
வைப் பரிச்சேதிக்க வண்ணாசென்றெனும்.

மு.—வின்கடத்தேந்தியாய் வினக்குணமுந்தியாய்
பண்டகடத்தேதமேவு பாவணாணதனே
என்கடத்தமேகினோடிக்கு சென்றுமாவையம்
மன்கடத்தவண்ண நின்றுமாரி மதிக்கவல்லதே. உள.

ப-ண.— கிள்கடத்தியான முண்பாக்கி, கடத்த—உளக்குள்ளே யாப்படியான வ்
வருபத்தையுடைய, சோதியாய்—வ்யயப்பாசன வந்துயாய், கிள்கு—பாசனியா நிள்
யுள்ள, ஞானமுந்தியாய்—ஐஞானபத்தவாச்சயமான ஆதய்வருபத்தாத் சரிமகவுடைய
னும், பண்டகடத்த—வேதத்தாலே பரிச்சேதிக்க வொன்றுத, தேதமேவு—தேஜஸ்வையே
வ்வருபமாசவுடையனும், பாவணாணதனே—தேவயார்த்தபரிசுதான னர்வெச்சவனே, என்ன
டத்த—அன்கம்பாதமான, யோகினோடு—கம்பாணாணவக் கனோடேகட, மானியாய் இரந்து
சென்று—வாமவேஷத்ததக்கொண்டு அத்தியாய்ச்சென்று, மன்கடத்தவண்ணமின்றி—
பூமிபயவன்குதொண்ட ப்ரகாசத்தத யுடையவுன்னே, யர்வதிக்க வண்ண—பரிச்சேதிக்க
வண்ணார்.

(க) “ மாவைத்துபாக்கி மிதித்தாத ”
(௪௪)

வாய். விண்ணகத்தோதியாய். விபூஷண மூலப்பாத்தி உணர்குன்றே யாம்படியான
வீரவருபவையவத்தையுடைய வவயம்பாசாசமயத் தவாய். "காதிவருபினை" என்ற -
மூலப்பாத்தியை "விண்" என்றித சுபத்தத்தலே சொல்லிற்றிதே. இதுதவர்க்குநாங்கி
வித்தகை. 7. 10. 8) "அகாபெரு கருவெழு கரு" என்ற மூலப்பாத்தியை ஆகாச சுபத்
த்தலே சொல்லிற்று. விளங்குருவழித்தியாய். வவயம்பாசாசமயம், இவ்வருணவாயாச
வையாலே இவ்வாச சுபத்தாச்யமண ஆதமயவருபத்தகச் சரிசமாகவுடையவாய். ஆக இவ்வ
டாதுய். (உ) "கண்ணெனையாருவெழு கருவெழு" என்றிதபடியே விபுங்குணா
சுபத்தவர்க்குச்சொல்லிற்று. பண்குத்ததேசமெவ்வு பாவவகையுடையே. வேதத்தாலே பரிச்சே
திக்கவொண்ணாத தெஜ்வகையே வவருபவாக வுடையவாய், நேயப்பாத்தியைனான வ
யேச்சுவரனே. வேதம் வவாப்தவகையாலே தத்தவாசுபத்தத்தலே வேதத்தகச் சொ
துவிறு. சேதாசேதவகையே வவாபித்து நித்தக்கசுபத்தேயும் தத்ததேவகையாலு
வப்பாத்தியைவாயும் அபித்தமயச்சுத்தலே சேதாதுக்கு வந்த தோஷத்தகப்போக்
வவகையாலுமாயும் நேயப்பாத்தியைனென்றித. எண்ணகத்தேயாகிற்றே. அளவ்வாதம
கவயானருவகையாலேகூட. மேரு—பேரகம். அதாவது — கவயானருவையோகப்
(உ) "வாயு வெப்பமெவெழு" என்ற—பேரகசுபத்தத்தலே குணபேரகத்தகச்சொ
லிற்றிதே. இவ்வு சென்மயவாணியாய். இப்பிதே தகையேதவயென்றிதேதாந்த வாயா
வத்தகக்கொண்டு அபத்தியாய்ச்சென்று. மண்ணகத்தவண்ணம். பூமியைவளந்துகொண்
ப்பாசாத்தக. அதாவது—"இத்தாதுக்கு மறவாசியாலே அபதந்தமன சாஜ்வகை
வாக்கெக்கொடுக்க" என்றித வவாதுத்தாலே வவித்தசுத்தபாச விபாசமத சதுத்ததபுல
ந்தகத்தவன சேதாச தவகையிலும் திருவகையையகக்க. கிணின. சேதாசசேதாவியை
மாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வவருபவையவத்தையுடைய
வாய், அதுக்குமேயே குணச்சரிதனய்க்கொண்டு பூமியை வளந்துகொண்டவண்ண. து
மதிக்கவல்லாறே. பரிச்சேதிக்கவல்லவாய். வேதவகையாலே பரிச்சேதிக்கவாயோ, இவ்வா
துவான வையிதவாய் தான் பரிச்சேதிக்கவாயோ, அம்மேன்கையையப் பரிச்சேதிக்கவோ, ப
ரிச்சையையப் பரிச்சேதிக்கவோ, எத்தத வாய் பரிச்சேதிக்கவல்லவாய். அதாவ; விண்ணகத்தே
தியாய். பாமபத்தத்தகவவருவாய் வவயம்பாசாசமயன திவ்வாத்தமயவருபத்தையுடைய
வாய். இத்தகை—நீரிபாத்தியுதியுய் தனக்குன்றே யாம்படியான வவருபவையவத்த
சொல்லுகிறது. விளங்குருவழித்தியாய். இவ்வாய் விளங்குருவழித்தியையுடையவ
திவ்வாத்தமயவருபத்த ஆச்யமயவருபத்த இவ்வாத்தத்தகப்பாசாசமயன திவ்வாத்தத்த
யுடையவாய். இத்த இவ்வாய் வுக்குணக்கருக்கு முபவகையாய். (ச) "வாயு வெப்ப
மெவெழு" என்னக்கவையுடையே. பண்குத்ததேசமெவ்வு பாவவகையுடையே. சுருதிய
பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பாயத்தத்திலே நிப்பவாணய்பவண்ணவருபு, வண்ணாசிகையு
தோஷத்தகப்போக்கவல்ல நேயப்பாத்தியைத்தவத்தையுடைய வவச்சுவரனே. எண்ண
யோகிற்றே. (சு) "வாயு வெப்பமெவெழு" என்றிதபடியே அப
சிக்கமாய் அளவ்வாதமன ஆச்சுசு சத்தியோகத்தையுடையவாய்க்கொண்டு, மாணிய

(அ)	“ஆகாதே ஒதஞ்சப்போதஞ்ச”	(உ)	“அனேரனையாக்கமுறதே மறநீயா
(ஆ)	“பச்சமேயோக அமைனலம்”	(ஈ)	“ஷாட்டுளம்பகிச ஷும்பேதலம்”
(இ)	“பரவாயாக்நிச்சிவிதைதல ச்ஞயதே”		
	(உத)		

இருந்தனென்று. அதிர்ந்தியமாய் அபரிச்சிதமான திவ்யமங்கன, கிந்தாநுத்ததப் பரிச்சரம் மாக்கி, மதறாபலியுடைய சைஷுங்கிஷயபாக்கி அத்திறப்பாச்சென்று. மங்கலத்திஷணணம். உத்தரமய அத்தித்த இரண்டாயினவே கைகளைக்கையையும் அளந்து கொள்ளுகையுடன், சிறுநாலைக்காட்டிப் பெரியகாலையே அளந்துகொள்ளுகையுடைய இப்பாசாதந்தையுடைய, கிண்ண. அபரிச்சிதமான மலயுபாஸபவந்தையுடன்—ஸபாய், அந்த மலயுபத்தாக்கும் மலயுபாஸபவன குணங்களுக்கும் பாகாகமான திவ்யகிந்தாநுத்ததநாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கொண்டிருந்த பாயதந்தையான மலயுபாஸபவந்தையுடன், உன்னுடைய ஆச்சரியத்தைப் பிரேரிக்க அத்தாலே பிரேரித்ததுமன்று பூயிஸயபாஸ்துகொண்ட வுண்ண. சூர்மதிக்க வல்லவோ. இவற்றிலே பொன்னற ஒருத்தராலே பரிச்சேதிக்கப்போமோ. ... உள்.

அ.—இருபத்தெட்டாய்ப்பாட்டு. ஸங்கல்பலேசத்தாலே அண்டகாரணமான துஷ்கர்ஷ்யுதலான கைக ஸங்கல்பமையும் பண்ணக்கடவரே, ஸங்கடமான துஷ்கதினே ஆர்ந்திரசைஷுரத்தமாக உண்ணபயிபமாநி அநேகவதாரங்களைப்பண்ணியும், ஆர்ந்திரசைஷுரத்தான துஷ்கத்தத திவ்யபுத்தகங்களாலே கைகொட்டு அழிக்கையுமாதே இவ்வாச்சரியங்களை ஒருவருமறிப்பவல்லாரில்லையென்கிறார். “ஒருத்தரும் கிஞது தன்மையின்வெண்ணவல்லவோ” என்கிற மேலிற்பாட்டில் கரிபை இதுக்கும் கரிபை.

சு.—படைத்தடாரிடத்தளத்தனையிழித்தபெளவரீர்
படைத்தடைத்திழித்தின்று முன்கண்டதபெற்றிவேய்!
மிடைத்தடாமிலாமிலான் விளங்குதலாணுர்புகப்
படைக்கலம்விடுத்த பல்படைத்தடக்கைமையனே. உள்.

ப.—பெளவரீர்—அண்டகடாநுயான ஏகாந்தாவந்தை, படைத்த—ஸங்கல்பத்த, பாள்—பாசபாஸவந்திலே அத்திப்புகையான பூயிஸய, இத்து—வாஸதமாய் அண்டபித்திரிவேயுக்கு இடந்தெய்திது, மதறாபலியாலே அபுத்தரத்தானபூயிஸய, அளந்து—வாமாஸவதாரஞ்செய்தருளி எண்ணிக்காட்டுகிட்டு, கையித்திகப்பாஸயத்திலே ஸதாஸாரியாய், அது—அத்தலேசத்தத, உண்டு—தன் திருவயிற்றிலேவைத்து, உயிழந்து—பின்பு வெணிகாணைப்பறப்பாட்டிட்டு, பெளவரீர்—அண்டகடாத்தலத்தின்கண்ண ஸமுத்தாங்கலிலே ஒரு ஸமுத்தாத்தத, வுணாணைச்சாணப்புகு, படைத்தடைத்து—படைக்கைத்திராட்டியடைத்து, முன்—பாஸதமாநி கன் ஆத்தாஸதஸைச்சிவிட்டி. உதவுகக்காக, அதின் - திருப்பாத்தலிலே, கெட்டு—கண்ண வந்தருளி, தேவர்கள் இழந்தபொருள்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கக்காக, கடைத்த - அக்கடைக்கடைத்தருளின, பெற்றிவேய் - மலயுபவந்தையுடையவனே, மிடைத்த - கைகித்த வந்த, மாலி—மாலியும், மாள்—மிடுக்களுள், மாலியிலுக்கு—ஸுமாலியென்னும்புகழும், காலனார்புக - மயபுத்திரேபாம்படிக்கோக, படைக்கலம்விடுத்த - ஆபுத்தக்கையேயினவ ளும், பின்னும் விசேரிதிரிஸவந்தக்காக, பல்படை - அநேக ஆபுத்தக்கையேயினவ ளும், பின்னும் விசேரிதிரிஸவந்தக்காக, பல்படை - அநேக ஆபுத்தக்கையேயினவ ளும், கை - திருக்கைகையுடைய, மையனே - ஆச்சரியபூதனே என்று எடுபடுகிறது.

மீயா. படைத்தடாரிடத்து “பெளவரீர்படைத்து - பாசிடத்து” என்று அர்வயமாகக்கடவது. (க) “ஸவஸவஸவஸாடுதெ” என்கிற படியே - அண்டகாரணமான ஏகாந்தாவந்தை ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸங்கல்பத்த, துஷ்கர்ஷ்யமான அண்டத்தையும் அண்ட

பு.—பரத்திலும் பரந்தையாதி பெளவீரணக்கிடக்
காத்திலுமொருத்திதன்னை வைத்துக்கூறவந்தும்
காத்திலும் பிறத்தியாத புணரமுத்தியாயினும்
ஒருத்தரும் கிணறுதன்னை யின்னதென்னவல்லவிரே. உக.

பு.—பரத்திலும் - த்ரிவிதாத்மஸர்க்கத்துக்கும், பரந்தையாதி—பெளவீரணவசுஷ
ன்பத்தையுடையபாய், உரத்திலும்—திருமார்க்கிலே, ஒருத்திதன்னை—அந்நிதியைபாண பெரிய
பிராட்டியபாண, ஸகந்தா—பிரியாமல்வசத்து, உகந்தா—ஸம்ச்சேஷ சவகனீ அதுபயிக்கிற சீ,
(ஆர்ந்தாஷுணத்தக்காக அகிருத்தாருபியாய்க்கொண்டு,) பெளவம்—சுரோப்தியிலே, நீர்
அயின—நீரோடுக்கையாக, கிடத்து—கண்வளர்ந்தருளி, (சேதா—விஷயத்தில் செய்த அதுகா
ணம் பரவலையுடையபாணமே), அது அன்றியும்—அதுக்குமேலே, காத்திலும் - மதுஷ்யபோசி
யினும், பிரத்தி - சாமக்க்ஷணதிருபேணவந்தையாதிர்த்தவணும், காது—கை அதுபாக்கருக்கும்
காதலும், நுணரமுத்தியாயினும் - இவ்வகண்வருபணவனே!, ஒருத்தரும் - வேதனையதிக
கனிக் ஒருவரும், கிணறுதன்னை - உன் அதுகாணத்தினென்னைய, இன்னதென்னவல்லவிரே—
எனவதிதிரிந்து பரிச்சேசிக்கவல்லவிரே.

பு. பரத்திலும் பரந்தையாதி. (க) “வாஸீவாஸாஸாஸாஸா” என்றொருபடியே
த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்துக்கு மல்லருகான. ஸ்வரூபவசுஷன்பந்தாது யுடையபாய். அந்
தாம், “உரத்திலும் ஒருத்திதன்னை வைத்துக்கூற” என்றொருவித அந்நிதமாகக் கூடவது.
மேற்கொள்ள ஸ்வரூப வசுஷன்பந்தாதுக்கும் அல்லருகான உகந்தாவுக்கும் தோதுவா
யிரே ஸ்ரீபீபித்தியமிருப்பது. உரத்திலும். சசப்தத்தாலே - ஸ்வரூபார்த்தப்பாவத்தையும்
ஸமுச்சயிக்கிறது. அதுக்குமேலே, பதவிஷீவர்க்கத்தையும் ஸ்வரூபார்த்திக்கிறது. ஒருத்தி.
அந்நிதியை. “வடிவியோபிச்சாமஸ்க்கன்.” அதாவது - த்ரிவிதாத்மஸர்க்கத்துக்கும்
ஸ்வாமியியாய் ஸர்வேசுவாதுக்கு பாதா மதுஷ்யபாயிருக்கை. தன்னை வைத்து. “அக
கெல்லேலிதையும்” என்று மேல்விழக்கடவ இவ்வந்தனை, தான் “இறையுமகெல்லேலி”
என்று திருமார்க்கிலேவைத்து. உகந்து. * துஷ்யபவையோ வந்தையாயிருத் துன்னவிரே
மே ஸம்ச்சேஷாஸகனீ பதபயிக்கிற சீ. பெளவீரணக்கிடத்து. சக்தயவர்க்கத்தினுடைய
சக்தனும், பிராட்டியக்கல் ப்ரிதிக்குப் போக்குவீடாயிரேயிருப்பது. ஆர்ந்தாஷுணத்துக்
காக அகிருத்தாருபியாய்க் கொண்டு சுரோப்தியிலே நீசே படுக்கையாகக் கண் வளர்ந்தருளி.
(உ) “கிரவாசுமேபுஷஸாயித்ய” என்றொருபடியே - தாபார்த்தத்தக்குப் புலாய்க்கொ
ண்டு அபேஷா நிரபேஷமர்க்கக் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மைவைச் சொல்லுகிறது. இது—
ஸங்க்ஷணபந்தயும் வ்யூத்திக்களுக்கும் உபகாணம். அந்நிதியும். ஸம்ஸாரத்தில் அநெ
கல்பமாய்க் கிடத்தசேதர்க்கு ரூபகாமக்கனீக் கொடுத்தும், சாந்தார்பாதாநதிகளைப் பன்
னியும், ப்ரஹ்மாநிக்ஷணத்ய ஆர்த்திகளைப் பரிஹரித்தும், இப்படி கணித்துப்போக்த வ்யூ
தாவதாஸகனாலே தீவ்ரீருடைய அதுகாணம் பரவலையுடையபாணமே, அதுக்குமேலே
காத்திலும் பிறத்தி. (உ) “காஸுமேபு” என்றொரு ப்ரஹ்மநிக்ஷணத்தும் சீ குத்தாவியுப
மான மதுஷ்யபோசினியில் தந்தஸ்தாநியுபயக் கொண்டு சாம க்ஷணதிரு ரூபத்தாலே வந்த
வதரித்து. இது, தேவயோசியினும் திரிபய்யோசியினுமுண்டான அதுதாஸகளுக்கு ரூப

(ச) “பாபிபாணம்யஸம்” (உ) “தாபார்த்தோஜஸாயிதம்” (உ) “ஸர்வகந்தி”

சீ சு. ஸீ—வெறுப்பு.

லகஷணம். (௭) “ ஸௌந்தராதிரஸூகஸிதாஸு ” என்னக்கடவதிறே. ௩௩ இப்படி
விஸந்தர்சனான நேறையியோசிரியிலே வந்து அவதரிக்க வேண்டுமென இவ்வாறுபுடைய
குறையாகேயென்கை. ஞானமுநீர்த்தியலினும், ஜ்ஞாநம்வருவானினும். இப்போது ஜ்ஞா
நாதிக்வும் ரோவதுவென சுகிங்கைக்கு விகாரியுமவென்னக்கடவகை. ப்ராப்தியுண்டானு
தும் விகாரியாதவென சுகிங்கப்போவதிறே. சகந்த ப்ராநாமென்ன, ஆசாயோபதேச
மென்ன, அழகென்ன, சிலமென்ன, வாயாதிகளாலே ஆசாயனாநாகையானருகெனப் பிறப்
பிக்க வேண்டுமபடியிறே சோதானுடைய பான் திரேபதமிருப்பது. ஒழுந்தும் கிணுதன்னம
இன்ன நேன்னவல்லதே. வேதக்கொன்ன, ஜ்ஞாநாதிகான வையிக்கொன்ன, இவர்கொரு
த்தரும் உன்னுடைய அதுதாதுத்திறுடைய என்னவைய ஏனம்விக்மென்று பரிந்தித்தகை
வதே. தன்னையழியுமாரி பகவத்கம்மபந்தத்தை அதுத்துக்கொன்னுள் ஸம்ஸாரிகளை, தன்ன
அழியுமாரி சுகிங்கிற அதுதாதுத்ததை எவாரியவல்லதே. ௨௭.

அ. மூப்பதாய்பாட்டு. தெழிப்பாட்டிலே - “ சந்திரம் நிர்த்தி ” என்று - ௩௩
ஷயயோசிரியில் அவதாரங்கன் ப்ராந்தையானகயதும், அதுக்குத் தெழிப்பாட்டிலே, “ அது
ன்னுமிழ்த்த ” என்று - ஸந்தானசாரியவதாரம் ப்ராந்தையானகயதும், ஸந்தானசாரியு
டைய மெனத்தயத்திறும் சந்திரதும், சகந்தந்தி திருமகனுடைய அவதாரத்தின் பெய்ப்
பாட்டால் வந்த மெனத்தயத்திறும் விராஜிவது நிரேபதெருத்—இப்பாட்டில்.

மு.—வானகமும்மண்ணகமும் வெண்புருஷகடல்களும்
போனகஞ்செய்தாலிலைத் துயிறுபுண்டரிகளே
தேனகஞ்செய்தண்ணை மலர்த்தழைய் ஸம்ஸாரியாய்
கூனகம்புகத்தேறித்த கொற்றவீரவியலிலையே ௨௦.

ப.—வானகமும்—ஸ்வர்க்களோகத்தையும், மண்ணகமும்—பூமிகளத்தையும்,
வெண்பு—அந்த பூமிக்கு ஆதாயான ஸ்பந்தருகபர்வதங்கையும், விழுகடல்களும்—ஸ்பந்தரு
த்தக்களையும், போனகம்செய்து—அறுதுசெய்தருளி, ஆலிங்—நாஸந்தகிரியிலே, துயிறு—
கன்வளர்ந்தருவினவருப், புண்டரிகளே—நாயகமனனாபொத்த அலபவர்க்கையுடைய
யாய், தேன் அகம்செய்து—வன்கென் நெருக்கியிருப்பதாய், தன்—ருவிந்திருத்தல்வதாய்,
௩௩ - பரிமலிதாய், மலர் - செவ்வியவயுடந்தான, கழாய் - திருத்தாயுடையத் தொக்கப்
பட்டு, ஸம்—விவகநாயகன், மலையம்—திருமலையுடையவனே. வன் - கசியுடைய
கன், அகம் புக—உன்னையடங்குப்படி, தெறித்த—கன்மென்க்கத்தெறித்தவருப், கொற்றம்
விவ்வி அந்நியே—ஐயபாதபாண விவ்விவயுடையவன்க்கியோ! என்று நிரேபதெருத்.

வ்யா. வானகமும் மண்ணகமும். ஸ்வர்க்களவானகளான இந்தாதி தேவர்களுள்,
அவர்களுக்கு போகப் போகோபகான போகந்தாயகான ஸ்வர்க்களதானும், பூமியினுள்ள
மதுஷயாதிகளும் அவர்களுக்கு வானஸந்தாயகான பூமியும். (௨) “ கணாநெருமணி ”
என்னுயாப்போலே, தேவகாநிரத்தத்தாலே-மதகிகளாயும் செவ்வுதெனது, ப்ராஸயத்தில் ஆ
பந்தானுள் மதகிகளாகையிலே. இந்தால் - பூமிவினன்னர்க்கு ஆதாயாய் அவர்களுக்கு
அநிரத பண்பாதருமாள இந்தாதிகனோடு ஆதகான மதுஷயாதிகனோடு வசியுற ப்ரா
யாபுத்தில் வந்தால் கன்வருமென்கை சர்வகாகாக்யுபூதகொன்கிறது. வெறும். அந்தபூமிக்கு

(௧) “ ஸுந்தாதிரசாயகாத ” (௨) “ பஞ்சகெயோகந்தி ”

[illegible]

அ. முப்பத்தேதாம்மாட்டு. தீழிப்பாட்டில் - அயதாசன்கலியுண்டான சங்கதவ
தாத யதபகித்தா; இதில் - ஆச்யரீணுக்குமானவன் இரத்தில் அயதாசனரயமான
உபாசரயரயபகனை அநபகித்தே.

மு.—காலவேலிகாலனே கணக்கிலாத கீர்த்தியாய்
 ஞாலமெழுமுனைபெண்டிடார் பாலையுபண்பனே.
 வேலைவேலாவிலவிறுத்த வெல்வினத்தவிறுதல்
 பாலையுபண்புத்தும் முத்தி செய்யமுத்தியெ. 65.

பு-ரை.—காலகேரி—காலகேரியாகிற அணுவானுக்கு, காலகே—மீட்டும்வாய், கண
க்டிலாத—அணவக்டீயபயமான, கீர்த்தியாய்—செய்தவையாகிற கண்பாணகுறள்க்களை அடைபடனாய்,

(க) "யஸ்யயந்தரமாதாபுத்ரோபே பஸ்ததூதஸம்" (உ) "அந்தாதாசாதாரணம்"

ஞாலமேழும்—காலமேலாகும்படியும், உண்டு—திருவாரித்திறைவைத்து, பண்டு—பூர்வகல் பாவனாகத்திலே, ஓர் பாவனையும்—ஆத்மியியபாவனையும், பண்டினை—ஆச்சர்ப்பாத்தியை யுடை யதும், வேலை—கடல், வேல—தத்தமாய்ப்படி, விலங்கித்த—விவிலங்கித்தவதும், வெல்லின த்த—பண்டவனவெல்லும் இனத்தையுடைய, விர—விரினை, நின்பாவனாய—உன்வியைத் தில் ஆகப்பாயோஜாராய், பத்தர் சித்தம்—பத்திரமங்களை யிருப்பவர்களுடைய மகன்மீது, முத்திசெய்யும்—உன்னைப்பொழிய வேறு பாரப்பாரபகன்களுண்டுள்ளும்—கனையதக்கவன், முத்தியெ—மறாப்பாவலத்தை யுடையவனே! இதென்னவாச்சரப் மென்ருர்.

வ்யா. காலமேலாகாவனே. காலமேலியாதிர அஸாதுக்கும் மீத்யுபவனவனே. இத்தால், முழுமுதலாகாராய் தேவரின் ஆச்சரிகவையிலே உத்தராதானவர்களுடைய ஆச் சரண விசேஷிப்பாப்புகளை, காலமேலியை கெடுப்பித்தாப்போலே கெடுப்பிக்கு மனனென்கை. பிராட்டி பொறுப்பிக்கு கச்சரன் பொறுக்குமாயிருக்கச்செய்தோரும், தாம் அதுக்கு அத்தின படியாலே காலமேலியை நச்சுடாத்திககிட்டுருகிறே. கணக்கிலாத கீர்த்தியாய். ஆச்சரணத் துக்கு வகாந்தமாய், என்னிறந்த மெனவப்பாதி கவ்வான குணங்களை யுடைபயிபன்னும் குணவத்தாப்பகதையையுடையவனே. “ருட்கதையன் கோவன்” என்ற—இத்த மெனவப் பாதிசன் பாதவத்தியும் பாலித்தியிறே. * அபாசகருணயந்தொடங்கி, “மெனத்தர்யம தோததே” என்னக்கடவருகிறே. ஞாலமேழமுண்டு பண்டோர் பாவனைய பண்டினை. ஆச் சரித்தால் பண்ணுமுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸத்தவீபவதியான பூமியை யுண்டு பூர்வ கல்பாவனாகத்திலே ஆத்மியியபாவனையும் ஆச்சர்ப்பாத்தியை சீருபகமாக யுடைபயினை. பண்டி—இயல்பு. தகாலேகப்பத்துக்கு முபகனும். இத்தால், ஸ்வாதந்தர்யமே சீருபக மாப்போகத்த ஸம்ஸாரியை சேஷத்தமே சீருபகமென்றுப்படி. பண்ணவல்ல சக்தியையுடை யவனென்கை. அதுகிறது—(+) “அபரவஜெயபக்யவக தந்நிபடி” என்றிருக் குமவனே, (உ) “சிவமகதபுலகிவக” என்றும், “நின்னவாசிலென்கான்” என் தும் சொல்லும்படி பண்ணுகை. வேலவேலவிலிலித்த வேல்கித்தவீர. கடல் கஷகத் தனவமுண்டுப்போலே தத்தமாய்ப்படி. விலங்கித்தவதும், பாதிபகத்தை வெல்லுதினத்தையுடைய விரினை. இத்தால், ஆச்சரிதர்க்கு ஸ்வாதபவ விசேஷியவக்கத்தைய ஆசரயாலேய போக்குமவனென்கை. நின்பாவனையத்தர் சித்தம் முத்தியெயும் பூர்த்தியே. உன்நிறத்தில் ஆகப்பாயோஜாராய், (ரு) “ஊபரவகவககி தமமென” என்றபடியே—உன்பார் ச்வத்தை விடமாட்டாத பத்தர்களுடைய மகன்மீது உன்னைப்பொழிய வேறுபாரப்பாரபகன்க ளுண்டுள்ளும் கனையதக்கவன் மறாப்பாவலத்தையுடையவனே. இதென்ன வாச்சரப் மென்று வாக்கோளும். ஆச்சரிதவியைத்தில் சீருட்கதையான தகப்படிக்கையதனத்தித்தால், அது தன்னைப்பொழிய வேண்டுமெனயுபயிபாதபடி பண்ணுமவனென்கை. ... க.க.

அ.—முப்பத்திரண்டாய்ப்பாட்டு. ஆச்சரிதவிசேஷிதிரைவப்பண்ணுமிடத்தில் சச்சரர் த்திதிருமகன் சென்னவப்பூசலாலே கண்கலையழியச் செய்தாப்போலே விசேஷிதின்னக் கதைப்போகவயமாய், மதுபாபிபகவகிதே வாமகனாய் அத்தித்தித்துச்சென்று வஞ்சித்தததித் தாப்போலே யழிக்கவயமாய், ஆச்சரிதவிசேஷிதிரைவத்தில் வயபாவியதிரிவிடம் பென்ருர்.

(அ) “தந்திபாபூயெய்யவயம் கவமெயம்” (உ) “முறாதித்தமமென்கவமெ”

(ரு) “சாயாவாஸதவ மதுகச்சித”

மூ.—குரக்கிண்ப்பண்டகோடு குறைகூட்டிப்பீதுபோய்

அக்கரங்கரங்கவெஞ் சாக்காக்கிவெஞ்

இக்கமலங்கொடுத்தவற் கிரக்கமென்னுமிப்பீது

பரக்கவைத்தன்கூடகொண்ட பற்பாநனலிலையே. ௩௨.

ப.—பா.—குரக்கு இளம் பண்டகோடு - வாகனங்களைவைக்கொண்டு, குறை - கோஷிபா கின்றுள்ள, கடலில்—கடலில் அனைத்து, மீதுபோய்—அதன்மேலேபோய், (வங்காளில் பாவேசிக்க) அங்கு—அந்த வாகனங்களைவைக்கொண்ட, அக்கர்—சாக்ஷி, அங்க - அழி யுப்படியாக, வெஞ்சாம் - அக்கினத்தின்சங்களை திருச்சங்களை, துராத - கடத்திவைக்கும், ஆதி - வீரர்களில் ப்ரதானான கீ, இரக்க—வாமகாலதாதுவெய்தருவி யத்துவாதத்தினே சென்று இரக்க, மன்கொடுத்தவற்கு—பூமிபயத்தந்த மதாபலிவிஷயத்தினே, மூன்றும இரக்க மின்றி—சந்தேஹம் இரக்கமின்றியம், பரக்கவைத்து—திருவடிக்கீழ் பரப்பிவைத்து, அந் தகொண்ட - பூமிபயபெல்லா யாந்துகொண்ட, பற்பாநனலிலையே—தாமதாமதமாகப்பெத்த திருவடிக்கீழ்புடையவனல்லையோ! இதென்ன ஆச்சரியமென்றோ.

பா. குரக்கிண்ப்பண்டகோடு. வாகனங்களைவைக்கொண்டு. குறைகூ டிப்பீதுபோய். கடலின் மீதுத்திறையும்கோஷத்தையும்கண்டு, “இக்கடலை எங்கினே கடக்கக்கூடேலாம்” என்று அந்தினைவைப்பப்பிப்படி. கோஷத்தையுடையதான கடலைத் தாந்த அநின்மேலேபோய். இதனால், பரப்பபதார்த்தங்களை சாந்தாபதார்த்தங்களைக் கொண்டு அழிக்கவல்லவென்கை. அக்கரங்கரங்க. அவ்வபதார்த்தங்களுக்கும், “வரபல புதுபலங்களைக் கமக்கெதிரிப்பீது” என்றிருக்கும் சாக்ஷி, போக்கடிதேடி அஞ்சப்படியாக. அக்கர்—சாக்ஷி. “அங்க” என்று மெய்வெய்துய்க்கெடுத்தேது. வெஞ்சாக்கிவெஞ். (௨) 4 வரவகவகூடுமே” என்றெய்யுடைய அக்கினத்தின்சங்களை திருச்சங்களை கடத் தின. ஆதி. வங்களுக்கு அருணை மூர்த்தங்களுத்தாந்த, அருணையழித்து, சாக்ஷிக்கு கடய தந்தயங்களைபழித்து, திருச்சங்களைகளே உட்களைத்துவித்தாச்செய்த ஆகீந்தகோ ழிக்களாவே விசுவாமி ப்ரதானான விசன் கீயென்றோ. ஆதிசப்தம்—பாநாப்பந்தகைச் சொ ல்லும்து. இரக்க மன்கொடுத்தவற்கு கீ அந்தியப்பச் செய்க ப்ரதயங்காகம் பன்னுதல், சக்தாநுடய உபதிதசங்கேட்டல் செய்யதே, பூமிபயத்தந்த மதாபலிக்கு. இரக்கமெ ன்று மின்றியே. பூமிபிங் அவனுக்கு ஒரு பதர்யாவமும் செஷியாதபடி. பரக்கவைத்தன்கூ டகொண்ட. மெதாநைக்காட்டி மூன்றுபயிர்ந்து, இரண்டுகூடகே பூமிப்பரப்புவடய அன்குத கொண்ட, பற்பாநனலிலையே. புஷ்பதானமூரூபாமனை திருவடிக்கீழ்க்கொண்டு காடு மொகையுமன்கூடகொண்டவனல்லையோ. திருவடிக்கீழ் மெளஞயாப்பமும் புர்த்திவி, மதாபலிபக்கல் ஓனதர்யமும் பார்த்திவி, அந்தித்திறைவன் ப்ரயோஜனந்தா பானென்றும் பார்த்திவி, இந்த இந்தாநுடய இரப்பையேயாத்த வித்தரிப்பிறே. இதென்ன ஆச்சரிய மென்று வைப்பேஷம். ௩௨.

அ. முப்பத்து மூன்றாய்பாட்டு. ஆச்சிதாசுதனத்தில் எவ்வாவதியிதில்காதயோ யாதி ஆச்சிப்பார்க்கும் ஜாதிதியிதிலிலை வென்றோ.

(௩) “பாவகளைக்காசை”

(௨௦)

ரூ.—மின்னிற்றத்தேயிற்றக்கண் வீழ்வுெஞ்சாந்துத்
பின்னவர்களுள்புரிக் தாசனித்த பெற்றியெய்!
கண்ணிற்றத்தேயிற்சொலேனுழ பின்னகேள்வ! மண்ணுசீர்ப்
பெண்ணிற்றத்தவண்ணரூப புண்டரிகனல்வியே ௬௩

ப.—வா.—மின்—மின்னலியெய்த, நிறத்து—ஒளியைப்படைத்தான, எயிறு—பற்
கலையுடைய, அரக்கன்—சாஷ்வனுவன், விழ—முடியும்படியாக, வெம்—கருமரண, சாயி
தார்த்த—சாங்கியியை, பின்னவர்கு—அவன் தம்பியான ஸ்ரீசிபிஷனுழ்வான்கு, அருள்
புரிக்—கின்பையெய்த, அரசனிடத்த—சாஜ்யத்தையெய்த, பெற்றியெய்—செல்வத்தை
யை யுடையவனே. கல் நிறத்து—கங்கநிறத்தையும், ஓர் இயல்சொல்—மிதவாமினிதான சொ
ல்வையு முடையவனாய். ஏழை—தேவாரீர்பக்கம் அபிசபையான, பின்னை—சுப்பின்னைப் பிராட்
ய்க்கு, செல்வ—வல்லபருளவனே, மன்னு—நித்யமான, சி—ஒளதார்பா திருணங்கலையும்,
பொன் நிறத்த வண்ணரூப—சுப்பாழைநீயமானவிக்ரஹத்தையுமுடைய, புண்டரிகனல்வியே—
புண்டரிகாஷ்டனல்வியே.

வ்யா. மின்னிற்றத்தேயிற்றக்கண். மின்போலே ஒளியைப்படைத்தான எயிற்றேயுடைய
கடின, சாஷ்வனுவான சாவான். “மின்னிற்றத்தேயிற” என்ற—புதுபலத்தல்கள்த சொரு
க்குக்கு வ—பிரகமாயிருக்கிறது. “அரக்கன்” எவ்வகையான, அத்தேதான் வலி பரதலிம்
வைக்கேயாதன ஜாதிந்நபாயவாயிருக்கை. வத்பரக் கெருமைய நோவ்வலிபேற ஸாத்தி
கர்க்கு ஒதுங்க சிழ்வுவாயிருப்பது. வீழ்வுெஞ்சாம் ஹக்து. அவன்முடியும்படியாக ௬ பாகவ
ஸங்கசம்சுளான சாங்கியியே. பின்னவர்களுள்புரிக் தாசனித்தபெற்றியேயும். அவன் தம்பி
க்குப் பானாதத்ததப்பண்ணி சாஜ்யத்தையெய்தித்த செல்வத்தையுடையவனே. (௧) “பேரவ
வாய்நாடகம்” என்ற அத்ததையெய்திவ் ஸ்ரீசிபிஷனுழ்வானை அவன் தம்பியென்று
பாராதே, (௨) “வயுதேவ வயுதே” என்றவதாரஜ பார்ப்பதிகள் வார்த்தையையு
கேளாதே, (௩) “நஞ்செய்ய” (௪) “வனகூறு” என்ற—பாஸாதத்தததப்பண்ணி,
சாஜ்யவத்ப்பத்தது அவனுக்கென்றிக்கே யிருக்க, (௫) “வாயவயுதேவ” என்ற—புறப்
பட்ட கிட்டானென்று அந்த வனகாசாஜ்யத்ததத் கொடுப்பதே, இதென்ன வ்லபவ மென்மி
றார். பெற்றி—வ்லபவம். கண்ணிற்றத்தேயிற்சொ லேனுழ பின்னகேள்வ. கல்வ நிறத்த
யும், இனியபேர்சாயு முடையவனாய், தேவாரீர்பக்கம் அபிசபையான சுப்பின்னைப் பிராட்
ய்க்கு வ்லபருளவனே. இத்தல்—சுப்பின்னைப் பிராடியுடைய ரூபருணங்கனும் ஆத்யருண
ங்கனும் தேவாரீர்க்கு போக்ப்பா யிருக்குமபோலே, ஸ்ரீ சிபிஷனுழ்வான் தேவாரீர்க்கு
போக்ப்பு யிருக்குமபுணைச் சொல்லுகிறது. மண்ணுசீர்ப்பொன்னிற்றத்த வண்ணரூப புண்ட
ரிகனல்வியே நித்யமான ஒளதார்பா திருணங்கலையும், (௧) “கணராஜிஷ்யுவிருஷ்யபரி
வாசுமெஷ்யுஷ்யுதே” என்றும், (௨) “நாசுமெ” என்றும் சொல்லுகிறது வ்லப்
ரணவியலிக்ரஹத்தையு முடையவனாய், (௩) “வாயவயுதேவ வாயுதேவகணினி”
என்றபடியே புண்டரிகாஷ்டு யிருக்கிறவனல்வியே. இதென்ன ஆசர்பமென்று வாக்ய

(௧) “சாஷ்வம் சாஷ்வததி” (௨) வத்யதம் வத்யதம்” (௩) “நத்யஜேயம்”
(௪) “ஏதத்யதம்” (௫) “தாஷ்வம்சாவமாயிதி” (௬) “அந்தாநித்யே ஹிரண்மயி
புருஷோத்ஸ்யதே” (௭) “ருக்மபம்” (௮) “வதகம்பாணம் புண்டரிகமலமகினி”
(௯)

பாபாபர்ணயத்திலே லோபப்பட்ட தேவர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்விவையான சீரிலே ஸத்ஸரிகக்கடவதான மதன்புருமாய், சசபத்தாநே-தேவயோசி மதங்குய போதிகையில் பண்ணின அவதாசங்களால் பர்வவலிபாத ஆதக்கூறாதி சபத்தைச் சொன்று நெறு. சூண்மயகி. அபர்ந்தமத வேணியிலே மந்தாநாணுத்தமத கூர்மமாய், (க) “சுரு 8-பாநெசர் வலப-பனடி” என்றபடியே பாபயேவணியில் கூர்மயிர்காணுத்ததைச் சொல்லிற்றவாயும். மிக்கது கூர்ந்தாபோகியென்றும் பாபயோகியென்றும் பாசாதே கைகழிய அவதரித்து. அன்புமிக்கு. ஆபர்ணாய், அவதாசங்களுக்கு சிமித்தபூதான சேதநர்பக்கறு ஸ்டான ஸங்காதிசபத்தாலே வயதவித்த வித்தணியிறே. ஒரு கர்மம் பிரோசிக்கவதும், ஒரு கத்தா பிரோசிக்க வதவன்றிறே; “யிதேனேனமும் தானுது நென்னிம் தானுபசங்கு” என்னக்கடவதிறே. அன்புமும். ஆதக்குமேயே ஸாமிபோக்கயமான வடிவ வுலசானதவ ஸாநிபமாக்குவதே! என்று அதிலே சிபேட்டாய்த்து இளந்தாயிருப்பது. அநித்தாட்டி. தும் கர்ஷ்ணதாசத்திம் குணதிக்பம் தம்மை சிபேசுத்திவபடியைச் சொல்லுகொட்டேல்; கொம்பாவலுண் மருக்குலாயரிமாத்ரபிர்ணயம். கொம்புபோலேயும் அரவுபோலேயும் தன்னிய இடைவையுடைய அசேததைப் பிராட்டிக்குப் பிண்டியாய், மதன்பாத்தவதாசங்களில் சதணத்திலே தன்வலதர்த்த்யங்கள் குணத்திலும்; இதில் ஒருகோபத்தீர்க்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாய்படி. சிபாய்புறப்பவத்தவதரித்தருணதிக்பமுண்டிறே, (உ) “ஹாருவம் ஹாசு கிருஷ்” என்ற ஸ்ரபமும் அழித்ததிறே இதில். அவதாசங்களில் ஸ்ரபத்ததைபு மூழிமாரின வித்தணியிறே. ஸம்பிராணுமாயவண்ணமென்றோலோ. அவர்களுக்குக் கட்டவு மடிக்கவுமாய்படியான சீர்மைவைச்சாட்டி எங்களை அகர்யாற்றாமாக்கிக்கொண்டதென்செய்த படி!. பனாசசத்தாலே-மற்ற ஆழ்வார்களையும் கட்டிக்கொள்ளுகிறார். எம் ஈசனே, அநித் தோம்-எக்களுடைய இழவுபேதங்கள் உள்ளதென்னும்படியான ஸம்பர்த்தத்தாலே. நஹி.

அ.—மூப்பத்தாலும்பாட்டு. சிழ்ச்சொன்ன பாசத்தர்யத்தை அதுபாஷித்து அவ் வதாசங்களின் ஆச்சர்ய சேஷ்டதவகனிலே சிபேடுகிறார்.

மு.—ஆடகத்தபூண்மூலை வசோதையாய்ச்சிபிர்ணயமாய்ச்
சாதேதத்தேஷ்புள்ளதாலி கள்ளதாயபெய்கள்
விடவைத்தெய்யகொங்கை வையபாலமுதலேய்
தூடகக்கைவதரிவா யமுதமுண்டதென்கொலோ. நஹி.

ப.—சா.—சூடகத்த-பொன்றும்செய்த, பூண்-ஹாசத்தாலே அலங்கர்ந்தவான, முடி-
வ்தவக்கையுடையவான, ஆய்ச்சி - இடைச்சிவான, அசேததை - வசேததைப் பிராட்டிக்கு,
பிண்டியாய், (முடிகையாவுதாழ்த்துச் சிறி சிமித்த திருவாகுடையாலே) சாடு-சகடாஸாய், வாதத்த-வாதத்து முறித்த, ஸ்—ஓப்பற்ற, புள்ளது ஆவி—புள்ளின்கருத்தையுடைய
சாய், கள்ள தாய—கர்ந்தரிமத்தாலான, பெய்கள்—பூநிணயானவன், விட—சியழ்வுப்படிச்
செடாக, வைத்த-உள்திருப்பவசத்திலேவைத்த, வைய கொங்கைக்குரமானமூலை-முள்ளன்,
ஹி—ஸாமிந்நாமான பரவான காதலிக்கவல்ல, பால்—பாலை, அமுதசெய்த—அமுது

(க) “கூர்யப்பூதம் ஸ்ப்பத்தம்” (உ) “ஸ்ரபமம் ஸ்வாதத்தர்யம்”

செய்தருளி, 6 ஆடகம் - எவ்வுபாணங்களில் அலங்கீர்த்தான, உக-கைகலாயுடையான, மாதர்லாய் அமுதம்-லந்தீகரின் அதராய்ந்ததை, உண்டா-புழித்தவிது, என்செனோ— அங்கிஷத்துக்குப் பரிணாமமாகவெவென்றிருர். [6 ஆடகம்-நாடகம்; உடனொத்திரிபு.]

வா.— ஆடகத்திழைமுழையசோழையாய்ச்சி பிள்ளையாய். “கொம்பாவு தன்ம குங்கு ளாய் மாதர்யினையாய்” என்றததன்னைபே முகபேதத்தானே அதுபயிக்குறார். ஆடகத்திழைமுழைய. பொன்னுலெசெய்த நாசத்தானே அலங்கீர்த்தான முழையபுடைய வன். “கர்ஷணன் அமுதுசெய்யக்கூடவன்” என்று முழையபெயர்ப்பித்துக்கொண்டு நித்தி ழுளாய்த்து-அவன்; அந்தப்மோத்ததை அதுபயிக்குறியே இவர். “ஆய்மாதர் பிள்ளை யாய்” என்ற ளாமாய்த்ததை, “அசோகதையாய்ச்சியினையாய்” என்று கிசெய்க்கிறார். ளர்வரியத்தாலாவன், ழுரிடைச்சி “என்மகன்” என்று சிபயிக்கலாய்ப்புயிரிக்குறே ஆச்சர்பத்தில்லின்னும் ளவ்வாய்க்கமட்டுமிலின். ளாதேத்தது. ளத்தாய்த்தியாய்த் திரு வடகலையிமித்தது சகடாலாணையிலித்தது. (௧) “பகாநீபம-உலவாஉலவூழி” என்றும், “கோலமாமென் சென்னிக்கு” என்றும்—அலங்கீர்த்தானேக்குப் பார்ப்பான திரு வடகலைய துஷ்பர்த்திகளுக்கு (௨) ளதானதாமாக்குவாதே! என்னவ. ழுட்பள்ளதாவில்கள்ளதாய் பெய்க்கள். பிள்ளைகள் அதுவன் ளுருசலிக்கும்புள்ளின் கருத்ததையுடையான, அபூர்வமெ ன்று சங்கித்த விவக்கலையன்னுதபடி கர்ச்சிமஜுலியான பெய்ப்பென். “ழுர்புன்” என்று- தப்பலென்னுதபடி அதுவசப்பன்னாறும் புன்சென்மபடி. ழுட்பள்ளித் ழெய்ப்கெளந்தக. ழுட்புலையான உன்நித்திதிலே நிவ்வை கிளையபாசைத் திருப்பவனத்திலெவ்வத்த க்ருத மான முழையிம். ழுயபால் அமுதுசெய்து. ழுட்புலையான பாரணாய்ப்புக்கு காதலிக்கலன் அதுழுட்புலையான பாரண அமுதுசெய்து. அவன் தன்னுடையகீர்த்தனத்தையும், க்ருதத் திதுடைய கீர்த்தனத்தையும் விரித்துப்பேசுகிறுளாய்த்து - தம்முடைய பபாதிசபத்தானே. “ழுப” என்று ழம்போதாமாகவுயாம். ழுதவினையத் தாவென்று மெனத்தயத்தானே அவன் முழையப அமுதுசெய்தான். பாரணாய்க்கிதிலிம் தமன்னுப்போனே துஷ்பர்த்திகள்கிளிக் கும் தர்மிய்லபாவத்தானே அத்திலே இத்தவிவான வித்தின. ஆடகத்தைமாத்ரிவாய் அமுத முண்டதென்கொலே. அப்பருவத்திலே “உன்னையுமொக்கலையின்கொண்டு” என்னுமாய் போனே, அபூர்வம் கர்ச்சிக்கைகள் தங்கக்கற்றத்திலே கொண்டுபோக, பொலவதனகையப் பரிக்காணித்த கித்தனாப்பக்கலத்து அல்கன் வாகய்த்தத்தையுண்ட விது என்ருர். ஆடகக் கைமாத்ரி. பொன்னுலே அலங்கரித்த கைவளைவபுடையபென்கள். அவன் பிடிக்குய்க்கை யென்றும், அவனவினக்கும் கொவ்வகையன்றும் அலங்கரிக்கிறார்களாய்த்து. “என்கொனே” என்றது—அவ்விஷத்துக்கு இவ்வாகய்த்தம் பரிணாமமே, ழர்வதாமாதுப் வேததாமாத் தாயின்கிசெய்க்கிற உனக்குப் பாதிகுளப் பானனும் அதுஉளப்போய்மும் தராமாய்ருத் ததே. பாய்பாவத்தையிலே புலாவையும், புலாவன 6 பாவமுயுயிருத்த விது என்ன ஆச்சர்பமென்றிருர். ௧௧.

அ.—முப்பத்தேழாய்ப்பாட்டு. பின்பு கர்ஷணவதார்த்தித் வித்தத சேஷ்டதம்வளை யும் முத்தசேஷ்டதம்வளையும் அதுபயிக்குறவர், மெனத்தயத்தானும் ழெனனப்பத்தானும் வனாபாதே வல்லாநாயும் நிவ்வுடையபடியானும் கர்ஷணவதார தந்தாமான உடதளையானப யர், ழுதாரணாமக பாத்ரப்பாவக்கலையும், கர்ஷணவதார்த்ததொக்க வதுபயிக்குற.

(௧) “தமய்யபிம் தவபாதபய்கஜும்” (௨) ழபவாபக.

பு.—காப்பத்தினிவிளங்கணி யுதித்ததெறித்த பூயிருக்குதல்
சாபத்துவாயினத்ததைத் தலத்தகண்ணனணைப்பரால்
ஆய்ச்சிபாலைபுண்மென்னைய புண்டேலென்னையுண்டுபின்
பெய்த்சிபாலையுன்பென்டொ சோனமயவாமதரு. க.உ.

ப-ரை.—(கர்ஜனைகளேமேலே விரிசுசெய்துதுப்பாக), காய்த்த - பாப்புமரக்காய்த்து, நீள்—ஒல்கெளிந்து, விவக் கனி—வினாவான அனாஹுதையகனிகளை, உதிர்த்து—கன்றை விட்டுவிட்டு உதிர்த்து, எதிர்த்து—போர்த்தெதிர்த்து, பூ—மூட்டாக்கிட பூத்துக்கிடக்கிற, குருத்தம்—குருத்தமாததை, சாய்த்து—வேலோடேபறித்துவிழவிட்டு, மர—கேசரிய, பிளந்த—இருவருகப்பிளந்துபொகட்ட, கைத்தலத்த—திருக்கையையுடைய, கண்ணன் என்—பர்—கர்ஜனை என்று வ்யஸபாசசாதிக்கஞ்சொல்லுகின்றார்கள் ; ஆய்த்தி—யசோதைபிரோட்டியுடைய, பாலை உண்டு - பாலைபழுதுசெய்து, சென்னொய் உண்டு - வெண்ணெயை பழுதுசெய்து, பெய்ச்சி—தாய்வுடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய, பாலை உண்டு—மூலைப்பாலை அழுதுசெய்து, சின்—கம்பாவணாகத்திலே, (சிறிய திருவார்த்திலே), மண்ணை உண்டு—ஐக்கையையுடைய அழுதுசெய்து, பண்டு—கம்பாநிலிலே, ஒரு—அக்கிதீயமான, எனம் ஆய—வசநாவதாரஞ்செய்தருளி பூமியையெடுத்து எழித்து, (அந்த பூமியை மஹாபளி அபஹரீக்க), வாமன—வாமனவதாரஞ் செய்தருளி அனந்துகொண்டவனே ! என்று கூடுகிறார்.

வ்மா. கம்பத்தூர் வீரவகனி யுதிர்ந்து. கச்சுளன்மேலே விழுநகக்குறுப்பாகப் பாப்புமாதகனய்து ஓங்கிவிந் விளரவாள அனாரணுடைய கனிவளை, கண்ணலிட்டெறி ந்த உதிர்த்து. எதிர்த்த பூங்குருந்தும் சங்கித்து. விளரவாள அனாரணுயழியச் செய்து, கச்சு ளன் டிட்டின பின்பும் போதே நின்ற பூங்குருந்தை ஊடு வேயோடே பறித்து விழவிட்டு இதுவும் அவன்மேலே விழுந்து புற்பாபசயம் பண்ணுகைக் குறுப்பாகப் பாப்புமாதப் பூத் துநின்ற தாய்த்து. இவை பிரண்டாயும் - அதுகல வேஷசய் ஸலியவந்த அனாரகனை அழிப்பச்செய்தபடி சொல்லிற்று. மாரிணத்த. பாதிடலுளையே லாப்பாறி வணாயழிக்கவந்த கெதிறை அரவாசேவ இரடலுறப் பிளந்து அவ்வபத்தைப் போக்கிளவன். கைத்தலுத்த கண்ணனென்பகால். ஓராயுத்தா லன்றிக்கே வீலையாகவழித்த திருக்கணையுடைய கச்சு ளனென்று ஜூதாந திகாசன வ்யாஸபாசாசாநிகன் சொல்லுகிற்பர்கள். ஆய்ச்சிபாணியுண்டு மண்ணையுண்டு வெண்ணையுண்டு பின்பெய்ச்சி பாணியுண்டு. ஆய்ச்சிபாணியுண்டு-வெண்ணை யுண்டு. பசேசாதைப்பிராந்தியுடைய பாணியும் வெண்ணையையும் அமுதுசெய்து. இந்தாங் (க) "விதிவழி" என்ன தன்வத்துக்கு ஆச்சிதன்வாச முன்னதொரு தன்வத்தானன் றிக்கே செல்லா திருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று. பெய்ச்சிபாணியுண்டு. தாய்நாடி கொ ண்டு விசர்கிலைபாய் வந்த பூதனைவினுடைய முயிணைய பமுதுசெய்து, அவ்வழியாகே அவரை முடித்து. பசேசாதையினுடைய பசேசாபாதி பூதனையுடைய பசாணனும் தாசகமாரிக்குறி தபடி. பிண்மண்ணையுண்டு. கச்சுணனுடைய மெனத்தப்பத்தை யதுபவித்த மையந்தமம் தத் துச்சமன வடதனசாசியுடைய மெனத்தப்பத்தை யதுபவிக்குரை. கப்பாலனாரத்திலே கிதீய திருவயிற்றிலே ஆதத்தையுடைய அமுதுசெய்தாங் லாத்தியாதென்றலியாத மெனத் தயமிறே வடதனசாசியுடைய மெனத்தயம். பண்டொரேனமையவாமனா. கப்பாதிபிலே ஸ்ரீ வராஹமாய், ஒருத்தர் அந்த்றியா திருக்க பூயிணயெடுத்து சகித்து, அந்தப்பூயிணய மநா

(க) “விநியோகத்தாபி”

பாடல் உத்தரபத்யாடி, மனநிலை உள் ளுடையவழங்க ளர்வம்வந்ததும்பண்ணினவனென, பரபொ ளுடந்தா திரபேஷ்டமாக ளுள்ளத்தாவிபாகமன்றிக்கே ளர்வத்திற்கும் மேகம்வாயவனென. (மு. 3) உத்தரபுனபேஷ்ட காளமேககவிப்பயாமனை நெத்தத்தொவ்வித்துகடியும். தண்டைய வடிகலத்தாமலாமாள். இப்படிக்கூடாந்தான இடையருடைய மேஷ்டத்தினே ஏழிற் தாய், ளர்வசெவிபய், (5) "கலாசு" 20-400" என்ஓடு பூர்ணம்மெனென்றே. பச்சைய னுஞ்சகமான நிருத்தமுழாய்மடத்தோடும் வாய்வையோடும்கூடின நிருபாந்தாபுலாயவனென. வடம்—தொட. மாயை—வாய்வை, காலவையிசாலனென. ஆய்வாய்த்திருகடிவனெனவி ழுத்த தேவர்களுக்கு வினோதியான காலவையிக்கு ம்ப்புயானனென. இத்தாண்—தாய்வை தானனுயிருக்கச்செய்தேயும் தன் நிருவாடிக்கிலை தவையத்ததார்க்கு வினோதினானுள், தனக்கு சத்திவிவன்வக.

அ.—முப்பத்தொன்பதாய்பாட்டு. ஸாதுபரிதாணமும் துஷ்டித்திரசையும் சொல்
லித்து—தீயித்பாட்டும்; இதில்—இவ்வளவு புராணமாத இத்தாதிசுரமாய விவோதக
ளான சாகுதவஸர்க்கத்தாத அழியச்செய்த அஸ்கன் குடியிருப்பைக்கொடுத்தபடி மையும்,
அய்வித்தான்றான் ஆச்சிதவஸர்க்குறித்து பாதிகுமரனையோது அஸ்கன் அழியச்செய்யாதே
முகாந்தாதிசு ஆச்சிதவஸ சகலிக்கும் நீளமையையும் அதுபவிக்கிறார்.

மு. — வெற்பெடுத்தேவெயில்கீர் தலக்கீரூயதன்றிபும்
 வெற்பெடுத்தேவெயில்கீர் வரம்புகட்டிமேவெயிலுத்
 வெற்பெடுத்தேயிலுதிசுத் துலிவன்னைகட்டித்தீ
 வெற்பெடுத்தேயிலுதிசுத் துலிவன்னைகட்டித்தீ

Figure 1

ப-னா.—வெற்பு எடுத்த - மத்தாய்வதத்தைப் பரிசாகக் கொண்டு, வேலை நீ - திருப்பரத்தடலை, எங்கெனும்—; அது அன்றியும்—அதுக்குமேலே, வெற்பு எடுத்த—என்பமலைகளைப்பற்றிக்கு, வேலை நீ—எழுந்தாலுத்தின்மேலே, வரம்பு கட்டி—அனைக்கட்டி, வேலை குழ்—கடலை அகழாக்கவுடைத்தாய், வெற்பு—நரிகடபர்வதத்திலே விச்சகர்மாவானே சமைக்கப்பட்டிருப்பதாய், எடுத்த—கடக்கவரிதான், இருதி குழ்—மதினாரிலே குழப்பப் பட, இலங்கை - என்னகரிலே, கட்டு - தர்மம் தக்காதபடியான ஸ்வரவந்தை, அழித்த - மார்பி யருகின, நீ - தேவரீர், வெற்பு எடுத்த - கோவர்க்கதபர்வதத்தையெடுத்து, மாரி கட்டி - வர்ஷாபந்தைப்போக்குபருகின, மேகம் வண்ணன் அங்கிலே - காலமேக நிகர்மாவான வடிவவருடையவனவிலேயோ எங்கெனும்.

வ்யா. வெற்பெடுத்து வேலைக்கெய்தினும். தூய்மைப்பதாவே இத்தானாக
இச்சுவப்பத்தையிழந்து, (உ) « சரணங்கேத-புராணம் » என்றபடியே- திருவடி-
களிலே சரணம்புஞ்சு, கடங்கொன்றி முழுதும் மந்தரத்தைப் பரிசுமாகக்கொண்டு ஸமுத்ரா
வழத்திலே அலங்கரித்தனவெனவும் உத்பந்தமாய்படி கனகினும். (உ) « சூரியம் »
« சூரியம் » என்று வேகப்பலித்தபடியிருந்துள்ள ஸமுதரவ்யாபத்தத்தினை

(அ) “அவரவ்வாறு” (ஆ) “சாணங்கத்தாறு” (இ) “சாணங்கத்தாறு” (ஈ) “சாணங்கத்தாறு”

ப-னா.— ஆணை—முதலையாகவே இடப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணாழ்வாரை, கைத்து—எனத் து, அது அன்றி—அதுக்குமேலே, ஆர்ப்பிள்ளை ஆய்—இடைக்காலத்து நியமனராவ னரித்து, ஒர்—அதிலிடுபயான, ஆணை—ருவரவர பிடமென்ற வாநிலைய, கொன்று— அகாபாலிலாகக்கொன்று, அது அன்றி—அதுக்குமேலே, (அந்தஸ்துதிக்கு உபதமாக), பூர்— பக்ககலை, மெய்த்து—புள்ளுள்ளிடம் நேடி யேய்க்காமிற்று; ஆ சொல்—பக்ககலின் சொ ல்கைய, உண்டி—அமுதுதெய்வமின்றி; (அதுக்குமேலே,) அன்று—இந்தான் ஸந்திமத ன்களையும் மனிலர்விப்பித்தவோது, குன்றம் ஒன்றிலும்—கைக்கெட்டிப்பெருகு மணியை எடுத்து, ஆணை காத்து—பக்ககலை காதித்து, ஸம்—அஞ்சாததரே அனக்கீதமாய், அரி—செவ்வரி கருவரிக்கிணைக்கெட்டி, கண்—திருக்கண்களையுடைய, மாதார்த்தித்து— கூபிணைப்போட்டிக்காக, முன்—ஸந்திமதாந்தமாத ஒப்பித்திருக்கிற தகையினை, செ ல்து—அவன் ஸந்திதிபிலே சென்று, ஆணை—விஷயங்களைமுடியும், அடர்த்த—ஸந்திதித்த, மாயம்—ஆச்சரியம், என்ன மாயம்—என்ன ஆச்சரியமென்றென்று.

வ்யா. சூனிகாத்த. அகர்ப்பாபியஜதவ்யொழிப இவ்வருகு ஜுமாநிகளானே
குருபியாக்யததயிலாத ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வாரை கவித்த. இன்னவாளை பென்னுதே,
“ சூனிகாத்த ” என்றொரேப்த்த அவனுடைய சூபத்பாஸித்தியாதாம் அவனை கவித்த
(சுமண) பாகாத்தின் பாஸித்தியாதாம். (க) “ மருகுமடிபுடெ கதிரே ” (உ) “ வாரணாச
காவலி ” என்னும்படியிறே அவனுடைய சூபத்த. (ஈ) “ காலி, காலிகை பிபுலி
சுமணாழ ” “ தவஜெயந்தரே வெண்டிற்ப சின்னாசார விபப்ப ” என்னக்கவதிறே.
“ அநந்திரியாய் பின்னையாய் - ஞானாகொன்று ” என்றர்வயம். அதன்றியாய் பின்னையாய்.
தேவாரீகாத் தஞ்செமென்றிருக்ககக்கு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய கண்ணப்பாகாரமே அநாம
யும், அதுக்குமேலே, இடைச்சாதிக்கு ரிபாய்வது வந்தறித்த. மே “ அசோகதையாய்ச்சி
பின்னையாய் ” என்றத்தத வ்யாவர்த்திக்கிறத. ஒண்ணெண்ணே. ஸ்ரீ வஸுதேவர்தேவ
கிப்பிராட்டி, (ச) “ தவாரண வந்திதுவண ” என்றே ஸ்ரீ மதுராவில் பெண்களாக
இவ்வதுவகலர்ச்சமையப் பப்பபடுமடி. மதிப்பித்த கண்ண ரிதத்தின அத்திரியமான
ருவலபாபிடத்தை அரையாலேக்கொன்று. வ்யாவர்த்திகளான பாலும் மதபாலுமாய் அத்
திதியமாயிறே இருப்பது. “ கடல்கணத்தவன்கலி ” என்றுகிறே. அநந்திரியனை மேய்த்தி.
அதுக்குமேலே, அந்நஜாதிக்ரு உசிதமாகப் பக்ககளை கவிபா கிற்றி. (ரு) “ மிதிவாஸி ”
“ வினாயகெழுவாச்சுருமேலே பின்று காலிமேய்க்கணவளாய் ” என்னெயடியே தன்னமுதலே
வாரியசெய்யும்படியிறே பக்ககளைகவித்தது. சூனெய்யுடும். பக்ககலின் பெய்வய அமுது
செய்யாறித்தி. ஸத்பகாமருப் கிஜிதவ்யானிருக்கிற கீ குச்சிதன்பர்சமுடைய தொரு தர்வ
யத்தை பொழியச் சென்னாமையாலேயிறே அத்ததகிரும்பி அமுதுசெய்தது. அந்நதன்ற
மொன்றிருவாணிகாத்த. அதுக்குமேலே இத்தர்வ, “ ஸம்வர்த்தகணாம் ” என்றே மேகாலு
றத்ததக்கொண்டு வையாபழியச்செய்தித தகசரிகே ககக்கெட்டிற் குருமணியைப்பெடுத்து
பக்ககளை கவித்த. சூன் - பக. கிழிப்பாட்டிதாம் இவ்வபதாம் செவ்விற்த. அதுக்கும்,
இதக்கும் வாயெயன்னென்னிஸ்; பாகுதிகவ்யத்தின் ரிபதணவ்வையாலே இத்தனை யழிய
ச்செய்யமாட்டாத கீரணையச் செவ்விற்த - அங்கு; இங்கு - தன்ன பொழியச் செவ்வாத

(அ) “கண்கூறுகின்றதேதிசை” (உ) “பரமபதமபங்கி” (ங) “அதத்திசைம
படு பூதிசைம” (ஈ) “சாய்ந்திசைம” (இ) “விதிசைம”

எய்துநீ—தேறுதுணை; ஏது—நிறைபக்கணை, உசம் இன்றி—உசாயம், சென்று—அவந்நி
எழுதெனென்று, அடர்த்த—நிரலித்த, ஈச—நியாயகணை, பேசு—எய்தக்கருவிச் செய்ய
வேணும்.

வயம். வேறின்குத்த கேக்கர்மேனி. வேறுகத்தன்னுடைய அய்தொகைவத்துக்குச்
சேர்ந்த கருத்தமான வேறுத்தையுடையனும். கேக்கர் - சிவப்ப. சிவத்தம் - கோபித்தம்.
வந்துப்பாதித்தயத்துக்கும் தேவரீர்க்கு தனையையிதே ஸ்வபாவம். நிறணிப்புந்நடை.
பய்யேயத்தாவிரை ஸர்வம்கருப் கப்பாசாமாஜனுடைய யுடையனும். புன்மை - பொல்லா
மை. இத்தாம்-ப்ராயசத்தித்தத்துக்கும் பாநித்தத்தத்தும் ஏதர்த்தமான சிந்தனையுடைய
வயனென்னக. கீறுபிதேன் வைத்தவன். அந்த ஜடையிலே கலாமாத்மான சந்தனை வை
த்தவன். ஆக, ஸம்ஸுர்த்தர்ஸமாநாமே தொழிலென்றும், சாஸ்தாவச்யதைவை ஸூத்ரிப்
பித்தே ஜடாதினையுடையனென்றும், சந்தாதானத்தானே - போகபாதானென்றும்
சேர்ந்திருப்பது. வைவைத்த வன் காமலினை. கையினைவைத்த வசியகபாலத்திலே.
பாதிகெய்தாசகமொக கபாலதானம், பாதகம் போருணவது போகாத ப்ராயஸ்யத்தை
யுடையதான கபாலமென்றும் சொல்லிற்றுப்பது. சாஸ்தாவச்யனுக்கிதே இப்பாதமுண்
டாவது. ஊறுசேக்குருதீபாய் சிந்தைத் காரணத்தினே. உன் திருமேனியிலே வகுக்கின்றான்
சந்தனுத்தானே சிந்தைத்தேறுதைய. பேசு. உன்னுடைய சந்தாவதமும் அவனுடைய
சிந்தைய்ப்பலமுமொழிய வேறுதேறுதுவனடென அருவிச்செய்யவேணும். உன்னுடைய
சந்தாவதமும் அவனுடைய சந்தைய்ப்பலமுமொழிய நேறுதுவனடென. இங்கே, "செக்கு
ருதி" என்றும், மேலே, "அவ்வகல் மாயின் வசகிர் கொடுத்தவன்" என்றுமருவிச்
செய்யாக்கிஞர், இவ்வகலும் பேசுமென்னென்றும்; அப்பாக்கத்தவன்வந்தாதை இத்தானு
நியமக்கினை மெய்ப்பாட்டைச் சொல்லுகிறத—இங்கு; (௧) "வய-புமகி" என்றே
அப்பாக்க என்வந்தாதை இத்தானுநியமக்கிற்றென்று தோற்றுகக்ககவந்த வைவை
வ்யத்தைச் சொல்லுகிறத - அங்கு. உசயின்றியே - ஏறுகென்றுத்திறந்த பேசு. சிவபந்த
சிறுதைய க்கொள்யத்தையும் தன் வேறுருவாய்ததையும் பார்த்துக்கசாதே, மேல் விழ
ந்தடர்த்த உன்சர்வதவம் சிறப்பதும்படி சிந்தவனே! எனக்கருவிச் செய்யவேணும்.
சாஸ்தாவசய் ஆக்கத்திலே சிறந்த எழுதேறுதைய பண்ணச்செய்தேயும் சந்தாவதம் சிறம்
பெறகெருப்பி; ருத்தான் சந்தாவதத்தால் வந்த மேன்மை ருதியாதே சிந்தைவையிலே பா
தகியானன், அப்பாதகத்தை. அவநித்தத் தாழ்சிறந்த சிவையிலே போக்கியருவினும், இ
கெவையைய தேவர்க்கோ ஏதிரகையழிக்கப் புக்காதான் அழியுமே. "கசயின்றியே-
பேசு" என்னவாயும். (௨) "எவ்வகல வசகிர்வசகி" என்று - சிவர்க்கு தே
வர்களுடைய மேன்மையை மறைத்துப் பரிமாறுதற்படிவை நினைத்துக்கசாதே, (௩) "உ
சயின்றியே" என்று அயதாதத்தினுடைய அப்பாக்கத்தவத்தையுன்னபடி.
அப்பிதே வேனக்கு அருவிச்செய்யவேணும். ௪௨.

௨. சாஸ்தாவதம்—பாதி. ருத்தானுடைய பாதகத்தைப் போக்கினை வனவேயன்
திக்கே. கிந்தையும்கத்தவத்தித்த ப்ராயமான கமயனை ஸபரிசாமாத சிவசிக்கையாலும்,

(௧) "வயக்கி" (௨) "அருவியோ பாதகினோதுதி" (௩) "ஜம்மக்க
மேதம்பம்"

அந்த ருத்ராதிதேவோடு கீழிடோதிதேவோடு வாசிவற ஸ்ரீ ஸாமரூப் எல்லாத் தலைகளிலும் திருவடி களைவைத்து உன் னர்வசைவித்வந்தாத பானசிப்பித்தபடியானும் ஜகத்காணபூதன் சிவையென்றோர். (5) " கௌகுடேந்திரமுக்தோபொலென " என்று-பூமி, கம்ஸனை பூபா டாகர் சொன்னுமிதே.

மூ.—வெஞ்சினத்தவேழவெண் மருப்பொசித்தருத்தமன
கஞ்சனைக்கடித்துமண் னாள்குதகொண்டகாலனை
வஞ்சனத்துவந்தபேய்ச்சி வாவிபாணன்வளங்கிலும்
அஞ்சனத்தவண்ணனாய வாதீதேவனல்லவே. சா.

ப.—சா.—செம் செம்—மிக்ககோபந்தாதபுடைய, வேழம்—ருவலயாபிடத்திறுடைப,
வெண்—வெளுத்த, மருப்பு—கொம்பை, துதித்து—அடியாய்கொழுமித்து, (அந்தச்செப்
திறைக்கேட்டு), உருத்த—கோபித்தவனும், மா—மிக்கவலிமையுடையனான, கஞ்சனை—
கம்ஸனை, கடித்து—சிரசித்து, வஞ்சனத்து வந்த-வஞ்சகையாய்வந்த, பேய்ச்சி—பூதனை
யிறுடைப, ஆயி—பாயனை, பாண்—பாலேடேகூட, உள்வாங்கிதும்—அமுதுசெய்தரு
கினவனும், (வாமநாதவதாரஞ்செய்தருகி சீரேந்துப்பெற்ற,) மண்—பூமியை, அனந்தகொ
ண்ட - திருவடிகளாலே அனந்தகொண்ட, காலனை - பாதிகளுக்கு மர்த்புலவானவனே,
அஞ்சனத்தவண்ணன் சூய—வயிபான்ற திருசித்தாதபுடையனும், சூதி தேவன் அல்
லையே—உத்தபாதகனானவனே ! என்று கருபென்கோர்.

வ்யா. வெஞ்சினத்த வேழவெண் மருப்பொசித்து, வெவ்விப சினந்தாதபுடைய ருலல
யாபிடத்திறுடைப வெளுத்தகொம்பை அடியாய்கொழுமித்து, வெவ்விபகெனம்—அதிதே
பம். அதுதிறுடைப சினமும் துமிஸ்பரிகாமனகொம்பும் பாதிறுதுவானவோரதி கொம்
யிறுடைபவர்களும் பாதிறுதுவாசிரிசுத்திரதாய்த்த இவர்க்கு, உருத்தமாகஞ்சனைக்கடித்து
அதுகேட்டு கருத்தமும் பாக்த்தயா (உ) பிளத்தானுன கம்ஸனுடைய நினைவைக்கடித்து—
அவன் நினைத்த நினைவைவன்றன்றெனேபோக்டி, (க) " கீரெடுவூணையடிவீடுவூணை. "
" வஞ்சனத்துவந்தபேய்ச்சிவாசி பாணன்வளங்கிலும் — மண்ணளந்துகொண்டகாலனை "
என்றதன்மும், ருவலயாபிடத்தைப்போலேயும் கம்ஸனைப்போலேயும் எதிரியாய்த் தோன்று
கையன்றிக்கே, தாய்மடிவெகொண்டு & வஞ்சனைவளவந்த பூதனையிறுடைப பானனைப்பா
லேடேகூட வளங்கிலும். அவனும் தாயாய் முகிதொடுக்கவந்தான் ; இவனும் பிள்ளையாய்
ஆதார்தோடே அம்முனைப்பாலை யமுதுசெய்தான். துஷ்பாக்த்திகளுக்கு நாகமான தர்மில்
வபாவத்தாலே அவன்நினைவு அவன்நன்றெனே போனவித்தனை. முகிவழியாலே பான
னைவாய்க்கின ஆர்சாய்த்தாலும், தர்வாக்கத்துக்கு ஜூதததாலன்றிக்கே வந்தயா நாகொரு
கையாலும், ஸர்வாதிகள் சிவையென்னக. (ச) " ஸூத்யூகதிஷ்டவாஸிதூர் நவயூகிவீ
ஜ்ஜூகூரொரி " என்னக்கவதிதே. " உருத்து " என்று பாடமானபோது - ருவலயா
பிடசிரானந்தாலும் திருவுன்னத்திலே கெனம் மாருமைவைச்சொவ்விற்றுக்கடவது. மண்ணை
ளந்துகொண்டகாலனை. பூபாசமானகம்ஸனெனமொன்றிக்கே, தன்செய்திவந்தாத பாகா

(ச) " காலனொமிற்றதோயோனென " (உ) வவொதூர். (க) " கிமித்த
சோனாப்பய விரியேன " (ச) " ஸ்தததம் தத்திஷணம்மிச்சம் சஸ்யமாவீஜ்ஜுகத்தூரோ " ,
(கூ)

கிப்பிச்சைக்காகப் பாற்றமாதி ஸகலஜக்துக்கந்தவியினும் ஸைத்த திருவடிக்கீழ் யுடைபவனே. “காலனே” என்று—பாதிசுலகங்கு மீர்த்தியானவனே பெண்மையாம். அந்நரணத்தவண்ண ஸுப ஆதிதேவனுடையே (௪) “கீழ்க்கையடிப்பூலா விஷு—தெய்வகலாசூதா.” என்று படியே—விவரண கிரந்தபுத்தருப் ஜகத்கு உத்தராதனம், அந்தானே உஜ்யவன ஸைவாவியயோ. ஜகத்காணத்தத்தோபாதி அபாக்கத் திவ்ய கிரந்தயோகமும் கர்வாதி கவயத்துக்கு ஸகலபொருகை. ௪௩.

அ.—சாற்பத்தாஸைப்பாட்டு. “மன்னவத்தகொண்டகாலனே” என்று—முறை யறிவித்தபடியும் “அஞ்சனத்தவண்ணன்” என்று முறையறித்தவர்கன் ஆர்யித்தகக்கு கபாச்சாயானவடியும் பன்னதயசாயிந்தா—கீழ்; கந்தாதிபுக்கலில் சேதநர்ஸத்தவதி குணதுகலமாக சேவதாதிவண்ணகலி விரும்புதகயானே அத்த காணமேகசிபசாயான கிரந்தக யழிபயாதி அவர்களுக்கு வர்ணவகலிச்சகொண்டு அய்வக காலவகலிசே முகங்காட் டச்செய்தேயும் ஸண்ணிகவ் கரங்கடைக்கொன்றவதே! இதென்ன துர்வாஸாபெயர்! என்னொர்.

மு.—பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மை பாசிபின்புழம்பும்
பொலுனீர்மைபொற்புடைத் தடத்துவண்ணேயிலோ
கிலீர்மைபென்றிவை நின்றத்தகாலன்குமாய்
மாலினீர்மைவைபயம் மறைத்ததென்னேர்மையே. சக.

ப.—சா.—பாலின் கீர்மை—பான்போலே வெறுத்ததிருமீறமும், செம்பொன் கீர்மை— செம்பொன்னிள்மீறமும். பாசியின்—பாசியினுடைய, பகம்புழம் போதும் கீர்மை—புறத் திறுண்டான பகமைமையொத்த திருமீறமும், பொற்பு உடை—அழகிதான, தடத்து— தடாகத்திலே, வண்டு—வண்டுகளானவை, கிண்டு—மிருகிவித்த, உலா—உலாவாடின் டுள்ள, கீளம் கீர்மை—கருகொத்தல்மடின் மீறமும், என்று இளவ—என்றித கால்குமீறல் கரும், கிதைத்த—குறையுத்திருந்துள்ள, காலம் காலமும் ஆம்—சதுர்புகமாய், மாலின்— இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்சரனுடைய, கீர்மை—செவ்வையத்ததை, வைபகம்—பூமிவிழார் ளார், மறைத்தது—அவனை ஆர்யியாதே அசட்டைசெய்தது, என்ன கீர்மை—என்ன துர் வானையோவென்றிர்.

வ்யா. பாலினீர்மை. கீர்ப்புகத்தினும்மார் ஸத்தப்பகராய் வெறுப்பு உகக்கும வர்க்கானகயானே அவர்களுக்குப் பாவப்போன்ற கிரந்தகத்கொன்றும்வயாலும். அதா மெது—கீறம். “வலியுருவாய்த்திருத்தன்” என்றும், “சகவண்ணையுடையோனி” என்றும்சொல்லுமிறந்தாத்நிதி “பாலினீர்மை” என்றது—இவ்வெருப்பிக்கு ஆர்யம் (௨) “ஸய—பூலி” என்றெறிவுபென்று தோற்றுகக்காக. செம்பொனீர்மை. த்தோ தாயுத்திவந்தாய் (௩) “ஸ—கூலி” என்றும், “கட்டுகைத்த கம்பொன் உத்திரு மேனியொளி பொய்யாது” என்றும் சொல்லுதொருபே—கிவத்த திருமீறத்தகத்கொன் றும். “செய்வென்றுத்திரைத்தகன்” என்றித ஸ்தாபத்திலே “செய்வொனீர்மை” என்றது—அந்நித்தத்துக்கு ஆர்யமான கிரந்தமும் மறைக்கபென்று தோற்றுகக்காக.

(௧) “கீர்த்தாயுத்தப்பந்த கிரந்தமேகையாலாயா” (௨) “ஸர்வாஸி”
(௩) “ருக்காயம்.”

பாசிவின் பகல்புறம்பொலும் கீரிமை. தவாபாயுகத்தினே ஊதால் பாடுவிறுமடைய புறத்திலே பசுமையிடாலை சாமநாமாவதிருவிறத்தையுடையது. ஹெர்மனடீதடீதுமணலேனே லேகீரிமை. அலியுகத்தினேவந்தால் எவ்வையுவுக்கொண்டதும் அபிபிரகேசிப்பாசிவ்வா ணமபாலை வ்வாபாபிதயான கீரிமையிருக்கும். "கிரீவிற பின்னைவண்ணக்கொண்டல் வண்ணம்" என்னக்கடையதிதே. (உ) "கவ்விறமதுதிதி." அமுமபதடாகத்தினே வண்டு கம் நெருங்கப்பயுகது மதுபாகத்தையான்னி, அந்தால்வந்த ஹர்மததாசெ நெருகிந்து உவாவரின்னான் கீரப்பூவின் லிம்கோசெயிருக்கிற நிறத்தையுடையது. இத்தால்— சாமநாமால் செவ்வியையுடந்தான கீரப்பூவென்னக. பொப்பு—அதரு. கிண்டல்— அந்தால். என்றிவை கிறைத்தவாய்னதுமய. ஆத்திரத்தமகக்கொள் றும் அத்திரக்கள் குறமவந்திருத்துள்ள சமாயுடைய. இத்திரக்கள் காண்புகத்தினும் குறமவந்திருக்கை. மலிவீரிமை. இப்பயுகத்திரை வந்தவாணுடைய கீரிமையை—இன்னொவையுப்பதத. வைபகம் மறநிறநேன்ன கிரிமையே. பூமிவிலாந் ஆசாபியாதே காந்தகடக்கொண்டது என்ன துவாணவையிருந்தான். (உ) "கிரீவிறமதுதிதி" என்னுமபபேபாசெதத்திப்ப பூதவாக்கொவ்விறது. "மதுத்தது" என்றது. (உ) "மணபேபாசெவந்தது" என்னு மபபேபாசெ பவததுகாணத்தையும் அதியத்திருப்பதே! அநாதிகை துவாணவை பெந்தது. ...

[illegible]

மு.—மண்ணுளாய்க்கொல்லின்னுளாய்க்கொல் மண்ணுளொமயக்கீரின்
நெண்ணுமெண்ணக்கப்பல்கொ கொண்மொமயக்கீர்தமல்
கண்ணுளாய்க்கொல்செய்யகொல் லண்தன்மெற்கிடத்தெவம்
பண்ணியபுணர்கூறா யல்லவல்லப்புகிறேன். ச.தி.

புற—(* ஆதியந்தோதியருவானதேவரீர் ஆச்சிதன அடியமென்க்கருகைக்
காது) புண்ணுள் ஆம்—இங்கேவந்தவநித்த ஸுபபாயம், பின்னான் ஆம்—நித்பஸுநி
கருக்கு நீர்வருகைதும், (பாக்கிதீய்ப்சத்தா தும் பாயோஜாந்தபாகதபா தும்,) மயங்கி
நின்ற—மயங்கிநித்தி, மன்னுள்—பூமிநின்ற மதுஷயர்கள், என்னும் என்—நீதிக்
கும் நின்றயுக்கு, அடிப்பாயம்—எப்பாதவதும், நின் தம்—உன்றிருவருகளைப்பற்றி அர்ப்ப
பாயோஜாநாகிருப்பார்க்கு, நென்னுள் ஆம்—கைநந்தகரிக்கும்படி நித்திரவதும், (ஆச்சித
னோதிகன் உன்னை அநியாதபடி,) சேவை—தூய்மதும், (அவையெல்லாங்கிடக்க),
அளத்தன்மேல்—நிருவனந்தாழ்வான்மேலே, கிடத்த—கண்வளர்த்தருவினவதும், எம் புன்
னியா—எனக்கு உபகாரகனவதும், புனம்—தன்மலித்தநிலம்புன, துழாய் அலங்கம்—
நிருத்ததுழாய்ப்பாலை அளக்கத்தும், அம் புரிதனே—பாயபாவனவனே!, என்ன
மனவ—இதென்ன ஆர்ச்சயென்கிறார். [‘மன் உளாய்’ ‘வின் உளாய்’ ‘கன் உளாய்’
என்றும் பிரிக்கலாம்.]

(க) “அறிவாழைக்கப்பிறிம்” (உ) “மஞ்சள்கிரிசுந்தரி” (ங) “குணமாபாஸமங்கலம்”

(5.8)

வாய். மண்ணுணாய்கொல். (௨) “கூடக்யு ஸாரா” என்பதபடியே பூர்ணரான
 தேவரின் ஸர்வவஸகாயாபி யாகைக்காக ஸாரேஷாய், அப்பாக்கத்தாய் அநித்தரிபயான லித்
 தந்தை பராக்ரதவஜ்ரபிரமக்கிக்கொண்டு அவதரித்த சகாங்கிஷயமாயும், “கொல்”
 என்று—வகாச்சுபத்திலே விருத்ததர்பங்கம் காவகையாலே, இதென்னுயிருக்கிறதென்கி
 னுர். அநாதென—நீதாவிதேவதத்தில் கைக்கமும், ஒருமிக்கக்கு நோகாப்பாதாமும்.
 (௩) “புஷ்பா பிமிஞ்சு.” விண்ணுணாய்கொல். அன்புர்த்த ஸம்ஸாரகந்தாரான சிவ்வையுரி
 கருத்தும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையவாய். கொல், சிவ்வையுரி
 னுக்கும் சிவ்வையுரிருக்கையு, குறு சபரி ஸாக்ரியதிகளுக்கு சிவ்வையுரிருக்கை
 யுமாதெயிது என்றுயிருக்கிறதே! என்கிறார். மண்ணுணை மயங்கிநின்றெண்ணுமெண்ணை
 கப்பலாய்கொல். இப்பாத்வலெனவென்கை பாக் தின்பச்சத்தாவேவந்த கிபரிதஜ்ஞாதந்தை
 யுமடவாய் பரிபாலுர்த்தபாரான ஸம்ஸாரிகல் மனோநிக்கும்மனோதத்துக்கும் அன்ஸுரு
 கம்படிருத்தி. என்னமாயை என்றெயிது, இப்பாட்டி உருகிலே க்ரியையாகக்கட
 வது. சிவ்வையுரி கண்ணுணாய்கொல். உன் திருவடிக்கிலே அன்பப்பரியோஜனாரிபுப்பாக்கு,
 (௪) “புஷ்பா பிமிஞ்சு.” என்பதபடியே உன்ஸபடியை ஸாக்ரத்கரிப்பியா
 சிந்தி. சேயைக்கொல். ஆச்சரிதவிரோதிகளுக்கு உன்ஸையரிபவெவண்ணுதே எதிரிட்டு முடி
 துபேயப்படி துரத்ததுயிருப்பதி. (௫) “பிதாஸாயை ஸாரா” என்பதபடியே
 திதே. கொல். அன்புர்த்த ஸம்ஸாரிகருக்கை அன்பப்பரியோஜனார் பக்கிலும் தக்கிரோதிகன்
 பக்கிலுமுண்டான இவ்வயைவென்கை என்றுயிருக்கிறதே. இவ் விருத்ததர்பங்கமாயெ
 தேவரிருடைய பாயலம் பாயலாரித்தமாய்கவாலே பெய்வென்னவொண்ணுது, கிருத்த
 ஸ்வபாவஸ்தானகையாலே மெய்வென்னவொண்ணுது, அனந்தன்மேல்கித்த எம்புண்ணியா.
 அதெல்லாங்கிடக்க, திருவார்த்தாழ்வான்மேலே சாய்த்தருவினவடிவவக்காட்டி, தேவரிரு
 டைய ஆச்சரித ஸம்பலேஷ ஸ்வபாவத்தையும் என்னுமாயை அகச்சார்த்த சேஷத்தையும்
 எனக்கு உணர்ந்தினைவனே. (௬) “புஷ்பா பிமிஞ்சு.” என்பதபடியே இரு
 வருடைய ஸ்வரூபத்தையும் பாக்ரிபிக்கைக்கு உபாயமானவனே. புண்புழையல்கவம்புனி
 தனே. தோளும் தோள்மையையுமான அழகைக்காட்டி, விஷயார்த்தாரூபியென்ன, (௭) “வொ
 வெணா க்ரியையாயினா” என்பத ஆத்யபந்தாசமென்ன, இவ்வயைத்திக்கைத் தயிர்த்த
 பாயலாரினே. என்னமாயை இதென்ன ஆச்சார்பம். என்றிறத்தில் சிசெய்தருவின
 இவை என்னும் பரிச்சேதிக்கவெயிருத்ததில்லையென்கிறார். ௧௮.

௮. அன்புர்த்தாரும்பாட்டு. “அனந்தன்மேல்கிடந்த எம்புண்ணியா” என்று—
 ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே வந்து ஆயிப்பயித்தும் அவதரித்தும் பெ
 ரிய திருவடி தேவரிலே யேறி ஆச்சரித ரிருத்தவிடத்திலே சென்று சகித்த காலமெல்லாம்
 இழந்தேன், இனி இழவாதபடி கிரோதி சிவர்த்தி பூர்வகமாக நான் உன்னைப்பெயும் கிரோ
 அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

(௧) “அவாக்யு ஸாரா” (௨) “பச்சாயிமிஞ்சு.” (௩) “பரிதாஸாயைவாஸாயம்”
 (௪) “கிரோதாயைதத்தார்தம்” (௫) “புமந்தவம்ஸாரிதிபுண்ணி” (௬) “சோரோணத்
 மபந்தாரினு”

கு.—தோடுபெற்றதன்முதலாம் யாவர்களுக்கென்றியல்
கோடுபெற்றியுழியெந்தி யஞ்சிறைப்புள்ளுந்தியல்
கோடுபெற்றதன்மேன்மை மிவ்வியெனாபிவென்
வீடுபெற்றப்பொடும் பிறப்பறுக்குவனோவே.

சக.

ப.—பா.— தோடு பெற்ற—பூமிதற்குள் மீட்டு, தன்—குளிர்ந்திருந்து, தழாய்
அவர்கல்—திருத்ததழாய்மாவையே, ஆடு—விளக்காசிற, சென்னியம்—திருமுடிபு
யுடையபயம், கோடு—பூமிதற்குள்மீட்டு, பற்றி—இடத்திருக்கையிலேதரித்து, ஆதி—
திருமாயிதய, ஏர்—விளக்காசிறிலே தரித்து, அம்—அழகுபெற்றிருத்தே, சிறை—
சிறைபுடைய, புள்—பெரியதிருமாயை, ஊர்—உட்காந்திருக்கும்; பாடு—கோடுதிற
ள்ளா செல்லும் காணும்படி, பெற்ற—பெரியதிருமாயை மேற்கொண்டு ஸ்தலித்த,
நன்மை—இந்த நன்மைபடி, நன்மை இவ்வியெனும்—நான்மீட்டப் பெற்றிருக்கிறான்,
காடுவேன்—அருங்கதிபாணான், வீடு பெற்று—பகலுத்தாபி ருபமோகத்தாபிபெற்று,
இறப்பொடும்—இச்சரி விவசாயத்தோடே, பிறப்பு—இருமையுடையதனை, அதுக்கும்—ஆ—
அதுக்கும் விரை, சொல்—அருவிச்செய்யவேண்டும்.

வ்யா. தோடுபெற்றதன்முதலாயாவர்களுக்கென்றியல். உன் திருமேனியின் ஸ்பர்
சத்தால் தழைத்துக்குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்ததழாய் மாவையை யுடையபயம், பாணதஜ
நன்மைபடுதல் முகப்பாடாத்தாலே அருங்கதிபாணான் திருமுடிபுடையபயம். ஸர்வேச்சா
ஸ்பர்சமிதே—செதார்க்கு அருங்கதிபாணான் தாபாசுத்திக்கும் தோடு. இத்தால்—கண்ட
போதே குளிமேற்குமபடியான ஒப்பணியுடையபடி, ஆடுமுக்கப்பண்ணிதாபுக்கல் முகப்பா
தாபுடையபடி மீர்மைபடியும் சொல்லிற்று. தோடு — பூமிதற்கு. கோடுபெற்றியுழியெந்தி.
ஆசரித விசேஷிதனை தவிரியாவே மன்னுதலுடையபடி. பன்னுதலுக்கே பூமிதற்கு
தாபுபற்றி, “கருதாமிடம்பொருது” என்கிறபடியே எதிரினைச்சென்றிடுக்கைக்குத் திரு
வாயிதய ஏர். ஆசரிதர்க்கு முகக்கொடுக்குமவையிலே அவர்கள் விசேஷிதனையும்
அழிபுச்செய்யும் பரிசாக்கையுடையனென்க. அஞ்சிறைப்புள்ளுந்தியல். ஸ்பர்சத்தாலே
அழகுபெற்ற திருத்திறைபுடைய பெரியதிருமாயை உட்காந்திற்று. அவளை மேற்கொண்
டால் நன்மையுக்கு அருங்கதிபாணான் தாபுக்கும்படியான அழகைச்சொல்லிற்றுமையால். இத்தால்—
ஆசரிதரிருத்தன்மையால்தேவ ஆபத்தகையிலே சென்றமுதலாகட்டாக்கிக்கும் மீர்மைபடி
சொல்லிற்று. இப்படி நன்மை தாபிதாபுபண்ணித காலமெல்ல மிழத்தேனென்றோர்.
“ஆம்” என்று விவரத்தாபுபண்ணிதகம். பாடுபெற்ற நன்மை மன்னுதலுடையபடி. தோடு
தேவ குடிபுக்க காலமையடி. பெரியதிருமாயை மேற்கொண்டு ஸ்தலித்த இந்த நன்மை
படி நான் மீட்டப்பெற்றிருக்கிறேன். நான் விருகத்தாபுமெல்ல மிழத்தாபு நான்
குளிமேற்குதலின் துருவகுளியேருக்க இழக்கவேண்டியவென்க. காலமெல்லவீடுபெற்று
அருங்கதிபாணான் நான் பகலுத்தாபி ருபமோகத்தாபிபெற்று. காலமென். அருகிதாபு
திறத்தாபுத்தாபுமெல்லமையுடையபடி. ஸர்வேச்சாஸ்பர்சமிதே—செதார்க்கு அருங்கதிபாணான்
தாபுக்கும்படியான, உனக்குருக்காசிறிக்குத்துள்ள சித்தபாணான்மீட்டப்பெற்றபெற்று.
அருங்கதிபாணான் நான் பூமிதற்கு மேற்கொண்டு ஸ்தலித்த இத்த நன்மை
படி நான் மீட்டப்பெற்றிருக்கிறேன். இவ்வியெனும் பிறப்பறுக்குவனோவே.
இச்சரித்ததாலே விவசாயத்தோடே இவ்வியாரு சரிபரிசாத்தும் பன்னுதலு. கம்மா

வருபடி” என்று பாயபதத்திலிருப்பும் ச்ருதிகன்சொல்லக்கேட்ட வித்தனை; (க) “வருஷ
 அபராயணாரீரேரு கரீராயவகிகேகதே” என்று-தீர்ப்புநிலையாளரும் துறாநாதிகன்
 சொல்லக் கேட்டவித்தனை, நீரிடத்து—கடலிடத்து. அநாவணை—அவணை. அன்றியும்,
 அநொழியவும். ஒரிடத்தையல்லியை. ஒரிடத்திலே ஸந்திக்கொய்யும்; ஸ்வகதனென்கை.
 இதுவும், (உ) “சிரி-பாஸ” (ஈ) “சிரிவயிதாதிவயி” என்றித்யாதிகளிலே சபாச
 வாயக உபாஸாந்நாவித்யத்திலே சொல்லப்பட்டதிறை. எல்லியிலே என்பத். தநா
 சாண்டியப் விதைய, வைசுவாகரோபிகோணை இயித்யாதிகளிலே ஆசாயணியந்தலங்களுக்கு
 எல்லி யில்லையிறை; அவையும், (ஈ) “பரிகா-கதே” என்று-பாதிபத்திலிஷயமல்
 லாமையாலும் த்நாவர்ணிகா திகாநாமையாலும் நிலமல். ஆதலால், பாயபதம் தேசத்தால்
 சிபாக்ரீட்டமாயையாலும், அவதாயம் காலத்தால் விபாக்ரீட்டமாயையாலும், தீர்ப்பு அநி
 க்ரீட்டாநாமையாலும் அந்தர்பாயித்யம் பாதிபத்திற்கு அபூயியாயையாலும், த்நாவர்
 ணிகா திகாநாமையாலும் நிலமல். சேஷிடத்தை காலினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமா சொலே.
 அயோக்யானை ஸன் (இ) “உரு” என்று புத்தியெண்ணி ஆசாயிக்கலாப்படி ஆசாயணீ
 யந்தலத்தை பருகிச்செய்யவேணும். சுர.

அ.—சுரப்பதெட்டாமப்பட்டு. ஆசாயணியந்தலங்களை ஸாயாயியை பாயித்தாவைத்
 தோமகில் அவற்றிலே ஒன்றைப்பற்றி ஆசாயிக்கும் ஆசிரிசுபூதர்க்கு ஆசாயனாக உலமாக
 பலபாதாரிசுக்கும்நொழிப, உமக்கு ஆசாயணியந்தலத்தை விசேஷித்துக் சொல்லுகை
 கமக்கு பாயோவெண்ணு; ஆசிரிதாநாசிரிதவிபாகமன்றிக்கே கின்றகின்ற நிலைகளிலே பாதி
 தமே செய்யும்வலவானுளையிடு என்னபெரிதம் செய்கை உனக்கே பாயந்தோ வென்
 றொரு.

மு.—தன்றினின்றவானிருந்து நீள்குறிகிட்டிதவன்
 ஒன்றுசென்றதொன்றையுண்டு தொன்றித்துபன்றியம்
 கன்றுசென்றவானொன்று னல்லியிப்படைத்தவர்க்
 கன்றுதேவனமத்தளித்த வாதிதேவனல்லியெ. சுடி.

ப-கா.—வான் இருந்து-பாயபதத்திலே யிருக்கிறே, (தாழ்த்தார்க்கு முகம் கொடுக்க
 கைக்காக) குறியில் கின்று-திருமலையிலே கின்றருவி, (ஆத்தாநா பாதையாதிகன் கருவால்
 கேட்டாகக்காக) கடல்-திருப்பாற்கடலிலே, புரீள்-செல்லெல்லம், விடந்து-கணவனர்க்கருவி,
 மண்-பூமியை, ஒன்று-அத்தியியமாக, கொன்று-அனந்தருவி, அது ஒன்று-அந்த பாதா
 மானபூமியை, உண்டு - திருவயிற்றிலேவைத்து சுகித்து, பன்றி ஆய் - மதராஸாநாமம்,
 அது ஒன்று - பாயப்பதெட்ட பூமியை, இடத்து - இடத்தெடுத்தது, ஸன்று சென்ற - ஸன்
 றுகச்சென்ற, ஸன் அவற்றுள் - அந்தாநாக்களிலே, கல் - சாந்தாநாதாத்தாலே சீர்த்து
 தான, உயிர்—மதுஷ்யர்க்கை, பாடத்து—கந்தத்து, அன்று-சுரவந்தமலம்—கன் மேலி
 ட்டு பகவதவிருகாநாயன், அவர்க்கு-அத்தமதுஷ்யர்க்குக்கு, (ஆசாயணியமாக), தேவு-
 தேவனுதைய, அமைத்து அவித்த-கந்தத்துத்தவித்த, ஆதிதேவன் அல்லியெ-ஆதந்தாநா
 பூதானை ஸாயேசவந்தமலையெ வென்றொரு.

(க) “வருஷாயணாரீரேரு கரீராயவகிகேகதே” (உ) “மாருபாயன்”
 (ஈ) “பாயமேய விஜாநிதே” (ஈ) “பாயமேயவிதே” (இ) “இதம்”
 (சுர)

ப-ஊ.—கொண்ட கொண்ட—மயிர்முடிவிலேயுண்டான, கோதை மீது—மலை யின்பேயிலே, தேன் உலாவு—வண்டுகள் ணஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பனை யழகையுடையான, கூனி—கூனியுடைய, கூன்—முதுகில் கூனை, (சீலாந்தமாகவில்கிலே), உண்டகொண்டு— உண்டையவைத்து, ஆங்க—கூனியுள்ளேயுட்படி, ஓட்டி—ஓட்டித்தெரித்து, உன் மலிந்த— ஹர்ஷ்டனும், நா தன்—அச்செவையலே எனக்குதான சகரவர்த்தி திருமகன் வர்த்திக்கிற, வடி—தேசமாவது ; காணா—காணாபானது, கண்டை உண்டு—கண்டையிழங்கி, போ—மலை போர்த்தப்போலே பெயர், வாளை—வாளைமத்தல்பமானது, பாய—துள்ள, நிலம்—கருநெய்தல் பூயின் இருட்செயை, அண்டகொண்டு—ஊறாயமாகக்கொண்டு, கொண்ட—கெண்டைமத் தல்பமானது, மேயும் - பயக்கெட்டு மேய்கிற, அம் - அழகிதாய், தன் - குவிந்த, நீர் - ஜல னம்பத்தியையுடைய, ஆங்கமே - ஸ்ரீரங்கமேயாம்.

வ்யா. கொண்டகொண்டகொண்டதுதேனுலாவுகூனி. மயிர்முடிவிலேயுண்டான மலையின்பேயிலே வண்டுகள் ணஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பனையாலே ஸ்பந்தனைய வேகை யான கூனி. இத்தால் - சேதனனுடைய விஷக்கஷ்டவருபம் ஸ்ரீகெண்டையப்போலே சக் வானுக்கு ஸ்பந்தனையமென்று கருத்து. கூனிகூன். கீழ்ச்சொன்னவடிவுக்கும் ஒப்பனைக் கும் சேராதே அவனுக்கு நிருபகமாய்ப்போந்த கூனை. இத்தால் - வ்ருபயிதோதிபாய், “தேலோதும், மதஷ்யோதும்” என்று நிருபகமாய் வ்ருபத்துக்கு அவத்யமுமாயிருந்துள்ள அஹங்காரத்தை நினைக்கிறார். உண்டகொண்டாங்கலோட்டி. சீலாந்தமாக வில்கிலே உண்டையவைத்துக் கூனை உள்ளே புழுப்படியோட்டித் தெரித்து. அவத்ய மான அஹங்காரத்தை அநாயாசென்போக்கவல்லசக்தியை நினைக்கிறார். உள்மகிழ்த நா தனார். ஆசரிதர்க்கு அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாசென்போக்குகையாலே ஹர்ஷ டனும், அச்செவையலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட சகரவர்த்தி திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம். இத்தால் - ஆசரிதருடைய அவத்யங்களைப்போக்கி உகப்பானுந்தானே பென்கை. ஆக, சக் வர்த்தி திருமகனுடைய நீர்மையும் கம்பெருமான் பக்கவிலேணலா மென்கிறார். கண்டை யுண்டு காண்பேர. கண்டையிழங்கின காணாபானது கிழங்கின கனத்தாலே மலையோர்த்தப் போலே போ. இத்தால் - பாதக பதார்த்தத்தினுடைய களங்கொல்லித்து. வானிபாய. அக் காணாக்குத் தன்மேலே கோக்கென்று நினைத்து பயப்பட்டு வாளைபானதுதான். நிலமே அண்டகொண்டு கெண்டையெயும். அநின் மிருதியைக்கண்டு, கொண்டையானது பயத் தாலே பாப்புமாறப் பூத்தலென்திவிருட்சியை அண்டகொண்டு, அநனுக்குள்ளே வர்த்திப் பாணாப்போலே, பயக்கெட்டு மேய்ந்து வர்த்திக்கிற தேசம். இத்தால்—ஊறாயிகளை வலிநெ அஹங்காரத்தைக்கண்டு பிரதாய், முழுநாட்களைய உபாஸக்திலே இழிந்த ஸாதகரைக் கண்டு இணை பிரண்டும் பயஸ்தாகமென்று வர்வேச்சவையே உபாயமாகப்பற்றி கீர்ப்பாராய், வ்ருபபாதுருபமான பகவத்குணதுபவமே பாத்தையாய் வர்த்திக்கும் பரபகர்க்கு ஸபாச மாயிருந்திரதாய்த்து - கொண்டகவினுடைய பாத்தையென்கை. அந்தண் நீரங்கமே. அழகி தாய் சமஹாமான ஜலஸம்பத்தியையுடையத்தானகோயிம், தாபத்யதார்க்கு தாபதாமான் தேசமென்கை. “நீர்மேயண்டகொண்டு” என்று—சபாமாய் ஸுருமாமான நீரத்தை அண்டகொண்டு என்னகயாலே—பெருமானுடைய வெண்கற்பமே அபாச்யமும், அக்கை ஆசரித்திருப்பார்க்குபோக்யமுமாதலே பென்று கருத்து. இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வப தேசங்கள் இவர்க்கு நிலம்வாதபோது தேசத்தை ஆசரித்ததுபரிக்க இழிந்தவர்க்கு இப் பாட்டால் ஒருப்போதுகூ மிஸ்ஸி.

௧. மீம்பதாம்பாட்டு. ஆத்தாவிசேதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தையும், பாதகபதார்த்த வகாசத்திலே தீர்ப்பாயாய் வந்ததிக்கணம்படி அபகாரபாசன தேச வைபவத்தையும் சொன்னார் - சீழிப்பாட்டும்; இதில் - பாத்வயிசேதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தையும் ஸ்வயம்பாசனமேயான தேசவைபவத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

பு. - வெண்டிறைக்கருங்கடல் சிவந்துவெழுந்தெருளாள்
திண்டிவந்திசிலைக்கவாளி விட்டவீரர்கேழுமர்
எண்டிறைக்கணங்களு மிறைஞ்சியாதேர்த்தீர்
வண்டிறைத்தேரிலேவெலி மன்னுசேரங்கடே. ௫௦

ப-கா. - வென் - வெணுத்த, தினா - தினாகரையுடைத்தாய், கரு-கருத்த, கடல்-கடலானது, செவ்ந்து வேவ - செவ்ந்துவேம்படியாக, முன் ஒருநான் - இருபத்தெட்டாம் சுதாயுகத்தில் தோதாயுகத்திலே, தின் நிறம் - மிக்கவலியையுடைய, தினா - நூர் சார்ங்கத்தைய, கா - கையிலேவாய்க், வாலிவிட்ட - அப்புகளை ஏறின, வீரர் - ஆன்பெய்கையான சகரவர்த்தி நிருமகன், சேரும் - சித்பவாஸம்பண்ணுகிறே, ஊர் - ஊராவது; என் நிறைக்கணங்கன் - எட்டுத்திக்குள்ளு ஸமுதநங்கனும் வந்து, இறைஞ்சி - பெருமானைத் திருவடித்தொழுது, ஆடு - தீர்த்தமாமுதாய், தீர்த்தம் - சுத்தியையுடைத்தான, தீர் - தீரையுடைத்தாய், வண்டு - மதுபாசமத்தமான ஸாந்தகன், இறைத்த-பீரீ தீ உன்னடங்காமே சய்திக்கிற, சோலை வேலி - சோலையாலே குழப்பட்டிருப்பதாய், சிர் - இப்பாவர்தவ போக்யத்தவங்கனாகிற என்மை, மன்னு - சித்பவாஸம்பண்ணுமதான, அரங்கம் - கோவிலேயாய்.

ஸ்பா. வெண்டிறைக்கருங்கடல். வெணுத்த தினாகரையுடைத்தான கருங்கடல். தினாக்கினர்த்திபின் மிருதிரசெய்கிறது. சிவந்துவெவ சுதத்தகடேசேடு வெருத்ததினாகனோலையெற அக்கிரிவநிறமான செவ்விப நிறமாய்மறுமுப்படி தத்தமானபடி. இத்தால்-ஆத்திராசுணத்தக்கு வருணன் கிரோதியாக அவனுக்கு இருப்பிடமான கடலை அழிப்பச் செய்தபடி. முன்னெருளாள் திண்டிவந்தி சிலைக்கவாளிவிட்ட வீரர்கேழுமர். இருபத்தெட்டாம் சுதாயுகத்திலே மிக்கவலியையுடைய நூர் சார்ங்கத்தைய, (க) “வாலகீரமப” என்னிறபடியேவாய்க் அப்புகளையேறின ஆன்பெய்கேசேழுமர். “உன்பெழெந்தாரதனுர்” என்று ஆத்திராசுணம் ஸ்வயம்பாசனேஜாமாகப் பண்ணும் நீர்மையைச் சொல்கிறது - சீழிப்பாட்டும்; இதில் - கிரோதிரிசுலக சுத்தியைச்சொல்லுகிறது. இத்தால்-அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடான ஆத்திராசுண ஸ்வயம்பாசனேஜாமாக சப்தாதிசுலக பாவையத்தையப் போக்குகைக்குக்கோபிசிலே சித்பவாஸம்பண்ணுகிறபடியென்றை, “தினாவம்” என்றும், “நிறம்” என்றும் வலியைச்சொல்லுகையாலே- மிக்கவலிபென்றபடி. எண்டிறைக்கணங்களு மிறைஞ்சியாதேர்த்தீர். எட்டுத்திக்குமுள்ள ஸமுதநங்கன் வந்து பெருமானைத் திருவடித்தொழுது தீர்த்தமாய், தன்னைமத விசேதியான ஸ்வபாசன்களையும் போக்கும் சுத்தியையுடைய தீரையுடைத்தாய். (உ) “வாவ-பூவநிஜபூதரீ வாவ-பூப-பூப-பூவநிஜபூதரீ ! வாவ-பூப-பூப-பூதரீ ! பொருளே வாவ-பூப-பூப-பூதரீ !” என்னக்கூறுகிறது. ஸமுதநங்கனாவன - இச்சுரர்

(க) “சாபமாசய” (உ) “வாவச்சத்தியமார்தம ஸ்வநித்தயமஸா” ! ஸ்வபுண்பமயோதேசே ஸ்வநிதேவமயோதாரி”

வகிதே. (௧) "குவிசெய்யுவிவாசாத்தே." பந்தபொன் கிளது துதிவந்திசுக்கும்வா
புணல். தள்ளுகிசெய்யுமெல்லாம் கொண்டு எஞ்ஞமொக்கப்பாந்து மாறுதேவத்து பென்ச
கோக் கோவிசெய்தவளி அகியெயிவாசின்னுன்ன சாவேரி. வாப்புளல் - பரவாது ருபமாண
ஜனம். அநாதேய - சாவேரி. அங்கமென்ப் கண்டமுத்தவன்பணிந்த கோயிலே. உபப
பாவாசிட்புளாள் பரம்பாவாணவன் தன் அதிகாரத்துக்குளாயும் கிரோ திசைப்பரிதாபி
கைக்கு, பரம்பாவாணவரும் பண்பாணமோகத்துக்குமாக சதுர்த்தபுணல்வாசிட்புளவன்
யும், நாறுசெய்தவகியும் ஒருக்காலே உச்சரிக்கக்கூடாது என்கு முத்தவபுடைப்பினன்
யும், அஜனென்னும், தன்னி னர்வாதிகளுக அபிமானித்திருக்கெவன் பகாபிமானியும் வந்
தாசாயிக்கும் கோயில் "ஸ்ரீசங்கம்" என்கு கின்றார்க்கு புராணகித்தகன். (௨) "நாதி
தேவ உதி-நாதி." (௩) "கரோரெய்யுளாசெய்யுமெய்யுமிதாண்டிபுரவாசிட்புளவன்
கொணரிருய்யுளாசெய்யுமெய்யுமிதாண்டிபுரவாசிட்புளவன்." இக.

அ. பிம்பத்தினவாய்மாட்டு. சம்பவதாரத்துக்குப் பின்பாடர்க்குக் கோயிலிலே
வந்து உதவினபடி சொல்கிறது - பிழ்முன்று பாட்டாலே; இனிமையின்பாட்டாலே - கர்ஷ
ணவதாரத்துக்குப் பின்பாடர்க்குதவியபடி சொல்கிறது. அந்தரம் பிழிப்பாட்டோடு
வந்ததெயின்னென்னில்; சதுர்த்தபுலவாசம்பவதாரம் இவ்வாறாகுளாள் பரம்பாவாசுக்கு ஆச
ரணியமாணவனே வந்திடுகே, அகப்பப்பயோஜனாய் அகவ்வாசதாரா பிழ்ந்துன்னவர்க
ளுக்கு அதுபவத்தாகம் கோயிலென்னென்ற.

மு.—பொற்றையுற்றமுற்றம்மாண பொற்றையுற்றம்மாண
புற்றியுற்றம்மாண மருப்பொசித்தபாணா
சிற்றையுற்றம்மாணமூங்கில் முன்னாணாபொன்றினர்
கி அற்றபத்திரத்திரிமா முத்தனீரவகமே. ௨௨.

ப.—பொற்றையுற்றம்மாண பொற்றையுற்றம்மாண பொற்றையுற்றம்மாண பொற்றையுற்றம்மாண
தான, பாண—ஆணியாய், பேசு எதிர்த்து வந்ததை—புத்தத்திலே எதிர்த்தவந்ததை,
பற்றி—மதியாதே சென்று பற்றி, உற்று—சாதுவாதுக்கு முன்னாள் அநிதாட்கிலே புக்கு
அனாதுக, மற்ற—அதுக்குமேயே, அதன்—அநிதாட்கிலே, மருப்பு—கொம்பு, ஒரித்த—
அரவாசிலேமுயிர்த்த, பாண வர்—பாணவந்தத்திடுகே தேசமாவது; இது—மதியாதே,
எயிது—கண்ணியுடைத்தாய், முற்றம்—இன்னிதான, மூங்கில் முன்று தண்டர்—மூங்கில்
தண்டி முன்றுதரித்த வந்தவர்களுக்கும், ஒன்றினர்—இந்தேசமே பரம்பாப்பமென்று வந்து
சென்றவர்களுக்கும், கி அற்ற பத்திர—புத்திரத்தாரத்தான்கையிற் பற்றற்று பெருமாளே பர
ப்ப பரவாமென்றிருக்குமவர்களுக்கும், கத்தி வாழும்—கோயிலவாசிட்புளவாசு வந்ததி
டுகே, அம்—தச்சியமாய், தன்—சாமனாசவாண, கீர்—ஆணவந்தத்தியுடைபு, அகவம்—
கோயிலம். [கி "அற்றபத்திர" என்றிருந்தால் வ்யாக்யானத்துக்கு மிகச்சேரும்.]

வ்யா. பொற்றையுற்ற முற்றம்மாண. கற்பாணையிலே வந்ததிக்கையாலே இன்னி
தான ஆணியாய். மறுப்பவர்களுக்கே மரணமாவதென்கொள்கின்ற சாட்புலே வந்ததி
க்கையாலே மறுப்பவர்களுக்கென்கொள்கின்ற வந்ததித்த ஆணியென்றுமாய். பொற்றையு—

(௧) "ஆணவந்தத்தியுடைபு" (௨) "செய்ததெயி—சங்கம்" (௩) "கரோரெய்யுளாசெய்யுமெய்யுமிதாண்டிபுரவாசிட்புளவன்
கொணரிருய்யுளாசெய்யுமெய்யுமிதாண்டிபுரவாசிட்புளவன்" தந்தாயாதே ! அங்கேதேவாசிட்புளவன் வந்த பித்தபித்தியே.

அ. கீழ்ப்பத்திரமன்றும்பாட்டு. அகிருத்தாழ்வானுடைய அபிமதகிரோதியாப் பாவலான பாணபாருகைக்கத்தைப் போக்குவோபோலே, இன்று ஆச்சிரதருடைய போக கிரோதியைப் போக்குகைக்கு அரிதச்சுண்ணன் சித்தவலாமைபண்ணும் தேசம் கோயிலென் றென.

மு.—மொழியேறியவர்களுக்காக சாபமெய்திப் புகைகளுடன்
உருகிவிடும்கொண்டு கொண்டுமென்றபொருள்
தோலாணனானவரின் கருங்குழித்தவாறானால்
புகையோடுகூடே ராங்கமென்ற பொருள். இங்.

பு-ரை.—சாபம் எய்தி—பாத்தமாவாசை சரிகைப்பட்டு, (கையும் சபாஸமுதாய் இரண்டு இரிகைவாசை.) இவச்சை ஆய—சுத்தாவிஷ்டனய், முக்கணம்—நீரினேத் தாரிபாஸ

- (க) “ஸம்பரிபச்சயத-புலேவ வஸு-தேவோ பூத் ப்ரா தூரணீஜ்ஜுரீர்த்தம்”
(உ) “மகோப்பாஜ்ஜயதம்மபேத ஸ்வாஸந்தாணிஜ்ஜுதாமிதே”

ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கத்தில் குளிப்பிணைதார்க்கு குளிவகளுகைக்கும், குளி பிறந்தார்க்கு ஆச்சயனியனுகைக்கும், ஆச்சிதனா அறுங்காநாநிதமாக அடிமையொன்றாகக்கு முரியவ னென்ன. இச.

௧. பிம்பத்தைத்தாம்பாட்டு. இப்படி ஆச்சிதாந்தயாகத்தோலிபிலை கண்ணெந்த ருளுநிபடியைக்காட்டி, லக்ஷ்மி பூமி நீலாநகரவகுமிருத்தவைத்து எனக்கு மூக்கவொண் னுதபடி என்னை அங்கேவித்தருளிளுனென்று.

மூ.—மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி வைமயங்கைகைமீதுய்யப்
பின்னுமாய்ப்பின்னோதோண் மணம்புணர்ந்ததன்றியும்
உன்னபாதமென்னைக்கிதை மன்னவைத்தகல்கினும்
பொன்னிதழவங்கமேய புண்டரீகனல்வையே. ௫௫.

ப.—பா.—மன்னு—மென்மைருளித்திறைந்தங்கலையுடைத்தாய், மர-சலாக்கமான், மர-செத்தி—தாமசாமலனைப்பெப்பகமகவுடைய பெரியபிராட்டியாகுக்கும், வைமயம் மன் னை-ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும், மைத்தன் ஆய்-இஷ்டனும், பின்னும்-அதுக்குமேலே, ஆய்- இடைக்குலத்தில் பிறந்த, பின்னே தோன்-பின்னைப் பிராட்டி திருத்தோனோடே, மணம் புணர்ந்து—ஸம்சரேஷித்து, அது அன்றியும்—அதுக்குமேலையும், உன்ன பாதம்—ஸூரி போக்கமான் உன் திருவடிகளை, என்ன கிந்தை—சித்யஸம்ஸாரியான என்னுடைய நூந்த வத்திலே, மன்ன வைத்து—பொருத்தம்படிவைத்து, கல்கினும்—பகாபதித்தாய்; பொ ன்னி—சாவேரியாவே, குழ்—குழப்பட்ட, அரங்கம்—தோலிசீசே, மேய—சித்யஸம்ஸம் பன்னுநே, புண்டரீகன் அல்கையே—பண்டரீகஸவனவல்லையே.

வ்யா. மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி. மென்மை ருளித்தி நூற்றமென்றே இவற்றால் சன் லாமான் தாமசாப்பூகில் பிறப்பையுடையனான பெரியபிராட்டியாகிற மறியி. (௧) "சூ சா கிஷ்டேகாசேஷிணி " என்றபடியே இதைக்கூறுதற்கு முரியவனென்றை, கிழத்தி - உரி யவன். வைமயங்கைகைமீதுய்யப் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அபிமதனும். (௨) "யாவதிநா க-சீரீனிணி " என்றெனின பருவத்தோடேதோ, (௩) "யாவாக-சீரீநி" என்றபரு வத்தைபுடைய காத்தனும். மைத்தன்-இனியான், பின்னும். அதுக்குமேலே. ஸர்வாதிகத் வத்துக்கும் போகபெனங்கல்வத்துக்கும் இவர்கலிருவருமேயஸம்சரிருக்க, அதுக்குமேலே. (௪) "கவெஸுரநாநா கெதொவியு-பதீ" (௫) "உலிநுக்கெ கட்டிபு-பதீ" " தேவி மாஸாநா திருமகன்பூமி. " ஆய்-பின்னே தோன்மணம் புணர்ந்து. அந்நிலையான கட்டுந் தைப் பிராட்டியோடே கணத்துப்போரும் போகபெனங்கல்வத்தை யுடையனும், அதன்றியும். உனக்கவிமத விஷயங்கள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, அதுக்குமேலையும். உன்னபாதமெ ன்னைக்கிதை மன்னவைத்து கல்கினும். " அமர்சொவ்விப்பூ " என்றபடியே ஸூரி போ க்மான் உன் திருவடிகளை சித்யஸம்ஸாரியா விருத்தி என்னுடைய நூந்தவத்திலே அனை காலம் விசேஷமாய்நாநபடி வைத்து என்பக்கலிசே பகாபதித்தாய். ஸாதஸம்ஸம் தந்தா முடைய வைககூறல்வத்தையும் எதிர்த்தலையில் தன்மைவையும் பரக்கவொட்டாநிறே.

(௧) " கீதாநிதேகாமறியிணி " (௨) " யுவதிச்ச குமாரினி " (௩) " யுவாருமாரி " (௪) " அம்மோகாஜகேதா விஷ்ணுபதீ " (௫) " நந்திசாதே ஸந்தியிச்ச பத்யென " (௬)

பொன்னிதழறங்கமேய புண்டரிகனல்லியே, சாமஹாசன ஊனேரியானே ருழப்பட்டகோயி
லிலே சித்தவகாசம் பன்னினை புண்டரிகாவலவனல்லியே. புண்டரிகாவலவ பாக்யந்தா
லே புண்டரிகப்படுதேசம்; (க) “சூ. உ. டெ. ஸ்ரீ. ஹ” (உ) “வி. ஹ. ம. ஸ்ரீ. ஹ” இவை. இங்
வாவலவங்களுக்கு சாமஹாசன தேசவாஸத்தாம் சிறந்தசெய்திருமேயே என்கொண்ட
எம்ச்சேஷத்தாலேயும் புதுக்கணித்த தென்னை. இஹ.

௪. இப்பத்தாரும்பாட்டு. இனி மேலாதுபாட்டாமே - திருக்குடந்தையிலே கன்
வளர்த்தருளுதற்படிபடைய அதுபயிச்சொன். இதில் முடிந்தபாட்டாம் — ஆசிரிதவிசோதிபாசன
சாவணியாழிபச்செய்த சகாவர்த்திதிருமகன், பின்புன்னாசன அகம்பப்போஜனர்க்கு
வ்வப்பாப்தி விசோதிகாப்போக்கி அதுகலவர்த்தி கொன்றாகைக்குத் திருக்குடந்தை
யிலே கன்வளர்த்தருளுதற்படிபடைய உதுபயிச்சொன்.

தூ.—இலங்கைமன்னனோடுதொடைந்து னைத்தலைலிந்தகக்
கலங்கவன் னுகொண்டுகொண்ட வென்றிகொண்டவீரனே
விலங்குநூலர்வெதகாவல் நீதியானகெள்வியா
லலங்கொளக்குடந்தையுட் சித்தமாவலமயியே. இஹ.

ப-ஊ.— அன்று—வாங்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப்பு இழக்கும்படியான
தாசனிலே, சென்று—வேதுபத்தந்தைப் பண்ணிச்சென்று, இலங்கை மன்னன்—வங்கை
க்கு சீரவாதுகளுள் சாவணன், கலங்க—பயப்படுமபடி. டோச, (அவனுடைய,) எப—
வலிதான, இந்நொடி இந்து தலை—பத்துத்தலைகளும், சிலந்த—பூமியிலே, உக—உதிர்ந்து
உருமாய்த்துபோம்படி, கொன்று—, வென்றிகொண்ட—ஜபந்தை ஸபித்த, விசனே—விசத்
தன்மைபடையுடையவனே; தூம்—புதுருப வித்தந்தை, விவங்கர்—சீரத்திலே யுடைய
வர்க்காய், வேதம் நாவர்—வர்க்காலமும் வேதமொதுதே நாகைபுடையாய், நீதியான—
வர்க்கம் மனாசாய்பன் னிலேச்சவனென்று, கெள்வியார்—வதாசாய்போபதேச முடைய
பாற்றமணருடைய, வலம் கொள—அதுகலவர்த்தினைய அங்கேகிண்கைக்காக, குடந்தை
யுன்—திருக்குடந்தையிலே, மிடந்த—கன்வளர்த்தருளுதிற, மால் அல்லியே—வ்வாடிக
னல்லியே.

வ்யா. இலங்கைமன்னன். ருளகிக்கடு சேர்த்தாப்போலே துலிம்வகர் சோ வர்த்தி
க்கும் வங்கைக்கு சீரவாதுகளுள் சாவணன். (உ) “நாவனொச நாவலெய்யுளே” என்
பொடியே அந்ததுவர்க்கத்துக்கடைய சிறுவாயிருக்குவவனிறே. இந்நொடைந்து னைத்தலை
லிலிந்து. அதுகவரிதான பத்துத்தலைபையும் பூமியிலேயுதிர்ந்து உருமாய்த்துபோம்படி.
எபத்தலை - வலியதலை. “இந்நொடைந்து” என்று, (ச) “உ. டெ. ஸ்ரீ. ஹ. உ. ஹ” என்
பொடியே அகம்பப்போஜனர்க்கு பாசனான சிவனஞ்சகங்கை விளக்கொளாய்த்து. கலங்க
வன்று சென்றகொண்ட வென்றிகொண்ட வீரனே. பாயிருக்கும்படி அறிபாதவன் பாய்
தாலே போக்கத்துக் கலங்கும்படி, இவனுக்கு வாய்க்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப்பி
ழக்கும்படியான தாசனிலே ஜகந்தாகவந்ததையும் வேதுபத்தந்தையும் பன்னிச் சென்று
அவனின்கொன்று விஜயத்தை ஸபித்த ஆண்புலியானவனே. விலங்குநூலர். வர்க்காலமும்

(க) “ஆசிரிதே பாற்றம்” (உ) “விஜயாகம் பாற்றம்” (உ) “நாவனொச நாவலெய்யுளே”

(ச) “நசேர்த்தியாகம்”

வைதிக கர்மாதுஷ்டாதாக்களென்று தேர்துறுப்படியான பஜ்ஜோபயிதத்தை சரிசத்தக்கு நிருபகமாக வுடையாய். விவங்கு - உடம்பு. வேதநாவம். ஸர்வகாலமும் வேதபாசாயணம் பண்ணுகையாலே வேதோச்சாரணத்தை நிருபகமாக வுடையாய். நீதியானகோர்லியார். ஸர்வகர்மவமாசாப்பன் ஸர்வோகர்மென்று ஸதாசர்யோபிதசமுடைய ப்ரதமணர். வாய்க்கொள்க் துட்கதையுள் சித்த மானுஸ்சியே. அவர்களுடைய அதுகவல்க் துட்கதையுள் விவகரிக்கைக்காகத் திருக்குட்கதையிலே கண்வல்க் தருளுகிற ஸர்வ நிகண்டியே. ஸாயம் - அதுகவல்க். சகாவர்த்தி திருமகனுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை ஆரவமுதாழ்வார்பக்கலிலே அதுபயித்தபடி சொல்லிற்றுப்பிட்டது. இங்.

அ. மீம்பத்தேழாம்பாட்டு. ப்ராப்திசிரோதியைப் போக்கி அதுகவல்க் துதி கொள்ளுமளவன்றியே, நித்யாபாபியியான பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்சேஷ்த்துக்கு இடைச்சவரான சாவணனை அழியச்செய்தாப்போலே, பித்யாபாசன ஆச்சரித்க்கு அதுபவ விரோதி கவிப் போக்குகைக்காகத் திருக்குட்கதையிலே கண்வல்க் தருளுகிறபடியை யதுபயித்திருர்.

மு.—சங்குதத்தமுழங்கைகை கோங்கைதத்தலுற்றவன்
அக்கமக்கவன் றுசென். றுப்திதேர்த்துமாய்ப்பான்
கோக்குதத்தவாரிமுழம் மட்கதைமர்க்குடைந்தீர்
கோக்குதத்தமுழத்தடி சித்தபுன்னடிகனை. இங்.

ப-சா.—சங்கு—சங்குவல்கை, தங்கு—சமுலாதே பிசுத்துள்ள, முங்கை—முன் கையையுடையவன், கங்கை—சுபமுனத்தாலும் ஆத்கமுனத்தாலும் பூர்ணபான பிராட்டியுடைய, கோங்கை தங்கல்—ஸ்தங்கனோடே ஸம்ச்சேஷ்த்தகையை, உத்தவன்—விசுப் புற்ற சாவணனுடைய, அக்கம் மக்க—சரிசம் அழிகைக்காக, அன்று—பிராட்டி தலைபின் னலாலே உச்சாளுக்கிட்டே கொண்டு முடிய நினைத்தகாலத்திலே, சென்று—அவனிருந்த விடத்தே சென்று, அட்க்த்து—அடைமதின் படுத்தி, எதிர்த்து—அவன் தலைபை யதத்த, ஆழியான்—கடம்போலே சாமதூதமான வடுகையுடையவன்; கோக்கு தங்கு—பரிமளம் மாளுத, வார்—சின்ட, முழம்—முழையுடைய, மட்கதைமார்—மத்திரிகள், குடைந்த—அவகாழித்த, சீர்—சீரானது, பொக்கு—இவர்களுடைய கெருக்கத்தாலே ப்ரவந்தமாய், (அத்தாலே,) தவ்—சூனிர்த்த, குட்கதைபுன்—திருக்குட்கதையிலே, மட்க்து—கண்வல்க் தருளுகிற, புன்னடிகனை—புன்னடிகையவனே.

வ்யா. சங்குதத்தமுழங்கை. ஸ்ரீ சமுலாதேபிசுத்துள்ள முங்கையைபுடையவன். அவன் கொண்டுபவனை முன்சகையலையாகையாலே வ்யதிரோகத்தில் சமுலாவதும் அதுவே யிதே. இத்தால் - நித்யாபாபியிபென்னகை. கங்கை. சுபமுனத்தாலும் ஆத்கமுனத்தாலும் பூர்ணபானவன், (அ) “க-ஆஸீதவபெரவ்யுதா க-ஆஸீதவபெரவ்யுதா” என்னு பிராட்டியுபக்கலிலே. கோங்கைதத்தலுற்றவனங்கம் மக்க. திருவடிகலிலே தக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, மாத்சிஷ்யமென்று பாசாதே அநிக்ரமத்தை நினைத்த சாவணனுடைய சரிசமுழிகைக்காக. தங்கல் - தெங்கல். இந்த ஹப்ப்புத்திக்கடி தேதூதம்பாபிமாக மாளை யாலே அதுக்கடியான சரிசத்தை யாப்த்த அழிக்கலினைத்தது. அன்ன. உடையு முபிரை யும் பிரித்தாப்போலே, இருவரையும் உட்குக்கக்கையு பிக்கையுமாய்படி. பண்ணின அன்

(அ) “தூப்பிலவையோவந்தாம் துப்பாபிஜாவகாணம்”

மென்றுதல்; வேண்டுகாதா தகையிலே யென்றுதல். சென்று. (௧) " உலியாது லு
கூ உபுல " என்றபடியே அவனிக்குத்திடத்தே சென்று. கூடந்தெழிந்த ஆழியான்.
அடைமதிப்பித்தி அவன் தலையையதந்து அந்த ஹர்ஷத்தாலே கடம்போலே சாமர
மான லடிவையுடையவன். ஏறில் — அதுதல். கோமுகத்தவர்க்குமல் மடத்தைளிர்.
பரிமளம் மாருத நீண்ட குழியுடைய ன்றீகன். குணத்தின்பொருது தன்னுட்களையுள்.
அங்காணித்தரோனது இவர்களுடைய நெருக்கத்தாலே பாவ்த்தமாய், அத்தாலே சாமர
சமான திருக்குட்களையிலே. இத்தால் - ஆராவமுதாழ்வானார் அறுபதிக்கச் சென்றுமவர்
கவிர், (௨) " ௪௦.கேரவாக்கிவா " என்றபடியே எந்நேரத்தக் கொள்ளுமர்க்கையு மர்
குத்ததக்கு பரிசாரிகைகளையும் திக்குமவர்க்கென்கை. கிடந்தெழிந்தினை. தாமரைக்
காடு பாப்பமுதல் பூத்தாப்போலே மிருத்தி திவ்யாவயவக்கோடே தன்னை அறுபதிக்
கைக்காகக் கண்வளர்த்தருளுவன். ஆக இவன்போட்டாலே - சர்வர்த்தி திருமகனு
டைய ஆண்டிளர்த தளத்தையும் அழகையு மறுபதித்து, மேலாண்டு பாட்டாலே - க்ஷ
ணனுடைய விசாரித்ததையும் அழகையும் ஆராவமுதாழ்வார்ப்பக்கலே உறுபதிக்கிறார்.

அ. கீழ்ப்படுத்தெட்டம்பாட்டு. ஆச்சிதார்த்தமாக யமனார்த்துக்கள் தோடக்க
மான பாதிவளவர்க்கத்தையு போக்கின நீ, அக்காலத்தாக்குப் பின்பாட்க்கு உதவுகக்காக
ஆச்சிதவா தலையத்தாலே வந்து கண்வளர்த்தருளினாய்மையோ என்றிருர்.

மு.—மரங்கெட்டத்து மத்தியானமத்தகத்
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த

ப.—மரங்கெட்டத்து மத்தியானமத்தகத்
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த
றுப்பெடப்புடைத்தெழிந்தோர் கோம். பொசித்துக் கெட்டெழிந்த

வ்யா. மரங்கெட்டத்து. மருதுகள் முறிய கடைசுத்து. கடைக்கையாவது - தவமு
கையும், தளர்ந்தையிலேயும். கூடந்தெழிந்த மத்தியான. மதிக்கப்பண்ணிக் கொண்மெந்த
ருவையாபிடத்தாகச் செருக்குப்போம்படி. நெருக்கி. மத்தியானமத்தகத் கோம்
பொசித்து. ஆணியிழைக்குத்திடத்தில் அந்நிதியான கொண்பமுறித்து, அறிதுடைய
மிடுக்கியும்படி. மத்தகத்திலே புடைத்து. மத்தகாலே வந்த செருக்கை அறிதுடைய
காதுகாதுக்கு முள்ளே புக்கு நின்று உணமுப்பித்துக் கொடுத்து அறிதுடைய ஹிம்மையார்

(௧) " அபிபாசாபாசுரத்தாக " (௨) " சதம்மாஸாஸுரத்தாக "

(௪௩)

காமன கொம்பமுறித்துக் கொன்றருவினு னென்றதாய்த் து. உகந்தவந்தமாம். ஆச்சிதவி
 ரோதிபெயர்ப் பெற்றதென்று உகந்த புருஷோத்தமனே. இவ்ருபுருஷோத்தம னென்றிது
 உவ்ருபுத்தாய் வந்த உத்கந்தத் தனவன்றியே ஆச்சிதபகற்பாதந்தாய் வந்த உத்கந்தத்தை
 சினைத்து. குறுதிக்கயிற்றெ ன்னதுவுக்கு உத்கந்தினேது. ஐயங்கம் வாய்ப்புண்டு ஈர்வாய்
 காலத்திலே திருவாய்ப்பாடினபு அழிக்கவந்த கேடுபுடைய ஈனவக்திழித்து. மண்ணைக்
 பாதி. பூவாய்மனும் வலவார் தவிரேனும் வலந்த திருவடிக்கையுடையவனே. தனாவிக்ரமர்
 பதாரம், கேடுவதனவந்தத்திலே கிண்டினதுடைய சேஷபுதமாகப் பேசலாய்ப்படிபிறே
 இரண்டவதாரத்தக்கு முண்டவ னெளபந்தம். அநாதேது - எல்லாணாயும் வலவாயே
 திண்டவாயும் எதிரிகளை அழகாவே அழிக்கவாயும் வேதிக்வந்தங்களைக் குட்கதைபுட்டிந்
 மாலுமலியே. வேதார்த்ததாய்ப்பாய் கைப்பட்டவர்கள் தந்த மடுபகிதங்களை உவ்பக
 வினே அபேகிக்கவாய்ப்பு திருக்குட்கதையிலே வலவந்தத்தருளுதிர வ்பாமுத்தனவாயே.
 வஞ்சகாரப் வந்த யனவர்களும்களை தன்மெளத்தயத்தாலே அழித்து எதிரிகளாகக்கண்
 முகப்பேதோற்றவந்த குவலபாதித்ததையும் கேடுவையும் அரவாயேனே அழிப்பச்செய்து,
 தான் வஞ்சகனும் எல்லாத்தவியிலும் திருவடிக்கை வைத்து முறைபுனைத்தின புருஷோத்த
 மன் தன்வளத்தவயத்தாலே பிற்பாட்டுக்கு உதவவந்த கிட்கிறேதேசம் திருக்குட்கதை
 யென்றதாய்த்து. இ.அ.

அ. பீம்பத்தொம்பதாய்ப்பாட்டு. பண்டு ஆச்சிதவியோதினவாய்ப்பாக்கின மடுக்க
 னுப்பவைத்து, அழகதாயும் சேவந்ததாயும் ஆச்சிதன பெழுதிக்கொள்ளுதகக்காக அவதவித்த
 கிண்டினன், பிற்பாட்டுருடைய இழையிற் றவ்வாரகாரத்ததாயும் புத்தகலமான திருக்குட்கதை
 யிலே கவ்வளந்தத்தருளுதிரபடினபு யதுபகித்தென்று.

மு.—சாலிவேலிதன்வயம் தங்கீடத்துழம்பொழில்
 கோலமடரீதேன் குட்கதையிவகோலவா
 காலவேலிவக்கிரன் கருப்புவன்சிரமவை
 காலிசெருகேடலிற் குனித்தலிற்சைவாரினை. இ.க.

ப.—சாதி - செருகலே, வேலி - சுற்றுமுடைத்தாய், தன் - குளிர்த்த, வயல் -
 வயலையும், (அதுக்குள்ளாக,) தட - பெரிய, கிட்கு - அகதையும், (அதுக்குள்ளாக,)
 பூ - பூத்த, பொழில் - பொழிலையுமுடைத்தாய், கோலம் - அழகியாய், ரீடு - ஒக்கத்தையு
 டைத்தான, மாடம்—மாடங்களைமுடைத்தாய், தன்—குளிர்த்த, குட்கதை—திருக்குட்கதை
 யிலே, மேய்—விதவலாலம் பண்ணுதிர, கோலவா—கிண்டினனும் ; காலவேலி—காலவேலியும்,
 வக்கிரன்—தத்தவக்கிரனும், சி கான்—சுருளுன, முன்—முரவாய்முகபிற இவர்களுடைய,
 ியம் அனைத்தவையையுத்து, காலிசெருகேட அயர்களுடைய பாரணன் காலிசெருகேட கடுமீ
 படிக்கேடாக, விஞ்சுனித்த - கிண்டினத்து அம்பெய்தவனும், கில் கை விரினை - கிண்டிபுத்த
 சிடியிலே அவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பெய்தத்தனத்தையுடையவனே. [சி'சான்'
 என்றவிதத்து - வாரணசுகலென்னும்பொருளாய்.]

வ்யா. சாலிவேலிதன்வயம் தங்கீடத்து பூம்பொழில் செருகலேசுற்று முடை
 த்தாய், சுமலுதனவையையையும் அதுக்குள்ளாகப்பெரிய அகதையும் அதுக்குள்ளாகப்பூத்த
 பொழிலையுமுடைத்தாய். இத்தாய் - ஆவமுதாய்வாருடைய வெளமுதாய்வதத்துக்கு அது
 ருபவரக ஸ்வப்பரகார போக்யதைவையுடைய தேசமென்னக. கோலமடரீதே தன்சுட்கதை

மேல கோவலா. தர்சனியமுடைய, ஒக்கந்தையுமுடைய மாடங்களை யுடைத்தாய், சர்வநா
பன திருக்குட்கதைவிலே நித்பவாணம்பன்னுநெ கர்ஷணனே. இத்தாம் - ஆராயமுதாழ்
வசுருடைய சலிசத்தையுக்கு ஏகாந்தமான பேரகந்தாக் மேனாக. “கோவலா” என்றி
ரது - கர்ஷணனுடைய அழகும் ஸௌகன்யமும் சேரும் ஆராயமுதாழ்வார் பக்கலிலே
எனவாய்ப்படி யிருக்கையாலே. அவதாரத்தாங்கனென்ன வொன்றுது-வரவதாஸாத்ரீயத்
தாலே. * “குட்கதைவன் கோவலன் குடிபடிபார்” என்று ஒருதேசவிசேஷத்தினால்
பாவித்தமிதே. காவலேறி வக்களும் காவமுரால் சிம்மமவ. காவலேறி, தந்தவகான், கருணா
முன் இவர்களுடைய தவிக்கையுத்து. காவலெடுகூட விடுவதித்த. இவர்கன்பேர் கேட்க
அஞ்சுகக்களன் இவர்களுக்கு நிர்வாணகதும், இவர்கனத்திற் சென்று கட்டுமெப்படியாக,
யக்கன்பத்தா என்றியே, விண்ணலே அழியச்செய்தவனே. விற்றைகலிரே. ஆச்சிதவிசே
ககளை அழியச்செய்தவர்க்கு விண்ணகக்கவும் வேண்டாதே, (க) “பாருவாபதிவெகரவெ
பூகவி காரஸகூ-காரஸகூ” என்னுப்படியே கின்பிடித்தயிடியிலே அவர்கள் குடியுப்ப
பாபாண ஆவியித்தித்தந்தந்த எடையவனே. இக.

க. அதுபதம்பாட்டு. உகந்தருவின விவகன் ஆசாயனிப்பந்தனம், பேரகல்
நாகம் ஒருதேசவிசேஷ மென்றிதாதே, “கிண்பார நின்று” என்று - நிணபழகிலே
கலக்குற்பாரக்குத் திருக்குட்கதைவிலே கன்வனர்க்குருளியும், இப்படிசெய்தருளிது-
பாதத்தாக்களான ஆச்சிதப்பக்கதான் வ்யாமோஹமிதே பென்றிது.

மு.—செழுக்கொழும்பெரும்பளி பொழித்திவயந்திலேய்
விழுகுலர்க்கெழுந்தவிண் புடைக்கும்வேல்குட்குணின்
நெழுத்திக்குதென்பொருத்து பும்பொழிற்றைழக்கொழும்
செழுத்தடக்குட்கதைபுட் சித்தமாலுமலியே. கடு.

ப-கா.—செழு—பருத்து, கொழு—தானாகைய் விழுவித, பெரு பளி—முடி
விபானது, பொழித்திட—சொரிப, உயர்ந்த—ஒக்கினை, வேல்—மூங்கில்கள், விழுந்து-
கிவின்கனத்தாலே தனாயவவும் சாய்த்து, உலர்ந்து—வாழிப்பகிரணத்தாலே பளி உலரு
கையாலே, எழுத்து—தலையெடுத்த, கின் புடைக்கும்—கூசாசத்தி மெல்லியிலே மூட்டிம்,
வல்குட்குடன் நின்று—திருமணியிலே நின்றுவி, தேன்—வல்கென், எழுத்திருத்து—
வந்த பாதி, பொருத்து—திரியவுப்படிந்த வந்திக்குமதாய், தனது—தனமுத்து,
காழு—சாந்தையையுடைத்தாய், பூ—பாப்புவாய் பூத்த, பொழிம்—பொழிலையுடைத்
தாய், செழு—அழியெ, தம்—தாசகந்தை யுடைத்தான, குட்கதைபுன்—திருக்குட்கதை
லே, மெட்ட—கன்வனர்க்குருளித, மால் அம்பியெ—வ்யாமுத்தனவையே.

வ்யா. செழுக்கொழும் பெரும்பளிபொழித்தி. பருத்து தானாகைய் விழுவித மூடு
னிசொரிப. செழுமை - பெருமை கொழுப்பு - கொழுமை; இடைவிடாதே தானாக
ய் விழுகை. செழுமை - என்மை, பெரும்பளி - மூடுபளி. இப்படி பணியை வர்
நிக்குற - வதேதமாத் திருமணியிலே வப்பந்தித்தனவ தமக்கு மனோஹமா யிருக்கை
லே. உயர்ந்தவேல்கிழக்கு. ஒக்கினைமூங்கில்கள் பளிபாவ்வந்த கனத்தாலே தானபன
ம் சாய்த்து. “செழுக்கொழும் - உயர்ந்தவேல் - பெரும்பளிய்பாழித்திட - கிழந்து”

(க) “சகாரபதிபேசாபே கர்ஷிதவசந்தாசகே”

என்றுமாம். அப்போது - பெருத்து சரத்தையை யுடைத்தாய் உயர்ந்த மூங்கில்களென்று
கக் கடவது. திருவேங்கட முண்டபாணுடைய விசேஷகடாக்ஷமே விவரிக்க வரமுற்றவை
பென்னக. உலர்ந்தெழுந்து விஷாபுடைக்கும் வெங்கடத்தின் கின்று. ஆதிப்பெருனங்களை
பணிபுலருகையாலே, பணிபுலர்ந்தவரே தலைபெய்து ஆகாசத்தினைவிடே மூட்டுந்
திருமலைமேலே நின்றுருளி. இத்தால் - திருவேங்கட - முண்டபாணுடைய விசேஷகடாக்ஷத்
திலே தலைபெய்க்கையும் வ்யதிசேகத்தில் தலைப்படுகையும் அத் தைகிகமன பதார்த்தம்சுரு
க்கு வ்யபாசமென்னுமிடத்துக்கு த்போதகமென்னக. எழுந்திருந்து தென்பொருத்து மூம்பொ
ழில் தலைமேலும், வண்டுகளென்கின்ற பாவா, திரிபுலம்படித்து வர்த்திருமதாய், தலை
த்து சரத்தையைபுடைத்தாய், பாப்புமாரப்பூத்த பொழிவுபுடைய தேசம். இத்தால்—
வண்டுகள் பொழிவின்றமுவென்னத்தாலே அவகாஸிக்கையாட்டாதே அளமாக்குமென்னக.
செழுந்தருள்குக்கையுள். விமாரட்டாதே அப்பொழிதுக்குவாயில் அழகிய தடாகத்தை
யுடைத்தான திருக்குடத்தைமேலே. இத்தால் - அந்தேசத்தில் திர்ப்குக்கையும் போக்யத்
தாலேவந்து கனித்து வர்த்திருமபடியாய் தாபந்தாவாதுர்த்துக் கண்டபோதே சாமஹா
மாயுயிர்த்தும் தேசமென்றது. கிட்டதாமலுமல்லவோ. “ விடையமுதிலே துலக்குண்டு
அதுபவிப்பாராரோ ” என்று அவலாபாதிசுருபுக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற வ்யா
மூத்தனல்லவோ. ௧௦.

௧. அதுபத்தோராயம்பாட்டு. இப்படி போகந்தா மாளையாலே ஆரவமுதாய்
வர்த்திருவடிகளிலே தாமதபயிக்க இழிந்தவிடத்தில், வாய்நிறத்தல் அனைத்தல் செய்வாதே
ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருள்க்காண்கையாலே, ஸுருமாமான இவ்வுட்கவைக்கொண்டு தனா
விக்காமதி சேஷத்தங்களைப்பண்ணுகையாலே திருமேனினொத்துகண்வளர்ந்தருளுகிறாராகத்
தம்முண்டபயிரிலே அநிசங்கித்து எண்பயங்கெடுப்படி ஒன்றை நினைவித்து எனக்கரு
விச்செய்யவேணுமென்கிறார். இதோழிய, பரங்கயாபந்தாலே அச்சாவதா என்னல்பெ
ன்னவொன்னுமிதே இவர்க்கு.

மூ.—கடத்தகரல்களென்தலோ கடுங்கருவமேனமாய்
கூட்டமெய்குருங்கலோ விலங்குமல்லவரைக்கூட
கடத்தகரல்களென விரிக்கரைக்குடந்தையுள்
கிட்டவாழ்வுத்திருந்து பேசுவாழிகேரனே. ௧௧.

ப-னா.— கடந்த - திருவுள்களென்தருவின, கள்கள் - திருவடிகள், கொந்தலோ -
கொந்த ஆபாசம் பொருளையாலேயோ; கடுங்க— (பூமிப்பிராட்டி. தன்னை உத்தரிக்மைக்கு
ஒருவழிகளுதே) கடுங்குறத்தையிலே, ஞாயம்—பூமியை, எனம்—ஆய்—மஹாவரதமாய்,
கூட்ட—அண்டபீத்தியிலே புக்கு கூட்டெடுத்தவது பொருமே, மெய் குறுங்கலோ—திரு
மேனியிலுண்டான ஆபாஸ்தாலேயோ; விலங்கு—நீர்வாவொன்றுதபடி இருவிலங்கான,
மால் வரை—பெரியமலைகளையும், களம்—மண்தளமென்கலையும், கடந்த—கடந்திரோடு, கால்
பாந்த—கால்பாந்து வருகிற, காவிரி—காவேரி அடிவாய்செய்ய, கரை—அதன்கரையிலுள்ள,
குடந்தையுள் - திருக்குடந்தையிலே, கிட்ட ஆது - கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை கிட்டு,
எழுந்திருந்து போன—எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும்; வாழி—இக்கிடையமுது நித்ய
யாபச்செய்யவேணும்; கேசனே - குழலிப்பேணி எங்கேசெந்தைத் தீர்த்தருளவேணு
மென்கிறார். ௧௧.

வ்யா. நடந்தகால்கள் கொந்தவோ. “வடிவியை யில்லா மலர்மகன் மந்தை நிலமகன் பிடிக்கும்பெல்லடி.” என்மிறபடியே ஸுருமாமான திருவடி கண்கொண்டு திருவுவகனந்த விது பொருமே கொத்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. சகலர்த்தி திருமகனும், காட்டினும் மலையினும் ஸுருமாமான திருவடி கண்கொண்டு திரிந்தவது பொருமே கொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. “எவ்வாறு நடந்தன பெய்மியாமலே!” என்று ஸௌருமார்ப்பத்தை அந்நியமகர்கள் உபயோகப்படுத்தியிருப்பது. நடந்ததபொருமே கண்வளர்ந்தருளுகிற தாகில் கான் திருவடி கண்கொண்டே. நடுங்க ஞாலமே மனையிடந்த மெய்தருங்கவோ. அன்றிக் கே, பூமிக்கரியாவிடியானவோட்டி, பாதாளகதையாய் தன்னுடைய உத்தரணத்துக்கு ஒரு வழியானுதே தின்றுபெய்குற தகையிலே, பஞ்சாசந்தோடி. வித்திரிணயான பூமியை மறாவா றுமாய் அண்டபித்திரியிலே புகுத்தித்தவது பொருமே திருமேனியில் ஆபாஸத்தா லே கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ!; அதுவகில் கான் திருமேனியைப்பிடிக்க. விவந்துமால் வளர்ச்சும் கடந்தகால்பந்த காலிரிக்கரை. கீர்வாவொன்றுதபடி இருவிலக்கான பெரியமலே கலையும் சாக்கலையும் நடந்த கீரோடு கால்பாந்துவருகிறவோடுக்கனாயிலே. கரும் - காடும்; அருகெய்யும். இத்தால் - ஆரவருதாழ்வாருடைய ஸௌருமார்ப்பத்துக் கதவுகலமாக கிடுகோ பசராம் பண்ணுகைக்கு, காவேரி, மலையென்ன அருகெய்யென்ன இவற்றைக்கடந்து தன் அபிவிருதமே தோற்றப்பாந்து வந்தபடியைச் சொல்லித்தென்கை. குட்கனதயுள் கிட்டவது. காவேரி அபுகைசெய்யத் திருக்குட்கதையிலே சரமம் தோற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை. காவேரி கிடுகோ பசராம் பண்ணக் கண்ககையாலும், திருவெல்காவில் கிடையின், (1) “கூர்பா வ ஸ து த் து மெ லு ள்” என்மிறபடியே தொடர்ந்துபோச்சுக்கான்கையாலும், கோவிலிலும் “உன்னபாதமென்ன கிந்தைமன்னவது கங்கெய்” என்று தன்னபிமதம் பெறுகையா லும், திருக்குட்கதையில் மூரம் தாராதேகவளர்ந்தருளுகைக்கு நேறது சரமமென்றிருக்கி ருர். ஆரவருதாழ்வாரும் இவருடைய பரிவினெல்லையை அதுபயிச்சுக்கைக்காலும் படுக்கை லாப்பா லும் கண்வளர்ந்தருளுகிறார். எழுந்திருந்தபேசு. இதுக்கு நேறதுகை, கண்வளர்ந் தருளாநிற்க அருளிச்செய்யவொன்னது, என் பவக்கே எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவே னும். எழுந்திருக்கும்போதை சேஷ்டுதத்தாலும், அருளிச்செய்யும்போதை ஸ்வரத்தாலும் எனக்கு பவக்கேவெனும். வாழி. அப்படி வருளிச்செய்யாமையாலே, (2) “ஆயுட்கு” என்னுமாப்போலே ஒருநீக்கிவந்திக்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வரு நித்தயாய்ச் சேஷ் ஸவேனுமென்று மக்கலாசாலமும் பண்ணுகிறார். கேகனே. கேசவசுத்தமாய் கடைக்குறைத் தலாய்க்கிடக்கிற தென்னுதல்; கேசத்தையுடையவனென்னுதல். இரண்டுக்கும் * ஸ்மித்த லீலகுடலருத்தனென்றத்தம். இத்தால் - (3) “கெசவகீசெசுதாஸு” என்மிற படியே - திருக்குழைப்பேணி என்னுடைய க்வேசத்தத் தீர்த்தருளவேனுமென்கை. கக.

அ. அதுபத்திரன்டாய்பாட்டு. திருக்குட்கதையிலே கண்வளர்ந்தருளின விதுக்கு நேறது நிச்சயிக்கமாட்டாதே தீதானவர்க்கு, ஹிரண்யகே அழியச்செய்த வீரத்தோடே திருக்குறும் குடியிலே திந்தருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு தரித்து, கம்பியுடைய ஸௌரு மார்ப்பத்தை அதுவந்தித்து மூட்டி ஹிரண்யகே அழியச்செய்தவென்பது உண்ணப்பென்று விவமிதவெருர்.

அ. அதுபந்துமுற்றுப்பாட்டு. தேவரீர் ஸௌம்யரீர்த்ததைப் பாராதே, ஸ்ரீபா ஸ்ரீபாதன் பக்கம் வாழ்வாய்த் தாலே படுகிறாய், ஹிரண்யகே அழியச் செய்துள்ளாய்; விமுக ளான ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆபீடுகப்பத்தை அபேஷித்து உன்மேன்மைமையப் பாராதே கோயில் கலிலே நின்பது, இருப்பது, இடப்பதாற்றுகிறது என்ன நீர்மைமென்று அடுபடுகிறார்.

மு.—கன்றிருந்துயோகசித் ஸௌம்யரீர்த்ததைப்

கொன்றிருந்துநீவினைகள் நீர்த்ததேவதேவனை

குன்றிருந்துமடங்கி டாடகத்தொழுகத்தம்

நின்றிருந்துமெக்கினைக் கிடந்ததென்னநீர்மைமெ. க.உ.

ப.—க. (குரோஜிங்ககாரதே ஆஸாததையிட்டு.) கன்று இருந்து—அதிலே ஏகா காதித்தறியுந்து, யோகம் நீதி—யோகமாகிற உபாயத்தாலே, ஸௌம்யரீர்த்ததை—உன்னை லபிக்க இருக்கிறவர்களுடைய, சிந்தையுள் சென்று—ஐந்தாயத்திலே சென்று, இருந்து— பொருத்திலின்று, நீவினைகள்—அதுபவவிரோதிகளான துக்கங்களை, நீர்த்த—போக்குற, தேவதேவனே—தேவரீர்த்தேவனானவனே; குன்று இருந்து—மனசோகிருத்தாப்போலே, நீடு—நுங்கின, மாடம்—மாடங்களைவுடைய, ஊரகத்து—திருவூரகத்திலே, நின்றும்—நின்ற குளியும், பாடகத்து—திருப்பாடகத்திலே, இருந்தும்—இருந்தருளியும், வெண்கலினை—திரு வெண்கலிலே, கிடந்தது—கொள்வவர்க்குருளினவது, என்ன நீர்மை—என்னன்வபாவ மென்றிருந்து.

வ்யா. கன்றிருந்து. (க) “மெவாதிதக—மொத்திரம் ஸ்ரீபாதேவதம் பா—மெவா மெவா ஸ்ரீபாதே” என்றபடியே கத்தமரணதேசத்திலே குரோஜிசேனேத்தாமான் ஆஸாததையிட்டு அதிலே ஏகாக்கித்தறியுந்து. (உ) “கூலிதஜ்ஜீவாதி” இத் தயாதி. யோகசித்திஸௌம்யரீர்த்ததை. யோகமாகிற உபாயத்தாலேயுன்னை லபிக்ககிருக்கிறவர்கள். நீதி - வழி. சிந்தையுள்சென்றிருந்து நீவினைகள்நீர்த்த தேவதேவனே. * அயர்வது மமரீக கதிபதிபான உன்மேன்மை பாராதே அவர்களுடைய ஐந்தாயத்திலே சென்று கபா ச்சயமாபக் கொண்டு, அகாநிகாஸம் விஷயந்தா ப்ரவணமாபப் போந்த ஐந்தாயமென்று குத் தியாதே ஆஸாததையே ஜபிப்பானாப்போலே ம் தாவாபாதித்தையாக விருந்து, ஆந்த ராமாயம் பாஸ்வமாயு மிருந்துள்ள அதுபவ விரோதிகளான துக்கங்களைப்போக்கும் ம்வபா வத்தை வுடையவனே. அகர்யப்பயோஜாநானவர்கள் ஸாதகந்தா நிஷ்டசோமாதிரும் அவர் கள் ஐந்தாயத்திலே சென்றுவரும், மெவாந் விஷயந்தாப்ரவணமாக ஐந்தாயமென்று குத் தியாதே அதிலே நந்தரிக்ககிருக்கையும், ம்வபாபதி விரோதிகளான அவித்தாகம் வான ஸாதகைப் போக்குவையும் தேவரீர்த்தே பாயிறே. (க) “மொமொவொத விபாஜெவா” என்னக்கடவறிறே. ஸாதகந்தா நிஷ்டவென்று பாராதே அகர்யப்பயோஜாநென்ற இவ் வானவேபாந்த அயர்களுடைய ஐந்தாயத்திலேசென்று, உன்னைப்பெறுவகக்கு க்ஷிபண் னரின் இவ்வெனதாயம் பொருமே உன்பக்கத் தினையும் பண்ணியிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் திறத்திலே பண்ணினவியை என்னநீர்மை மென்றிருந்தேயல்; குன்றிருந்தயிதயாதி. மனை கள் சேசகிருத்தாப்போலே நுங்கின மாடங்களைவுடைய திருப்பாடகத்திலும், அப்படியே

(க) “சேவாஜிசேசத்தாயம் ம் தியாமாயம் கசெனதேசே ப்ரதிஷ்டாய்ய”

(உ) “ஆநீகன்ஸம்பவாத்” (க) “யோகோ யோகசிதாந்நேதா”

(அக)

விரும்புள்ள திருவூகத்திலும்; “முகங்காட்டுவாரூண்டோ” என்று திருவூகத்திலே நின்றிருக்கிறும், “ஒருத்தனையும் கண்டிலேன்” என்று சோடியாதே திருப்பாடகத்திலே யிருந்தருளியும், அய்யிடத்திலும் ஆதரிப்பா நில்லாமையாலே ருசிபிறந்தவன் என்று கடைபிழைக்கண்டு ஆதரிக்கிறார்களென்று திருவெஃகையிலே கல்வளர்ந்தருளியும், இப்படி செய்தருளின விது என்ன நீர்மைமையென்று, உன்னைப் பிரியமாட்டாத நித்யவாஸிநானாகும் சித்தபாதுபவவிஷயமாகவும், உன்வாசியறிந்தார் பக்கவிலே பேசியிருந்த அலங்காரத் திருத்தி யதுபவிகக் கிணைக்கடியும், “உன்னைநோக்கோம்” என்றிருந்த ஸம்ஸாரிகளுடைய உதயபாயாஸைப்பட்டு ஸுரேப்புகட்டிக்கொண்டு” என்னநீர்மை மெய்கிருந்த. ... ௧௩.

௧. அதுபத்துநாகாப்பாட்டு. சித்தச்சொன்ன நீர்மையை யுடையவன், எனக்கு ருசிவூகானாகக்காகத் திருவூகத்தொடக்கமான திருப்பதிகளிலே லத்தித்து ருசிபிறக்க பின்பு, என்பக்கல் அய்யியாமோற்றத்தைப் பண்ணுகையாலே சித்தச்சொன்ன நீர்மை பவித்தது என்பக்கலில் என்கிருந்த.

மு.—நின்றதென்னதூரகத் திருத்தென்னதூரகத்
தன்னவெஃகையினக்கிடந்த தென்னிலாதபுன்னெவாம்
அன்னகான்பிறத்திலென் பிறத்தின்புறத்திலென்
நின்றவிரும்புத்தனம் கிடத்தென்னென்னுமே. ௧௪.

ப.—எ. — எந்தை—எனக்கு ஸ்வாமியானவன், ஊகத்து—திருவூகத்திலே, நின்றது—நின்றருளினதும், எந்தை—என்னுடைய ஸ்வாமி, பாடகத்து—திருப்பாடகத்திலே, இருத்தது—இருந்தருளினதும், அன்று—இவ்விரண்டு திருப்பதிகளிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவன்று, வெஃகையி—திருவெஃகையிலே, கிடத்தது—கல்வளர்ந்ததும், என் இவ்வாதமுன் எனம்—என் அபிமுடிகரிப்பதற்கு முன்பெல்லாம்; அன்று ஸந்தியகாலத்திலே நாமருபங்களைத் தந்தருளினவன்று, நான்—, பிறத்திலென்—அவ்ருளுப்பிப்போனேன்; பிறத்தபின்—‘அவன்சேஷி, நான்சேஷம்’ என்னும், அறிவு பிறத்தபின்பு, மறத்திலென்—மறத்தறிபேன்; (எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ருசிபிறத்தபின்பு,) நின்றதும்— நின்றருளினதும், இருத்ததும்—இருந்தருளினதும், கிடத்ததும்—கல்வளர்ந்தருளினதும், என் கொஞ்சன்—என் மகஸ்ஸிலேயாம்.

வ்யா. நின்றதென்னதூரகத்து. தன்னவிரும்பம் பண்ணின தூரிகாசத்தோற்றத் திருவூகத்திலே நின்றருளிற்று, எனக்கு ஸ்வாமியென்று நான்கைகைக்காக, நீதியுடையகாட்டி. ருசியைப் பிறப்பித்து, தன்னவிரும்பாதபாசத்ததைப் பாசாபிப்பித்தது—முதலாவிய யுணர்ந்துகைக்காக வென்னகை, அதுவா, எனக்கு இவ்வகையில்கே விரும்பக்கொடுத்ததும் லந்து நின்றருளுவதை உடையவன் உடையமைய சித்தக்காட்டாமையாலே நின்றருளுவது நென் அமாம். திருத்த தென்னதூரகத்து. அந்தநிலையழிதும் எனக்கு ஆபிரகம்பம் பிறக்கக்கானுமையாலே இருப்பமுறைக்காட்டி. (௧) “ம-மெனடி-மெனடி-மெனடி” என்றெனடி-மெ- “நீ எனக்கு ஸ்வாமி, நான் அடிபேன்” என்னும் முதலாவியருகைக்காகத் திருப்பாடகத்திலே விரும்புத்தருளின. அன்று வெஃகையினக்கிடந்தது. சித்தச்சொன்னவிரும்பம் திருப்பதி

[illegible]

அ. அதுபற்றைத் தாம்பாட்டு. தம்நிறத்தில் ஸ்சுவன் பண்ணின உபகாசனது தம்நிருஷ்ணத்தில் நின்னும் பேராமைபாலே பின்னும் அந்நே கால்தாழ்த்து, நிருஷ்ணியில் கிணையும், பாபபதத்திசுப்பும், கநீராதியில் கணவனார்த்தருளின விதவும், எனக்குத் தன் நிருஷ்ணியிலே குசிபிறவாத காலமிதே பென்றோர்.

கு. — கிறிப்புவரம்போரவெற்புபத திருப்புவின்னகிப்பபதம்
நற்பெருத்திறைக்கடவு னானவனதமுன்னெலாம்
அற்புதனைநதசயன னுதிபுதன்மாதவன்
கிற்புரமிருப்பதன் கிப்பபதமென்னெச்சுளே.

புறா.— ஓர்—அத்விதீயமான, வெற்பகத்து—திருமலைமீலே, நிற்பதும்—நின்ற குளிசுதும், சின் இருப்பும் - பாய்பதத்திலிருந்தருவினதும், எவ் - தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற, திரை—திரைகளையுடைத்தாய், பெரு—பாப்பையுடைத்தான, கடலுள்—திருப்பாற்

(அ) “அலம்பாற்றமேநி வேதசேத்-அண்கேவலபவதி” (உ) “கரியாற்பாற்
மறியாத” (ஈ) “மத்தவஸ்யம் திஷ்டுநாகமபோ லுக்ஞச”

(43)

௧. விசே, கெடப்பதும் - கண்வளர்ந்தருளினதும், என் இவ்வாத முன் எல்லாம் - என் அனற் கெப்பதுபெற்றதாய்வுமெல்லாம்; அப்பதன்—ஆங்குசக்தியாதிருணபரிபூர்ணதும், அனந்த சபான்-திருவளர்த்தாழ்வான்மேலே பம்மிக்கொண்டருளுகையாலே ஸர்வேச்சவரூபம், ஆதிபு தன் - ஜகத்காரணபூததும், மாதவன் - ஸ்ரீபதிபாண ஸர்வேச்சவன், நிப்பதும் - நிற்றரு ளருவதும், இருப்பதும்—இருந்தருளுவதும், கெடப்பதும்—பம்மிக்கொண்டருளுவதும், என் கொஞ்சன்—என் னுத்தயத்திலெல்லாம்.

வயா. நிற்றபுமொளிவெற்புந்நு. அத்திநிபாண திருமயிவிசே நிற்றபுமும், திரும் ஸிற்ற அத்திநிபந்தம் - “காணமும் வானமும் வேடுமுண்ட வேண்டாம்” என்றபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மைக்கு எம்மேலெழாதிருக்கை. ஸ்தாவரங்களுக்கும் கிர் வக்குங்களுக்கும் தத்ப்பாபாண வேட்க்கும் திருவடிக்களிலே குமிபப்பிற்றிடுக்கைக்கு நிற் றிவாழ்வித்தே. இதுபுழுவின். குமிபித்தாண அப்பித்த ஸம்ஸாரகந்தாண நித்யஸூ சிகெளசாபதி முகங்கொடுத்த அதுபசிப்பிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற பாயபத்தி லிருப்பும். கிடப்பதும் கற்பெருத்தினைக் கூறுள். தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற திணக்கையு டைத்தாய், “தானும் தோனும் முடிக்கரும் சமனிவாத பஸபாபி” என்றபடியே கிஸ் தீர்தவாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு வேண்டாம் பாயபயுடைத்தாய், திணபாதை கை காராலே திருவடிக்கையருட சுந்தாப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுவதும். நான்இவாத முன்னெ லாம். தன்இவையுடைய முறையைய யறிபாதே என் அனந்தமனுபிரூப தவமெல்லாம். இப்படி என்பக்களிலே அப்பயிடுவோத்ததப் பண்ணுதவன் ஸர்வப்பாசா பரிபூர்ணன் கெ. ரென்றதே மேல்; அப்பதன் ஸந்தரயனுதி பூதன்மாதவன். ஆச்சர்பாணஆங்கு சக்தியாதி ருணபரிபூர்ணதும், அகந்தசாயிபாணமாலே ஸர்வேச்சவரூபம், ஜகத்காரணபூததும், உபய விபுதி நாதத்தவத்தாக்கும் அவ்வருகானஸ்ரீபதித்தவத்தையு முடைபவன் கெ.ரென்னதல். என்னைப்பெற்றபின்பு அயவகக்கு இவைபெல்லாம் நிற்றப்பெற்ற தென்னதல். நிற்றபுயிற்றுப் பதும் கிடப்பது மென்னெஞ்சுளே. “கண்ணம் கண்ணதும் வைகுந்தவானுமும் புல்லென்றெ ழுந்தனகொல் ஏபாவம்” என்றபடியே அத்திருப்பதினைக் காற்கடைக்கொண்டு அப்பி டக்களில் நிற்றும் இருந்தும் கிடத்தும் செய்தருளின கண்ணமெல்லாம் என்னெஞ்சிலேயா ய்த்து. நித்யாச்சாரணானவென்னை விஷயிகித்தவாதே திருமயிவிசே நித்யபுமாயி என் னெஞ்சிலே நிற்றருளினான்; தன் திருவடிக்களில் போக்பதைகைய எண்களியித்திரிப்பு பாய பத்தி விருப்பமாயி என்னெஞ்சே போகத்தாமாயிருத்தான்; (௧) “ஆவாரொர ஐவாயி மய” என்றபடியே திருப்பாத்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைக் காட்டி. என்னுடைய ஸம்ஸாரிகமான தாபத்தைத் தீர்த்திரிப்பு திருப்பாத்கடலில் கெடையாயி என்னெஞ்சிலே கண்வளர்ந்தருளின தன்விடாய் தீர்த்தான். இப்படி என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் என்னும் மறக்களையிருக்கிறதில்லை பெய்திருர். கடு.

௨. அதுபத்தாரூபப்பாட்டு. பகவத்கிஷ்யம் ஸுஸபாயிருக்க, ஸம்ஸாரம் அப்பா ஸ்நித்யவாதி தோஷதாவிதமென்னுமிடம் பாத்யகூடசீர்த்தமாயிருக்க, பகவத்கிஷ்யம்ஸுஸபாயி அப்பாஸர்வத்திலெழுகுமாயான மோகூபாதமாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகன் பகவத்கிஷ்யம்ஸுஸபாயி பண்ணுதிருக்கிற தோஷ என்னோ! என்று கிஷ்யிதாதிருர்.

(௧) “தாபார்த்தோ ஜஸாயிசம்”

மு.—இன்றுசாதலின்நாது வன்றியாலும்வையகத்
தொன்றிலின்வவாழ்தலின்மை கண்ணேதென்றகொலோ
அன்றையாரனத்தபாத போன்றயொன்றியாவின்மேல்
சென்றசென்றதேவரா யிருத்திவாதவண்ணமே. ௧௬.

ப.—சா.— இன்று சாதல்—பிறந்து தன்னை இன்னுனென்றறிந்தபுடனே முடிதல்
நின்றசாதல்—தூறுபாயம் சென்றபின் முடிதல்; அன்றி—இப்படியன்றிக்கே, யாரும்—
போளவுடையான பரந்தமாதொரும, வையகத்து—பதினாறு லோகங்களிலும், ஒன்றி
நின்ற—ஒருபடிப்படையின்று, வாழ்தல் இன்மை கண்டும்—தீவிக்குமதில்வாணமைபக் கண்டி
வையத்தும், சீசர்—அறிவிலிகள்; அன்று—பூமி மறாபலியாலே அபதறிக்கப்பட்டவன்று,
பார்அளந்த—பூமியை பிரண்டடியாலே வளந்துகொண்ட, பாதபோதை—திருவடித்தாம
ராகலோ, ஒன்றி—ஆசாயித்து, வானின்மேல் சென்று—அச்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று,
சென்று—பாயபதந்திலேபோய், தேவரால் இருக்கின்ற வண்ணம்—நீத்பயாடுநிகழோடே
ஒரு கோவையாயாதே பொழிகைக்கு நேறது, என்னெனோ—என்றேவென்றோர்.

வ்யா. இன்றுசாதல். போஷித்புருஷ ஸம்போகஸமூக்தஸம் முடிதல்; பிறந்து தன்னை
இன்னுனென்று பாதபதிபண்ணி ஸமூக்தாத்நிலே முடிதல். (௧) “கண்டிதபுருஷே”
என்னையாலே கப்பாதாஸமயம் உத்தபதிசாமயம், கப்பவாஸகாஸம் ஆயுஸஸூக்துடா
கக்கடவது. இன்றுசாதல். சதாயுஸஸம்பூர்ணாயு முடிதல்; கப்பாதிபிலே நோத்தி கப்பாந்
தத்திலே முடியும் தேவர்களைப்போலேயாதல். (௨) “காபவஞ்சுராமவிசுவா கவஞ்சு”
என்னக்கடவதிதே. அன்றி. இந்த அஸ்தைப்பதிதும் உன்மானம் புறமானமொழிய சித்ப
ராயிருப்பாரொருவருயிர். (௩) “கண்டிதபுருஷே” இப்பாதி. ஆறும். எத்தனைபேரும்
அதிரயித ஜ்ஞாநாய சதூத்தச புவாத்ததும் நிர்வாணகாண பரந்தமாதொரும, வைய
கத்தொன்றி நின்றவாழ்தலின்மைகளினமே. சதூத்தச புவாத்ததும் ஒருபடிப்பட வின்று
தீவிக்குமதில்வாணமைபக் கண்ணெவத்தும். “வையகம்” என்று—சதூத்தச புவாத்ததும்
உபலக்ஷணம். “வாழ்தல்” என்று—கொடுக்கிறோதல். ஸம்ஸாரிகள் கருத்தாலே யாதல்.
சீசர். தன்னைவவத்தாக்கு உபதேசம் வென்றிம்படி அஜ்ஞாநாயிருக்குமவர்கள். பரந்தி
பரந்தித்கலின் தன்மை பரந்தவத்ததும் பரந்தவத்ததும் பரந்தபரந்தித்கலின்
விடவட்டாதேவிரக்கிற பரந்தவத்ததும் “சீசர்” என்று—அறிவிலிகளும், பறந
வரும். அன்று. பூமி மறாபலியாலே அபதறித்தவாய், அத்தாலே தன்னுடைய கோஷித்ப
மும் சேதானுடைய சேதத்தபுமழிந்து விடத்தவன்று. பரந்தபாதபோதை. குணகுண
விருபணம்பண்ணுதே பூமிமுதலான வகையலோகங்களிலுமுண்டான வகை சேதந் தவையிலும்
வையத்து முறையைய யுளத்தின் ஸ்வஸூயபயான திருவடித்தாமராகலோ. “பார்” என்று—
உத்தவலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். “தாமரை” என்றது—தர்ஸனமாதும் விடலோ
ன்னுத போக்யவாதாலே. ஒன்றி—ஆசவணம் அநாபாலமென்றது. “கிந்திப்பேயமை
யும்” என்னக்கடவதிதே. ஆசவணத்தின் ஆசவணமின்றிக்கே யொழிந்தால் பறமும் சுதூந்

(௧) “கப்பாத்தமேஷம்” (௨) “காபம் பூத்யபயிதவாநுபூயி” (௩) “கப்ப
பேவிவியதே பூயோஜாமாஸேவத்தமேதிசு” ஐதமாத்நீசம்மிவதேபாலபாவேவெனவென

அ. இப்பத்து நான்காம்பாட்டு. ஸாத்திகக்கு துஷ்பரபாயப்படியான அரணை யுடைய ஸங்கைய அப்பாலே அழித்த தசாதாத்தமஜன், சிப்பாடக்கு ஸ்வபோக கிரோதி யான ஸ்வாதத்தப்பயாதி அரணையழிக்கைக்கும், ஸங்கையிலே பன்னின ஆயாஸத்தாலே வந்த சாமந்திரைக் காவேரி கிரோதபாசாரம் பன்னுணகக்காகவும் வந்த கண்ணார்த்தருளுநிற் தேசம் கோயிலென்றோர். திரிண்டோட்டால் - பாற்றயான ஸ்வபோக கிரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - ஸ்வபோகத்தின் (௧) “ ௧௮௪௪ ” என்று வரும் ஆத்தாமான ஸ்வாதத்தப்பத்தை ஸங்கையிலே அழித்தாப்போலே அழிக்குமென் றெது.

பு.—இலத்திரைச்சாந்துர்து திலங்கைகட்டழித்தவன்
மலத்திரைப்பிறத்திழிந்து வந்துவந்துகந்தன்
சுலத்திரைத்திறத்திழிந்த குங்குமக்குழம்பிடு
லத்திரைக்குகாவிரி யாங்கமெயவண்ணலே. கும.

ப.—பா.— இல.—இலபோலே யிருக்கிற, தல.—தலையை யுடையதான, சாம்.— திருச்சாங்கலை, தூர்து.—வலி, இலங்கை கட்டு—ஸங்கையின் அரணை, அழித்தவன்—அழி த்த தசாதாத்தமஜன்; மலத்திரை பிறந்து—ஸத்தியப்பவதத்திரைபிறந்து, (வந்தத்திரை வே லோடே பதியுண்டு,) இழிந்து வந்த - அந்திரோடே யிழிந்துவந்து, தந்த - தன்னாநின் னுள்ள, சந்தனம் - சந்தாமலங்கள், குலத்த - குங்குமப்பட்டுகொடியை சீர்வந்து குலித்து, அலித்து - சுத்தமலித்து, இயத்து—முறித்து, எறித்து—விசின, குங்குமம் குழம்பிடுகு— குங்குமஜன் ஸங்கைக் குழம்பாக்கி அந்தோடே கட, அலித்து ஒழுகு—அலித்துக்கொ ண்டுவார நின்றனா, காவிரி—திருக்காவேரியால் குழப்பட்ட, அரங்கம் மேமகோயிலிலே நித்யவாஸம் பன்னுதிரு, அண்ணல் - ஸ்வாமி, [தன்பக்கம் குமெய்வதார்க்கு குமையபுன் டாக்குகைக்கும், குமிறந்தார்க்கு ஆசாயநியனாகைக்கும் உரியனென்றோர்.]

வ்யா. இலத்திரைச்சாந்துர்து திலங்கைகட்டழித்தவன். இலபோலேயிருக்கிற தலையை யுடையதான திருச்சாங்கலைபோல ஸங்கையி லாரணையழித்த தசாதாத்தமஜன். இலத்திரைச் சாந்தம் - ஸாயம்பு. கட்டு—அரணை. இலபதாந்ததாம் - ஸாயாஸதாந்ததைச் சொல்லிற்று— ஸ்வபோகத்தை (௧) “ ௧௮௪௪ ” என்ற குப்பனாகைய அழியச்செய்தவனே அழியச் செய்வலெனமென்று நினைத்து. மலத்திரைப் பிறத்திழிந்து வந்து வந்து கந்தன். ஸத்தியப் திரைபிறந்து வந்தத்திரை வேலோடேயறியுண்டு, அந்திரோடே யிழிந்துவந்து தன்னாநின் னுள்ள சந்தனம். குலத்திரைத்திறத்திழிந்த குங்குமம் குழம்பிடுகுலித்து ஒழுக்குகாவிரி. குங்குமப்பட்டுகொடியை சீர்வந்து குலித்துச் சுத்தமலித்து முறித்தெறித்த குங்குமஜன் ஸங்கைக் குழம்பாக்கி அந்தோடேகட அலித்துக்கொண்டு வாராநின்ற காவேரி. இத் தாம்—ஸங்கையழித்த சாமந்திரையும், அவன் திருமேனியில் னெனமுரையத்துக்கு ஸந்த சமாகவும், சந்தருங்குமங்களாலே பரிதிப்போகிதைபாயக்கொண்டி காவேரி அடிமை செய் வுப்படியைச் சொல்லிற்று. அரங்கமெயவண்ணலே. கோயிலிலே நித்யவாஸம் பன்னுதிரு ஸ்வாமி. காவேரி ஸத்தியத்தில்கின்றும் அடிமைசெய்கைக்கு வந்த தூர்த்தோபதி திரோரு மாய்த்து - திரோபதியில்கின்ற மடிமைகொள்ளுமைக்கு வந்ததாம். அண்ணல் - ஸ்வாமி.

(௧) “ யமேதம் ”

(௧௩)

யாத்திகல், முழுசுறாக்கள், இரங்கித்தங்கனாள் பேரங்கயோகப் இலாகர். வலையி னார்த்த சோகியேவலி. மதுபாச மத்தவனவன்வென், பதி உன்வடங்காமேசப்திக்குரொ லைபச் சூழமுடத்தாய், மன்னுரீரங்கமெ. இப்பாலக்தை பேரங்கய்க்கனாடு ரங் கையகர் சித்யமாய்ச்செல்லுங்கேயிம். அகாதுகுதினேபேதக்கு பாசமுடாய், ஆத்பரு னேபேதக்கு போக்யமுடான தேசமென்னை. இப்ப.

௮. இப்பத்தேதாரப்பாட்டு. கடலையமித்து அக்கையிடுபெரி சாணையபுரி மச்செய்தகிரன் சித்யமாயம் பன்னுதெதேசமாய், சதர்த்தபுரணர்ந்தாவான சதர் முகன் நன் அநிகாராதித்திக்காக ஆதயித்திதாம் கோயினென்னெர்.

மு.—சாங்கியத்தூத்துவில் விவாத்தில்க்கைமன்னவன் சிங்ககர்பத்தவத்திந்த செல்வமன்னுடென்னிடம் பந்துபொன்னிங்கத்தி வத்தியுத்தம்வாப்புதல் அரங்கமென்பர்க்கமுதற் நம்பகாரித்தேயேயிலே. இக.

ப-ரை.—கில் வலித்தா - ஸ்ரீசாங்கத்தந்த வலித்தா, சாங்கிய தூத்து - அம்புகரீர வலி, இலங்கை மன்னவன்—வங்கா நிபநியான சாவனாண்டப, செங்கன் பத்தா—பத்தத் தலிகரீரையும், அதுத்தா - அதுத்தா, (செப்பு வபலத்தையே முகிக்க, அவற்றா,) உதித்த - பனங்கலிசன் உதித்தாப்பேயிலே உதித்தா, செல்வம்-விராஜியால் பூர்ணானவர், மன்னு- சித்யமாயம்பன்னுதெ, பொன்-ஈப்த்துணியமாள, இடம்-ந்தாமாவது; நர்த்த பர்த்து- னக்குமொக்கப்பாத்தா, வந்து-மாருதேவத்து, பொன்-பொன்வலி, தந்தி-தன்னி, அலித் தும்—அலியாசின் துள்ள, வர் புதல்—பாவதூரபவான காவேரியல் சூழப்பட்டதாய், நான்முததா - நான்முதல்க்கையுடையதாய், அவன் - அருனென்னும் பேரையுடையனான பாத்மய, பனரித்த—பகாபேசனான வந்தாசாபிக்கும், கோ இம்—கோயிலே, அரங்கம் என் புர் - ஸ்ரீசாங்கமென்று செல்லாவின்குர்கள் புரானவித்துக்கள்.

வ்யா. சாங்கியத்தூத்து வில்வலித்தா. ஸ்ரீசாங்கத்தந்தவலித்தா, அம்புகரீரயேலி. தூத்தல்-போக்கல். இச்சவமான வங்ககப்பத்தவன் திக்கே ஆசிரிதவிரே நிபான சாவனாண் அம்பாலே, பெருப்பேதபெற்றுகக்கனாதொட்டுக்கொன்றபடி. இவ்வுகை மன்னவன். வங் கையமயன்டைகொண்டால் வந்திகளுக்கும் எதிரிகலாஜயிக்கலாய், வெளிநிலத்திடும் எதி ரிகரீர ஜயிக்கலால் ஆவன்யிரே சாவனன். அப்பகளுன்னன். (௧) “கூலோராவணவா ச லி தாபு.” சிங்ககர் பத்தவத்திந்த செல்வரி. அவந்தலகன் பத்தையும் அதுத்ததெப்பு வபலத்தையே சதசாகமமாக முகிக்க முகிக்க, பனங்கலியுதித்தாப்பேயிலே உதித்த விர ஸ்ரீயால் பூர்ணானவர். மன்னுபொன்னிடம். அவன் சித்யமாயம்பன்னுதெ ஈப்த்துணிய மான ன்தாமம். சததாபேசனையுடைய சேஷபூதனாகும் சக்தியபேசனையுடைய சேஷிக் மான ஈப்த்துணியமான விடம். இத்தால் - அவதாத்தாக்குப் சித்யாடான அக்ய பாயோஜ னக்கு பாவப்பாநிபந்தமாய், விஷயத்தாப்பாவனான மன்னேபரிசயான இத்தியங்க னக்கு பாவப்பாநிபந்தமாய், விஷயத்தாப்பாவனான மன்னேபரிசயான இத்தியங்க னோடே உழிபச்செய்கைக்கு வந்தித்தெ தேசமென்னை. (௨) “உஸேதிபாதநமொர ணம் பொரிகொளகீவரபு. விவகஸுரனாநெதலாநெதபிபொயிதாபு” என்னக்கட

(௧) “வங்காயாவணவாலிதாம்” (௨) “தசேத்தியாநகம் கோய்யேயமேன சஜீசேம் | விதயகரஜாநேச சமய்யபுதிபேசொம்”.

[illegible]

அ. — ஊட்டம் பாட்டு. உபய விழி திறனுடையன என்கைபதர்த்தங்கனிநுடைய எத்தா திகளும், காங்ககாரேபாவஸ்தமன விவாதிழித்கு ரிர்வாநகமரள காதததஸ்தும் ஸ்வாதிரமாய்படி. ரிம்ஹ ஷஸ்தி, ரூதரணேயவ்று பரிச்சேதிக்மபாட்டாதங், உபய விழி திறனுட பரிச்சேதிக் வஸ்தாஸிஸ்ஸிபெய்கிறார்.

மு.—ஆதிபானவானவர்க்கு மண்டமாபலப்புறத்
தாதிபானவானவர்க்கு மாதிபானவாதி ;
ஆதிபானவானவானவர்க்கு காவலியுரைத்தி
ஆதிபானகாவலினியைவாவர் காவனவல்லுரை.

உ.

ப-னா.— ஆதியான - ஸர்வீடி. விதிவிவரமாக கர்ந்தாக்களான, வானவர்க்கும் - ப்ரம்மாதிதேவர்களுக்கும், அண்டமாய-அண்டப்பதவாச்யத்துக்கு, அப்புத்த-அப்புத்த நிலவர்த்திக்கிற, ஆதியான - ஜகத்காரணபூதான, வானவர்க்கும் - ரித்யானுரிகளுக்கும், ஆதியான— ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவான, ஆதி-ப்ரதானரீ; ஆதியான— ஜகத்கர்ஷ்டபாதிகர்ந்தாக்களாய், வானம்— ஸத்தவிலோகங்களுக்கு, வான—அப்பகாபாவர்த்திக்கிற ப்ரம்மாதிதருடைய பதங்களுடைய, அந்தகனம்—அம்வகானத்துக்கு சீவாமனான, ரீ-, உரைத்தி—அருசிசைவகையாலே, ஆதியானகாலம்—ஆதிசைவத்துக்கு சீவாநுகளுள், ரின்னை - உன்னை, யான—அவனுடையான ப்ரம்மாதிதவான், கானவன்சீரே - பரிச்சேதித்திபயல்வசீரெவன்கிறார்.

பரிசேசேதித்தர்பயல்வச்சோவனனாரு.
வ்யா. ஆதிபானவானலித்தம். இகதல்யங்குவந்தி ஸம்ஸாரங்களுக்கு கத்தாக்க
ளான தேவதைகளுக்கும், ப்ரஹ்மா தசப்ஜாபதிகன் ஸப்தரிஷிகன் ஆதித்யர்களைநிற இவர்

(அ) “சர்வமனப்பலவச்சுபித தத்பநாமி” (உ) “அநுமந்தி ஸர்வயஜ்ஞாநாய்போக்தா.” (ஈ) “ஸர்வேவஜ்ஞாஸர்வ இதிபுச்சகச்சுந்தணி.” (ஐ) “தர்மஸம்ஸ்தாபநாத் தபஸஸம்பவாமி.” (ஓ) “நச்வநாஜ்ஞ்ஞாமஸிச்சேத்.”

(576)

ப-ரை.— அம்—பட்டாபிஷேகத்துக்காக அளங்கரித்து, பென்—தர்சனியமாய், நெடு—உயர்த்தியையுடைத்தாய், மணி—சத்தங்கனாலே சமஸ்கரிக்கப்பட்ட, மாடம்—மாடங்க ளையுடைய, அயோத்தி—நிருவயோத்தையாலிலே, எய்தி—மின்மெழுந்தருள், அரசு எய்தி— ராஜ்யபாசத்தையடைந்து, அகத்தியன்வாய்—அகஸ்த்யர்வாயாலே, வேறு பணியின்லா னையாலே, தான்—, மூன்—மூன்று, கொன்றுதன்—கொன்ற சாலனனுடைய, பெரும்— பெருமைதங்கிய, தொல்கதை—பூர்வஸ்த்தாந்தங்களை, கேட்டு—கேட்டும், மிதிவெச்செய்யி— ன்றி ஜகதாரஜன் நிருமகனானபிரோட்டி, உலகு உய்ய—வேகமடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி, நிரு வயே—நவயித்த—பெற்ற, மக்கள்—ருசலவர்களுடைய, திரன்—திரண்டு, செம்—செவந்த, பவனம்—பவனம்போன்ற, வாய்—வாயாலே, தன்—தன்னுடைய, சரிதை—சரித்திரமான ஸ்ரீ சாமாயணத்தை, கேட்டான்—கேட்டருளின சக்ரவர்த்தித் நிருமகன் சித்பலாஸம்பன் னுடைய, இல்லவகர்த்த நிருச்சிந்திரகூடந் தன்னுள்—, எம்பெருமான் தன்—என் நாதனுடைய, சரிதை—வந்ததார்த்தத்தை, நிருவடிபைப்போலே, செவியால்—செவிகளாலும், கண்ணால்— கண்களாலும், பருகுவினம்—அதபவிக்ஷிப்பெற்ற நாம், இன் அமுதம்—இனிதான தேவா ம்ர்த்தத்தை, மதியோம்—ஒரு பொருளாக மதியோம்.

வ்யா. எட்டாய்பாட்டு. அம்பொன். நிருவயபிஷேகத்துக்கிடாக அளங்கரித்து தர்ச னியமாய் துக்கத்தையுடைத்தாய் கல்லாதத்தங்களாலே சமஸ்கரிக்கப்பட்ட மாடங்கையுடைய நிரு வயோத்தையாலிலே ஜகத்தெல்லாம் உடக்குப்படி மீன்மெழுந்தருளிப் புருத்த. அரசேய்தி. (அ) “நாஸுர வ-தாபரபுரவா” என்பதுமையே ஜகத்தெல்லாம் வாழும்படி ஸாம் ராஜ்யத்திலே அறிவித்தது. அகத்தியன். வேறு வந்தாய்ம சிவனையாலே போது போக் காகத் தான் மூன்றொன்ற சாலனனுடைய பூர்வஸ்த்தாந்தங்கையுடைய அகஸ்த்யபகவாச் சிவன்னைப்படுச்செய்யக் கேட்டு. மிதிவெச்செய்யித்தபாதி. ஸ்ரீ ஜகதாரஜன் நிருமகன், ஜகத் தைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி பெற்ற ருசலவர்கம்பேசத் தம்முடைய வந்ததான ஸ்ரீ சாமாயண த்தைக் கேட்டருளினவர் சித்பலாஸம்பன்னுடைய, இல்லவகர்த்த நிருச்சிந்திரகூடத்துவந்திற் றுக்கும் என்னுடைய நாதனுடைய வந்ததார்த்தத்தை நிருவடிபைப்போலே வர்வேந்தரியக் களாலும் அதபவிக்ஷிப்பெற்ற நாம் தேவஜாதி யதபவிக்ஷி அகத்தத்தை பொள்ளுகமதி யோமே. அ.

பு—செய்தவகம்புகவற்றின்னைச் சென்றவொன்று செழுமறையோனுயிர் மீட்டேத்தவந்தொன்கித் தினைமலசிப்பூணனிபுல்கொண் டுலவணவற்றின்னைத்தபியால் வாணேற்றிமுனிவால்வேண்டத் திறல்விளம்புமிலக்குமணைப் பிரித்தான்வற்றின்னைத்திலைவகர்த்த நிருச்சித்திரகூடத்தன்னுள் உறைவானைமறவாதவுள்ளத் தன்னையுடையோம்மற்றது நுபமையோமன்றே. ௬.

ப-ரை.— செய்தியை—மிக்க தபங்கையுடையனான, சம்புகவற்றின்னை—சம்புகனை ன்னும் ரூக்கை, சென்று—அவனிக்குக்குமிடம் தேடிச்சென்று, சென்று—அவனை யுருவழி த்துப் பொகட்டு, செழு—விவசுதையான, மறையோன் உயிர்—பாரதம்மணனுடைய புதரன் பாரணனை, மீட்டு—, தவத்தோன்—அகஸ்த்யபகவான், ஈந்த—கொடுத்தருளின, சிறை— ஒளியிச்செருத்துள்ள, மணிப்பூணனி—சத்தாரதத்தை, கொண்டு—சத்தியருளி, நிருவ யோத்தையாலிலே புருத்து, இவனான்தன்னி—வலனுள்ளனை, தம்பியால்—ஸ்ரீ சத்ருக்கா

விட. பாஷாபாய், மாலை-மாஸாபுரமான, பத்தம்—இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும், வல்லார்-
அப்பவிலிக்கவல்லவர்கள், பாங்காய-அவனை அதுபவிக்கக்கூடுப் பாங்கான, பத்தர்கள்-பத்தி
மாண்களாகப் பெறுவர்கள். [கவிவிஞ்ஞம்.]

வ்யா. கிஷத்திஸ்; கன்னிகன்மாமநி புடைசூழிப்பாதி. அழியாத பெரியதிரு
மலின் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபூத்திலே பிள்ளையான கன்னிகன்மாமநிசே சகாவத்தி
திருமகனைப்பாத்துக் கவிபடித்தது. தன்னடிமேலிப்பாதி. சகாவத்தி திருமகனுடைய
பாங்காயவல்லவையில் ஸ்ரீ கௌண்டியார் சொன்ன பாசாதத்தைத் திருக்கண்ணபூத்திலே கொ
ன்ன தமிழ்த்தொடை. கோன்னவிலும் வேவ்வலவன் குடைக் குலசேகரன்சொன்ன. வே
லைப்பிடித்த பிடியிலே எல்லாரும் “வேலின்கொடுமைபே!” என்று சொல்லுகின்ற வேலை
யும் கிச்சுவப் பாகாசகமான வெண்கொற்றக் குடைபையமுமுடைய ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமான்
அருளரிச்செய்த. பன்னியநூல் பத்தம் வல்லார். பாம்பின சகாவத்தால் குதறவற்ற இப்
பத்தம் வல்லார்கள், திருத்தாபாசாயும் அடியாராயும் அதுபவிக்கப் பெறுவர்களென்றார்.

குலசேகரப்பொருளான் திருவடிகளை சாணம்.

பெரியவாச்சாண்டின திருவடிகளை சாணம்.

அடியவாடி.—மன்னுபுண்டரீகம் கொங்கு தாமரை பார் கற்றம்

சூலின் மலை தனை தேவர் கன்னிவென்றார்.

ஆதிருமொழி-அ-க்கு-பாட்டு, அக.

ஒன்பதத்திருமொழி - வள்ளுளினினை, ப்ரேவசம்.

அ. ஸ்ரீ கௌண்டியார் பெற்றபேற்றை யதுபவித்தார் - இழிவ் திருமொழியில்;
பாங்காயவல்லவையெல்லாம் அதுபவித்த பார்ப்பத யெளவரானவாரே அதுபவிக்கப்பெருதே
யிழந்த சகாவத்தியோபாதியும் தமக்கு பார்ப்பதி பொத்திருக்கையாலே அதுபவிக்கப்பெ
ருதே யிழந்தேனென்று அவன் சொன்னதே பாசாதத்தாலே தம்மிழைப்பே பேசுகிறார்.

ரு.—வள்ளுளினினைவணங்கி வளங்குகி தோழதேற்ற மன்னனாவான்
கிண்குளையாடுவனமே விஞ்ஞானைய லெங்குளைய பட்டாபொரு
என்றனென்றிளையோ வுணப்பயிற்றைக்கேசிகள் தோற்கெட்டு
நன்றுகாணிலத்தை யாண்டித்தேன் கண்களையுண்ணுகிறேன். க.

ப-ரை.— எம்-எங்கிலை, இராமா-எம்பிக்கவல்லவரும், கன்-என்கொத்தவருது
கடக்குமவருளா, மகனை-புத்தனை!; வன்-வசிய, தானின் இளை-திருவடிகளை, வளங்கி -
வழிப்பட்டு, வளம்-அளக்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற, ககாம்-திருவையாத்தையவிதானளர், தொழு
து-வேலித்து, ஏத்த-எந்தொத்தம் பன்னும்படி, மன்னன்-ஆவான்-பட்டாபிஷேகம்பன்னு
கைக்காக, கிண்குளைய-திருக்காப்பு கான்காத்திகிறவனரும், அரி அணமேல் திருத்தாயை-
சென்றான எத்திலே விருக்காயென் அம்படித்தேற்றக் கண்களையுண்ண உன்னை, செடி-ஒருவ

பாந்து நிற்கும்நிலையும், வெண்தலிர்நோய்ந்த— வெணுத்த தலிர்நிலைய, செவ்வாயும்—
வெந்த திருப்பலனமும்; அமுதையும்—, அஞ்சிநோக்கும்— பயந்துபார்க்கிற, அ நோ
க்கும்— அந்தப்பார்க்கையும், அணிசொன்—அமுதில, செம் சிற வாய்— வெந்த சிறிய
திருப்பலனத்தை, கொளிப்பதையும்— கொளிக்குமாதையும், தோமுதையும் இவை — அஞ்ஞனி
பண்ணுதையுமாத இவைகளை, கண்ட— அதுபயித்த, அநோதை— யநோதைப்போ
ட்டியானவன், தொலை — அநாதிவந்தவன், இன்பத்து — பேரின்பத்தி னுடைய,
இதுதி கண்டான்— முடிவை பதுபவித்தானென்றிருள்.

வ்யா. முழுதும்வெண்ணெய் போன்று. வெண்ணெயினாலான ஆதாரநியந்தாலே
திருக்கைகளை வெண்ணெய்க்கு—த்திலேவிட்டு அளையுய்ய்த்து. தோட்டேண்ணும். அதில்
சாபலத்தாலே “பாசும்” என்று “கிரவோலையத்தேய்த்த” என்னுமாப்போலே தோட்டுண்
னுமாய்த்து. முகிழிளஞ்சிறுத்தாமரைக்கையும். இத்தளரிப்போயும் சிறத்துக்கு, விகா
ஸம் செவ்விகுத்த தாமரைப்பூப்போலேயுமிருத்தெ திருக்கைகளும். எழில்கொள்ளாம்பு. தாம்
ஸ்பர்சிக்கைக்கு ஆகாசப்பட்டியுக்கும்திருமேளியை ஸ்பர்சித்ததிறே என்று “எழில்கொள்
தாம்பு” என்கிறார். “சாஜஜம்மயேண்டா, அசேதாமாகனமையும். அஞ்ஞத்தை ஸ்பர்சம்
பெறில்” என்றிருக்குமவரிதே. வெண்ணெய்ப்பதற்கு எங்குநிலையும். இவ் அஞ்ஞத்தை ஸ்ப
ர்சத்தை நினைத்து “எழில்கொள்தாம்பு” என்றார்; ஆகிலும் கைக்கெட்டிற்றென்றையிட்டு
அவன் அடிக்க; அதுகரு நடுபட்டுப் பைபாந்துநிற்கும் நிலையும். வெண்தலிர்நோய்த்த சேவ்
வாயும். “தலிர் களையுண்டாய்” என்று அடிக்கப்பட்டவரே இல்லையெனக்கைகாச முகத்
திலே பூசிக்கொள்ளுகிறே. வெணுத்த தலிரும் வெந்த திருப்பலனமுமான பரபாகமிருக்கிற
படி. அமுதையும். “இங்கை” என்றிருக்கச்செய்தே களவை நடுவதே கம்மை” என்
றமுதையும் அஞ்சிநோக்கு மண்ணுக்கும். அழப்புக்கலாதே† “வாய்வாய்” என்னுமிதே;
அத்தாலே பயப்பட்டு அச்சமெல்லாம் தன்னைக்கிலே தோத்தும்படி பார்த்துக்கொடுகின்றும்
நிலையும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் வெளிப்பதும். பிள்ளையும் அழா திருக்கையும்மாட்டான்,
அழவும்மாட்டான், அழைய திருப்பலனத்தைகொள்குமத்தனைவிதே. தொழுகையும். போக்கற்
றச் செய்யும் செயலிதே. ஸபாநதானுக்கு அபாநம்பொதுப்பிக்குமது அஞ்ஞனியென்று
மிடம்தானித்திருக்குமதானகையாலே அஞ்ஞனியைப்பண்ணுமாய்த்து. இவைகண்டவனோதை.
இவற்றை இங்கே வாகுதாதலிக்கக்கண்ட யநோதைப்போட்டி. தொல்லைப்பித்திறுதிக்கண்
டானே. பாயபதத்தில் சிவனவியான அதுபலத்தை ஸவனவியாக்கிணவனிடே; அங்கேசென்று
எல்லாருந்தோது இருக்குமவன், தான்நெருமைவாலே அபரிச்சித்தமான அதுபலம் பரிச்
சித்தமாய்த்திதே. அ.

மு.—குன்றினார்க்குளக்கித்தனங் கோலக்குரவைகொத்ததங் குடமடைமே

கன்றினுள்விளவெறித்ததங்காலந் காளியன்றையித்ததமுதலா

வென்றிசேர்ப்பின்கைவலிவையட்ட மனைத்திலுளவகென்னுள்ளமுன்றினுள்

ஒன்றுக்கண்டிட்டுப்பெற்றிலேனாபெயன் காணுமாறினியுண்டெனியுள்ளே. கூ.

ப.—தா.— (இத்தான் பெய்சித்த கல்வந்தத்தைத் தடுக்கக்கூடாது) குன்றினுள்— கோ
லத்தான் பர்வதத்தை, குடை— குடையாக, கவித்ததும்— தரித்துநின்றதும், கோலம்—

† “வாய் வாய்” என்கிறதிது - ‘வாயைமுடி, வாயைமுடி’ என்று பரித்தரித்துத்
செய்தும் கோலவின் அதுகாசம்.

இவ்விடத்துக்கு அழிவிற்குஞர்—; காலாலேபாய்வது கையாலே தள்ளுவதாய்க் காட்டக்கண்டாளுளி, “கெடுவாய்! அங்ஙனங் தகாண், அலன் அங்ஙனெனெய்தாநாகில் அவனுக்குப் பொல்லாதே, அவனுக்கும் அதன்ரோ தேட்டம் ” என்று கையைவிட்டு முகத்தையாந் தந்து திரிபனவத்துக் காட்டியருளினார்.

அ. துன்பதாம்பாட்டு. தோல்விதோற்றச் சொல்லுகிறார்கள்.

பு.—மங்கலக் கல்வனமாலை மனப்பிலங்க மயிர்நனழப்பிவழிப்
பொங்கிளவாடைபறையிற்சாத்திப் பூங்கொத்துக் காத்திப்பனாப்பெய்து
கொங்குதலுங்குழலாக்கொடு குழைந்து குழலினிதரில்க்தாய்
எங்களுக்கேயொருவாள்வந்தாந் வந்தகுழலின்னினையோதாராதே. ௯.

பா.— மங்கலம்— மங்கலங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமாய், சு— தர்சனமான், வன
மாலை— வனமாலைபாநது, மாப்பில்— திருமாப்பிலே, இலங்க— பாகாடுக்க, தழை—
தழைத்த, மயில் பீசு— மயிலிறகுக்கினை, குடி— திருமுடியிலே தரித்தும், பொங்கு இன
ஆடை— மிகவும் மெல்லிதான திருப்பரிபட்டத்தை, அலாபில்— திருவலாபிலே, சாத்தி-
சாத்திக்கொண்டும், காதிங்— திருச்செவியிலே, பூ கொத்து— பூங்கொத்துக்கினை, புன
ரப்பெய்து— மிகவும் பொருத்தமிட்டு, கொங்கு — தேனையும், நது— நதுநாற்றத்தைபு
முடைய, குழலாக்கொடு— குழலையுடைய ஸ்திரீகளோடே, குழைந்து — ஸம்சேஷி
ந்து, (அக்கலையாஸ்ப்நித்த ஸத்தோஷத்தாலே,) இனிது—இனிதாக, குழல்— வேய்க்குமுலை,
வாதிவந்தாய்— வாதிக்கொண்டவந்தாய், எங்களுக்கு— எங்கெங்கிலுபத்திலே, ஒருநாள்—
ஒருநாளிலே, வந்து வந்த— வந்து வந்துகைக்கு, உன்— உன்னுடைய, குழலின்—வேய்க்குமு
லினது, இனச— இனசயானது, போதாராதே— வாராதேவென்கிறார்கள்.

வ்யா. மங்கலக் கல்வனமாலை மனப்பிலங்க. மங்கலமென்று சொல்லப்பட்டவையெல்
லாமுடைத்தாய் தர்சனமாயிருக்கிற வனமாலை. “ ஸம்போல் செவ்வகாவாய்த் தாமுமருதி
போல் தாக்கிடப்ப ” என்னுமாய்ப்பாசே, திருமாப்பிலே கிளங்க. மயிர்நனழப்பிவழி குடி.
தழைத்தபீசுகைத் திருமுடியிலே வந்தி. பொங்கிளவாடை அளையில் சாத்தி. மிகவும் மெல்
லிய ஆடையாகத் திருவலாபிலே சாத்தி. பூங்கொத்துக்காதிங் புனாப்பெய்து கொங்குதலுங்கு
முலாக்கொடு குழைந்து. பூங்கொத்துக்காதிங் மிகவும் பொருத்தமிட்டு, தேனையும் நது
நாற்றத்தைபுமுடைய குழலையுடையவர்களோடே, குழைந்து கலந்து. குழலினிதரில்க்தாய்.
கெழிந்தவர்களோடே ஒரு ரீசாகக்கலந்து அக்கலையில்க்தேத்த ஹர்ஷமெல்லக் தோற்றம்
படியாக இனிதாகக் குழலுநிலந்தாய். எங்களுக்கே ஒருநாள்வந்தாந் உன்குழலின்னினையோ
தாராதே. ரீ ஸர்வலாதாரணானுபின்பு உன்குழலும் ஸர்வலாதாரணமாயிருக்க, ஒரோ
விடங்களிலேயாய் நான்கு தேடக் கைதென்னுமென்றும் ரீபூதிறம் இனசயாற்பாடாதபடியா
விற்து உன்குழலின் ஸ்வபாவம். குழலோசையென்றும் ஸம்சேஷமென்றும் - பாயாய
மிதே. எங்கிலோடு ஸம்சேஷமும் உனக்குப் பொருத்ததென்கிறார்கள்.

பு.—அஸ்ஸிமலாத்திநுஸந்தை கேள்வன்றன்னை ஸத்திளவாய்ச்சிமாரிகள்
எல்லிப்பொழிநிலைத்துடி. பெளகியுறைத்தவனையவதினைக்
கெல்லிக்காக்கின்றகடற்கேளமான் குலசேகரனின்னினையின்மேலிச்
சொல்லியின்னத்திரிமாலையெடுத்துச் சொல்லவல்லாக்கீட்டிலே துன்பத்தானே. 10.

“வந்தியத்தையொழியே லோங்கத்தொடங்கினார். பகவத்கீழையத்தில் பாவபந்தத்தில் ஈழத்திருந்தபடி. பிராட்டியார் தனையைப் பார்ப்பதாய்க், கடுவது பிரிவுது ஊரெவதாம் புரளார். நம்மாழ்வாருக்குப்பின்னிடைபடவாரும், திருமந்தையாழ்வார்க்கு *காநில்கடிப் பீபோலே விருத்தெதாய்த் துப் பெருமாளுக்கு இத்திருமொழி. நம்மாழ்வார் பகவத்கீழ் தில் சிந்தை ஊற்றெல்லாம் தோற்ற வன்மை யுடைத்தாயிருக்கும் * மின்னிடைபடவார்; துமந்தையாழ்வார் தம்(ரு)மரத்தையெல்லாம் தோற்ற மென்மைப்படைத்தாயிருக்கும் *கா ன் கடிப்பு. இவர் நம்முடைய ராஜகுலமெல்லாம் தோற்றியிருக்கும் இத்திருமொழி. கீர்த்து யசராம் தோள்தின்று பாசையானே “ ஒரு செய்வாய்க்கீழமை முற்படப்பெற்றிலோம், லிசெபட்டுத் தெறித்தது ” என்று பஞ்சலஷும் குடியிற் பெண்களுக்கு கீர்த்தனைப் புகள் ளான ஸிபாவெல்லாம் துமக்கொருவர்க்கு முண்டாசையொலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் பச்சையே பேசுகினார். *

அ. முதற்பாட்டு. ஒருபிராட்டி. † "யமுனையில் மணலிலேபோய் கின்று, நான் அங்கே நுழிவேன்" என்று சொல்லியிட; அவன் அங்கேபோய் விடிபுமனவும் நின்று அவன் வரத் தாமதமாகவே அவனைக்கண்டபோது வடிச்சொல்லுற வார்த்தையாழிநுக்கிறது.

மூ.—ஏரிமலர்ப்பூக்குழலையர்மாநெடுசெம்பவருள்ளலிவ்னுரிலுள்ளன்
மார்வதுழுவதுநனைசலின்னமயுரித்தரித்தேயுள்ளன்பொய்கையக்கேட்டுக்
கும்னாபொய்ப்பனிக்கூதலெய்திக் கூசிக்வேய்புழையாற்றில்
வாங்குமனத்தன்றிப்புவரலின்னோன்வாசுதேவாஉன்வரவடார்த்தே. க்.

ப-னா.—வாததேவா — வஸுதேவபுத்ரனே, ஏர் — அழகிய, மடர் —
 னாயுடைத்தாப், பூ — இயற்கைவாணசையை யுடைத்தான, குழல் — மயிர்முடிபை
 ஂத்தான, ஆபர்மாதர்—இடைப்பெண்கள், னனை பவர் உன்னை — என்னைப்போலே பல
 றுள்ள, இ லையில்— இத்தத்திருவாய்ப்பாடியிலே, உன்றன்—உன்னுடைய, மார்வு—
 நுமர்வோடே, தழுவுதற்கு— அணுகக்கூகு, ஆசைபின்மை— ஆசையின்வரமையை,
 தித்தறிந்து— நன்றாக அறித்துகைத்தும், உன்றன்—உன்னுடைய, பொய்யை கேட்டு—
 மாய்ப்பான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, உன் — உன்னுடைய, வரவு — வருகையை,
 த்தது— எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, சுக்மமழபோல்— அனடமழையோலே பெய்திற,
 றி— பரிபாலுண்டான, சுதல் எய்தி— குளிரிலேயகப்பட்டு, சுதி— ஆங்காண்டொர்
 னாவென்று சுதி, றெய்க்கி— அச்சத்தாலும் குளிராலும் றெய்க்கி, யருளை ஆதரில்—
 றும் காணுபிடமான யமுநாநதியிலே, வார்— பெரிய, மனல் குன்றில்— மனற்குன்ற
 லே, புலர தின்றேன்— விடியுமளவும் தின்றேன்.

வ்யா. ஏர்மலரிப்பூய துழர்நயர்மாநதர். அமுதியமலசைபுடைத்தாய் மல்குத்தாய் கூட
 நிறத்தைக் கொடுக்கும் மயிர்முடிசைபுடைத இடைப்பெண்கள். எனைப்பலுள்ள விவ்று
 ௧. அநேகம்பேர் திரளான கிவ்லுநீய் - திருவாய்ப்பாடியில். உன்றன்மலர்வழிமுடிநற் கா
 ரயின்மை யறித்தறிந்தே. அநேகம் பெண்களுள்ள யூருமாப், நீயும் என்வனவா தானா துமாளால்
 சமர்வை பாசைப்படைக் கடவதன் து என்றறிந்துவைத்தும், உன்றன்பொய்யையி் கேட்டு.

க்குத் தாலிதே ரீருடிசீருடிப்பான். மேல் தாண நிறச்சமாதச் சொல்லப் புகுநிறவாசை யானே இப்போது "அய்யானே" என்று பாப்பிதோன்றச் சொல்லுகிறார்.

அரிசினத்தாவிட்பாதி. அவனே சகலகனென்னும் அப்பவலைய முண்டானுதும் பேது தாழ்த்தால் அவனை வெறுக்கவேண்டும் பரப்பிபுன்றிறே சேதனாகையாலே. "தனக் கோபகவெனிக் கொள்ளுகிறே" என்று - அரிசினமாகைய பரததத்தப்பத்தைச் சொல்லி வைத்து, "எனக்கென்னானி யான்கொன்றிப்பு" என்றெறு புருஷார்த்தவித்தி சே நாதவக்கு ஆகவேண்டுகிறே. அவனைக்குறித்து சேதனசேதனக் கிரகங்க்கும் பரத தத்தம் அரிசினமடையிருக்கச்செய்தே புருஷார்த்தவித்தி இவனுக்குண்டாகிறது சேதன னாகையாலேயிறே. அரிசினத்தால், அரிசுதுபொகடவேன்றெரு நென்தையுடையாய்க்கொ ண்டி. என்றதாய். "வலர்த்ததாய்" என்றிறே "என்றதாய்" என்றத்தாலே- பாப்பி சொல்லி த்து. அகற்றிடினும். "அகற்றிடினும்" என்னையாலே- அகற்றுகை அடிப்பாதிதமென்றிடுது. "என்றதாய்" என்னையாலே- பெறுகைக்கு கொண்பு சேருகையும் பத்துமாணம் சமக்கையும் ப்ரவலவேதனைபடுகையுமென்ற இவையெல்லா முடையவென்னகை. அகற்றிடினும். இப்படி பெறுவதுக்கு முன்புள்ள எல்லாதுக்கும் பட்டவனாகையாலே வருகிறத்தை நினைக்குமதொ ழிய அகற்ற நினைபாலிறே; அவந்தானே அகன்யிடினும். இத்தால் சொல்லிற்றுத்த - நிருபாதிச பத்துவான தேயசீர் கையிடினும் வேறெனக்குப் புகழிங்கி பெய்கிறார். மற்றவள் தன் அருங்கினைத்தேபழங்குழனி. இவன் கோபித்து கிட்டாதும வேறெருவருடைய அருகி அபேகையிடுதே பரனது. அதுக்கடியான ப்ரமத்துக்கவழி யுண்டாகிறே கோபத்துக் கவதியுள்ளது; ஸ்ரோஸமிக்கையாலே கோபமிக்கையிறே பிறர்க்கு.

எம்பிதிருவமுதிவன நாடுதாவகை முதலியவண்டான் கோபித்து, கையாதுக்காலா துத்துகைத்து இழுத்தவாறே நினைக்கிலே பட்டியலியே பொருளன்போகாதே கிடந்தார்; ஆண்டான் மற்றவர்கள் அமுதுசெய்யப்புகுகிறார்; "அவன் செய்ததென்" என்று கேட்ட வாதே, "பட்டியலியே வாசனிலே கிடந்தான்" என்று கேட்டி அழைத்து, "நி போ காதே கிடந்ததென்" என்று; "ஒருநாள் ஒருபடி சேரிட்டவன் என்னப்படியானும் கிர்த்தித்தாலும் வாசல் கிடப்போகிறதில்லை நாய், நான்என்கேபோவது" என்றார்.

அமுத்துமலியுதவே போன்றிருந்தேனே. வேறுவிவரம் ஆற்றவொன்றாதினே; முன்னுள் முனி கொடுத்த உபகாரத்தை நினைத்திருக்குமதனாகையாலே அவந்தானே ஆற்றவேணுமே. "பல்லாபுல த ஸ்பரி" "அனகில் பிள்ளைம" என்றுசொல்லுகிறபடியே. அநாவது-தத்தல் பச்சுமையா சொன்னாபடியுமாதே, மாத வெருத்திவையு மறிபுமனவேயாய்த்து அநிபா த்யம்; அப்படியே எம்பெருமானைக்குறித்து இவ்வாற்றவன்சு நிற்ப ன்றதகந்தபயாயய்த் திருப்பது. ஆகையாலிறே இவன் பேற்றுக்கு அவன் உபாயவாடித்து.

மு.—கண்டாரிசுதுவனவே காதலன்முன் செய்திடினும்

கோண்டானே பல்லவலரியாக் குலமகன்போல்

வீண்டோம்புநிள் புண-சூழ வித்துவக்கோட்பய்யா கீ

கோண்டாளையாகினு முன்துறைகழலே கூறுவனே. உ.

தாம்பாவி லபிக்குவென்று யிருப்பீர்! புண்டரீகபாதபுண்ணியசீர்த்தி, செவ்வீத் தாமரைப் பூப் போலே கிரதிரப போக்பயாண திருவடிக்களில் பாவந்நவப்பாபதவ் பாதை (பு) (பெ) யிலே.

(க) “வாபநா வுயொகாநா” (உ) “வவிலு ரணாஹிமொவிர்தி” (ங) “வொகாநா ராஹிமொவிர்தி” (ச) “கூலுபுரூஹிநாதநி” என்று ப்ரஸித்தமிதே. நம்செலி மடுத்து. பகவத்கிஷ்யத்தைக் கணக்காணுதே போந்த உங்கன்செவியை, ஆசார்யோப தேச த்துக்குப் பாந்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்கிஷ்ய கார்த்துக்கு வேண்டுவதெ ன்கை. உண்டு. ஸமர்த்தவ்யததையே தொடங்கி யினிதாதையாலும், கிரபேகேசுரபாய மாகையாலும், பகவத்குணங்கையே அறுபவத்து, நம்முறுவினைத் துயநுள் நீங்கியுயிடுதே. நீங்கன் குமுத்துக்கொண்டதாய், (டு) “ஸபாபிதாஹிதாபி” என்கிற பாபபல மான அடுகத்தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கன், இதில் நின்றும் நீங்கி முன்சொன்னகங்கர்ப ஸாகத்தை லபித்து, “தொழுதெழு” என்றபடியே உஜ்ஜீவியுங்கோள். ... சுஅ.

அ. அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணத்தர்ப் பாகராகையாலே குணா கல்மாச ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆசரபித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாந்தெவர்களை நிஷேத்யா கின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திலே ருசியையுடையாய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதி களை யாசரபித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பருங்கோ னென்ஹிரர்.

ம. — முத்திரத்துவானியத் திரண்டிலொன்றுநிசர்கள்

மத்தராயமயக்குகின்ற திட்டதிலிற்றபோந்

தேத்திரத்துமயவநோ ருபாயமில்லையுஞ்ஞறி

தொத்தியத்ததண்ணொழங்கன் மாலைவாழ்த்திவாழ்மிடுதே.

சுஅ.

ப-சை. — (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸதேவதைகளை ஆராதித்துப்பெறும்,) முத்திரத்து வானியத்து - மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலே, இரண்டில் ஒன்றும் — ராஜஸதாமஸக் களில் ருசியைப்பண்ணுகிற, நீசர்கள்—தண்ணியர்கள், (கர்மாவஸரத்தில்,) அதில் இட்டு - அந்தபலத்தைவிட்டு, இறந்து — அவ்வதேசங்களில் போக (ஹோம) சரீரங்களைவிட்டு, போந்து—பூமியிலேவந்து பிறந்து, மத்தர் ஆய்—தேஹாந்மாபிராந்தாலே ப்ராக்ர்த்த பதா ர்த்த லாபத்தாலே களித்து, மயங்குகின்றது—தன்னைபும் ஈசுவரனையும் அறிபாமையாலே மயங்குகின்றார்கள்; (ஆகையாலே,) எத்திறத்தும்—தன்னுடைய ஆண்தன்மையாலும் இதரதேவதைகளை ஆசரபணியாகப் பற்றினாலும் ஸர்வேச்வரனை ஈசுவர்ப்ரத்தமாகப் பற்றி னாலும், உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை; உய்ருறில்—உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருந்திகொள்கில், தேர்த்து இறுத்த - கொத்துக்கொத்தாகச்செறிந்து, தண் - குளிர்த்த, துறாய்—திருத்துறாய்மலையாலே அலங்கர்த்தனாய், நல்—லௌஸல்பாதி கல்யாண குணயுத்தையிருக்கிற, மாலே—ஸர்வேச்வரனை, வாழ்த்தி—மங்களாசாஸனம்பண்ணி, வாழ் மிடுதே - வாழும்கொளென்ஹிரர்.

வ்யா. முத்திரத்து வானியத்து. ஸாத்விக ராஜஸதாமஸதேவதைகளைத் தந்தாமு டைய குணாகல்மாசப் பற்றி ஆராதித்துப்பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். திரம் - ப்ரகாரம். பலங்களை “வானியம்” என்கிறது - வ்யாபாரம் அல்பமாய் பலங்கிஞ்சி (ச) “பாவந்ஸர்வலோகாராம்” (உ) “பவித்ராணுமத்ரிகோவிர்தி” (ங) “லோகாராம் ந்வம்போதாமே” (ச) “கர்ணம்மத்ரம்மஸாராம்” (டு) “அவச்சமதுபோத்த்வம்”

மாயிருக்குமோ வென்னில்; வாணின்மேல்சென்று சென்று. அர்ச்சிரா திமார்சுத்தாலே போய், அபுராவந்தி ஸ்ஷணமான பரமபதத்திலேசென்று. அதவா, சென்று சென்று. தேசப்பாப் ஸிபிற் காட்டில் வழிப்போக்குத்தானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றுகவுபாயம். தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம் - என்கோலோ. நித்யஸூத்ரிகளோடே ஒரு கோவைபாயிராதே ஒழிநிறேறாவென்றே. நித்யஸூத்ரிகளாயிருக்கையாவது - ஸ்வதாஸநர்ச்சாயிருக்கை. அகாதெது - அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தாலும், பேதத்தாலும், அவர்களை ஸமாயிரி ருக்கை. என்கோலோ. பரத்யக்ஷயித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்துக்குத் கண்ணழியுண்டாயோ, சாஸ்தாஸித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில் நன்மைக்குத் கண்ணழியுண்டாயோ, ஆச்ய ஸாய வஸ்துவினுடைய ஸௌஸ்ப்யத்துக்குத் கண்ணழியுண்டாயோ, ஆச்யஸந்திரியாஸ முண்டாயோ, வழிப்போக்கி வருமைமுண்டாயோ, பரக்திப்பாக்தந்தகனில் ப்ராவண்ய நேற ஸாவன பரபழம் பகவத்வைமுப்தேற துவான பரபமுமொழிய இப்பருஷார்த்தத்தை இயக் கைக்கு ஒரு நேற துவக் கண்டிலோமென்கை. க.க.

௮. அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹிதமறிந்திலர்களேயாதி னாம், இதில் ருசிபிரந்தவன்று இத்தையிழக்க வெண்ணுதென்று பார்த்து, இவர்கள் ஹர்க் கதியைக்கண்டு பசோபதேச ப்ரவந்த்ராகிரூர் - மேலேமுபாட்டாலே; இனிப் முதல்பாட்டு - அர்ச்சிரா திகதியிலே போய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! ப்ரா ப்பமும் ப்ராபசமுமான பகவத்வைபந்தை ஆச்யித்து உங்கள் விரோதியைப்போக்கி உஜ்ஜீவியுக்கோ னென்கிரூர்.

மு. - சண்டமண்டலத்தினுடே சென்றுவிடேற்றமேல்

கண்ணீரிலாதகாத லின்பாளுமெய்துவீர்

புண்டரீகபாதபுண்ணிய கீர்த்திநஞ்செலிமேத்

துண்டமும்முறவினைத் துயருணிங்கியுப்பினே. க.க.

ப-ரை. - சண்டமண்டலத்தினுடே சென்று - ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோய், வீடு பெற்று - பாம்பதந்தைலபித்து, மேல் - பாம்பாப்பயமாய், வீடு இலாத - ஒருநாளும் விச்சேதியாத, காதல் இன்பம் - பகவததுபவஜிதபத்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகந்தை, கண்டு - ஸாக்ஷாக்கரித்து, நாளும் எய்துவீர் - யாவதாத்மபாவ லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம் - தாமரைமலரையொத்த, பாதம் - இருவடிகளினுடைய, புண்ணியகீர்த்தி - பாவ நதவ்ப்ராபகத்ய ப்ரதைப்ரபெயிலே, தம் செவி-உங்கள் செவியை, மறித்து - ஆச்யரீயோப தேசத்துக்கு பாத்மாக்கி, உண்டு - பகவத்குணங்களை யறப்பித்து, தம் - உங்களால் ரூபி த்துக் கொள்ளப்பட்ட, உது - அதுபவித்தே கழிப்பவேண்டும்படி பொருந்தினின்று, வினை - பாபபலமான, துயருள் நீங்கி - துக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உயிர் - உஜ்ஜீவியுக்கோள்.

வ்யா. சண்டமண்டலத்தினுடேசென்று. கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவே போய். “ மன்னுங்கடுங்குகிரோன் மண்டலத்தின்னெயுள் ” என்றபடியே முமுக்ஷுக்க ளல்லாதார்க்கு துஷ்ப்ரபமான ஆதித்யமண்டல மத்யத்திலே, ராஜபுத்தர்கள் ராஜகுலத் தாலே அப்ரதிஹத கதிகளாய்ப் போமாப்போலே போய். விடேபெற்று. பாம்பதந்தைலபி த்து. மேல்கண்டு வீரிலாத காதலின்பம் நாளுமெய்துவீர். மேல்-வீரிலாதகாதலின்பம்-கண்டு- நாளுமெய்துவீர். ப்ராப்பயலமாய், யாவதாத்மபாவ விச்சேதசங்கையின்றியே ஸ்வரூபாது பந்தியாய், பகவததுபவஜிதபத்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகந்தை ஸாஸாராக்கரித்து யாவ

யிருக்கை. (க) “கடுமெப்பாறொஹை-திவ்யரீச” (உ) “வகிர்வ-ஹிமவத்சே-
யி” (ங) “கெஞ்சு-மணுஷியாவேரோ” என்பிறபடியே - வேதங்களுள் குணத்ய
வச்சயான சேதகர்க்கு குணதூகலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும், ததாராதரபகரங்களை
யும்; ஆராதபலங்களையும் சொல்லிவைத்தது. இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள். ஸ்வருணங்க
ளுக்கு அதுகலமாயிருக்கையாலும் சாஸ்த்ராதமதியாலும் நித்யவைத்ததையும் ததாராத்
பனான ஈசவரீசையும் ஆராதர்பலமான மோகூத்தையு மொழிந்து, ராஜஸ தர்பஸ்பலங்களிலே
ருசையப்பன்னும் நீசர். நீசர்களுக்கு - ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் ஹேயர்.
மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டிலிறந்துபோந்து. இட்டதில், கர்மாவஸாரத்திலே அந்தவலத்தை
யிட்டி. இறந்து, அவ்வவசேதங்களில் போகசரிசங்களைமுடித்து, போந்து. அந்தபோகபூமி
யிலின்றும் ஆகாச மேக ஸ்வயாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போந்து.
(ச) “கடுமெப்பாறொஹை-திவ்யரீச” என்றிறபடியே பூமியிலேபிறந்து. மத்தராய்;
தேஹாத்மாயிடமாத்மாலே ப்ராக்ர்த்த பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. மயங்குகின்றது. ஆக
மாவையாதல், ஈசவரீசையாதல் உள்ளபடி அபியாமையாலே மோஹங்கதனைப்போலே யிருக்
கிறதிறே. ஸ்வர்க்காதிபலாதுபவங்களை, புண்யம் கூடியித்தவன்கிலே மத்யேகிட்டு அந்தபோக
சரிசங்கையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அகிலேசத்தோடே, போர்த்தபடியை அது
ஸத்தியாமையாலேயிறே சேதார்ப்ராக்ர்த்தபோகங்களிலேகளித்துவர்த்திக்கிறுமென்னகை. எத்திற
த்துமில்லதோருபாயமில்லை. ஆகையாலே ஸ்வபெளருஷத்தாலும் இதுசேந்லத்தைகளை ஆச்ய
ஸரியாகப்பற்றினாலும், ஈசவரன் தன்னையே ஐசர்வயார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவி
கைக்கு வழியில்லை. உய்முறில். உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்திகோளாசில். தொத்திறத்த தன்னே
நாய் கனமாவே வாழ்த்தி வாழ்மினே. ஸர்வேசர்வாத்வஸ-ஞ்சகமாய், தொடைசெறிந்து சாம
ஹாமாயிருந்துள்ள திருக்குழாயாலே அலங்கர்த்தனும்; ஸௌஸ்யாதி கல்பாணகுணயுக்தன
யிருக்கிற ஸர்வேசர்வரீச யாச்யித்து வாழுங்கோள். “நிகரில் புசுமாயுலகமூன்றுண்டயாய்”
இத்தயாதிகளைச்சொல்லிப் புழந்து, யாவதாத்மபாவி ஆகந்த கிப்பாராயிருக்கோள்.
(ஈ) “வஸஷ்டெஹுவாத்நுபாதி” என்னக்கடவதிறே. க.அ.

அ. அதுபத்தொன்பதாய்பாட்டு. “எத்திறத்த முப்பதோருபாயமில்லை” என்
கிறதென, தேவதார்த்தங்களை ஆச்யித்தால் உஜ்ஜீவிக்கவொண்ணுமை பென்னென்ன;
அந்த தேவதார்த்த ஸைசார்பணம் துஷ்கரம், அத்ததைப்பெற்றாலும் அபிமதபாதாரத்தில்
அயுவர் அசுத்தர்; ஆனபின்பு இசுத்தகரணபூநினை யாச்யித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை அதுத்
துக்கொள்ள வல்லிக்கொன்னென்குற.

மு.—காணிமுருப்போலார் சேவிக்கிறாநீர்த்தியார்
பேணிலும்வரந்தர மிகேக்கிலாதேவரை
ஆனமென்றடைந்துவாழ மாதர்காளெம்மாதிரால்
பேணிலும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்கிறீரே க.க.

(க) “அக்கொளபாரஸ்தாஹை-திஸ்ஸையத்” (உ) “பத்யம்புஷ்பம் பலம்தேயம்”
(ங) “தாரகுணயரிஷயாவேதா” (ச) “கடினேபுண்யே மத்தயலோகம் விசந்தி”
(ஈ) “ஏஷஹேயிவாநந்தயாதி”

ப-ரை.— (முழுதகைக்கு.) காணிலும்—காணக்கடாத, உரு பொலார்—கூர்மான ரூபத்தைபுடையவர்களாய், செவிக்கு—காதகளுக்கு, இனாத—இனிமையைத்தானத, கீர்த்தியார் - கீர்த்தவதமுதலிய கீர்த்தியை புடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆசிரயிகிதும், வாம் தர—அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கு இலாத—சந்தியிலலாதவர்களான, தேவரை—தேவதைகளை, ஆணம் என்று—தஞ்சமென்று, அடைத்து—ஆசிரயித்து, வாழும்—வாழுகிற, ஆதர்கான்—குருடர்களை!, எம் ஆதிபால்—எங்களுக்குக் காரணபுதனான ஸர்வேசுவரன் பக்கலிலே, பேணி—ஆதரத்தைப் பண்ணி, தம்-உங்களுடைய, பிறப்பு எனும்—பிறப்பு என்கிற, பிணக்கு - துற்றை, அறுக்க கெற்றிர் - அறுத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தராகுங்கோள்.

[illegible]

(க) “ஸ்கந்தகுத்ரமேஹந்த்ராத்யாயி” ப்ரதிஷித்தாஸ்துபுஜே 1 அடித்தாஸ்தேஸைஸ்-
தாச்ச தேவாத்யாயி கர்மபேசஸ்யமி” (உ) “ஆத்மாவாதேரதர்ஷ்டஸ்யமி” (ங) கபுரயவஸ்ய-
ஸபை. (ச) “பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தேதாயம்” (டு) “ஸுஸுகம்சுர்த்தம்” (ஐ) “உதா-
ராஸஸர்வ ஏவாதே” (ஏ) “ஸகல பஸ்ப்ரதோஹிவிஷ்ணுஃ”

என்னுமாம். அப்போது “ பந்தம் ” என்று - பந்தகமென்றபடி. (க) “ விநாசாயய ஁ஷ்டுதாழ் ” என்கிறபடியே கர்ஷணை, தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரர்களுடைய ஸர்களை அழியச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த தூர்வர்க்கத்தோ பாதி எதிர்ப்பு கோத்துவருகையாலே கந்தக்ருமாய் தூர்மாநிகளுமா யிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று கருங்கக் கொல்லாதே, பக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று - உபகாரகளுவன் பக்கவிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நஞ்செரிவாலே யருளிச்செய்கிறார். பரந்துவானகமுற. கர்ஷணன் ஸந்திதியிலே நேர்நிற்க மாட்டாதே ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக. லந்தவாணன். தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் ி ஜீர்ப்பிதனுவிடத்திலும், தன் தோள்வலியை விச்வவித்துவந்த பாணனுடைய. ஈரெஞ்ஞறு தோள்களைத் துணித்தநாள். ஆயிரத்தோள்களையும் சுழித்தவன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக் சுழித்தான், ஆயுதங்களை பலமாகக் கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப் பிழ்க்கலித்துப் போம்படி. பண்ணினான், ஸர்வாத்பகஷ்டைப் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனும்படி பண்ணினான். அந்தவந்தவாகுலம். ருத்ரன் மொன்றையும் தும்பையும் ஜடையும் குலைக்கெட்டுப்போன பாவச்யமும், போக் கற்றவாதே கலங்கி கர்ஷணனுடைய முகம்பெறுகைக்கு ஸ்தோத்ரம்பண்ணின பாவச்யமும், (உ) “ வாரயஸுஸஸிரபாத ஸூதஜீஜுஜித கெஜலா ! வானுஜ க்யஸுயெவாஷெண ஸாஜுஷிஷ்டு கஜீபுதேதய ” என்றும், (ஈ) “ க்ஷுண்குஷ்டமாவாஹொ ஜாமெநகா வார ஷெஹதிஸு ! வரெஸஸவரகாநாதநிதாடிதியகஹஸிஸு ” என்னக்கடவதிறே. அமரேயறிவிரே. ஆக இப்படி யிரண்டு வகைப்பட்ட ஆகுலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களேஸாஷி, நான் இன்றுசொல்லவேண்டி யிருந்ததோ. எடு.

அ. எழுபத்தோரம்பாட்டு. பாணனை ரகஷிக்கக்கடவேனென்று பரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸாரிகரனுக்கொண்டு ரகஷைத்திலே உத்தியோகித்து, எதிர்த்தலைபிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்போனபடியாலும், “ ஒருவன் ஆச்சிதனுக்குதனைபடியென் ” என்று லஜ்ஜித்து கர்ஷணன் கர்பைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கினபடியாலும், அவன் ரகஷை னல்லனென்னு மிடமும் கர்ஷணனை ரகஷைகென்னு மிடமும் பரத்யகூழ்மன்றோ, இவ்வந்தம் ஒருவர் சொல்லவேண்டி யிருந்ததோ வென்கிறார்.

மு.—வண்ணலோவுகோதைமாதர் காரணத்தினால்வெகுண்

டிண்டவாணனீரைஞ்ஞறு தோள்களைத்துணித்தநாள்

முண்டனீறன்மக்கள்வெப்பு மோடியங்கியோடிடக்

கண்ணோணிவாணனுக் கிரங்கினுனெம்மாயனே. எக.

ப-ரை.— (சித்தலேகையைக்கொண்டு அகிருத்தாழ்வாணை வரவழைத்தவளாய்,) வண்டி உலாவு—வண்டிகள் மாறாத, கோதை—மாலையாலே அலங்காரத்தைபாய், மாதர் காரணத்தினால்—தன்பெண்ணை உணவுநிமித்தமாக, (எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாரா

(க) “ விநாசாயச துஷ்கர்தாம் ” ி ஜுஜி தன் - முறித்துபோனவன்.

(உ) “ பாவச்யம்பலமாயாதச் சூலீஜீர்ப்பிததேஜஸா - பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்பூர்ஜிதேகச ” (ஈ) “ கர்ஷணகர்ஷணமஹாபாதேஹ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம் - பரேசம்பரமாத்தமா மநாநிதிதநம்ஹரிம் ”

முண்டன்—சுருத்தனும், இன்ட—மேல்விழுந்த, வாணன்—பாணஸூரனுடைய, பந்த—பந்தா தொன்களை—ஆயிரம் தொன்களையும், அணிந்த நான்—சேகித்தவன்; முண்டன்—முண்டத்தனும், சிறன்—பஸ்மந்தரிந்த சரீரத்தையுடையனான ருத்ரனும், (தேவ மோடி—மோடி,) மகன்—பிள்ளையான ஸுப்ரஹ்மன்யன் முதலிய புத்ரர்களும், வெப்பு—பித்தம், மோடி—காளியும், அந்தி—தான்பத்தொன்பது அங்கிக்கும் நிர்வாஹகனான அங்கியும், மோடி—முண்டுகாட்டி யோடக்கன், எம் ஆபன்—என்னையான கர்ஷணன், நாணி—தாம் பொருந்த இவற்றின் மேலே யாகாதே சிறிற்றென்று லஜ்ஜித்து, வானனுக்கு—பாணஸூரனுக்கு. இங்கினுள்—இங்கி இரண்டுதோளைக் கொடுத்து சகித்தருளினு நென்னிறார்.

உவா. வன்மோடி கோதைமாநர் காணத்தினுல். வன்மோராத மாணியாலே அவு க்கப்புகுபான உலகத்தித்தமாக. ஸ்வப்நக்ஷ்டனான அநிருத்தனை சித்ரலேகை கொண்டு எங்கேயென்று அவன்வாவுபாற்றத் செவ்விப்புவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச் சொல் றாதினும். வெகுண்டிண்டவாணன். எதிர்த்தலை ஸர்வேசுவரனென்று பாராதே புத்தகருந் தரும் மேல்விழுந்த பானன். வெகுளி - கோபம். இன்டல் - நொக்குநல். (க) “விதி நகோகஸம் லாபஸு” என்று - சத்தஸ்ப்சங்களைகிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே ஸுபாத்திரித்தமாகப் பாகக்கொள்கிற துஷ்பாசந்தியாகையாலே. கார்தர்வபஷத்தாலே எம்சிலேஷம் பிறத்தென்பு கர்ஷணனோடே ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு பீர்த்தனாக பராதமாயி ருக்க, தன் பாஹுபலத்தாலே வந்த துர்மாரத்தாலே சிறி அந்தரப்பட்டானென்கை, நரை குண்டி தொன்களைத் துணித்தான். இவன் எதிரினைக்குறேது பாஹுபலமாகையாலே பாஹுவாதத்தைச் சேகித்தவன். முண்டன் சிறன் மக்கள் வெப்புமோடி யங்கியோடக் கண்டு நாணி. “சகித்திரேன்” என்று பாதிக்ஷணபண்ணினவன் செய்ததென்னென் னை; பானனை கர்ஷணன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து பாதாஸான தன்னோடுபகரத்தோடு வசிப்ப முதுகாட்டியோடன கித்தனை. முண்டன்சிறன். முண்டிதனும் பஸ்மச்சுரசரீர னான ருத்ரன். இந்தால் - கர்ஷணனைக்குறித்துத் தன்னபிமத ஸித்தியைக்குறித்து, ஸாதக னான அவன் தன்னவடிப்பாராதே எதிர்த்தலையையும்பாராதே ஸாதகவேஷத்தோடே துர் மாநம் கொண்டாடினபடி. தேவலேகாபதியான ஸுப்ரஹ்மன்யன் முதலான புத்ரர்கள், த்ருவம், மோடி - மிடாரி, நரப்பத்தொன்பதங்கிக்கும் கூடஸ்தனான அங்கி இவர்களோடு, தன்னோடு வாசியு முதுகிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. மோடி - காளிகளென்றுமாம். லஜ்ஜிக்கையாவது - யுக்தோர்முகனாய்த் தான்படுதல், எதிர்த்தலையை ஜுவித்தல் செய்ய ப்ரா ப்தமாயிருக்க, முதுகினைகையாலே தாம்போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே நாம் சிறிற்றெ ன்று லஜ்ஜிக்கை. (உ) “ஸரிப்ராணாஸுவரி க்ஷுராக்ஷிதவ்யு” என்றபடியே - ஆச் சினை பானாவதியாக சகிக்க பராதமாயிருக்க, ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்கு உதவினபடி யென்! என்று லஜ்ஜித்தென்னவமாம். வாணனுக்கிங்கிலு நென்மாயனே. இப்படிப்பட்ட ருத்ரனைத் தனக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்கையாலே தயரியான பானனுக்கு ஆபத்தே தோறவாக க்ரபப்பன்னி இரண்டுதோள்களைக்கொடுத்து சகித்தான் என்னையான கர்ஷ ணனென்போடு. இந்தால்—தேவதாந்தாக்கள் சஷகரானும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈச்வ ரன் முனிந்த ததாசியும் ஆபத்தகனென்றதாய்த்து, (ஈ) “கூவயபாவயபூவாயஸி.”

(க) “தோம்மாதாமதாரா”

(உ) “அரிப்பாணாஃபரியபூசகிதவ்யு”

(ஈ) “க்பயாப்யபாலய”

(ஈச);

வதிநே. “ ஏறதுர்ஜி ” என்று - வேதமயனான பெரியதிருவடிச் செதிராக ரிக்ஷத்தை வாறுமாகக்கொண்டிருக்கிற துர்மாரும் தோற்றுக்கைக்காக. என்று வேதநூலோதுகின்ற துண்மை. ஸ்ரீ ப்ருமிஸஸிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பர்நன் ருத்ரனென்று வேதாக்யசாஸ்த்ரமோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே. அதுக்குப் புறம்பாக ஓர்த்தம்மொல்லில் அது அஸத்யம். ஸுபர்ணவைகுண்டஸம்வாதே- (க) “ யத் துஷ்டேஷ்ஹௌ வஹுஃ பத்ரப்ரஹ்மாவ்யஜாயத் | ஸ்ரஹ்ணஸ்ராவிஸுஜீகத் ஸ்ரீவ உத்யுவயா ருதாய | சிவாந்ஸுஹ்விமஹ வநத்ஹுஷிவதூஷ்ய ” இத்த்யாதி. ... ௪௨.

அ. எழுபத்துமுன்றும்பாட்டு. ஸ்ரீயஃபதியே ஆச்ரயணீயன், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் சேத்தரஜ்ஞராகையாலே அநாச்ரயணீயரென்றதாய் நின்றது - கீழ்; இதில் அந்த ஸ்ரீயஃபதி தான் தாமுத்ரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மதுஷ்ய ஸஜாதியனாய்த் தன்னைத்தாமுஷ்டிக்குக் கொண்டு நின்றநிலையிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கு மோக்ஷப்ரதனென்றுகொண்டு தேவதார்தாங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுண்டான நெய்வாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

ம. - மரம்போதச்சரந்துரந்து வாலிவீழமுன்னோர்நாள்
உரம்போதச்சரந்துரந்த வும்பராளீயெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க் கலாதவானமாளிலும்
நிரம்புநீபோகமெத் திறத்தும்யார்க்குமில்லையே. என்.

ப-ரை. - (மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்குகைக்காக,) மரம் - மராமாங்கள், போத - மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து - திருச்சரங்களை யேளி, முன் ஓர் நாள் - முன் பொருத்தோதாயுத்திலே, வாலி - வாலியானவன், வீழ - தறையிலே கீழும்படி, உரம் - அவனுடைய மார்வு, பொத - மறுபாடுருவும்படி. சரம் துரந்து - அம்புவிட்டருளினவனாய், உம்பராளி - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமவனாய், எம்பிரான் - அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; (இப்படிப்பட்ட தசாதாமஜனுடைய,) வரம் - ச்ரேஷ்டமான, குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது - திருவுள்ளத்தாலே விஷயிகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, (ஜ்ஞாநாதிகளுள் சதுர்முகனாய்,) வானம் ஆளிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹிற் கப்பெற்றாலும், நிரம்பு - குறைவற்று, நீடு போகம் - நித்யமானமோக்ஷம், எத்திறத்தும் - கர்மாத்யுபாயங்களை அதுஷ்டித்தாலும், யார்க்கும் இல்லை - அந்நம்பப்போஜுநர்க்கும் வித்தியாது.

வ்யா. மரம்போதச்சரந்துரந்து. மஹாராஜருடைய விச்வாஸார்த்தமாக மராமாங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேயி. இத்தால் - தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அநிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ்வநிசங்கையைத்தீர்த்துத் தன்பக்களிலே விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சிலவானென்கை. வாலிவீழ முன்னோர்நாள் உரம்போதச் சரந்துரந்த. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமிக்கனான வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒருத்தோதாயுத்திலே இவன் தறைப்படுமபடியாக மராமாங்களிலும் திண்ணிய அவன்மார்வு

(உ) “ யத்தபத்மமபூக்பூர்வம் யத்ப்ரஹ்மாவ்யஜாயத் | ப்ரஹ்மணச்ச்ரானிலம்பூதச் சிவ இப்பவதார்பதாம் | சிவாத்ஸகந்தஸஸம்பபூவ ஏதத்ஸர்ஷ்ட சதுஷ்டயம் ”

(கஉ)

மறுபாடுருவுப்படி அம்பைலிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர்த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்க ளுக்கு ஸ்வாதுபவருபமான அபேமதத்தைக் கொடுக்கையேபன்றிக்கே, தத்விரோதியான அவி த்யாதிப்ரபல விரோதிகளாயும்போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சேலவா னென்னகைக்கு உதாஹாணமிதுவென்னை. “வார்த்தாமிடுக்கிலாதேவர” என்று அபிமத ப்ரதாரத்திலும் அசுத்தரென்றதிறே ப்ரஹ்மதிகளை. உம்பராணி. நித்யஸூரிகளே அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிமிர் தாழ்த்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறுனென்கை. ரக்ஷணத்திலே அதி சங்கை பண்ணினவனுடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்த சேலமநிபவுரிபார் நித்யஸூரிகளிறே. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதிக்கொ ண்டவன். அதவா, “உம்பராணியெம்பிரான்” என்று - அச்செயலாலே ப்ரயோஜனாந்தர பராண தேவர்களையும், அந்நய ப்ரயோஜான அஸ்தமதாதிகளையுமொக்க எழுதிக்கொண்ட வனென்னுமாம். “உம்பொதச்சர்துரந்த - எம்பிரான்” என்று - முன்புமஹாராஜர் க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். வரத்தூறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது. இப்படிப்பட்ட தசாதாந்தமனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட் டவர்களுக் கல்லது. ச்ரேஷ்டமாகையாவது—பாஸம்ர்த்தியேக ப்ரயோஜனமா யிருக்கை. வாணமாளிலும். ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவரங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்ம திகளா யிருந்தாலும். நிசம்பு நீடுபோதும். குறைவற்று நித்யமான போகம். அதாவது—பரமபக்தி கர்தமாய் பரிபூர்ணமாய் விசுதமமான நித்யாதுபவம். எத்திறத்தும் யார்க்கு மில்லையே. அந்நயப்ரயோஜனர்க்குமில்லை. கர்மாதுபாயங்களை அதுஷ்டிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக் றஹம் பண்ணவுமாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷவித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அந்நய ப்ரயோஜனராகவுமாம்; அகிஞ்சராய் அந்நயப்ரயோஜன ராகவுமாம்; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதமென்கை. விரோதிகளையே சேலனான தசாதாந்தமன் ப்ரஸந்தரானார்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ரா திகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லைபென்றதாய்த்து. எங்.

அ. எழுபத்தாநான்காம்பாட்டு. ஆசிரயணியனுடைய ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாத மாகில், முழுக்கூவான இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரஸாதகமான கர்த்தவ்யமேதென்னில்; ஸ்ரீவரமந னுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், க்ஷீராப்திராதனுடைய சிலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்கிறார்.

மூ.—அறிந்தறிந்துவாமன ஐடியினவணங்கினால்
சேறித்தெழுந்தொனமோடு சேல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறித்தெழுந்தெண்டிரையுண் மன்னுமலைவாழ்த்தினால்
பறித்தெழுந்துதீவினைகள் பற்றறுதல்பான்மையே.

எங்.

ப-ரை — வாமனன்—வாமராவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடி இனை—திரு வடிகளை, (சால்தா சர்வணத்தாலும் ஆசாரியோப தேசத்தாலும்,) அறிந்து அறிந்து— அவனேப்பாப்பமும் ப்ராபகமுமென்று அந்நயவதித்து, வணங்கினால்—ஆசிரயித்தால், செறி த்து எழுந்த ஞானமோடு “ ஸர்வேச்வரனுக்கே அந்நயாஹ்லேஷம் இவ்வாத்மா ” என கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும்—கைங்கர்யோபகரணமான பத்தியும், சிறந்திடும்—ருறை வறவுண்டாம்; மறித்து—பரம்பி, எழுந்து—கிளர்ந்து, தென்—தெளிந்த, திரையுள்—அலை களையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மலை—ஆச்சிரிதவத்தலனு

எடைய வாத்தலையவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினால்—ஸராயலே சொன்னால், நீ கிணை
சுள்—பகவத்பாப்தி ப்ரதிபத்தகங்கனான பாபங்கள், பறிந்து—இத்தைவிட்டுப் பறிந்து,
எழுந்து—மேலேகொண்டு, பற்று அடிதல்—வாஸனையோடே போம்படி. பண்ணுகை,
பான்மையே—ஸவபாவையோடு மென்கொர்.

வ்யா. அறிந்தறிந்து வாமனனடியினை வணங்கினால். தன்னுடைமையை லட்சிக்கைக்
கூர்ந்தான் அத்தியாயவந்தவன் திருவடிகளை, “ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே” என்று
அத்யவனிடத்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபானுதல். “வாமனனடியினை” என்று—
வையாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸூலபனுதவன் திரு
வடிகளென்றுமாம். “அறிந்தறிந்து” என்றது—சாஸ்த்ராச்சரணத்தாலும், ஆசார்யோபதே
சந்த்ரானு மென்றுமாம். இது “அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி” என்று கீழ்ச்
சொன்னதினுடைய விவரணம். சேரிந்தெழுந்தருளாமோடு செல்வமும் சிறந்தீடும், ப்ரத்யக்
ப்ரவனாமாய் ஸாக்ஷாத்நாரபர்யந்தமான ஸர்வேசுவரனுக்கே அநர்யாற்றுகேஷபூதன் இங்
வாத்தமாவென்ற ஐஞ்ஞாநமும், அதடியாக கைக்கர்யோபகரணமான பத்தியும் சூறைவறவுண்
டாம். சிறப்பு-மிகுதி. அதுகைக்கர்யத்துக்கும் விரோதிரிவிர்த்திக்கு முபஸக்தம். கிர்த்
தோஷறுக்கிற கைக்கர்யோபகரணமான பத்தியுண்டாவது. ப்ரீதிகாரி தமிதே கைக்கர்யம்,
“தனமாயதானே கைக்கமும்” என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்சர்யம் பத்திபாகையாலே, அந்த
பத்தியை இங்கு “செல்வம்” என்கிறது. மறிந்தெழுந்து தேண்டிருபுள் மண்ணுமாவாழ்த்
தீதில். பாம்பிக்குளர்ந்து தெவிந்தகிரைகளையுடைய ஸ்ரீராத்நிபிலே நித்யவாஸப்பண்ணு
கிற ஆச்ரீதவந்தலையுடைய வாத்தலையவாசியான திருநாமத்தையாபாலே சொன்னால். மறி
தல் - விரிதல். பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல். பகவத்ப்ராப்தி ப்ரத்தகங்கனாய் ஸ்வா
ச்யபத்திலே வேர்ஜிமுத்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்தபேய் மறுவளிடாதபடி வாஸனையோ
டேபோம்படி. பண்ணுகை. பான்மையே. அவன் ஓரோற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ரகர்நி
பாயிருக்கை. இதுவும் (௧) “வஸ்யவாவெவெயோம் ஸாக்ஷியவ்யூதி” என்கிறபடியே
கைக்கர்யத்துக்கும் உபஸக்தனாம்.

... .. எசு.

அ. எழுபத்தைத்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆச்ராதித்து அவனுடைய கடாக்ஷ
த்தாலே ப்ரதிபத்தகவிஸந பூர்வகமாக அவனைப் பெறுகையொழிய உபாயாத்நாசங்களிலே
யறிந்து ஆச்ராய்ப்பாருடைய அருமையை யருளிச்செய்கொர் - மேலேமுபாட்டாலே; இதில்
முதற்பாட்டில் - கர்மயோகமெனதாங்கி பாயக்கி பர்யந்தமாக ஸாதிக்கு மலர்களுடைய
அஷ்டகாதையை அருளிச்செய்கொர்.

மு.—ஒன்றிநின்றஹ்நவஞ்செய் தூழியூழிதோறெனம்
நின்றிநின்றவன்குணங்க ளுள்ளியுள்ளதூயாய்ச்
சேன்றுசேன்றுதேவதேவ கும்பகும்பகும்பராய்
அன்றியெங்கள்செங்கண்மாவீ யாவர்காணவல்லசே, எரு.

ப-ரை.—(விஷயாத்நாசங்களினின்றும் மீட்டமகஸ்ஸோடேகூட) ஒன்றிநின்றது—பொ
ருத்தினின்று, நல் தவம் செய்து—யஜ்ஞ தாந தபசி கர்மங்களாகிட்டு நல்லதாஸஸூகளைப்
பண்ணி, வடதி வடதி தோறு ஸொம்—ப்ரளயகாலங்களிலெல்லாம், நின்றிநின்றவன்—நாமத்

(௧) “ஸர்வபாபேப்யோ போக்ஷயிஷ்யாமி”

(௧௮)

தாலே பாம்பாவருண ஸ்வேச்ச்வானுடைய, குணங்கள்—குணங்களை, உள்ளி—அதுஸந்தித்து, உள்ளம் தூயர் ஆய்—பரிசுத்தாந்திகாரணாய், சென்று சென்று—அருவரதபாலனையளவும் சென்று, தேவதேவர்—நித்பஸுஞ்சிகளளவிலேசெல்ல, உம்பர் உம்பர் உம்பர் ஆய் அன்றி—ஸோபாந்தமத்தாலே பரபக்தி பரஜ்ஞா பரமபக்திருபத்தாலே உத்தர்ஷ்டாயப்பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மால்—எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷணை, யாவர் காணவல்லர்—காணவல்லாரா.

வ்யா. ஒன்றிநின்று. (க) “வனுஜம்ஹிமநிக்ஷுஷ” என்கிறபடியே விஷயந்தாங்களிலே மண்டி அவற்றில் நின்று மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேசிய புத்தியாலே மீட்ட, அம்மனஸ்ஸோடே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிநின்று, நல்தவம் செய்து. தபஸ்ஸென்று - (உ) “யஜ்ஞேததாநெநகவஸாநாஸகேத” என்றும், (ங) “யஜ்ஞேதாநதவஃகரூதகாஜ்யம் காருநெவகச” என்றும் சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “நற்றவம்” என்று - ஜீவபரயாதாம்யஞ்ஞா பூர்வசமாகவும் த்ரிவிதபரித்பாக பூர்வசமாகவு மறுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊழியுழிதோறெலாம், புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதிபாபம் போமிடத்தில் (ச) “இத்யாநாஸஹவெஸுஷ” இத்தபாதிப்படியே காலதைக்கப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. நின்றிருந்நவன் குணங்களுள்ளி, க்ரமத்தாலே பரமபாவருயிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களையுதஸந்தித்து. இத்தால் - விவேகவிமோகாதி ஸாதநஸப்தகங்களி லப்பாலஸத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அருவரத பாலனையும் சொல்லுகிறது. உள்ளம் தூயராய், உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்பாலஸத்தாலும், (ரு) “நஸாதுஸிபுநே” (ச) “நஸாதுஸிபுநே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்திகாரணாய், சென்று சென்று. (எ) “புவாநுஷ்டி” என்றும் (அ) “நிவிபுலிதவ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அருவரதபாலனை யளவும் சென்று, தேவதேவரும்பும்பும்பராயன்றி. ஸுஞ்சிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாந்தமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞா பரமபக்திருபத்தாலே உத்தர்ஷ்டாயப்பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மால், சரணாதவத்ஸலனான புண்டரீகாக்ஷணை, “எங்கள்” என்று - மற்றுள்ள ஆழ்வார்க்கோபுல் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல், தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாத ஸமுஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல், “செங்கண்மால்” என்றது—(சு) “விதனெ வுஸுஸிகாசு” என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபரபந்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஸித்தியென்று தோற்றுணைக்காக, யாவர்காணவல்லாரே, நிர்ஜேதுக கடாக்ஷத்தாலே எங்களுக்கு அவன்காட்ட நான்கள் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லாரா, “உம்பரும்பும்பராய் - மேலேமேலே போயல்லது, தேவதேவர் - எங்கள் செங்கண்மால்” என்று கூட்டுவது.

எடு.

(க) “சஞ்சலம்ஹிமநிக்ஷுஷ” (உ) “யஜ்ஞேததாநெநகவஸாநாஸகேத” (ங) “யஜ்ஞேதாநம்தபி கர்மத்யாஜ்யம் கார்யமேவத” (ச) “ஜ்ஞமந்தாஸஹஸோஷ” (ரு) “மஸாதுஸிபுநே” (சு) “மஸாதுஸிபுநே” (எ) “தருவாநஸம்” (அ) “நிதித்யாஸிதவ” (சு) “ஜிநந்தே புண்டரீகாக்ஷ”

(கக)

அ. எழுபத்தாறும்பாட்டு. தரவ்யாஜநாதிக்வேசமென்ன, பரஹிம்ஸாதி துரித
பெண்ண, இவற்றையுடைத்தாய், இந்திரிய வ்யாபாரரூபமான நாமேயாகத்தில் காட்டில் இந்த
விஷயபாதி ரூபமான ஜ்ஞாநேயாகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்காரநா
யை அந்நாசிச்செய்கிறார்.

மு.—புல்புவழியுடைத் தரக்கிலச்சினைசெய்து
நல்புலவழித்திருந்து ஞானநற்கடர்கொளீஇ
என்பிலென்கிடுஞ்சுருதி யுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியான யாவர்காணவல்லரே. எசு.

ப-ரை.— புல் - சுஷுந்தாவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம் வழி - இந்திரிய மார்க்
கத்தை, அடைத்து-நிரோதித்து, அரக்கு இலக்கினைசெய்து-அரக்கு முத்தினாமிட்டு, நல்-
விஷயநிஷயத்தில், புலம் வழி - இந்திரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பிடுத்து, நல்-
நன்றான, ஞானம் சுடர்—ஜ்ஞாநப்ரபையைய, கொளீஇ—மிகவுண்டாக்கி, என்பில் என்கி—
என்பிலே தட்டும்படி. சரீரம் சிதிலமாப், நெஞ்சு உருகி—மரணத்தவம் த்ரயிபூதமாய், உள்
கனிந்து-உள்ளே பக்வமாய், எழுந்தது ஓர்—பத்திருபெண் ஆவிர்ப்பூதமானதொரு, அன்பில்
அன்றி—ப்ரேமத்தாலல்லது, ஆழியான—திருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான வர்
வெச்சவரே, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரர்.

வ்யா. புல்புவழியுடைத்து சுஷுந்தாவிஷயங்களைப் பற்றிப் போருகிற இந்திரிய
மார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்விமைபாவது - அஸ்ப்ரமாய் அஸ்திரமாய்
அபிபாய்யமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுமையும். தத்
விஷயமான இந்திரியத்தத்தை நிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபவத்தைப் பண்ணி
செகுவாயும் தன்வழியிலே ஆசுரஷிக்கும் இந்திரியங்களைப் ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை.
வாக்கிலக்கினைசெய்து. சப்தாதிவிஷயங்களுடைய சுஷுந்தாதையை அநுஸந்தித்து வாஸ
னையுமடைத்திபாதபடி. பண்ணி. (௧) “ லவஜவாந்நிப முரஜோ விஜாஸஸிவிக்ஷபதி ”
என்று ஜ்ஞாநாதிகளையும் வானனை நலியுமிதே; அதுவும்தேவாதபடி. பண்ணி, நல்புலவழி
திருந்து. விஷயநிஷயத்தில் இந்திரியமார்க்கத்தைப் ப்ரகாசிப்பிடுத்து. இவ்வாந்மாவாக்கு
பாபத்தாய் (௨) “ ஸுஸுஸுவகதபு-ஸு ” என்கிறபடியே ஸாதநவேலாயே தொடங்கி
ராமிற்கும் பகவத்விஷயமே இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாக்கியென்கை. ஞானநற்கடர்கொளீஇ.
தன்முனஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி. நச்வாநுடைய ஸ்வரூபரூபருகான விபூதிகளை
வென்றுநீத்தாக விஷயமாப்படி. பண்ணி. என்பிலென்கி. எழும்பிலே தட்ட சரீரம் சிதி
லமாப். எர்சல் - இறக்கல். நெஞ்சுருதி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே
நம் பாய்த்தபவஸ்துமாய்படி. வாணனைபண்ணி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே
பக்வமாய், பாய்த்திருபெண் ஆவிர்ப்பூதமான ப்ரேமத்தாலேயல்லது பெற்றவிரதில்லை. ஆழி
யானவார் காணவல்லரே. “ எங்கஞ்செங்கண்மால் ” என்று - சிழ்ச்சொன்ன ஸ்தாதநத்
திலே “ ஆழியான ” என்கிறார். “ கைகமலநெமியான் நம்மேல் வினைகடிவான் ” என்
தொடர்பு விஷயந்தாப்ராவணிய நேறுவான பாபத்தையும் பகவத்வைமுக்ய நேறுவாயி
தொடர்பு பாபத்தையும் கைகில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திரு

(௧) “ லவஜநித்திரியகாமோ வித்வாந்ஸமபிகர்ஷதி ” (௨) “ ஸுஸுஸுவகம்சுர்த்தம் ”

வாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி. ஸ்வவிஷயமான பக்தியை 'வர்த்திப்பித்தவனை நான் கண்டப்போலே யாவர்காணவல்லார். இத்திரியங்களுக்கு விஷயந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாகி, தத்தவிஷயஜ்ஞராம் பத்திரபாபந்நஜ்ஞரமாய், அதுபாபக்தபாதிக்காய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகிலையாய்த்து. ௭௩.

அ. எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞராகங்களை ஹைகாரமாகக்கொண்டு ப்ரவந்த மான பக்தியாலே பகவல்லாபத்தைச்சொல்லிற்று—ஆழ்; ஸர்வாந்தர்யாமிபாய் ஐதக்காரண பூதனை ஸர்வேச்வரனை அஷ்டாங்க ப்ரணமம்முன்னாகத் திருமந்தரத்தைக்கொண்டு பஜிக்கு மவர்கள்களிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக இஹாஸபுராணப்ரக்ரியை யாலே பகவத்ப்ரஜைத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ம.—எட்டுமேட்டுமேட்டுமோ யோரேழுமேழுமேழுமாய்.

எட்டுமேன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை

எட்டிமுயபேதமோ டிறைஞ்சினின்றவன்டெயர்

எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வாணமாளவே. ௭௭.

ப-ரை.— எட்டும் எட்டும் எட்டும் ஆய் - இருபத்தாறு தத்வங்களுக்கும் அந்த ராத்தமாவாய் நின்று வைத்தையை நோக்குமவனாய், ஒரு—அத்திதியமான, ஏழும்—ஸப்ததத்வீபங் களுக்கும், (அவற்றுக்கா தாயான,) ஏழும்—ஸப்தருஸபர்வதங்களுக்கும், (அந்த தத்வீபங் களுக்கு அவச்சேதக்கண்ணாள்,) ஏழும் ஆய்—ஸப்தஸமுத்தரங்களுமாய், எட்டும் மூன்றும் ஒன் னும் ஆகி நின்ற—த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்த ராத்தமாவாய் நின்ற, ஆதிதேவனை—ஸர்வ ஸமாச்சயஸ்யியனுணவனை, எட்டின் ஆப பேதமோடு இறைஞ்சி—அஷ்டாங்கப்ரணமத்தைப் பண்ணி, நின்று—அவ்வழியாலே ஆச்சரித்து நின்று, அவன் பெயர் எட்டு எழுத்தும்—அவன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்காரத்தை, ஒதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம் ஆன வல்லர்—பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரவர்கள்.

வ்யா. எட்டுமேட்டுமேட்டுமோய். சதுர்வித்சதி தத்வங்களுக்கு மாத்தமாவாய் நின்று வைத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாராதிகாண்யம் சரீராத்தம் பாவத்தாலே சொல்லுகிற து. இத்தால்—அண்டகாரணமான ப்ராக்ரதஸ்ரீஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. ஒரேழுமேழுமே ழுமாய். ஸப்ததத்வீபங்களும், அவற்றுக்கு தாரகமாணஸ்ப்தருஸபர்வதங்களும், அந்தத்வீபங் களுக்கு அவச்சேதக்கண்ணாள் ஸப்தஸமுத்தரங்களுமாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளான வைக லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஸ்தலசரராயும் ஜலசரராயும் பார்வதிதேயருமான சேதநரனா நினைக்கிறது. எட்டுமேன்று மொன்றுமாகிநின்ற. த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்தமாவாய் நின்ற. இது—ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷணம். (ச)“செழுளபுர ஸுரமுகுதி ஸுரமுகுதி. ஆதிதேவனை, ஸுரமுகுதி சித்திதத்வவதுசரீரையும் ஸ்தலசித்திதத்வவது சரீரையும் கார்ப காரண மிசன்மொய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்சரணியனுணவனை. எட்டினாயிபதமோடிறைஞ்சி நின்ற. அஷ்டாங்க ப்ரணமத்தைப்பண்ணி அம்முதத்தாலே ஆச்சரித்து நின்று. ப்ரணமங் துக்கு அஷ்டாங்கதையாவது - பக்ராபிமானாய் விழுகையும், மனோபுத்திகளுக்கு சுச்சரனை

(ச) “அக்கரணப்ராஸ்தாஹுகிஸ்ஸம்யக்.”

(௪௦௪).

விடப்பாடையும் பதவ்யகரத்வயங்களும்கூர்மவத்தூமியிலே பொருந்துகையும். (க) “கேதோ
 வுடையோடு கெத வலிவ துலுபுராதலே | கருபுலுபுராதலே | கருபுலுபுராதலே | கருபுலுபுராதலே |
 வலுபுராதலே” என்னக்கவதிதே. அவன்யே டுரட்டுமுத்து மோதுவார்கள். கீழ்ச்சொன்ன
 ஜகந்நாதப்பாவத்தாக்கு வாசகமான மந்தாரத்தாக்களிந்தாட்டில் திருவஷ்டாக்கத்தாை வா
 யாலே உச்சரிக்குமவர்கள். வல்லர்வானுமாவே. அர்த்தத்தை மகஸ்ஸாலே அதுஸந்தித்
 தும், வாயாலே சப்தத்தை உச்சரித்தும், சாரியான ப்ரணாமத்தையுபண்ணியும், இப்படி மனோ
 வாக்யங்களினாலே பணிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கை (உ) “கருபு
 ராதா உதிபுராதா” என்றும், (க) “நாரஜாதாதிதூதி” என்றும்—இதத்
 காரணவஸ்துவ நாயகனென்னக்கவதிதே. என்.

அ. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸந்துக்கு சுபாசரயம் வேண்டவோ வென்ன;
 கப்பரமான ஜகத்திலே ஆச்சரிதார்த்தமாக வந்து கண்ணனார்த்தருளுகிற க்ஷீரபந்திரானை
 சுபாசரயமாகப்பற்றி மந்தாரஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆச்சரியித்து இடைவிடாத ப்ரே
 மத்தையுடையாயிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

மு.—சோர்விலாதகாதலால் தோடக்கருமனத்தராய்
 நீராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல்
 ஆர்வமோடிற்றைஞ்சிநின் றவன்யேயுரட்டுமுத்தும்
 வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானுமாவே. எம்.

ப.—சோர்வு இலாத-விஷயாந்தரங்களால் அபஹந்தமாகாத, காதலால்—ஆசை
 யாலே, (பகவத் ஸமர்த்திமாராதே சொல்லுகையாலே,) தோடக்கரு—விச்சேதமில்லாத,
 மனத்தர் ஆம்—மகஸ்ஸையுடையாய், நீர்—க்ஷீரபந்தியிலே, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்
 வான்மேலே, கிடந்த—கண்ணனார்த்தருமவனும், நின்மலன்—ஹையப்ரத்யகேதுடைய, நலம்
 கழல்—ருசிஜகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடு—ப்ரேமயுக்தனும்க்கொண்டு, இறைஞ்சி
 நின்று—ஆச்சரித்து நின்று, அவன் பெயர்—அவன் திருநாமமான, எட்டு எழுத்தும்—
 திருவஷ்டாக்கத்தையும், வாரம் ஆக ஒதுவார்கள்—அன்பினாலே சொல்லுமவர்கள், வானம்
 டு—மலர்—பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகரணக்கு ஸமர்த்தாவரென்கிறார்.

வ்யா. சோர்விலாதகாதலால். ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹந்தமாகாத
 ப்ரேமத்தையுடையதாகையாலே. அதாவது - ப்ரேமாதியுத்தாலே தத்ஸம்சலேஷ விச்சிலே
 ஷஸுகதேகரணை. துடக்கருமனத்தராய். பகவத்ஸமர்த்தி ஸந்ததிருபேணசெல்லாநின்றால்
 விச்சேதமில்லாத றெஞ்சையுடையாய், (ச) “ஸக்திபுராதலே” (இ) “ஸக்தி
 கிஷோரபுராதலே” (உ) “ஸக்திபுராதலே” (ஈ) “ஸக்திபுராதலே” (ஐ) “ஸக்திபுராதலே”
 நின்மலன்—நலங்கழல், இப்படி ப்ரேமத்தை விடாக்கும் விஷயமான சுபாசரயத்தைச்
 சொல்லுகிறது. நீராவணைக்கிடந்த க்ஷீரபந்தியிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்ணனார்

(க) “மனோபுத்தயபிமாநே ஸஹந்யஸ்யதாதலே | கூர்மவச்சுதுரோபாதாந் சிரஸ்த
 த்நாவபஞ்சமம்” (உ) “ஆபோநாநாஇதிப்ரோத்தா” (க) “நாரஜாதாதிதூதி”
 (ச) “ஸந்தவசத்தேததருவால்மர்ஜி” (ஐ) “ஸமர்த்திமலம்பேஸர்வகரந்நிரம் விப்ரமோக்ஷ”
 (கௌ)

தருநகிற. இத்தால் - நீருறுத்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வாரின் படுக்கையாக உடையருகையாலே ஸௌகுமார்ப்பும், ஆச்ரித ஸம்ச்சிலக்ஷை வலவாவதவழும், அர்த்தி த்வரிதேசுதமாக ஆச்ரிதாதுக்ஷணத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌஸ்ப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. நின்மலன் ஸங்குழல், பஜுவிரோதிபா பங்களைப் போக்கும் தோய்ப்பாத்ய நீகலுடைய ருசிஜகமமான திருவடிக்கீர், ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று, ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித் துகின்று. இத்தால்—(க) “நாஸுஜ்யேசிக்ஷுதேக” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் அரித்யம், சுச்வான் நித்யன் என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதசயபோக்யனென் கிறப்ரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை. அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும். கஜீராகிராதன் திருநாம மான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். (உ) “வனஷ்டநாராயணஸ்து” என்றும், “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” என்றும், (ங) “வஜ்ரநாராயணோடு” என்றும், தம்மிபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்குமென்கை, வாராமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே. (ச) “நஜேநாராயணாயேகிடுனோகபாரணவயபு” என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்லொன்கிறார். நீராவணைக்கிடந்த நின்மலன் ஸங்குழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று—சோர்விலாத காதலால் துடக்கருமைத்தராய்— அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே” என்றவயம். எஅ.

அ. எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்விப வானிகையொழிந்த ஸம்ஸாரிக றுக்கு அநுநிலமோவென்ன; அவதாரகந்த(சுடி)மான கஜீராகிராயில்நின்றும் தன்மேன்மை பாராதே தசபாதுர்ப்பாவத்தைப் பண்ணி ஸுலபனுனவன் திருவடிகளிலே அவதாரஹ ஸயஜுநாமடியான பத்தியையுடையவர்களுக்கல்லது முத்தாக விரகுண்டோ வென்கிறார்.

மு.—பத்தினுபித்தமா யொரேழினோடொரொன்பதாய்ப்
பத்தினுன்றிசைக்கணின்ற நாடுபெற்றநன்மையாய்ப்
பத்தியுதோற்றமோ டொராற்றன்மிக்கவாதிபால்
பத்தநாமவர்க்கலாது முத்திமுற்றலாகுமே.

எக்.

ப.—ரை.— பத்தினுபித்தமாய்—பத்துநிக்குக்களுக்கும், (அத்திக்குக்களிலே வளிக்கிற,) பத்தும் ஆய்—தசாத்யசுநுக்கும் நிர்வாஹகராய், ஒரு—அத்திநியமான, ஏழினுபி—ஸப்த ஸ்வரத்துக்கும், ஒன்பது ஆய்—நாட்யஸமொன்பதுக்கும் நிர்வாஹகராய், பத்து நான்கு திசைக்கண் நின்றநாடு—பதினான்கு வகைப்பட்ட லோகங்களுக்கு, பெற்ற—ப்ரயோஜனமான, நன்மை—சுப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம், ஆய்—நான் ஆகைக்காக, பத்தியு தோற்றமோடு—தசாவதாரஞ்செய்தருளி, (ஸம்ஸாரிகன்பண்ணும்,) ஒரு—அத்திநியமான, ஆற்றல்மிக்க—பரிபலத்தைப் பொறுத்து சகிக்கும் மிக்கக்ஷமையை யுடையாய், (ஸம்ஸாரிகள் ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயிக்கைக்காக,) ஆதிபால்—முன்னமே அவதரித்து நிற்பவன் விஷயத்தில், (அவன்பண்ணி உபகாரத்தையறிந்து,) பத்தர் ஆமவர்க்குஅலாது—பத்தராமவர்களுக்கல்லது, முத்தி முற்றல் ஆகுமே—மோக்ஷபலம் பெறக்கூடுமே.

(க) “நாஸ்தயகந்திகேந்தே” (உ) “ஏஷநாராயணஸ்துநீமார்” (ங) “பவாந் நாராயணோநேவ” (ச) “நமோநாராயணையேகிடுந்த்நாக சரணவயம்” (ஈ) “

(கஃ)

மு.—வாசியாகிசேசமின்றி வந்தெதிர்த்ததேனுடன்
நாசமாதிநாளுவப்ப நன்மைசேர்ப்பனங்கனிக்கு
வீசிமேவெயிர்ந்ததோளி னில்லையாக்கினாய்குழற்
காணையமவர்க்கலா மமரராகலாகுமே.

அப.

ப.—ஈ.— நன்மை சேர்—அழகிதான, பனை கனிக்கு—பனம் பழம் உதிருகைக்கிடாக், வாசி ஆகி—வாஜிவேஷத்தை யுடையனாய், நேசம் இன்றி—அபிமுகனாகையன்றிக்கே, வந்து எதிர்த்த—வந்தெதிர்த்த, தேனுடன்—தேனாகாணனை, நாசம் ஆகி—மந்தப்ராயனாகும், நாள் உலப்பட—ஆயுஸ்ஸுமூடிக்கைக்காக, வீசி—சுற்றியெறிந்து, (அத்தரிலே), மேல் நிமிர்ந்த—எதிரியைக்காட்டி—ஆம் விஞ்சின, தோளின்—தோள்வலியாலே, இல்லையாக்கினாய் சுழற்கு—அவனைப்பழியச்செய்த உன் திருவடிகளிலே, ஆசை ஆமலர்க்கு அலால்—பேரமமு டையார்க்கல்லது, அமார் ஆகல் ஆகுமே—நித்யஸூரிகளோடு ஸத்சராய் தேவரிசை அதுப விக்கப்போமே.

வ்யா. வாசியாகிசேசமின்றி வந்தெதிர்த்த தேனாகன். காலவவநாகினைப்போலே ஸ்வ ரூபைவாந்து தோற்றமே வாஜிவேஷத்திலேவந்து தோற்றினாய்த்து - கர்ஷணன் அவ தாரப்பன்னலி மேல்விழுதைக்காக, நேசமின்றி வருகையாவது - “மருண்டுமா என்னவர்கள் மேய்கைமற்றது மேய்த்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசேர” என்று - கர்ஷணசேஷமற்றது னாலே திரயக்குக்களும் பேரமபாவசமாய்ச் செல்லாநிற்க, துஷ்டர்க்குரியாகையாலே அத்து னையி லீழியாதொழினை. எதிர்த்துவருக்கையாவது - ஆதரமில்லையானது முபேசுக்களை லாமியே அதுவுமின்றிக்கே பாதுகையவருகை. நாசமாதிநாளுவப்ப. இப்படிப்பட்ட தேனாக னை மந்தப்ராயனாகும் ஆயுஸ்ஸை மூடிக்கைக்காக. நாசம் - துன்பம். நன்மைசேர்ப்பனங்கனி க்கு வீசி. தர்சனியமாய்ப் பழுத்துகின்ற பனம்பழமுதிரும்படி, பனைத்தலையிலே சுழற்சி யெயிந்து. (க) “மூலமீதூரூபேனமெனவ லொ ருமொகஜீவிகுடி தவ்விடுதலவ லிடுகெவ பெ நகசு துணராகிதக கெவலா கடுமொககிதாசு மூரூபித நூரீவபுடி வுரூபித தயாரோவ உவாபாபொவ நாகிவ” என்னக்கடவனிறே. மேலநிமிர்ந்ததோளில்லையாக்கினாய்குழற்கு. எதிரியவனாற்றிக்கே விஞ்சினதோள்வலியாலே அவனைப்பழியச்செய்த உன் திருவடிகளுக்கு ஸந்தஸ்த்தாலே யழித்தல், ஆபுத்தராலேயழித்தலன்றிக்கே, கை தொட்டுத் தோள்வலியாலே அழியச்செய்தபடி. ஆசையாமவர்க்கலாமமரராகலாகுமே. உன் னுடைய விரோதி விரலநிலைதையை அதுணர்ந்து உன்பக்கவிலே பேரமமுடையார்க் கல் லது நித்யஸூரிகளோடு ஸத்சராய் தேவரிசை அதுபவிக்கப் போமே வென்கிறார். அப.

அ. எண்பத்தேசாம்பாட்டு. வ்யூஹவிபவங்கள் தேசகால விபரங்கித்தாலே நில மன்றென்னவேண்டாதபடி பிற்பாடரிமூலாமைக்குத் திருமலைநிலேவந்து நின்றருளிணன், அவன் திருவடிகளைப்பாசர்யித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோனென்று உபதேசத்தைத் தலைக் கட்டுகிறார்.

(க) “கர்ஷித்வார்பமணைவைலோம்பேசுகதஜீவீதம் தஸ்மிந்நேவஸுநிக்ஷேபதே னாகந்தர்ணாஜரி தத்பலாந்பரேகாநிதாலாந்ராரிபதந்சா 1 பரிஸ்வாம்பாதயாமாஸ மஹாயாதேககாநிவ”

மு.—கடைந்தபாற்கடற்கிடங்கு காலவேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக் குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழமரங்களு மடங்கவெய்துவங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்துளாழமுப்பிரே.

அக.

ப.—பால் கடல்—சுரோபந்தியிலே, (ஆர்த்தசுந்தரனாதுக்காக,) கிடந்து—சுரோ
வளர்த்தருளியும், காலவேமியை—காலவேமியாகிற அஸுரனை, கடிந்து—வென்று, உடை
ந்த—(பகையின்பெருது நாம் என்னாஜ்பம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த,) வாலிதந்
தனுக்கு உதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கக்காக,
இராமன் ஆய் வந்து—சகாவர்த்தி திருமகனுப்த் திருவவதரித்து, மிடைந்த—இலக்குருநிச்ச
வொன்னுதபடி நெருங்கிநிற்கிற, ஏழ் மரங்களும்—மராமரங்களேழையும். அடங்க—இரிச
னாதலங்கடையுடங்க, எய்து—துடைத்து, வேங்கடம் அடைந்த—திருமலையை ஆசரயித்து
நிற்கிற, மால் பாதமே—வயமுத்தனுடைய திருவடிகளையே, நாளும்—நாள்தோறும்,
அடைந்து—அரண்பரப்போஜாரா யாசரயித்து, உய்மின்—உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்.

வ்யா. கடைந்தபாற்கடல்கிடங்கு. துர்வாஸச்சாபத்தாலே இந்நாநிகளுக்குவந்த
ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்து, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்த
பேசுபிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்த்தருளி. காலவேமியைக்கடிந்து. அத்தேவதைகளி
புழவஸ்த்தாலே நலிந்தகாலவேமியாகிற அஸுரனைவென்று. கடித்தல் - வெற்றி. உடைந்த
வாலி தந்தனுக்குதவவந்திராமனாய். வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு. தந்தம்பி. ப்ரஹ்
மாதிகளாவல்லாத தீர்பக்குக்களுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சகாவர்த்திதிருமகனுப் வந்தவ
தரித்து. தேவதார்தர ஸ்பரிசத்தாலே ஸ்வரூபமறிந்தவானிக்கு, (௧) “ ராஜேவா ணாஸ
மக்ஷிபஜாவகஸி வரஜோமதிபு ” என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதந்தாலே மோக்ஷப்ரதனு
தக்காக தசாதாத்தமனுய்வந்து. உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்பார்பமான
சிசுபழகக்கிலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, “ பகையின்பெருது நாம் என்னா
ஜ்பம் பண்ணுகிறோம் ” என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்
தைத் தீர்க்கக்காக வந்தென்றுமாம். உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு. “ தம்பி தனக்கு. மவ்வு
க்கு ‘ன’ ஆதேசமாய், ‘தம்பி’ என்றத்தை ‘தன்’ என்று கடைக்குறையதலாய்க் கிடக்கிறது ”
என்று ஒருசுமியின். மிடைந்தவேழமரங்களுமடங்கவெய்து. ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொ
ர் ரக்ஷணத்திலே அதிசங்ககபண்ணின மஹாராஜர் விசுவவிக்கைக்காக இலக்குருநிச்ச
வொன்னுதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும். அதுத்தமான் கிரிஸதலங்களை
முழி மடங்கத்தூர்த்து. வாலி, ஸ்வபலபரிகைத பண்ணுவது ஒரு மராமரத்தானவிலேயா
நிற்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்ககைய வவாஸமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று
போப்பெற்றதடைய எய்தாரய்த்து. வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து. ப்ரயோஜ
யாச்சாபர்க்கு முகங்கொடுத்த சிலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த சில
மும், பிற்பாடானவர்க் லிழவாமெக்குத் திருமலையை யாசரயித்துநிற்க வ்யாமுத்தன
திருவடிகளை ஆசரயப்பயோஜாரா யாசரயித்து நாளமுப்பிரே. “ நாளும் - அடைந்துய்
மின் ” என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும் உஜ்ஜீவகமென்றும் — பர்யாயம். “ சுடாடி
தொழுதேழு ” என்னக்கடவதிறே. ஆசரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை
ஆசரயப்பயப்பலன்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆசரபரீயஸ்தலம் திருமலை. ... அக

(௧) “ ராஜபாணாஸிப்த பாவஹந்த பாயங்கதிம் ”

(௧௦௧)

அ. என்பத்திரண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேசம் பண்ணினாய், பெல் ஈசுவரனைக்குறித்து தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரோமபுத்தர் நித்பஸுக்களென்கிறார். இதுக்கடி. - பிறர்க்கு ஸாதாமாசத் தாமுபதேசித்தபத்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரோஜனமாகையாலே, தமக்கு ரஸித்தபடிபைப் பேசுகிறார். இப்பாபத்தினான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லையாய், ப்ரபந்தனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்கமுமே. இதில் முதற்பாட்டில் - மதுஷ்யத்தேவ பாத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ரீர்மைமையும் அதுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணானார்க்கு ஸர்வதேசத்திலும் ஸுகமேயாமென்கிறார்.

மு.—எத்திறத்துமொத்துநின்று ஸயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமாரீரீ ரராவணைத்துயின்றநின்
பத்துறத்தசின்தையோடு நின்றுபாசம்விட்டவர்க்கு
செத்திறத்துமின்பமிக்கு மங்குமெங்குமாதமே.

அஉ.

ப-ரை.— எத்திறத்தும்—தேவமதுஷ்யதிரய்க் ஸ்தாவரங்களுக்கிற நான்குரூபிகளிலும், ஒத்து நின்று—ஸஜாதியைப் அவதரித்து, உயர்ந்து—அஜ்ஜுதஸ்வபாவனையால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும், உயர்ந்த—குணதிக்கப்பத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய்—ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்து ரீர்—மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையகடலை, மூரி—இடமாகக்கொண்டு, (அந்ரீர் உறுத்தாமைக்காச,) அரவு அனை—திருவனந்தாழ்வான்மேலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, நின்—தேவரீர் திருவடிகளிலே, பத்து உறுத்த—பத்தியிருந்த, சிந்தையோடு நின்று—மனோரதத்தோடே நின்று, பாசம் விட்டவர்க்கு—இதாவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும்—சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும்—பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், எங்கும்—உத்காமணதசையிலும் அர்ச்சிசாதிமார்க்கத்திலும், எத்திறத்தும்—ஆநிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பம் ஆகும்—ஸுகமேயாயிருக்கும்.

வ்யா. எத்திறத்துமொத்து நின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய். தேவஜாதியிலும் மதுஷ்யஜாதியிலும் திர்பகஜாதியிலும் ஸ்தாவராஜாதியிலும் ஸஜாதியைபவதரித்து, அஜ்ஜுதியிற் காட்டில் அஜ்ஜுதஸ்வபாவனையாலேவந்த உத்கர்ஷத்தையும், (க) “ஸ உபெஸ்யபாஸு ஸவதிஸாபசாநி” என்கிறபடியே குணதிக்கப்பத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே. பெற்றி - இபல்வு. திறம் - திரள். ப்ரஹ்மருத்ரம்ப்ரா (ப்யு) வதாரத்தோடு மதஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியர ஸஜாதியபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாநுஷ சேஷடிதங்களாலே ஸர்வாநிகதவம் தோற்றுக்கையும், தூத்பலாரதப்பங்களாலே குணதிக்கம் தோற்றியிருக்கையும். முத்திறத்துமாரீ ரராவணைத்துயின்ற. அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் ரீர்மைக்கும் ஊற்றிய, மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்ரீருறுத்தாமைக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்திரீர் - ஆற்றிரீர், ஊற்றுரீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம். நிற்பத்துறத்தசின்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு. உன் திருவடிங்களிலே பத்திக்க மனோரதத்தோடே நின்று, இதாவிஷய

(அ) “ஸ உச்சேயாப் பவதிஜாயமாநி”

(கௌ)

யத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு, “ பந்து ” என்று பத்தி. உறுதல்—அமுர்தல். அநாவது—மிருகி. ஆசிரிப்பரிதராணர்த்தமாக அவநரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும் நீர்மையையும் அதுகூற்றானகார்ப்பதியில் கண்வளர்த்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பாபத்தியுத்தராய், அப்பத்திபாவசயத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தைபுலையாபிரகந்திவர் களுக்கென்கை. எத்திறத்தியின்பிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. சரிசத்தாடே யிருக்குமிருப்பிடும், பாமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிடும், உத்தரமனதகையிடும், அர்ச்சிராதி மார்ச்சுமென்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிடும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்து மின்பமான ஸர்வேச்சுரானு உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகூறு விழுகளை யறுப்பித்து, ப்ரகாரபேதங்களிடும் த்வதபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷயார்஥ரபரவன்யம் என்னுமாகிடும் துகமேயானவோபாதி பகவத்த்ராவன்யம் என்னுமாகிடும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை.

அ. என்பத்ததுமன்றும்பாட்டு. (க) “ சநனெஹவாஜநய ” என்கிறபடியே துகப்ரகரமான இல்லம்ஸாரத்திலே ஸுகமுண்டாகக் கூடுமோவென்னில் ; ப்ரார்த்திசையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தே ரிருந்துவைத்து தேவரீர் திருவடிவளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரோமத்தால் பிரக்கும் ஸுகத்துக்குப் போராடுன்கிறார்.

மு.—மட்டுலோவுதண்ணோ யலங்கலாய்புலங்கழல்
விட்டுவீர்விவாதபோகம் விண்ணினண்ணியேறினும்
எட்டிஒருடிருண்டெனும் கயிற்றினுன்மனத்தனைக்
கட்டியிடிவானுவைத்த காத்தின்பமாகுமே. ஆம்.

ப.—ஹ.— மட்டு உலாவு—தேன்மாறாத, தன்—குளிர்த்த, துழாய் அலங்கலாய்—
திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கர்த்தனவனே, புலன் கழல்—தர்சரியமான தேவரீர் திரு
வடிகளை, விட்டு—, வீள்வு இலாத போகம்—அழிவில்லாத போகத்தை, விண்ணில் ஏறி நன்
னினும் பாமபதத்திலே யேறிக் கிட்டினாலும், எட்டிஒருடி—இரண்டு எனும் கயிற்றினால்—
பத்தியென்கிற கயிற்றினால், மனத்தனை—ஸர்வேத்திரியங்களுக்கும் ப்ரதாரமானமநல்லை,
கட்டி—விஷயங்களில் போகாதபடி பந்தித்து, வீடு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி வைத்த—
தேவரீர் திருவடிகளிலேவைத்த, காதல்—ப்ரோமமானது, (ஸுகத்துக்கு ஸாதரமாயிருக்கையன்றிக்கே,) இன்பம் ஆகும்—அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும்.

வ்யா. மட்டுலோவுதண்ணோயலங்கலாய். தேன்மாறாத செவ்விர்த்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்கர்த்தனவனே. இத்தால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்து வென்னுமிடமும், உபயவிழுகிற திர்வஹனத்துக்கிட்ட தனிமாலையென்னுமிடமும், ஒப்பியாயமும் சொல்லிற்றுப்து. புலங்கழல் விட்டுவீர்விவாத போகம். தர்சரியமாய் ரித்யஸூத்ரிசுக்கு ஸாத தர்சரியமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலங்கழல் - புலப்படும் திருவடிகளை. விண்ணில்நண்ணியேறினும். பாம பதத்தேயறிக் கிட்டினாலும். எட்டிஒருடிருண்டெனும் கயிற்றினால். எட்டுமிரண்டும்கூடி. — பத்தாய், அத்தை பத்தியென்கிறது. பகவத்பத்தியில் தமக்குள்ள கொளவா திசயத்தாலே

(க) “ அர்த்தக்லேசபாஜம் ”

(க௦அ)

மறைத்துச் செல்லுகிறது. “கயிறு” என்று — பந்தகமென்றபடி. மண்ணிலிருந்து. ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் பாதாமாண மரணை விஷயந்தரங்களில் போகாதபடிபடுத்தி. விஷயங்களைத் தவிர்ப்பதற்கு. விச்சேதமில்லாதபடி. தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த பச்சேரம், ஸுகந்தங்கு ஸாத்மாயிருக்கையெனக்கே தானே ஸுகமாயிருக்கும். அடி.

அ. என்பதுதான் காம்பாட்டு. “விஷயங்களைத் தவிர்ப்பதற்கு” என்று — கீழ்ப்பாட்டுதான் என்பது தம்பக்கல் காணாமையாலும், தம்மை பச்சேரத்திலேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரங்கையாலும், அவன் நினைவாலே பேருணையாலும், என்னிறத்தில் என்னதான், தன் திருவடிகளிலே பாம்பத்திபுத்தலும்படிபண்ண நினைத்திருக்கிறாருே, நித்யமல்லாரியப்பப்போக நினைத்திருக்கிறாருே, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிற தென்னேவென்கிறார்.

பு. — பின்பிறக்கவைத்தனன்கொல் லன்றிநின்றதன் கழற்
கன்புறைக்கவைத்தனா ளறிந்தனன் கொலாழியான்
தன்றிறத்தோரன்பிலா வறிலலாதையினேன்
என்றிறத்திலென்கொலெம்பி ராண்குறிப்பில்வைத்தே. அடி.

ப. — { இந்தசீராவலாநத்துக்குமேலே, } பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல் — இன்னமும் சிவசரீரபரிஹம்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிறாருே; அன்றிகே, பின் — இடைவீதியில்லாமல், தன் கழற் — தன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு — அன்பை, உறைக்க வைத்தான் அறிந்தனன்கொல் — உறைக்கவைத்து அதுபயிக்கும்நான் எனக்குண்டாப்படி. நினைத்திருக்கிறாருே; ஆழியான் தன் திறத்து — ஸர்வாதிக் தவறாசுகமான திருவாழியை யுடையுணவனுடைய ஸ்வரூபநுபுணவியுடிகளிலே, ஓர் அன்பு இலா — பச்சேரத்திலல்லாதவனாய், ஓர் அறிவு இலாத — ஜ்ஞாநலேசுமயில்லாதவனாய், ராஜினேன் — ஹேயனான், என்னிறத்தில் — என் விஷயத்திலே, எம்பிரான் — எனக்கு உபகாசகனான ஸர்வேசுவரன், குறிப்பில் வைத்தது என்னொல் — திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்னோ.

வ. — பின் பிறக்கவைத்தனன்கொல். இந்த சீராவலாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சிவ சரீரபரிஹம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறாருே. அன்றிகே, பின்பு இறக்கவைத்தனன்கொல். தன்பக்கவிலே ஜ்ஞாநம்பிறத்தபின்பும் தன்னை விஸ்வமித்து நசிசென் நினைத்திருக்கிறாருே. நித்யமான ஆத்யாமைக்கு பகவத் ஜ்ஞாநலாபாலாபங்களையேறிவைத்தபாவனே துக்கன். (க) “சுவாமிநெய்யென்கொலெம்பி ராண்குறிப்பில்வைத்தே. அடி. அன்றிகே. நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தனா ளறிந்தனன் கொல். விச்சேதமில்லாதபடி தன் திருவடிகளுக்கு அன்புபுறைக்கவைத்து அதுபயிக்கும்நான் எனக்குண்டாப்படி. நினைத்திருக்கிறாருே. அன்புபுறைக்கையாவது — பாம்பத்திபுத்தலாக. வைத்ததுபயிக்கும் நாளென்றது — ஒருதேசவிச்சேத்தி லதுபவந்தை. இத்தால் — இச்சேதநன்கு ஜ்ஞாநம் விஸ்வமிதியும் சிவசுமம் பத்தியில்லாமல்; உஜ்ஜீவநம் பாம்பத்திபுத்தலாக பென்றதாய்த்து. ஜ்ஞாநம்

(க) “அவைத் பச்சேரத்திலேவைத்தே - அன்றிகேவையவதி, அன்றிகேபித்தேசத் தேவத, ஸந்தமேநந்ததேவதானிதி”

தன—விஷயந்தர பாவனையேனது. விஸ்வம் தியாகிறானு—விஷயந்தர பாவனையகாரியமாகையாலே ஆத்மாவுக்கு உபயமும்விசாகமிதே. ஆழியான்றன் திறந்து. ஸர்வாதிகளுள் தன் னிடையாட்டத்து. ஓரன்பிவாவழிவிலாதநாயினேன். அவன் விவருப ரூபகுணவிநூதிகளில் ப்ரோமந்நரின்னிகே, அதுக்கடியான ஆளுநாகலேசமுமின்றிக்கே, தோவனானான். ப்ரோம கந்தரின்னிக்கே, அதுக்கையென்ற அபிவிமில்லாதவென்றதும். “நாயினேன்” என்கிறதும். திறந்துகின்ற வாகசுல்கன் தோவனதுமேற்று திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகையும், உகந்து தெட்டார்க்கும் ஸ்ராகம்பன்னவென்றும்படி. அமேத்ய யதார்த்தமாகையும். என் திறத்தியும். ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விமுகளுதல், முத்தகாரப்போலே போகபாவனாதுதலன் னிக்கேயிருக்கிற என்னிடையாட்டத்தில். எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்தது என்கொல். என் னாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்றே. “பிறந்தபின்மற்றதிலேன்” என்கிற ஜ்ஞாந்தையும், “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்கிற ப்ரோமத்தையும் உபாயமென்றிருக்கி யிலர், ஈசுவரன்கிரினைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிறார். “வரந்தரும் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்” என்று—ஸாமாந்தியகவுபாயமாகச்சொல்லுவதுமதவோ, தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதவோ. இப்பாட்டால்—என்னுடைய பூர்வ வர்த்தத்தைப் பார்த்து உபேஷிக்க நினைத்திருக்கிறேனே, இத்தகைய விசாகம் தன்னிழுவாம்படியான குடும்பு டக்கைகிரினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறேனே வென்றதாய்த்து. ... அஃ.

அ. எண்பத்தைத்தரம்பாட்டு. என்னை இப்பாடர் தியோடே வைத்தபோதே தேவரீர் நினைவு இன்னதென்றறிநிலேன், முந்தா முன்னம் உன்பரவாதத்தாலே திருவடிக்களிறிற்றந்தருசியையாற்றி இதாவிஷய பாவனாளுக்காதொழியவேணுமென்று பார்த்திருக்கிறார்.

பு.—ஈசாராவணக்கிடந்த நாதபாதபோதிலில்

வைத்தசிந்தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்கநீயினம்

மெய்த்தன்வல்லியாதலா லுரித்தனன்நின்மாயமே

உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னமாயனே. மரு.

ப.— (உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி,) நஞ்சு—விஷத்தையுமிழுக்கிற, அரவு அனை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்ததருளற, நாத—ஸ்ரீவேசுவரனே, பாதம்—தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்—புஷ்பத்திலே, வைத்த—வைக்கப்பட்ட, சிந்தை—மனஸ்ஸை, வாங்குவித்து—அவைகளினின்றும் மீறும்படிபண்ணி, (நெடுங்காலம் அகன்றிருந்தது போராமே,) இன்னம் நீங்குவிக்க—இன்னும் அகலும்படி பண்ணுதலுக்கு, நீ—ஸ்ரீவசந்தியான நீ, மெய்த்தன் வல்லி—மெய்யே ஸமத்தன்; ஆதலால்—ஆகையாலே, அறித்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்தரனென்று அறிந்து கொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்யமான சேஷ்யதங்களை யுடையவனே, நின் மாயம்—தேவரிட்டவழக்கான பாக்ர்தியோடே, உய்த்து—நித்யஸம்ஸ்க்ஷட்டமும்படிபண்ணி, நின்—உனக்கு பரிசுரமான, மயக்கினில்—சப்தா திவிஷயங்களிலே மூட்டி, என்னை—உன்னைபார்த்திருக்கிறவென்னை, மயக்கல்—அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

வ்யா. ஈசாராவணக்கிடந்தநாத. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி. விஷத்தை உமிழுகிற திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்ததருளற ஸ்ரீவேசுவரனே. நீ உகந்தாரா நித்யகைகல்பம் கொள்ளும் ஸ்வதந்தரனென்றபடி. பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை. உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மனஸ்ஸை. பார்த்தமுமாய் நிரநிசய

பொக்பமுமா யிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருத்தின மலன்னை யென்னை. வாங்குவித்து. திருவடிகளில்கின்றும் மீளும்படிபண்ணி. (க) “ துவெரி தா டா சுபேநுதிவதி ” என்று மலன்னையும் விழுக்கமாப்படிபண்ணி. நீங்குவிக்கநீயினம் மெய்த்தன்வல்லீ. நெடுங் காலம் அகன்றதொராமை யின்னமகலும்படிபண்ணவல்ல ஸர்வசத்தியானநீமெய்யேவல்லீ. ஆதலாலந்தனை. ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்பபெண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்தவத்தாமகவல்ல சக்தியபடிபடைய யானையாலே உன்னை ஸ்வதந்தரென் றறிந்த கொண்டீன். நின்மாயமெய்யுத்து நின்மயக்கினிலமயக்கல். உமக்குச் செய்பபெண்டுவ தென் னென்ன; (உ) “ உபேநா ” என்கிறபடியே தேவரிட்டவழக்கான பாக்ர்தியோடே சித்பலம்ஸர்வதலும்படி பண்ணி, உனக்கு பரிசுமான சப்தாதிரிஷயங்களிலே மூட்டி. என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழிபவேணும். சேதநரையறிவுகெடுக்கும்மனவையானையாலே “ மயக்கு ” என்று - சப்தாதிரிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னை. உன்பக்களிலே ந்ய ஸ்தபாலும் உன்னைபார்த்திருக்கிற யென்னை. மாயனே. நம்மம் பொழியச் சொல்லாதாரை சப்தாதிரிஷயமூட்டி யறிவுகெடுப்பதொமோ, ஸ்வதந்தரையன்றோ நாம் அங்குள் செய்வ தென்ன; ஆச்சர்யமான சேஷத்தங்களைபடிபடையனே. (ங) “ உபேநாநீபெருநாணா டா டா ” என்கிறபடியே பரந்தரத்தை எதிர்ப்புகாக்கப் பண்ணாவல்லீ, பாராநிகல் யத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாபுஜ்யபாசனாகவும் வஸ்தீ, இதுவன்றோ தேவரி குடைய ஸ்வாதந்தர மென்றிருர். அதி.

அ. என்பத்தாரும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்லின்றுமகந்தி பாக்ர்திவச்யாக்கு வோமாக நம்பக்களிலே அதிசங்கை பண்ணுவானென்னென்ன; விரோதிநீசுநாநாமர்த்த னானீ என்பாக்ர்திஸம்பத்தந்தையதுத்து என்னினைவைத் தல்க்கட்டா தொழிந்தால் அதி சங்கை பண்ணுதே செய்வதென் னென்றிருர்.

மு.—சாசோபாதனே சலங்கலந்தபொய்கைவாய்

ஆடரலின்வன்பிடர் நடம்பயின்றநாதனே

கோடுநேகையசெய்ய பாநாநாருமுள்ளினால்

வீடனாகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல்கண்ணனே. அக.

ப.—சா.—சாசோபாதனே முடியும்படி; சாசோ—உதைத்த; பாநாநா—திருவடிகளை யுடையனாய், (விஷமேயிக்கு,) சலம் கலந்த—அத்தோடே யமுநாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கையாய்—பொய்கையிலே, ஆடு—வர்த்திக்கிற, அரசின்—காசிரியனுடைய, வன்—தின்னிதான, பிடர்—பிடரிவிலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தனம் செய்தவனாய், நாதனே—எங்களுக்கு வருத்தல்வாமிபாய், நீடு—ஸர்வகாலத்திலும், கோடு—பூநீபாந்தரஜயத்தை, கைய—திருக்கையிலே யுடையவனாய், உண்ணனே—ஆசிரிதஸஸை னாவனே, செய்ப—அழகிதான, பாதம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நாளும்—ஸர்வகாலமும், உள்ளினால்—அதஸந்தித்தால், வீடன் ஆக—பாக்ர்திஸம்பத்தமந்துத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக, பெய் செயாத வண்ணம்—மெய்செய்யாதொழிந்த பாகாரம், என்கொல்—என்னேனென்றிருர்.

(க) “ நிவேதனாந்மாசுதமயதிச்சதி ” (உ) “ மமயாபா ”

(ங) “ உபயாநமசேஷாணம்ஸாதாநகம் ”

(கக)

வடா. சாதோபோதனை. சகடாஸூர் முடியும்படி திருவடிகளை நிமிர்ந்தவனே. அதுகூலர்க்கு உத்தேசப்பவன் திருவடிகளையாய்ந்து பரிகூலர்க்கு நாசகமாய்ந்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். “விடமுமமுதமுமாய்” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் — விரோதிரஸாத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனென வெண்ணை. சலங்கலந்த பொய்கையாய். விஷமேப்பாசாராய் அத்தோடே யமுநாஜஸ்தம் மிசாமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. (க) “கலாபுரஸிங்காஜிம் விஷாதிஷ்டாசுவாரிஸ்ய | ஸூரகாலிய நாமஸ்ய டெய்ஸாதி விஷ்டாசு” என்னக்கடவதிறே. ஆரவின்வண்பீடர் நடம்பயின்ற, அப்பொய்கையிலே வந்ததற்கே காளியதுடைய திண்ணிய பிடரிமீலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சார்ம் வல்லாராடினாப்போலே யிருக்கை. “ஆரவ” என்று - க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்றுமாம். “ஆடல்” என்று - நடையாட்டமும், கூத்தும், நாத்தே. வருத்த ஸ்வாமிபாணவனே. விரோதிரஸா முகப்பாசைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உசப்பில்லாமே யிழக்கிறேனென, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்கிறேனென வெண்ணை. பகவத்காமாசாரணத்துக்கும் அதுபலத்துக்குமாக ஸ்ரீஷ்டமான சரித்திரமே அஹக்காரலேச முண்டானால் அதுநிரஸநீயமென்று தோன்றுகைக்காக, சகடாஸூர்நிரஸந்த யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான ஆத்மாவுக்கு, விஷ ஸம்பந்தமில்லாமே நிரஸநீயம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோன்றுகைக்காகக் காளியமந்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அதுகூலமாகவைத்த தொன்றிறே சகடம், உபஜீவியாயிருப்பதொன்றிறே யமுநாஜஸ்தம். கோடுகேகைய. ஸ்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிரூபகமென்னும்படி அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யந்தை யுடையவனே. என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உண்ணையில் பரிசுமில்லாமே யிழக்கிறேனென வெண்ணையில் பரிசுமுண்டாயிழக்கிறேனென வெண்ணை. செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினால். உன் திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகாஷகமான திருவடிகளை ஸ்வகாலமும் அபாச்சயமாக அதுவந்தித்தால். இத்தால்-நான் அர்யபரணப் தானிழக்கிறேனென வெண்ணை. வீட்டுகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல். இப்படி சக்தன யிருக்க, ப்ரக்தி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக் மெய்செய்யா தொழுகிற ப்ரகாரமென்கிறே. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகாரமாத்ரத்திலே, “முடியாததென்னெனக்கேலினி” என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாநலாபத்தாலே, “யாவநிகரகல்வானத்தே” என்னப்பண்ணுதல் செய்புமில்வளவுகளாலேவந்த ஆச்வானமொழிய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூத்ரிகன் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். கண்ணனே. ஸம்ஸாரிசுநர்க்கு இச்சையே தொடங்கி பரப்பத் தியந்தமாக எல்லா அவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தார்க்குகையன்றே அவதாரத்துக்குபலம், அதுபால்யமாயிருப்பதொரு கர்மசேஷ முண்டாயோ அவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனயாவது என்னபிதத்து செய்யாமென்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகா தோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படி. பென்கிறார். ... அச.

அ. எண்பத்தேழாம்பாட்டு. “செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினால்” என்று நீயே எனக்கு அபாச்சயமென்கையாலே நம்மையொழியவுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன, அபாச்சயமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரஸித்திக்கு தேவரீர் கைபார்க்

(க) “தஸ்யாச்வாஸமஹாபிம் விஷாந்நிலம்ஸந்தவாரினம் | ஹாதம்காளியாநகல்ய தந்தீசேதி விபிஷணம்”

திருக்கும்படியாய் இழிந்தபெயர், ஸர்வாதிகாரான தேவரினையொழிய வேறொரு பற்றையுடைய எல்லையென்று தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு அபேகிதமான அநர்யகதித்வ க்யாபம் பண்ணுகிறார் மேல்.

பு. — நெற்றிபெற்றகண்ணன்விண்ணி னுத்தேனோபோதின்கேல்

நற்றவத்தாதனோ மற்றுமுள்ளவானவர்

கற்றபெற்றியால்வணங்கு பாதாதவேதநின்

பற்றலாலோம்பற்றற்ற துற்றிலேனுரைக்கிலே.

அ.அ.

ப-ரை. — நெற்றி பெற்ற கண்ணன் — நெற்றியிலே எண்ணையுடையனான ருத்தானம், விண்ணின் நாதனோ — ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்தானம், போதின் மேல் — திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையனும், நல் தவத்த நாதனோ — ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸர்ஷ்டாலாய் அவற்றைக்கு நாதனான சதுர்முகனும், மற்றும் உள்ள வானவர் — ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்ற பெற்றியால் — தந்தாம்கற்ற பாகாங்கனாலே, வணங்கு — ஆசிரியக்கும், பாத — திருவடிகளையுடையனும், நாத வேத — ஸர்வலோகநாதனாக வேதப்பிரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கல் — உண்மைசொல்லப்படுகில், நின் பற்று அலால் — உன் திருவடிகளே அபாச்சரியமாகியிருக்குமொழியும், மற்ற ஓர் பற்று அது — வேறொர் அபாச்சரியத்தை, உற்றிலேன் — உடையே எல்லேன்.

வ்யா. நெற்றிபெற்றகண்ணன். நெற்றியிலே எண்ணையுடைய ருத்தான். தன்னுடைய சக்தியதிரயத்துக்கு பாகாகமாய்கையாலே ஸாரூப நேத்ரத்தைத் தனக்குப்பேருக நினைத்திருக்கிறான். விண்ணின்காதனோ போதின்கேல் நற்றவத்தாதனோ மற்றுமுள்ளவானவர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்தானோ, திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தானமாகவுடையனும் துஷ்கரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாலாய் அதுக்கு நிர்வாஹகனுமான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள். ஸம்பிரதி ப்ரந கேதந்த்ரஜ்ஞான தேவர்களோடும் இந்தானோடும்கூட ப்ரஹ்ம ருத்தர்களைச் சொல்லிற்று. அவர்களோ பாதி இவர்களும் கேதந்த்ரஜ்ஞான தோற்றுகைக்காக. கற்றபெற்றியால் வணங்குபாதி. தந்தாம்கற்ற பாகாங்கனாலே ஆசிரியக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றபாகாங்கனென்கையாலும், ஆசிரியனத்தைச் சொல்லுகையாலும் - இவர்களுடைய சாஸ்தாவசயதையையும் ஜ்ஞானசக்திகளுடைய வைஷம்பங்கனையும் சொல்லுகிறது. நாதவேத, நாதனாக வேதப்பிரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆசிரியனத்தாகையுடைய ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (க) “கதீஸ்வரணாம்பாஸிம் கீஹஸுபு” (உ) “வகிம்விஸ்வஸு” என்னக்கவதிறே. நின்பற்றலாலோம்பற்று மற்றதுற்றிலேன். உன் திருவடிகளே அபாச்சரியமாகியிருக்குமொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்சரியஸ்ப்சமில்லலை. உறுதல் - நின்மேல். உரைக்கிலே. தேவதந்தா ஸ்ப்சமில்லையென்று சொல்லுகையும் எனக்கவத்யமென்கை.

அ. என்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்தாதிகளுடைய அநிதாரம் ஸர்வானாலே யென்றார்-கீழ்; இதில் - அவர்கள் தன்களாபந்நிவர்த்திக்கு தேவரிர் கைபார்த்திருக்கும்படியபாமோதாரான தேவரினையொழிய வேறொருவரை தேவதைபாக மதிப்பினோவென்கிறார்.

(க) “தமீஸ்வரணம்ப்ரதம் மதேஹஸ்வரம்” : (உ) “பதிம்விஸ்வஸ்ய”

(சுக்க)

மு.—வேள்களவேலைவெற்புநாட்டி. வேள்களையிற்றராவளாய்
அள்ளலாய்க்கடைத்தவன் நடுவரைக்கோராமையாய்
உள்ளனாய்கள்தீர்நருந்து வானவர்க்களித்தவெம்
வள்ளலாரையன்றிற்றேர் தேய்வவநான்மதிப்பனே. அடி.

ப.—வேள்கள வேலை—வெளுத்தகடலான களிதாப்தியிலே, வெற்பு நாட்டி—
மந்தரபர்வத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிற்று - தந்தபர்வத்தினைக்காட்டுகிற, அரவு—
வாஸுகியாழிபாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலால்—திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி,
கடைந்த அன்று—மதாம்பண்ணின அங்காலத்திலே, அரு வரைக்கு—அரிதான அம்மலை அயிழ்ந்
தாதபடி முதுகிலேயின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்—அத்திநிபமான, ஆமை ஆய்—ஆமையாய்
தரித்து, வானவர்க்கு உள்ள கோய்கள்—இத்தரதி தேவர்களுக்குண்டான அரிதங்களை, தீர்-
திர்க்கத்தக்க, மருந்து—அமர்த்தத்தை, அளித்த—அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே,
எம் வள்ளலான அன்றி - எனக்கு ஒன்றாய்த்தை ப்ரஸாதித்தவனைப்பொழிப, நான்—அந்நய
ப்யோஜனம் அந்நயசரணான நான், மற்று ஓர்தெய்வம் - வேறொருதவத்தை, மகிப்ப
னே—ஆசரயன்யமாகமகிப்பேடு.

வ்யா. வேள்களவேலைவெற்புநாட்டி. வெளுத்தகடலிலே மந்தரபர்வத்தைநாட்டி.
காளமேக நிபச்யாமனுதான் களிதாப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதை அந்த பாபாக
ரணம் அந்நயப்யோஜனக்கு அதுபாவ்யமாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்யோஜனத்தர பார்
க்காக அக்கடலிலே கொடுக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. வேள்களையிற்றராவளாய். வெளுத்த
தந்தபர்வத்தினைக்காட்டுகிற வாஸுகியை அதிலேசுற்றி. தன்னை மந்தரபர்வத்திலே சுற்றி
வலிக்கப்புகவனவிலே தன் பலஹாநிதோற்றப் பல்காட்டுகிற வாஸுகிக்கு பலஹாதத்தை
பண்ணி அந்த மந்தரத்திலேசுற்றி. (க) “தேஜஸாநாகாஜாம் நஃ தபாப்யோஜனம் தவாநு
பூஷம்” என்னக்கடவதிறே. எயிற்று - பல்வது. அரவு - பாம்பு. அளாய் - அளாவி — சுற்றி.
அள்ளலாய்க்கடைத்தவன். (உ) “அபுரோப்யோஜனம்” என்னிறபடியே அம்ம
ஹாநனவத்தை, “கடல்மாறுசுழன்றழைத்தெனவொலி” என்னும்படி திரைகள் எதிரே
வந்து செறியும்படி கடைத்தவன். அள்ளல்—செறிவு. “அன்று” என்கிறது—நச்வ
ராமிகளான லகலதேவதைகளும் தங்களைப்பர்வத்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்
றென்கை. அருவரைக்கோராமையாய். அம்மந்தரம் ஆழங்கால்படாமே தன்முதுகிலேயின்று
சுழலும்படி அத்திநிபமான ஆமையாய்தரித்து. அஜ்ஜாகுலிலே அந்நயமனுவென்றுமாம்.
(ஈ) “கூரோரோப்யோஜனம் தவாநு கலிபூரணம்” ஸப்தமஹி 1 8௫௫௫ ௫௫௫ ௫௫௫
தொடங்குவதென்கிறே. உள்ளனாய்கள். “நச்வரோஹம்” என்
நிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருபாற்றமணசாப மாதத்தாலே தன்னையும் தன்விழிநியையும் அபூ
ப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்தவம் குடிபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞானஹாநியும் பலஹா
நியும், அந்த பலஹாநியாலே வந்த அஸுபரிபவமும், இவற்றால்வந்த ஹிகபரம்பரைக
ளும் கோய்களிறே. தீர்நருந்துவானவர்க்களித்த, இவர்கள் அரிதங்களைப்போக அமர்த்தத்தை

(க) “தேஜஸாநாகாஜாம் ததாப்யாதிதவாந்ப்பு” (உ) “அபுரோப்யோஜனம்”

(ஈ) “கூரோரோப்யோஜனம் தவாநு கலிபூரணம்” ஸப்தமஹி 1 8௫௫௫ ௫௫௫ ௫௫௫
தொடங்குவதென்கிறே

தான்முற்பாடாய் அத்தனைத் தனிப்பிக்கைக்காக அர்ஜுனனுடைய தேரைப் பார்த்துப் பார்த்து நின்றமேல்வாய் நடந்தி. அர்ஜுனனுக்குத் தான் முற்பாடனுதையாவது - (க) “ விஷயஜ்ஞ வஸாநுதாபி ” என்று இருந்த அர்ஜுனனை (உ) “ கரிநிஷ்டேவ நவ ” என்றாய் பண்ணுதையும், புத்தமகப்பத்தில் விஜயபரிசாங்கனில் உத்தர்ஷ்டபரிசாங்கம் தேரென்று எதிரின் பதிகிக்குப்படி தேரைநடத்துதையும். ஆபுதமெடுக்கக் கடவதன்ருக மீட்டிலுடைய பண்ணையாலே லாரத்யவேஷத்திலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயவ்யாபாரக்களையப் பண்ணினாற்புத்து. மாயமாக்கி. ஆச்சரயக்களை புண்டாக்கி. அதாவது - பகலே இவாக்குதையும், “ ஆபுதமெடு ” என்று ஆபுதமெடுக்கையும்; ஆச்சரிதார்த்தமாகக் காலப்பயவல்கையையும் தன்வப்பாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கைகின்றிகொண்டு. அர்ஜுனன் செய்தானென்னுப்படி முகந்தோற்றுமே நின்று எதிரிகளைக்கொன்று. வென்றிசேர் மாறத்திக்கு வான்கொடுத்து. சூர்யத்தோற்றுகானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தனாலே பூமியும் நம்மதாகக் கடவதென்றிருத்த மஹாதான தூய்யோதாதினென்ன, அவர்களுக்கும் துணியாய்வந்த தீரோறுதிகனென்ன, இவர்களுக்கு வீராவேச்சுத்தனைக் கொடுத்தது. வையமமவர்பாலதம் சீர்மிருத்த நின்னலால். அவர்களுக்கு “ ஒருபதந்யாஸமுங்கொடோம், ஸாகல்யே எங்கனதாக வேணும் ” என்றிருத்த பூமியைப் பாண்டவர்கள் பக்கநிலையாப்படி. புதையுமிருத்த வுன்னையொழிய. சீர் - புதம். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய் பூமியை ஸாகல்யேயைத்தாரை என்னுப்படி புதயுமிருத்த வென்னுதல்; “ ஆச்சரிதபக்தபாநி ” என்னும் தற்புகழை மிருத்தானென்றுதல். ஓர்நெய்வம் நான் மதிப்பினே. ஆச்சரிதபக்தபாநி யென்றபடித் தான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்சரயநியமாக நினைப்பேனே. அசு.

அ. தொண்ணாறும்பாட்டி. உன்னையொழிந்தாரொருவரை ஆச்சரயநியமென்றிசேரென்று தம்முடைய அந்நயத்திறம் சொன்னார் - சிழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்சரயநியர் தேவரேயானாலும் தேவரின் லபிக்கைக்கு தேவரீர் திருவடிக்கையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லவா தில்லையென்று தம்முடைய ஆதிஞ்சர்ப்பத்தை யருகிச்செய்கிறார்.

பு.— குலங்களையவிரிண்டி. லொன்றிலும்பிறந்திலென்

நலங்களாய்க்கலைகள் \$ நாலிலும்நலின்றிலென்

புலன்களைந்துமலென்றிலென் பொறியிலென்புநிநின்

இலங்குபாதமன்றிற்றார் பற்றிலெனெம்மீசனே.

கூ.0.

ப-நா.— பொறியிலென்—கண்டகண்ட விஷயங்கனிலே விழ்ந்தும் சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்கள் மீற்றும் வென்றிலென்—பற்றிசேர்த்தியங்கனாயும் ஈனிடவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய்—சேதநருடைய குணநூலமாக நலவழி போகைக்குடலாய், நல கலைகள் நாலிலும்—மோகூதாதகன்களாய் நான்குமே தங்கனாலும், நலின்றிலென்—அப்பலிக்கப் பெற்றிலெனாய், குலங்களாய் சரிசாய்புல் ஒன்றியும்—நான்குபாணங்கனில் ஒருவரணத்திலும், பிறந்திலென்—பிறவாதவனுரோ நின்றேன்; புனித—வ்வப்பார்த்தாலே யாவனாயும் சந்தாரக்கவல்ல சந்தியோக முடையனாய், எம்சனே—அத்திகளான எங்களுக்கு நிர்வாணகனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, இலங்கு—விளங்கா நின்றாய், பாதம் அன்றி—திருவடிக்கையொழிய, மற்று ஓர் பற்று இலென்—வேறொரு ஜீவகோபாயத்தை யுடையேனல்லெனென்கிறார்.

(க) “ விஸ்துபஸாஞ்சாபம் ” (உ) “ கரிநிஷ்டேவ நவ ” \$ (பா) “ நவநிலும் ”.

வ்யா. குலங்களாயவியாதி. இப்பாட்டு “பொதியிலேன்” என்கிற பதந்தொடங்கிக் கீழ்க்கேக் காரணபரம்பரையாலேயும், பாடகமத்தாலே காப்பபரம்பரையாலேயும் இரன்முகமாக நிர்வஹித்துப்போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உழ்முடைய பக்கனுள்ளதென்னென்ன; ஸம்ஸாரபிணமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு நின்றேன், இதிறே என்பக்கனுள்ளது. “பொதி” என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வறள்நாற்றத்தைக்காட்டி அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்படவிசுத்திற்குக்கையாலும், விநாசத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலும். சப்தாதிவிஷயங்களை புருஷார்த்தமென்று ஸாதாரணுடாநம்பன் னுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்பட்ட தகாதென்றறிந்தநீர் அவ்விஷயங்களிலே இர்த்தியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலீரோவென்ன; புலன்களைநீயும் வென்றிலேன். இர்த்தியங்கள் ஸ்வஸுத்திலே யென்னக்கொடுபோக அனாவமிட்டவழக்காய்த்துநிர்ந்தேனித்தனைபோக்கி அவற்றிலே ஓரீர்த்தியத்தை நியமிக்க கூடிமருத்திலேன். (க) “ஐதிபாணிபுரோபிதி ஹரதிபுரஸம்மாரீ” என்னக்கடவதிறே. (உ) “யபுரண பரவரீவநுதி” என்றும், (ங) “ஸாநுரோரூத உவரதீ” என்று மித்பாதிசுளாலே வேதங்கள் இர்த்தியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழிபயாட்டிற்றிலீரோ வென்ன; நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நலின்றுலேன். நலங்களாயகலைகளாவது-(ச) “கெது மண்ணுவிஷயாவேரீ” என்கிறபடியே சேதாருடைய குணாகூலமாக நின்றறிந்த நிலைகளிலே நலவழிபோக்கும்படி மாதாபிதீர்த்தங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரன்னாகை. நற்கலைகளாவது-மோகஷதத் ஸாதங்கங்களிலேநோக்கையுடனத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இசிலிச்சப் பெற்றிலேன். நவிலுதல் - பவிலுதல். கலை - வேதம். பாதமத்திலே அத்தயயம் பண்ணினார்க்கிறே தத்தபலமான அதுஷ்டாநம், அதிறே இர்த்தியஜயத்துக்கு ஸாதகம். ஆக இப்படி இர்த்தியஜயத்தில் நான் தூசல்தனென்கை. இந்த இர்த்தியஜயத்துக்கு பாதமஸாதகமான அத்தயயநாகிகளில் இழியாதொழிவா நென்னென்னெனில்; குலங்களாயவிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன். உபேசைஷயாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன், அயோக்யனுகையாலே யிழிப்பெற்றிலேன். அத்தயயம் த்ரைவாநிகாதிசாரமிறே. சதார்த்தவாநத்திலே ஐரீக்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாந் பதிகாரமுண்டு, த்ரைவாநிகா சச்சுரஷ்ணாந் திலே அதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இர்த்தியஜயத்துக்கு ஸாதகமாகலாம், அந்நாலுவாநத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன். இவ்வுத்தர்ஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்தாராயத்திருவவதரித்த விவாநாலுவர்ணத்திலே பிறத்திலே நென்பாநென்னென்னெனில்; யதுகுலத்திலே அவதரித்தகர்ஷணன் வளர்த்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாகநினைத்திருந்தாப்போலே, இவரும் வளர்த்தருளினபடியையே நினைத்தருளிச் செய்கிறார். (ரு) “கொவாரொபாரவலயாரூ ஶுஷிஷுரீஷுதி” என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம், சக்யகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (ச) “ஸவடிகாயஸூ-கொஷகூ” என்னக்கடவதிறே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக் கர்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவாநிகர்க்கே விஜிதமான அத்தயயநத்துக்கு அயோக்யனெனன், அத்தயயம் பண்ணப்பெற்றமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாதுஷ்டாந மில்லாமை

(க) “இர்த்தியாணிப்ரமாதீநி ஹரதிப்ரஸம்மாரீ” (உ) “தர்மேணபாபமபநதநி” (ங) “சாந்நோதாந்ந உபரதீ” (ச) “த்ரைகூன்யவிஷயாவேதாரீ” (ரு) “கோபாரோயாதவம் வம்சம்மம்சம்பயுத்தரிஷ்யதி” (ஃ) “ஸபிதாயஸ்துபோஷகீ”

யாலே இத்தியையுயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஹிதெத்தியனுதையாலே விஷயங்களின் கையிலே அகப்பட்டுநின்றே நென்கிறொன்வையுமாம். ஸம்ஸாரபிணுமான விஷயார்த்த ப்ராவண்யமொழிப உம்முதலய பக்கலொருமுதலில்லையாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவா ஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; புனித. விஷயார்த்தப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தசாயத் தந்தாம் பக்கலுசுத்திறேதுவின்மிக்கேயிருக்கும் குறைவானதையும் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தசர்க்க வல்ல சுத்தியையுடையவன்ல்லையோ. அதாவது - உத்தர்ஷ்ட ஜம்மமென்ன, வேதஸ்பர்ச மென்ன, வேதார்த்தாதுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாரத்திலே பகவதற்குஹம் நின்று விஷயார்த்தப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்தருகை. நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன். இருட்டி மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகக்கொடுக்கையாலே விளக்காநின்றன திருவடிகளையொழிப வேறு ஜீவநேரபாயத்தை யுடையே னல்லேன். எம்மீசனே. வேறுமுதலின்மிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வா ஹகளுவனே. கூடு.

அ. தொன்னுற்றோரம்பாட்டு. (க) “மாவலவஹுபொதுநி” என்று பேறு உம்மதானால் உம்முதலய கிரோதிலிவர்த்திக்கு கிரோகவிசாகவேண்டாவோ, “நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்” என்கிறதெத்தாலேயென்ன; ப்ராக்ரபாயத்தாலே. அதெ ன்னென்னில்; அசோகவநிகையிலேயிருந்த பிராட்டி தேவாரைபிக்கைக்கு ராகுஸவதத் திலே அவன்யதம் பண்ணுமன்றன்றோநான் என்னுடைய கிரோதியைப்போக்குகைக்குபத் தம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அந்நயதியாய் அகிருசனான என்னை ஸ்வராகுணத்திலேமுட்டி அகற்றுகொழியவேணுமென்கிறார்.

மூ.—பண்ணுலாவமென்மொழிப் படைத்தடங்களுள்பொருட்

டெண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினுல்நெருக்கியு

கண்ணிலாலோர்கண்ணிலேன் கலந்தகற்றம்மற்றிலேன்

எண்ணிலாதமாயநின்ற யென்னுள்ளிக்கலென்றுமே. கூக.

ப-ரை.—பண் உலாவு—பண்ணோடே சேர்ந்து, மெல்—மீர்துவான, மொழி— பேச்சையுடையளாய், படை—வான்போலே ஒளியையும், தடம்—வைசாலயத்தையு முடை த்தான, கண்ணுள் பொருட்டு—திருக்கண்களை யுடையளான பூநீஜகரஜன் திருமகள் நிமி த்ததமாக, எண் இலா—அஸங்க்பாதான, அரக்கரை—ராகுஸர்களை, நெருப்பினுல்—சராக் கியாலே, நெருக்கியு—அழியச்செய்தரீயே, கண் அலால்—எனக்கு நிர்வாஹகளுமல்ல து, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடைத்தாகாதவனுய், கலந்த—நெருக்க குப் பொருந்தின, சுற்றம்—பந்துவர்க்கத்தை, மற்று இலேன்—வேறேயுடைத்தாகாதவனு யிரா கின்றேன்; எண் இலாத மாய—அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியை யுடையவனே, நின்னை—ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவன்னை, என்னுள்—அகிருசனான என்பக்கல் நின் றும், என்றும்—நான் கலங்கினவன்றும், கீக்கல்—அகற்றுகொழியவேணும்.

வ்யா. பண்ணுலாவமென்மொழி. பண்ணோடேசேர்ந்த மீர்துவான பேச்சையுடை யவன். (உ) “ஐப-ராரிப-ராராவா கிரஹஸிஷாபீதி” என்று சகர்வர்த்தி திரும கன் வாய்ப்புலத்துப்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவனிறே. “பண்ணெவென்றவின்சொல் மம்

(க) “சாஸ்க்ரபலம்ப்ராயோக்தரி” (உ) “மதுராமதுராலபா கிமாஹமபாயிரி”

(ககஅ)

கை ” என்றவனிறே. படைத்தடங்களுள் பொருட்டு. வான்போலே ஒளியையும் இடமு
டைமையையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகள் பொருட்டு.
(க) “ நஜீ வெப ம் சுண்ணவிலிநா தாமிலிதெகூணாடி ” என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில்
தரிக்கமாட்டாத கண்களிறே. ஆக, எதிர்த்தலையை “ அகலகில்லென் ” என்னப்பண்ணும்
பேச்சுமுதலையும் கண்ணமுதலையு முடையவனென்கை. தம்முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்
தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, நிஷ்கந்த்ரமான இவ்வாத்மஸ்வரூபம்
பிராட்டியோபாதிபியும் ஸ்ரீகௌத்துபத்தோபாதிபியும் கிலகூணாமென்கைக்காக, ஜ்ஞாநம்
பிறந்தபின்பு பிராட்டி அபிசேகவாசிகையிலே பிருந்தாப்போலே, அஸஹ்யமிறே சேதந
னுக்கு சரிவாஸமும். எண்ணிலாவரக்கரை. அவனாப்போலே கிரோதிகள் அலங்க்யாத
சாகவேணுமோ, அஞ்சானூலாகாதோ. நெருப்பினால் நெருக்கினும் கண். சராக்சியாலே அழி
பச்செய்தறி எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (உ) “ யதாராகவவதிரு-தூஸூர ” என்கி
றபடியே சரஸ்தாநியனான திருவடியையிட்டு லங்கையெதலித்து, ராகூஸைக் கண்கலங்
குப்படி பண்ணினார் எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். இத்தால் - என்னுடைய கிரோதி
வர்க்கத்தையும் பஸ்மமாக்கப் பண்ணவேணுமென்கை. அலாலோர்கண்ணிலேன். (ங) “ லோ
காநா ம் தூ வடொய்யாடி ” என்கிற தேவரினாபொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரை
யுடையேனல்லேன். “ தயாதம்ருமகன்றனை யன்றிமற்றிலென்றஞ்சம் ” என்கிறார்.
(ச) “ நதூகா-பிடி உஸூய! ஹூ ” என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க ப்ராப்
தியில்லாதே தவிர்த்தான், எனக்கு சக்தியுமில்லை யென்கிறார். கலந்தகற்றம்மற்றிலேன்.
நெஞ்சக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்தாசகரான மாதா
பிதாக்கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள், வளர்த்தவர்களை
(ரு) “ விதாராநிதாராநாடி ” என்கிறபடியே நானிட்டேன். (சு) “ மூதா
வதூவவதூ-ஸூ வி தாவரீராவவ ” என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரீரே யென்
கிறார். பிராட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியே
யிருப்பதொரு குளிர்த்தவியுமே தேவரினா பொழிய எனக்கில்லை யென்கிறார். ஜ்ஞாந
லத்தில் பிறந்த ஆபிஜாத்பமுண்டி அவருக்கு. “ குலக்களாயவிரிசாண்டி லொன்றிலும் பிறந்
தினென் ” என்றிரே நீசென்ன; எண்ணிலாதமாய. அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையு
டையவனல்லையோ. இத்தால் - நிஷிரஜம்மாவாய் சாஸ்த்ராதிகாரியுமன்றிக்கே பிருந்துள்ள
பணிக்கு மோகூத்கொடுத்த சக்தியன்றே தேவரிருடைய சக்தியென்கை. ராவணன் குறி
யழியாதே பிருக்க இக்களையிலே அவன்நம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணி
ந்து அவன் ஜம்மம்பார்த்தோ. (எ) “ சுலிஹோராஜயதூரணாடி ” என்கிறபடியே
அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றேனென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநா
ஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. நினைவெண்ணுள் நீக்கல். ஸர்வசக்தியா
பிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனுபிருந்துள்ள என்பக்கலின்று, சூதூதர்மான உபாயார்த
சங்களைக் காட்டியகற்றா தொழியவேணும். என்றுமே. நான்கலங்கிவவன்மும் என்னை விடா
தொழியவேணும்.

(க) “ நஜீவெயம் சுண்ணமபிவிநாதாமலிதேகூணும் ” (உ) “ யதாராகவநிர்முக
தச்சூர ” (ங) “ லோகாராமந்வம்பரோதர்மம் ” (ச) “ நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம ”
(ரு) “ பிதாம்மாதாம்தாசாந் ” (சு) “ ப்ராதா பந்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராசவ ”
(எ) “ அபிஜ்ஞோராஜதர்மானம் ”

அ. தொன்னுத்திரண்டாம்பாட்டு. “நீனைபென்னுள் நீக்கல்” என்றீர், நாம் உம்மைபகலாதொழிகைக்கு மம்மாவிலே நீர்செய்ததென், நாம் உமக்குச்செய்யவேண்டிய நென்னைகள்; திருபாதிகசரணயான தேவரீர் திருவடிக்களிலே ப்ரவணனான் என்னை “உன் னுவைபகர்யம் எனக்கு ப(ம)ரம், நீ பயப்படவேண்டா” என்று என் பயந்தீர் (த) “பிரஸாஉ” என்னவெனும்பென்றார்.

மு.—விடைக்குலங்கழைத்து வென்றிலேற்கண்மாதாரர்

கடிக்கலந்ததோள்புணர்த்த காலியாய! வேலைநீர்

படைத்தடைத்தீர்கிட்டு முன்கடைத்தநின்றனக்

கடைக்கலம்புருத்தவேன்னை யஞ்சலென்னவேண்டும். கூஉ.

ப-ரை.— முன்முதல் முதலில், வேலைநீர் படைத்து-ஏகார்க்காவந்தை ஸர்ஷ்டிபுத்து, ஸ்தலம் கிடந்து—சுதீராபித்திலே கண்வளர்த்தருளி, (அடைக்கலம்புருத்த இந்த்ராதி தேவர் அருக்காக,) கடைத்து—அத்தைக்கடைத்து (அம்ரத்தத்தைக்கொடுத்து,) (ராவணத்தினால் குடியிருப்பிழந்த தேவர்கள் நிலைநிற்கைக்காக,) அடைத்து—சேதுதுபர்த்தம்பண்ணி, குலம் - நாராவர்ணமான, விடை ஏழ் அடர்த்து - சிஷ்பங்களைமையும் ஊட்டியாக நெரிந்து, (ஸர் வரையும் கண்களாலே தோற்றிக்கும் தேவரினையும்,) வென்றி - வென்றிகொள்ளந்தக்கதராய், வேல்—வேல்போன்ற, கண்—கொக்கையுடையவான, மாதாரர்—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, கடி, கலந்த-பரிமளிதமான, தோள் புணர்த்த-தோணையுபவித்தவனாய், (அவனாக்குப்பரியமாக,) காலி - பசுக்களை மேய்க்கும்வனான, ஆய - இடையனே, நின்றனக்கு - தேவரீர் திருவடிகள், அடைக்கலம் புருத்த என்னை—சரணமாகப்பற்றினவென்னை, அஞ்சல் என்னவேண்டும்—பயப்படாதே கொள்ளென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விடைக்குலம்தயாதி. “முன் - வேலைநீர்படைத்து அதிரிடெந்து - கடைத் து - அடைத்து - விடைக்குலங்கழைத்து வென்றிலேல்கண் மாதாரர் கடிக்கலந்ததோள் புணர்த்த காலியாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புருத்தவேன்னை அஞ்சலென்னவேண்டும்” என்றவ்யம். முன்வேலைநீர்ப்படைத்து. (உ) “சுவவணவலஸாராடு” என்கிறபடியே ஏகார்க்காவ ஸர்ஷ்டியைப்பண்ணி. “வேலைநீர்” என்று - எல்லையான கடலென்னுதல்; இரைக்கிளர்ந்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல், “வேலை” என்று - எல்லையும், “நீர்” என்று - கடல். அதில்கிட்டு. அதிலேகிடந்து. ஸர்ஷ்டமான ஜகத்திலே சேத நர்க்கு ஆச்யயாருசிபிரந்தவனது சரணயானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென் சுதீராபி யிலே கண்வளர்த்தருளி, கடைத்து. அக்கடை பவித்து தேவர்கள் ஐசுவர்யத்தை யிழந்து, (க) “ஸரணாஹிமபூராவூ ஸ்ரீஸுரேஷுக்ராமணா” என்கிறபடியே சரணம்புருத்த; அவர்கள் இழந்தவற்றை, கடைக்கடைத்து அக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவ னென்கை. அடைத்து. அந்த தேவதைகளைக் குடியிருப்பழியும்படி அதிசுமத்திலே நடந்த ராவணத்தி கண்டக பிரஸாரத்தமாக, தசரதாத்தமனுய் வந்தவதரித்து லவணார்க்காவந்தை யடைத்து. விடைக்குலம்தயாதி. ப்ரஹ்மத்திக்கு சரணயனாய் அவர்களாபத்திலே உதவினவளவன்

(க) “மாகசு” (உ) “அபரவணஸர்ஜாதென” (ங) சரணம்வாமதாபராப் தாஸ் ஸமஸ்தாதேவதாக்கா”

றிக் கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகம்கொடுக்கைக்காக கோபலஜாதியனுபவந்தவதரித்து ரகித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்; விடைக்குலங்களேமுடர்த்து. விடையேமுடர்த்தென்னுதல், விடைக்குலமுடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே இப்படி சொல்லுகிறது - (க) “வாதுபுரையோலுவுட” என்னிற்படியே கோஜாதியிலும் வர்ணபேதமுண்டாகையாலே. நானாவர்ணமான ரிஷபங்களைமுழுமுடர்த்து. ரப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை போகத்துக்கு இடைச்சுவராகையாலே நானாவபாவங்களை விடையேமுழு முட்டியாக நெறித்து. குலம்-வர்ணம். “குலங்களாய விரிசண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்றாரிதே. வென்றிவேல்கண் மாத்தாரி கடிக்கலந்தோள்முணர்ந்த காலியாய. (உ) “ஜிதனெபுணுரீகாசு” என்றும், “துதுசெய்கன்கள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும் தோற்பிக்கவல்ல நோக்கையுடைய ரப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பரிமனிதமான தோளையுடையது, அவளுக்குப்பரியமாக ரகசாகாபேகையுடைய பசுக்களுடைய ரகசனமே பாயோஜமாயிருக்குமவனே. (ங) “வாருமநீ” என்கிற அவன் திருமேனியையும் பரிமனிதமாக்கும் தோளென்கை. (ச) “புவதிபூகாபாரினி” என்கிறபடியே ஸ்வஸதர் சமான பருத்ததை யுடையவளாகையாலே செவ்வியையுடைய தோளென்னவுமாம். வென்றி வேல்கண். வென்றியை வினைக்கும் வேல்போலே நோக்கையுடைய கண். “கடி” என்று செவ்வியும், நாற்றமும். நின்றனக்கடைக்கலம் புருந்தவென்னை. (ரு) “பொலுபுறாணம் விடியாதிவரு” (சு) “பிசுபுபுபெவபுரணபிஷயபு வபெடி” என்று - ஜகத்காரண வஸ்து சரண்யமென்னுமிடம் ச்ருதினித்தம். (எ) “ஸரணஜாபிதபுரண” என்றும், (அ) “பொகாநாபுபெவபுரண” என்றும் - ப்ருஹஸ்பவங்கனில் சரண்யதை ஆப்த வாக்கபளித்தம். அங்ஙனன்றிக்கே, (க) “பிரபிசுபுரணபு” என்று தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணானு என்னை. என்னை. அந்நயசரணானு என்னை. அடைக்கலம்பு குருகையவது - என்கார்யம் தேவரீர்க்கே பரமென்று பற்றுக்கை. (ரு) “கபெவபு வபிஷய” என்னக்கடவதிறே. அஞ்சலென்னவென்னமே. தேவரீர் பூர்த்தியையும் என் னிறுமையையும் இடைச்சுவரான விரோதியின் கருத்தையும் பார்த்து நானஞ்சாதபடி. (கக) “பிசுபு” என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (கஉ) “பிரபிசுபு ரணபு” என்றதேவரீர்க்கு, (கங) “புரணபுபெவபுபிரபிசுபு” என் கை அரிதே. கஉ.

அ. தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு. “அடைக்கலம் புருந்தவென்னை யஞ்சலென்ன வேண்டும்” என்று - பயங்கடை (கக) “பிசுபு” என்னவேணுமென்றிர் - கீழ், இவ்வளவே அமைபுமேயென்ன; உபாயார்த்தங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றுகொழுகைக்

(க) “சாதர்வரண்யம்மபாஸர்ஷ்டம்” (உ) “ஜிதந்தே புண்டரீகாசு” (ங) “ஸர்வகந்த” (ச) “புவதிச்ச குமாரினி” (ரு) “போபுரஹ்மானம் விததாதிபூர்வம்” (சு) “முமு க்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே” (எ) “சரணம்த்வமறுப்ரபாரி” (அ) “லோகா நாம்தவம் பிரோதம்” (க) “மாமேகம்சரணம்வரண” (ரு) “தவைவாஸமிஹிபரி” (கக) “மாஸசு” (கஉ) “மாமேகம்சரணம்வரண” (கங) “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி”

சாகச்சொன்ன வார்த்தையன்றோவது, தேவரீருடைய நிரதீசிய போகம்பகையைக்கண்டு அது பவிக்க ஆசைப்படுகிறவனக்கு விஷயந்தர நிவர்த்தியுடையதாக தேவரீரைப்போகான் அதுபவிக்குப்படி என்பக்கவிலே இரங்கியருள வேணுமென்று பெரியபெருமான் திருவடிகளில்து பவத்தை யபேசுகிறார்.

மு.—கரும்பரங்குதண்ணீராய் துதைந்தலுந்தபாதமே

விரும்பிநிறைஞ்சுவேற் கிரங்கங்கவாணனே

கரும்பிருந்தகட்டியே கடற்கீட்குதண்ணனே

இரும்புரங்கவெஞ்சந் துரத்தலில்லிராமனே.

சுபு.

ப.—கரும்பு இருந்த கட்டியே—ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடைய கன்னல் போலே நிரதீசியபோக்யனுளவனுய், கடல் கிடந்த கண்ணனே—திருப்பாற்கடலிலே அப்பே ஸ்லா நிரதீசியபோகக் கன்னவார்த்தருளுமவனுய், இரும்பு அரங்கை—இரும்புபோன்ற எதிரி கள் சரிந்திலே யழுந்துப்படி, வெம் சாம்ப—ஞாமான அம்புகளை, துரத்த—விட்ட, வில் இராமனே—வில்லையுடைய தசரதாமஜனாய், அரங்கம் வானனே—கோயிலுக்கு நிர்வாஹ கனுய்க் கொண்டு கன்னவார்த்தருளுமவனுய், கரும்பு—வன்களானவை, அரங்கு—படிந்த, தன்—சூரிந்த, தழாய்—திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து—நெருக்கி, அலர்ந்த— விகலப்பாடுகின்றன, பாக்கமே—திருவடிகளிலே, விரும்பிநிறை—அதுபவருகிழிந்த, இறை ஞ்சுவேற்கு—அதுபவிக்கையிலே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு—கர்ப்பபண்ணிய ருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. கரும்பரங்குதண்ணீராய் துதைந்தலுந்தபாதமே. வண்டுபடிந்து சரமஹாமான திருத்துழாய் தாரானது அலர்ந்தவருகிற திருவடிகளையே. இத்தால்—திருத்துழா யோ ட்டை ஸ்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னு மிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச் செவ்வியும் விகாஸமு முண்டாகையாலே, திருவடிகளோ டே சேர்த்தார்க்கு செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாமென்று மிடத்தையும், திருத்துழாயாலே அலங்கரணம் யிருக்கையாலே நிரதீசியபோக்யமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. விரும் பிநிறைஞ்சுவேற்கிரங்கு. அதுபவருகிழிந்து அதுபவிக்கையிலே யிழிந்த வெனக்கு இர ங்கு. இவன் நரசரமமான விஷயந்தரத்திலுநின்றும் மிருவான், நிரதீசியபோக்யமான நம் மை யதபவிப்பானென்று கர்ப்பபண்ணியருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒருஇரக்கமாதாம், அ து இவ்வாட்டாவுக்கு உஜ்ஜீவரம்; ஆனபின்பு இத்தனையும் செய்தருளவேணும். அரங்கவா ணனே. கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு கன்னவார்த்தருளுமவனே. தந்தாம்பக்கல் முதலின்னிக்கேயிருக்க அதுபவத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தேவரீரழகாலே விஷயந்தரப்பா வன்யந்தரத்திலிந்து, தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிறப்பித்து அதுபவிப்பிக்கைக்காகவன் றோ கோயிலிலே வந்து கன்னவார்த்தருளுகிறது. “போதறே பென்று சொல்லிப்பூற்றியில்புரு ந்த தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்” என்னக்கடவன்தே. கரும்பிருந்தகட்டியே. இவர் க்குருகிழிப்பித்த வ்யாபாயயரைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்குமம்ச முண்டாத லின்னிக்கே ஸர்வதேதமுதமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாக்கவீசேஷத்தால் வந்து ஸாரஸ் யமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத்தை யுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதி சய போக்யானவனே. கடல்கிடந்த கண்ணனே. பெரியபெருமருடைய கந்த (கந்த)த்தைச்

சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேகாநிரபேகாமாகக் கணவனர்த்தருளுநெ ஸௌ லப்பத்தை யுடையவனே. பாதமாவக்கு க்ஷீரப்பதிராதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்கு த்தை ஸௌலப்பமும் வடிவமும் பெரியபெருமான் பக்கலிலே பாதப்பிழைக்கு பண்ணலாம் படியிதே யிருப்பது. இரும்பாங்கு வெஞ்சுந்தரந்த வில்லிராமனே. எதிரிகள் சரீரத்திலே அமுந்துப்படி * நிப்பதாவக ஸங்காசமான அம்புகளாவிட்ட வில்லையுடைய தசாதாம்ஜனே. இத்தால் - “நஞ்சேவகனா மருவிய பெரியகோயில்” என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திரும கனுடைய வீரமும் அபிராமனையும் பெரியபெருமான் பக்கலிலே அதுபவிக்கலாயிருக்கை. (௧) “பெரியபுராணம் கீமடாபாஹம்-௦ ஸ்ரீஸத்யதேவநாமி” என்னக்கடவதிதே. பா பாதராய ஸந்திவிதாயம் நிதிகைய போக்யபூதாய விதோதிநிராம லேராய தேவாரீருக்க இத் தையில் ருசியுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிறதென்? இரங்கி யருள்வேணுமென்னை. “சுருப்பிருத்தகடபியே - கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பாங்கு வெஞ்சுந்தரந்த வில்லிரா மனே - அரங்கவானனே - சுருப்பாங்கு தன்னுமாய் அதைந்தலரந்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கிங்கு” என்றறவயம். கூட.

அ. தொண்ணுந்துநாங்காம்பாட்டு. த்வதுபவ விசோதிநிராப் போக்கவும், அதுக் கதுகலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அதுபவந்தன்னை அவிச்சிந்தாமாக்கவும் வேணுமென் றபேசுதிக்க பாபத்தமாயிருக்க, “இரங்கு”, என்று - இவ்வளவபேசுதிக்க வமையுமோ வென்ன; உனக்கு பாசாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்தரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லா மையாலே - என்னபிததலித்திங்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கின்று.

பு.—ஊனின்மேயவாலிஃ யுறக்கமோணேச்சிஃ

ஆனின்மேயவைவர்துஃ யவற்றனின்னாபயம்மஃ

வானினோமெண்ணுஃ வளங்கடப்பயனுஃ

யானுஃயதன்றியெம் பிரானுஃயிராமனே.

கூட.

ப-ரை.— உறக்கமோமே-நமோகுருபிபவத்தால்வந்த கித்தையும், உணர்ச்சியோடு- ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும், நீ-உன் அதிநமாயிரா நின்றது; வளம்-கண்டார்க்கு ஆகாஷகமான, கடல் பயனும்-கடலினுண்டாகும் அமர்தமும் ரதநாதிகளும், நீ-உன் அதி நமாயிரா நின்றது; ஆனில் மேய லீந்தும்-பசுக்களிடத்தினுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்ச கல்யமும், நீ-நீயிட்டவழக்காயிரா நின்றது; அவற்றின் நின்ற தூய்மை-அந்தபஞ்சகல் யங்களுக்குண்டான சுத்தியும், நீ-உன் அதிநம்; வானினோடு-நிராலம்பநமான ஆகாசத் திலே வாழ்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும்-நீரிலேகிடக்கிற பூமிகளையாதே ஸகலா தார பூதையாகிறதும், நீ-உன்னாலே; யானும்-பத்தனான நானும், நீ-உனக்குப்பகார பூதன்; அது அன்றி-அதொழிய, இராமன்-சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே, எம் பிரான்- அகிஞ்சகரான எங்களுக்குள்வாமி.

வ்யா. உறக்கமோணேச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைவர்தும் நீ, அவற்றின் நின்ற தூய்மை - ஊனின்மேயவாலிஃ - வானினோடு மண்ணும் நீ - யானும் நீ, அதன்றி யெம்பிரானும் நீ இராமனே என்றவயம். உறக்கமோணேச்சிநீ. தமோகுரு பிபவத்தால் வந்த கித்தையும், ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியு முன்னதிரும். இத்தால்-

(க) “மேகச்சயாமம் மஹாபாஹம் ஸ்வஸத்வமநோஹம்”

(கூட.)

அ. தொன்னுற்றைந்தாம்பாட்டு. “எம்பிரானும் தீயிராமனே” என்று-நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சகரவர்த்தி திருமகனே உபாய்மென்றார் - கீழ்; இதில்-உபாயத்தில் தமக்குண்டான ஆத்யவலாயத்தை யருளிச் செய்தார். பாஹயவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக்கவிலே ருசியைப்பிரப்பித்து, கைங்கர்யத்தை பார்த்திக்கும்படி புருச நிறுத்தினரீ, என்னை உபேகஷித்து விஷயந்தரப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருகதியில்லைமென்று தம்முடைய ஆத்யவலாயத்தை யருளிச்செய்திருர்.

பு-அடக்கருமபுலன்களைத் துக்கியாசையாமலை துடக்கறுத்துவாதுநின் ரெழிற்கண்ணிற்றுவென்னரீ விடக்கருதிமெய்செய்து மிக்கோராயையாக்கிலும் கடற்கிடந்தின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம்மண்ணலே. கரு.

ப-ரை.- அடக்க அரு-அடக்கவரிதான, புலன்கள் யிற்றும்-செவிமுதலிய மிம்புலன்களையும், அடக்கி-விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசை ஆம் அவை-அவ் விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கு அறுத்து-வாஸநையோடே போக்கி, வந்து-மோகேஷ்சையாலேவந்து, நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை-உன்றிருவடிகளிலே கைங் கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம் அண்ணலே-எனக்கு நிருபாதிதகல்வாமியாய், ரீ-இந்த்ரிய ஜபமேதொடங்கி இவ்வளவும் புருசநிறுத்தினரீ, விட கருதி-உபேகஷிக்கும் படி நினைத்து, மெய் செய்து-ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜிவரத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கு, ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்-விஷயந்தரங்களில் மிக்கருசியை உண்பெண்ணினாலும், கடல் கிடந்த. நின் அலால்-என்றிமித்தமாகத் திருப்பார் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின உன்னையொழிய, ஓர் கண் இலென்-வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையெனல்லே நென்கிறது.

வயா. அடக்கருமபுலன்களைத்தக்கி. ஆசார்யோபதேசத்தாலும் காலந்த வாஸனை யாலும் இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவிழிந்தால் நியமிக்கவரிய ச்ரோத்தராதிகளைந்தையும் ஆகர்யத மாண தன்வடிவைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே விஷய மாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டானென்கைக்கு இங்குசுப்பதமுண்டோ வென்னரீ; கீழே-“புலன்களாந் தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன்” என்றவராகையாலே இந் குச்சொன்ன இந்த்ரியமியமரம் ஈச்வரனாலே யென்னுமிடம் அர்த்தாந்வித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாத்த்ரியாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுனனும், (க) “தஸ்யா ஹாமிது, ஹாமிதே வாயோநிவஸம்-ஊரஸ்ய” என்னும்படியிதே இந்த்ரியநியமாத்தி னருமையிருப்பது. ஆஸையாமலை துடக்கறுத்து. அவ்வடிவில் பாவந்வத்தாலே விஷயங் களில் ருசியை வாஸனையோடே தவிர்த்து. விஷயந்தாருசிக்கடி பரமமேயிதே. வந்துநின் தொழில்கண்ணிற்றுவென்னை, புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை. ரீவிடக்கருதி. இந்த்ரியவஜயமேதொடங்கி இவ் வளவும் புருசநிறுத்தின ரீ உபேகஷிப்பாயாக நினைத்து. மெய்செய்து. ஆரம்பித்தகர்யத் தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது - ஆத்மோஜ்ஜிவரத்தை ஆரம்பித்து த்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யாவ்யபாரம். (உ) “ஈத்யாவாஹூராமுபாவரகீதி லிப்யாவாஸஸூஉயகே” என்னக்கூடவதிறே. மிக்கோராயையாக்கிலும். விஷயந்தரங்க

(க) “தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம் மயே வாயோநிவஸுமதுஷ்கரம்” (உ) “ஆர்யதாஸங் கல்ப்பார்யதாசுநிதி மித்யாசாஸஸ உச்சயதே”

நீதில் ரூசியைப்பிரதிபித்தாயாகிலும், ஸ்வவிஷயத்தில் ரூசிக்கு கர்ஷிபண்ணினவன் சப்தாதி விஷயங்களில் ரூசிக்கு உத்தபாதகனாகக்கூடாது, அப்படிக்கூடாது. கடல்கிடந்திண்ணலா லோகங்களிலேயேன். நான் அபேகிபாதிருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக நிர்பாத்தியூ திரிவிருப்பவாதிட்டு விதைச்சுமான ஸம்ஸாரத்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளு கிற வுன்னையெழிய வேறொரு நிர்வாககாரியுடையேனல்லேன். எம் அண்ணலே. அபே கிதாநிர்வெக்யாக என்னுடைய ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி. எனக்கு நிருபாதி கல்வாமிபாவகயாலே பென்கிறார். உபேகித்தபாலும் விடமாட்டாமைக்கடி. நிருபாதி கல்வாமி த்வம். அண்ணல் - ஸ்வாமி. ௬௫.

அ. தொன்னுத்தருமப்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தைபுருளிச்செய்தார் — கிழப்பாட்டில்; இதில் - “அஞ்சலென்னவேண்டுமே” என்றும், “இரங்காமகவானனே” என்றும் பலபடியாக அபேகிபாதிநீர், உம்முடைய ப்ராயத்ததை நிர்ணயித்துச்சொல்லீ ரென்ன; நான் ஸம்ஸாரத்தைபுதுத்து உன் நிருவடிக்களிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத் தைப் பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய ப்ராயத்ததைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

பு.—வரம்பிலாதமாயமாய வையமேழமெய்ம்மையே
வரம்பிலாழியேத்திலும் வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்
வரம்பிலாதபல்பிப் பறத்துவந்துகின்றழல்
பொருந்துமாதிருந்தரீ வாஞ்செயுண்டரீகனே. ௬௬.

ப.—வரம்பு இலாத—அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதி ப்ரி னுமல்களையுமுடைத்தான மாய—ப்ரகர்த்தித்தவத்தை ஸ்வாநீரமாகவுடையவனும், மாய— ஆச்சர்யமான ஐந்தாந் சக்த்யாதி கல்யாணருணங்களை யுடையவனும், வையம் ஏழும் - ஸப்த லோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே—அந்ந்ரய்யோஐந்தாய்க்கொண்டு, வரம்பு இல் லாழி—அளவற்ற மான கல்பங்களெல்லாம், ஏத்திலும்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும், வரம்பு இலாத—எல்லாக்காலவொன்றை, கீர்த்தியாய்—அகத்தவ ப்ரஸித்தியையுடையவனும், புன் டரீகனே—தாமரைமலையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பு இலாத—அளவிலாந், பல் பிறப்பு அறுத்து—பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து—அர்ச்சிராதி மார்க்கத் தாலே ஒருதேச மிசேஷத்திலெவந்து, கிள் கழல்—ஸூரிபோக்யமான உன் நிருவடிக்களை, பொருந்தும் ஆ—பொருந்தும்படியாக, நிருந்த—கைக்கர்ய ஸூகமே ஸூகமாம்படி, நீ— என்னுடைய உஜ்ஜிவநார்த்தமாக ஆள்பாத்து ஸஞ்சரிக்கிறீ, வரம் செய்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வரம்பிலாதமாய. அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதிபரி னுமல்களையுமுடைத்தான ப்ரகர்த்தி தத்வத்தை ஸ்வாநீரமாகவுடையவனே. மாயை—ப்ரகர்த்தி. (க) “சுமணியுத்தலுராணவாஜா நாவாலி விஷுமே” என்னக்கடவகிறே. இத்தால்— பந்தமான ப்ரகர்த்தி ரீயிட்ட வழக்கென்கை. மாய. ஆச்சர்யமானஐந்தாந் சக்த்யாதி கல்யாண ருணங்களை யுடையவனே. மாயம் - ஆச்சர்யம். இத்தால் - கிழ்ச்சொன்ன ப்ரகர்த்தியிலே ப்ந் தாய் தக்கிவர்த்தப்ரத்தமாக தேவிரை ஆச்சர்யத்த தேதநர்க்கு தத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்

(க) “அந்ந்ரஸ்யந்ஸ்யார்த்தம்ஸங்க்யாநாம்வாபிவித்யதே”

கொடுக்கைக்கடியா... ஜ்ஞாநசக்த்யாநி குணங்கடையுடையவென்கை. லையமேழும்மெய்ம்
மையே வரம்பிலாழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய். ஸப்தலோகங்களுக்கும் ஸ்தோதாக்களாக,
தந்தாமுடையசேஷத்தவந்தையுணர்ந்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக அந்நயபராயக்கொண்டு அலங்
க்யாதமான கல்பம்மெல்லாமேத்தினாலும் எல்லோராலொண்ணாத சஷ்டகத்வப்பிரதையு
டையவனே. இத்தால் - அசித்தம்ஸர்க்கத்தையறுத்துத் திருவடிக்கொடேசேர்ந்து ரஸித்
துப்போர்த சஷ்டகத்வப்ரதையைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. (க) “**ஈரூபாநுரூ
பபூலயமூஷாநயக்யா வதூரஸடுதிதேரவிலாபுரோகெஃ । வதூரூபாநுரூப
கொடியகூரீ**” வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து. நம்மைப்புகழாதே அபேஷித்ததைச்சொல்லீரே
ன்ன; அஸங்க்யையமான பல்வகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து. பலவகையாவது - தேவநிர்பங்
மதுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க்யாதமாவது - ஒருஜாநியிலேபிறக்கும் ஜ்ரமத்துக்கும் தொ
கையற்றிருக்கை. காலம் அநாகி, ஆத்மா நித்பன், பண்ணிவைக்க வல்ல கர்மங்களுக்கு அஸ்தி
யில்லாமையாலே கர்மாநுணமாக்கப்பிறக்கவிரக்கிற பிறவிக்குத் தொகையிலில்லை. ஜ்ரமங்களை
அறுத்து. வந்துநிங்கழல்பொருந்துமா. அர்ச்சொதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே
வந்து, ஸூரிபோக்யமான திருவடிகளிலே, (உ) “**உபாயவா வாகூரீதூமமெஷ**” என்
கிறபடியே ப்ரதக்ஸ்தித்யநர்ஹமாகப் பொருந்தும்படியாக. திருந்த. (ங) “**தேவாஷ்டு
ஸூரூஷ்டீரூபாயீ**” என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம்பானவற்றை ஸ்மரியாதே கைங்
கர்பஸூகமே ஸூகமாம்படி. நீவருஞ்செய். என்னுடைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக * ஆன்பார்த்
துபிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும். புண்டரீகனே. புண்டரீகாவயவ
னே. புண்டரீகாக்ஷணே! திருக்கண்களே ப்ரகாசாயிருக்கையாலே புண்டரீகென்கிறார்.
(ச) “**விஜ்ஞாநயஜ்ஞோகமூ**” என்னக்கவனுகிறே. இத்தால் - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணு
கையாவது - ஒருவிசேஷகடாக்ஷமென்கை. கக.

அ. தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டி. “**வாஞ்செய்புண்டரீகனே**” என்னுகின்றீர், நம்
முடையவிசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடையபக்கலிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன;
திருமார்விலே பிராட்டிபொழுத்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமு
தல் வேணாமோ, அங்ஙனையொருவிர்ப்பந்தம் தேவரிக்குண்டாகில் என் விசோதியைப்
போகி உன்னக்கிட்டி யடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரிசே
த்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சந்நயம் தேவரிக்கைபார்த்திருக்கிற எனக்கு ப்ராப்ய
மான கைங்கர்யத்தோடு ததுபாயத்தோடு வாசியற தேவரிசே தந்தருளவேணு மத்தனை
யன்றோ வென்கிறார்.

மூ.—வெய்யவளாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேத்துகீர்க்
கைய! செய்யபோதில்மாது சேருமாள்! ஈதனே!
யிலாயவாக்கைகொ யறுத்துவந்துநின்னடைந்
துவதோருபாயரீ யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கக.

(க) “**வரஜாயுததர்பல்யகுணாநசக்யா வத்தும்ஸமேதைபிஸர்வலோகை** । சதுர்
முகாயுர்திகோடிவக்தாரீ” (உ) “**சாயாவாஸத்வமதுகச்சேத்**” (ங) “**ரோபஜகம்ஸ்
மகர்சிதம்சரிம்**” (ச) “**விஜ்ஞாநம்பஜ்ஞம்ததூதே**”
(௪௨௩)

ப-ரை.— வெய்ய-வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜம், தையும், தண்டு-கௌமோதகியென்னும் கதையையும், விஸ்வம்-ஸ்ரீசாங்கதமென்னுமிருவிலையும், வாரும்-நந்தகமென்னும் திருக்குற்துடைவாரையும், ஏந்து-எப்போது நரித்த, சிர்-அழகிய, கைய-திருக்கைகடையுடையனப், செய்ய போதில்-சிவந்த தாமரைவரைப்பிறப்பகமாகவுடைய, மந்து-பெரியபிராட்டியார், சேரும்-நிந்தவாஸம்பண்ணுகிற, மார்பு-திருமார்பையுடையனும், நாதனே-ஸர்வஸ்வாமியானவனே; ஐயிலாய-சீலேஷ்மத்தை பர்க்கியாக வுடைத்தான, ஆக்கை நோய் அறுத்து-சரிமாறிறநோயையறுத்து, வந்து-ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் அடைந்து-நிரதிரபேராய்வுன்னுன் உன்னைப் பாரித்து, உப்பது ஓர் உபாயம்-அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ எனக்கு இல்லாதவைபெல்லாம் தரக்கடவரீ, எனக்கு-உண்கையார் திருக்கிறவெனக்கு, நல்ல வென்மெம்-தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வெய்யவாழ்ச்சுத்துண்டு வில்லம்வாளுமென்று சீர்க்கைய. காவலே பெருநிகன் துறப்பெரிப்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஷ்ரவர்தம் வாத்தஸ்யத்தாலே திருக்கையிலே யேந்தினவனே. வெய்யம்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டிப்படி பிறக்கிற கையிலே திவ்யாயுதங்களை யேந்தினவனே பென்னுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்திபடிபெ பிறக்கிறது தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாபோ, என்விரோதியைப் போக்குகைக்காக வன்றோவென்னகை, “எப்போதுகைமுலா நேமியான் நம்மெல்லினைகடியான்” என்னக்கடவதிறே. செய்யபோதில்முகசேருமாள். சிவந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையனாயிருக்கையாலே ஸ்ரீமாரியாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகருபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி. “அகலகில்லேனறையும்” என்று சொல்லப்பெம் திருமார்பையுடையவனே. இத்தால்-ஆசாயன விரோதிப்பத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்தியுண்டாயிருக்க, அது பகவிராச்யமாய் பகவத்பாரதி விரோதிகளை அழிப்பச்செய்கைக்கு பரிசுமுண்டாயிருக்க, மாத்ரித்தர்ஸந்தியிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, சரிஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கடவேறே வெண்கை. நாதனே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால் — இவன் புருஷசாமரகாதே கையிலே பரிசுமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்னுதான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது. இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தநிதிக்கு எந்தவிலையேயுமோருபாயம் வேணுமென்று தேவரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாயில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; ஐயிலாயவார்க்கை நோயறுத்து. சீலேஷ்மத்தை பர்க்கியாகவுடைய சரிமாறிற நோயையறுத்து. தேஹாத்தமாயிரகளுக்கு பார்த்தநியமான சரிமம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யாதிபாதிபெறுப்பது. “எப்பத்தம்மெய்குந்தமாக்நிறும்புவர்” என்னக்கடவதிறே. வந்துநின்னடைந்து. ஒரு தேசவிசேஷத்திலேவந்து நிரதிரபேராய்வுன்னுன் உன்னைப் பாரித்து. உய்வதோருபாயம். அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. நீயெனக்கு நல்கவேண்டுமே. ஸ்ரியப்பதியாய் திவ்யாயுதோபேதனும் எனக்கில்லாதவைபெல்லாம் தரக்கடவரீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்னக பார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல். அதாகிறது-தருதல்.

அ. தொண்ணுற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விசேஷகடாகுத்துக்கு உம்முடைய தலைவிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தரவேணுமென்னக்கடவிரோவென்று பகவத்பிராயமாக; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிஃய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே ஆலம்பகமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி. நீயேபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றி வயம்புலன்களானையும்

துறந்துறிக்ஞையே தொடர்ந்துகிறதாயினேன்

பிறந்திறந்துபேரிடர் சுழிக்கணின்றங்குமா

மறந்திடாதுமற்றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே. கூஅ.

பு.—ரை.—மாய-ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே ; மறம் துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொருளாழிகையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிற இவற்றைவிட்டு, வஞ்சம் மாற்றி-கீழ்த்தரிமத்தைத் தவிர்த்து, கீழ்புலன்கள் ஆசையும் துறந்து—இந்திரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற - உண்பக்கலாசையை ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன்—தண்ணியனான நான், பிறந்து இறந்து—பிறப்பது சாவதான, பேர் இடர்—மஹா துக்கமாகிற, சுழிக்கண் நின்ற-சுசுரத்தினின்றும், நீங்கும் ஆ-நீங்கும்படி, மறந்திடாது—ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தைமறவாமல், எனக்கு—விரோதி நிரஸந்திலே அசக்தனான எனக்கு, நல்கவேண்டும்—புருஷார்த்தத்ததைத் தந்தருள வேணுமென்றிருர்.

ஸா. மறந்துறந்து. மறமாகிறது-கோபம். அதினெல்லை-பாஸம்ர்த்தி பொருதொழிகையும், பாசர்த்ததிகையும். அத்தையிட்டு. வஞ்சம்மாற்றி. கீழ்த்தரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது - அதுகூலிப்பத்தோற்றி ப்ராதிசுல்பத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் — பொய். கீழ்புலன்களானையும் துறந்து. இந்திரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ் - “பொறியிலேன்” என்றத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச்சொன்ன கோப கீழ்த்தரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். நின்கணையே தொடர்ந்துநின்ற. உண்பக்கலாசையை ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது — பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. நாயினேன். ப்ராதிசுல்ப நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த வித்திக்கு முதலொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற அந்நபகதி. பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்ற நீங்குமா. பிறப்பது சாவதான மஹா துக்க சக்தத்தினின்றும் நீங்கும்படி. “பிறந்து” என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “இறந்து” என்கிறவிது - நாகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே. ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவர்த்தத்தையும் தேவரிருடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மயியாதே, அபேக்ஷாமாதர்த்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிநிரஸந்திலே அசக்தனான எனக்கு தந்திவந்தது பூர்வகமாக புருஷார்த்தத்ததைத் தந்தருளவேணும். “மற்று” என்கிறது விரோதிநிவர்த்தி ஸமநந்தத்திலே லபிக்கும்தாகையாலே. மாய. (க) “ஜீவோயா” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்தத்தை யறுத்து நித்யஸூரிக்களோடே ஒருகோவை யாக்கவல்ல ஆச்சர்யசக்தியுத்தனே. கூஅ.

அ. தொன்னுற்றொன்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசி பிறந்தபின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிசுல்ப நிவர்த்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரச ஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிசுல்பங்களுக்குப் போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி. புருஷகாரமாக, (உ) “ஸூரவாபெவெஷா ரெஷ்யவிஷ்ரூபி”

(க) “மம்மாயா”

(உ) “ஸர்வபாபேப்ப்யோ மோக்யவிஷ்ரூபி”

(கஉக)

என்ற உள் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரண இடொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவச்சதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உள் திரு வடிகளிலே அவிச்சிந்தமான போகத்தைத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

பு.—காட்டிநான்செய்வல்லினைப் பயன்றனாஸ்மனந்தனை
நாட்டிவைத்துநல்லவல்ல செய்யவேண்ணினாரெனக்
கேட்டதன்றியென்னதாவி பின்னைகேள்வநின்னோமே
பூட்டிவைத்தவென்னைநின்னுள் நீக்கல்புவைவண்ணனே. ௧௩௩.

ப.—ரை.— பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனும், பூவை வண் ணனே—காயம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான் செய்—நான்செய்த, வல் லினை—பரபலமானபாபங்களை, காட்டி—யமபடர்க்குக்காட்டி, (“ இந்த பாபபலம் நமக்கு அதுபவிக்க ப்ராப்தம் ” என்று,) பயந்தனாஸ்—பலத்திலே, மனந்தனை— மனத்தை, நாட்டிவைத்து—பூட்டிவைத்து, நல்ல அல்ல செய்ய எண்ணினார் என—செய்ய செயல்களைச் செய்யவெண்ணினாரென்று, கேட்டது அன்றி—கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னது ஆகி—பாபபரகரணம் அகிஞ்சரண என னுடைய ஆத்மாவை, நின்னோமே—உன்விஷயத் திலே, பூட்டிவைத்த என்னை—ஸமர்ப்பித்தவென்னை, நின்னுள்— உன்பக்கல் நின்றும், நீக்கல்—அகற்றுகொழியவேணும்.

வ்யா. காட்டிநான்செய்வல்லினை. நான்செய்த பரபலமான பாபங்களை யமபடர் என க்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாஸமாயுமுள்ள பாபங்களை யொழிய, செய்தவையாய், ரக பரவேசம் பண்ணி அதுபவிக்கவேண்டும் பரபலபாபங்களை. இத்தால் — இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுவார்களென்கை. பயன்றனாஸ்மனந்தனை நாட்டி வைத்து. இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அதுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மனஸைப் பூட்டிவைத்து. நல்லவல்லசெய்ய வேண்ணினார். கொடிய செயல்களைச்செய்ய வெண்ணினார். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மறுபயிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைப்பிறப்பித்துப் பின்னையாய்த் து க்ராமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. எனக்கேட்டதன்றி. என்று கேட்டுப் போந்தவற்றையகற்றி. இப்படி சாஸ்தரத்திலே கேட்டுப்போந்த யமவச்சதையைத் தவிர்த்து. என்னதாவி பின்னைகேள்வ நின்னோமேபூட்டிவைத்தவென்னை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையால் வந்த நீர்மையையுடைய கர்மனனை ! பாபபரகரணம் அகிஞ்சரண என னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. “ காலியாய - நின்றனக்கடைக் கலம் புருத்தவென்னை ” என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். பூட்டிவைக்கையாவது—நீ விடக்கருநி மெம்செய்து மிக்கோராயையாகிலும் - நின்னலாலோர்கண்ணிலேன் ” என்றத்தை ஸ்மரிப் பிக்கிறார். நின்னுள்நீக்கல் புவைவண்ணனே. பூவைப் பூப்போலேநிறத்தையும் ஸௌரு மாய்த்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே ! நிற்பக்கல்நின்றும் அகற்றுகொழியவேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுருமாசரமான் வடிவமுறை ஸர்வகாலமும் விரிசேதிபாதே அதுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். “ பின்னைகேள்வ - என்ன தாவிநின்னோமே பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி. நான் செய்வல்லினைப்பயன்றனாஸ்மனந்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவெண் ணினாரெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே - நின்னுள் நீக்கல் ” என்றவாய். ... ௧௩௩.

சூ.—பிறப்பினோடுபேரிடர்ச் சூழிக்கண்ணின் றுலிக்குமூஃ
 திறப்பவைவத்தொனரீச னைக்கரைக்கோடேற்றமா
 பெற்றுகரியின்னபாத பத்தியானபாசனம்
 பெற்றுகரியமாயனே யெனத்தூதல்கவேனனோமே. க00.

வயா. பிற்பிள்ளைபேரீடர் சுழிக்கண்ணின்ற லீங்குமீத்திறப்பவைத்த. ஜங்கத்தோடே கூடின தாபத்யபுமன மஹா னுசுத்தைவினைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரச்சாத்தில் நின்றும் லீங்குகைக்குப்பான தத்வலிதங்கனை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வலிதங்கனை “அந்து” என்றது - ச்ருதிபாலித்தியாலே. அதாவது - ஸ்வர்க்க தத்வாதாங்கனை வேதார்த்தமென்றிருக்கை. (ச) “வெடிவாடிநாடாபாடி நாமுடிவலி திவாடிம” என்றிறே அவர்கள் நிர்ணயம். இறக்கையாவது - ஈடுக்கை. அதாவது - (உ) “ஊய-ஈடிநெ” என்றபடியே மறைக்கை. ஞானநீசரை. ஸ்வஜ்ஞராகத் தங்கனை அபிமானித்திருக்கும் நீசரை. “பாரும் வைபகத்தொன்றிநின்று வாழ்தலின்மைகண்டு நீசர்” என்றவர்கள் கேவலநீசர்; இவர்கள் ஜ்ஞநநீசர். கரைக்கொடேற்றமா. இவர்களைக் கணாலிலெகொண்டேற்றுகைக் குபாயமாக. (ங) “வெடிநவோராரொதி துலிவோராவராவடி” என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரத்வாவுக்குக் கரையாவது - பகவத்விஷயமிறே. அத்தை லிக்கைக்கு உபாயமாக வேதார்த்தங்களில் சொல்லிவைத்த. பெற்றகரியின்னபாத பத்தியானபாசனம். பெறுதற்கரிய உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பரமபத்தியாகிற பாரஜத்தை. ப்ராப்பனனவளிற் காட்டில் தத்விஷயபத்தி துர்லபமிறே. (ச) “யடபூதிபவிவகநாடி” என்றும், (ரு) “ஃகிவ்வுகரெஸூகி” என்றும், (சு) “வடிவடிவ தாரிசெய்யவடிவஜிவ்விநாடிகி” என்றும் சொல்லக்கூடவதிறே. பாசனம் - மரக்கலம். அத்தாலே - தத்தைலசனிக்கிறது. “நனமாயதானே கைகடும்” என்னக்கூடவதிறே. (ஈ) “யடுவெவடிவண்ணெகெகெ நவடி” என்றும், (அ) “ஹாராஹீபாராநவாவிசனடி” என்றும்-வேதார்த்தங்கள்

(க) “வேதவரதரதார்பார்த்த நார்யதஸ்தீ திவார்திரஃ” (உ) “ஸாச-அதர்சந”
 (ங) “ஸோத்வஸார்பாரமாபநோதி தத்யக்ஷணோபரமம்பதம்” (ச) “யார்பீ திரவிதேகாநாம்”
 (ஐ) “மூக்திஸ்தஸ்யகசேஸ்திதா” (ஈ) “ஸமஸ்தஜுகதாம் மூலேஸ்யபக்திஸ்ச்ஞீராவ்யயி”
 (ஏ) “யமேஸவஸதர்ணாதேதீதஸஸ்பி” (அ) “ஹ்ரதாமீஷா மஸாநாகிஸ்த்”

(தாயக)

உன் திருவடிக்கீழ்ப்பெறுகைக்கு ஸாதகமானபத்தியை உபதேசித்துவைத்ததிறை; அந்த பத்தியை, பெற்றுகரியாயினே. உன் கேவலக்ரபையையொழிய வேறொருவழிபாலே உன் னீழ்ப்பெற இருப்பார்க்கு வித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே. ஸோசத்தில் ஸாத்யந்தவருக்கெல் லாம் ஸாதகமுண்டாயிருக்க அந்நயஸாத்யனு ஆச்சர்யபூதனே. எனக்குநீல்கவேண்டோம். பெறவேண்டுமவை பெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ரபையல்லதறியாத எனக்கு அந்த பத்தி யை தேவரீர் தந்தருளவேணும். ப்ரயோஜனாதார்பர்க்கு போகக்ருகியைப்பிறப்பித்து கத் ஸாதகமானபத்தியைக்கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அந்நயப்ரயோஜனம் அந்நயஸாதகனா யிருந்துள்ள எனக்கு நவததுபலபரிசுரமான அந்தபத்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ௧00.

அ. துற்றோரம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கிற பரபத்தி-விஷயாதாரகனினிள் ளும் நிவர்த்தமான இந்தரியக்களைக்கொண்டு நம்மை அவ்வாதாரகனைபன்னும்தாலே ஸாத் யமன்றோடுவென்ன; அங்ஙனையாகில் ஐதேந்தரியனுய்க்கொண்டு அவ்வாதாரகனை பன்னு வேனாக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறார்.

மு.—இரந்துரைப்பதுண்டோழி யேமரீர்நிறத்தமா

வரந்திருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகிலம்மன்னுரீர்

புரந்தசிந்தையொன்றின்று நின்னபாதபங்கயம்

நிரந்தரம்நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டோம். ௧0௧.

ப-ரை.—இரந்து-தேவரீரைத் தலையாலே யிரந்து, உரைப்பது உண்டு-விண்ணப்பம் செய்யப்படுகிற தொருகார்யமுண்டு; வாழி-உன் வடிவழகுக்கு மண்களமுண்டாகக்கடவது; எம்ம நீர்—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற, நிறத்த—இரு நிறத்தையுடைய நீரு பாதிபந்துவே; மன்னு—இவ்வாதாரகனுக்கு ஸ்வரூபாதுரமான, சிர்—என்மைகளையும், ஸரம்—ஆசரிதாபேகித்தவாக்களையும், தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்-திருவுள்ளத் திலே, வைத்தது ஆகில்—எனக்குத்தா நினைத்ததாகில், பரந்த—சுப்பாதி விஷயங்களிலே பாரந்த், சிந்தை—என்னுடைய மனஸ்ஸு, ஒன்றி நின்றது—உன்பக்கவிலேபொருந்தி நின்றது, நின்ன பாதபங்கயம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நிரந்தரம் நினைப்பதாக-நிரந்தரமாக நினைக் குப்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளப்பற்றியருளவேணும்.

வா. இரந்துரைப்பதுண்டு. (க) “ஸிரஸாயா உதஸ்யஸி” என்கிறபடியே திருவ் டிகனிலே பக்ராமிராஜுய்க்கொண்டுகிழந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பம் செய்யப்படுகிற தொருகார்யமுண்டு. வருத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்பயுத்தமான அவ்வாதாரகனையே அர்த்திக்கிறாகில் இப்படி கூசிக்கொல்லுகிறதென்னென்னில்; தம்முடைய பூர்வ வர்த்ததைப்பார்த்தும், தத்வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்து மருளிச்செய் கிறார். பூர்வ வர்த்ததைப்பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும், கிட்டினாலும் உத்துங்கதையைப் பார்த்தால் அநாதரிக்கிறதோவென்று கூசவேணும். வாழி. அவன்முடம் பார்க்கக்கூசு மண்களாசாஸம்பண்ணுகிறோரென்னுதல்; அவ்வாதாரகனாக்ரு விஷயமான அவன்முடையது ஸந்தித்து மண்களாசாஸம்பண்ணுகிறோரென்னுதல். எமரீர்நிறத்தமா. (உ) “ஈவ்ரகேயொ கீவொடியி” என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையு

(க) “ஸிரஸாயா உதஸ்யஸி” (உ) “ஈவ்ரகேயொ கீவொடியி”

(௧௦௧)

டைப் நிருபாதிபதபத்ருவே. ஏமம் - உறவு. (க) “வலிநாஸபு” என்பும், (உ) “சுலோ
யொவாபுலோஜாத” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - இரத்தல்லது நிற்கவொ
ண்ணுதபடிபையும், மங்கனாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியான வடிவபுடை
யும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. வரத்தருத்திருத்திப்பில்வைத்ததாகில் மண்ணுசீர். இவ்
வாத்மாயுக்கு ஸ்வரூபாநுபுமன நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வாத்களைத்தந்
தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்ததாகில். சீர் - நன்மை. அதாவது நான்
கர்யஸாமரஜபம். இந்த கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவநையை அபேக்ஷித்
கிறார்மேல்; பரத்திந்தையொன்றின்று. சப்தாதிவிஷயங்களை லேபோத்த என்னுடைய மந
ஸ்ஸு, மற்றென்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே ஒன்றிதின்று. நினைபாதபங்கயம் ப்ராப்த
முமாய், நிரதிசய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமன உன் திருவடிகளை. நிற்கும் நிலைப்
பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே. அம்மநஸ்ஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ள
மாகவேணும். என் நினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்தகம், உன் நினைவுக்கே பலவப்பதி
யுள்ளதென்கை. க0க.

அ. நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவநைக்கு சரீர
ஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசத்தியாயி
ருக்க அதாவத்திக்கிற இவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரனுத்துத்தந்தருளுமளவும் நான்
தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறேமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும் அருளிச்செய்ய
வேணுமென்கிறார்.

பு.—விள்விவாதகாதலால் விளங்குபாதபோதில்வைத்
துள்ளுலேனதுனகோ யெழிக்குமாதேழிக்குரீர்
பள்ளியாயபன்றியாய வென்றிவீரகுன்றில்
துள்ளுரீர்வரம்புசெய்த தோன்றலொன்றசொல்லிலே. க0உ.

ப-ரை.—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, ரீர்—கடலிலே, பன்வி—கஸ்வாரந்தருறாகிற,
மாய—ஆச்சரப்படுகனே, பன்றி ஆய—மஹாவராஹமாய பூம்புத்தாணம்பண்ணி, வென்ற—
ஹிரண்யபீனவென்ற, வீர—வீரத்தைபுடைபடுப்ப, துள்ளு ரீர்—தினைக்கொர்த்தினையபுடைப
கடலிலே, குன்றில்—ரீரிலே ஆழக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு, வரம்பு செய்து—அணைசெ
ய்த, தோன்றல்—சகர்வர்த்தி திருமகனே; விள்வு இலாத—விச்சேதமில்லாத, காதலால்—
ப்ரேமத்தாலே, விளங்கு—உஜ்வலமான, பாதபோதில்—திருவடித்தாமரைகளிலே, வைத்து—
நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேனது—அத்திருவடிகளையே தஞ்சுமாக நினைத்திருக்கிறவனைக்கு,
ஊனம்—ஊனத்தைவினைக்குமநான, கோய—ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆ ஒன்று—
போக்கினைத்திருக்கிறதோருபாயம், சொல்லி—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விள்விவாதகாதலால். ப்ரயோஜநாதாங்களைப்பற்றி நெகிழாதே அநந்ய ப்ர
யோஜநாயக்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே. “விளக்க விளக்கமெவிர
ம்பு” என்னக்கடவதிறே. விளங்குபாதபோதில்வைத்து. அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான
திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்யப்ரயோஜநான ஆச்சரிதருடைய ஸர்வி
தியிலே அவருமதிறே திருவடித்தாமரைகள். இத்தால் — நான் ப்ரயோஜநாதாபாயம்

அசித்தம்பந்த மதுவர் த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்தலலால்மேயறுவத்திக்கிறதோ வென்றை. உள்ளுவேனானுளனோ யொழிக்குமா. ஆத்திருவாருகையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு வணத்தை வினைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. வணமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதறுபவஸங்கோசமும். இவற்றை வினைக்குமாதிரே தேஹஸம்பந்தம். “சரீரம்” என்றும், “வ்யாதி” என்றும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறென்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதாமுண்டா யிழக்கிறேனோ. தெழிக்குரீப்பள்ளியாய். தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதா றுச்சுறார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்பாதிஞ்ஞையுத்தனே. தெழித்தை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிறே. கிஸத்தர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதா றுச்சுறார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற இவ்வளவேபன்றிக்கே, ரீருக்கும் செந்துக்குமிறையாத மஹாவராஹமாய் பாநாஸகதபாஸ பூமியை பெடுத்து ஹிரண்யாசுஷிவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினுள்ளுள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே போகமென்கிராக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே ஆழந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சர்வர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலபனுன தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலெவந்து ஸுலபாயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிசோதிகளை யழிப்பச்செய்தும், அகிமாறுஷ்சேஷடிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்ஸமயாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்னையில் பொருளுண்டோவென்றை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அறுவத்திக்கிறது நீ நினைபாஸையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி “இன்னவளவிலே செய்கிறோம்” என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குரீப்பள்ளியாய் பன்றியாய் வென்றிவீர குன்றினால் ஹர்ணூரீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளக்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுவேனானுளனோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே” என்றவயம். ௧௦௨

அ. நூற்றுமுன்றும்பாட்டி. அசித்தம்பந்தம் தேஹாவஸாதத்திலே போக்குகிறோம், ரீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்கனையாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் ரீர்மைக்கும் வடிவமுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மரஸம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருபாகா மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மு.—திருக்கலந்துசேருமாப் தேவதேவதேவனே

திருக்கலந்துதேவதீதி யாகிநின்றநின்மலா

கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்

உருக்கலந்தொழிலா னுரைக்குமாறுரைசெயே. ௧௦௩

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்சுலேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மாற்ப—திருமாற்பையுடையதாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூனிகளுக்கு நிர்வாஹகரைய், திரு கலந்த—நிக்(கீசு)ப்ரசரமான், வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—தேஹயபர்த்தயுகரைய், கரு கலந்த—பொன்போலே புரந்தது, காளமேகம்—கறுத்த (கசு)

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-கர்ஷணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மகநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாத—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமாள், பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்சிலேஷித்து, அந்த ஸம்ச்சிலேஷத்தில் அதிசயங்கித்து “அகலகில்லேனிறையும்” என்று நிதம்பாஸம்பண்ணுகிற திருமாய்வையுடையவனே. பத்திரோடு மூத்திரோடு நித்யிரோடு வாசியற, (க) “ரொஹிதேயமுகாநாது” என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்சரியாததான பிராட்டி, தான் நித்யஸாபேசைக்கூறாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) “பத்ர உத்ரேஸ்யாபுரஸூனிரேவா” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருகிபிறந்தவனாய் ப்ரபயரான நித்யஸூனிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகளுனவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்திமிலே பெயரிடத்துக் கைநீட்டுகையே பாத்தரையாரிருக்கும் நித்யஸூனிகளுக்கு நித்யாநுபாவகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலர், ரிசப்ரகாமான வேதத்தாலே ப்ரபிரபுதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (ங) “ஹிதூகெவகூதிஸபெதூ” (ச) “தஹிஷ்டேவரபெவரே ஸவரபஸூநிஸகரப” (ஊ) “ஸவஹதபாஸ்பா” இத்யாநிவாக்யங்களாலே ஸூயிபிபிதிவ்மென்ன, ஸூனிரிபோக்பதற யென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகனையென்ன, இப்படிக்களாலே வேதைக ஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய், பொன்போலே புரத்தாக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, கர்ஷணனே. கரு - பொன், (க) “நீலகொயரேபுலு விரோஹேபெவரபுர” (ச) “கஜரபரேதா வஹபாலிரபரே” என்று - விரோஹத்தையும் அவதாரஸௌ லப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே, (அ) “தவரோஸ்யு கரபுலு” என்னுமாப்போலே நீசையுள்ளையுடைய காளமேகமென்னவுமாம், கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹாமாய் ஆகர்க்க முமான வடிவோடே கர்ஷணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்சரிதர்க்கு ஸுலபனாவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெய்யே. ஸூயிபிதி, * அபர்வதுமமர்க்காநிபதி, ஹேயப்ரத்யநீயன், விலக்ஷண விரோஹயுக்தன், ஆச்சரிதஸுலபனென்று நிர்ந்தோஷப்ரமானா ப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவமுகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். கடுங்.

அ. நூற்றுநான்காமாட்டு. (க) “பத்ரோஷிபஹோஷி” என்றும், (க) “புலு யஹிஸ்தோஷிபஹோஷி” என்று மித்யாதிகர்த்தாலே விரோதிபாபுத்தைப்போக்கி, (க) “வகக்ஷிபுரண” என்கிறபடியே சம்மை யதூபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, “உரைசெய்” என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபர்த்தக நிரஸாஸமர்த்தனுயிருக்க, நான்கர்ம தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யதூபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) “நச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்” (உ) “யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திரேதவா” (ங) “ஹரிச்சதேஸக்ஷமீச்சபதர்யென” (ச) “தந்திஷ்டேஹேபிரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய” (ஊ) “அபஹதாபம்மா” (க) “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேகவபாஸ்வா” (எ) “அஜாயமாநோபஹுதாநிநாயதே” (அ) “நவமாஸந்தர்கர்ப்பம்” (க) “யத்கரோஷியதச்சாஸி” (க) “தர்வயயஜ்ஞஸந்தேயாயஜ்ஞா” (க) “ஸததம் கிர்த்தயந்த”

அசித்ஸம்பந்த மதுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்சரிதவத்ஸலால்லாமே யதுவர்த்திக்கிறதோ வென்னை. உள்ளுலேனதுன்னோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோனைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விராடு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவததுபவஸங்கோசமும். இவற்றை வினைக்குமகிறே தேஹஸம்பந்தம். “சரீரம்” என்றும், “ஸ்யாதி” என்றும் - பர்பாயமிதே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதாமுண்டா யிழக்கிறேனோ. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்சரிதாறுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌஸ்ப்யதிருநாயுத்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை, பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்சமாண ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்சரிதாறுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறையாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷணென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றிலுள்ளுள்ள நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகும்நிலைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழூர்த்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அவினசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதிலியனான தேவரீர் ஆச்சரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுஸ்பாயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்சரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அகிமாதுஷ்சேஷடிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்னையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அதுவர்த்திக்கிறது நீ நினைபாமைமிதே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி “இன்னவளவிலே செய்கிறோம்” என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் அன்னாரநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுலேனதுன்னோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே” என்றர்வயம். க0உ.

அ. நூற்றுமூன்றாம் பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவலாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறகென்னென்ன; அங்ஙனையாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவமுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருபாக்காச மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மு.—நீருக்கலந்துசேருமாப் தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தலேநீதி யாகிரின்றிரின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிலிலா துரைக்குமாறுரைசேயே. க0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்சுலேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்ப்பையுடையதாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—நிக்(பிசு)ப்ரசாமான், வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிரின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—தேஹப்பர்த்தநீதனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகுந்தது, காளமேகம்—கறுத்த (க௩ச)

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-கர்ஷணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மகம்பண்ணி, ஒழிவு இலாத—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—ஆருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசெருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்சேஷித்து, அந்த ஸம்ச்சேஷத்தில் அநிசங்கித்து “அகலகில்லேனிறையும்” என்று நித்பவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவனே. பத்தரோடு முத்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (க) “ராவஸு ரீர்வஸுரமுக்தாநாடி” என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்சயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேகையாம்படியவற்றோடு தேவரீருடையபெருமை, தேவதேவதேவனே. (உ) “யத்ரு வஹெரஸூரபுராஸூனிரெவாடி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோகநுசிபிறத்தவன் அபாச்சயரான நித்யஸாபிகளுக்கு நித்யாநபாவ்யனய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே, தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டுகையே பாத்தரபாபிருக்கும் நித்யஸாபிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதரீதியாகிநிறை நிம்மலா, நித்யாகரமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாப் நின்ற ஹேயப்ரத்யரீகனே, நீதி - ஒழுக்கம், அதாவது - ஸ்வபாவம். (உ) “ஹீயுமெகசூரபுரவெதஸு” (ச) “தவிஷ்ஷாபவாஸம்பவெஹெஸூரபுரவெதஸு” (ரு) “ஸவஸுதவாஸுபா” இத்யாதிவாயங்காளாலே ஸூபி பதித்யமென்ன, ஸாபிரிபோக்யதை யென்ன, ஹேயப்ரத்யரீகதைமென்ன, இப்படியும்காளாலே வேதாதக ஸமதிகம்யென்னகை, கருக்கலந்த காளமேகமேனியாய, பொன்போலே புறத்திற்கு கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, கர்ஷணனே. கரு - பொன். (ச) “ஹீயுமெகசூரபுரவெதஸு” (ரு) “ஸவஸுதவாஸுபா” (எ) “சுஜாபரீகநா வஹுயரவிஜாபு” என்று - வித்தாஹத்தையும் அலதாரஸை ஸப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) “தவரீஸபு கருநாடி” என்னுமாப்போலே ரீகராயுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம், கரு - கர்ப்பம், இத்தால் - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷணமுமான வடிவோடே கர்ஷணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்சரிதர்க்கு ஸூலபன்னவென்னகை, நின் பெயருருக்கலந்தொழிலிலாது உரைக்குமாறுசெய்யே. ஸூபிபதி, * அபர்வமமடர்காநபதி, ஹேயப்ரத்யரீயன், விஷகந விச்சஹயுத்தன், ஆச்சரிதஸூலபன்ன என்று நித்த்தோஷப்ரமாரா ப்ரதிபாத்தான உன்னுண்களுக்கு வாகசமான திருநாமங்களை வடிவழிகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... கடுக.

அ. நூற்றாண்காம்பாட்டு, (க) “யத்ருவாஸிபுரூபாலி” என்றும், (கௌ) “நீரூபஸூரபுரூபாலி” என்று மித்யாநிகரமத்தாலே விரோதிபாபுத்தைப்போக்கி, (க) “ஸவஸுதவாஸுபா” என்கிறபடியே ஸம்மை யதபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, “உரைசெய்” என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபாத்தக நிர்வாஸஸம்பத்தனாபிருக்க, நான்கர்மதாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழந்து இடைவிடாதே யதபவிக்கும்படி, பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) “சர்வரீஸர்வபூதாநாம்” (உ) “யத்ருவாஸிபுரூபாலி” (ரு) “ஹீர்ச்சதேஸக்யம்ச்சபதர்யென” (ச) “தத்திஷ்ணோபிரமம்பதம் ஸதாபச்சயந்தி ஸாஸ்ய” (ரு) “அபஹதபாபம்” (சு) “சீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸவரா” (எ) “அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே” (அ) “நவமாஸத்தம்கர்ப்பம்” (க) “யத்தரோஷிததர்நாலி” (கௌ) “தர்வயயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா” (கக) “ஸததம் கிர்த்தயந்தி”

மு.—கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை
இடந்து கூறுசெய்தபல் படைத்தடக்கைமாயனே
கிடந்திருந்து நின்றுங்கு போதுநின்னபொற்கழல்
தொடர்ந்து விள்விலாததோர் தொடர்ச்சிநல்கவேண்மே. கடுபு.

ப-நா.—கடு-பிரக்கொடியனுன, கவந்தன்-கபந்தனுடையவும், வக்கரன்-தந்த
வகரனுடையவும், கரன்—கரனுடையவும், முரன்—முரனுடையவும், கிரம்-அவை-தலைகளை,
இடந்து—தள்ளி, கூறு-செய்த-சிறும் பிரம்மாக்கின, பல்-படை-பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்
களை, தடம்—குளிர்த்த, கை—திருக்கைகளிலேதறித்த, மாயனே—ஆச்சர்ய சக்தியுட்க்கினே;
கிடந்து இருந்து நின்று இப்பங்குரீபாதம்—கிடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் நிற்கும்-
போதும் ஸஞ்சரிக்கும்போதும், நின்ன-வகுத்த சேஷியானதேவரீருடைய, பொன்-கழல்
தொடர்ந்து-ஸ்பர்ஹணியமான திருவடிகளைப் பின்சென்று, வீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்
ச்சி-இடைவிடாதபடியான ஒரு ஸ்வபாவத்தை, நல்கவேண்டும்-எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

வ்யா. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. அற வெட்டியனுனகபந்தன்,
தந்தவகரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிந்காட்டில் கபந்தனுக்கு
வெட்டிமையாவது - பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் விசம்புர் தேடுகிறதையே
எதிர்ப்புகொக்கவந்த வெட்டிமையைவினைத்து வெறுக்கிறார். இடந்துகூறுசெய்த. அவர்கள்
தலைமன்னையையிடந்து சரிக்களை, (க) உரிநூலிணுபாடுபெட்டியு ” என்கிறபடியே
சகலமாக்கினவனே. அஸுரராஜைஸர்களை யழிப்பச்செய்தப்போலே என்னுடைய பாபருப
மான ப்ரதிபத்தகங்கையழிப்பச்செய்யவேணுமென்கை. பல்படைத்தடக்கைமாயனே. அவர்
களையழிப்பச்செய்கைக்கும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்சரிதரைக் குளிர்த்தடவக்கடவ
திருக்கையிலேதறித்த ஆச்சர்யசக்தியுட்க்கினே. ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அது
தானே அதுகூலர்க்கு ராஜகுமாயிருக்கை ஆச்சர்யமிறே. என்னுடைய விரோதியைப்போக்
குதைக்கு திய்யாயுதங்கள்வேண்டா, இரங்கவமையுமென்கை. (உ) “ எவ்வூவுடையுடைய
ஹஸபபட்குரிஷ்டி ஸ்ரீரேகனது-ஹி ” என்றும், “ அணியிருதாமரைக்கையை யந்தோ
அடிச்சியோந்தலைமிசை நீ யணியாய் ” என்றும் - ஆச்சரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குந் கையிறே.
தடம் - குளிர்த்தி. ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டியவென்னென்ன; கிடந்திருந்து நின்று
யங்குபோதும். (ஈ) “ ஸூலீநாஸாயநாஸா தீஷ்டஹாயகிகு-உவா ” என்கிறபடி-
யே - கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹயாத்தை நடக்கும்
போதும். நின்னபொற்கழல். வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய ஸ்பர்ஹணியமான திரு
வடிகளை. தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. தொடர்ந்து
விள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்மே. மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வ
பாவத்தை யெனக்குப்பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால் - அது
பல விரோதிகளை தேவரீரேபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்பர்ஹணியமான தேவரீர் திரு
வடிகளை இடைவிடாதேயதுபவிப்பேனாகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்ற தாய்த்து.

(க) “ சிந்நம்பிந்நம்சனார்த்ததத்தம் ” (உ) “ அப்யேஷபர்ஷ்டேமமஹஸ்தபத்மம்
கரிஷ்யதிஸ்ரீம் தந்த்ரமுந் ” (ஈ) “ ஆஸீநாவஸ்யநாவா திஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா ”
(ககச)

அ. தூற்றைந்தாம்பாட்டு. நான்சொன்ன உபாயங்களி லிழியாதொழிகைக்கும் நான்செய்தபடி. காண்கையொழிப போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிரட்டி புருஷகரமாக குறுகிகரான தேவரீர் விஷயிகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்கும்வ னுக்கையிலே உபாயந்தரா பேசைக்கில்லை, தேவரீர் வடிவமுகில்வயமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடி பெய்கிறார்.

மு.—மண்ணையுண்டுமீழ்ந்துவின் விரிந்துகொண்டளந்தமென

கண்ணுளவில்தில்லையென்று வென்றகாலமாயினும்

பண்ணுவென்றவின்சொல்லும்கை கொங்கைதந்தபுத்தியக்

கண்ண! நின்னவண்ணமல்ல தில்லையெண்ணுமவண்ணமே. ௧௦௫.

ப-ரை.— மண்ணை உண்டு—ப்ரளயபத்திலே லோகங்களை யடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து—ஸர்ஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடி காணப்படுபபட்டிட்டு, பின்—ஸர்ஷ்டமாபின்பு; (அஜ்ஜுகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க,) இரந்து—அவன் பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்றிரந்து, கொண்டு—நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்டு, அளந்த—திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண்—பூமியானது, கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று—நம்கடாகூத்திலே நிலிசிற்றும்மொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று, வென்ற—வைபவதார்த்தங்களும் தன்னை யிலே அகப்படுத்தி. வைகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலம் ஆயினும்—காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், பண்ணை—இசைகளை, வென்ற—வெற்றிகொண்ட, இன் சொல்—இனிய பேச்சையுடையனாய், மங்கை—மங்கைப்பருவத்தை யுடையனான பெரியபிரட்டியாருடைய, கொங்கை—திருமுனைத்தத்திலே, தங்கு—பொருந்திவந்ததிக்கிற, பக்கயம் கண்ணு—புண்டரீகாகூதே, எண்ணும் வண்ணம்—தேவரீரை விடைவிடாதே அதுபவிக்க வேணுமென்ற மனோரதபரகாரத்துக்குஹேது, நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை—உள்வடிவமுகல்வது வேருென்றில்லை.

வ்யா. மண்ணையுண்டுமீழ்ந்து. ப்ரளயபத்திலே அபேகையாதிருக்க ஆபத்தே முதலாக, வரையாதே. இஜ்ஜுகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து காசித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி ஸர்ஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்—தன்பக்கல் விமுகரானானவிலும் வத்தலென்கை. பின் இரந்துகொண்டளந்து. ஸர்ஷ்டமாபின்பு அஜ்ஜுகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க, அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து, இத்தாறுக்கு த்ரைலோக்யலாமாஜ்யத்ததைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதார்த்தசபுவநத்தி லுண்டான ஸகல சேதநர்தலையிலும் உன்றிருவடிகளைவைத்து. இத்தால் - விமுகரானானவிலும் சிலவானுமாய் ஸாலபனுமாயிருக்கும்வென்கை. தன்னை அழியமாறித் தாழ்ந்தகையிறே - சிலம். எல்லாந்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையிறே - வெள்ளப்பயம். மண்கண்ணுளவில்தில்லையென்று. விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தருளுகைக் கடிபென்னென்னில்; இஜ்ஜுகத்துக்குக் கடாகூதமொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. வென்றகாலமாயினும். வைகலபதார்த்தங்களும் தன்னையிலே அகப்படுத்தி. வைகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனாவனே. இத்தால் - ஸர்ஷ்டபாதிருக்கு கரீமீயித்தும் அர்யசேஷத்தவந்தால் முறைபயிற்றும், இப்படி காலவச்சரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்லது காலத்தை ஐயிக்க விரகில்லையென்கை. (க) “காலவஸவயதேபகூ நகாலஸ்தந்த்ரவைப்படி” என்னக்கட

(க) “காலவஸவயதேபதர் நகாலஸ்தந்த்ரவைப்படி”

(ககள்)

பாதிசுலித்தானா யமனோடே கூட்டுகையுமிதே தேவர்க்கு ஸ்வபாவம். அன்று. காலநே மியாலே இத்தாதிசுலிக்கு ஆபத்துவந்தவன்று. அறுத்தவாழி சங்குதண்ணிலேயும் வாளு மெந்தினும். ஸபரிசுரான காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே அவன் தலையறுப்புண்டபின்னும் தேவர் களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ! என்று, “கைகழலாநேமியான்” என்கிற படியே நியாயுததரனாயிருக்கிறபடி. தொறுக்கலந்தலுணமல்தொழிக்க. இத்தாதிசுலிக்கு அஸுர னால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று - சீழ், இத்தானால் பசுக்களுக்கும் இடைய ர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லுகிறதேமல். பசுக்களுக்கு அதுபவ விராச்ய மான ஆபத்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷயான இத்தா னால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அதுபவித்தே அதுமாய்த்து. அன்று. (க) “மொமொவீ ஐதவஹூலேதீவாஹூ” என்கிறதசையிலே. தொறு-பசு. குன்றமுன்பொறுத்தநீன்புகழ்க் கலால். கோவர்த்தகத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன்கல்யாணருணத்துக்கல்து. இத்தான் ப்ரா திகுலயத்தில் வ்யவஸ்தித னல்லாமையாலே, அழியச்செய்யும்வ்யயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினுனென்கை. “முன்” என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன்பென்கை. “வரைமுனேந்தும்” என்று - அவன் அடியாலானே தரிக்கச்செய்தேயும், அவன் லென்குமார்பத்தை யறுஸந்தித்து “பொறுத்த” என்கிறார் இவர். ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சமே. வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்ஷிதம் எனமஸஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோ ஜஸாத்ரபாரான இத்தாதிசுலிக்கு ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாமிநாதத்துக் குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன்ஆபத்தைத்வத்துக்கல்து என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்வேஹமில்லை பென்றதாய்த்து. சுரு.

அ. ஸூற்றேழாம்பாட்டு. சீழிரண்டுபாட்டாலே - தமக்கும் தம்முடைய திருவுள்ளத் துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவமுடைய ஆபத்தைத்வத்தையும் பேசு னார்; இதில் - அந்த ஸங்கவிரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலமான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே போக்கின உன் திருவடிகளுக்கல்து வேறொருவிஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

மு.—காமிசினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டரன்

மாசினத்தமாலிமான் சுமாலிகேசிதேனுக்கன்

நாசமுற்றலிழநாள் கவர்ந்தநீன்கழற்கலால்

நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திதேனெம்மிகனே.

சுரு.

ப-ரை.— எம் ஈசனே - எனக்கு நிரவாஹகனாவனே; காய் - ஸாத்திகரைக்கொன் றல்லது கில்லாத, சினத்த—கோபத்தையுடைய, காசி மன்னன்—காசி ராஜனும், வக்கரன்— தந்தவந்தும்; பவுண்டரன்—பெண்ணடாகவாஸுதேவனும், மா சினத்த மாஸி—மிகக்கோ பத்தை யுடையனான மாஸியும், மான் சுமாலி—மஹான ஸுமாலியும், கேசி—ஸ்வர்க்க வாலிகளான தேவர்களுக்கு பாதகனான கேசியும், தேனுக்கன்—பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்

(ச) “கோகோபிஜுஸங்குல மநிவார்த்தம்”

(கரு)

பயங்கரான தேறுகாஸூரனும், நாசம் உற்று—துக்கத்தை யறுபவித்து, விழ—மீராய் லிழும்படி, நாள் கவர்ந்த—ஆபுஸ்ஸைவாங்கின, நின் கழற்கு அலால்—உன் திருவடி.களில்ல லது, நேசபாசம்—பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும்—எந்ததசையிலும், வைத்திடேன்— வைவேனென்கிறார்.

வ்யா. காய்சினத்தகாசிமன்னன். காயும் சினத்தையுடைய காகிராஜன். ஸாத்வீச ரைக்கொன்றல்லதுயிடாத கோபத்தையுடையவென்னகை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படி யிருக்கும் தந்தவகரன். பவுண்டிரன், “சக்வரோஹம்” என்றிருக்கும் பெனண்டாக வாஸு தேவன் மாசிணத்தமாலி. பெரியசினத்தையுடைய மாலி. மானிதமாலி. மஹாஹுன ஸு மாலி. சினத்தையுடையனுமாய் பந்தாகாரனுமா யிருக்கும்வென்கை. கேசி. வ்வர்க்கவாலி கவான தேவதைகளுக்கும் பாதகனை கேசி. தேனுக்ண்.கர்ஷணனை அதுவர்த்திக்கிற இடை யர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரான தேறுகன். இவ்வாஸூரவர்க்கத்தினுடைய க்ரோனர யத்தைப்பேசிற்று - தம்முடைய பாதிபந்தகங்களினுடைய க்ரோனரயம் தோற்றுக்கைக்காக. நாசமுற்றுவிழ நாள்கவாந்த. துக்கத்தை யறுபவித்து மீராய்விழும்படி. ஆபுஸ்ஸைவாங்கின. நாசம் - துக்கம். “விழ்தல்” என்று - விடுதலாய், ப்ராவணை விடும்படி. பென்றுமாம். இந்தால் - ஆபித விரோதிகளை வ்லசத்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ரோமாக வகித்தபடி. நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன். விரோதிகிரஸர சிலனான உன் திருவடி களில்லது, பக்தியாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வைவேன். பந்தகமாகையாலே பக்தி யை”கயிறு” என்கிறது. “எட்டிநேருகாண்டெனும் கயிற்றினால்” என்னக்கடவகிறே. எம் னசனே. என்னாசனே. விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபங்களைபும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரோமத்துக்கு விரோதிகான பாபங்களைபும்போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துக்கைக்கடி. இத் தையுடையவனுகைபென்கை. கோள.

அ. நூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசயில்லை நெஞ்சம்” என் றும், “நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்” என்றும் சொல்லக்கடவ கிறே, இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அறுபவிக்கப் பார்த்தாலோ வெண்ண; போக மோகந ஸுகங்களை அறுபவிக்கப் பெற்றாலும் உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமென்னு மாகையோ புதிய மற்றென்றை விரும்பேனென்கிறார்.

மு.—கேடில்சீர்வரத்தனய்க் கெடும்வரத்தயனாரன்
நாடினோடோட்டமா யிரத்தனோண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும்
கடமோசையல்லதோன்று கொள்வனோகுறிப்பிலே. ௧௦௮.

ப-ரை.—கேடு இல்—அழிவில்லாத, சீர்—ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தன் ஆய்— பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடைய னாயிருக்கிற, அயன் நாடினோடு—ப்ரஹ்மானுடைய ஸத்ய லோக ஸம்பத்தையும், கெடும்—எல்லாம் தன்னாலே அழியும்படி, வரத்து—பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற, அரன் நாடினோடு—ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டம் ஆயிரத்தன் நாமு—ஆயிரக்கண்களையுடையனான இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோக ஸம்பத்தையும், நண்ணி னும்—பெற்றாலும், வீடு அது ஆன—பாமபுருஷார்த்த ஸகண்மமாகிற, போகம் எய்தி—

போகத்தைப் பாரித்து, வீறு இருந்தபோதிலும்—நிரதிரயாந்த நிரப்பராயிருந்தபோதினும், கூடும் ஆசை அல்லது—உண்ணக்கூட வேணுமென்று மானசயல்லது, ஒன்று—வேறென்றை, குறிப்பில் கொள்வதே—நெஞ்சால் நினைப்பதே வெள்கிறார்.

வ்யா. கேடில் சீர்வர்த்தனயக் கேடும்வர்த்தயனரன். கேடில் சீர்வர்த்தனய - அயன், கேடும்வர்த்தனய - அரன். அழிவில்லாத ஸம்பந்தையுடையதும்படி. பகவத் பரணாதத்தை யுடையது யிருக்கிற பரஹ்ம, ஸர்வத்துக்கும் தன்னாலே உபனம்ஹாரமாய்ப்படி. பகவத்பரஸாதம்பெற்ற ருதரன். அதவா, அழிவில்லாத ஸம்பந்தையுடையது வரபரதாநக்ஷமனான பரஹ்மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தை யுடையது வரபரதாநக்ஷமனான ருதரனும் என்றமாம். நாடினோடு நாட்டமாயிரத்தன் நாடுண்ணினும். இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராக்ஷனுடைய நாட்டையும் பெற்றதும். நாட்டம் - கன், “நாடு” என்று நாட்டிலுள்ள விஷயங்களை நினைக்கிறது. அதாகிறது—பரஹ்மருத்ரா திகளுடைய மூலனைப்பட்ட லீசுவரத்தை நானோருத்தனும் பெற்றதும். இவ்வைவ்வயம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்சயத்திலே ஸம்பாவனை யில்லைமே; கூடாதது கூடினதும். வித்தானபோகமெய்தி. அதுக்குமேலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற போகத்தைப் பாரித்து. மோகநாகிறது - ஸம்ஸாரநிலர்த்தி மாந்ரமாதல், ஒருதேசவிசேஷ பார்ப்பியாதலன்று. கைங்கர்யபோகமென்கை. வீற்றிருந்தபோதிலும். கைங்கர்யோப கரணங்கள் குணவற்றிருந்தபோதினும் மென்னுதல்; நிரதிரயாந்த நிரப்பரானயிருந்தபோதினும் மென்னுதல், கைங்கர்யோபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாந்ரத்தாலே உண்டாமதிறே. போகமோகநங்கள் ஏகாச்சயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும். கூடாமாசையல்லது ஒன்று கொள்வதே குறிப்பிலே. உண்ணக் கூடவேணுமென்று மானசயல்லது வேறென்றை நெஞ்சால் விரும்புவதே. (க) “யதேபாநகா மெடுகிணவ்யுரேகிணவ்யுரகொவ்யுதா | வலிவலிநகாநேகெபவ்யு ஹதிஸிவ்யுரகாநயி” (உ) “விஜ்ஞாநமயகிணவ்யுரகாநயி” என்றிறே பகவத்ஜ்ஞாநபத்திகள் ரஸித்தவர்களுடைய வார்த்தை. சு0.அ.

அ. நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - நம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன ஆசை ஸ்வயந்த்ராலே அநவாதபரவண்பண்ணியும் * ஸததம் கீர்த்தநம்பண்ணியும் பெறுவாருடைய ஆசைபோலே யிருந்ததி!, “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நினைக்கவேண்டுமே” என்றும், “திருக்கலந்துசேருமாந் தேவதேவதேவனே” என்றும் தொடங்கி, “நின்பெயருருக் கலந்தொழியிலா துரைக்குமா துரைசெய்” என்றும், “கூடாமாசையல்லதொன்று கொள்வதே” என்றும் பேசினீசேயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சய குணசேஷத்தங்கள் எண்ணப்பெரிக்க காலகேஷபார்த்தமாகப் பேசினின்றவிய்த்தனை, அதுதானும் வேததங்களுமவைதிகபுருஷர்களும் பேசிப் போரக்கானையாலே பேசினே னித்தனை யென்கிறார்.

மூ.—சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினய்சுருங்கியும்

பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்துபெற்றியோம்

சேருக்குவார்கள் தீக்குணங்கள் தீர்த்ததேவதேவனென்

றிருக்குவாய்புனித்கணங்க ளேத்தயானுமேத்தினென். சு0க.

(க) “தர்மார்த்தகாமைகெந்தல்ய முக்திஸ்தலயகசேஸ்திதா | ஸம்ஸதஜகதாமமூலேயல்பயத்திஸிவ்யுரகாநயி” (உ) “விஜ்ஞாநமயதிதம்பார்ப்தம்”

(கசக)

அ. தூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. (க) “தவிப்பாறொலிவநுலி” என்கிறபடியே அஸ்பர்க்குட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் முகிகணக்களும் ஏத்திப் போர்த்தலியைத்தை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போர்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்வேன், தன் செல்லாமையாலே புசுழ்ந் தானென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, கீழ் “ஏத்தினேன்” என்றதற்கு கூறபணம்பண்ணுகிறார்.

மூ.—துயரூபமன்றியுஞ் சுரும்புலாவுதண்ணோய்

மாயநின்னைநாயினேன் வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்

நீயுநிக்குறிப்பினிற் பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்

பாயலோபேத்தரிசித்தம் மெயவேலைவண்ணனே. சுகர.

ப-ரை.— சுரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாநின்றன, தன்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்தழாய்ப்மாயாலே அலங்காரத்தையு, மாய—ஆச்சர்யசக்தியுடனாய், வேலை நீர்பாயலோடு—திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், வேலைவண்ணனே—கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவோடும், பத்தர் சித்தம்—ஆச்சரிநருடைய ஹந்தயத்திலுண்டான சைகலாபக்களும் போய் படி, மெய்—நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே—ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை—தேவரினா; துயரூபம்—பரிசுத்தத்தையும், அன்றியும்—அபரிசுத்தத்தையும், நாயினேன்—நிலிரீகனுமானநான்; வணங்கி—திருவடிகளிலே தலையாசவணங்கி, வாழ்த்தும்—சுது எலாம்—வாயாரவாழ்த்துகிற வினாவெல்லாம், நீயும்—பொதுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்ருறிப்பினில் பொறுத்து—உன் திருவுள்ளத்திலே பொறுத்து, நல்கு—நர்ப்பாசெய்தருளவேண்டும்.

வ்யா. துயரூபமன்றியும் (உ) “கேசுதூரூபமொருநா தூரூபமொருநா” என்கிறபடியே தேவரிருடைய ஈவரத்தவத்தை அதுவந்தித்து நான்யோகப்பென்று பரிமாறியும், ஆகக்ஷமகான தேவரிருடைய வடிவைக்கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியென்று புத்தியண்ணாதே பரிமாறியும். அதலா, (ங) “நவநீரோமே நவஸூரோ வலிகூரிகு விஷிதே” என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே சத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தல்வருபத்துக்கு அஹங்கார மமகாரங்களால்பிறந்த அசத்தியையும் புத்தியண்ணாதே பரிமாறியும் போர்த்தென்னதுமாம். சுரும்புலாவுதண்ணோய்மாய. தம்தன்மையையும் அத்தலையில் வைலக்ஷணயத்தையும் பாராதே யோகப்பென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. வண்டுகள் அபிரிவேசெக்கும் திருத்தழாயாலே அலங்காரதமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷிதங்களை யுடையவனே!; திரியக்குக்களுக்கும் ஸ்பர்ஷை பண்ணவேண்டுமபடியிதே போக்பயதயிருப்பது. ஒப்பணியும்குணசேஷிதங்களாமய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. நீன்னை. ஸர்வாதிசுயம் பரமபாவரூபம் ஸூரிப்போக்பயது யிருக்கிறவுன்னை. நாயினேன். உன்னுடைய உத்தர்ஷத்துக்கு அவதிரியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதிரியில்லை யென்கிறார். நாயினேன். திறந்த வாசலெல்லாம் துழைந்து துழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூ(ஸூ)தனாய், தேவரிட உகந்து தொடியும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படி ஸ்வருபத்தையுடைய நான். வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம். ஒன்றைச்செய்து அதுக்கு கூறாமணம் பண்ணுகிறேனோ, திருவடிகளிலே தலையாசவணங்கி வாயாரவாழ்த்திப்போருகிற இடெல்லாம்.

(க) “தத்திப்பாரோலிபயலு” (உ) “கேசுதூரூபமொருநா தூரூபமொருநா” விசுத்திப்பா மாமதா” (ங) “நவநீரோமே நவஸூரோ வலிகூரிகு விஷிதே”

லாம் பகவதின் தையிலேயே இருக்க. மூலிய்டோள்செய்து நின்றசெற்றத்தின் வெந்தலரிக்கும். எதிரிலாத புத்தந்தைப்பயன்ணி, உன் சோபாக்கியாவே தந்தானைக்கருக்கும். மதராஸு ரோடெ யாலியலினி புத்தந்தைபயந்த இவர் 'மூலியலாதபோர்' என்றொது. அவர்கா இருர் - சிகபாலும் வாலியும் முதலானவர்கள். வத்தின யெந்தலவருமென்பர். வர்வாநிக னுன உண்ணவந்து பாயிக்கலாமென்று ிரிசன் சொல்லாநின்றான். (௪) " மஹாபுத்ரேய வ்யாபாரி சகூதரோஸ்து லோகிவா வஸஸ்துபேதமஸ்துபேதேதேவ வபேவ்யபென " என்று சிகபாலிமாசுத்தந்தைச்சென்னான் ஸ்ரீபாசாபகவார்; (௨) "ஸாநி வாஸாஸம கிசுபுரோஸம சூசாஸு கிபு " என்று வாலியுடைய பாகதிர்பாப்திவபச்சொ ள்ளான் ஸ்ரீ வாலிபெகவார். சூதவார். உண்ண நித்தந்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்பட குணப்பாவத்தாலே உண்ணப்பெறாமென்று பறாங்கிகள் சொல்லுகையாலே. எம்மாய். ஆச்சிதருடைய அபாநகலிப்பொதுக்கக்கடியான தயாகல்காநாத்தயாச்சய குணக்கிள எணக்கு பாலகிப்பித்தவனே. காலினேன செய்துநற்றம் நற்றமாவெனொர். அர்பகதிரபப் உண்ண பர்த்திருக்கிறான் பாலாநிகமாகச்செய்த குந்தந்தையும் குணமாகக்கொண்டனவே ளும். குணநீரென. ஜகத்துக்கு நிருபாநிகசேஷியானவனே. இந்நாந்நாந விபாக விரிந்திகே இருத்திருபாக இஜ்ஜகந்ததபுகடபலனென்று குந்தந்தைக்குணமாகக்கோ ண்டருணகக்கு நேதுசென்றுறது. ககக.

அ. ஸுத்தப்பன்னிசண்டம்பாட்டு. சீழிசண்டிபாட்டாலே - இந்திலைகில் குந்த தந்தப் பொதுக்கவேணுமென்று காபாணம்பண்ணி, அக்குந்தக்கலை குணமாகக் கொள்ள வேணுமென்று சொன்னார்; இப்பாட்டில் - நிருபுன்னந்தைக் குறித்து, 'ஆயுஸ்ஸு' எனக்கு இன்னபோது முடியுமின்று தெரியாது, அதுன் நிருபுலகாலிலே வணங்கி வாழ்த்தி கால சேதபம் பண்ணப்படுவதென்கு.

மு.—வாண்களாகினன்கள்கெல்ல சோம்மைருந்நிரூப்பப்பெய்தி
மருநகனதாதலால் வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளநாருணம்மென்று கண்துணர்ந்ததன்றியும்
மீள்விலாதபோகம்மெல்ல வேண்கும்மலபாநமே. ககக.

ப.—சா.— வான்கள் ஆடு—ஆயுஸ்ஸை ஈரும் வால்கேலே, வான்கள் செல்ல—நான் கன்கழிப—(யொய்கவள்ளை விருண்டாகக்கடவ,) கோம்மை—பலம், குன்றி—வாநிகளாலே குணமூது, ரூப்பு எய்தி—பாணாநியாலே மிழத்தந்தை யடைந்து, (ஆயுஸ்ஸானது,) மாலும் கானது—முடியும் கானப்பட்ட; ஆதன்கள்—ஆதனாலே, என் கொஞ்சமே—என் னுடைய மகம்மே, ஆன் அது ஆரும் கண்மை என்ன—அடிவாசெய்கையே புருஷாந்த மென்று, கன்கு உணர்ந்து—கன்குமகமூரித்து, வணங்கி—தலைபாடந்த பாலோணுமப்பெற வணங்கி, வாழ்த்து—வாய்பாடந்த பாலோணுமப்பெற வாழ்த்தப்பாள்; (வணங்குணாய்புக ருக்கையும் வாதகாலாலோனென்ன,) மால பாநமே—என்வாநிகளுன வர்வேவ்வான் நிரு வடிக்கே, (வகக்கு,) நீன்வு இவாத போகம்—வாவதாந்யபயிவான கைக்கய்பிபா தந்தை, கன்கவேய்மம்—தந்தருவாவேணுமென்கு.

(௪) " பகவத்க்கேன வ்யபாநிதம் தந்ம்மாணுத்தந்தைகலாஞ்சபேபகவாந்யபு நீதம் தந்மிசேகவணபுபயமென " ௨ (௨) " சாலபாணுறதேநிப்பாயாநுத்தபாமாங்கமம் "

வ்யா. வாங்களாகி ஊர்நிலி செல்ல. ஆயுண்ணையிலும் வாய்போலே காங்கன்கழிய, தேனாத்தாயியாகிக் தேனாத்திலி விருப்பத்தாலே ஆயுண்ணுப்போகாநின்றதென்று அஞ்சாநித்பர்கள்; (க) “விவித்ராபெஹஸ்தித்ரீஸ்தாபகிதெநி” என்றபடியே பகவத் ஸமச்சயனத்துக்குக் கண்டடாஸம் வ்யர்த்தமாய்ப்போகாநின்றதென்று மோகாநுசியுடையார் வெறுப்பர்கள்; ஆச்சரித்தவர்கள் பகவததுபவத்துக்குக் கண்டடாஸம் வ்யர்த்தமேபோகாநின்றதென்று வெறுப்பர்கள். கோபணமதுநிலி மூப்பெய்தி. மௌலாவஸ்தைநிலி துண்டாகக்கடவ வலி கோகாநிகளாலே குன்றி, பஹாநியே ப்ரகர்தியாய் மூப்பை ப்ரபித்தா. பால்யத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும்; வ்யர்த்தத்தில் சந்தி குறைந்திருக்கும்; இரண்டு மூண்டாள் மௌலாவஸ்தையில் கோகாநியுபாநிகளாலே ஜ்ஞாநசத்திகள் குறைந்திருக்கும். இவையாய்த்து உள்ள ஆயுஸ்யிலேவரும் ப்ரப்யுஹக்கன். மானும் காணாது. மானும் அந்த நிலையாய்த்து—மூடியும் காணப்பட்டு ப்ரபத்தமாய் நின்றதென்கை. அதவா, மானும்—மூடியும், காணாது—ஆயுஸ்யின் ஸ்வபாவமென்றுமாம். ஆதலால் வணங்கிவாழ்த்து, ஆயுஸ்யை அய்நிசமாசையாதும், உள்ள ஆயுஸ்யைக்குப் ப்ரப்யுஹக்கன் பஹுமூண்டாகையாதும், ‘நாஸிச் செப்திரேயம்’ என்றிருக்குமதன், உள்ளபோதே தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம்பெறத் திருவடிவையிலேவணங்கி, (உ) “வாஜிஹ்வரபாஹரி” என்றபடியே—வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெற வாழ்த்தப்பார். காலதேசமும் கைக்கு பகவததுபவத்தாள்களது செஞ்சா தாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றுமாம். என்னெஞ்சமே. என்னு பல்யமான கெஞ்சமே. உன்னுடையவாய்ப்பான ஸம்பத்திக்கு காஞ்சொல்லவேண்டா விழைபென்கிறார். “நிங் புகழ்க்கலாங்கோசயிலி செஞ்சமே” என்று தம்மிதும் பகவத்பாவனையாயிதே தம்முடைய திருவுள்ளமிறுப்பது. ஆளநாகும் ஸம்மயென்று ஸந்தணங்கித்தன்றியும். நெழ்ச்சொன்ன காலதேசமேயன்றிக்கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணங்கிவாழ்த்தப்பார். ஆளநாகும் ஸம்மயென்று ஸந்தணங்கித்த. (க) “ப்யுயசுதூ—வஜிஹ்வரி” என்று பகவத்ப்ரபத்திக்கு இவற்றை ஸாதகமாசச்சொல்லாநின்ற பின்பு அதுக்காளுலோவென்ன; மீள்விலாநபோகம் கல்கவேண்டும் மாலபாநமே. ஸர்வாதிக் குண ஸர்வேச்வரத் திருவடிவன், கைக்கு (ச) “தகவா—தராவதூதே” என்றபடியே பகவத்ப்ரபத்தியான கைக்காய்போகத்தைத் தாலேனும்; நிலைக்கி வாழ்த்தப்பார். (இ) “தகவதேசுவராதிரி” (உ) “தகவதேசுவராதிரி” என்றிலை ப்ரபயார் தப்பூதமாயிதே விருப்பது. நீ இத்தகைச் செயல்பாரென்று கருத்து. ... கஉஉ.

அ. துற்றுப்பதின்புள்ளும்பாட்டு. “மீள்விலாநபோகம் கல்கவேண்டும்” என்று நெழ்ச்சொன்ன கைக்காய்போகம் பாததர்த்தத்தினுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தந்திரத்தையான துர்மாநதிகளாலே அபஹதாயிருத்த கைக்கு அந்தப்பேறுபெறுமதக கூடுமோவென்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, துர்மாநதாலே ப்ரபதமிரவலை யுத்த குதர்னுடைய பாததர்த்தப் போகவெனவனே கைக்கு பாததர்த்த கிரோதியான துர்மாநதத் தைப் போக்கிப் பேற்றைத்தரும், நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணியிரு என்றிருர்.

(அ) “விசித்தாதேன ஸம்பந்திரிச்சவாய நிலேததும்” (உ) “ஸாஜிஹ்வரபாஹரி” (க) “த்யாயவஸ்துயங்கமவ்யம்” (ச) “நசபுரவார்த்ததே” (இ) “கமஇத்யேயவாதிரி” (உ) “கந்திரிபாஸேவிபவ்யரி”

பு.—தலங்கலத்தசெஞ்சடைக் கறுத்தகண்டெவெண்டலைப்

புலன்கூலங்களுக்கிட பாதகத்தின் வந்துயர்ச்சு.

அலங்காரம்: பில்லாசுரீர் கோகுத்தலாணத்தேந்திரீர்

சுருங்குதொண்டி மீது கண்ணாடி மாலையை மென் னுலா பிடுகெடுத்தமே. ககா.

ப-ரை.—சகம் கஸ்த-கங்காஜுத்ததைத் தனக்குள்ளே அடக்கினதாய், செம் சகட-
லிவர்தனுடையையும், கறுத்த கண்டன்—(பாற்கடலிலுண்டான கிழத்ததைப் பாகப்பண்ணு
கையாலே,) கறுத்தகண்டனையுமுடையனும், புலன் கலங்க—தன்னுடைய இரத்தியங்கள்
கலங்கும்படி; வெண் தலை—வெளுத்த பரதமகபாலத்தினே, உண்ட—பிச்சைபுக்கு ஜீவித்
துத் திரிந்தவனும், பாதகத்தன்—பாதகத்து முடையனான குந்தனுடைய, வன் துயர்
கெட—வசியதுக்கம் கெடும்படி, அலங்கம்—திருமலையைபுடைத்தன, மார்கில்—திருமா
ர்கில், வரசம்—பரிமலிதமான, நீர்—ரீராலே, கொடுத்தவன்—அக்கபாலத்தை நிறைத்து
ரகஸித்தவனுடைய, அடுத்த—வ்வுருபாதுபதிபான, சீர்—கல்பான குணங்களால்கூந்த,
சகம் கொன்—வயல்வந்தன்பத்தையுடைய, மாலே—சர்வேச்சரண, கன்னும் வன்னம்—
கிடபீம் பாகாரம், என்னும்—அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு; கெஞ்சமே-
மகஸ்ஸே, வாயி—உளக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக.

வ்யா. சரஸ்வலித் தெஞ்சனாட் கறுத்தகண்டன். கங்காஜலத்தை ஈரகங்கையோ தன் னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடைமடியும் அஃதோப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தை யு முடைய ருதான். கங்காதத்தவமும் சீலகண்டத்தவமும் இவனுடைய சக்திக்கு ஸாஸ்சகமாயிருக்கிறது. சிவந்த ஜடையென்கையாலே - இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்ற தென்னகக்கு ஸாஸ்சகம். இப்போது இவனுடைய சக்திசொல்லுகிற தென்னெள்ளிங்; ருருபாதகமே மவா விருந்துள்ள இந்த துர்ப்பாத்தகத்துக்கு இந்த சக்தியென்னகக்காக. ஸத்தபக்திசுருகருக்டாள் சக்தி ஸத்தியிவர்க்கு சிமலாயப்போலே, துர்மாதிகருக்டுண்டா ளது பிதர்க்கும் பாதகமாயிதே விருப்பது. வெண்ணி. “முடையாத்தகசாமேத்தி” என் றிபடியே பாதகமசாஸ்கல அத்தகாள் தொடக்கி சொகலம் தரித்துக்கொண்டு திரிசக யாஷ் சத்தாதிஸ்ப்சகம்மப்போய் அஸ்திமாதாமகையாலே வெருத்தபிசகபாலத்திசே.புலவ் ஸலக் வுண்ட. பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடக்க ஆர்யவிக்ரம் படியான ஸீசுவ்யத்தையு மதாஸ்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சொகபாலத்திலே ஜீவிக்ரம் படியான ஸ்வரூபதாபியையும்மதாஸ்தித்து, ஸ்வேந்த்ரியக்களும் அஃபிதமாய்படி. அதிசே ஜீவிக்ரம் திரிந்தவன். பாதகத்தன் லன்னியக்டே. பிதவுமாய் லோகருருவாய்விருந்துள்ள அவன் தலையபதக்கையாலே வந்த பாதகத்தையுடையனுடைய வலியுதும் கெட. “வந்தாய்” என்றிதது - பாதகத்தித்த பரிஹார்பாதம் அதுபவ விசார்ப மாதலன்றிக்கே, ஒரு வர்வசத்தி போக்சவென்மப்படி. விருக்கையாலே. அஸ்திமாதாமிலி வாகசீரிகோத்த வன். திருமாதியையுடத்தாள் திருமாதியில் பரிமலிதமான லீராலே அக்கபாலத்தை சிறைத்தவன். “அஸ்கல் மர்வு” என்றது - பாயோஜனாந்த பாதகாதி அந்நம் பாயோஜன ரோலி வாகியத் ஆபத்தே மூதலாக களிக்கக்கிட்ட தனிமலையென்று தோற்றுக்கக்காக. “வாகசீர்” என்றது - அதுதான் (உ) “வாகசீர்” என்றித விசாரத்திலே உத்

(க) 46 ஸர்வதந்திரம் 73

காவேஷபார்த்தமாக அவன் திருவடி களிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார். ஊனவ்வொழ்த்துமே காவேஷமாய்கிம் நெச்சொன்ன பேந்துக்குமுதலே தென்ன; இன்னதென்றெதுமென்- ளுமெ மாகி கவிபுகி. ஆர்தாமன அஞ்ஞானந்தகார்த்தகதப்போக்குகைக்கு பசாசகயான ஜ்ஞா யாய், பரண்பபதார்த்த பசாசகனான ஆதித்யனாய். இத்தன்—ஆத்மஜ்ஞானநேஷமாய் ஐத்திரிகஜ்ஞான நேஷமாய்கிம்வந்தாய்த்து. பாணயவிஷயங்களை உள்பட அரித்தானாய் த்த விடவாவது; ஆத்மவிஷயங்களை உள்பட அரித்தானாய்த்து புருஷார்த்தனாய்ப்பட்டாயது. ஆக, ஜ்ஞான பாதனும் ஸர்வேசுவானென்கை. ஞானமுற்று மெனெயிற்றெனைய விடந ருத்தி. மறா வாரணயாய், பூமிநயமயங்க ஆத்திரியமான எதிற்றியிரிடத்த வினகன வித்தறயுத்தன். “முத்தி” என்று - ஸாஸிரேயசக்யமான பூர்வாநாட்டுண்ப வித்தறத் தையுடையவகைச்சொல்லுகிறது. அவ்வகையையுடையவன் வெர்! தன்னைப்பழியமாநி கத் டோத்தானம் பன்னிதுவென்று கருத்து. விதை. அந்நீர்மையையுடைய என்னைபெரு திக்கொண்டவனென்னுதன்; அவ்வகையையுடையவன் தன்னைப்பழியமாநுகைக்கடி. -இத்தையுடையவனாகையாலே பென்னுதன். பாதமென்னியே. அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அதுகூறித்து. மறாவாரணயாய் பானபர்ணவத்தினின்றும் பூமியை உத்தரித்தாய்ப்போ டெ, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் கம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்தவனிக்ரு “வணக்கி வாழ்த்து” என்கிறார். “சனமாய்கெட்டுக்கி யேதயின்றி யிறையே ஊனயானகனையே மென்-ஞானமகிளையிது ஞானமுற்றுமொருநேஷாய் யிடத்தமுத்திபெந்தபாதபவன் ஸியே - வணக்கவாழ்த்தென்னெஞ்சமே” என்றவாய். ககச.

அ. தாழ்மப்பதினந்தாய்பாட்டு. அவன், (+) “கனகசுதாரணி” என்கிறபடியே வ்யயம்சேபேஷன், நாம் அனேகஜம்மங்களுக்கடியான கம்மங்களைப்பண்ணியவந்திராம், ‘அவன் திருவடிகளை உபாயம்’ என்று கிளைத்தயாத்ந்திரிலே கம்மை சளித்தருளக்கூடுமோ வென்று சேகித்த திருவுள்ளத்தகக்குறித்து, ஸர்வவிதபந்துடியாய், என்ன கிரேதிரையையும் போக்கித்தன்னைத் தருவாகு எதிர்க்கொண்டான், நீ இனி சேகிக்கிவண்டாவென்று [திருவுள்ளத்தகக்குறித்து.] (உ) “சேவகா” என்கிறார்.

மு.—அத்தனாகியவனையாகி யானெய்ம்பிரணயம்

ஒத்தென்வந்தபல்பிறப் பொழிதனும்னயாட்டுகொள்வான்

முத்தனமுத்திநனார் புத்ததம்முள்ளமெயினர்

எத்தினுவிடக்கடர் கிடத்தியெனயுருகுமே. ககரு.

ப-சா.— முத்தனார் - சந்திரனும் ஸம்ஸாரகந்தமந்தவாய், முருத்தனார் - முத்தியுரி பாதானவர், ஒத்து ஒய்வாத—ஒத்தும் ஒய்வாமையிருக்கிறது. பல் பிறப்பு ஒத்தது—என் னிறத்த இயக்கவிரைத்தனிக்ரு, கம்மை—சித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போத்த கம்மை, ஆக்கொள் வான்—அபுநயகொள்ளுகைக்காக, அத்தன் ஆதி-விதயேப்பாவத்திப்பிக்கும் பிதாயுமாய், ஆன்னை ஆதி—பிரியமே பாவத்திப்பிக்கும் மாதாயுமாய், ஆனும்—அபுநயகொள்ளக்கடவ, எம்மோனும் ஆப்—என்வ்வாயியுமாய், கம்முள் புருத்த—கித்தறத்துக்கு கிஷயமான கம்மு னைய மான்விரேபுருத்த, யேயினார்—ஒரு கிராகப்பெருக்கிறார்; (இப்படியிருக்க,) ஏழை கெஞ்சமே-அறிவின்மாதகெஞ்சே, எத்தினும்—என்ன நேஷமகிளையே, இடர் கடல் கிடத்தி- னுக்கவாகாத்ந்திம் கெட்கிறார்.

(க) “அவர்க்கமாதா” (உ) “மாதா”.

(சகச)

வாய். அந்தணிக். ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய். அன்னையாகி. ப்ரிபமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய். பிதாசெய்யமுபகாரத்தை மாதாசெய்யமாட்டாள்; மாதாசெய்யமுபகாரத்தை பிதாசெய்யமாட்டாள். இரண்டின்கைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவன்றானே செய்பவல்லனாயிருக்கை. (௧) “வ்யவெ-புரோகோகோகரதாம் விதாரிதவரீபயகி” என்றும், “உலகுக்கோர் முத்தைத்தாய்தந்தை” என்றும் சொல்லக்கூடியதிதே. அநவர, அந்தணிக் அன்னையாகி. ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்தராதணமாய், உத்தரங்கஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்கு மவனென்னவுமாய். (௨) “மரீபாஹுஸ்துநிபிதா” என்று ஜ்ஞாநோத்தராதனை பிதா லென்று சொல்லக்கூடியதிதே. இவ்வனவாய் - கிழிற்பாட்டில் “ஞானமாயி” என்றந்தை விவரிக்கிறது. ஆளும் எம்பிரானுமாய், அடிமைகொன்னக்கூட என்னவாயியாய், உத்தரமான ஜ்ஞாநகாரியமாய்க்கொண்டு, கைம்கையருகிற்றந்தால் அடிமைகொன்னுகைக்கு ஸ்வாமி யுமாயென்கை. இவையதான் ஸர்வவித பந்துவுமாய் இருக்கிறபடிக்கு உபகாரணம். (௩) “கரீகர விசுரோதா தியவஸ்யஸூனம் ஸா-ஹ்யூதி த-பிரபணம்” என்றும், “எம்பிரானென்கதை பென்னுடைச்சுந்த மெனக்கரசென்னுடைவனாள்” என்றும் சொல்லக்கூடியதிதே. ஒத்தோடும் வாதபல் பிறப்பொழித்து நம்மை யார்கொள்ளன். இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்த ஏதக்காக லென்னில்; கிரோதி நிவர்த்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அடிமைகொன்னுகைக்காக லென்கிறார். ஒத்தோடும்வாத பல்பிறப்பொழித்து. ஒன்றுக்கொன்று நெய்வாசியட்டு, இப்படி அஸம்ச்சாரதமான ஜ்ஞமந்தைத் தவிர்ந்த. ஜ்ஞமஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜ்ஞம் ப்ராப்பமாயும், அவன்றனக்கோ ஒருத்தனுடைய ஜ்ஞம் த்யஜ்யமாயுமிதே யிருப்பது. அநவர, ஓரகாரத்திலே ஒத்தும் ஓரகாரத்திலே வைஷம்யம் யப்பட்டு மிருக்கும் ஜ்ஞம்க்கென்னுமாய். ஜ்ஞகைகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதீர்யம் மதுஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே கிஷ்டமாய் மிருக்கை. “மநிழல்கொன்றேபோல் மாதும் பல்பாக்கை” என்னக்கூடியதிதே. நம்மை ஆள்கொள்ளன். கித்பவம்ஸாசிகளாய்ப் போகிற நம்மை கித்யஸ-விசிகளைக் கொள்ளும் அடிமைகொன்னுகைக்காக. ஜ்ஞம்க்கென்தாம் உட்கேடாய்ப் போகிறதகையாலே திருவுன்னத்தைக் கூட்டி. “நம்மை” என்கிறார். முத்தணர். அன்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தாரணவர். “முத்தர்” என்று - ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைக்கொத்துவிற்றன்று, தன்னுடைய ஜ்ஞையப்ரத்பரீகதை ஸ்வரபாசிகமாவையாலே ப்ரகபாவத்தைக்கொத்துவிற்றது. முத்தணர். முத்தியூமிப்ரதாரணவர். இத்தால் - ப்ரித்பல்யாவர்த்தி சொத்துவிற்றது. ஆக இரண்டாம் - கிரோதி நிவர்த்தி ஜ்ஞையான ஜ்ஞாநகந்த்யாதி பூர்த்திதபயம் யோகந்தாதத்தத்துக்கடியான ஒளதர்யத்தமையும் சொல்லிற்றுப்பது. பூர்த்து நம்முன்மேலினர். (௪) “கரிபாயி” என்கிறபடியே த்யாகவிஷயமாய்ப்படி குழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஜ்ஞையப்ரத்பரீகாரணவர் புகுந்து ஒருகிராகப் பொருத்தினார். நம்முடைய தன்மை பாராதே தம்முடைய பெருமையாராதே ஸர்வபாத்தையும் தாமேவிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருத்தினுரென்கிறார். எத்தினுடிக்கூடல் கித்தி. நம்முடைய ஹிதமாய்க்கென்று நாம் ஸர்வஜ்ஞாநமே, அவன் அஜ்ஞானமே? ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கென்று நாம் சந்தாரியோ, அவன் அசந்தானமே? காரியம் செய்துகொன்னுகைக்கு நாம் ப்ராப்தாரியோ, அவன் அப்ராப்தானமே? தன்மேன்மை பாராதே தாமு

(௧) “ஸர்வேஷாபேஸஸோகாராம் பிதாமதாசுமாதவம்” (௨) “கரிபாய்ப்ரதம்மதிபிதா”

(௩) “மாதாபிதாப்ரதாவித்யாஸக்சாணம் ஸா-ஹந்தக்கதிர்நாராயணம்” (௪) “கரிபாயி”

லின்று உபகரிக்கு மவனாபிருக்க, அக்கவகாத்திலே விடக்கிறத எத்தினாலே? ஏனென்றே
சமே. பகவத்கிருபத்தில் கைவாய்ப்பதற்கு முன்பு சோகிக்கவுமியாதே, ஆண்களெத்திலே
பிருத்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகேடுபோலேகான்- கம்மாரியத்தாக்கு அகன்உவலுளபின்பு
இன்று சோகிக்கிற அறிவுகேடு பெண்ணை. ஏனென்று - அறிவினோர். “முத்தனா” முருத்த
னா - ஒத்தொவ்வாத பம்பிறப்பொழித்து கம்மை பாட்டுகொன்வான் - அத்தனா அன்னையா
ஆளுமெம்பிராணாய - கம்மும் - புருத்த - மேலினா; ஏனென்றென்கமே - எத்தினால் இடக்
கடல் விடத்தி” என்றவ்வம். கவி.

ஆ. துந்துப்பினாருப்பாட்டு. மேலுள்ள ஜம் பம்பகாளுக்கடியான கம்மத்
தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவானா எதிடுக்கொண்டானென்று - கீழ்; இதில் - கா
தேதுவான பாய்த்தைப்பண்ணி, காம் அத்தானே வமவப்பாயன்றே இருக்கிறதென்ற திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்து; கம்முத் தஞ்சமான் சகவர்த்திதிருமகனார், தம்மோடே கம்மைக்
கூட்டிக்கொண்டின்பு வமனும் காம் செய்தருத்தம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மு.—மாயசெய்தவாளாகக் குணப்பவன்பிள்ளை
நீறுசெய்துசென்றுகொண்டு வென்றிகொண்டிருந்து
வேறுசெய்துமூன்றினை வைத்திடாமையால்வன்
கூறுசெய்துகொண்டிருந்த குற்றமென்னவல்லனே. கக்க.

ப.—கா.— மாய செய்த - எதிரிட்டிக்கொண்டவனும், வான் அசக்கன் - ருத்தானிடத்
தில் பெற்ற வானாயுவனான சாவனாதுடைய, காள் உடம்ப—ஆயுதவை முடிக்கக்காக,
அன்று—பிராட்டியைப்பிரித்த வன்று, இவ்வகை நீறுசெய்து—திருவடிவை இதெரித்து வன்
கையை பல்லமாக்கின விடத்திலும், (* வணக்கம் லாக்கனாபிருத்தபடியாலே,) சென்று,
நேதுபத்தம்பண்ணிச்சென்று, கொன்று - பரிசாக்கனோடேகூட சாவனாக்கொன்று, வெ
ன்றிகொண்ட வீரனா—ஆபித்த வீரனாயோடேவன்ற சகவர்த்தி திருமகனார்; வேறு
செய்து - இவன் கம்முப்புறம்பாயிருப்பானெனவென்று, தம்மும்—தம் திருவுள்ளத்தில்,
என்னி வைத்திடாமையால் - என்னி சிவையாமையாலே, காம் - அவர்வர்க்கெய்த குற்றம்
கவி ஆராயக்கூட வமன், கூறுசெய்துகொண்டு—பிரித்துக்கொண்டு, இறந்த குற்றம்—
செய்து எழித்தபாபத்தை, என்னவல்லனே—வினைக்கவல்லனே.

வ்யா. மாயசெய்த. எதிரிட்டிக்கொண்ட, (க) “ரிவகாசாபிவ தூல” (உ) “யடி
வாசாவனாபு” “ எத்திருக்கிறவிஷயத்தைவிடே எதிரிட்டிக்கொண்டது. தப்பியோ
பாதி அதுகவித்துப் பிழைத்துப்போகலாபிருக்க துன்பர்த்தியாகையாலே கிடை! எதிரிட்
டுக்கொண்டது. வாளாக்கின் கான் உடம்ப. வாலியைக்கொன்று அய்வரினே மதாராஜா
அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேவிதேஎதிரிட்டது; ருத்தரன்பகல்பெற்ற
வானாயும், ப்ரதமா தனக்குக்கொடுத்தவயன்வையும் தனக்கு பலமாகிச்சுவனித்திருக்கையா
லே கம் கையிலாவாபிருக்க ஒருவாறும் இயிக்கவொன்னாது, னாதாவ்வந்த ஆயுலவாண்
டாபிருக்க ஒருவாண் கொல்லவொன்னாதென்றிருத்தாலுய்த்து. வாளாக்கின் கான் உடம்ப.
சாவனாதுடைய அத்தவானையும் ஆயுதவையும் முடிக்கக்காக. பாடுதொன்றத்தனக்கு

(க) “ரிபுனாமபிவத்தன” (உ) “யவிவாசாவனாவ்வயம்”
(௨௪௭)

பண்டாக விசுவலித்திருந்தான், அந்தையாய்ந்து அழிந்தது. உலப்பு - முடிவு. “உலப் பிசாசென” என்றும், “உலப்பித்திருப்பவனானே” என்றும் சொல்லக்கூடாது. அன்று. “சுருத்தவனியாபுத்திருவியின்பிரித்த கொடுவனியிற் கெடுவியையாக்கன்” என்றபடியே - அவன் ப்ராதி உலப்பத்திலே வணங்கத்தவன்று. பாதிநினைவ பண்ணின வனவாநியே, தேவ தைகன் குடிநிருப்பவ அழித்தவனயே வந்தியே, (க) “தவவையுந்தவதயும் உலவொ டவயு” என்றபடியே - சந்தவாஜ்ஜாதி வங்கன் பண்ணினவனயேவந்தித்தே, ஜகஜ் ஜீவபாஸ மிதகந்தை, கடனுக்கு அக்கவையும் இக்கவையுமாப்படி பண்ணின ப்ராதி உலப் பியே. இவ்வகையேதென்று இப்படி செய்ப்செய்தேயும் ‘அதுகவித்தருவாதிவ இவ்வன் வப் பத்தியே அழிப்ப்செய்தே தென்’ என்று பார்த்ததுவி, ஒருதனியானிப் பேராகவிட்டு எவ்வகை பை பன்மயாகி. வேற்று அன்வயவிதும் அதுகவிபாஸமயாலே லிச்யமுதத்திச் சிந்தும் கடத்தவனியே செய்றுமிட்டு, வங்கககரணா கடலையனையென்று, வங்ககவைய்சென்று அநாடமதிப்படுத்தி. கொன்று. அவ்வயவிதும் (உ) “தவகெய்யு” என்ற ப்ராதிஜ் ஜாக்ருவியாஸமயாலே ஸபரிசாயாக சாவனவங்ககொன்று. வென்றிகொண்டலிராஜா. அவ்வா னுபித்த விராஜுதியோடே சிந்தவன். வேறுசெய்து தம்முளென்னினை வைத்திடாணமயாஸ். இவன் ஸய்க்ருப் புறப்பா விரும்பா நெருவனென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திற் சிந்தி சிந்தியா ஸமயாவே. “வேறுசெய்து” என்றதே - ஸம் பண்ணின கம்மத்தக்கு கத்தாயும் போ க்தாயும் சாமிமெய்திருத்தகை. “என்ன” என்று - அவன் திருவடிக்கலிலே பார்யாவம் பண்ணினவென்னி பென்றபடி. எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாய்ப்படி தம க்கு அந்தாக்களுக்கெவ்வகை வாலெய்வகை. வமங்கருவெய்துகொண்டே. செய்தாச் செய்த குற்றங்களை ஆராய்க்கடவ யயன், என்னி விபஜித்துக்கொண்டு. ஆவப்பின்பிபாஸ சந்தவ் த்தி திருமகனார், தம்மியோடே கூட்டிக்கொள்ள வமனாலே பிரிக்கவாயே. இப்பாட்டு-சொ ல்த்தி திருமகனார்சொல்லுதிறை;— “அந்தசாசாங்கனை வைகுத்தத்தி” என்று சொல்லுதிறபடியே — வயக்பயாஸ ன்னவா ஜக்கடக்கனை இருத்தபடியே விஷவிசரித்த பாயபத்தத்தேதக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தகை சிந்தித்து. உத்செய்தகை - பிரிக்ககை, இரந்த குற்றமெண்ணவல்லனே. செய்தகழித்தகைபத்தகை என்னவல்லனே. தெக்கழித்த பாய மாவது - அதுபாததவையையும் ப்ராபத்தித்த தவகையுக்கழித்து, ஸகாதபவம் பண்ணியே கழிக்கவேண்டுமெனவெய்வகை. “என்னவல்லனே” என்றதே - பாயம் பண்ணினுளென்று தனிக் னுத்திலே விருத்த சிந்தக்கவும் சத்தனவல்லென்றபடி. ககக.

ஆ. தூத்தப்பதினேழாம்பாட்டு. வயக்பயாஸநேருவான கம்மக்கன்போதுளும் தேஜஸப்பகர விருத்துள்ள ப்ராபத்தகம்மம் கெத்ததிவ்வியே வென்ன; அந்த ப்ராபத்தக ம்கத்தையும் ததார்பயாஸ தேஜஸத்தையுப்போக்கி பாயபத்தத்திலே சொல்லுபோவானுனபி ன்படி கம்பித்துக்கு ஒருகுறையிலேயே வென்றொழுகவாக(வ)யாதேது- தேஜஸப்பகரக்கு நேருவாவும், ஸகதேஜாவும், ப்ராப்தமயம் அதுபவ விராச்யமாயும் மூன்றுவகைப்பட் டாய்த் திருப்பது. அதில் உபாஸகனுக்கு ப்ராபத்தகம் மொழித்தவை ஸக்டமகக் கடவது; ப்ராபத்தகம்மம் அதுபவவிராச்யமாகக் கடவது; ப்ராபத்தகனுக்கு பகவத்பாஸாதத்தாலே த்விவித கம்மங்களும் அதுபயிக்க வேண்டுவேஇவ்வகை.

(க) “நயத்தவ்யம்சுதாதவ்யம்சுதேஜாதவ்யம்” (உ) “நாபேயம்”
(உகஉ)

ஸ்ர.—அச்சுனோபொடல்லைப் பிறப்பவையுட்பிவை
வைத்தசீகந்தைவந்தவாக்கை மாற்றிவாவினேற்றவான்
அச்சுனனந்தகீர்த்தி யாதிவந்திரில்லவன்
கக்களகணைக்கிடந்த னாதன்வெந்தகீர்த்தன.

ககௌ.

ப-பர.—அச்சுதன்—ஆசிரிதரை ஒருகாலும் நமுவிடாதவனும், அனந்தகீர்த்தி—
அபரிச்சேத்யமான குணபாகைவையுடைய, (ஆசிரிதவிஷயத்தில் செய்ய விரித்திருக்கும்
வந்தும்), ஆதி அச்சுதம் இவ்வான்—முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்கும்வனும், நந்தா—பா
திவாசிடத்தில் விஷத்தையிழுத்த, நகுஅனை கிடத்த—திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வ
ளர்த்தருளுந், நாதன்—வந்தவ்வாயியாய், வேததேன்—நாயனறுவனாகத்திலே பாரித்
தருகச்சொல்லப்படுமவனாயன்; அச்சம்—பயமும், நோயொடு—வயதிரும், அல்லல்—
ஆதிவயதிரும், மூப்பு—ஐயமும், பற்பிறப்பவையினவ—அநேகஜன்மங்களென இவ்வக
ளை, வைத்த—அதனைத்தெறி, கந்தை—மகன்வையும், வைத்த—அந்தமான்சூக்கு ஆசாய
மான, ஆக்கை—சரித்தையும், மாத்ரி—தயிர்த்து, வானில் ஏற்றவான்—பாமபதத்தில் ஏ
ற்ப்பவனும் வயபவனென்கொள்.

வ்யா. அச்சுனோபொடல்லை பல்பிறப்பவையுட்பிவை. பயம், வயதி, அத்தோ
டு உடைய ஆதி, ஐய அநேகஜன்மமாதென, இவை. பயமாவது ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்க
பாதவத்திலெடுத்தது—ஆதிவயதிகள் எல்லாக்கும் வாதாணமாயிருக்கவாதே. அதா
கிறது - ஆகாயமான திசுத்துக்கு நேருவான விக்ஷிதாத்தானே வரும் மாதனதுகம்—
பயமாதென. அது வந்ததேகாதாணமிதே. வயதிராதென - கிரோதோகாதிகள். ஆதி
யாதென - காமகிரோதாதிகள். “நோபொடல்லை” என்றது — இவ்மேல் ஆத்யாத்மிக
மாகவாதே. அதுதான் ஆதிபெனதிகத்துக்கும் ஆதிவந்திகத்துக்கும் உபவக்தனம் ஐயா
யாதென - பால்பயவாக்ககருக்கும் உபவக்தனம். பாசபதகீர்த்தனே, அநேகஜன்ம எம்
பாவவாதே “பற்பிறப்பு” என்றது. “ஆப இவை” என்றது - வந்திரிதல்
களான அதுபவவக்திச் சொல்லுதென. வைத்தசீகந்தை. உத்தபாண இவற்றை பதுவந்தி
த்தே மகன்வையும். வைத்தவாக்கை. அந்த மான்சூக்கு ஆசாயமான சரித்தையும்.
மாற்றி. ஆக - பாபத கம்பவமான ஆதிவயதிகளையும், அவற்றை பதுபயித்தே கணங்
களையும் எவ்ந்துக்கும் ஆசாயமான தேறணம்பந்தத்தையும், இவற்றை வல்க்கத்தயிர்த்து.
வாவினேற்றவான். (உ) ௫ நெவ்வகவாதிவந்திரிவந்திரி “என்றபடியே இவற்றை
வந்திரிக்கக்கும் அவ்வாயிலவாத பாம்பதத்தே ஏற்ப்பவனும் வ்வாவன். இவ்வாவ
த்தையுடையவனென; அக்கந்தை. திருவந்தை ஆசாயித்தவா ஒருகாலும் ஒருபடியா
ளும் நமுவிடாதவன். அனந்தகீர்த்தி. இப்படி ஆசிரிதனைத்தையுட்பவ்னுவகையான
டான அபரிச்சேத்யமான குணபாகைவையுடையவன். ஆதிவந்திரில்லவன். ஆத்யாத்மிக
தன். அதாதென - ஆசிரிதவிஷயத்தில் செய்யவிரித்திருக்கும் வந்தும் முதலும் முடிவு
மின்றிக்கே யிருக்கை. கக்களகணைக்கிடந்த னாதன். ஆசிரிதரை ஒருகாலும் பிடியமாட்டாத
வந்தவ்வாயி, பாதிவந்திரில்லவனே நஞ்சை உமிழ்வானாயன், இவ்விபாயுத்தமான வெண்மை
குளிர்த்தி வந்தவ்வாயுடையவனான திருவந்தாழ்வானுந் படுக்கையிலே கண்ணந்தரு

(உ) “நோபொடல்லைவந்திரிதம்சரிசம்”

(சகௌ)

ஐநெயன். நதன். தாழ்வுண்டு உபகரிக்கைக்கும் ஆச்சரிதனைப் பிரியமாட்டாமைக்கு
 நேறது உடையன குணகயாலே, வேறுதேனே. அச்சுதனுதவும் வகுத்த ஸ்வரமியாகவு
 நாயயனுது வாகத்திலே ப்ரவித்தனுனவன். (க) “சரஸ்வதிபவிக்ஷு” ௧௦ ௩௩௩௩௩௩
 என்னக்கடவநிறே, ககக

அ. துற்றுப்பதினெட்டாய்பாட்டு. “வைத்த நித்தைநவத்த வாககைமாற்றி”
 என்று ப்ராப்த கர்மாவலாகமனை கிரேதி நிவந்திக்கும், “நிவ்விதாநீபாகம் கங்ககே
 வ்விதம்” என்றும், “நம்மைபாட்டுகொவ்வான்” என்றும், “வானிசென்றவான்” என்
 றும் சொன்ன ப்ராப்யஸித்திக்கும், சர்வரீனே கடவானென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்த
 அருவிச்செய்தார் - பிழம்பாட்டில்; சர்வரீனே கோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் குண்
 டான ப்ராப்ய குசிலை ஆவிக்கிக்கொடு - இதில்.

மு.—சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கூத வஸ்பினும்
 அல்லுபுள்பகலிதே டா-மாமையாகையு
 அல்லிவாண்மலர்க்கிழத்தி நாதபாதுபாதினைப்
 புல்லியுள்ளம்விள்விவாது பூண்டிண்டதிர்வியே. ககய.

பு.—சொல்லினும்—வாசகமானவ்வுது கீர்த்தாக்காலும், தொழிற்கணும்—
 காலிகமான ப்ரதகிணுந்நுல்பாதினாலும், தொடக்கு அருத-பந்தம்மீக்காத, அன்பினும்—
 மாசுமன ப்ரோமத்தினும், ஸ் அல்லும்—பகவத்திஷய ப்ராவண்பந்தேதாடு செல்லக்கடவ
 ராத்நிரியும், ஸன் பகலும்—ஆத்மயாத்ர சேஷமாகப்போக்கக்கடவ பகலும், அல் ஆன்—
 ராத்நிரியோடே கூடிய, மானி—ஸாயம் ஸந்தையயும், பகல் ஆன்—பகலோடேகூடிய, காலி
 யும்—ப்ராதல்ஸந்தையயும், அல்லி—படர்ந்து, நான்—அப்போதஸந்த, மலர் மிழத்தி—
 தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவனை பெரியபிராட்டியார்க்கு, ஸ்வல்ஸபனுனவனே!,
 உன்னம்—என் மகன்வானது, பாதம் போதினை புல்லி—உன் திருவடி களாதே தாமரைப்பூ
 வைப்பற்றி, வீள்வு இவாது—விச்சேதமில்லாதபடி, பூண்டு—அதிப்ரவணமாய், மீண்டது
 இவ்வி—அதினின்றும வேறுகுணக்களில் மீன்பெற்றதில்லை.

வ்ய. சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கூத வஸ்பினும். வாகிகமானவ்வுது
 கீர்த்தாக்காலும், காலிகமான ப்ரதகிணுந்நுல்பாதினாலும், மாசுமனபந்தோமும். ஆன்,
 ம்ரோவாக்கபல்பாபா ரண்குக்கு பகவத்திஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கூதவஸ்பாதேது
 விஷயாத்ர ஸ்பர்சமில்லாத ப்ரோமம். அல்லும் ஸ்க்கலிதேடான மாகையாகையு. த்ரோபி
 பூதிமோமே விஷயாத்ர ப்ராவண்பந்தேதாமே செல்லக்கடவ ராத்நிரியும், தேஜஸாத்ராதேஷ
 மாகப் போதுபோக்கக்கடவ ஆணஸ்யும், ராத்நிரியோடே கூடிய ஸாயம்ஸந்தையயும்,
 ஆணஸ்யோடே கூடிய ப்ராதல்ஸந்தையயும். கானதாய்க்குக்கும் ஏகம் விஷயமானப்
 போலே, ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயமதுலேயாகை. “சன்பகல்” என்றத்தை எல்லாக்
 காலத்துக்கும் கூட்டி, என்னுன் இஷயும், என்னுன்பகலும், என்னுன்ஸந்தையயு மென்கொர்—
 பகவத் விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே. அல்லிவாண்மலர்க்கிழத்திவாத. படர்ந்து செவ்வித்
 தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவனாகையாலே ஸௌகந்த்யஸௌகுந்த்யாதிகளாலே

(க) “சாந்தம் சிவமச்சுதம் நாராயணம்”

(கே)

அதிகமாகப் போட்டதால், “கக௯-பா-பொன்னி நூல் தொழிற்சாலைப் பொன்னி குழாய்க்கமைய-விவாக்கியானம். உருச” அல்லியேயேயே செவ்வியத் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பாகவுண்டாய் நென்றுமாம். இத்தால் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒருவிதமாகப் பார்ப்பவென்ற தாய்த்து. பாற்போதினென்புல்லி. உன் திருவுட்களாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி. சிவபிம்பமான உன் திருவுட்கத்தாமரைகளை மனவாக்கியவர்களினால் ஸர்வகாலமுற்பற்றிப்பென்றது. புள்ளல் — புனைதல். உள்ளம் வில்லியானுண்டு. என்மனம் ஒருக்காலும் விச்சேதமில்லாதது. அபிப்பிராயமாய், மீண்டதில்லையே. இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்திப்பழுவே அதுபயிச்சுவிழிந்து அதில் பர்ப்பா பதி பிறவாணமையே குறுந்தாமரையினம் மீண்டதில்லை. ககஅ.

அ. தூத்துப்பத்தொப்பதாய்பாட்டு. காணத்தற்கும் கத்திராவம் பிறக்கும்படி யாக உமக்கு கம்பிக்கையிலே பிறந்த அபிப்பிராயம் ஸர்வகாலத்தில் கண்டறியாததொன்றே பிறு த்தது, இவ்வபிப்பிராயத்தையே பெய்நென்று பெரியபெருமான் கேட்டருள; உம்மு னுடைய வடிவதனையும் சிவத்தையும் காட்டி. தேவரீர் பண்ணின கத்தி பவித்த பவமன்றே வெள்குரு.

மு.—பொன்னி குழாய்க்கமைய பூவைவாணமையகன்
என்னதாவியென்னும்வல் வினைவினாட்கொழந்தெழுத்
துள்ளபாதமென்னின்ற வொன்னகடர்க்கொழுவல்
மன்னவல்புள்ளவொட்ட மின்பியெங்கும்மின்றதே. கக௯.

ப-நா.— பொன்னி குழாய்க்கமையகுழந்த, அரங்கம் மேய—கோயிலிலே என்மியி த்தமாக சிவவாணம்பண்ணுகிற, பூவை வண்ண—காபாய்ப்புப்போன்ற திருநீர்த்ததையுடைய லும், மாய—ஆச்சரியமான சிவவாணம்பண்ணியுடையவனே, கேல்—உன் விஷயத்தில் எனக்குப்பிறந்த குறியிசைத்ததக் கேட்டருளவேணும்; என்னது ஆகி என்னும்—என் னுடைய ஆதரவென்றபொய், வல் வினாவின்—கருமான பாராதிசிலே, கொழந்த எழுத்து—காத்ததையாக கொழந்த உதித்து, ஒங்கடர் என்ன நின்ற—வேதார்த்தங்களிலே தேஜோமயமாகச் சொல்லப்படுவதாய், கொழு மன்—செவ்வியமன்போலே ஸ்ருமானான, உன்ன—உன்னுடைய, பாதம்—திவ்யபிக்காத்தத, மன்ன வந்து பூண்டு—பிப்பாதபடி வந்து பூண்டு, எங்கும் வரட்டம் இன்றி—கூடாத்தவிஷயங்கள் சலிப்பிக்க ஒன்றாதபடி, (உன்னுடைய வலகுபுருவியிபுதிசன்,)மின்றது—எனக்கு பார்ப்பதாய் மின்றன.

வ்யா. பொன்னி குழாய்க்கமையபூவைவாணம். கோயிலி குழந்தகோயிலிலே மதந்த் தமாக சிவவாணம் பண்ணுகிற பூவைவாணமே. கோயிலுக்கு ஒருதொன்மையி விட்டப் போலே அகங்காரமாய்த்துத் திருப்பொன்னி. பாம்பத்திலே சிவவாணம், அன்புக்குட ஸர்வகாலத்தான சிவவாணமே அதுபயிப்பிக்கைக்கு; தீர்ப்பதிலே சிவவாணம், சிலே தந்திப்பவாணமே காதுநித்தமாக அதுபயிப்பிக்கைக்கு; கோயிலில் சிவவாணம், பாராதி யான வெள்கு தேவரீர்ப்பக்கலிலே குறியிறப்பித்து அதுபயிப்பிக்கைக்கு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமாரப்பத்தாலும் பூவைப்பூவை ஒப்பாகச் சொல்லும்படியாக ஆகக்கூடிய வடி வையுடையவென்னக. மாய. இப்படி வேறெருவன்பத்திலே காணவொன்றாத ஆச்சரிய மான சிவத்தையும் ஸௌகுமாரத்தையு முடையவனே. கேள். உன்னுடைய அருகாலும் சிவத்தாலும் எனக்குப் பிறந்த குறியிசைத்ததக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவ ரீர் கிம்பரித்தாலும் உபகாரம்பித்தியையுடைய என்பக்கலிலே கேட்டருளீ ரென்குரு.

வந்த எண்ணி—எனிருத்தவிடத்தேவந்து விட்டி, தன் விவாய—தனக்கு பாகாயவன, என் னுனை—என் துந்தபத்திலே, தன்—தன் னுடைய, மன்னு சேதி—தின்பமங்கன விசுத்தந்தன, மயக்கினுள்—பிரிக்கவெண்ணுதபடி. கலந்தன் ; ஆதலால்—ஆதலாயினே, என் ஆவிரை— என் ஆக்கமாவனது, இயக்கு எனாம் அதுதது—அவித்யாகர்மணனாகுதி பாகத்தி னம்பர் தக்கின்பெய்வமதுத்து, அருத-பாவதாந்மயாவி விச்சேதமின்னத, இன்பம் கீழி பெற்றது- விதசயாந்மயான கைக்காய்ரூபியைகத்ததப்பெற்றதென்கிறார்.

ஹரி. இயக்கருத பவிரூப்பிலெண்ணுமாற்றி. “மாதிரியறிப் பவிரூப்பும் விதத்த” என்கிறபடியே - விச்சேதமாதே தேவதிரிபன் மதுந்மயத்தானாத்மகமான பவனாகப்பட்டிருத்தான ஜீவமங்கனிலின்றும், அதுஞ்ஞாய் நித்யவம்ஸாரியாய்விபாக்த என்னைமாற்றுகிற தன். இயக்கருதமயாவது-ஒருதேவந்தத்து ஆம்பகமான கம்மத்தத யதாபிக்ககிழித்து, அநேகதேவாரம்பகமான கம்மத்ததப்பண்ணுக்கையே தேவபாம்பகாக்கு விச்சேதமின் திக்கே செல்லுகை. இயக்கு-எனடையட்டம். “இயக்கம்” என்று கண்ணெற்றும்பக்கிடக் கெடது. மாற்றுகிறத்தததத “மாற்றி” என்பானென்னென்னிம் ; “உயிர்முதலாய் முந்தய மாய்” என்றப்பேரேன. இன்னுந்நுய்க்கொள் மேகவண்ணன்எண்ணி. விஷயாத்ர பர்வயத்ததத்தகித்த, தன்பக்கிலே பத்திரபாபர்ஹுதாத்ரத்ததததரும்எனமேகரிப்பகாம னுனவன், எனக்கு கீளையிந்திக்கேயிருக்க, இன்று கித்தேவதாக்கம்பயினுனே எனிருத் தவிடத்தேவந்துவிட்டி. என்னுததம்—அவிததம். “சக்கரகணிக் கிடத்தாதன்” என்றும், “பொன்னிருமாத்மேய பூவனவண்ணன்” என்றும் கொல்லிப்போத்தவாராகையலே, இங்கும், “உயக்கொன்மேகவண்ணன்” என்று பெரியபெருமான் திருமேனிபைத்தமக்கு உஜ்ஜீவாதேவதுவென்கிறார். என்னிலையதன்னுனை. அநம்முத்தி சப்தக்கன் தன்னையிலே பர்வயலிக்குப்படி, தனக்கு பாகாயமான என்னுடைய துந்தபத்திலே. (௧) “தஜ்ஜிவரி” என்று உபதேசித்து, (௨) “கஹோபு ஹோபு” என்று அநதன்வித்தப்பேர்த்த அத்த மிதே இவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த சரிதம்மணம்பந்தம் இங்குச்சொல்லுகிறதா- தன்பேருத உபகரித்த விதுக்குதேவதவக. மயக்கினுள் தன்மன்னுவிதாதி. அபிமதமாய் அதுரூபமாய் துயோதிர்மயமான தின்பமங்கன விசுத்தந்ததப் பிரிக்கவெண்ணுதபடி கலந் தான். மயக்கம் - செறிவு. அதுவது - தன்னிபொழிய எனக்கு ஒரு கடினகாசமும் செல் னாதபடி பண்ணினுனென்கை. ஆதலால். இப்படி தான் மேல்விழுத்து இவ்வனவம் புருச சிதுத்தகையாலே. என்னுவிதான். தனக்கு அகன்ய சேஷமாய், ஸூகெனத்துப்பேரானே அபிமதமுமான என் ஆக்கமாவனது. இயக்கெல்லமதுத்து. அந்யோந்யகாரகாரண பாலத் தானே ஒழுக்கருத அவித்யாகர்மணனாகுதி பாகத்தி னம்பர்தக்கிதயதுத்து. “இயக்கருத பன்விதப்பிள்” என்று - காரணமான தேவஸம்பந்தக்கிள்கிளெல்லிற்றுப், தக்காயமான அதுதா கம்மக்கென்கை, ததாச்சயமான வானாகுதிக்கென்கை இவற்றையுக்கட்டி. “என மதுத்து” என்கிறார். அருத இன்பவிபெற்றதே. பாவதாந்மயாவி விச்சேதமின்னத விதி சயாத்மயான கைக்காய்ரூபியைகத்ததப் பெற்றது. ௧௨௦.

பெரியவாச்சுண்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சந்தவிருத்த ஸ்பாக்யாசம் ஸம்பூரணம்.

அடிவாடி.— பூ ஆறு மீண்டு மூன்று நின்ற காகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சோல் ; சோல் உலகு இன்றி நாய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விடத்த புள் கடகம் அரங்கன்; அரங்கன் பண்டு வாணிரம் கங்கை வரத்தினில் ஆண் விண் பண்ட பரத்தில் வாணகம் காலன்; காலன் குரக்கினம் பின் ஆதி அம்பு ஆடகம் காய்த்த கடம் வெற்பு ஆணை ஆயன்; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காசோடொத்த சூன்று கொண்டை வெண்மறை சரம்; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் சாலி செழு நடத்த; நடத்த கரண்டம் கன்று நின்றது கீழ்பதும் இன்று சண்ட முத்திரம் கணிய் சூத்தம் வண்டு; வண்டு போதில் மரம்போத அறிந்து ஒன்றி புன் புலம் எட்டுச் சோர்வு பத்தின் வாசி கடை * கடை எத்திரம் மட்டு பின்பு உச்சராச் சாடு நெற்றி வேள்கை பாற் குலங்களாய் பண்ணுலாவு; பண்ணுலாவு விடை சகம்பு ஊனின்மேய அடக் கரும் வரம்பில் வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறப்பு இரந்து; இரந்து விள்விலாத நிகுக்கலந்து கடுங் கலந்தன் மண்ணை கறுத்தெதிர்த்த காய்சினத்த கோடல் கடுக்கு நாயன் வைது; வைது வான் கள் சயம் ஈனம் அத்தன் மாறு அச்சம் சோல்லினும் பொன்னி இயக்கருத காவலில்.

தசகம்.—பூச் சோல் அரங்கன் காலன் ஆயன் சரம் நடத்த வண்டு கடை பண் இரந்து வைது காவல்.

ஆட பாசகம்—௧௨௦ :

—கவசம்—

பிழைநி குத்தம்.

இப்பாத்தத்தில், ௧௩௬ - [௪௦] ஆம் பக்கத்தில், ௨௫ - ஆம் வரியில், “அவர்களை யும் அப்பறத்திலே புகும்படி.” என்றவிடத்தில் “அவர்களை யம்புரத்திலேபுகும்படி.” என்றும்; ௧௫௦ - [௫௪] ஆம் பக்கத்தில், ௨௫ - ஆம் வரியில், “ஒரு மேகத்தாலேவந்த அபத்தை” என்றவிடத்தில், “ஒரு மேகம் அவற்றால்வந்த” என்றும் திருத்திகொண்டு வேளிக்கலையும், இவ்வனை முக்கியமாயுள்ள இரண்டுபிழைகள் திருத்தப்பட்டன. மற்று முள்ளவற்றை அறிவுடைபார் ஆங்காங்கு திருத்திக்கொள்ளுக.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவந்திருநடிகளை சாணம்.
திருமாலை, திருப்பவள்ளியெழுச்சி, அமுனகுந்தியாள், கண்ணிறுண்
திருத்தாப்பு, இப்பரபாதகங்களுக்குச்.

செய்யுள்கள்தி.

அ	காவலில் நடைகொண்டா (தி-மா)	261
அடிமையில்குடிமை. (திருமா)	குடநொடிமுடிசாபடைந்து (தி-மா)	303
அந்தாதையர்கள் (திருப்)	குங்குலத்தில்கொண்டா. (தி-மா)	318
அயர்வா சங்கமாதம் (தி-மா)	குளித்துழந்தமலை (தி-மா)	314
அருங்கொண்டமும் (கண்)	காவலினுள் கரிசங்கமாம். (அம)	431
அமுனகுந்தியாள் (அம)	கொண்டலங்கொண்டா (அம)	448
அவிதிநயிஷபாத்தாடு. (கண்-தாமி)	கொழுங்கொடிமுள்ளையிடு (திருப்)	367
அன்பன் தன்னை. (கண்)	ச	
ஆ	செய்யாமதின்னும். (அம)	413
ஆபாதருடமதுப. (அம-தாமி)	கடகொளிபாத்தன். (திருப்)	369
ஆர்த்தவண்டலம்பும். (தி-மா)	குதனுக்க கங்கனாதி. (தி-மா)	297
ஆசமரமாத் திவிரியேயல் (அம)	த	
இ	தமேவாத்தா (திருப்-தாமி)	357
இசையர்மணிசெய்தம் (திருப்)	தவந்துள்ளார் நம்பிம் (தி-மா)	327
இனிதிகாத்திவலை. (தி-மா)	தாவிபுன் தலகமெல்லாம் (தி-மா)	335
இன்னதொட்டிம். (கண்)	தீர்த்தாதிபும் (கண்)	480
உ	திருமதையாவி சிவனை (தி-மா)	347
உம்பாசுறியலகா (தி-மா)	தண்டவெண்ணிகையன் (அம)	425
உவந்தவுள்ளத்தனும். (அம)	தெவிரியலக்கலக்கல் சீர் (தி-மா)	339
உள்ளத்தெயுறையும்மலை (தி-மா)	நமனும் முத்தகனனும்பேச (தி-மா)	290
ஊ	நம்பிசெய்திதீர் (கண்)	480
ஊரிசெய்ககாளியில்கை. (தி-மா)	கங்கையாம்பிக்க (கண்)	484
எ	காட்டி-குன்றெய்வமெங்கும் (தி-மா)	285
எறிபுலிசெய்திகொண்டவலை (தி-மா)	காவலினுள் கரிசு (கண்)	475
ஏ	ப	
ஏதமில் தன்னுமை (திருப்)	பச்சைமாமலைபொன்மொளி (தி-மா)	205
ஒ	பலிவினும்மனமது (தி-மா)	306
ஒருகிள்ளைசொக்து. (தி-மா)	பலனம் குறிதும் (கண்)	511
க	பரியனாகிவந்த (அம)	436
கங்கையிற் புனிதமாய (தி-மா)	பாறுநிலையெழுகொந்து (தி-மா)	349
கருமன்க்கமலங்கள். (திருப்)	பாபுலீசங்கத்தன் னுன் (தி-மா)	305
கண்டுகொண்டெல்லாம். (கண்)	பாசமாயபழவினை (அம)	419
கண்ணிறுண் துத்தாமதினும் (கண்)	புலம்பினபுட்கனும் (திருப்)	373
கதிரவன்ரு. நதிசை. (திருப்)	புலையறமுகிவிந்த (தி-மா)	279
காட்டிலெகண்டபாதம். (அம-தாமி)	பெண்டி எருக்கங்களுப்பாள் (தி-மா)	273

பெரிய நூலாசிரியை (தி-மா)	352
பேரறிஞர் சேனாவை (தி-மா)	304
பேரறிஞர் சேனா (தி-மா)	316

ம

மண்டலம் (திருப்ப-நா)	360
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	407
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	337
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	276
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	283
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	355
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	325
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	506
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	294
மந்திரம் (திருப்ப-நா)	331

மெய்யறிவு (திருப்ப)	
மெய்யறிவு (திருப்ப)	
மெய்யறிவு (திருப்ப)	

வ

வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	
வந்தியத்தாரை (திருப்ப)	

ஜீயந்திரவடிவம் சாணம்.

செய்யுள் கராதி முற்றித் து.

பெரிய நூலாசிரியை (திருப்ப-நா)	பாட்டு.	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
சாணம் (திருப்ப-நா)	"	சாணம்.
பெரிய நூலாசிரியை (திருப்ப-நா)	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.
திருப்ப-நா.	"	சாணம்.

ஆ. முத்தியாசப்பாட்டு,

சாணம்.

பேரருளான் பெருந்தேவதாயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீவ் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைமேலாகும் ஜீவாரூபிச்செய்த தனியன்வயாக்வாதம்.

அலதாரிணக.—மற்றொன்றும் வேண்டாமனமே. இதில் மாண்மைக் குறித்துபகவத் விஷயத்தில் வாக்வாத அடிமைசெய்த ஆழ்வார் திருமாமத்தை மிகந்தாதுவந்தாகம் பன்னுயம்படி சொல்லுகிறது—

மு.—மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிளங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கிழ்—உற்ற
திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப் பொடியேம்
பெருமானே யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.—மனமே—நஞ்சே!, மதிள்—ஸந்தர்ப்பாலாகக் களையுடைய, அரங்கர்—
திருவாங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவராய், கன்று இனம்—பகைகூட்டக்கூடா, மேய்த்த—
மேய்த்தருளினவனுள் எம்பெருமானுடைய, கழல் இணை கிழ்—திருவடிகளின்களின் கிழே,
உற்ற—ஊன்றினவராயும், திருமலை— ‘திருமலை’ என்றும் திவ்யப்பந்தத்தைய, பாடும்—
பாடுவவராயும், சீர்—கல்பாணாணாய்க் கைமந்தவராயுமுள்ள, தொண்டர் அடி பெரிது எம்
பெருமானே— ‘பந்தாங்கிரேணு’ என்று சிறுபகவாமம் பெற்றருளின ஆழ்வாசை, எப்
பொழுதும்—இடைவிடாமல், பேசு—அதனாற்றித்துப்போரு; மற்ற ஒன்றும்—வேறொரு
விஷயமும், வேண்டா—உனக்கு அதுவந்தாக விஷயமாக வேண்டாவென்கிறது.

வ்யா. மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே பென்று. “சிக்தைமற்றொன்றின் திறத்த
தன்மை” என்பதென்பது, இங்கு “மற்றொன்றும்” என்றுபாத்தவாதிக்கின்பேராகப் பற்றச்
சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தார்த்தங்களைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். “மற்றொன்றும்
வேண்டா” என்று—பிரபலரிதற்களாகக் குறுப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது.
மனமே. பந்தமோகந்தங்களைக்கேட்டும் பொதுவானபாக்களை, அந்தப்பொதுவான ஆகாத
தைக்குறித்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அடிபலிக்கப்பார். அநிதன்னென்னிஸ்; மதி
ளங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக் கிழ்ந் திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப்பொடி யெம்
பெருமானே யெப்பொழுதும்பேசு என்கிறது. மதிளங்கர். “மதிள் திருவாங்கத்தானே”

என்று இவர் பேசப்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதினிலிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலியுடையவர். “ஆய்வொன்றாமதின்கூழ்த்துறார் தென்னாங்ககே” என்று அவர் தாமமுருளிச்செய்தார். “தின்கொடியுதின்கூழ் திருவங்கத்தாய்” என்னும்படியான அங்கம் கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக்கீழற்ற திருமாவிலாமே. அதாவது — “கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலினை” என்று உபகாமித்து, “மழைக்கன்று வரைமுனைந்தும் கழத்தனை” என்றும், “வளவெழுத்தவன்மட மதுரைமாநகரத்தன்னன், வளமால் பாண கொன்ற கண்ணன் வங்கயாலை, துணைத்தொண்டாய் தொல்பித்த தொண்டாடிப் பொடிசொல்”, என்றும் அவ்வார்த்தோடே கூட அங்கமாவை யதுவத்தித்துத் தலிக்கட்டிற்று. அதிசே தேய்வெயிலிதே அச்சாவதாயம். விக்காலைக்கேதோமன திருவடிவனைச் சொன்னது விக்காலைக்கு முயல்குணம். “அமுபெயைப்பொன்” இத்தபாதி. பெரிய பெருமான் திருவடிவனை வேயித்தவாதே, “கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலினை” என்னு மாணாத்தேய்நிலிருக்கும். அதாவது— “கன்றின்பின்போன மெய்க்குட்டச் செங்கமலையடிபும் வெண்குட்டி உள்வகைகள் செவ்வாயைக்கிட்டாய் நீபெய்தோன்” என்று வடிவிலே தொண்டகொள்ள னம்படியாவிருக்கும். “காலித்தென்னாங்கம் பண்டவன்செய்த கிரிடை” என்றயிதே பட்டரிசொனருவிச்செய்தது. “வன்முனைக்கன், ஆயிக்குஞ்சோலை அங்கத்தவனைப்பன் காலிப் பின்போனகழல்” என்னக்கடவதிறே. திருக்கைகளைக் கண்டவாதே, “மழைக்கன்று வரைமுனைந்தும்” “கொடியேறு செத்தாமரைக்கை” என்னவாவிருக்கும்; “ருன் றேந்திக்கோகைகாத்தவன்” என்னும் * ஆயுறுபன்ற ருன்றமென்றெடுத்தான், அங்க மாகாமத்தானிறே. திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாதே, “வெண்ணையுண்டவாயன்” என்று * கம்பரினைவ பன்னின ஆகாரத்தேய்நிலிருக்கும்; பங்கவாயம் இப்படி வங்கசே தை ஸங்குணமய்த்தத்களாவிருக்கும். * கேயத்திங்குமுறுதிற்தம் கிளாமேய்த்ததும் * நிலெருண்டதிறங்கென்றாய் * வையமேழங்குட்டாய் பின்பினவாயுள் * மூத்துமுண்ட கண்டயிறே. வாயினம் வாயிறினம் வைத்திறே கோக்குவது. கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக் கீழற்ற திருமாவிலாமே. ஆக்கிதகைகைத்தக்குறப்பாய் அதிசுபமன திருவடிவனைக்கு ஒக்கும்படியான வதிலே வன்றியடிப்பட்டு, “அடிருட்டாகரு மத்தாமம்” என்று ம்படி. அங்கமாலுக்கும் திருமாவிலையப்படித் திருவடிவனிலே குட்டிம். “செய்ப் கடாழிபாணடிக்கே குட்டினைன் சொன்னாயி” என்னக்கடவதிறே. பாடுதீரீ, பாலுடை தானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்து. கீத்தொண்டாடிப்பொடி. * துணைத்தொண்டாய் தொல் பித்த தொண்டாடிப்பொடியிறே. தொண்டாடிப்பொடியெய்ப்பெருமானை. அவர்க்கு “அங்கைகெய்தோன்” என்னும்படி, * இங்கைகையினை வநிபாடுசெய் கோயிலெய்ப்பெரு மான் கம்பெருமானாவிருப்பன்; இங்கு-க தொண்டாடிப்பொடி மெய்பெருமானாவிருக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதான ஆகாரத்திலே கமக்கு காதாவிருப்பன். இப்படியும் குல்லாமியானவரை, “எப்பொதுமீதேசொன்” என்றபடியே — எவ்வகைத்திறும் அதுவத்தித்துப்போகு. இத்தாம் - (க) “கருநாடக-புலகேசரிபெயர்” என்று மத்த தெற்கொன்றது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவத் திருவுருகினே சரணம்.

மு த ல ர ி ர ம் — திரு ம ர ல ல .

பெரியவாச்சாரப்பின் லி வ்யாக்யாதாவதாரிகை.

சித்யஸூ-ரிகனோடொத்த பாப்பி தமக்குண்டாயிருக்க அத்தை அநியாதே, அநா திகளம் “தேஹமே ஆத்மா” என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களை போத்ப்பமென்றும் சிறும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைதழித்த ஆழ்வாரை, பெரிப்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வரூபபுருஷன விழுதி கருக்கு வாகையாள திருநாமப்பாவத்தை சித்தேததகமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமமுத பவித்த அதுபுதுஷ்டுக்கையையும் அதுபவிப்பிக்கவும் ஸம்ஸாரப்ப பெரிப்பெருமானையும் உதப் பித்துத் தலைக்கட்டுகொள்.

ஸம்ஸாரிகளாகொன்று-இதழிகத்தில் புண்யபாபபுருஷனை கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமு ஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்காரகங்கனிலே அதுனுடைய பஸாதுபவத்தைப் பண்ணியும் இப்படி சதா க்ந்தப்பண்ணித்திரிவார் சிவாய்த்து. அதுதன்னிலும் புண்ய பாபபுருஷனை கர்மங்களை ஸ்வர்க்காரகங்கனிலே அதுபவித்து கர்மசேஷத்தோடே பூமிபிலே கப்பபஸாஸம்பண்ணுகைக்கு வரும்வழியிலே இவ்வாற்தா பமும் ளளிவாஸை வேதார்த்தத்திலே பஞ்சாக்கிவித்யபென்று ஒருப்பாதேசத்திலே ஒதிவைத்தது. அநாவது -பாதாசாரித்தாலே ஸாஸாதுபவம் பண்ணி அச்சாரித்தை அங்கேபொகட்டு, அந்தாம் புண்யசாரித்ததைப் பரிசாஜித்து ஸ்வர்க்காது பவம்பண்ணி, அங்கே அச்சாரித்ததைப்பொகட்டு, ஸூருஷ்டம சரித்தோடே பிராவஸ்பகமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன் ;

ஆதித்யன் தன்மொளங்கனாலே ஜிமவானில் ஜிமித்தை உபாதகப்பண்ணி, அத் தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கொடுத ஆத்மாவை காஜித்து மேகத்திலே புககிக்கடவன் ; அங்கே அந்தஜிமம் வர்ஷாபேண வுத்தி(வயி-4)க்குமளவுக்கிடந்து வர்ஷாதாரைகளோடே பூமிபிலே பதிக்கக்கடவன் ; அந்தஜிமம் ஸஸ்பத்துக்கு தாகையப் புருமானிலே தத்த்வாரா ஸஸ்பத்திலே புகக்கடவன் ; அந்தவஸ்பம் பவ்யமாய் அந்தருபேண பரிணயிக்குமளவுக்கிடந் து, அந்நமானது புருஷசாரித்திலே புருத்த கவ்யமாய் பரிணயிக்குமளவுக்குசெல்ல அங்கே கிடந்து, ஸுத்திபுருஷஸம்போகத்தாலே கவ்ய்வாரா ஸுத்திசாரித்திலேபுருத்த, (க) “வனு ச்யுசேஷம-தாயப வுபொரு-தவகடுகாணவன” என்றிதபடியே கப்பமாய் பரிணயித் தக்கடவன் ; கப்பபாஸம்பண்ணும்போது ; (உ) “கத்யுஜகட-கீஷோஜகடுகடுகெடு-க-ஆபொகடுகெடு” அதிதாவிவிருக்யுருக்யுசே தாதிகடுகடு” என்றிதபடியே மாத்தபோ ஜத்தில் அந்தப்பூதத்தானா க்ருதாவ்யங்கனாலே தி தொடரிவிட்ட ஸயம்போலே துடியா சிற்றும் ; இந்த கீதேசத்தோடே † கப்பபதும்பனதெ ஸையிலே கட்டுண்டு, அபவங்களை

(க) “பஞ்சம்யாமாது-தாஸபடு புருஷவசனோபவந்தி” (உ) “அத்பாமங்கடு திந்தினோஷ்ண ஸவணம்மாத்தபோஜனம்” அதிதாவிபிரத்யம்த்தம் வந்ததவாதிவேதம்” தி தொடராவது - ஸமுருக்குகைக்குதப்பாக மண்ணுச்செய்யப்பட்டதொரு பாத்த கிசேஷம். † கப்பபதும்பம் - கப்பபதோசம்.

[illegible]

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அடித்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, (அ) "வா-ஹுரோ வாவ-ஹுரோ" என்றிதப்படியே பரமஸுந்தர்தான ஸர்வேசுவரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, (எ) "ஐரோப்ரஹ்மயே காரணாகிரஹே" என்றிதப்படியே சாஸ்தர்த்தத்தை காட்டிக்கொடுத்தான். என்கனென யென்னில்;-வேதார்த்தத்திலே, (அ) "காரணப்ரபாக்ய" இத்த்வாதி வாக்யங்களாலே சித்திரித்தவர தவ்வத்யாயத்தினையும் மீறிப் காட்டிக்கொடுத்து, அத்த்வாதி பாரஹ்மணத்தாலே, (அ) "வாஸுஷ்ருமதிகாரணா-ஹே" என்று அத்த(சுத்ரி)யுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தார்போலேயும், இருட்டடறாவின விளக்கேற்றிக்காட்டி னுற்போலேயும், வேதா சேதாவதன் சரிம, சசுவாண்சரிமென்றும், சசுவாதேனுவேதாசேதாவதன்களுள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, (அ) "ஹேவா-வாஸு" இத்த்வாதி வாக்யங்களாலே சேதானுக்கு அநித்யம்பந்தம் கர்மோபாதிமென்று காட்டிக்கொடுத்து, (அ) "கராயீரோ வ-ஹுரோவெயிபக்ய" இத்த்வாதி வாக்யங்களாலே ஓவபாதிமன அநித்யம்பந்தம், ஒருதேசவிசேஷத்திலே ஸுத்ரிபோக்பமான போகத்தை அநபயிக்குறது ஸ்வரூபாருபமான புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி சசுவரன் உபசரித்தவிடத்தினும் பரப்பரகர்யத்தாலே இத்தனைகையிட்டு வேதபரத்யாயமும் இறுக்குள்ளே புருஷ, (அ) "தெனெ-கெவெ" வவாஸுஷ்ருவெயி " என்றிதப்படியே விளக்கினே, "விட்டம்" என்று சிவபதார்த்தங்கள் கசிந்துப்போகப்போனே, வேததர்த்தம் மயிராமையாலே சூத்திரகாராய் கசிந்துப்போக, தாம்பண்ணின வேதபரதாயம் அநித்யம்

[illegible]

காமாயதுகையாலே ஓயப்படுதத்தில் செல்லாததோத்திரே எடுத்தையிதம் ராஜாக்களப்போலே ஸம்ஸாரியலுந்நிபுணப் வந்தவதரித்த விடத்திலும், “வைதுவிண்ணாவலாபழித்து” என்ற கிறபடிபெய உண்ணசத்தியடங்க பகவாச்சிந்தைக்குடையதும், துரிதவாயாவனாது ரூபத்தாலே எதிர்ப்புகொத்து கசிடத்தும் இப்படி அவதாரமும் காங்காமாகாத விடத்திலும் உடைபவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபவந்தாலே இவர்களுகைய ஆபிமுக்கப்பதினே அவலாப் பதி னுண்பு வந்திடுக, சேதாப்பக்கவிலே வாத்த்சிக ணுக்கத்தமென்று ஒன்றயறிக்க, அதுவாய லுமாக விசேஷகடாசுதம் பண்ணி அத்தாலே அத்தவெஷம்பிறந்து அதுபயாகப் பண்ணின விசேஷகடாசுத்தாலே ஆபிமுக்கப்பிறந்து, அந்தாம் சாஸ்தாஸாணியாலும் ஆசார்போப தோத்தாலும் காவலன் நிருபாநிதசேஷி பெண்டும் இவ்வாத்தா அவனுக்கு அந்தாய்நா சேஷமென்றும் பதாஜ்ஞாகமப்பிறந்து, அந்தாம் ஸ்வரூபாதுருமாள புருஷாத்தத்தினே ருசிபிறக்குமனவுத் தன்னுடைய விசேஷகடாசுத்தாலே புராநியத்தி புருஷாத்த நாபத் துக்கு உபாயமெதோவென்று புத்தவையிறந்தவனவிலே, சாஸ்தாநித்தமான காமாத்தியா வந்தனைக் காட்டிக்கொடுத்து, இது அந்தாம் என்றும் விளம்பப்பாசுத்தமென்றும் பாயந ஸம்பாவனை வுள்ளதென்றும் இவற்றில் இழிய இருப்பத்தவர்களுக்கு வேதாத்த வித்தயான தன்னுடைய உபாயபாவத்ததைக் காட்டிக்கொடுக்க, பத்தியினுடைய துஷ்காநதையோபாதி பாயத்திநிஷ்டாநெதுவான மறாவிச்சாவலும் சிலர்க்குக் கிட்டவரிதானையாலே இந்நிச் இழியக் கவினவர்களுக்கு ஸர்வாதிகாரமான வாத்த்சிகபகவாக்காம ஸங்கேத்தமெ சேதா ருடைய பாயத்தைப்போக்கி ணுக்கத்தாதுகலமாக கம்மியாகாதிகளிலே ருப்பெதல், பாயத்தி யிலே ருப்பெதல், விசோதினயப்போக்கிப்பாயத்ததைக் கொடுக்கைக்குத்தானேவிவாநாகமா தனாப்படியான ஸவடவந்த புடைத்தாய்ப்பத்துத்திருநாமத்தினுடைய ஸைபவயிருப்பது. அத்தரு பாமாணமென்னில்; (௧) “விஜ்ஞபவக்ஷுதெனீஹ ரூபகலாநவபுதாநி” என்றும் (௨) “யாதிபுநுநவநாத மபு” என்றும்-உபோத்தாத பஸ்குதிகளிலே செ ல்லி, கவிவே திருநாமத்ததைச் சொல்லுதானையாலே, இவ்வாத்தவா இப்படிப்பட்ட திருநாமத் திலே யிழிந்தவானையாலே அத்திருநாம ஸைபவத்ததைப் பேசுகிறார் - இப்பாயத்தத்தாலே.

திருநாமத்தில் இவர் இழினைக்கடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுவர்யம். அதுதனைக்கு வந்தாவா? சீரோ தாவா? அது விசார்த்தபடியெவ்வனே பென்றும்;- பண்டலர்களுக்கு இவ்வருகே காண்கது தலைமுறை சொல்லவனவிலே, “ஸ்ரீசுதாரிகன்” என்பனொரு ராஜாவனாது, அவன் பச வத்திஷிதாரமும் ஸாந்தாநத்திலே பிறத்தானொருவனுக்கையாலே பாமலாத்திகனும், அபி ஷித்தனானவன்றே தொடக்கிச் சிறியத்தைப் பெரியது கலியாதபடி காட்டாசுதித்து, அத் தத்தா சேஷமாக இவர்களுக்கு ஸம்ஸால் செய்யவாவ தென்னென்று ஸ்ரீசொன்கபகவான் பக் கவிலேசென்று, “தேஹபோஷணபாசாய ரூபியபடியெதிரிசிற ஸம்ஸாரிகளுக்குடஜ்ஜீவிகோ பாய மாயிருப்பதொன் தருகிச்செய்யவேணும்” என்று கேட்க; “காலம் கவிசாமாயிரு த்தது, பாயாநாந்யத்தாலே வேனென்றுக் கதிகாரிகளிலில்ல, ஸர்வாதிகாரமான பகவாக்காம ஸங்கேத்தமெ ஆத்மாக்களுக்கு ரூஜீவிகோபாய மாயிருப்பது” என்றருகிச் செய்தான். அங்கு ஸ்ரீசொன்கபகவான் வந்தா, சதாரிகன் சீரோதா; இங்கு-ஆழ்வார் வந்தா, பெரியபெரு மான் சீரோதா; அங்கு- அஜ்ஞாத பரக்கம்; இங்கு- ஆஜாதபரக்கம். ஆதாமம் பரக்கிஷய

(௧) “விஜ்ஞபவக்ஷுதெனீஹ ரூபகலாநவபுதாநி” (௨) “யாதிபுநுநவநாத மபு”

மாவா நென்னென்னில், (க) “கிஞ்சு லுடா லுடா உவ மது” என்பதென்படியே — ஆழ்வார் வாயினே திருமாமனவயத்தையுருவிச் செய்துக் கேட்கையினுண்டான பரிதியினே, இன்னமு மிங்ஙனமுமார்ந்து பகவத்கிஷ்டயத்தைப் பாகாசிப்பிக்கிற ச்ருதிகளினும் வேதோபயம் ஐகவம் பண்ணின சிஷிகளினும், அங்ஙனம் ஆழ்வார்களினும், இவர்க்கு நெயோசியுண்டு; எங்ஙனெனென்னில்;— (உ) “யெ ஊவா உகிரி மகி மகாதி” இப்பாதிவாய்க்கப்படுகாலே இது ஜீவியத்திலுபபிறை துவளா ஜகத்காரணவந்துவயச்சொல்லி, (ங) “காணனா-பெய்யா” என்பதென்படியே அதுவே உபாயம் மென்று இங்ஙனவாலே தீயபவத்துவயச்சொல்லி, (ச) “யாபுலா” இப்பாதி வாய்க்கப்பலாசி சப்தக்களாக்கு விசேஷாகால்களா யுண்டா கையாலே மிங்ஙனவாய்க்கபதி வாய்க்கப்பலாயத்தாலே, (ஐ) “வாகொஹெ செவாபாபன குவரீ” என்று விசேஷித்து இங்ஙனவாய்த்து ச்ருதிகளெல்லிற்று; வேதோபயத்துமணம் பண்ணின சிஷிகள், (அ) “வடாபகாபெ வடாபாபிவாபெ” என்பதே ச்ருத்யுபயத் துமணமான இதிலுபபுரான முகத்தாலே திருவகநாயக்கைப் பாகாசிப்பித்தார்கள்; அதில் ஸ்ரீவாய்க்கபகவா; சாமவதாரத்திலே மண்டிடுஞ்; ஸ்ரீபாசாபகவா; கிஷ்டனுவதாரத் திலே மண்டிடுஞ்; ஸ்ரீசாகபகவா; அச்சவதாரவயத்தையு, (ஈ) “காவிடபெய்யாபு லாபெய்யா மெய்யு தூவியிடுபெய” இப்பாதிவாய்க்கபாலே பாகாசிப்பித்தான்; ஆழ்வார் களினே முதலாழ்வார்கள், மேன்மையக் கெல்லியான பாத்வத்திலும் நீர்மைக்கெல்லியான திருமணியிலும் மண்டிடுஞ்; கம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் கிஷ்டனுவதாரத்திலே வாய் தியிருப்பார்கள்; திருமணவயாழ்வார் உகந்தருளின சிவக்களென்னவயத்திலும் மண்டிடுஞ்; அச்சவதார வாய்க்கபுரம் மன்றிக்கே பெரியபெருமையெல்லா வேறாய்வாய்திருப்பா சொரு வாய்த்து - இவர்.

அச்சவதார வாய்க்கப்படுத்திக்கட்டில் கேட்குகேற்ற மென்னென்னில்,— காலே சிபானது பாயாஹமும் கருபாயம் மந்தபுமதுவாயிருக்கச்செய்தே தீர்த்த விசேஷங்க ளிலே சவகிசேஷக்களையுடா திருப்போனே, போக்பதாதிவயத்தால் வந்த வற்றும் வேறொரு இடத்துக்கெல்லி; அங்ஙனவாயில் இவர்க்குண்டான ஏற்றம்போனே பாய்த்தார்த்தவாய்க்கிற் கா ட்டில் இப்பாதத்தத்துக்கு நெயோசியுண்டு. எங்ஙனெனென்னில்;— “நீராய் நிலனாய்” என்று தோடும் “நிலனாய்ப்புனாய்” என்று - சேதாசேதாவாசி சப்தக்களாலே கல்வ சிவச் சொல்லுதே கிந்த வாய்க்காதிவயத்தத்துக்கு, (அ) “வடாபுலெய்யா காலவாசா தா பிகாணியு” என்று கிஷ்டனிக்கவேண்டி அருமையாதல், “முனிபோளாசமுகினே முக் கண்ணப்பா” என்று தோற்றுவதே திரிபுரத்தி னாய்வயத்தே கிஷ்டனிக்கவேண்டி மருமையா தல், இன்னமும் சப்தத்திலிருமையாலே வாய்த்தத்தையுதிவகக்கு அருமையுபபடவேண்டு தல் செய்யுமிட குறைகளென்று மிங்ங்கே யிருக்கையு; கடம்போழவாயிருக்கச் செய் தேயும் நீர்த்தொளியாலே தகர்தேதாறுமாய்போனே சப்தத்தின் சேர்வைவாலே பாயேவம் காத்திருக்கச் செய்தேயும் உங்ஙனவயத்தே தோற்றப்பலு யிருக்கையு. இன்னமும் பாண வம்போனே சப்தம் அய்யப்பயாய் அத்த காணையிதாயிருத்தல் இவ்வியாதி குறையுமின்

(க) “கிம்மங்கடம் ஸுதவசகம்” (உ) “யதேவா இயாதிபுதாதி” (ங) “கா ணத்துத்தியாயி” (ச) “ஈபாற்றமா” (ஐ) “வகோஹவகாசாயண ஆரீ” (அ) “அஜாயாமகோபஹா தாவிஜாயதே” (ஈ) “தாமச்சயேத் தாம்பாணமேத் தாம்பஜே த்தாம் கிசிந்தயேத்” (அ) “அதுப்பாசெகந்தம் வாய்க்காதிவயம்”

ரிக்கே, ஒருசேதானதுக்கு ஒருதலையாய், பாந்த சடங்குகளைச் சுருக்கப் பரப்பாகவந்தி செய்துகொடுத்தாப்போலே வைத்தந்தங்களும் இப்பாத்தத்துக்குள்ளே உண்டாகையாலும் பாந்ததாந்தங்களில் காட்டில் இப்பாத்தத்துக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

அ. முதல்பாட்டு. திருநாமம், வயவ்யந்தையத் தனித்தந்தந்தருபென்று இதுவாடைய பாவத்தந்தையும், திருநாமங்களுக்குடைய சாஜனத்தந்தையும் சொல்லுகிறது.

மூ.—காவலில் புலனைவைத்துக் கவிதனைக் கூடக்கப்பாய்க்கு
காவலிட் பேழிதருகின்றோம் ஈழநாடு நலிகளையிடுதே
சுவாச குணமேந்தி முதல்வ நீண்டமங்குற
ஆவலிப் புடைமை கண்டா பரங்குளாகுளாடு. ௧.

ப.—பா.— மூ உவகு—காவலையாகவந்தையும், உண்டு—பாணபாத்தந்திலே திருநாமித் திலே வைத்துவைத்தது, உயித்த—பின்பு வெவிலிசொகைப் புறப்படலிட்ட, முதல்வ— ஜகத்காசனபூதனாவனே, கிள்—தேவசீருடைய, நாமம்—திருநாமத்தை, கற்ற—ஆசாய் பூசிக் அப்பாமித்த, ஆவலிப்புடைமை—செருக்கிறதே, புறன்—புருசேந்தியங்களைபும், காவலில் வைத்து—அப்பாத்தவிலையங்கலில் செவ்வாதபடியுடக்கி, கவிதனை—இத்தியங் கவி வசப்படுத்துகளுக்குப் பாதிபத்தகைய பாபாமைப, கூடக்கப்பாய்க்கு—காவலையாகப் போகிறமன் தம் தலிகளையிடுதே—வயவ்யந்தையிலும் அவன் பட்டங்கத்தையிலும், காவலிட்டி— காவல்குறிக்கொண்டு, உயிதருகின்றோம் கண்டாய்—வருசியாரித்தேறும் கொடுபென்கிறார்.

வ்யா. காவலில் புலனைவைத்து. காவலில்வாதபடி இத்தியங்களைவைத்து. அதா றெது - மேல்சொல்லுகிற வாய்க்களுக்கு அதுகவையாகச் செய்திதானிலில் பென்கையும், அவ்வாய்வையந்தியே, (௧) “ஆவலி” என்றும்படியே விஷயப்பாணபங்க ளில் தியதிலில்ரிக்கே போத்தபடியும். விழித்தகளை பதங்குத்தல் கிழித்தகளை விதில் செ ப்பாதவனென்கை. இதுக்கடியாகக் கொண்டுழிந்த ஸ்ரீகீஷ்ணு தயத்தியும், (௨) “நா மாடிவிநதிநிடுமே” என்று—அழிந்தந்தியானவர்களுக்கும். அவதப்பப்பப்பாய மெது எந்திதே கேட்டது. ஆக இப்படி சேதங்களுள் முயிலடியே திரித்தாலும் அவன் தொஷங்களைப்போக்கெமெல்லொத்துவன்களைக்கொடுக்கும்படியாய்ப்புத்தத் திருநாமத் திருநாமப் பாவலமிருப்பது. ஒருவன் விஷதத்தினாலும் விஷயத்தையிலே குசனாயிருப் பாடுதருவன், “கீசுமே என்னைவாக்கடியும், குளிக்கடியும், உறங்கடியும், வகையாழ்ச்சாம் பண்ணவமகையம், நான் அழிந்தாசப் போக்கித்தருகிறேன்” என்று மிதே; அப்படியேயாய்த்து வயவ்யந்தையிலே குறித்துத் திருநாமப்பாவலமிருப்பது. “வைத்து” என்றுகிற—புத்தியிலவையாக அநீதியிலே முட்டிப்போக்கித்தென்கை, காவ லிலவாதபடி பென்றால் சப்தம் வசிக்கிறேன் வெவ்வியில்; பீடாய்க்கை சப்தத்தை சிபமித்தாநி லும் அத்தந்தை முயவ்யாகக் கொள்ளுப்போலே, இங்கும் அத்தகையவைத்தாலே சப் தத்தை சிபமித்துக்கொண்டுகிறோம். அவ்வயந்தியே காவலிலே புலனைவைத் தென்னவமாம். அத்தபடித்தில் இது வாதாக்கடியிலுபுத்தே பல வொடுக்கடியிலே புகக்கடவது. அதா வது—இதாவிலையங்கலிலே மண்டித்திரிந்த இத்தியங்களைத் திருநாமத்தை வண்டுகொண்ட பாய்வாலே கிணையிலே வைத்தபடி. அசாஜகையங்க் கிடத்தவயம் குறுப்புசெய்தானா, சாஜ கியமானவாதே சாஜனவை வண்டை கொண்டு கிணையிலே வைக்குப்பாப்போலே. அதாவ,

(௧) “கப்பாடு” (௨) “காவதிபுகித்திகை”

(௩)

அப்பர்பத விஷயங்களில் மனமுதிர்ந்த இந்தரீயங்களை பார்பத விஷயத்தால் மூட்டின
 என்னவாமாம். (க) “பாம்பாம்புலிவிதாபதாரிணம்” என்னப்படியான விஷய
 மானகாலே அப்பர்பத விஷயங்களில் போகாதபடி தன்பக்கவிலே யாக்கிக் கொள்ள வல்ல
 வயிதாக்குக்கான விஷயவிறே.

கவிதையின்கடக்கப்பாங்கு. அறிதேத்தரீயத்தத்துக்கு அடியான பார்பாரியை வர
 னைகையேடே போக்கி. “தண்ண” என்றது - தந்தைத்தின் விஷய பாராஸ்ய நேது,
 அதர்ஷத்தின் நாகதேது, பகவதவழங்க்பதேது, தேவாத்மாவிரிமாநதேது, இன்ன
 மும் அர்த்தத்தகருக் கடியான கனத்தத நினைத்து என்னை நியமித்துப் போர்த்துதன்னைபே,
 நானிப்போது நியமித்தேனென்கை. “கடக்க” என்றது - அன்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரீயே
 பொருவன் என்னலாம் படியிருக்கை. அதாதேது - வந்து கழிந்ததென்று தொற்றுதபடி.
 யிருக்கை. “கவி” என்று - காலபாசனபோது கந்தவுகபுருஷங்கரீயே பொருகனென்று
 சொல்லலாம்படி. யிருக்கை. திருவடி அமுத்தானம் பண்ணினுப்போலே இவர் பரப ஸமுத்
 தந்தைக் கடக்க வல்லாரனார்.

“நின்றுங்குற்ற” என்று - திருநாம வைபவத்தாலேவந்த வித்தாதத் தந்தலையே
 வந்ததாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; திருநாமத்துக்குள்ளதொரு வல்பாவமாய்த்துது.
 இராம மூட்டுவொணப்போலே முகந்தோற்றுமே நின்று உபகரிக்ககாலே விவன்றினே
 செய்தொண்டாருகஅபிமாநிக்கலையிருக்கும். இனிப(வ)லம் தன்னதானையாலே “பாப்து”
 என்னத்தட்டும், தாம் தேவஸம்ஸர்ஷ்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இத்ததை, “கடந்து” என்
 னலாம்படியிறே பெரியபெருமான் இவரை விஷயகரித்தது. நாவலிப்பேழிதருகின்றோம் நமன்ற
 மந்தியுக்கிறே. பரபவத்ததை பதபிப்பிக்கும் பமதுகடைய தலையிலும் அவன் மனாட்டி
 தலையிலுமடியிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றோம். நகித்தபோர்த பமபடரை ஒருபேணாயிட்டுத்
 துக்ககிறார் கானும். “நாவலே நாவல்” என்றும், “அறையோவரை” என்றும், தேற்ற
 வர்க்கமுள்ளே ஜயித்தவர்கள் சொல்லுஞ்சொல்லு. முன்பு யமாதிகன்பேர்கேட்க அஞ்
 கெட்டித்தவீர், திருநாமத்ததயன்மைகொண்டபலத்தாலே அவர்க்கம்மவாசலிலேசென்று
 தலையிலேயுடையத்த அறையோவையிறே. வாலிபேர்கேட்க அஞ்செக்காமகடந்து கெட்ட
 மதாராஜர், பெருமாவை யன்மைகொண்டபலத்தாலே கிஷ்கிந்தாதவாரத்திலே சென்றநை
 கையினுப்போலே. அஞ்ஞ - நாயி பளம்; இஞ்ஞ - நாம பளம். “உழிதருகின்றோம்” என்
 நது - தம்பிகெஞ்சுந்தோற்ற நின்று கிப்பயவஞ்சகம் பண்ணுகிறபடி. “பரபத்துக்கு நீ
 பெருநிலவந்த பட்டோலையகொன்னொவலம்பலம் புறப்படாய்” என்றப்போலே
 யிருக்கிறதாய்தது. “உழிதருகின்றோம்” என்றித பஹுவசகந்தாலே — திருநாமம்மலிக்க
 வாலிலேயுடையாரே இவர் சதசாகமாகப் பண்ணத்தபடி. அதவா, இதன் இயலை அப்பவலித்து
 இதில் அந்வேதமுடையானாயும் கட்டிக்கொன்றுகொள்தது. அமுத்தவல்களும் முதலாகலம்
 கையிலுண்டான பரக்காமமெல்லாம் திருவடி தானொருவனுமே செய்தானுயிருக்க, பிராட்டி
 வைக்கண்ட பீதிக்குப்போக்குவிராகமதுவாமழித்தித ப(வ)லத்திலே பெல்லமுதலிகளுக்
 கும் அர்வபமுண்டானுப்போலே, ஒருத்தனுக்கு தானுமலயப்பத்தமுண்டானும் அவன் பத்
 துக்களு மலையென்னென்றாமுடக்க வாமுக்கடவதிறே; அவ்வளவுயிர்வலையிறதன்றே
 பகவதஸம்பந்தத்துக்கு.

(ச) “புண்ணந்தர்ஷ்டித்தபதாரிணம்”

தெல்லாம் ஸத்ஸாஸ்தம் வேணுமென்று அவன் பரிசுத்ததயை உடிக் கொள்ளுகிறார். லோகத்திலே பாம்பு பண்ணினார் தப்பனதுவதத்துக்குவி யமன்பேரினோர், அவன்லேகைப் பேரினோராய், “யமத்தப்பயாமி, சித்ராபுத்தமத்தப்பயாமி” என்று ஆராதியாகித், திரு நாமத்தையன்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள் தலையிலே அடியிடுகிறே மென்கிறாரே யிவர், தம்மைக் கீழ்க்கிடந்த வாய்க்கிடை இப்போதொருபேரையிட்டுத் துடைக்கிறார்களாம். இவர் தமக்கு விஜயமாகச்சொல்லுகிறே மித்தனைபோக்கி, அவன் தான் தந்தனைகண்டது திரு நாமத்தனார் திருவடிகளிலே வணங்குவென்றபுத்திறப்பது. (ச) “புண்ணாம்பெய்கிசு-வடி வுமி தெவுசிகிதகோதரே” என்னக்கடவதிறே. (உ) “ஹவா-ர-வடிவீ விஷ்ணுவாபா ஹவடி - ஹவா-வடிவீ துணா-வகிசெவடிவா-தாடி” என்றது - கேவலம் தேவர்போ ஷண்பாசாயிருப்பார்க்குக்கான் நான் நிர்வாணகரையிருப்பது, மந்திரப்படியே வைஷ்ணவர் கள் எனக்கு நிர்வாணகராய்க்காணிடுப்பவர்படி. [திரம்பெல், மின்னாம்ப - இராஜ்ரி யுஞ்சாதுவாய்ப் போதுமிக்கென்றான்] இவர்களைக்கண்டால் அதுஉலகத்தில்கிடைப் பன்னி தாந்த (ச) ராப்பிபேருய்க்கொன்றென்குன், இப்படி தானும் பயப்பட்டுத் தன்பட (ஹ) நாயுமிசியமித்துக்கொண்டிறே யமனிருப்பது.

லோகமடக்க யமபிதாசிருக்க, “நமந்தமத்தனைக்கிதே நாவலிட்டுழிதருகின் றேயும்” என்கைக்கு வந்த தன்னேற்றமென்னென்று பெரியபெருமான் திருவுள்ளமாக; மூலபுருஷமேயித்த முநர்வ என்கிறார். பாதேகினைப்பற்றினேனுமின்றே அவனுக்கஞ்ச வேண்டவது, பாளையபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்த தனித்த, அக் கிருத்த கருக்குள்ளுதபடி வெணிககோணப் புறப்படலிட்ட ஜகத்காணுதருணலினை, பாளையபத்திலும் ஸ்ரீஷ்டலேகையிலும் அந்த யமதிகளேயே என்றே வசியுற ஸ்வசிரீர ஹகருணாவண்டியோ. நம்மைப்பற்றி இந்த நம்மைமெல்லா மூண்டாத்தென்றீயே என்ன; உன்னருருவத்திலேன், * நின்னும்கற்ற ஆவலிப்பு - உன் திருநாமத்தைக் கற்றபலமென்று தல்; ஸ்வமென்னுதல்.

“நின்னுமம்” என்றது - * ஓசாயிசாயுல கேழனிக்கும் போன்றே, தேவரீரைப் போலேயோ திருநாமம், உடிக்ப்பொன்னுக்கும் பணிப்பொன்னுக்கு முன்ன வசியோசாதே தேவரீர்க்கும் திருநாமத்துக்கும். மறுவலிமில் பாளையபத்திலன்றே தேவரீரெடுத்தது, வம் ஸாபாபத்தில் நின்று மெடுக்கும்போது தேவரீருநாமம் வேண்டாவோ. “கோவைச் சுற்றிக்கடைத்தான் பெயன்றே தொன்னகைப் பற்றிக்கடத்துமபடை” ஓ “மத்தாம்” என்னுதொழித்தது - காலியமமென்ன, அதிகாசியமமென்ன, அதிகாரிசியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வராகமக்காக இடபினவன் “அப்மே” என்றும்போது ஒருசடக்கு வேண்டாவிதே. நஞ்ஜீயர், “அப்பயதருப்ப்கொண்டே திருநாமம் சொல்லா மோ” என்று பட்டணாக்கிடே; “கங்காங்காநம் பண்ணப்போமவனுக்கு உலர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுண்டான நம்மைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழள்ள அகத்தினைப் போக்கமாட்டாதோ” என்றருவிச்செய்தார். வாயானே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ஆகாதலிலே, மாத்காதுகனுக்கும் கைகித்தால் அம்மேயென்ன பாப்பி

(ச) “பாணாமயேயிருவந்தி தேவாமயிசமோகமடி” (உ) “ஸ்வபுருஷமயிகிஷ்ப பாசணஸ்தம் - பாபாநாமம்யிசுநாமம்ஸகலஸ்க்ஷணநாம” ஓ கீழ்மென்றபடி.

உன்பாபிசே பிருப்பது. “கற்ற” என்றது - ஆசாப்போச்சாணுநாச்சாண காமத்தாலே ஊத்தாயிருக்கை. பெரியபெருமான் சொல்லுகின்ற வகத்தால் சொன்னவாய்ப்பது இவர். கற்றவென்றது - ஸாத்தையாவதற்க்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்பவரிக்கை. ஆவலிப்புடைமை, வைசவனாவென்றுமாய் போயேயாய்ப்புத்துத் திருநாமணம்பரத்ததால் வக்தவிக்ஷயம், கண் டாய். இவ்வந்த முபதேதிக்வேஷையிருந்ததோ, என்வகியிலே தெரியாதோ, கணபா ஸௌபயன்வரினாகாயும் மண்டின்றுகாயும் வகியிலேதெரியாதோ, கணபன்னைபவனெ ன்று தோற்றுகின்றதோ, மண்டின்றுவன் முகம்போலே பிருந்ததோ என்முதலும். அந் துமையுள்ளானே. இவ்ருவந்து சாபந்தருளிற்றுத் திருநாமம் சொல்லவன்வர னெருகணிக் கிடைக்கவற்றேவென்னும் கணபாலேவென்றே. எத்புணக்கம்பாணகயாலே தேவரினாடப விஷய ஸபலாகப்பெற்றதிறே. மாகக், சாஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து கிண்பிட்டா னென்றால் பின்னை அவந்தன்னுளும் தவிர்த்தவென்னுதா பிருக்குமாய்ப்பானே, இங்கே யிருந்து கிஷயிகரித்ததென்றால் இவரி தேவராலும் தவிர்த்தப்போயோ.

மாகக், ஸாய்வாவிவாசன ஸாய்வவதாசாமயமிடம். முன்பு அரிதியிலே வைவார்க்கு அநாதவ்யுப நாம்பகிருத்தமிடத்தில் சென்றேறமட்டாதே பிருத்தவன், தனக்கே பொரு சாஜாரு ஸம்பந்தமுண்டாதுல் ஸதங்கையமதியாதே சென்றேறவனையும், அவர்கள் கிரணவ திகக்கையுமாயிறேயிருப்பது; அப்படியே, முன்பு யமாதினாக்கத்திடுக்கிட்டு இடையிலாதே போந்தவர், இப்போது திருநாமணம்பரத்ததாலே யமாதினன் தவிர்த்தவையுமிட்டுத் திரியும் படியான சாஜாருத்ததைச் சொல்லிற்றுப்பது. க.

அ— இரண்டாய்ப்பாட்டு. திருநாமத்தினுடைய பாவாத்தவமும் அநாதங்கையாலே தமக்குப்பிறந்த சாஜாருமும் சொல்லிற்று - மே; இதில் - திருநாமத்தினுடைய போக் யதையாகச் சொல்லுகிறது. ஆனால் பின்னைபோக்காததையச்சொல்லி பாவாத்தவத்தைச் சொன்னுனே வெள்ளில்; பயம் போனாறிறே எப்பவாதயிலேயிழியது, ஜ்வாமதவர்த்தியா நிர்த பாலாபிக்குமே; முன்புபாபந்ததைக் கூழுகிட்டு யமபிதனபிருக்கிறவனுக்கு அந்த பயம் கிள்த்ததானாவது போக்கவாதயிலே கொஞ்சகெல்லாதிறே. (க) “யதூஷஸ்தீர்த்த ஹதேவீஷாஸயாள் யிரேகதூஷதேவீதிலவாயாநா” என்று - நிஷிகன், திருநாமம் பயகிவர்த்திக்கு தோதுவாகக் சொல்லுவார்கள்; ஆழ்வார்கள், “பிழாப்பிழ் பெரும்பெயரே பேரி” என்று - போக்கதா பாக்ஷத்ததைச் சொல்லுவார்கள். இத்திருநாமத்தான் பாயோ ஜாந்தா பர்க்கு பாயோஜாந்ததைக் கொடுத்தும்; உபாயாந்தாநிஷ்டர்க்கு உபகாண்மா பிரு க்கும்; பாயார்க்கு தேஜாபாந்தாசேஷமா பிருக்கும். முத்துப்பரித்ததையிற் முக்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப் பழங்கொன்னுலார்கள்; * செழுமுத்து வெண்ணெய்க்கொச் சென்று மாதுவர்க்கிறே. கிஷயரியுத் செட்டியுக்கல் புருத்தவாதே பெருகியியவாய்; செருக்கா னர் இத்ததைப்பூண்டதாயிப்பார்கள்; அப்படியே பாயோஜாந்தா பர்க்கு முதுப்பாய், ஸாநாந்தாநிஷ்டர்க்கு முதுப்பாய், பாயார்க்கு ஸ்மயம் பாயோஜாநாமபாய்ப்பது இத்திரு நாம மிருப்பது.

மே “கின்றமங்கற்ற” என்று கின்றி, கம்பிச் சொன்னுங்கு நாம்பெடுக்கக் கடை தொருளவென, அத்ததை அச்சகணால் கொன்னொமென்ன வென்னுது, அத்ததை

(1) “யதூஷஸ்தீர்த்ததேவீதிலவாயாநா” கிஷயியுமாய்ப்போதினாமம்சயம்சா”

கொள்ளொன்று பெரிப்பெருமா ளருளிச்செய்ய; திருவாய் செல்லுப்போதை சலமொழிய அய்வருகுபோ வதுபலிக்கும் சலமெனக்கு வேண்டா வெள்கிறார்.

மூ.—பச்சைமாமலைபோல் மேனி பலவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா வாய்நேறே வாய்நீர் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைவதிரி யான்போ வித்திரவோக மாளும்
அச்சுவை பெற்றும் வேண்டே னாங்கொரு கருளானே. 2.

ப.—பா.— அரங்கம் யானை உளானே—ஆத்திரத்தையாகக் கோவித்தெவற்ற நித்ய வாலம் பன்னுமலவே, பா—சங்கம்யான, பச்சை மலைபோல்—மாதகவினைபயொத்த, மேனி—திருமேனியையும், பலவம்—பலவத்தையொத்த, வாய்—திருவாய்த்தையும், கமலம்—தாமராமலையொத்த, செங்கண்—சுவைத்திருக்கண்ணிய முடையதும், அச்சுதா—ஆத் திரவையொருக்காதும் கருவியிடாதவனே, அயர் ஏறே—அயர்வதுமாய்க் கதிப்பிரவான னனே, ஆய்ந்தம் கொழுந்தே—இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும் நியாமகளுவனே, என் னும்—என்றெ, இ சுவை திரி—இப்படியுதபலிக்கும் சுவைத்தலிட்டு, யான்—திருமாமம் செல்லுதலுக்குப் பாங்கானவையுடையவனானே, போய்—கொடுத்தாய்போய், இத்திர வோகம் ஆனும்—பாமபதத்தை ஆனதெ, அ சுவை பெற்றும்—அந்தப்பாசத்தைக் கிட்டப் பெற்றதும், வேண்டேன்—விரும்பேனென்கிறார்.

வ்யா. பச்சைமாமலைபோல் மேனிபலவளவாய் கமலச்செங்கண் அச்சுதாவாய்நேறே ஆய்ந்தம் கொழுந்தே யென்னுமிச்சுவை. இத்திரவியுத்தபடி கண்ணர், உய்குத்த தான் புற ம்பே போலென்ன வேண்டியிருத்திரவ வேள்கிறார். பச்சைமாமலைபோல்மேனி. பச்சை நிறத்தை புடைத்தாய் சங்கம்யா விரும்புபொரு மலைபோலே வாய்த்துத் திருமேனியிருப் பது. காணப் புகலாய் கண்ணும் குளிர்ந்து கெல்லுக்குவிரும்படி சங்கம்யா வாய்த்திருப் பது. தாபந்தாபாருடைய ஸகந்தாபக்களும் கண்டபோதே ஆதாய்படியாய்த்துத் திரு மேனி விரும்புபது. செந்திரவியிருப்போலே அகவையில் தண்ணியிருண்டய செறிவே ல்லாம் வடிவிலே காணலாய்ப்படி விருக்கை.

“மாமலை” என்றது - பூஜ்யமான மலையென்றபடி. ‘பச்சை’யில் அபாச்சயமாய் மேற்பு நித்யா தபாச்சயமா விரும்பும் சங்கம்யாதையைச் செல்லுதெறு. மலைபாண்ட ஸ்வநாயத் துக்குக் கொப்பாய், வளர்த்திக்கு மொப்பா மித்தனை யொழியத் திருமேனியி லுண்டான போக்யதாதிசயமென்ன மின்போயே அதுக்கு.

மேனி. (அ) “ஆதாய்ய” என்றது வ்ஸுதபமும் ஆர்த்தாதி குணங்களு ம்ள இவையுட்பெப்பது, இவையிரண்டும் அகவாயிலே வாய்படியான இவ்வடிவாய் த் திவையுட்பெப்பது. (ஆ) “உலூஉலூஉலூ தாவித்தொடா—பெருமே,” “குள்ளுகொழு மூடில் போல் குவரிகெப்போல் குகாகடம்போல் மின்றுகொண்ட மின்போல் நிதமுடைய கொமொல்” என்னக்கடவதிரே. கழுத்தேகட்டினாய்க் கிணமுக்கது போக மாட்டாதே மலைவினுக்கியிலே சாய்த்தமெனப்போவையும், கண்ணுலெழுக்கது அதுபலிக்கக் குவரிகெப் போவையும், அதுபலித்து முடிக்கெனென்னும்குக்கும் கடம்போவையும், வைத்த கண்ணுக்க

(அ) “ஆர்த்தமே”

(ஆ) “இச்சுக்கந்திரவியென்குதேற”

(35)

இத்தாலத்தையிட்டு, கனவா-சனம், கைப்பட்டத்தை விட்டு இவ்வறுகவைக்கு வேறையொரு கவை யிருத்தலிடத்தேயுப் போகச்சொல்லுகிறபோ, இவருடைய அறுகவை யிருத்தற்படி, திருநாமத்தை உம்முடைய காக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுமென்று, யான், திருநாமம் சொல்லுகைக்கும் பாக்கைகளைவையுடையான். யான், ஒருதேசவிசேஷத்தே போயதுபயிக்குமளவும் விளம்பத்தை ஸ்லீபாதத்தனையையுடையான், போய், கோயிலுக்கணித்தா யிருக்கையுமன்றியே கெடுக்கை கீட்டான அத்தாரமெல்லாம் போய், இத்திரவேளும், காவதிகைக்கவ்ய புத்தனுடைய வேளும், “பாற்றமேத்தாநி சப்தகன் பாமதம்வாசம்” என்றி வேதாந்த ஸாஸ்திரே தோற்றவருவிச்செய்திருர். ஆறும், “ஆன் மிக்கன் வானம்” என்றும்படி இத்தலிதிபோகாத்த மாம்படிபிறுக்கை, அக்கவை- இக்கவை, அதுக்குவிசித்தம், இது ப்ரத்பகலித்தம்; அதுகேட்டாய்வாய் கேட்டுப்போ மது; இது கைப்பட்டது. பெரினும் வேண்டேன், கிட்டெனவும் வேண்டாமென்றிபிர், கிட்டினவாதே நீரா அதிசே தோன்மாயுநிசென்ன; பெற்றது மெனக்குவேண்டா, அத் தைத்தத்து பார்க்கவாசாதோ நான் ஆதரிக்கும்படியானவென்கிருர். “உருது” என்று தொழித்தது தம்மிது மனவுடையர் கித்யாதுபயம் பன்னுநித விஷயத்துக்குக் குற்றஞ் சொன்னோமாவொன்னுதென்று; இன்ன முமதுக்கு உத்தரவும் சொல்லுநி ப்ரமணங்க ளையும் அநாதரித்தாராயர். பால் கைக்கும் புரிக்குமென்னிலைன்றே பினங்கிலைவெனது, அதுதான் வேண்டேனென்பாணச் செய்யவாவதிவியே. (8) “மா கொ தா அபுது மலுதி” என்றவினைச்செய்வாவ துண்டோ.

பாமபதம் வேண்டாமென்ன இங்குத்தை என்மையே தென்ன; அங்குமகருளானே, பாமபதத்தி லதுபவத்தையிட்டு, இவ்வறுகையும் சேந்தையு மிக்குள்ளான அதுபலிப்பிக் கைக்கு வந்து கிட்டெனது போராதோ. தாழ்த்தாக்கு முகக்கொடுக்கிற நீர்மையை அதுப லிக்கைக்கு அக்குள்ளாரு மிக்கேவாசகிற் ளென்ன அங்கே போகவிடத் தேடுநிதென். இத்தால் சொல்லிற்றுத்த - இங்கேயிருந்து திருநாமத்தை அதுபலிக்கு மினிமைக்கு பாம பதாதுபவமும் ஸத்சமஸ்தென்னும்படி, தமக்குத் திருநாமம் சலித்தபடியைச் சொல்லிற் றுத்தது. உ..

அ. மூன்றும்பாட்டு. வேதநூல், உமக்குப் பாமபதம் வேண்டாமென்கி கோயிலோடே தோல் தீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அதுபலியுமென்றுபெரிபெருமா ளருளிக்கைய; அத்தையும் கிருபித்தவாதே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமின்னாத படி துரிதபாம்பாசையே யாபிறுத்தது, ஆகையாலே எனக்கு அதுவேண்டாமென்ன; திரு நாமம் சொல்லுகைக்கவகாச மில்லாதபடி, ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர்சொல்லுகிற குறையென்னெ ன்று கேட்டருள; ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்துக் காட்டுகிருர். இத்தால் பழகிப் போருநித ஸம்ஸார யாத்நாபிதும் ஜுருப்பனை பிறக்கும்படி திருநாம மினிதென்று அம்முதத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வேதநூற் பிரமம் ஶ்ரீராம மலிசீத்தம் புதுலோலும்
பாதிபு முறக்கிப்பெயரும் 3 கின்ற விபதிவேளாண்
பேதைபாலகனநாதும் பிண்பிசி சூப்புத்தனம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே னாங்கமா கருளானே. 10.

(8) “பாவோநார்யதாச்சகி” 3 “கின்றதிப்பதினையாண்டு” என்றும் பாடம்.

பாதிபுமுறங்கிப்போகும். அதுவே செம்பாதி நீ கடிக்கருகப் பாழாய் வித்தாயானே சுழி
ம். பாதிபுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ்சொல்லக்கூடவ சாலம் வந்ததேயேபா
தே! என்று யெறுக்கொய்யுந்தது. (அ) “ஐவெளநிபூரணத்தீரண” என்று இவைய
பருமணப்போலே மிருக்கவிறையடுப்பது. (உ) “யதவகீர்ப்பணி” என்று ஸர்வ
மேறும் திருநாமஞ்சொல்லவிறே கண்டது. கின்றநிலம் பதினையாண்டு. செஷித்ததிலே
நின்றது ஸம்வந்தமாம் பாலனாயும் புலகனாயும் விஷயச்சவனானாயும் இவ்வையேசுழியும்.
கின்ற இப்பதினையாண்டு” என்றபோது - செஷித்ததான், பதிற்றந்தச - இம்பது ஸம்வத்
தமென்றுகிறது. இவன் போசப்போசியப் பாரிக்கொளாமென்றாம் தமக்கென்றையிராம
சிலே, “இது” என்று - சுதாந்தாமகப்பேசுகொள். பேசுத. திருநாமஞ்சொல்லுதகக்கும்
யாக்கபுத விற்திக்கே, தன்யுதைய துதிதாநிதக்கன் ஐவிரிவிதையுடைய புத்தப்பதிமையோடு
ம் அப்பந்த சசசலம். பாலகன் அதுதரும். பாலகுகிற அந்தவயவந்ததயாமென்றபடி. திம்
கன் செந்ததும் பொடியவொன்றதுபருவம். இவனை “திருநாமம் சொல்லித்தினன்”
ன்று யெறுக்கொன்றதுதே. அதுதரும். ததாந்தாமன் அந்த அவஸ்தைய மென்றபடி.
தந்ததாம் பொலாய்வந்து பாலேகித்து விஷயப்பவனாயுத் திரியும். ஐவிரியுடைய புத்த
திமையுடைய பேசுதத்தனமே கன்றெனும் படியாய்ந்து இதுன் அபிஷேகேடுருப்பது. உன்ன
மிய அபிஷேகப்பாணத்துக்கு உடலையையாலே அபிஷேகமாயும் சமியவந்தருமுன்னே வ்யா
வந்த கைக்கொள்ளும். அந்தத வேறும் கிறகுத்தேடி பொருபடி பரிணமித்ததக் கொள்
க்கண்டு பரிதவிப்பெடுக்கும். பரிதாவது - ஸர்வோத்தமியங்களுக்கும் ஸ்வயம்வி விஷயக்களிலே
சவணமாசை. ஆரோக்யம் பிறந்ததானே இந்திரியங்கன் தலையெடுத்து, “விஷயக்களிக்
ரட்டுக்காட்டு” என்று கலியத்தொடக்கும். “விவந்தினை திசையலித்தெற்றுவின்றன்”
ன்று, “விவாதுத்துத் திண்ணிடவகுதி நிண்ணடைத்தேன்” என்றும் சொல்லக்கூடவதுதே.

காலக்கொண்டு பரதிலிம்மை புண்ணி தாய்பார்க்கும் பண்ணுகிறது இந்திரியங்க
யாவும் கலிய திக்கைக்கிறே. இவனே சொல்லாநித ஐவாவந்து கைக்கொள்ளும்.
நாயாதேது — சாஸப்பொவ்வாத தென்றிறே. போகயோகப்பத வன்றிக்கே மிருக்கக்
சுத்த சாபமதுவந்திக்குமிதே. “பண்டு காமாஸவதம்” என்று வந்ததேந்ததம்
வாணியாகிதும் தரிப்போமென்று பார்க்குமிவ்வளவிலே இடிவிறுத்தாற்போலே மாணம்
ந்த உபஸ்திதமாம். துன்பம். இதுவே துக்கமாய் நிரல்வயிசைத்தோடே தலிக்கட்டிம்.
உ) “வாசுதேவ ஸ்ரீபாதசுலோகாநாமிகுபொது-வாசு” | கலீரே நயாநுதாஸுதா
புசு-வாசு-வாஸுமித்ய. ” துதவாஸுபிறவிவேண்டின். கலிபெருத்தர்க்கு ஒருகைக்காட்டி.
ட்டரும் திருநாமனும் மண்டபுமக வெறுதி வெறுப்பாழாக்கிக் காட்டுவானாப்போலே,
திருநாமஞ் சொல்லுதகக்கு அவயாமிவ்வாதபடி. உண்ணாயுண்ணப் புறம்பே சொல்லுகிறப
யைப் பேசி, பெரியபெருமையுக்கு விண்ணப்பம் செய்கொள். கீர், “அக்கலையெபிதும்
வண்டேன்” “ஆதலால் பிறகிலேண்டேன்” என்று கிபூதிதவபத்துக்கும் கண்ணாழிவு

நீ “கடிக்கருகப்பாழாய்” என்றது - ஒருசெய்யிலே செம்பாதி உருமாய்ப்பாழா
சப்போலே வென்றபடி. (அ) “ஐவெளநிதாரஞ்சுதந்தீரண” (உ) “தைதம்கீத்த
ந்தி” (௩) “பாஸ்பேகீடகாஸந்தா வெனவகேவிஷயோகஸ்காடு” அதுநாயகந்தபசக்
சச்சவாத்தகம் வறுபஸ்திதம்” † இது அகந்தியப்போல் தோற்றுவிது.

சொல்லாதின்றி, “ கிப்பாயாசில் திருவாரூர், கிடப்பாயாசில் திருவாரூர் ” என்பாரைப் பேரிலே சீப்பித்தனிறதென்? கமக்கு விபூதித்வய மேயன்றே வுன்னதென்ன; அந்நிமையாகு ண்டோ, விபூதித்வயத்தாலும்புறம்பாய் த்(௧)நீயாவிபூதியான கோயிலிலே எனக்குநி ருப்பரிதோ வெள்கிறார். கோயிலில்வந்தால் அநிபாயத்திலே அந்நிபாயாதத்தாலு என்னுந் தும் திருவாரூரிலே கொண்டு புருவர்கள், கீட்டாவந்தையினும் (௧) “ ஸாநா கபி ிபூதி தலி ” என்கிறபடியே செவ்வொழுந்தருளும்படியை அதுவாயி நிற்பர்கள். பக்ஷ னுதல் தான்விரும்பின விஷயங்களைப்பற்ற உன்னை புகக்கடவது மிகுக்கும். பெருமாரூ டைய வடிவமும் அஞ்ஞத்தையானதவரும் விஷயந்தாங்கலில் துவக்கமாயுதக்கும். வர் த்தனும் உன்ருப்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவ்வாசலிலே வந்து நிற்பர். ஆக இப்படி ஸா லிதையானவானே வ்வப்பத்தினுக்கான்பது இவ்வாசலையொகிருக்கும். இனி (௨) “ செவ்வா யாவந்தாசலா ” என்கிறபடியே தேசத்தானே வெல்லா கன்னமையும் பன்னிர் கொடு க்வதது; ஆகவாயே கோயிலாவனம் அடிக்கமுஞ்சு பெற்றுச் செல்லா நிற்றுகுமிதே. ௩.

௪. கன்னப்பாட்டு. மொய்த்த. சீழ் மூன்றுபாட்டாலும் - ஸ்வரபத்தையப் பேசி னாய், மேல் பதினொருபாட்டாலே — பரோடதேசம் பன்னுகிறார். ஸ்வாதுவத்தைய கிட்டு இவர் பரோபதேசம் பன்னுகைக்கு தோதுவென்னென்னிர்; பரோதமுமாய் ஸ்வா பமுமான இவ்விஷயத்தை ஸ்வாரிகாமிதத்தே இதுவு பொதுக்கமாட்டாமையாலும், இவ்வி ஷயத்தான் ஸ்வாரிகாமிப் பெற்றல்லது தனியதுபயிக்க அபிதானையாலும், (௩) “ ஸாநிவ்வா ௧௦ தலி ” என்கிறபடியே அதுபுதாய்சம் பிறரை அதுபவிப்பித்தல்லது நிற்சுர ட்டாத பாக்நியானையாலும், பரோபதேசத்திலே பாவ்த்தாவிறார். இதில் முதல்பாட்டு, ஸ்வாரிகாமி, பரோதனான எவ்வருக்குத் திருவாய்நெருங்கு யோக்பதையுண்டோ வென்ன; பராயத்தித் ஸ்வாயல்வாதபடி பாப்பகாரான சுத்தப்பதையும் திருவாய்ப்பா வத்தாலே பாயபதப்பாப்தினயப் பன்னிபபடியைக் கேட்டார்க்கு ‘ அயோக்பன் ’ என்று அகல விாருண்டோ வென்ற கிடத்தினும் கிருகாரகக்கண்டலாதே அத்ததக்கேட்டுவைத்து பாபபமையான ஜக்தாதிக்கேத்தை அதுபவிப்பதே! என்று விஸிதாவிறார்.

௫.—மொய்த்தல் வினையுள்ளிவ்வு மூன்றெழுத்துடைய பேரால் சுத்திபந்துண்டே பராக்நி கண்டுகோண்டான் இத்தனை யடியுறாணர்க் கிங்குலம் மறங்குறைய பித்தனைப் பெற்றுக்கோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ௬.

௭.—மொய்த்த—மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய், வம்—காலத்தவமுள்ளதவ யும் அதுபவித்தாலும் கவியாததான, வினையுள் நின்ற—பாபமாதே ஸுந்தாத்தின் உன்னை சின்று, மூன்று எழுத்து உடைய பேரால்—மூன்றெழுத்தையுடைய கோயில்தாவென்னும் திருவாய்தாலே, சுத்திபந்துண்ட் அன்றே—சுத்தப்பதையுமன்றே, பராக்நி—உத்க்ஷ்ட கதியான பாயபதத்தை, கண்டுகோண்டான்—கண்டதுபயிக்கப்பெற்றான்; இத்தனை அடியுள்

(௧) “ பாஸா அகிரீடமாளாமி ” (௨) “ தேசோயம்ஸ்வகாமதம் ” (௩) “ ஏகஸ் ஸ்வாது :புறந்தி ”.

ஆனாக்கு—மூன்றாக்காரமின்றிகே “கோவிந்தா” என்றும் திருமறைத் தலாபல் உச்சரிக்கும் தாழ்த்துக்கு, இங்கும்—இங்கி க்கைப்பெய்துருமலாய், கம் அரட்டாங்குப-கமக்கு வ்யாமிபாண அறுவெணவாணனாதே, சித்தனை—செளசெப்புண வுத்தனாக்கி, பெற்றம்—பெட்டி அதுபலிக்கப் பெற்றிருக்கும், சிறியுள்—ஆய்க்களிலகப்பட்டு, பிணங்கும் ஆது—வருக்குதற்படிபே!; அத்தோ—நீயோவென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மொத்தவல்லியை. பாபங்கன்மிகைத்து அநாமதமிகையா, “என் முற்பட நான் முற்பட” என்று மேல்கிறுத்து மொப்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. தேன்கட்டை ௪ மொப்த்துக் கொள்ளுமாப்போலே மெய்க்கை. “கெய்க்குடத்தைப் பற்றியேய் மெயும்புகள்” என்னக்கடவதிறே. முதலிகள் வக்கைகைய “எனக்கு” என்னுமாப்போலே. (௧) “செள-செளசெப்புண” (௨) “கெய்க்குடத்தைப்பெய்து” “இக்கல்வத்தியில் கல்வாணக் குண்டான சத்திபோரும் சேதாணக்கு பாபங்குடிதலண்டான சத்தியும் வல்லியை. ஒரு பாபந்தானே காலத்தவமுன்னதனையும் அதுபலிக்கவேண்டும் படியாயிறே அதிவகையிடுப் பது. (௩) [“படி மூலகூடபு-கூடா-கலெயி”] ஒருவர்க்கத்தி போக்குகல் தகிருகல் செய்வெல்லெம்படியிறே பாபத்தின் கையிருப்பது. உள்கின்ற. ஸமிகைபிடா மாணி போலே தானே சூழ்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. கடுக்கடலிலே ஒரு கூழாந்தரத்தி கின்று அலைபுமாப்போலே, அனுபரிமாணவந்து, பாபவமுத்தத்திலே கின்றவிறபடி. “சிறியனேதும் செய்கின்றயோ பெரிதாம்” என்னக்கடவதிறே. கின்று. பாபங்களுக்கு இடையா தொழிகை. (௪) “வய-10 வமெலெ” என்னக்கடவதிறே. கெருப்பினே காலபாதிருப்போலே, பாபங்கலிலேனென்கிறுவதே! மூன்றெழுத்துடையபேரில். மூன்றெழுத்தையுடைய திருமறைத்தானே. “கெய்க்கிடையெல்லாம்” இப்பாதி.

பாபங்களைப்பண்ணின காலப்பாப்பும் பாபத்தின் காலும் போலேயிருக்கிறதோ பாபவிதாசாமென்னில்; “மூன்றெழுத்து” என்றெது - ஒரோதிருவகையே போருமென்னக்கை. பச்சுத்திபாப்பய போகத்தானே பதமாயிருக்கையன்றியே மூன்றகையாயிருக்கை. ‘ஒர் அயுதாக்கரி, ஸதவ்யாக்கரி’ என்னவகையோலே முடிந்ததாய்விடவந்தே என்றிருக்குமன்றே இது. பேரால். மத்தர்மென்னுதொழிந்தது, ‘சிஷிச்சந்தோதேவதை சத்தியிலும் வர்ணம் கிரிபோகத்தாய்கம்’ என்னுமாப்போலே, கிள்கடக்குகருண்டாய் அதிகத்தாநாசமாயிருக்கையன்றியே ஸர்வாநிகாசாய், ஸத்தீயாய் ஸாத்தமாயிருக்கை. இடலினவன் “அய்மே” என்னுமாப்போலே இடவந்தபிபாது ஸ்வருக்கும் சொல்ல பாப்பியுண்டாயிருக்கை. இன்ன திருமையென்னுதே “மூன்றெழுத்துடையபேரால்” என்றது—ருசெபிந்தவன்று உபநேரிகைக்கை ஆச்சாதிக்கிறார்; “மூன்றெழுத்தனை” என்று பெரிபாழ்வார் மறைத்தாப்போலே.

கத்திராக்கும். (௫) “கூழிபரணாபேரி” இது—கூத்தாப்பாது. “பற்றியமத்தி” என்னுமாப்போலே. சகாரத்தாலே—தன்மைக்கெல்லே விவமான இவதும். அன்றே. கம்முதலிகள் கோஷ்டியில் “காதுகான்” என்றப்போலே, சிஷிகள் கோஷ்டியில் “கூத்தாப்பாது”

(௧) “மேருமத்தாமத்தோரி” (௨) “இக்கதுவகைக்கெளப்போதம்” (௩) “பத்திரம்கல்பகியுதாதுபெயி” (௪) “ஸர்வாணேதமே” (௫) “கூத்திராணமதமே”

என்றும் செவி புதைக்கும்படியாய் பத்திருப்பது. (௧) "வனமுதெவநுஞ்செந
தொழிவுறவுபுது உவதலி; வினாசவகாசவந்நிதி சுதிரைபுதுவையவநி;" பறங்
கதி கண்ணெண்ணான். பாபநிமொசுநம பழம்பொத்திருக்க அம்வனவந்திசிகை, மவர்க்
காதி பவங்கினைவையுந்நிசிகை, பிச்சுப்பவகவன்பக்கவையுந்நிசிகை உத்தமபுருஷாத்தித்
தெக்கிபா! ஸித்தது. எம்மாவிகலில் கடைவானவன் அன்புத்துட ஸம்ஸாரகத்தருகடப
அதபவத்தையிறே பெற்றது. கண்ணெண்ணான். என்பது- இழந்தது பெற்றுப்போசில்
விரும்புக. திருவாய்ச்சொன்னதுக்குப் பழம்பெற்றதுவுருகுந்நிசிகை பவந்திகை தன்னதுதான்
பெற்றதுகவாய்த்த இவன் கிணத்திருப்பது. அஞ்ஞாந்தநானே மனாந்தெட்டத்தாய்
பவத்கிணியை காத்தானே அநிசிகைந்திறந்ததால், மவநுபமும் மவநுபமும்பவநுபமாய்ந்தி
விசேஷமும் பகவத்கு வித்தனையிறே. (௨) "புராபுதெவநி மூண்டு" என்னைக்
கடவதிறே.

இத்தினையடியாராளுக்கு. சுதப்பத்துவினையு அதுகவய முகடபார்க்கென்னதல்.
சகவாந்சொநி, சீ சேஷபுதன் என்றும் அநிசிகை அத்தவேஷ முகடபார்க்கென்னதல்;
(௩) "வயிவியுவு" (௪) "வயுவுவு" என்று சொன்னால் மவநுபமும்பவநுபமாய்ந்தி
திருக்கை, இவ்வனவகக்கென்னி "அடியாளுக்கு" என்னையோவென்னி; பவதயிப்
வயத்தானே அருளிச்செய்திரு. (௫) "புராபுதெவநி மூண்டு" என்றுதெட்டக்டெ,
(௬) "திவ்வாஷுவிதி தவ்வாஷுவிதி" என்றுகடவதிறே. "இத்தின" என்றி
விததான் மேருமத்தாய்போசில் மவயயில் மவத்தாய்போசிலையாத்தது இருக்கிறத
அத்தினக்கு. (௭) "மவவிதெவநி மவ உத்தியிவக" என்னக்கடவதிறே. இங்கும்.
அத்தவேஷபுத்தனக்கு இது புருஷாத்தயாய்போசில் மவபாபநிசிகை அத்தத்தானே இத்தின
விவாதிமுப்பத்தினே அவனா பாதெவநிதிருக்கையிறே. பெறுததுதன்ன. இத்தினயிதான்
எது விவகாணம், பெற்றுக்கிடெவநிசெய்யுந். அந்நின்றதன்மக்குத் தாயிரவ்யுயாப்
போசில் தானேயெல்லாம் செய்ததும் "ஒன்றும் செய்தினேம்" என்னுமிக்கமே
வாய்த்த உன்னதென்னுயாம். "உன்னதயாய்க் கென்னெவநென்னிறே விருத்தி" என்
னக்கடவதிறே.

மம்மர்க்குறு. அகிருசாரண பவக்கையிறே தோயிவிசில் வந்து கன்னவந்திருநுநெது.
பாமபதம் கித்பாக்கும் முத்திக்கு; திருப்பாற்கடல் முத்தப்பாயான வகவதிகளுக்கு
பாறுவாதிகளுக்கு; அவதாக்கன் ததாவிசாரண பவக்கையிக்கு; கோயில்க்கில் தத
கவகளுக்குப் சித்தபாடான கிப்பாய்க்கு முகக்கெடுக்கிறே. "ம" என்பது சுத
பக்ததோவி வகோ(ம)ந்நிகளான மக்கும் மவவநுந இடமென்னக.

பித்தின. பித்தானு- பூர்வாவந்ததெந்நுதாயிந்தியிசெய பொழிந்தார். தன்ன
மவயிசெய திதாயுமவியாதே விருக்குமவென்னுயாம். அதிறுது - கொன்னுமவன்
மவம பார்த்தல். கொடுக்கிறவன் பெருகாபார்த்தல், கொன்னுயின் செவ்வார்த்தல்

(௧) "வத்தபத்தெய்தவேசை தவயிந்துந்தத்ததெயி; சித்தாஞ்சகாரமுகி
சுதப்பத்தெய்தயாபி" (௨) "பகவந்ததே ஸ்ரீயத்தே" (௩) "பதிப்பிசுவன்" (௪)
"வவ்வயி" (௫) "தாசாரோபிவ்வயி" (௬) "கித்ததேஷம் வித்திதம் ஜ
தும் பவவாய்ப்பாய்க்க" (௭) "புவிதெவநி மவ உத்திவிதிதம்"

செய்யவருவிய திருக்குறையெனக்கை. பெற்றும் தான்றுறையானே யாகிதும் குறையிற்
கும் சைக விருத்தவிடத்தே செய்வேணுமிதே. அது வேண்டாதபடி பூர்ணனானதான்
“என்றைக்கொவ்வாருண்டோ” என்று கிடக்கிறகிடம். அந்தே! பிரயிவுள் பிணங்குமாறே.
ஊலபமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாறுமையிதே - போய்ப்பெறுதிற விஷயம் இத்தேதோ
தவ்யமாயிருக்குமகிடம். ஜயாதுகவிரே தானகப்பட்டுக் கிடக்கச்செய்தே அன்பொங்கும்
விவாதம்பண்ணி முடிந்தபோவதே! என்று வெறுக்கிறார். ஒரு சி விடக்கைப்பற்றி இரண்டு
பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாய்போனே, அந்நயந்தநீகமாய் இருவர்க்கும் பாத்நம்போ
சாத விஷயங்களைப்பற்றி வ்யந்தநயபண்ணித் திரிவதே! அந்தே. ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீ
கௌஸ்தபத்தேதோபாதி வ்யந்தநயவிஷயமான ஆதம்பலத்து இப்படிபெவதே! என்று, தர்ம
நாசிகண்டால் “பரிருகிபிருகி” என்பாரோபாதி வெறுக்கிறார். பார்பதமுமாய் ஸுல
பமுமாய் ஸுசிவமுமான இவ்விஷயத்தை விட்டு, அபார்பதமுமாய் துர்வபமுமாய் துர்சிவமு
மான விஷயங்களைப்பற்றி க்வேசிக்கக்கண்டால், தாழ்மிகானவிவாக்குப் பொறுக்கப்போமோ.

உ. இத்தாய்பாட்டு. பெண்டிரால். “பிறவியுப்பினக்குமாறு” என்று - கில
கூதன விஷயத்தை விட்டு துர்விஷயங்களைப்பற்றி அர்த்தப்பெவதே! என்று வெறுத்தார்-
கீழ்; ஏன்றான், கோடாசலபங்கைகளான வந்தீகன் வஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொல்
லாவது சொல்லுவா னென்னென்று வேதாயதிகள் பர்தபவந்தாகம் பண்ணினான்; அவனா
கிறான் - தேவாதிருத்தமாய் விருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்
தும், பாலோகமுண்டென்றும் சொல்லுமொவை அனந்தம், பர்தபநித்திர உடம்புகொண்டு
அதுபலிக்கிற தர்ஷ்டாதபவமொழிய வேறென்றில்லை பெண்ணாவன். அவர்களைக்குறித்து
விஷயங்கள் அப்பால் திர்த்தாத்பநேக தேவதூஷிதங்கொன்று இவைபெல்லாஞ் சொல்ல
வேண்டுவது லபித்தாவிரே, தூராதாமகையாலே லபிக்கையிரிதென்கிறார்.

மு.—பெண்டிரார் கங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரீமெப்பெண்டி
உண்டிராக் ஈகிக்கும்பொதுவுடலுக்கே கறைந்துகைது
தண்ணோய் மாலையாப்பன் மறிகளாய்ப் பறையாடித்
தெண்ணீரென் டமுதமுண்ணுத் தேவமுய்ப் சொறுக்கிக்குமாறே. இ.

ப.—உ. — பெண்டிரால்—மணியியாலே, அகங்கன்—கண்கண்கங்கையும்க், உய்ய்
பான்—அதுபயிப்பதாகக் கோளி, பெரியது ஓர் இடுமையை—யிடிப்பெரிதான துக்கங்களை,
பூண்டு—மெற்கொண்டு, இரா—சாத்நிகாவல்கவிரே, உண்டு—புஜித்து, கிடக்கும்போது—
அனைநிலேசாய்ப்போது, உடலுக்கே கறைந்து—சரித தானத்துக்கே கறைந்து, கைந்து—
மகங்கண் தெரிமாய், தன்—குலிர்த்த, துழைப்பாலை—திருத்தநாய்ப்மாலையே, மார்பன்—
திருமார்பியேவுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய, தம்களாய்—தானபூதாய், பரத—பரிதி
குப் போக்குவிடாகப்பாடி, ஆடி—அதுதான் இருத்தவிடத்திலிருக்க வெட்டாணையாலே
ஆடி, தென்னுபூண்டு—சோஷய்ந்தநியை மேற்கொண்டு, அருகம் உண்ணு—குறையபவ
மாகிற அய்த்தந்ததுபுஜியாத, தொழும்பர்—ரீசர், சோது உகக்கும் ஆறு—சோற்றை விரு
ட்டும் வணையிருத்தபடியென்! என்று கீழ்மிதாவிறார்.

சி விடக்கு - சலம். † “கிடக்கும்போது முடலுக்கே” என்றுய்ப்பாடும்.

வாய். பெண்டிரால்சுக்களுப்பான், இவனுடைய ஸ்க்கப்பலாக்கம்- அக்கியை அணுகி விடாம்திரி கிண்பாணாப்போலேயும், ஆதிவிரயம்பிந்திழைவே ஒதுங்கி க்கேசம் திர கிண்பாணாப்போலேயும், விஷபந்தைத்தவப்பண்ணி தவிக்கிண்பாணாப்போலேயும் துக்கலாதத்தவிறே ஸுகலாதமாக பாயித்தெறு. “கொண்டபெண்டி” என்றபடியே தன்னுடைய அடிப்பதவந்தோற்ற அதுவேனும் இதுவேனுமென்று துச்சகலவிர அபேகித்த அண்க்கும் விஷயவிறே. இவனுடைய தாய்ப்பந்தையும் போகத்தவயிறே இவன்பக்கலாதாம். “பெண்டிதாம்” என்றது - ஆதம்பிராயமானபொது, தாய்ப்பந்தையினை காலத்தையும் பரிச்சேதித்து பரிசுதாப்பாய்க்கத்தாய்ப்பாணாணையானே. இவன் கிண்பந்த போகலாம் அக்கிண்கி, திரகாணிக் எனியவது, அக்கத்தத்தபிறகுதெம் மேல் காசம். இதுவாய்த்த விஷயவல்லவாய் மிருப்பது. (௧) “கூடகூயி” என்ற விஷயத்தை விரித்தாப்போலேயிறே இவனுக்கொரு கந்திபதார்த்தம் விரித்தவிரிப்பது. “கககக” என்ற பதவசுத்தவிரே-ஸ்கலாண்கலா மியவானே என்றிருக்கை. இவர்கலாண்கலாதிரே தாமுண்டாம், பக்கவபாணயானகிலே காமாணம், ததார்த்தத்திரே புக்காண்பதது என்னுப் போலேயிறே இவன் அபிமாதித்திருப்பது.

“உப்பபா” என்றது - இவன் இப்படி பாரித்துப்போமதொழிய அவிவிஷயத்தி லதுவாய்வாய்விருப்பதொரு கலயிண்கிண்பாணாணையானே கொள்க சென்றதும்இன் னது அதுபயித்தோமென்று பார்த்திடுகருபண்ணவாவதொன்றிண்கி. இவனுடைய பாதிசம் ஸாதமேயுன்னது. அவர்க தாய்ப்பாணாணாய் அகாதிர்த்ததும் அவ்வாதாமே தோதுவாக சாதத்தவிரும்இவனுக்கு. பெய்திரிண்கிண்கி. அத்தாலோலன்கொன்றும்பாதிசம் கல பண்ணியும் துச்சகலவ மதார துக்கலாதத்திண்கிண்கிண்கி. “பூண்டு” என்றது - கருத்தில் புக்க வாயோடுபோலே தன்னும் கருத்தொன்றிருக்கை. அகலிந்த ஸுகலாத அது பகிக்கலெனுமென்றுகோலி அகலிந்த துக்கலாதாய்த்து விரித்தொன்றது. தர் அரு ளுவிஷயத்துக்கமட்டாத விஷயத்தையன்றே பற்றிற்று. (௨) “கா-கா-கா-கா-கா” என் றெபடியே ஸாதகலவிரேதொடக்கி கண்க்கும்விஷயமன்றே ; “கா-கா-கா-கா-கா” பருதிப் பருதி பெண்மாய்ப்பிறவி மயவந்துத்தேன் ” என்னக்கலவிறே. இக்கே ஸாதகலாதக லிராண்கி துக்கலாமாயிருக்கும். உண்டா. இரவுண்டு. ஜீவிக்கல மலலாயிண்கிண்கி. பக லென்றாம் தட்டித்திரித்து அந்தபயிலேயிரேயெய்ப்பந்து ஜீயிப்பது. முதல் கலலாத ரகல லத்தகல பண்ணிக்கொண்டு கின்று பிண்டியிறே விஷயதுபலம் பண்ணப்பார்ப்பது. கிட க்கும்பொரு அகலாதம் ஒரிடத்திரே மிருகிண்கி அபேகிதபாபிருக்கும், அப்போதுகி ன்ருகலவானே விஷயக்கல அதுகந்தித்தம் அதுபயித்தல்செய்ய கலமலலல.

உடனுக்கே கண்கிண்கிண்கி. கலவ இவற்றை கவித்த காலும் ஜீவித்தோமாய் விட ல்கலாம் என்று கிண்கிண்கிண்கி. அவதானத்தானே - தோதாதிக்கலாயிருப்பதொரு ஆக்கலவந்து உண்டென் றிருக்கிறே அதுக்கு பொருக்கலக் கலலாயிலென்றுவது, சரிசலலா க்தாதத்திண்கி கருத்த புருஷாத்தத்தக விரிக்கும் கிரகேதோ, காதத்தையும் கப்பலாணத்தக லம் கப்பும் கிரகேதோவென்று கண்பகிறேயெப்பது, அதுக்கு போக்பலாதலில்கலமலலானே . தோதானத்தகலக் கலலாயிற்று. “கண்கிண்கிண்கி” என்றது - பகலத்தகலயித்

(*) “கூடகூயி” (௨) “கா-கா-கா-கா-கா”

தர யிருப்பார் " நின்றதொடும் சொல்லுந்தொடும் செஞ்செய்தற்கும் " என்று பரிமேத
ங்க தேவரத்திலை படுவாய்த்த இவன். நுண்ணியம்மலைமார்பன் தம்களையப் பாடிபாடி.
அச்சேல்வாரை அடப்பித்து, (ஈ) " அகநாடிகைநிழி " என்று எழுதித்துச் செருக்குக்குப்
பேர்க்குவிட்டுத் திரிபுக்கடவு சேதாப்பெயர்ந்தமே ! பெய்கிறார். நுண்ணியம்மலைமார்பன்,
அச்சேல்வர்தவனாரசகமான திருத்தழாய்மலைமார்பை அணங்குத்தருகாவன். இவர்கள் பத்
தின் தாராதவிஷயங்கள்மேலுள்ளியே தன்மொதுமையை மூன்றிட்டு எண்ணப்பட்டமையனை
சாதிக்கக்கடவனென்று தனிமாயிட்டுக்கொண்டிரு அலளிப்பது. அவன் சமிகஞ்சாத
வன்டும் கிட்டோர்க்கு அங்கடிவும் ஒப்பியாய்மே பாயோஜும் போருக்கிடம். தமர்களைய்.
இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு லாத்தம் ஒன்றில்லை, எவாபாசிகனம்பத்தத்துக்கு அதுமதிபன்
றுமித்தனையே வேண்டேது. இவ்வாத்தமவுக்கு கிண்கிண எவருபயிதிறே. அவனை,
(உ) " உதிர்விலாசு " என்றும், இவனை, (உ) " உவாசு " என்றும், (ச) " உவாசு
மலி " என்றுமிதே நித்தேவாசுமாமணங்கள் சொல்லுகிறது. நமர் - அடிபார். சேர்ச்
சொன்னவை படங்க இவற்றினே வேறிட்டுக்கொண்டவையிதே.

பாடியடி. பகவதரவ ஜெதபீ திருப்ப போக்குமிடாகப்பாடி, அனதான் திரு
ந்தலிடத்திலிருக்க கொட்டாளையானே ஆடி. (9) "மாவனிகெமி துணைவிகெமி து
கூணிகெமி" என்று மதுவாதத்திப்புக்க முதவிகெம்படியாய்த் திரிபக்தவளரிநேஇலன்.
ஒருதேசமிசேஷத்திலே சென்றனும், (10) "ஊரவா ஊரவா ஊரவா" என்று பீதி
பரகர்ஷத்தாலேபாடி. வயம்பரமகீர்த்தப்பண்ணியே திரிந்திருப்பது. தொண்டியுண்டு.
ஆடிமபூண்டு, தனக்குவருத்த சேஷவந்திதையேயுறிப்பிட்க் கொண்டு. "உதும்" என்று
ஏறிட்டுக்கொள்ளுக பன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு.

[illegible]

(க) “அறநாகரகமறநாகரகம்” (உ) “பதிமகிசுவம்ப” (ங) “வய்யாம்ப”
 * “தாலோறம்” (இ) “காயத்திகெறித் பாயாத்திகெறித் கத்தயத்திகெறித்”
 (ஈ) “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” (ஐ) “ந்ருபிணாணங்கர்தி” (அ) “அறநாகரகமறநாகரகம்”
 (ஊ) “சேவாசுவம்பர்தி” (஋) “பாநத்தய்யம்நிசுபுமணி” (எ) “வய்யாம்ப”
 கத்தயத்திகெறித்”

பாம்பு விரைகு மயந்தமாய்த்து இது. (௧) “கடவுளாய்வுணர்வெனவாய்விதா” என்றும், (௨) “கடவுளாய்வுணர்வெனவாய்விதா” என்றும் சொல்லக்கூடியதே. தொழும்பர், இது னுடைய போய்வதையவியலாதே அபிபாகமாய் அப்பாத்தாய் விரைதுவன் கழந்தா விஷயங்களை விரைபும் சீசர். தொழும்பர் - தண்ணியர். பாப்பதியில்லாமே இத்தகை பிழக்கெருதல்; வபித்தவியல் சேர்த்தியுண்டா பிழக்கெருதல்; கழந்தாவிஷயங்களுக்கும் இதுக்கு முன் ஓடுவாயிபயிரும் சேதாருமாயிருக்க, தாராதாய் அபிபாகமாயிருக்கிற விஷயத்திலே மண்டப்பண்ணிற்றே பரபயம், தோறுகக்குமாதே. மண்ணிக்காட்டில் சேர்ந்துக்கு வாயிபயிர்து ஜீயிக்கெருபு. பெய்தேனே !; பித்தமாய் ஆங்குலத்துக்கு பகல்க்கேதல்வமே தரகமென்றபதவன், அபிபாயன தேறுத்துக்குச் சேதா தரக மென்றபித்தா ஜீயிக்கெருதே. பித்தாதிசன் ஜீயிக்கக் காண்கிற வானகொண்டே ஜீயிக்கெருனித்தணியே; வாயிபயிரும்வருகில் ஆங்குலத்து நன்மையென்னுதே; ஒன்றிலே விசேஷஜ்ஞாந முண்டசெல் மந்தையதிலும் அறிவு உண்டாகாதே. ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. மறஞ்சுவர். விஷயங்களுக்கு அப்பாத்தித்தாதி தோஷங்கள் அநேகமுண்டானதும் எங்களுடைய தபாகத்துக்கு தோஷமாகாட்டாது. ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணதபாகம் பெற்றிலேயேயாவது. விஷயங்களுக்கே முண்டானபின்பு ஒன்றிலில்லாத நன்மை மந்தையதிலே உட்கொண்டதாயித்திருமென்ன; அப்படியேயானதும் அந்த போத்தாதன் ல்திதானு வேறுமே, அவிஷயங்களுக்கேயாதே போத்தாயும் அவிதானென்று போத்தாயிதுடைய திலேயேயானமையச் சொல்லுகிறார்.

மு.—மறஞ்சுவர் மதினெதேது மறமனக்கே வேறுமையுண்டே
புறஞ்சுவ ரோட்டைமடம் புறனும்போ தறியமாட்டம்
அறஞ்சுவ ராகிசின்ற வறங்களுக்க் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோவல்கெய்து புக்கல்லக் கிடக்கின்றீசே. ௬.

ப.—பா.— மறம்—கொள்கையாதே, கவர்—கவனம், மதிர் எடுத்து—மதிவாகவெடுத்தும், மறுமடக்கு—ஆறும்பித்தத்துக்கு, வெறுமையுண்டு—தாரித்தித்தகை மேற்கொண்டும், புறஞ்சுவர்—வெளிக்கவாராயும், ஓட்டை—அவ்விராமான, மாட்டம்—சீராமானது, புறனும்போது—தாரியிலிழங்குலத்தகை, அறிபயமாட்டம்—அறிபயமாட்டங்களுன்ன; (பித்திசெய்தே தென்றென்னிலி) அறம் கவர் ஆறி வின்ற—தம்மமேயாக்கித்தபாகசின்ற, அறங்களுக்கு—கோவில்கித்தகை கண்வளர்ந்தருளுதே அறமேயானவானதுக்கு, ஆங்கெய்யாதே—அபுதையெய்யாதே, புறஞ்சுவர்—கொள்கையானவுடம்ப, கோள்கெய்து—அவங்கலித்து, புற—பகலிசன், கவர்—கவரும்பு, கிடக்கின்றீசே—அகத்தப்பட்டுக் கிடக்கின்றீசேயென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மறஞ்சுவர்மதினெதேது. மறமாதே கவனம் அறமெய்யெடுத்து. கொள்கையானதாய்ந்ததுத் தனக்கு அறமெய்யெடுத்துத்திருப்பது. அபாதித்தாத்தம குணங்கொண்டவற்றுக்குமே இவ்வப்பகளுன்னது கொள்கையெய்யாத்தது. மறம் - அறமெய்யெய்யும், கோவலும், தறுகண்மையுமே. அதாவது—இவ்வ அறிஞ்ஞத்தனும் லத்தியாசின்னும்,

(௧) “தவதாஸ்யமாயககலங்கோம்” (௨) “தவதாஸ்யமதாசனஜ்ஞா” ? தறுகண்—விரம்.
(௨. ௨)

தனக்கு அடித்ததத்தைத் தானே குழித்துக்கொண்டா கின்றுன்' என்று எத்தக்கம் இயோ! வந்து தனக்கு ஹிதம்பொல்ல கிணத்தால் தன்பக்கவணு கொண்டுதபடி க்ருத்தனாகி குக் கும். ஒருலாதிகன் தன்பக்கங்கிட்டாமக்கு இயோன் இதிகிதே. தவணனுக்கு, மாரிசன் யாப்பவான் குப்பகர்ணன் ஸ்ரீமீரீஷனுழ்வான் இயர்சென்னாரும் ஹிதம் சென்னகிடத் தில் சொன்னஹிதம் கோலாமலாரே தன்னேடுநீசர்ந்த குப்பகர்ணனும், மாரிசனும் முடி க்ருதியோனாக; அல்லாதா திக்கர்ந்தானாகன். இதிகிதே தன்பகர்நிக்குநிதம் சொன் னால் படுமெலியாவடி.

“ உடுமெலித்து ” என்றது - இத்தக்கொல்லம் ப்லவுமார்ப்பதமாய் வத்தெனக் கன்று, ஒருகாலவனாகியே பவத்தகிஷவிகாபடிபாக அழிவதொன்றென்று தென்றுகைக் காக. மீளாந்தர பரஹ்மாயன் சோழக்குடியிலிட்ட மதில்பொலேயிதே இவன்குண்பன் னிக் கொன்றடியான் மீளாசபர்யந்தமாய் முடியும்படி. இவன் இத்தால்பெற்ற பாயோனும் சொல்லுதொமறுமைக்கே வெறுமைமூண்டு. இவனிருத்தகைத்தில் செத்தக்கொல்லம் அந் றுடத்துக்கு தாநித்பத்தைக் கெடுபூரித்த கித்தின. சரிதானத்தொபாதி ஆத்தகானா மாரிசுப்பத்தொரு கன்மையும் மேலும்மென்று இருத்தானகில், சச்சான் அத்தகையே கிணத்தா கழிக்குமிதே. (௪) : பா துணா கெடுகிதே தவ்ருத ” என்றபடியே ஆத்யோஜ்ஜீவ கார்த்தமாக ஒருக்கால் கிணத்தானாலே, (௨) “ உடுமெலியோ ” என்று அதுதள்ளி பொன்னாபுரீமொண்டு முடிய நடத்துமிதே சச்சான். சரிசகிச்சென மையத்தாத்திதே அவ்வருகெயொரு குளிர்த்தகிழியில்லாதபடி பன்னிக்கொண்டாறுப்த்து. இப்பையிலே வெறுமைமாய்கில் ஆத்யோபாதிசுமாய் சரித்தகாமாமிதேயிருப்பது. மதாமையிலே வெறு மையகிதது - கித்தமான் ஆத்தமாய்க்குப் பிறத்தகைகையாலே வத்ததாரித்பம் கித்தமிதே. இதுக்குழம்பு ஒன்றின்நிக்கே யொழித்ததும் மேலே ஒருகாலமே தேடிக்கொன்றானகக் குத் தானிவ்விதே என்குஞ்.

புறஞ்சுவரோட்டைமடமாய் புரணம்போதநிபமடமிர். புறஞ்சுவசொன்றொ - தேறத் தை. புறஞ்சார்த்தொபயோகியாக சச்சான் தத்த சரித்தகைக்கொக்சே விஷயார்த்தபவனா மாக்குகையென “ புறஞ்சுவர் ” என்றொது. இத்தகைக்கொண்டு ஆத்தமாய்க்கு ஒருகாலமே தேடிதுருகில் அதுதானே உத்தேசப்பயாமிதே.

ஓட்டைமடமாய். “ அப்போது கிழித்தது, இப்போது கிழித்தது ” என்னும்படி ஆத்தமாயிருக்கையாலே சொல்லுகுஞ். ஓட்டைமடமாய். ஒய்ம் பூட்டுக்கொண்டு மையதா டப்பன்னிக் கித்தவெய்ம்மெப்படியிருக்கை. “ மடமாய் ” என்றொது - ஸ்ரீமாரிககாரிப்பாயத்தா லே. கித்தகிதம்சொல்லுகொது இப்போதன்னேரு, காமத்திதே செப்புகேருமென்ன; பாருப் போதநிபமடமிர். கித்திக்குக்கால் மின்னவனவென்று அழியாமாட்டகோன். கெடுகிகாப்! மணமன்றே தோன்றிவ்மடியாகவத்து கித்தொது, க்ருத்திதே செப்புகேருமென்று ஆநிசிருக் கையோர், இருக்கும்கான் அப்பயாசைப்பக்கொண்டு உத்தகைக்கு கன்மாமையப்பார்த்தகிதிகோன், இனி மானவேகிவ்விதானே சத்தாக்கிகோன், கித்தம் என்ன கன்மைகெடவிகுக்கிரகோன், இனி முடித்துபோ கித்தகையாகாதே! வெங்குஞ்.

(௪) “ தாதுணாயென்றிதே க்ருத்தா ” (௨) “ அணம்ய்யாயி ”

௪. ஏழாம்பாட்டு. புலி. “தொண்டிபுண் டமுதமுண்ணுத் தொழுமல்” என்றும், “புட்கல்வந்துடக்கில்லி” என்றும், கங்கையி னீர்திக்குதென், ஸம்ஸாரம்ஸபாவம் இவ்வினையிருத்தது, “தன்முறைய மாயிவர்பன்” என்று ஆசர்வரீயனாகச் சென்னவன் தூரந்தொகையலே வந்தருக்குத் திட்டவரிது, இன்னமும் ஆசர்வரீயனுக்கு விளக்கடிக்கப் பலமுறையிடயிருத்தது, அந்தத்தையையு மறுத்து ஆசர்வரீயனையும் காட்டித் தாருமென்ன; இங்கேவந்தவரித்து விசேஷிடுவாங்கெனது தூதாதாப்பணிகளை ஆசர்வரீயனுக்கே சென்றது.

மூ.—புலியுற மாகிவின்ற புத்தொடு செண்ணமெல்லாம்

கலையுறக் கற்றமரிந்தர் கண்ணபடுதே கேட்படுதான்

தலையுறப் புண்ணீடு சீசாவென் சந்தியல் கண்ணிவியா

சிலியிலு வல்லுக்கென்ற தேவனே தேவனுலான். ௪.

பு.—கலி—கம்பத்திதிறாணபுரானங்கலி, அது சுற்ற—என்றது அப்பவரித்த, மாரி—கூர்த்தாழ்வான் பேரவ்வார், புலி அறம்—சீசதர்மம், ஆகி—வைவிததர்மத்துக்கு கிருத்தமாய், வின்ற—பலமுறையாய்ப்போருகிற, புத்தொடு—பொருத்தமதந்தையும், சேணத் தொடு—கூடணமதந்தையும், எல்லாம்—மற்றமதங்கலியும், காண்படுதே—கொஞ்சாவேதான் ஸர்வவர்க்கினோ; (அல்லது,) கேட்படுதான்—செவியாவேதான் கேட்பர்க்கினோ; அது கிங்க பர்த்தவந்திதிலே,) தலி—என்தலியானது, அதுப்புண்டு—அதுக்கட்டித் தலும், சாவென்—கான் சாவாட்டென்; விபா—வல்லாயிகவே, சந்தியம்—இந்தபர்த்தவந்தான பர்த்தபத்தது, காண்கின்—காணுக்கொன்; சிலியிலு—விவியிலுமே, இவ்வகை—வல்லகையு, செற்ற தேவனே—ஆயிக்கையால்வந்த தேவன்கைய வுடையவனே, தேவன் யுலாம்—ஆசர்வரீயனுலான்.

விபா. புலியுறமாகிவின்ற புத்தொடுசெண்ணமெல்லாம். சுறுசுறுமையான பெருத்தம் கூட மும்முதலானவை பெல்லாம். புலியுறம் - சீசதர்மம். அதுவிறுது - ஐந்தா விஷயமான தார்த்தத்தையும் ஐந்தாநுமேயுள்ளது, இதில் பாயாணம்- பர்த்தவந்தும் அதுமாரநுமேயுள்ளும், பதார்த்தங்கள் அதுமேயங்கள் ஐந்தாநுமேயுள்ளதென்பாரும், அதுமேயமாயும் தார்த்தங்களில்லை, தேவனஐந்தாநுமேயுள்ள தென்பாரும், அந்தஐந்தாநுமில்லை, ஸர்வமருந் த் என்றாரும், ஸர்வத்தையும் சூன்ய மென்னலாமே, இவ்வித காசர்வகாரணனுபத்தாலே க்வமாயும், அகித்யமாயும், பிங்கமாயும், அபிங்கமாயும், வத்தமாயும், அஸத்தமாயும், இப் ட அசேகமென்பாரும்; ஆக இப்படி சொன்னுற சீசதர்மம். ஆகிவின்ற. கொண்டுருக்கின சிலே வையிதகதர்மத்துக்கு கிருத்தமாய்ப் பலமுறையாய்ப் போருமென்கை. “எல்லாம்” என்றது - ஸர்வம், ஸர்வசேஷிதம், பாசுபதம் முதலானவை. இவைசீசதர்மமானபடி க்கவனென்னித்; - ஸர்வ விபுதியிலே ஒருவனை ஓயிவிந்ததார்க்குச் சொல்லுகிற பாபங் ருக்கு அலதியில்லை, ஸர்வவிதமும், ஸர்வவிபுதியையும், அஐந்தாநுமேயாலே அழிக்கப் ப்டெயுக்கவிதே; அகண்டபண்ணுடக பர்த்தத்தரிதே † அடங்க.

கலையுறக்கற்றமரிந்தர். சருதிவந்திதிறாணம்கலித் திலிவின்றவர்க்காய் வேததாத் தம் காண்பட்டவர்கன். அவர்க்கானகிருத் - கூர்த்தாழ்வான் பேரவ்வாரிதே. கண்ணபடுதே கேட்படுதான். இவ்வித கொஞ்சாவே ஆசர்வதம், செவியாவே கேட்டுதல் செய்வர்க்கினோ.

ஆழ்வான், ௩ இஷ்டவித்தி வாங்கிவருவதென்பதேயுள்ளது தாழ்த்துவார் ஆழ்வானுக்குச் சொன்ன ௩ வாத்தையை அதுணர்ந்தபடி. பரந்தவருத்தியுடன் ஸத்தா அனந்தபயசையும், பவதத்தியுடன் ஸத்தா தாசகையாவிருக்கையுமிதே தச்சுவித்தையாவது. நவியனுப் புண்ணேசுவேன் சத்தியங்காணியின். சித்திதேவ சஞ்சிபாசனமென்றிருந்தமனவில்கா தாக்கு மிதவே ஆசாயனிய வஸ்துவென்னுமிடம் பரந்தவருத்தியே வாதிக்கிறேன், அத்தையையுணர்வோன். மருவையகாப்சிசு கையிலே இட்டால் அத்தி தன்னாய்வும் செய்யுமாட்டா மெயிழிந்து அத்தத்திதையுடைய ஸத்தையாலேயேயே; அப்படியே என்னுடைய வசத்தையே தத்தையுடையனானது அத்தின் கார்ப்பாசன மானவின் பித்தே பிருத்தநாசென் தசாதா தபனுதே ஆசாயனியென்றிருக்கோன். (௪) “பருசு தோவ கருவருது” என்ற பரந்திதையுடைய வசத்தையே அதுக்கடவதாய்ந்த தவியுதக்கடவதென்பதே; அப்படியே அத்தையின் கர்வமான மானப்பிரவாதபாடியே இவ் பரந்திதையுடைய தவியுதக்கடவதென்பதும் மானமின்றிக்கெய்யுமிடமே வென்னிசு; சத்தியங்காணியின். பரந்தவருத்திப் பருதிவசத்தியே எவ்வெவ்வெதென், நான் பன்னுதே தர்த்தபரந்தவருத்தி கண்ணுக்கோன்.

வினா. அவர்கள் இதுயாதேகாணக்கடக இரக்கிஞர். சீர் இனி பரந்தவருத்தியுடைய வசத்தையுடைய பன்னிய பரந்திதையுடைய அனந்தபயசு இன்னுன்னு சொல்லுகிறதேயுள்ளது; சிவியுருவியுடையதென்றே நேவனே நேவனுலான். வாக்கெடுத்த தேவருத்தின் தம் குடியையே சர்வத்திதருமகருவியுடையதென்று, கையின் விலையே ஸத்தையை அழியச்செய்தவனே ஆசாயனியின்.

தேவருத்தின் தக்கனவையியாதே சாவனாளுக்கு வாக்கெடுத்து, பின்ன தக்கன் குடியிருப்பதேயுள்ளது. அவனுடைய பருத்தியுடன் போக்கிறவனவிலே திருவருத்தியெவந்து விருவர்கள், அதுக்குப் போக்கடிசெய்கை சர்வருத்தியென்பதே. பரந்தவருத்தின் வரவத்தையே பூண்டிதான் ஸத்தைய வசத்திப்பரந்தவருத்தியே கையின் விலையே அழியச்செய்தவனே உட்கார் கிரேதவியுடையபாக்கி கருத்தியுடையதே. நேவனே. சாவனவருத்தியுடையதே தம் கையின் விலையுடையதேயுள்ளது விருவருத்தியுடையதே ஆசாயனியுடையதே. எ.

வினா. எட்டாம்பாட்டு. வெண்பொருள். இப்பருவருத்தி மரவருத்தியிலே பின்ன தசாததையுடைய ஆசாயனியென்று சொன்னவியுடையதில், அருத்தியை குருதிப்பதையுடைய புத்தியுடைய ஆசாயனியுடைய வஸ்துவருத்தின் விக் தாசிருத்தியுடையதென்பதே, இதுக்கே பரந்தவருத்தி கருவருத்தியே; ஆசாயனியுடையதே வத்தியென்று பெரிய பெருவருத்தியுடையதே அருதிச்செய்திருக்கிறார்.

௩ “இஷ்டவித்தி” என்றது - வாங்கியவருத்தியை என்று போன வாங்கிய சர்வருத்தியுடன் ஆழ்வானுக்குச் சொன்னவருத்தியாவது-இத்தவியுடைய விருத்தியுடையதே; ஆழ்வான் இவ்வருத்தியுடையதே அருதிச்செய்ய; “கருவருத்தியுடையதே” என்று சொன்னது - அருத்தியுடையதே அருதிச்செய்யுது புத்தியுடையதே பன்னியுத்தியுடையதே பருத்தியுடையதே. (௪) “தர்த்தபரந்தவருத்தி” (௨௪)

மூ.—வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில் சாக்கியர்கள் நின்றால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில் போவதே வேறுதலிக்
கூறிப்பெண்க் கண்டபடியாகில் கூடுமெல்லையைய யாங்கே
அவப்பதே கருவங்கண்டா யாங்கமா கருளுவனே. அ.

பு-கா.—அங்கமாகருளானே—, வெறுப்பொடு—பகவத்கிரியைத்தடைக்கேட்கப்பெ
ருதே வெறுத்துப்போகிற, சமணர்—சுதமணர்களும், முண்டர்—சைவர்களும், விதி இன்
பகவத்கிரியைப்பண்ணி அதுபுகிக்கப்படியில்லாத, சாக்கியர்கள்—பொருத்தரும், நிள்
பாய்—வால்வாய்ப்பாண உள் விஷயத்திலே, பொறுப்பு அரியனகள்—பொருக்கவரியப
வாரியுப்பன சிலவற்றை, பேசில்—சொல்லுமளர்களாகில், (வாக்கிகள்,) அதுமே—அவல்
கிந்தையே, கோய் ஆதி—கோயாதி, போவது—முடிந்தபோவான்; (அல்லவன்றிக்
கே, எதிரிகள் நகிக்கும்படி.) எனக்கு—சூரிய்பு அண்டபடியாகில்—இவ்ருவாய்த்து, கூடு
மேல்—என்னையில் நகிக்கும்படி. எனக்கு சக்தியுமுண்டானால், ஆங்கே—பகவத்கிரியைப்பண்ணி
வையிடத்தன்னிலே, தலையைய அதுப்பதே—அவன் தலையையதுத்துத்தன்னுமாகியே, கருமம்
கண்டாய்—கத்தையயக்கிடையென்றிரு.

வ்யா. வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர். அத்தகைய விபத்தாகவன்றிக்கே நிதி
பத்தமாக பகவதுத்தக்கிடேடவாதே சிவிலென்றிருப்பர்கள். வேதப்பிரபந்தபாவ
ரும் பகவதுத்தக்கிடும், தத்தையாதத்கிரியைத்தகையான துயோதிக்கிடோயாதி இவ்வையையும்,
அ(ச)மணர்க்கும் சைவர்க்கும் அவையம். நிருகாளிலெழுந்தருளாதினாலு கான்முகொள்வா
ரும், “கொம்புதிந்து” என்று முட்டிக்கொள்வாருமாயிதே முண்டரிருப்பது. முண்டர்
என்றிதது—சைவனா, “முண்டர்நிறன்” என்றபடியே அவனுடைய வடிவையிதே இவர்க
ளும் தரித்திருப்பது. சமணராதே முண்டன்வையுமாம். விதியில் சாக்கியர்கள். பகவதுத்
கிரியைத்தகையித்த தத்தையாப்பணத்தையப்பண்ணி அதுபுகிக்கிடோன பாய்யில்லாத
பொருத்தர்.

நின்றால் பொறுப்பரியனகள்பேசில். வால்வாய்ப்பாணம் குணவிகுண உள்பக்காரி
லே பொருக்கவரியவாரியுப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுமளர்களாகில். சல்லவாய்ப்பாவத்
தையும் தத்தியுதி வத்பாவத்தையும் இவ்விலெய்வாரும், ஒருகேஷத்தினுள் பாதேவதை
யென்பாருமாலும், வைதிகர்க்குப் பொறுக்கப்போகாதிதே. அவர்கள் சொல்லும் பாகசம்
தம் வாய்வல்லவாய்மையாகே “பொறுப்பரியனகள்” என்றிரு. “தான் திக்கு
நின்ற” என்றும், “அன்றில்குணசெய் சிகபாலன்” என்றாயிதே இவர்கள் வார்த்தை
யிருப்பது. “பேசில்” என்றது—செவிகேட்கச்சொல்லுமளகளே வென்றபடி. மதாபதி,
பூரிபாத்தலதையுள் பக்காரிலெசென்று “எனக்கு எதுபுறீ குணத்தவாராதின்றது
இதக்கு அடிபென்” என்று கேட்க; “அவர்களுக்காக தேவர்களைக் கொடுக்கிறாய், அவர்
கள் கிரியைத்தகையித்த ஆசாயிக்க அவர்கள் விஷயத்தையாக அறிவிவியிற்றிலே புருத்த
ருளினால், உன் கிரியைப்பம் முடிந்ததுகான்” என்ன; அவன் பகவத்கிரியைப்பண்ணி,
செவியுத்தத்துக்கொண்டு “கெடுவாய்! என்முன்னே பகவத்கிரியைப்ப பண்ணினாய்;
என்றதையைய யதுத்தையாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயித்த, கிரியைப்ப. சொன்னதுக்காக எ
துப்பாத்தலுமாய்” என்று சபித்தான். “கிரியைப்பவன் எதுபுத்தை ஒன்றாக நினை

ந்து இப்படி சமீப்பானென் ” என்று கஞ்சியர் பட்டணத்திலே ” நாயகதண்டனையாகி
றது அதுதான்மே அபிமதப்பததை விவக்ருதையன்றே ” என்றருவிச்செய்தார். சாதுருமா
ரின் தண்டிக்கலாயது - சாத்தையும் வெற்றிவிடையையும் விவக்ருதையிதே. போவதிதே சேவ
தாரி, திருநாற்புரையாணப்போலே ஸத்யபதாசனாவிருந்தானுநில அலன் தீர்த்தையேயோயாக
முடிந்துபோவது. அதனா - கேட்டார் பொதுக்க மாட்டாதபடி அசத்தாவிருந்தானுநில
அலன்ன் முகத்திலே சிறியாதே போவதென்றுமாம். (க) ௪ மாவொயபுத்திரபீரபொ
திநீரவாபுபுயகடபுதே. கண்ண புத்திரபீரபுத்திரவென்றுமாவது ௧௪.௨௫ ௧௪.௨௬. 1”

குறிப்பெண்க்கண்டபுலகில், அலன்ன்நித்திரைதிரி கருக்குப்படி. இவக்ருதாபத்திரமலில்,
ருவித்தம். சிவாத்தனதும்கருத்திலது கிட்டமும், கருமேல். தான் அலன்னைவினே அசப்பாத
படி பெற்றிரையிராவித்துத் தப்பலால் சத்தியோகமுண்டாவின. தலையையாங்கே அலப்பதே
கருமம். பகவத்கிருதபண்ணின இடந்தன்னிலே தலையையதுக்கைவிதேர்த்தலயம், கருமம்
என்றது. அவன்சாப்ப மென்னையுமாம், ஸ்வகாச்யமென்னையுமாம், பின்னை அவன் திருதபண்
னத்தேனாதொழியுமாம், பகவத் திருதபண்ணி அவன் தனக்காத்திருத்ததை வினைத்துக்கொள்
ளாதொழியுமாம். ௧ அகர்விஷாயிய ருமிக்கலயில் யனுமாகனுக்கும் பசவுக்கும் ஸ்வர்க்க ருதி
தியுண்டாகக் கொல்லாதின்றிதே. கண்டாய். பூரிதண்டகாண்பத்தில் ரிஷிகளுக்கு விதோ
தியான சாலனாதிக்கை அபிப்பச்செய்த தேவர்க்கிதே இது சொன்னாலெயது. அங்கமா
நகருமானே, கோயிலில் வந்து கண்வளர்த்தருளுறது அவதாரத்தில் பித்தாடாருருடைய
விதோதிக்கைப் போக்குதக்காணவன்றே வென்றிருர். அகர்சம்ச்யபாதாணம் பாபசாந்த
ரான இவ்வாழ்வார் “ யதமாம் ” என்றுவிதிப்பா வென்னென்னிது (உ) ௪.௨௬. ௧௪.௨௭
௧௪.௨௮. 1” என்றதன்றே, அகர்விஷாயிய ருமிக்கலையோலே விருப்பதொன்றிதே இது,
பகவத்கிருத பண்ணுவார்க்கும், பகவதாணாணாணா விருப்பார்க்கும், பாத்யபாதக ணப்பத்
தமையுன்றது. “ என்னுத மாவிடத்ததை பென்னுத போதெல்லாம் இனிபவாதே ”
என்னக்கலவிதே. ௮.

௨. ஒன்பதாம்பாட்டு. மற்றமோர். அலன்ன், “செட்டகத்தறுக்கஞ்சு இதா தர்சரு
ரியல் ஆசாயியாதிருத்தையுண்டோலம், தசாதாத்தபனுவிதே ஆசாயிக்கக் கொல்லிந்து; அவ
ருருருன் - வசாதும் தகடபுமாய் எங்களுக்குக் கிட்டவென்னுதா விருப்பா ஒருருத்தன்,
கெட்டருதும் வலித்தாதிக்கர் அருகேவிருந்து அபிவாச்யசேரே போசப்பிரா என்னுதிப்பக்கன்,
ஆகையானே பாவலன்னதையோடு சாமாயதாரத்திராவி வானிவிக்கை, எங்கையோக்பதை பாசா
நாருருருத்தன் ஆசாயாவினாக்கேவனுமும், அலனைக்காட்டித் தாரீர் என்ன; ஆகையோக்ப
தையோக்பதைபாசாதே தானேயேவ்விழுந்து விஷாதிக்கிற்கும் க்ஷணகை ஆசாயியுக்கே
மென்றிருர்.

ஸ்ரீ.--மற்றமோர் தேவபுழைக்கே மதியிலா மானிடங்கன்!
தற்றமோ தன்னிங்க கோகுலவென் னுணரமட்டார்
தற்றமே வென்றிலீர் ரவணபல்லவம் தேவலயிலீர்
தற்றிணே வெய்த்தவெத்தை அழலினை பணிபிவிர்சே. ௧.

(௧) “ ருதிராயத்தபரிவாதே திருநாற்புரையாணப்போலே ஸத்யபதாசனாவிருந்தானுநில அலன் தீர்த்தையேயோயாக
முடிந்துபோவது ” (௨) “ நதிரிப்பாத + பூதாதி ”
(௨.௪)

என்றி சிங்கனொருவனென்றுணராமாட்டர். என்சொன்னாலும் பரணம்வந்து மிட்டுனபோத ஆசாயனியான தேவதைகளும் சிங்களும் ஒருபுருவாசகம் தேடித்திரியுமன்றல்லது ஸர்வாத் கெடுருவ னானென்று உங்கள்செஞ்சில் படனட்டாது.

உங்களுக்கு ஆசாயனியான தேவதைகள், சாவனாதிசன் கையிலே கொடுத்துண்டு உய்யிமென்றிறே சங்குமிருதுவனுண்டென்று உங்கள் செஞ்சிற்பெய்தென்றுமாம். ஒருவ ரென்றுணராமாட்டர். தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற சிங்கள ஆபத்தனைகளை பொழிந்த போது அவர்களைப்பாதி இவனும் ஒருவனென்று புத்திபண்ண மாட்டேனாம். அபுராவர் த்தி வகுணமொகந்ததைத் தருமியன்பக்கல் கூடாத்தரப்பாரான தேவதைகள்பக்கல் பண்ணின ஆதாயமின்றிக்கெயிருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகன்மதிக்கே.

அற்றமெனென்றறியீர். அற்றம் - மறைபொருள். அறிபாமைக்கடி அறிதாக்கல் திரு மேல்பட தாத்தப்பலர்ந்தியறியென்கோன். (அ) “அவலாராயாவுகே-தூரீ” (உ) “வே டெடுறுகாடுவெ-புறமெடுவெகவு” (க) “தாராயணவாசுதெரீ” என்னக்கடவ் திறே. அவனையல்லவ தெய்வமறியீய. அவனைப்பொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தை யிலவென்பென்கொள்ளர், ஈகவாறுக்கு பாராயணப்பக்கென்கி அத்தேவதைகளுமுனர், ஆசாயனிய சிங்களெயன்மெயர். “அவனை” என்றுகொண்டு மேல்சொல்லுகிற கர்ஷணனை நினைக்கெயர்.

“அவனை” என்று சிசுருவிச்செய்கிறவனை இன்னுனென்று கிசேஷியீர். எங்களை சாபிக்கவென்ன; கற்றினம் மேய்த்தவென்கை கழலிணைபாணியினே என்மெயர். “கர்ஷணன்” என்னுதே “கற்றினம்மேய்த்த” என்றது - தேவதாந்தரங்களைப்போலே தாராயணனை திக்கே ஸர்வலாபபொன்றைக்கடாக. பகமேய்க்கை, உ அயர்வதுமமர்க ளறிபதியா யிரு ந்தத்திறாடொக்கும்; கன்று மேய்க்கவையிலே யாய்த்தத் திருவுள்ள முகத்திருப்பது, ஸ்வ சகஷணத்தில் குறைய சிவனார் பக்கவினையிறே திருவுள்ளம் மனாடியிருப்பது. “திவத்தி லும் பகவினை மேய்ப்புலத்தி” என்றிறபடியே - பகமேய்க்கையில் உகப்பு; கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதகந்திருக்கும். (கற்று-கன்று) என்னை நானகப்பட்டதறையிலே சிங்கனாசப்படப் பாரும்மேனாம், கழலிணை பணியினே. அச்செயலுக்குத் தோன்று (அ) “ம-மெனோரூகாவுகே-வாம-தூரீ” என்மிறபடியே நான் அவன் திருவடிக்கனிலே கிழந் தேன், சிக்கனாபபடியே ஆசாரியுக்கோன்.

தான் மெய்யுறப் பின்ற மிலையிலே தன்னை ஆசாரித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆசாரியுக்கோன். “யாபதி இத்தரேதேட ஏனாத்ததி விருந்தவளகிலே, ஸம்ஸுமியிலே புன்பல்த்துக்களைப்பப் போருவாராளேவென்ன; அனாதயம் சொல்லவாகதென்னும் நினை வாலே நான்வந்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவாரெனென்ன; ஏனாலத்திலிருந்தது பொருளையாலே ஆதாயச்சம்மை பண்ணினுமென்று, (இ) “பூவா” என்று தலைகீழ்ப் படத் தன்னிடுவென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப பற்றமனாத்தந்தாக பாவந்தபாண

(அ) “வசனாமவாச்யமுத்தமம்” (உ) “வேதைச்சுசுள்கை சனாமேவவெத்யம்”
(க) “நாராயணவாசுதேரீ” (ச) “ருனைத்தரையமுபாததீ” (இ) “தவம்ஸ”
(ஈ) “ஈ”

மதறாபாரதத்தில் இது என்ன வேதாந்தம் சொல்லுகிறதென்று குறாப்பட்டினக்குமெ
ன்ன; அங்கே ஆசாஸனப்பென்று மில்லாததால் சொல்லுகிறது என்றாளுக்செய்தார்.

அ. பத்தாம்பாட்டு. காட்டினான். "தண்ணொய் மாலையாப் பச்" என்ற தெய்வப் பாசுலும் தீர சமயவாதர்த்தை வரையிச்செய்தீர், ஆகந்தாம் அறிதும் ஸாஸ்பமான கச்சுணு வதாத்ததை வரையிச்செய்தீர், சமயவாதர்த்தோடு கச்சுணுவதாத்தோடு வாயிபென் நிராச டெஞ்சும் பிழாபடாநா எங்குதுக்கென்ன; தோகாலத்தால் வந்தருளுநதிகம் கோவிலிலே வந்த பெரியபெருமானாய்க் கண்ணகர் தருளுகிறார், ஆங்கே ஆசாபிபுக்கோன், அவரை பொழிபு மோஷாபர்த்தமாக வேறுதேவதைகளை ஆசாபிக்கையாவது — அந்நீயாசலிலே கிச்சுப்பம் வேண்டுகிறப்பாசோசோ திரெளகோ சென்றிருந்.

மு.—காட்டினான் தேய்வமென்தும் கல்வதோ ரதன் தவனாகுவே
காட்டினான் திருவநங்க மூப்பவள்கி துய்யவண்ணம்
கேட்டிரே கய்யிடுகான் கெருவாகனனு கிந்தக்
சேட்டைதன் மறுபதந்துச் செல்வம்பாந் திருக்கின்றோர். ௨.

புணர்.— (ஜெஸ்தமர்ப்பச்சார்களுக்கு,) ஏற்கும்—எல்லாவிடங்களிலும், தெய்வம்
இயல்பியாகி முதலான தாமஸ்தேவதந்தரீச, காட்டினான்—நிறையுத்தினான்; உப்பனர்க்கு—
உஜ்ஜீவகாபேசனது புள்ளவர்களுக்கு, கல்சுது—விசுதுணையாய், ஓர்—அத்தியாயமான்,
அருள் தன்னாலே—கர்ணபிடுவோ, நிரு அரக்கம் காட்டினான்—கோயிலைக்காட்டி யருளினான்;
சம்பிரியினான்—பவதவ்யநிரித்த விஷயஸபந்தரோ பூர்ணாநிரூபவர்களை, கேட்டசே-
நீங்கள் இன்னந்தந்ததம் கேட்டசேனே;செருடவாகனன் கிந்த—பெரிபதிருவடிம வாத
கமக அருடயவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைநர் மடிபகத்த—ஸ்ரதேவிவிட்டதிலே,
செல்லம் பார்த்த இருக்கின்றீசே—தமவாக்கிரிக்குவந்தீசே பெய்க்குநர்.

வயா, காட்டினான். ஸ்தம்பச்சாராயத் தண்ணீர்ப்பற்றுமளவுடையவான் திகிலே யிருக்கும் சறுத்தலுப்போக்கும் தேவதைகளை காட்டினான். அதுகூட தண்ணீர்போலே ஸ்வதர்பாரப் பூமிப்படியே திரியப்படுகவாதே, ஸ்வஸ்வரூபனுடையதாக தேவதைகளை ஆராய்த்து, பின்னை சேதநரிதே கம்பவசியநிந்து கம்பம்பற்றுநெருக்கெனத் தும் நினைவாலேயாய்த்து தேவதைகளை காட்டிற்று. காட்டினான். உபகந்ததைப்பெருத ஹேடிபோலேயாய்த்து கச்சாதுண்டை ஆதம்பாவத்தையொழியில் தேவதைகளுடைய ஸத்தாதினாரிடுப்பது. கச்சரிக்காக காட்டினுப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. “கிறுத்தினுன் தெய்வக்களாக” என்றுக் கவதிதே. நேய்வமெய்க்கும். “கீயன்” என்றும், “எழுமுந்தி” என்றும் தெய்வையாக ஆசனிடாளமாச்சவனியனாக் கத்தித்தான். (க) “கீயுடா ஆரமமவகரி” என்றும், “இதையாவாவாச் கிதிவழியடையின்றனரே” என்றும் சொல்லக்கவதிதே. முத்தந்தன் கிலே இவந்தை முழுசுறாவின்குலா ஸ்சுடித்துப் பின்னை வேதசுறாவின்குலாய் கொடுத்தகிட்டால், குணுதுகலமாக தேவதைகளை ஆராய்த்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களை யும் தம்பவானையயும் அறிந்து கம்பக்களிலேயருநிறன் வென்றாய்த்து தேவதைகளை ஸ்சுடித்தது, அதுபோய்க் கொள்கொம்பு முடப்பகீர்து அவர்கம்பக்களிலே ஆகந்ததைப்பய்க்

(க) “விஞ்ஞானசாஸ்திரப்படிப்பை”

அடைத்து. நாலாண்டிப்பு விட்டவாறேவந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அறிந்தமேயெய்யாபுந்து அணிகட்டித்த. ஆகையாலே கண்ணான்று அடைத்தது, கிள்ளலென்னக. இவ்வான்றாகும் விட்டகிட்ட மலிகலென்ன மாழ்த்துபாய் அடைத்ததாய்த் தலிக்கட்டடது.

உலகத்தினும், பாடாளம் பூம்பந்தரிசுதன்னைக்கம் இவ்வாறுகவன் உய்ய. சாவன அடைப பாறுபலத்தாலே இவ்வாறுகவனென்ன மழித்திறே கெத்தது. (அ) "தயவு வும நலகவும் தவொதுவுமகவதுத" என்று மழ்து திகவிலகிவரும் அப்பாசிலே இந் தா திகவிலே இயித்தும் பறாபுமுதலாக கலித்தான், இவ்வினபழித்த பின்பாய்த்த சோகன்கள் ஜிகித்தது. அங்னன்றியே, (உ) "கெதாவுவூவுவூவுவூவு" என்றபடியே அசு த்தாசனவர்களும் அத்தது தந்தித்த கத்தாப்படி யடைத்து என்று மேறபோலிக்கையும. நேருவிலே, மாயாச்சத்தகத்தாட்டி சாறுபுதர்க்கிலே அகத்தி, நிறந்துகெத்த வாகவிலே நாய் புருமுப்போலே, தவியிருப்பிலேயவந்து பரித்த கோதழப்பையலிப்போ னன்றியே, பத் தும் பத்தாக புத்தத்திலே. அகத்திவிலே. நான் சாறுவாறுவென்று தன்பரிசுத்ததப் பார்த்து அரிசுநித்திருத்தலான. தானே அகிசாயம் பன்னுமனவன்றியே துர்வர்க்கத்தாக் கையு ஒதுக்கிழை யிருத்தலான. சேற்ற. அவன் கண்முகப்பே பரிசுபுததா யழித்து பானுனிலே யழித்து, தந்தலே தகாபிலே புளக்கண்ணிலே கான்பாரிளிலையாப்படி பிருக்க, தான்காணும்படி ஒரோதலையாக அதுத்திறே அழியச்செய்தது. (க) "மழ்து தயவு நாய்." நம்சேவகனார். சச்சாத்வந்தாசிலே "சேவகனார்" என்றிருக்கண், சேவகவாசியாலே. அதாவது - கையிலக்கைக்குச் சேவிக்குமனென்னக. அதாவது - ஒத்துவிலக்கும் தான் உள்ளதனையும் இவ்வின சேவிக்குமென்னக. சதாய்தலையற்றதும் விழத்தொடுத்ததனவன்றிறே. அகப்பகதியான கம்பிசோ இவர்க்கத்ததப் பிராட்டியோட்டை னம்ப்சேவக விசோதனயப் போக்கெடுப்போலே போக்குமான்பின்னியென்னதும்; எல்லார்க்கும் நஞ்சுமன பிராட்டி க்கு உதவுதகயாசே நமக்கு உதவினென்று எல்லார்க்கும் சொன்னாய்ப்படி பிருக்கையாலே "நஞ்சிசவகனார்" என்னுதம். நஞ்சியப் இப்பாட்டைக் கேட்டவன் தம்மிலே அதுதன் தித்துப் போகாதிக்க, ஒருசேவகனும் கந்தியும் விவாதப்பண்ணின வாகவிலே அவனுக்கு இவன்சொன்ன வர்க்கத்ததயக்கேட்டு வித்தானவர்க்கத்ததயை யதனத்திப்பது; - அதாவது - பின்னெனவாகவிலே உள்ளும் என்னை பென்செய்யலாம், எனாக்கும்பேததக்கும் ன்றே சீ சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிற்றென்று.

பட்டனா ஆசாயித்த சோழநிகாமணி பன்னவாய்க்கு'ச) "நாசேசுதகன ம-வூ-வா" என்றெச்சேலாகத்தது பருசிக்கெய்து கெட்கனாரிம் வெவியை மினைத்திரு மென்றத்தது அதுதனத்திப்பது. அத்ததக் கெட்கேட்டிருத்த நஞ்சியரும் பின்ன விழப்பணயரும் கம்பி பூதிகாவர்க்கத தாறுமுதக இதுக்குச் சேர்ந்திருத்ததென்று, "இவ்வின மன்றென்னெஞ்சிச" என்றபாட்டை யதுதனத்தித்தார்கள். ஆக, அகப்பகதியான கமக்குத் தஞ்சம் சகாவத்தி திருமகனென்னக. சேவகனார் மருவிய பெரிய கோயில்.

(அ) "சயத்தாய்மம் சதாதலம் சீபோத்தாய்மத்தஞ்சக" (உ) "சேவகத்தித்தபுட் வானமுதாய்" (க) "கச்சததுநாமி" சீ சாமந்தனார் - சாறு. (ச) "சாமன்கு மனமுத்தான"

சாவணவதம் பண்ணி விடையற்ற பின்பும் அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு முதலுணக்காக வாப்பத்துக் கோயிலிலே வந்து கணவனர்த்தருளுவதென. கோபர்தமாகச் சொல்லித் து பூஜ்யவாஸியென்று, சேவகத்தி னுணர்ப்பைச் சொல்லிற்று. மருவிய திருவுள்ளம் பொருத்தி நித்தமவாஸம் பண்ணுவதென தேசம். பாய்ப்புற விபவக்கணிக்ஷாட்டிச் கோயிலில் பொருத்தம் சொல்லுவதென. பெரியகோயில். கோயில்பாப்பை நினைக்கெதென்று, ராஜா இன்னவிடத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை ஆவணத்தினாலும் மாற்ற நினைப்பிடவொன்றான தேசகௌரவத்தைப் பற்றச் சொல்லுவதென. அதாவது — ஸம்ஸாரிகன்காரியம் விடறுக்கையிற. (௧) “உபஸாரபாஸவடிகாதிபாஸ” (௨) “விஷ்ணுநாயக தம்பயென” மதித்திருவாஸம். கணவனர்த்தருளுவதெனவாஸம் ஸௌகரியத்தையுடைய அஞ்சலென டாடபடி மதிக்கையுடையதாயிருக்க. இவ்வந்துவின் சேவகவாஸத்திற்குக்கும் திருமண்கையாற்றவார்போவாரிப்பதென. என்ன. உடம்பு கோவலெனடா, ஒருத்திரைநாடே அமைபும். அவருடைய குணசேஷத்தையுடைய பற்றின திருநாமவேண்டா; தேசம்பர் வியான திருநாமமேயாவும்.

கருவிலே திருவிவாதம். ஸாக்காமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது - கப்பத்திலும் பகவத்காக்கியிலாவாமென. (௩) “பாபகா தங்கி வாராபாஸவடிகாதிபாஸ” என்றபடியே கப்பவாஸம் ஸம்பந்தத்தில் தயையுடையவையுடைய குணிக கோக்குவதெனவாஸம் குண்டு, அது இவனுக்கு பகவத்பாவணயவாஸம் ஸம்பந்தக்கடி, அதுவும் பெருதவர்களை காத்தே! நீங்கள்என்கிறார். “கருவாக்கத்துட்டென்று கைதொழுதேன் கண்டேன்” என்றும், “கருக்காட்டியுட்டென்று கைதொழுதேன்” என்றும் சொல்லக்கூடியதென. காலத்தாகக் கழிக்கின்றே. (௪) “விஷ்ணுநாயகதம்பயென” என்ற பகவத்பாவணயவாஸத்திற்கும் கண்டகாலத்தை வயர்த்தமே போக்குமிதிகோளே. காலகந்த பரிணாமமிக்காத தேசத்திலுள்ள மிக்கவந்துகட்ட, நீங்கள் காலத்தை வயர்த்தமேபோக்குவதே! நித்யஸூத்ரிகன் நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற அத்தையிட்டு உக்களவாஸம் பார்த்துக்கட்ட, நீங்கள் காலத்தை வயர்த்தமேபோக்குவதே! நித்யஸூத்ரிகனதுபவம் உக்களவாஸம் வேறுமென்று அது ஸாத்திக்கக்காக இங்கே நியாய்செய்திக்கக்குவாஸத்துக்கட்ட, நீங்கள் அப்பவாஸம் நிமித்திகோளே! யென்கிறார். கக.

௩. பன்னிரண்டாம் பாட்டு. கமனும். வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லக்கொள்வீர், எங்கள்பாபத்தாலே பற்றுதலும்பயன்ன சுடியாகாதினாலும், திருநாமம் சொல்ல சத்தாமிதினெனென்ன; ஆகவே சாவணமாத்தாலே திருநாமமுத்தாசகமென்று முதலிலே பாடியாக முகத்தாலேசொல்லி, இப்படிப்பட்ட பாவத்தைவாஸவாஸம் கோயிலென்று உத்தியித்தையிருக்க துக்கையெனவாஸத்தே! என்று இவர்களைத்தத்ததைப் பொறுக்கமாட்டு மிதிவென்கிறார்.

(௧) “தேசாயம்ஸவகாமத” (௨) “விஷ்ணுநாயகதம்பயென” (௩) “ஆயமாசத்தியிருஷம் வயப்பயெனவாஸ” (௪) “விஷ்ணுநாயகதம்பயென” (௫) “விஷ்ணுநாயகதம்பயென”

ஸ்ரீ—மமனு முற்கலனும்பேசு ஸரீய் ரிண்துர்கள் கேட்க
காகமே கவர்க்கமாதம் ஸமங்களுடைய கம்பி
அவனது—தொண்டமென்னு தயர்ந்தவழித் தளியவந்தீர்
கவரையுப் பகீயிற்றுளென் றதனுக்கே கவர்கின்றேனே. கட.

ப-மா.—மமனும் - மாதர்மாதாரும், முற்கலனும் - முற்கலபகலனும், பேசு- ஸவ
வாதப்பண்ண, (அத்தை,) காகம் ரிண்துர்கள்—காகத்தினுள்ளவர்கள், கேட்க—பாபபாசு
பவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திற்கேட்க, (அத்தாவே,) காகமே—அக்கரகர்தானே, கவர்க்க
ஆகும்—பேசுபடியியோடொக்கரிண்க்கத்தக்க, ஸமங்கன் உடைய—திருநாமக்கையுடைய
னாகையானே, கம்பி அவனது—பூர்ணனுயிராநின்ற அத்த கவர்க்கலான் வந்தித்திற, ஸம்-
தேசம், அக்கம் என்னுது—திருவாக்கமென்னுமன், அபர்த்தம்—அவன் திருநாமக்கரி
மறந்து, விழ்த்து—விஷயப்பாவணராய்க்கென்கிற தவிரோகவிழுந்து, அரீய யார்த்த—அரு
மருத்தன்மையுடைய, கவரையுப்படுகின்றார் என்று—துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்களேயென்
து, அதுனுக்கே—அதற்காகவே, கவர்கின்றேன்—கவரசப்படாநின்றேனென்கிறார்.

ஸபா. மமனுமுற்கலனும்பேசு. பண்டு முத்தகனென்பானொருவன் பாப பாகானு
வந்தித்திற ஸரீயிலே தேறவை தாகம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, “கீழ்ஞாப” என்றுகொ
டுத்தான்; கீழ்ப் அவனுடைய யானதகையிலே யமபடர்வந்து கொடுத்தி மயம்பக்கலிலே
கொண்டு செல்ல, யமபத்தன் இவனை பெறுகொண்டு ஸம்பாதிக்க, “உன்னுடைய பா
என்ன கொடுத்தி கொண்டுலா நிலப்பாயியா ரிண்து, இதுக்கு தோதுவென்” என்று
“உன்னுடைய பாபாவம் அவர்களுமுறித்திள், கீயுமுறித்திள், ஒருக்கால் திருநாமத்தக
சொன்னுப்தான்” என்று அத்ததபாசமாதிக்க; இவ்வநேபாஸக்தா துபாஸக்தமானகித்தத
காதுபயம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டகர்த்தம் அவ்விடத்தானேபாசப்படியியாய்த்தென்
தொல்லிப்போருவ தொருகதையுன்றி, அத்ததலிக்கெசொல்லுகிறது. மமனும்முற்கலனு
ம்பேசு. முத்தகபகலாந் கவர்க்கத்துக்கு தோதுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பேதிற
காமம் சொன்னுப்தானென்று சொன்னவியல்வாவே வாய்த்துப் பிறத்தது. யமன் தன
ருப் பாவமாகத் திருநாமத்தகத் சொன்னுயல்வன். முத்தகபகலாந்கேட்க அவனுக்கு
உபதேசித்தா னுமன்வன், காகமேகீத் தன் ககசலிக்கலிந்து இவர்க்கு இனிப்போக்கடி
தென்று சொன்னுயல்வன், திருநாமத்தகொன்னுதொருவன் (க) “கீழ்ஞாப தாநிதொ
கொ, கேட்குதொசு” என்று அவர்க்கி கீழ்த்தித்துக்கொன்னுயல்வன். காகப்பக்க
கென்று தன் பத்தத்துக்கு ஸாரி யருவிறதொவென்று சொன்னுநித்தக. ஸரீய் ரி
ண்துர்கள் கேட்க. பாபம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அதுதபித்து கீழ் பாபபித்திப்ப
னும் ஸமயத்திற் கேட்டாருமன்வன், பாபத்தினுடைய பண்பாவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே
யாய்த்துக்கேட்டது. அப்போதுதானும் வயிப்பாவிகளாய்க் கேட்டாருமன்வன், பாப
கிளாகத் திருநாமத்தகசெய்யப்பட்ட கித்தக. பாபம்பண்ணுகிறவையில பாபவக்கமக
மொகுத்தி திருநாமத்தகமதுவாய்க்கியோ, அப்போது ககசல்தொழியா கென்னென்
விய்; அப்போது கித்தப பாவயன்பத்தால்வந்த செருக்கலே செயிப்பாது, இப்போது
கித்தப பாவம் பண்ணுகிறவையாய் ஆகா கவர்க்கத்த சொன்னசொன்னும் தவறாமைய
கே சொக்படுகிற.

(க) “கீழ்ஞாப தாநிதொகெய்க் கீழ்க்ககசு”

கருமெ கவிக்ஷமாதும். அந்த ஸாகந்தான் போசாமியோடொத்தது. மாரிநிலைப்பிடுமித்தனைபிறே வேண்டுவது. (௧) “விவீஷணயிபெபமஹிசெல்லுறநு திசெயு ௪௩” என்றொப்புபே - ஸவண ஸம்பந்தத்தானே ஹம்பாக் திருக்குஞ்ஞதாநமான ஸங்ககைய ௪௪” விதக்கு ஸ்தாநமாக்கிக் கொடுத்தாப்பெரேலே. இப்படி ஸாகந்தானே ஸங்ககையம்படி பன்னுறெஞ்ஞதாமியோவென்னிம்; ஸவணகர். திருநாமப்பரவத்தானே ஸந்ததாப்தது. ஸாமல் கருமைய கம்பி. இத்திருநாமக்களையுடையனனாகையிலே புத்தகனறுபிறுக்குமாவன். என்னா ஸங்கமக்கும் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்கு மவனுக்கும் எற்றத்ததாப்பாண்கரிக்கொடுக்கவந்தாபத்தான்த் திருநாமயிருப்பது. (௨) “செவெ ௧-3௪௩ஹெ ௪௪” என்றும், “போயிராவ்னெண்டதோர் பிறெடையன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. “நாணன் தம்மன்ன நாக்கபுகான்.” (௩) தாநாயணஸநயிரே.” அனனநாந்கமென்னது. இப்படி பூர்ணனாவன் நித்பவாணம்பன்னுறே தேசம் கோயினென்னுமிவ்வனவுமெர் இவனுக்குரெத்தி. ரேர்த்தி அல்பமாய் பவம்கனத்திருக்கச்செய்தேயும்இத்ததச்சொல்லவொட்டாதபாபத்தின் களையிருத்தபடிபென்!. இப்படி திருநாமஞ்சொல்லுவார் அருமெருக்க ஸாகதென்பாரும், அவர்க்கா ஸட்டில் நின்றும் போகத்தாத்தவாரும், திருநாமஞ்சொன்னது வேறேதாவாக துமிஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரத்தானிருப்பது. ஒருவனுடைய அந்திம ஸயத்திலே திருமத்தாத்தத உபதேசித்த இத்ததச்சொல்லாயென்ன; அவனும் “ஆமா கிஞ்சொலகிப்பார்க்கிறேன்” என்று இத்தத அநேகமுருச்சொல்லி அதுதன்னிச்சொல்லாதே செத்துப்போனான். இரண்டும் அகநாமத்திருக்கச்செய்தே சொல்லவொட்டித்திங்கிலேயிறே பாபபவம்.

அயித்திலுத்தது. வகுத்தவன் திருநாமத்தை விம்மித்து, விஷயப்பவனாராய்க்கொண்டு தலைமொகயிருத்து. “மறத்தெனுள்ள முன்னம்” என்றும், (௪) ப. ௩ - ஹெயு ௪௩ - ஸவரவி” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அபியமார்தர். திருநாமஞ்சொல்லுவாக்கரு யோக்யமான காக்குப்படைத்த அருமத்த மறுக்பர். “தாழாநரே” என்றொபட்டையும, “நாவாயிதான்டே” என்றொபட்டையும்கொலிக்கொண்டவது. கவிலையுள் படுகின்றென்னு. ஹெகத்தே பதப்படுவதே! என்று. அதனுக்கே கவிக்ஷமேறேனே. அதனுக்கே க்கிசெப்படாகின்றென்னென்றென். ஸுக்ருபவான திருநாமல்பச்சத்தானே ஆக்த நிப்பராரயிருக்கைக்கு போக்பவானவர்கள், ஹெகபாடுதானாவதே! பென்றிறே இவர் க்கிசெப்படுகிறது. அவதாரானத்தானே-எனக்குக்கனாதம், எனக்கும் பிறர்க்கும் கனாதல் செய்வொன்னுதபடி ஸம்ஸாரிகள் ஹெகம் எனக்கு ஆற்றப்பெறாவிடும்பென்கென். கவிலை - ஹம்பம். ௧௨.

௮. பதின்மூன்றும்பாட்டு. — எறியுந். ஸம்ஸாரிக்கானேகெக்க துதிதம்சொல்லுவாகதான் அவர்களுக்கு அனநுபவம மனவானவாரே, இவர்கள் ஹம்பாக் திசென்னு பாசாதே ஹர்க்கநியப்பாத்தது, ஸ்வகதமாக இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதத்தமாயிருக்கிறபடிபையை அறித்திவ்கலையாடினும், ஒருபா நியானன்றியே வாயானே “திருவாவகம்” என்பார்க்கலாக்கி ஸம்ஸாரம் காம்பெழுத்தபோவானாதே! என்கென்.

(௧) “பிபினகிதேயம்ஹிவகககவ்யமிதம்ஃதம்” (௨) “தேவோநாமனாஹ்வா வா” (௩) “நாநாயணஸந்தாநம்.” (௪) “யக்துறநு” த்தம் கடினம்வாடி”

உ.—எறியுநீர் வெறிசொன்வேலை மாலிலத் துறிகளெல்லாம்
வெறிகொள்பூக் துளபமாலி வின்னவர்கொணே யேத்த
அறிவின மணிசெல்ல மறங்கமென் றனுப்பாகில்
கொழியில்லாந் கைமெல்லம் புல்லெழுத் தொழியுமன்றே. சுா.

ப.—அறியும் - ஆவியெறிபாவின்தான், நீர் - நீசாயும், வெறிகொள் - புலன்
காற்றத்தையுமுடைத்தான, வேலை—கடவாவேருமுப்பட்ட, மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—
மறாப் பதிவிலுள்ளசேதகொல்லாரும்; வெறிகொள்—பரிமளத்தையும், பூ—செவ்வியையு
முடைத்தான, துளபம் மாலி—திருத்தழாய் மாலியையுடையது, வின்னவர்கொணே—அயர்
வறுமையர்காதிபதியை, ஏத்த—வந்தோதாம்பண் ணுகைக்கு, அறிவு இன—ஆனாயில்லாத,
மணிசர் எல்லாம்—மறப்பொல்லாம், அரங்கம் என்று அழைப்பாங்கில்—வாய்ப்படைத்த பர
யோஜனப்பிற “ திருவாங்கம் ” என்று சொல்லுவார்களானும், பொறியில்லாந்—இந்திரியங்
களுக்கு அசப்பட்டுடக்கிற, கரகம் எல்லாம்—எம்மொம்மெல்லாம், புல் எழுந்தொழியும்
அன்றே - காம்பாய்ப் போயிறே பெய்கிறார்.

வ்யா. எறியுநீர்தாதி. எறிவாவின்திருந்துள்ள நீசாயுடைத்தாய் அனாதாணமான
காற்றத்தையு முடைத்தான கடல்குழப்பட்ட மறாப் பதிவிலுள்ள சேதாவர்க்கமடங்கதும்.
“ எறியுநீர் ” என்றொரு - திரிபாத்தியூதியிலே அனங்குதிதமாகவிரித்தகைக்கு யோக்யான
சேதார். “ வெள்ளத்தினடப்பட்ட ஈரியினம்போலே ” என்றொருபடியே சுடா—பிதமான
நீர்வெள்ளத்துக் குன்றேயிருக்கிற எங்கொகைத் தோற்றுகைக்காக. “ வெறிகொள்வேலை ”
என்றது - சாத்திர திருத்தழாயின் பரிமளத்தை அதுபவிக்கைக்கு யோக்யான சேதார்
ஹோத்திததுடைய துக்கத்தத்துக்கு இலக்கவிரித்தொ அர்த்தம் தோற்றுகைக்காக. மா
சிலம். பஞ்சாசத்தோடி கிள்திரியபாண பதிவி. உயிர்கள். தேவையப்பத்தமற்றும் பூதி
கொள்குதம்போலே சர்வானுக்கு பரிபலிசுபயான வயது கெடொன்கை. எல்லாம். வலா
தந்தர்ப்பத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவலக்கத்தோடு அனங்குதகருக் குடிமக்க
ளான மறப்பவர்க்கத்தோடு வசியை வகவசேதாரும்.

வெறிகொள்பூக்குளபமாலி வின்னவர்கொணே யேத்த. பரிமளத்தையும் செவ்வியையு
முடைத்தான திருத்தழாய் மாலியாவே அனங்கத்தொ யிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்ற நித்த
யா—பிதகள் ஏத்துமப்போலே இலக்கியவு மேத்த வாய்த்துக் கண்டது. (க) “ வ்யூஷ்டாஸ
ய உகாலாய ” என்று இனப்பெருமாவைப்போலே, எம்மொலிக்கியும் முதலிலே வந்திடி
த்தது தன்னையுபவிக்கைக்காக வாய்த்து.

இதுஆனாயாதார் பெறும்பெருவிரித்தது, அத்தனை யறிவில்லாத சுடா—தானம்வா
சிகளுக்குக் கிடந்தோ வெள்ளும் சங்கவிலே மேல்சொல்லுகிறது— அறிவினமணிசெல்லம்
மறங்கமென்றனுப்பாங்கில். மறப்பாஜுக்குத்திலே பிறந்துவையத்து, அறிவின்நிக்கே யிருந்
தார்களாலும், திருவாய்க்கப்பாணவாய்வேண்டா, உத்தியாதாமே அனையும். “ ஆகில் ”
என்றது - பாப்பாசார்க்கு இதுதானும் வித்தியாதென்கை. பொறியில்லாந்நகம். இந்திரி
யங்களுக்குக் குடிமக்களாய் வந்தித்தொ நீசவியூதி. எல்லா அனங்கத்தினும் தப்பாதபடி.

(ச) “ வந்திடல் தவம்வரவாணய ”

(௨௪)

தன்பக்கலிலே அடிப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாகையானே, “பொறி” என, மறுநீர்ப்பங்கடிக் கொல்லுகிறது. நரகம். அலிவேகிகளுக்கு நரகம் மறுநாடைய தண்டம்; அலிவுடையாக்கு நரகம் எம்மாரம். “நன்மறுக்கவன்சாரம் நரகநாடம்” என்னக்கடவதிறே. எல்லாம் புல்லெழுந்தோழியுமன்றே. விளவியுதி கட்டடங்கத் தலிசைப்போயிறே. ... கக.

அ. பதினாசுபாட்டு. வண்ணம். பிறமுதம்பாத்ததுச் சொல்லியும் தம்மினே சொல்லியும் இப்படி நிறம் சொன்ன கிடத்தினும் அவர்கள் கிழகாக்கையானே அவர்களை வேறுத்து, அவர்களைட்டை னறையாணத்தால்வந்த கிலைந்தி கப்பூரகிதத்தன வாயின இவ்வாணப்போலே கோயிலே பதுபசித்து, இப்படி தங்களுக்குச் செல்வப்பாத்தவாயிருக்க இத்தன அகாதரிப்பதே! என்று அவர்களை உபேதாபாசனத்ததப் பண்ணி இவர் பரோபதே சாந்நிவர்த்தாமிதும். இது வல்லாதுபலவாயிருக்க பரோபதேசமாகத் தனிக் கட்டுகிறது, ஸத்துக்கள அபவாத்திராகம் பிறர்க்கு கத்தல்பமாகக் கடவதிறே.

மு.—வண்ண முரலுஞ்சோலை மயிலினை மாலுஞ்சோலை

கோண்டல் தணவுஞ்சோலை குயிலினன் கூவுஞ்சோலை

அண்டர்கோ மமதுஞ்சோலை யாநிதிதவாங்க மென்று

பண்டப்பாங்க னண்ணஞ்சேற்றை விவக்கியாய்க் கிமெனீரே. கக.

ப.—கா.— வண்டு இனம்—மதுபாத்தானே மதித்தவன்சென், முரலும்—ஐயத்தி னவாயின் துள்ள, சோலை—திருச்சோலைகையுடத்தாய், இனம்—இனமிலாமா, மயில்க்—மயில்களானவை, ஆதும்—சுத்ததப்பண்ணுகின்றதுள்ள, சோலை—சோலைகையுடத்தாய், கொண்டல்—மேகங்களைனவை, மீது—மேலே, அணவும்—வந்துபடிபசித்தும், சோலை—சோலைகையுடத்தாய், குயில் இனம்—குயிலினங்களைனவை, கூவும்—தூண்டற்பொன்று அதுமாயின் துள்ள, சோலை—சோலைகையுடத்தாய், அண்டர்—அண்டர்க்ரந்தவர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, கோன்—கீர்வாறுகளுன ஸ்வேச்சன், அமரும்—வித்பவாஸப்பண்ணுகிறே, சோலை—சோலைகையுடத்தாய், அணி—ஆபணமாகவுடத்தான, திருஅரக்கம் என்னு—திருவாந் கம் என்னவாயாற் சொல்லாத, பிண்டர்—கந்திகெட்டவர்களை முர்க்கர், பாப்த்து—மேல் விழாது, உன்னும் சேற்றை—உவாற சேற்றை. விவக்கி—நீக்கி, நீர்—நீங்கள், (அத்வை,) காப்த்து இமெயின்—கந்தியறியும் குணமுள்ள கைக்கெடுக்கோ வென்கிறார்.

வா. வண்ணமுரலுஞ்சோலை. மின்னகத்திலியியார் நிரளாகயிழியுமாப்போலே மதுவெள்ளத்தானே வண்டென் நிரன் நிரளாக வாய்த்து இழிவது. கருந்தெகட்டையாக மதுபாத்ததைப்பண்ணி, புக்க தாவம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வெட்டாமைமாரும், தன் வாய்கிடமாட்டாமையாதும் ஐயத்தினவாய் கிருமுளப்த்து. முகந்த நிரன் நிரளாக பவத துபலம் பண்ணி, போக்குமீடாக ஸாமகாரம் பண்ணிக்கவிக்குமாப்போலே, இவ்வூசில் நிர் வக்குக்களும் கனித்து வர்த்திக்குமென்கை. மயிலினமாலுஞ்சோலை. வண்டுகளுடைய தவ நிலைக் கேட்டும் சோலைபே பசுமைவைக்கண்டும் வர்ஷாவில் மேகங்களைக் கினைத்து இனமி னமாக மயில்களானவை ஸஸப்பாமர்த்தம் பண்ணுகிரும். குழலும் - ஆடுதலும், கலிந்த தும். கோண்டல் தணவுஞ்சோலை. இயந்திரனுடைய ஆலேப்பையும் சோலைப் பசுமைமைய யும்கண்டு மேகங்களைனவை ஸமுத்தாமகக்கொண்டு படியாநித்தும். அண்டர்க்கே, மேகப தத்தனவுஞ் சொல்லத் திருச்சோலைதான் ஒங்கி யிருத்தபடியைச் சொல்லிக்குவடியும். இவ்

ஒலிப் பொழிதும் * மலம்மிருபொழிவாவிருக்கிறபடி. திருமலையில் பொழிவின் இருட்டி யாவே புக்ககிடமும் புறப்பட்டகிடமும்பெரிவாது, இவ்வூரில் வந்துவர வந்தவந்தாமாசு பாயிப்பேக்குப். குவிவின்கடவுளுநோலை. நேற்சொன்னவற்றின் வாயாமிந்திக்கே, ருபின்களானவை விருத்தகிடத்திலே விருத்த, தாந்தாமிருந்த பாதேசத்தில் குவித்தி யாவே அப்போதும் அமுதாயிவந்தன.

அண்டிகோமெஞ்ஞோலை. வண்டு மலில் கொண்டல் குயில் இவற்றோபாதி இவனும் சோம்பாப்பையும் போய்வதவையுங்கண்டு கிடமாட்டாதே மிடக்கிருகுப்பது. சந்திய பூதான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி சந்தைநாள் எல்லாநாளும் ப்ராப்யமாய்க் காணு மித்தேசமிருப்பது. அண்டிகோலை. அண்டாத்தவத்திலே நிவந்திக்கக்கக்கா கென்னுதல்; பரவ்யதவியவத்துக்கங்களை விளமித்து நிதவானம் பன்னுதே தேசமென் னுதல். நோலையாதிருவாங்கம். சோலைய சூபானாமக வுடத்தான சோயிலென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு சூபானாமகோயிலென்னுதல். நிவந்திக்கமென்னுமிண்டி. அவன் தங் களுக்கு வந்து கண்ணாசரிக்க, அவலிருத்தேசத்தான வாயாசொன்னவையுக்கட மாட் டாத மூர்க்கர். மூர்க்காரிஞ்சு - விழுக்காடையாதவர்கள். அதாவது - நாகவானம் கப்ப வானம் முதலானவை பிடரிமயப் பிடித்துக்கொண்டுநித, கேலம் தேறையோவான பாரா விருக்குமவர்கள். டாய்த்துண்ணுஞ் சோற்றை விவக்கி ளாப்பிடுமினீசே. திருவாங்கமென்ன மாட்டாத மூர்க்காரியிருப்பார் ஜீயிக்கிறது வழியல்லவழியே அபுறமித்து ஜீயிக்கிறார்களி த்தலை, அந்தை விவக்கி ளாப்பிடுமினீசான். தங்களைபுத்தேசித்து வந்து கண்ணாத்தருளு மிற அந்த உபகாரத்தை யறிபாத கந்தகர் ஜீயிக்கிற ஜீவந்ததை விவக்கி ஒருநான் ஒருபிடி சோமிட்டவன் வாசனப்பற்றிக்கிடக்கும் அத்தனைத்தத்தினுமான் ளாப்பிடுமினீசான். இது தான் (அ) "பொடலாப+மெய்யுநோப வாய+மெய்யுநோப பஜ்ஜ" என்னும் நிர்வா னககாக் குறித்திறே சொல்லிற்று. ௧௪.

அ. பதினாத்தாய்பாட்டு. மெய்யக்கே. முதல்முதல் துபாட்டாலே வ்வளபத்தைப் பேசி, அந்தாம் பதினொருபாட்டாலே பசோபதேசம்யன்னி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் வ்விகரிவாமையாலே அவர்கள் பக்கல் நின்று காவலாக்குறாய் நின்று - நேர் இவர்க ளிலே அடியுதமறிந்ருத்தன்னவென்னப் பசோபதேசம்யன்ன வ்வளபத்துப் படியுதத்தில் ஸம்ஸாரிவந்திமுதலாக பாயாத்தி பாயத்தமாகப் பிறப்பிப்பிற! பென்று, பெரியபெ ருமான் தமக்கு நீடுறதுகமாகப் பன்னினை மறையகாரத்தை மெய்ப்பத்துப் பாட்டாலே அருகிச்செய்கிறார். இந்நிற கந்தைக்குருடய வ்வளபமிருக்குப்படி. "வன்னத்தினைக் கெடுத்தாய் உளக்கொச்சொய்கேன்" என்னுகிற்பக்கலிறே. இப்பாட்டில் அத்வேலும் பிற த்தவளவிலே தன்படிக்கிவெல்லம் காட்டிக்கொடுக்குமென்றும், தாது மருவனுள்ள எள்ளித்தவளவிலே ஸம்ஸாரிவந்தினைப் பன்னினைக்குமென்று மிவ்வத்தத்தை என க்கு அத்வேலும் பிறத்தவளவிலே காட்டத்தா அதுபயிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

மூ.—மெய்யக்கே மெய்யுதும் விதிவான வெண்ணப்போலப் போய்யக்கே மெய்யுதும் புட்கோடியுடைய கோமான் உய்யப்போ முணர்வினாகட் கோதுவென்ன னுணர்ந்தபின்னை விப்பா டுத்தந்தேனென்று மருகணு சங்கமென்றே. கரு.

(ச) "பேசுபாதுப்போத்தயாதான னாதுவ்வளப்பாய்க்கதி"

ப-நா.—புன் கொடி உடைய கோமான்—பெரியதிருநாடிவை நல்லுமாகவுடைய ஸர்வ ஸ்வாமிபாஷைன், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு—அதிவாழ்முடையவருக்கு, மெய்யன் ஆனும்—மெய்யனாகியோர் கிண்தான்; என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு—விழகாதுக்கு, பொய்யன் ஆனும்—பொய்யனாகியோர்க்கிண்தான்; உய்யப்போம் உணர்விறுக்கு—உஜ்ஜீவியுக்கும்வகை தேடவேணும் என்றும் அழிவுநீர்த்தனைக்குற்ற, ஒருவன் என்று உணர்ந்தபின்னை—ஸர்வேச்சவ ஒருவனுள்ளென்கிற இவ்ருகம்பிறத்தியிப்பு, யிப்பாடுதானே ப்ராப்பனும் விசேதனைப் போக்குவானும் என்றிறவியுபத்தியுண்டான ஸந்தேதநத்தை, அதுதது—அதுததுக்கொண்டு, தோன்றும்—தோன்றுகின்ற, அழகன் ஊர்—அழகியவடிவுபடைத்தவனுடையதேசம், அரங்கம் அன்றே—கோய்கிறே பென்கொர்.

வ்யா. மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். இங்கு “மெய்” என்று சொல்லுகிறது—பொய் தயிர்த்தமாந்தமான அத்தவேஷத்தை வாய்த்து. இவன்பக்கத்துள்ள அத்தவேஷமானதும் அவன் இவன் பக்கவிறுக்கும்படி பெய்ன்னென்னிலும்; மெய்யனாகும். மெய்யானபரிமாற்ற முடையர் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிக்கணக்கொன்று இவன்பக்கவிலே விறுக்கும். அதாவது தன் படிக்கண கடவ இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும். இவன்புடத்தினும் சப்தமொத்திருக்க இது அர்த்தமாந்தபடி பெய்வனை பென்னிலும்; சூவப்ராசான மானையாலும் ஸவந்த கல்பான குறாத்தகத்துக்கு இதேதோற்றமாகச் சொல்லவொன்னுமையாலும், இம்மாதோ பற்றுகை கணிக்கக்கடியான ஸ்வபாசனிக ஸம்பந்த முண்டாகையாலும், அவர்ப்பாஸவந்த காமனாகையாலே இதுக்குமேல் ஸெண்டாதபடி நிபேஷத்து விறுக்கையாலும், இதுதான் ஸம்பலாசனிகளே ஸெர்க்கு வம்பாசனிக மானையாலும், சர்வாதுக்குக் குற்றம்க்கையாலும், சப்தத்தை நெருக்கியே அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். இன்னும் கண்ணழித்த மெய்யாசனப் பரிமாதுவர் மித்பாஸா—மித்கனே மானையாலும், அர்த்தமெய் ஸம்பலாசனப்பக்கல் ஸம்பலியா மையாலும்! இவரித்தான் ஸம்பலாசனிக பக்கத்துள்ளதொன்றிலே பேருகவேண்டி, விறுக்கையாலும், (ச) “மீதுவாடுவதலாபுரத்து” என்றே தயிக்காதுக பாயானத்தேரே செருகையாலும், இதுவே அர்த்தமாகவேணும். இந்த அத்தவேஷத்தை ஸாதமாகக் கொன்றாது நே—சேதானாகையாலே. இத்தருகி ஸ்வரூபார்த்தப்பூதமானாகையாலும் அதுபவவேனே யிதேயுள்ள தொன்றாகையாலும் ஸாதமாகமாட்டாது.)

பெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். மெய்யென்று பேரிடனாவதொருபொய் இவ்வாசாயத் திவினியுண்டாக மாட்டாதென்று தோற்றினும் பின்னை கண்ணினோடே வாய்த்துக் காணவ ன்ருவது. வர்ப்பதஷ்டனை நெற்றிசைக்கொத்தும் பார்த்தால் பகையில்கையாலே மித்தனெ ன்ற மீதுமையாதி, இவன்பக்கம் தீவரதேது விண்ணென்று ஸபொட்டோடே வாய்த்து மீதுவது. “மெய்யர்க்கே” என்றே அவதானத்தாலே — அத்தவேஷமாந்தத்தையே சொல்லுகிறது. “பொய்யர்க்கே” என்றிற அவதானம் — மெய்க்கு பாயன்கமின்றாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது. மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்யத்தை. ஸத்யபென்னி தது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை.

“பொய்” என்று சொல்லுகிறது—பகவத் வ்யதிரித்தமான மாதார்த்தங்களை விஷய கரித்த இவ்ருகத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் பொருத்தமாக

(ச) “மித்பாஸேவ ஸம்பாஸ்தம்”

பயிர்வளவாதென்ன; அதுவேண்டா, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே கோபிலினை அதுபவிக்க
மேன்மிகுநர். பாலபாதம் கவையிருக்கை, சுத்தம் கோயில் என்னும்படியாய்ப் பித்துக் கோரி
சித்பலகைக்கிழியிருப்பது. கரு

கி. பதினாறாம் பாப்பி. சூதனும். பாப்பாழும் பாப்பாழும் தானென்னுமிடத்தில் சயந்தை அறுத்துத் தந்தாப்போலே, தகந்தாபாவிபாண ஆதாந்தைத் தம்பக்கரிடே யாறுநாளைக்கப் பெருகும்படி பண்ணினுள்ளென்றார்.

மு.—குதனாய்க் கன்வருதிக் தூர்த்தரோ டுணைத்தகாலம்
மாதராக் கயற்கணென்னும் வலிபாட்பட் டழுத்துவெளிப
பொதரே யென்றுசொல்லிப் புத்தியிற்புதுது தன்பார்
ஆதாம் பெருகவைத்து வழகணு ராக்ஹன்றே. கச.

ப-ரை.—ருதன் ஆய்—சர்வராவும் தம்மாதர்மத்தருமியின் என்று சொல்லுவதாய், நன் ஆய்—சர்வராவேயான ஆதர்மவய்துவதென்று சொல்லுவதாய், தார்த் ராடு—விஷயார்த் ப்ரவணரோடே, றுதார்த்தகாலம்—பொருத்திப்போத்தகாலத்திலே, மாத —வந்தீரகருடைய, கயல்—கயல்போலே அமுதிதான், கண் என்றும்—கண்களாகி, புன்பட்டு—வகியிலே அகப்பட்டு, அமுத்திலேயே—அமுத்திலேயேயுள்ளவென்றே, போர —என்றுசொல்லி—வாலென்றுசொல்லி, புத்திலேய் புருத்த—என் மான்விலேயுள்ளவரு, தன்பால்—தன் விஷயத்திலே, ஆதாம் பெருகதவத்த—அண்ணை மிகவும் பெருகப் பணி, அமுதன் னர்—அமுதகருபகமரகருடையவருடைய தேசம், அரங்கம் அன்றே யிலென்றே வென்றிருத்.

பயா. குதலுய்க் கள்வளுதி. தம்முடைய பூர்வம்ந்த மருங்கிச்செய்திரு. குதலவது-பதோதலாத்வம். களவாவது-பாத்வயத்ததை பென்னதென்றிக்குக. பாயாணியலுமாவ த்தத்தை இவ்வென்கை. இனி காவுடபதலாசம் பன்னிவைவலுக்கும், சதாபதலாசம் வரிவைவலுக்கும் அபதலாசமொத்திருக்கும், த்வய வவலும்பத்தாலே தோஷமும் செடி பட்டிருக்கும்; சண்டாசத்தாவத்ததை அபதலித்தாக்கும் வலிஷ்டத்தாவத்ததை அபதல ார்க்கும் த்வயபம் ஒவ்ருளுதும் வவலாக்களுடைய வவலும்பத்தாலே தோஷம் செடி பட்டிருக்கும். இத் த்வயபம் ஸ்ரீ கெனத்தபம்போலே சர்வாணுக்கு வப்பர்ணியமாவ மத்தாவபம், உடையவலும் ஸர்வேச்சவாணுதாவாலே தோஷத்துக்கு அவதியில்லை பென் டுக, களவாகிறது — சர்வாசேஷமான ஆதவஸத்துவை என்னது என்றிருக்கை. ரவது - பச்யதோதலாத்வம். அதாவது - ஸத்தம்ந்ததலுயிருப்பாசனெருவன் பாதேஷமாய்க் ன்டி ஆதமஸ்வரூபமும், சேஷியான சர்வாணுமும், தர்வாதம்வகளுமும்டென்றி ளல், இவைபெல்லாம் பொய்காணென்று அவனை விபாஸம்பித்துத் தன்படியாகக்கி்கொ டு. அகலாசியி் கிளைவு இதுவானும் பின்னை பிதக்கு வந்த(ப-4)காயிருப்பாசனேடே ன ஸதலவாலும்பன்னுவது. ஸுத்ததோஷுணந்தாவம். பாததலுன ஸர்வேச்சவாணியி அபாபத்தலிஷயக்கலிவே அநிபாவனாசோடே பொருத்திப்பாத்தாவம். இப்படியி த்தகாலத்தை ஸ்மரிக்கையுங்கட அஸம்பவாயிருக்கிறதாய்த்த இவர்க்கு. இப்படி அப ப்பட்டுப் போத்தகாலத்துக்குத் தெரவையிலை ிபா.

தனை மெய்சென்றோர். இப்படி ஆதாத்நாதக் கணபுரணப் பண்ணின் பரிசுமெதென்றீர்; அழகன். “பேயாய்காதல் உடம்புறைய விடையித்த காமமேயணி” என்னக்கடவந்தே, பத்தி வந்தகமன கட்டுவாரும்தாத்திவே சிந்தெதாய்த்து - இவர்க்குமடிவருது; இவர்க்கு னம் சபதநத அடக்கனக்கும், ஆதாத்நாதப் பெருக்கனக்கும், ஸாமகி நச்சேற்பெய்தாய்த்து. அழகன். அநாதசேவ சிறுபலக வுடையவன். ஹரஹ்மன்நே. இவர் நிருபுசாத்நதம் புருருகனக்கு அவனாபர்க்குற பிருத்தவனார் கோலிசென்கிறார். பாம்புதம் கெமிருட்டக பெண்டாப்படி சித்தவனம் பண்ணுதேதேசம். குசிபிறத்தீபாது புக்கதுபுகித்தகாம் தேசமிதேயிது. ௧௩.

சு. பவினேழாம்பாட்டி. விரும்பி. நே - ஆதாம்:பெருகெப்படி சொல்வீந்து; இதில் - அகவாசில் ஆதாம் விடாந்து புறவாய் கட்டழியாம விருக்ககவந்திக்கேசகாரா திகைவை கரும் தன்னிக்கென்மே சேதாஸபா தியாவே களிக்குப்படி. பண்ணினுனைக்கிறார்.

சு.—விரும்பிவின்றேத்தாட்டேன் விதிவிலை மதிபொன்றிலை
இருப்புபொல் வலியெஞ்ச மிளையிறை யுருதும்வண்ணம்
கரும்பல் சோலைசூழ்த்த வறங்கமா கோலிச்செண்ட
கரும்பிலைக் கண்ணகொண்டென் கண்ணிலை களிக்குமாநே. ௧௪.

ப-கா.—விரும்பி—ஆதாத்நேயே, சிந்து—ஒருபடிப்பட சிந்து, ஏத்தாட் டேன்—வந்தேதாம் பண்ணமாட்டாதவனும், விதி இசைன்—அஞ்ஞாபித்தம் முதலிய காலி கம்பாபாசகன் பண்ணுதவனும், மதி ஒன்று இல்லை—வீசெக்காள் ஒருவனானென்று அறிவாதவனும், இருப்புபொல்—இருக்கப்படுபொலே, வலிய—பலித்தபாச, நெஞ்சம்— என்னுடைய மண்ணானது, இறை இறை—கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், உருதும் வண்ணம்— உருதும்படிக்கிடாக; கரும்பு—வண்ணென், அம்—பெருக்கிறிசூழ்தான், சோலை நுழ்த்த- சோலைபாலே நுழப்பப்படுதப்பதாய், மா—கலக்கப்பாச, அக்கம்—நிருவகத்தகந, கோ யில்கொண்ட—வாஸந்தாசமாகக் கொண்டிருக்கவனும், கரும்பிலை—கரும்புபேயே சகா வறனானவனை, இலை—ஒன்றுக்கொன்றெப்பாச, என் கண்—என்கண்கள், கண்ணொ ள்மே—பார்த்தவண்ணமாய், கவிக்கும் ஆதே! — கவித்துப்பேரரும்படிபென் என்று பரிதாசுகிறார்.

வ-பா. விரும்பிவின்றேத்தாட்டேன். மனோவாக்காய்க்கருடைய பூர்வவந்தத்ததயரு விச்செய்கிறார். விஷயம் விவசுதனமானும் அந்தாதாத்நேயே வயவலிதனும் சிந்து வந்தே தாம் பண்ணசெய்யுமிதே, அதுசெய்யமாட் டுத்திலேன். (௧) “மொஹா—ஹ்மகன அவலாசுபு” என்னுமாப்பேயே பகவத்திஷயத்ததப் பேசுவென்றும் வாகித்தி யத்துக்குச்சித்திலேன். வயதிலித்த விஷயங்களைப் பேசுவென்றும் ஆதாநாட்டாய் சத்திபு முண்டாசிருக்கும். வாகல்பாபாசம் புறம்பேயானும் காலிகம்பாபாசங்கலிச் சுப்பக்கப்பன் னித்தேதேனும்மேடா வென்ன; விதிவிலை. (௨) “விபிதிபுரகபு” என்கொபடிபே காலிகம்பாபாசத்ததச் சொல்லுகிறது. உன்னை உத்தேசித்து உன்பக்கதுகமக இதுக்கு முன்பு ககபாசம் ஒன்றுக்கொன்றெய்திலேன். (௩) “வாஜிஹ்வாயாஹரிஷ்டே”

(௧) “மோஹம் - வந்துதென கசனாமத்தியவன்” (௨) “விதிவிதி

(௩) “வாஜிஹ்வாயாஹரிஷ்டே”

(சு.க)

வதையும், (அ) “பொன தகூஉரெகொனகொன” என்மெனவதையும், புறம்பேபதப்பிற்கு
 னென நெஞ்சாரேதான் என்மென கினைத்தோமென்ன; மதிபொன்றிவிலை, உன் வாரியாபிரயா
 தொழிந்தால் நியொருவனுன்மென் திருக்கு யதியுங்கட இக்கலை, உன்னைபொழித்த வகை
 பதாந்தத்தகாதினுடைய வ்வுருப வ்வுபாவங்கலை உன்சாபடியாபிரய கற்பமனாசிரிப்பன்; உன்ன
 னயிம் வந்தால் உன்வந்தபாவத்திறும் இஞ்சாகயிம்மை. (உ) “கலகூடுதிறுதிவெகுவென் —
 கமலெருவ லெகவகி” என்னக்கடவதிநே. (உ) “விஞ்சா நயாபீது நெகவ-ணபு.”

இப்படி பரிசுவாக்காய்களாகவே அப்பதாவாகக் கார்பவ்வொன்றாகியும், பாதாமாண
 மானவை மேலெழுத்துக்கி கொன்றொழிமென்ன; இறுப்புபோல் வலியெஞ்சும், தேவரீர்
 க்குக் திருத்திக்கொன்றாகக்கு போக்பவதவிக்கலை. இருப்பாமை அக்கிபாவை நிமித்தமாகக்
 கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்தவொன்றானதென்பக. இதுக்குமுன்பு - பூர்வா
 வப்பாதவித் தாம்சீர்ப்பினைவ அருளிச்செய்தாராய், இதுக்குமேல்- அத்தலைவிப் பரபாவம்
 சொல்லுகிறார். இறைவிறையுதும்வண்ணம். இவ்வண்ணமேபோடே முடித்து போகாதபடி
 இப்போது என்மொன்றை சிதிலமாய்படி பண்ணினான். கடினத்ததிலே வர்ஷித்தால்
 கடினப்பயக்க நெஞ்சுக்கிக்கு துப்பாய்ப்போலே, விஷயந்தாததாலே மால்லு அகிகடிந
 மானும் சிதிலமாய்படி வரையுக்காயிரே பகவத்பரபாவமிருப்பது. கரும்பமரித்தபதி.
 உருக்கென விஷயந்தானிருக்கிறபடி. வன்மென்பொருத்தி விடமாட்டாத சோலை; பரிமளம்
 படித்தாப்போலே தன்னிலை பித்ததென்னும்படி வாய்த்த வல்கொன்படித்தமெக்கும்படி.
 மது மாநிலிதே அது கால்வாங்குமது. மதுமாதவது செவ்வியாநிலிதே. சூசாநித்பவலந்
 தமான சோலைபென்னை. சோலைபின் போக்பவதை பிசுளையென்னும்படியாய்த்த வளரீப்போ
 க்பவதை சிருப்பது. பாம்பதந்திதபதி ச்வைவமான கோலிவாகக் கொண்டான். கரும்பினை.
 “கரும்பு” என்றது - கைதொட்டால் பிசுளாருதேயிருக்கும் போக்பமான வல்துவை.
 பார்ப்பதமுமாய் ஸுலெழுமா சிருக்கச்செய்தேயும் போக்பவதையாய்த்த மிக்கிருப்பதா
 “கன்னல்” என்றதொழிந்தது — பாசவிசேஷத்தாலே ஆக்களுப்பல்த ஸாஸம்யமல்ல,
 ஸத்தாபயுத்தமான வாகவ்யமென்னைக்ககக. (ச) “நெகவெகெவகி” என்னக்கடவ
 திநே. கன்னகொண்டு, “கிதியெடுத்துக்கொண்டு” என்னுமாய்போலே கன்னாலே பரு
 கும் கரும்பாய்த்த இது. (இ) “வெவகாஷ்யாவியவதி” என்ன்கன்னகிணைகரிக்கு
 மரிநே. வாகவதமான விஷயங்கலைக்கண்டு கவித்துப்போக்த என்ன்கன்னகிணை! இவ்விஷய
 த்னைக் கன்னகிணைக்கின்றன. இவை. கவிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயித்தனை போக்கி
 வேறு உபமாமயில்கலை. முத்தர்வாததாசகம் பண்ணிக் கவிக்கும் கவிப்பும் இக்கன்னாலேயிப்
 படி கவிக்கிற விதக்கு ஸாச்சமன்றிநே. கானுதிபுனை என்னைபொழிப்ப தானே கவி
 யா கின்றன. இத்திபகவம் இஞ்சாப்பாவத்தவாமென்மிற அக்கிணைகிணை சேதனாமா தியாவே
 தானே கவிபாதின்றன. (ஊ) [“நெகெகெக-மதாஷ்யவதி”] கத்தாவையொழிப்பே
 கானைக்களுக்கே அக்கவய்யதிரேக்ககவிதே சேதனாஷ்யவக் குண்டாய்ப்படியிநே விஷய
 வ்வுபாவமிருப்பது. கன.

(அ) “பொனததூஉரெகொனகொன” (உ) “அணத்தாழ்மெதி வேதசேத்- அணத்
 நெவ ஸபவதி” (உ) “வித்யாச்சாஸிவபணபுணம்” 3 புரணி.ஸுலெ. (ச) “சேவை
 ஸவலி” (இ) “வோககாப்பவம்பிபக்கி” (ஊ) “சாமம்மெதாததாத்தாடி”
 (சக)

அ. பதினெட்டாம் பரட்டு. இனிதினர. கண்களினுடைய களிப்புக்குப் போக்கு விடாது ஆர்த்தாக்குக்கள் பாவத்திசைகையாலே குட்பாதி மயவதாம்பிபாளே அதுபாய்ம விஷயத்தை மறைபாவின்றதென்று யெறுக்கெனார்.

மு.—இனிதினரத் திவலைமோத வெறுத்தென் பரவைமீதே
தனிசிடக் தாங்கெய்யுந் தூமணைக்கண்ணை நெய்மான்
கனிபிறுத் திவையசெவ்வாய்க் கண்ணனைக் கண்டகண்ணன்
பணிபுறும் புதிதூமரெலா வெவ்வேய்கேள் பாவியேனே. க.அ.

ப-௪௪.—இனிது-இனிதாக, தினர-திரைகளினுண்டான, திவலை-செதுதிவலைகளானவை, மோத—அடிக்க, எறியும்—விசாரிப்பதாய், தன்—குவிர்ந்திருந்துள்ள, பாணமீது—வழுத்தாந்தைபொத்த ஊவேலிமதப்பத்திலே, தனி கிடந்து-தனிபனாகக் கண்ணாந்தருவி, அரசு செய்யும்—சேதாருடைய அணங்காந்தைப்போக்குந், தாமரை கண்ணன்—புண்டரீகாகுறும், எம்மான்—எவ்வை பெறுதிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கனி திருத்திவைய-கனிதய்போத்து, செம்-செவ்விருந்துள்ள, வாய்-திருவதார்த்ததாயும், கண்ணனை-திருக்கண்களையுமுடையவனை, கண்ட கண்கள்-கண்ணப்பெற்ற கண்களானவை, பணி-குவிர்ந்த, அரும்பு—ஆர்த்தாக்குக்கள், உறும்—பாவத்திபரித்தனையானே, பாவியேன்—கங்குல வேலிக்கைக்கு பாக்கப்பண்ணாது நான், எவ்வேய்கேள்—என்செய்யக்கூடியவென்று அதுதயிக்கெனார். [ஆள், ஓ - இவை அரைச் சொற்கள்.]

வ்யா. இனிதினரத்திவலைமோத. “முன்சங்கதை வானாழியான்” என்றவிடம்போலே இங்கிடமு மொருகடைக்குறைத்தளவிற்குத்தொடங்கிற்று. இனிதாகத் திரைகளினுண்டான திவலைபாணது ஸ்பந்திக்க. மயிப்போலே சிலபெருத்திரைகள் வந்துமுறிந்து செதுதிவலையாய், தடைகுத்தி உறக்குவாணாப்போலே திருமேனியை ஸ்பந்திப்பாதிக்கும்; அவை அருகுத்தைக்கடவுடையாக ஸ்பந்திப்பாதிக்கச்செய்தோரும், இதுவும் பொருது திருமேனியின் நெளருவாய்க்கதை அதுஹந்திக்கையானே, “மோத” என்விசாரிப்பதே இவர். “அக்கங்கோ லிச்செற்றாஞ்செவகனார்” என்று - ஆராயாவேலையிலே சங்கதியை யருவிச்செய்தார்; இப்போது போகவேலையானகையாலே நெளருவாய்க்கதை அதுஹந்திக்கெனார். எறியுத்தென்பரவைமீதே. திரைகளினத்திவையுடையதாய் சாமந்தாபாவிருந்துள்ள வழுத்தாந்திந்திமேலே சாய்த்தருமாய்போலே வந்து கண்ணவந்தருவிறகெனவந்துதன்; அன்றிக்கே, பாப்பாறும் ஜனஸந்திப்பாறும் இதுதன்வையே வழுத்தாமாகச்செய்விறருகடியாம்.

தனிசிடத்து. திவையறிந்துபரிமாறுவார் ஒருகடாகவுடையவன் கிடர்! இங்கேவந்து தனியே கண்ணவந்தருவிறுனார். இப்படிக்கண்ணவந்தருவாதிக்க ஒருகாய்மந்து அடியபாடியத் திரிபாதிவருக்காரிதே ஸங்கமே ஸ்பந்திக்கள். “தனிமேன் வாய்முதலே” என்றபொருதுதனியனைக் கிடமேயெவென்றும் கண்களையே தனியெவந்து கண்ணவந்தருவிறுந்ருது. அதுக்குடாகச்செய்திற் சாய்த்தானேதென்னிசை; அங்கேயுடும் அடிசெய்தையாவது-வண்ணியமறுக்கை. எவ்விவையுதிரது — “அறம்” என்றிருக்கை. அந்த அதுக்கையுதிரது—“நம” என்னப் பண்ணிக்கொன்னுக்கை. (க) “நமமேயுடையாழி”

மூ.—குடநினை முடிவைவைத்துக் குணநினைபாநம் ரீட்டி
 வடநினை பின்புகாட்டித் தென்றினை யிலங்கைமேல்க்கி
 கடல்நீரக் கடவுளென்றை யாவநினைத் துயிலுமகண்டு
 உடலெனக் குகுமுமலே வென்செய்கே னுலகத்தீரே. கக.

ப-ரை.—கடல் நீரம்—கடலோடொத்த நீரத்தையுடைய, கடவுள்—ஊர்வெல்வா
 னாய், எந்தை—என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; குடநினை—மேலித்திக்குமே, முடிவை-
 உபபயிபூதிக்குமாகச் சூடின நிருவடிகேகத்தை யுடைத்தான நிருமுடிவை, வைத்து—
 வைத்தருளி, குணநினை—மேலுத்திக்குமே, பாநம்—சேதந் வாமுனைக்கு இழியும் துறை
 யான நிருவடிகளை, ரீட்டி—என்னவையும் வர ரீட்டி, வடநினை—எம்ம்க்கு மூணான
 வடநினைபிழைநாக்கு, பின்பு—பின்னமுனை, காட்டி—காட்டியருளி, (பூரிப்பிஷணம்
 வரதுக்காக,) தென் நினை—தெற்குதிக்குள்ள, இவ்வகை—எவ்வகை, நேர்க்கி—கடா
 கழித்துக்கொண்டு, அடிய அனை—நிருவனந்தாழ்வானை நிருவணமினே, துயிலும் ஆ
 கண்டு—கண்வளர்ந்தருளுகிற படிவைக்கண்டு, எனக்கு—என் துறையுடல்—சரிமானது,
 உருகும்—உருகா பிந்தறு;உலகத்தீரே—வேகத்தினுள்ளவர்களே, என் செய்கேன்—என்ன
 செய்யப் புகுகிறேன். (ஆல், ௭ - அகாச.)

வ்யா. குடநினை இப்பாதி. இவையுருக்கினை பரிசுத்தாணிக்குக்கொபடி. பூமியை
 ஸ்ரீஷ்டத்தது புண்புபப மிச்சங்கனையும் பாபச்சகரங்கனையும் மதுஷயதீர்பக் ஸ்தா
 வாகனையு மிருந்துள்ள பதார்த்தகன் வர்த்திக்கனக்கனவென்றும், ஆகாசத்தை ஸ்ரீ
 ஷ்டத்தது புண்புபேரிகளான தேவகதைக் வர்த்திக்கனக்கன என்றும் நினைத்திருப்பர்.
 நடுகில் திருக்களுக்கு ஒரு விரியோகமில்லை, இது ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்டயோ என்றிருப்பர்;
 இப்போது அகனென்று, இதுவும் ஸ்பர்சயோஜாமென்று மிடமுக்கனடார்—சேதாஸ்ரீஷ்ட
 முமுஷாஸிவர்களுடையாப்போலையும், சேதந் வர்த்திக்கனக்கு லோகஸ்ரீஷ்ட. யானப்
 போலையும் திருக்கனை ஸ்ரீஷ்டத்ததும் சேதந்க்கு குளிகுமையான ஸ்வயம்பாசார்த்த
 மாகக் கண்டாசாதே! என்றிருக்கிறார். குடநினைமுடிவைவைத்து. மேலித்திக்கு ஸ்பா
 யோஜாமப்ப உபபயிபூதிக்குமாகச் சூடின நிருவடிகேகத்தை யுடைத்தான நிருமு
 டிவைவைத்து. “முடபாநே” என்விறபடியே சேஷத்துத்தை யதுஸ்த்தித்து அத்திக்
 காக யாழும்புபிதே நிருமுடிவைவைத்து. குணநினைபாநம்ரீட்டி. “முடிவரும்
 தொழிதேத்துத் தீர்ப்பான்” என்விறபடியே - ஸகலமோகனத்தும் வாமுனைக்கு இழியும்
 துறைபான நிருவடிகளை, மேலுத்திக்குவாமும்படியாக ரீட்டி. “ரீட்டி” என்றது—என்
 னவையும் ரீட்டின நிருவடிகள் என்னக. ஊர்வோதகம்நாமம் இவ்வனை வர்த்திது போ
 னும், அர்ஜுனாநிருப்பு வாமுச் சொல்லவெய்யடாமிதே. “ஆவவர்தார் நிருவடித்தொழ
 ளமுத்தருளினும் ‘ ஊர்வோதகம்நாமம் ’ என்று நிருமுடிப் பக்கத்தில் ஒருபரதேசத்தில்
 ஒருகாணமெழுந்தருளி மிருத்தநிபார்; நிருவசதுருக்கெழுந்து. எழுத்தருளியினை பரதேச
 மில்லை” என்றுபட்டாருளிக்கொய்வர்.

வடநினைபின்புகாட்டி. வடக்குதிக்கு ஆர்ப்பூமியினைவாலே † எம்ம்க்குத்தான
 னாட்; ஆழ்வார்க்கிச்ச சொல்லும் ஸடயாபாத தேசயாஜ்யாலே அத்திக்கனத்திரேத்

† “ எம்ம்க்குத்தானதாய் ” என்றும் கண்டித்து.

கேள் பெருமாளே ” என்று அவர்தம்மைக் கேட்கும் தம்பெணியும் அறிவித்ததாய், அந்த நிலை எதிர்த்தலை அழித்ததாகாதே என்று அவர் மேலுணர்ந்திருக்கலானதுமதாய்த் துபலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்ணெயத்துக் குறிப்பியுராதே விருத்திரை ஸம்ஸாரிகளைப் புர்த்து ஓ உங்காருருவாராத பரிஹாசத்திலே பெணக்கும் ஒருசிறுக்கை யிடவல்லினோனோ பெண்கிறார். கல்.

க. இருபதாம்பாட்டு. பாபுரீர். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவணியத்தைத் தயிர்த்து எல் களைப்போலே தேறுபாத்தா பாரால் வித்திக்கவே தலிக்கலமென்ன; கண்ணலர்த்தருளுநே ஸமுதகக் கண்ணெயத்து “ இம்மைத் திபடங்க எங்களுக்கு ” என்றும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு, (க) “ அஹம்ஸி ” என்றே உங்களைப்போலே அகலவிரகுண்டோ வென்கிறார்.

மு.—பாபுரீ ரங்கத்தன்னுள் பாம்பிணைப் பள்ளிகோண்ட
மாயுரர் திருவாரீரவும் மரகதவருநர் தோளும்
அயதமரைக் கண்களாக் துளிதழ்ப் பலவையுமும்
சூயசீர் முடியுந்தேக மடியினைக் கலலாமே. உ.0.

ப.—பாபுரீ—பாபுரீரின் தன்ன, கீ—காவேரியாலேமுழப்பட்ட, அரங்கம் தன் னுள்—கோயிலிலே, பாப்பு அனை—திருவாரீரமூலம்மேலே, பன்னிகோண்ட—கண்ண லர்த்தருளுநே, மாயுரர்—ஆச்சரியசக்தியுத்தவனுடைய, திரு—தோட்டியாலே, கல்—கிணைத் தாமரைய, மாரீரவும்—திருமாரீரவும், மரகதம்—மரகதரத்தனை யொத்த, உருவும்—திருவடி வும், தோளும்—திருத்தோள்களும், தாய—பரிசுத்தமான, தாமரை—தாமரைமலரை யொ த்த, கண்களும்—திருக்கண்களும், துயர்—விவர்த்த, இதழ்—திருவதாமும், பலனம்—பல னம்போன்ற, ஸாயும்—திருவாயும், சூய—பண்டேயாய், சீர்—சீர்மையை யுடைத்தான, முடியும்—திருவயிர்மேதமும், தேகம்—ஸமுதாயசோனையும், (கண்டால்,) அடியோர்க்கு, ஸ்வரூபஜ்ஞாந முடைய எங்கு, அகலலாமே—அகலப்போயோ.

ஸய. பாபுரீரங்கம் அடைத்தேற்ற வேண்டாதபடி சிறுக்குப் பள்ளாவினான கோ யில். இது உபலக்ஷணம் பாவகமாயும் ப்ராவணியமாய் முன்ன பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ள மடையாசிறே கோயிலிருப்பது. (உ) [“புரணியம்புரவாஸ்து ஸி ஸ்துநாஷுரீதொபய”] சிறுக்குளத்திலித் தித்தாசமாவேறு இருப்பது. தன்னுள் பாம்பிணை. அந்நிருதத்தாமகக்குப் படுத்தபடுக்கையாய்த்துத் திருவாரீரமூலன். “ வெண்ணெயென்னத்தின்மே ஸ்ரோபம்பை மெத்தையாகவித்த ” என்னக்கடவதிறே. பள்ளிகோண்டமாயுரர். தன்னலர்த்தருளும் போதையழகு ஆச்சரியமாய்ப்புத்திருப்பது. (க) “ ஸ்வயவெய்யபிசுரீ ஸ்ரவணாஸவாஸ்து ப்ரணலி ” என்னக்கடவதிறே. மற்றல் இருத்தல் செய்தாசெனும் அகலலக்கிமர். “ ஏரர்கோலத்திமுகமிடத்தாய் ” என்றும், “ ஆணவில்கிடத்த மிக்ககண்ணிடப் பெற் றிலென் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆணவில்கிடக்கை—ஆணவோலெமிடக்கை.)

ஓ“உங்கலிதுக்குவாத ” என்று அச்சிட்டபாதிசுளில் காண்கிறது. † பள்ளாலி-பள்ளமடை.
(க) “ அஹம்ம ” (உ) “ சமணியம்பாணர்ரம்பு ஸம்மதாஷயமகோயதா ”
(க) “ ஸமணபோதிதத் ஸ்ரீயசர்ணாகணுத்திபாந்தலி ”

ப-னா.—பவனம்—பவனம்போன்ற, வாய்—நிருவதாத்தரநுபுடையதும், அங்க ளுக்கு—கோயிலிலே பெழுத்தருளினிருக்கிற அழகியவனானான் அல்லவதினே, பனம் அது—மனோவந்தினை, பனமிதிலும் ஒன்றி—பனிவதாக்கவொருபரித்தி, ஹனிதினும்—ஹனிதி னுலே, வாமபாட்டா—வாமபாட்டாத, தொய்வி தெய்தே—அகாதிநாகராத பவனத்தினதா த்றத விழத்திருக்கிற தெய்தே, நீ சொல்லாய்—நீயேசொல்லிக்காணாய்; ஹனிநி—ஹி—அநுரு மிக்கிருப்பதாய், செம்பொன் ஸூப—செம்பொன்னுலைய, அரு கனா அலைய—அருகாம பாண மஹாமேருகவையொத்த, கோயிம்—நிருவாங்கத்தினே, மணியனா—நேமணியனப்பொ த்த அழகியவனானான், கிட்ட ஆற்றை—கண்ணாத்தருளுகிற பாதாத்றத, மனத்தினும்— மனத்தினுலே, நீதாக்கவாமே—பரித்தேதித்தரிப்பாமே தென்கிரு.

[illegible]

பவளவாயங்களுக்கு. இவ்வளவானது உட்ப முண்டாயனர முன்புத்தையிறவுக்கு ஸார்த்தாசம்பண்ணும் திருவாதத்தையுடையவர்க்கு, அங்களுக்கு. எப்போதோ நம்மைக்கிடிலேதென்று நித்யஸர்வதீநா விநுக்கெவர்க்கு. ஹஸிவினும் வாமழாட்டா, வடிவமுதான் பணிவையு முண்டாக்கித் துணியையு முண்டாக்கி, பிம்பை அதுபயத் திசை முட்டியிடுமாய்த்த. பவளவாயங்களுக்கு — பணிவினும் மனமெனென்றி — ஹஸி வினும் வாமழாட்டா. இவ்விஷயத்தை அதுபயிக்கைக்கு வ்யவஸாயமெய்யாத்த வேணா லெது. (௫) “புலகாபாபுதெது மதுரி தாஸாபயத்திசுபு” என்று—பாப்பிக்குக் கண்ணழிவற்ற ஸாதாம் வ்யவஸாயம்வண்ணென்று உபதெரித்தாலுத்த — தன்

(க) “நாமேயம்” (உ) “ஐசுறுதீயதே” (சு) “வகோபிக்ஷுதே” “நாமேயம்” (ஈ) “அஞ்ஜுவிப்பாமமுதாஸிபரம் தேவபாஸநிதே” (இ) “வ்யவஸாயாதே ப்ரஹ்மஸாயாதே”

ஆகையினால் வேதவ்யாஸனில் ஊட்டில் புருஷர்த்தனாதத்திற்கே தெரிவுடைய ஜாகை. ஜோஸியுக்குச். ஓர்யயவ்யாஸர்த்தாதலே இவ்விஷயத்தை அறியக்கூடாத இவ்விஷயம், ஐயுச்சே! உளக்கு அளவிடே. நீ ஜோய்யம். இவ்விஷயத்தைப் பசுத்ததபரிக்காமென்று நினைவொவ்விகளாய். அணிவித்தாதி. அமுருகிக்கு நம், செம்பொன்னு அருவணாயுருண்டு-மலாமேரு, அத்தோடொத்திருக்கும் என்கொணம்வரத்தொரு ஆபாயமாய்தர்ப்போய்ப்ஹிமாய் ஸர்வதாசனமிருக்காமணியுத் தவாற்றா. அர்மேருகைப்புகடப்படத்தனைத்து அதுனிம்முப்படி ஒரு ஜோதாததை த்திருப்போலே பாய்த்துக் கோவியாழ்வார்த்துக்கோபெரியபெருமான்க்கணவர்த்தருட படி. கிடத்தவாற்றா மனத்தினுய்வினைக்கலாமே. கணவர்த்தருளுகிற அருகைக்கண் டெஞ்சாலே பரிச்சேதிக்ஹாய்ப்படி விருத்ததோ. ஸ்ரவுபத்தைப் பரிச்சேதிக்ஹும், த சபாஸ கசியானருணக்கோப் பரிச்சேதிக்ஹும், ஸ்ரவுபத்தைப்பரிச்சேதிக்ஹொ தென்கை. நினைவுக்கு பரிமாணத்தைப்பொழிய வேறெவொருகாரணத்தாலே நீனை நினைக்கு மித்தனைகாணும்.

அ. இரூபத்தின்காட்பாட்டு. பேசிற்றே. நினைக்கவொண்ணாதாகெ லாய்வி பேசினுலோயென்ன : * (க) “உதவ்வெவ்வொருதா” ஆன்றே, மனஸ்வ பரிச்சேதிக்ஹொண்ணாதவிஷயத்தைப் பாசாயிட்டுமுடிக்கப்போமோ? பேசலாமெ அறிவுகெட்டகெஞ்சே! சொல்லாயென்றே.

ஈ.—பேசிற்றே பேசலவ்வெவ் பெருமையொன் றுணர்வாகாது

ஆசற்றார் தங்கட்கில்ல லரிபலாவாணு மல்லன்

மாசற்றார் மனத்துளாவை வணங்கின மிருப்பதல்லன்

பேசத்தா னுவதன்கோ பேசாதெஞ்சே கீளோல்லாம். உஉ

—பேசாத கெஞ்சே—அறிவில்லாதகெஞ்சே; பேசுந்து—வேதங்கறும் ன புருஷர்கறும் பேசிப்போத்தவற்றை, பேசல் அல்லன்—சொல்லு மித்தனையொழிய, பெரு ஸர்வேசுவரனுடைய ஸ்ரவுபத்து விக்காழ்விப்புகளிலே, ஒன்று—சகதேசமும், உள காது—அறியக்கூடாது ஆச அற்றார்தங்கட்கு அல்லன்—உபாயார்த்தமாநி ருத்தமத் தருக்கல்லது, அறிபலாவாணும் அல்லன்—அறியக்கூடாதவனுரோசின்ருன்; (ஆனகை மாத அற்றார் மனத்தி லுளாவை—தன்பக்கிலே ஸர்வபா ர்ப்பாணம் பண்ணியிருக்கும்வா டைய கெஞ்சிலே சித்தபவாணம்பண்ணுவதென்கை. காம்ப—அவன் பக்கிலேஸர்வபார்ப்பாணம் ணினாகம், ஸ்வாங்க—அறியித்தது, இருப்பது அல்லன்—தரித்திருக்குவொழிய, (அவன் ணமைய அறவர்க்குத்தான்) பேசத்தான் ஆவது உண்டோ—பாசாயிட்டுப்பேசத்தான் கூடு. நீ சொல்லாய்—சாபலப்பண்ணுகிற நீயேசொல்லிக்கொணென்றே.

ஹா. உத்தி பாகத்த விஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லைபோலென்ன; அனவ ப காமனைகாலே; இது அபரிச்சித்தமானகாலே பேசலொண்ணாது. (உ. ஹாபிஷ்டை. பிண்டென்கை) “என்றிவிஷயத்தைக் கைவாங்கியிருக்கு மத்தனையெவென்னில்; பேசு பேசலல்லாம். முன்புவேதங்கண் வைதிபுருஷர்கள் பேசிப்போத்தவை தன்னைப்பே

(க) “உமரபேர்வோவாருத்தா” (உ) “ஹாஜிஷ்வா யா ஹரிம்க்தென்கை” (செ)

[illegible]

இனி இந்த விஷய விபரம் பள்ளிக் கொள்ளுமிடதான். அதாவது — பாசனவியாயாக வரும் ஞாபகம். அதாவது — பாசனத்திற்குச் சோதனை. அதாவது கப்பலான அசோதனத்திற்குப் பாசனம் கொடுக்கும். இது சோதனையாகப் பண்பாட்டையிடத்தில் அவருடைய அதுதான் பண்பாட்டிற்குக் கொடுக்கும்; தன் உபாட்டையிடத்தில் எல்லாபாசனத்தையும் கொடுக்கும். இது சோதனையாகக் கிட்டுத் தன்னையே உபாட்டையிடத்திற்குக் கொடுக்கும் தன்னை உடன்படி அடியை உருப்படுத்துவதல்ல.

மிசத்ரர். இதுவுமொரு மானிடவாழ்வாயிற்று; அகாமித - பார்ப்பாபாணங்க ளிலே பார்ப்ப பூதஜிவப்பண்ணியிருக்கை. அகந்தன்னைபெற்றி யிச்சங்கரன் என்கிற துபு கோகாதிபர்கள். அங்குள்ளதிலே அகந்தன்னைபெ ருத்தேனதுமென்றிருக்கை—
நாசுதனையாவது. மனத்துள்ளை. இப்படி என்னவந்தாலுமிட்டு நமனா கெட்டுத் துர னாக ஒருதேசவிசேஷத்திலே சித்தா றபாணம் பண்ணவேனுமென்று தப்பக்கூடிலே ஸர்வ ரக்யபாணம் பண்ணியிருக்கும்வர்களுடைய கெஞ்சிலே சித்தவாணப்பண்ணுமென்று. இப்படி எஞ்சுக்குப்படியு, அட்டித் தீயோபாதிபக வாய்த்து கிளைத்திருப்பது. ஜனசபைத் தங்கள் ஜனநாயகபொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் எஞ்சுபொழித் திடத்தில் தரிக்கமாட்டாருப்தது. இருப்பதிலுள்ள சித்தவாணம் பண்ணுகிறதும் ஒருசுதந்தவாண னுடைய ஹ்ரதந்தவதக்கவரிசுத்திமே. “என்னிலதமுன்னெனம்” என்னக்கடவதிரு

- (க) “வினாத்தேர்வுத் தரப்பினர் தரப்பினர்” (உ) “அதிகாரப்பெற்றவர்கள்”
 (ங) “வினாத்தேர்வுத் தரப்பினர் தரப்பினர்” (ச) “குற்றம்” (ஊ) “அப்பா”
 (ஈ) “அப்பா”
 (ஐ) “அப்பா”

வணங்கிவிட்டுட்டால்லாம். ஆகிறதில் கொஞ்சகலிட்டுப் போகாதவனானவியு, அவன்பக்கலிலே வாய்பாக்காயப்பண்ணினான் என்ற, அவனை அதுபயித்து தரிக்குமொழிய வேறு கித்தாயுண்டோ வொன்றிரு. வணக்கமென்று - ஸர்வபாகாராயபயத்துக்கு முன்புநான்மேலே புகுந்தாவதுவென்றோ. அவன் பெருமையைய அதுவந்தித்தால் பாகாமிட்டுப் போகாவிருத்திதா. போகாதென்கே. கூடாதுவிஷயங்களைப் பெரிப்போக்த வானவையே இவ்விஷயத்தையும் உன்மதிக்கடாசே பிசாசைமென்றிருக்கிறேனே. சீ சொல்லாய். என்னாத்தவையொழிய இவ்விஷய வாய்பாக்கமிருத்தபடியாகவே பரிச்சித்தித்துப் போகாவிருத்திதா, சாபவாய்வென்றே நீதான்சொல்லிக் கண்ணென்றோ. உ.உ.

௩. இருபத்தாறுமுள்ளுப்பாட்டு. கங்கையிலே. கிண்கயும் பேசவுமொன்னுதானில் இவ்விஷயத்தைய விம்மித்து தரித்தானேவென்ற; பெரிப்பெருமையைய கிடையது கிடைய அநிசபாசனானான் விம்மித்து என்னின தரிப்பேனென்கிறோ.

௨. —கங்கையிலே புனிதமாய காலிசீ கலேஷாட்டுப்
பொங்குதேர் புகுந்தாயும் பும்பொழி வாக்குத்தன்னுள்
எங்கண்ண விறைவனீசன் கிடத்தினான் கிடக்ககண்ணம்
எங்குண மறத்துவாழ்கே நெழையே நெழையேயினே. உ.க.

ப-கா. கங்கையில்—கங்கையிலே கிடக்கதும், புனிதமாய—பரிசுத்தமான, காசிரி விஷயாட்டு—திருக்காலேவிரிவின்மேல், பொங்கு—பெரியமொன்றிதியாடே வாக்கித்தி, சீ—வெள்ளமானது, பார்து பாயும்—பலமடைகனிலேபார்து பாயாதிப்பதாய், (அத்தானே) பூ—புத்திரத்திருத்தன்ன, பொழி—சேவகனானே குழப்பட்ட, அங்கம் தன்னுள்—காலிலிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற, எங்கள்—ஆகிரிதான எங்கள் பக்கம், யான்—வாயுத்தாயும், இறைவன்—வாய்வாயியாய், ஈசன்—நியாமனான அழகியமையானான். கிடத்தது—கண்ணாத்திருக்கிற, ஓர் கிடக்க—அத்தியிதமான சயாத்தது, கண்ணம்—கண்ணபகித்தப் பெற்றதின்மும், எழையேன் எழையேன்—அநிசபாசனானான், எக்கணம்—எத்தப்பாராதானே, மறத்து—மறத்துகின்று, வாழ்கேன்—ஜீவித்திருக்கப் புருகிறேன்.

வ்யா. கங்கையிலேபுனிதமாயகாலிசீ. கங்கையில் கிடக்கதும் பாலமைய காலேவிரி தரிசுவதையாறும் பெருமையானது முன்னான வற்றமொழிய, (வேறு) பாலத்தவத்தானும் வற்றத்தவாடத்தாயவத்ததுக் காலேவிரிப்பது. (உ) “ காலேவிரி, வாயு, உயர்வா கொடுவெழுந்தருள்கை. ” நாயகதவவாடிவாயு அபிஷேகாவாயுவவவா. ‘ கங்கைக்கு ஒருவாசிலே திருவாய்க்கொட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்ததத்தியோவியேயுன்னது, (க) “ வாயு உயர்வா கொடுவெழுந்தருள்கை. ” என்னொடியே—தன்னுடைய. ஆகத்தி போக்குகக்கக குதான் விரவாதிக்கையானே கொள்கென்று கொள்ளுமெனது குழப்பம்; அவனோட்டை ஸ்பர்சமுன்னதொரு பதார்த்தங்கள் கிர்மாய்வென்தது தரிசுவான கைவர்க்கும் அஸ்பர்சமயாதிரே யிருப்பது. அப்படி அடியுடையவனானும் தன்னுடைய பாலத்தவத்துக்கு யலிப்பாடுண்டாய்ந்து. * ஆறப்பொதிசைப்போனிரே

(உ) “ கங்கையாய்ப்பாப்பாத்தா தேவதேவப்பாலத்தாத்தி கங்கையதானு தரித்தாய் ஆகிக்குவாயவவா ”

ஆகையாலே சிக்கு காற்றும் மயிப்பாடுமுண்டே; அநிலாநயுடையதும் பெரியபெருமான் எடுவே பன்னிகொள்ளுகையதும் புனிதமிதே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் நிருவடிக்கோட்டை ஸ்வரத்தாலே எங்கேனும் புதினும் பாவரத்தால் மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து. “உன்றனடிதேர்த்துள் பெற்றாண்டே” என்னக்கூறுகிறே. அப்படிப்பட்ட நிருவடிக்கோட்டையவன் தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிற எற்றமுன்றிதே காவேரிக்கு. நெடுபாட்டு. நெயிட்டு. வசைகாடுப்போட்டி. மடியிலே சாய்த்தாப்போலேயாய்த்துக் காகிரி சின் எடுவே கண்ணகர் தருளுகிறபடி.

பொங்குரீப்பாற்று பாடிப்பூம்பொழிவறங்கத்தன்னுள். இவ்வளவற்றியாலே கோடுகெட்டி நிதிரெண்டிற் பீறிடபாசர்ஷத்தாலே பெரியவெடுத்தியோடே வாராவிற்கும். பரந்துடையும். ஒருமடையானவந்தியே தன்நிறத்தேசமெல்லாதோற்ற எஞ்ஞமொக்கப் பாலாசிக்கும். பூம்பொழில் அறங்கத்தன்னுள். இவ்வளவற்றியாலே பொழிங்குளம் பூமராதே சேவ்ருமாய்த்து; பெரியபெருமானுடைய வெள்ளமுதாய்த்துக்கு அதுபலமான இவ்வளவற்றியையும் சித்தபலவந்தமான பொழிங்குமுதைய சாமுதரமான தேசம். இத்தால் - கோலிந்துண்ட பாலகத்தரும் போக்பலதையும் சொல்லிற்றுத்து.

எங்கண்மால் ஆச்சிதர் பக்கல் ஸ்வாமோதும் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை. “எங்கல்” என்று-தம்பையப்போலே பெரியபெருமான் பக்கலிலே ஸ்வதயாராயிருப்பானையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோலிலின் பாலகத்தப்பாசல்வங்குலக் கண்டு சாய்த்தருளிற்றென்று போய், நிருபீத்தால் ஆச்சிதல்யாமோதமேதேதுவாய். ஸம்பந்தமின்றிக்கே விருக்கையன்றியே இறைவன். இவ்வளவறுதலுது விருக்கை. ஈன். உடையவனுதலும் சிபமிக்க சத்தையன்றியே விருக்கையன்றியே கல்வழி போக்குகக்கும் கழமறுவிருக்கை. ஸ்வித்தருய் பாய்தலுய் சத்தலுவிருக்கு மவனென்கை. குளத்தாவல்பகதையத் தவித்து, நின்பாறுபவம்பன்னும் தேசத்தேரக்கொடுபொக நிர்த்து, வரவல்லய்போரிதலுய்வந்து தன்னுடையமையத் தன்சுருத்திலே நடத்துகக்கூகக்கிடக்கிறபடி.

கிடத்தோங்கிடக்கை. கிடத்தொள்ள ஆத்மருணங்களை விவ்மித்திக் கெடையழிவே அகப்பட்டபடி. சிற்றல் இருத்தல் செய்தாலுமில் மறக்கையத்திறே. காட்டில் அழகியா விரும்பார்க்கு சிற்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றி, சாய்த்தால் தோற்றவது வையுப்போயிருக்கும் இவ்விஷயத்தில் சாய்த்தபோதாய்த்து அழகு மினுக்கியிருப்பது, (௧) “ஸ்ரீராமபாஸ்யபாஸ்யபாஸ்யபாஸ்ய” என்னக்கூறுகிறே. ஒர்கிடக்கை. ஒருக்கனின் தோ மல்லாதோ கண்ணகர்த்தருளுகிற தென்று தெரியாதிருக்கும். இவ்வளவான், சின்று குமில் “நிலையா நின்று” என்பக்கன்; இருக்கக்கண்டால், “பிராணிக்குத்தமகாட்டியி” என்பக்கன்; சாயக்கண்டால், “கிடத்ததோர் கிடக்கை” என்பக்கன்.

கண்ணமெக்கனம் மறந்துவாழ்கேன். இவ்விஷயத்தைக்கண்டதுபயிப்பதற்கு முன்பாகில் மறக்கையாம், கண்டதுபயித்தபின்பு இனித்தானெந்த பாணத்தாலே மறப்பது. வாழ்கேன். இவ்விஷயத்தை கிடப்போய் மண்ணு முக்கவோ. அதுபயித்தால் மறக்கலொன்னது; மறத்தால் புறம்புதரிக்கவொன்னது. ஏனையேனென்றுயேனெ. காவே அத்தந்த

சபலமும், டெயிலு வறுபலிக்க மாட்டேன் ; சிரித்தால் தரிக்கமாட்டேன். ஏழையோன் ஏழையேனே. மூன்று இதாவியைவண்ணிலே அடப்பட்டு சிவியாவிருப்பர் ; இப்போது பசுவத்தியைவத்திலே அடப்பட்டு புறம்பு காண்க்குமாட்டாதே யிருப்பர் ; அதுசுமத்தாலே வந்த வாதிலும் ; இது விஷய வையகத்தையத்தாலே வந்த வாதிலும். ௨௩.

அ. இருபத்தாசாங்காம்பட்டு, வெள்ளசீர். “ மனத்தினால் நினைக்கலாமே ” என்றும், “ போத்தாளுவதுண்டோ ” என்றும், “ எவ்வளவுமறத்துவாழ்க்கை ” என்றும், இவர் மறக்கப்பட்டவையே இவரை நினைப்பிக்கலக்கை இவர்பக்கல் தமக்குண்டான ப்போத்தாதக் காட்டக்கண்டு, இவ்வியைவத்தில வமக்குண்டான ப்போம அனத்தையாபிருத்தியென்றும், இன்னமும் இவ்வியைவத்தினுடைய வையகத்தையத்தை அதுவந்தித்தத் தமக்குப் பிறத்தபத்தி விஷய தருபமாதப் போனமையானும், அநித்தமம் ல்ல லுக்குப்பிறத்தப்போம பித்தோபவதனுக்குப் பிறத்த தெவியுபோலே விவலிக்க வொன்றுமையானும் அது தபித்த, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உளக்கு இசாவியைவத்தோபாதி இவ்வியைவத்திதும் கத்திம ல்லோமாய் விட்டதாதாதே ! என்று திருவுள்ளத்தை கித்திக்கிறார்.

மு.—வெள்ளசீர் பரங்குபாயும் விசிப்போழி லாங்குத்தண்ணுள்
கவ்வனார் கிட்டவாறுள் கமலமழுகழல் கண்டிம்
உள்ளமே வலியைப்போலு மொருவனென் றுணாமாட்டாய்
கள்ளமே காதுல்செய்துள் கள்ளத்தே கழிக்கின்றமே. ௨௪.

ப.—கா.—வெள்ளம்—பெரிப்பாடாதுத்தையுடைய, கே.—காவேரியானது, பாந்து காப்புத்திதும்பாதி, பாயும்—பாய்கையாலே, கிவி—கிவந்தாமான, பொழில்—சோலை, னாசில் குழப்பட்ட, அரக்கம்தன்னுள்—காவேரியிலே, கவ்வனார்—ஆசிரிதர்வாதத்தய, தை அபவாரிக்குமவனான அழிவமனலான, டெத்த ஆதும்—பள்ளிகொள்ளும் பகாச, தையும், கமலம்—தாமரைமலர்போலே, கல்—கிலகண்ணமான, முகமும்—திருமுகமண்டா த்தையும், கண்டிம்—கண்டிப்பாதிக்கப்பெற்றும், உள்ளமே—மகன்னே! வலியைப்போலும்— கிவாமையாசின்ருப் ஒருவன் என்று—அவன் அத்திதிபனென்று, உணாமாட்டாய்— அறிமயாட்டுகிறார் ; (இவ்வியைவத்திதும்,) கள்ளமே காதுல்செய்து—கத்திமமாக பத்தி ன்னாதி, உள் கள்ளத்தே—உன்னுடைய கத்திமம்செய்ககவிலையே, கழிக்கின்றும்—கா த்தைத் தழிவாதின்ற மெய்கிறது.

ய்யா. வெள்ளசீர் பரங்குபாயும். காவேரி னாற்பமே தொடக்கெ காவிலே கோக் லுறொதானகையான தன் அசிரிசெய்கமெல்லாம் தோற்றாய்பாடி. பெருவெள்ளமாக நீரை கொடுவத்து கிவக்குள் குவிசெய்து தகையவொன்றுதபடி. னர்வதோ திக்கமகப் பாயாதி ரும். அசிரிசெய்க முடியாமையாலே பாய்த்து தலைக்கட்டது. விசிப்போழி லாங்கும். நி பாய்த்த பாய்கட்டம்களும் சோலையும் கிவித்து வாராதித்கும்.

அரக்கத்தண்ணுள்கவ்வனார். பாயாதத்திதும் அசிரிதரியான பித்பனாடுரிசினோட்டை பரிபாத்தத்துக்குச் செய்வை பரிசையாளுப்போலே, கத்திமமான வண்ணிகளை வலிக்கை ிரு கொளயம் பரிசாமக வாய்த்துக் காவேரியிலே வந்து கவ்வனார்த்தருளுவதது. நீர்வாய் பும் சோலையாய்ப்பும்கண்டு சாய்த்தானென்றதது வ்யாஜமாய், வண்ணிகளுடைய வரிசான (௨௪)

நிலை நினைவாயத்திருப்பது. விவரமும்சென்றுபுக்கால்முற்படசொன(வென)ர்வக்தியவாய
ப்த்துத் திருமுடிமிருப்பது. அதாதெறு-ஒரு உபாதிபலே தம்மைவந்த கெட்டிருநுடைய
ஆத்மவஸ்துவை பபஹரித்து சட்டைப் புனைக்குள்ளே விட்டிக்கொள்வொன்று நோற்றிடு
ருக்கும். அதாதெறு - தமக்கு அந்தாங்கமாகிச் கொள்ளுகை. இன்னமுத்தான் ஆத்ம
வஸ்துவைத் தன்னதாக அபிரமித்துப்போந்தான், நாம் இவன் அபிரமித்த அத்வை மீட்
பேரம் என்று பர்த்துத் தம்முனைக்காட்டி, (௧) “ஜிதனே” என்னப் பண்ணுமப
ரப்பது. அவனதான் வஸ்துவை இவன் வெளொன்பட அபஹரித்துப் போந்தபடி. தன்
னத்தைத் தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாய்படியிறே சேதஹுடைய ஆத்மபஹாரம்
காழ்ப்பிபறினபடி. ஆத்மமணிப்பணமும் ஆத்மபஹாரமிதே பெண்ணுப்படியான இவ்வஸ்த
வையிறே இப்படி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மமணிப்பண மாதெறுதான் மஹாபலிதானம்.
பேசுவேயிருப்பதொன்றிறே.

சீடந்தவாஹம், வசிகாணபரிகார்தானும் சோதிகளான ஆத்மகுணங்களுடிகள், அநா
பல சோகையான ரூபகுணங்களும்கூட, “கிடத்ததோர் கிடக்கை” என்னும் கிடையாற
காய்த்து. கமலங்குழமும். விவாணம் செவ்விருளிர்ந்தி பரிமளம் என்றுப்பேசுவே சொல்
துதெவந்தபற்றாத் திருமுடித்துக்குத் தாமரைவையொரு போலிபாகச்சொன்று மித்தனை
பேர்க்கி, வர்வதாஸத்தர்சமல்லாமையாலே “நன்முகமும்” என்கிறார். சுத்தஸத்வமாய்ப்பூதியோ
திர்மயமான முகத்துக்கு பாக்த்தவஸ்து ஸத்தர்சமாகவந்திறே; ஆர்ரிதவியடியத்தில் என்று
மொக்கக் குவியாத முகத்துக்கு தர்ஷடர்த்தமூண்டோ; ஸம்ஸாரத்துக்குள் குளிர்ந்தமுகம் இ
தொன்றுமே பெய்கிறார். கண்ணோளளமே வலிவையொஹும். கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக்
கண்ணெவத்தும் கெஞ்சோ! ஒருவிசாகம் பிறவாதே தின்னிதாமிருத்தாயீ! கீழ்ப்பிறந்து
விசாகமெல்லாம் விஷய வைவகஷணயத்தாபப்பற்ற அஸத்தமயமா மிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு,

இப்போது எனக்குவந்த வன்மை பென்னென்ன; ஒருவனென்றுணர்மட்டாய்.
அத்தீநிபென்னது உணரமாட்டிவிடில். ஒருவனென்று உணரப்புக்கால் அவனை புள்ளபடி.
புணரவேணும், அப்படி புணர்ந்தால் அத்தீநியில் வர்த்தஸ்யத்துக்கு ஸத்தர்சமாகவும் விஷய
வைவகஷணயத்துக்கு ஸத்தர்சமாகவும் கிடாய்பிறக்கவேணும், அது பிறவாமையாலே
“வலியை” என்கிறார்.

இப்படியாகில், கீழ், “கண்ணினைகலிக்குபாதே” என்றும் “பலியருந்புதிரு
மாலோ” என்றும், “உடலெனக்குருகுமாலோ” என்றும் சொல்லிப் போர்த்தவையெ
ல்லாம் என்னுப்ததென்னிச; கண்ணமோகதூலியெறு. உனக்கு பாக்த்தவியடியத்தின்-பண்ணிப்
போர்த்தவானை இங்குமதுகந்தித்துப்போந்த வித்தனைபொழிய இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்தர்ச
மாக வ்நோதித்தாயல்வோயே. விஷயாத்நாங்கலில் பண்ணிப்போர்த்ததும் பஸபத்தி (வாஹம்தி)
வாகையாலே இங்கும் பஸபத்திபண்ணித்து. உங்கண்ணத்தே கழிக்கின்றபே. இந்த கத்திய
பத்தியானது பண்டே புள்ளபடியிறே, இங்கும் அதுதன்னைவே முடிய நடத்திறு பித்தனை
யிறே. விஷயார்த்தாக வேளபாதிபாக இது தன்னைபுயம் நினைத்தாயித்தனை போக்கி இவ்விஷ
யத்துக்கதுருபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரமேயம் என்கிறார். உச.

அ. இருபத்தைந்தாய்பாட்டு. குளித்து, கீழ்ப்பகல்தின்புலத்தில் தமக்குப்பிறந்த ஆதா, விஷயாதுருபமாகப் போராமையா தும், அபிதலம்ணிக்கொத்த னுக்குப் பிறந்ததானையாலே பிறதோபுதலுக்குப் பிறந்ததெனியுபோலே விசுவலிக்குவென்னுமையாலும், என்செய்தே மென்று திருவுள்ளத்தக்குறித்து அதுதறித்தாசாயின்னாள்; இனி அபிதலம்ணிக்கமற்பு ருருதேசவிசேஷத்திலே நித்யாதுபவம் பண்ணுகைக்கு நம் கையில் முதல் காவல்கிறியோப் பாம் விஷயத்தா விழித்தேபோ வித்தனைவாகாதே! என்று சொல்கை; கிரேசெய்கிறதென் அபிதலம்ணிக்கமற்பு நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்தாங்கலிலே தவரவாணிகா திகாரபாயுப் பர்வா திகாரமாய் முண்டான ஸாதலங்கள் பாவித்தமன்றே, ஆவற்றிலேயென்றை வது உத்தமம்மைக்கிட்பாட்டமேயென்ன; எனக்கு அகவையொன்றிதம் போக்புறதேய தெ டெய்கி, மில்லையென்று மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயகுர்ப்பதைபை வகுளி செய்கிறார். ஆனால் பின்னை, கீழ் இவர்க்குப் பிறந்ததாசஞ்சொள்ள இதுராயத்திகள் எ ளான்புதாபத் தென்னில்; பகலப்பாறாதத்தாலே பிறத்திபாகோபரணமான இதுராயத், களாபத்து-அருஞ்சொல்லிற்று; அவை ஸாதலகோடியில் அத்தப்பெயிபாது, அல்லதுபவ ஸாதலம்குமன்றிக்கே நித்யமாகைக்குத் தம்மையில் ஸாதலமில்லையென்கிறார்-இவரு. இதி முத்தப்பாட்டில் - பாவித்தமாய் தவரவாணிகாசாய்க்குக்கு அநிகரமான இதுராயத்திகள் வளக்கோச்சுமயில்லையென்கிறார்.

மூ.—குளித்துமுன் றனையோம்புப் குறிகோ ணத்தனமைதன்னை
ஒளித்திட்டே ணைக்கனில்லை மிக்கணும் பத்தனாலென்
களிப்பதென் கொண்ணேய் கடல்வண்ணு தெவகின்றேன்
அளித்தெனக் கருநெய்க்கண்டா யறக்கமா நகருளானே. உரு.

ப-கா.—குளித்து-நித்யம்மாரம் முதலான ஸாதலங்களைப்பண்ணி, மூன்று அளர் கார்த்தபத்யம் ஆனவரிலம் தனிநுகக்கியதொ மூன்றக்கிசை, றம்பும்—ஆசரித்துப்போட தாய், குறிகோள்—மத்திரகோபாதிகள் ஸாதலகோக்கிவென்றிய, அத்தனமைதன்னை-உ டாமண்யத்தா, றாவித்திட்டேன்—பாழேபோக்கினேன்; என்னை இல்லம்-என்பிஷய நனக்கொண்டுகில்லை; மிக்கணும்—உன்விஷயத்திலும், பத்தன் அல்லேன்—வீரேறு ஸாதலனாபிராமின்றேன்; (இப்படியிருக்க), எங்கொங்கி காசிப்பது-என்னத்தைக்கொடு வரிப்பது: நம்பி-லோதிருணபரிபூர்ணாய், கடல்வண்ணு-கடல்போலே துறந்தநிறத்த ஸாதலமும், அரங்கம் மாநகர் உள்சேன - கோவிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமளினே, கத, மீதென் - கண்ணோடாமகக் கூப்பிடாதின்றேன்; எனக்கு-என்னை, அளித்து-உன் கப்பை விஷயமாகி, அருஞ்செய் கண்டாய்—கப்பையும் செய்தருளவேணுக்கொபெய்கிறார்

வ்யா. குளித்துமுன்னித்தாதி. ஜம்மாதாத்ததையே சொல்லி நீ அவற்றை யு பத்த வாவென்னினென்று நித்தனைபோக்கி, ஜம்மப்பதிப்பாற்றம்மப்பத்துக்கு அதுரு ம் தப்பதொ தாஷ்டாஸ மில்லையென்கிறார். குளித்து-நித்யம்மாரம், களமீத்திகண்மாரம், ப் பிறந்த ஸாதலமென்று ஸாதலப்பது-முகமாயிருக்கும். நித்யம்மாரம் ஸாவித்திக ஸாத லுக்குடலன்று; அத்த ஸாமித்திகம்மாரம் பாபத்தித்த ஸாதலத்துக்குடலன்று; இ தாமித்தினியே ஸ்வதந்தம்மாரா விநேயிதப்பது. கப்பாதுஷ்டாஸ நாஞ்ஞரிய போக் பாதகங்கள் பண்ணிப் போத்தான் அரிதாவிநே இருப்பது. மூன்றனிலை. அக்கியென்கு “அளம்” என்றது-ஆசாநிவாசினும் அபர்வாப்தியே ஸ்வபாமவாயிருக்கும் விஷயமெ.

மித்தனைவர்களுக்கென்றில்; என்பக்கல் கைமுதலில்லையானால் உன்பக்கலுமில்லையோ வென்றிருந்தும், எம்பி. நான் உபாயத்தாக்கவில வேறுமையில் பூர்ணஞானமோபாதி தேவரீர் சிவாதிருவாரியுள்ளார்களோ - தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸதாநா நிர்வாகமன்றே. “அதிசொல்லியில்லாத” என்றவாற்றாம், “குறையொன்றுமில்லாததேயித்தா” என்றவாறே.

கடல்வண்ணம். தேவரீருடைய சிவாதிருவாரியுத்திபெண்ணம் வேணுமோ, வடிவமுடைய பண்டமோ என்னென்றுக்கு ஒருகடலோடே ஸ்பந்தம் பண்ணி ஒருகடல் சாய்ந்தாப்போவோமே பெரியபெருமான் கண்வளர்த்தருளுகிறது. “நியம்பாடமுத்துத்தேவன் அழகன்” என்றும், “ஆதாம் பெருகவைத்தவழகன்” என்றும், இவ்வடிவமுக்கேற்றே இவர்பற்றுகைச் சொல்லிப்போகிறது. இத்தாம் - சரண்களென்றபடி.

உப்புமுடைய வேறுமையையும், எம்முடைய பொருத்தவந்தையும் அறிந்திராமல் இசந்திருமிற்பட உமக்கு வேண்டியதென்னென்ன; கதறுகின்றேன். அந்நிலையிலேதான் கிழம்பெற்றேறே, ஸாதா துஷ்டாகம் பண்ணி பலம் தாழ்த்தால் உப்பிலானாப்போவே சாவனாகையாகக் கூப்பிடாதின்றேன். எவ்வகைதனத்தில் கைவளம், தேவரீர் கண்வளர்த்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதேயே வாந்தனபா யிருக்கின்றேனே. இத்தாம் பரித்தாய் விட்டது - ஆசாவேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக்கக் கடவவவ் தூசச்சிதன் கூப்பிடாதித்த ஆதாரித்த நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லுப்படி. தேவரீர்க்கு தாவயத்ததைத் தந்தேறித்தனமின்றே.

இப்படி உமக்கொரு கண்மகளுமில்லையாகில் பிள்ளைம்கைச் செய்யச்சொல்லுகிற தென்னென்ன; அளித்தேனக் கருநிசெய் கண்டாய். என்னை தேவரீர்க்கு கீர்பாவிஷயமாகி கீர்ப்பு பண்ணியருளவேணும். அதாவது - அதுதாபத்தையும் சிறப்பிக்க வேணுமென்க. என்னுள்? எமக்கு இவ்வின அடியேதொடங்கிச் செய்துகொண்டேபாசவேண்டுகிற கீர்ப்புத்தானென் னென்னில்; அம்மகங்கருளானே. தந்தாமுக்கென்ன ஒருமுதலுமில்லாதாநா கவிக்கைக்கா வன்றே இவ்ருவந்து சாய்ந்தருளிறு. குறையற்றாநா கவிப்பார்க்கு இவ்ருவாவேணுமோ, அங்கே யிருக்கவையையாதோ. இங்கேவந்தது கெடையழகுநாட்டியும் அச்சக பாநிசமான சிலத்தைக் காட்டியும் குறியேதொடங்கி யுண்டாக்கி கவிக்கைக்காவன்றே.

அ. இருபத்தாரும்பாட்டு. போதெல்லாம். தன்சுவர்ணிகா திகாசமான ஸுபாயமில்லையாகில் ஸ்வா திகாமான அச்சகந்தவநாதிகள் தாதுண்டோ வென்னில்; அதுவுமில்லை பென்னோ.

மு.—போதெல்லாம் போதுகொண்டேன் பொன்னடி புனைமமாட்டென்
தீவிர மொழிகளுக்கொண்டேன் திருக்குணஞ் செபமாட்டென்
காநவல் கெடுமென்பு கலந்திலை னாதுதன்னாலே
ஏதிலே னாக்கற்கெல்லே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. ௨௩.

ப.—பா. — போது எனாம்—ஸ்வகாலங்களிலும், போது கொண்டு—புறப்பக்கங்களைக் கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, பொன்—அழகுதான், அடி.—திருவடிகளிலே, புனைமமாட்டென்—மாடப்பட்ட கடிமனாகியிருக்கின்ற; நித இரா—குற்றமற்ற, மொழிகள்கொண்டு—
(௨௨)

ரத்தையின்கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, நிருக்குணம்—கல்பாண குணங்களை, செப்பாட்டேன்—சொல்லமாட்டுகிறேன்; காதலன்—காதலியாகிற, அன்பு—அன்பு, இறுக்குமுன்பு,) செஞ்சும் கலந்திலேன்—செஞ்சுமின்புரித்ததில்லை; அதுதன்னுலே—அதனுலே, அங்கத்து—அழகுமணவாணுக்கு, ஏதிலேன்—ஒருகாணத்தாலும் எப்பிரிப்புப் பெற்றிலேன்; என் செய்வன் தோன்றிலேன்—அதுக்காகப் பிறந்தேன்; வல்லே—அந்தோ! எங்கிருந்து,

வ்யா. பொதெல்லாம் பொதுகொண்டு பொன்னடி புணையாட்டேன். அழகு சென்றிப் பூக்களிக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய ஸ்ரீஹ்ணியமான நிருவடிவிலே நினைபவியேயிப்பது, அதில் சாத்தவ விஸ்வாமைபேயன்று, சக்திபெயர்ந்த பென்கொரு. அன்புபொழிந்த விஷயங்களிலே செய்பவென்றும் சாத்தவ சக்திகாரிவாழி முண்டாயிருக்கும். (க) “பென துதிஞ்சுகொள்கொள” என்றபடியே - தேவரீர் நிருவடிவிலே நூரடிக்கக்கண்ட கைகளிக்கொண்டு, அப்பாப்தமாய் அகந்தாவறமா சிருத்தவிஷயங்களை நூரதித்துப்போக்தேன். காலபெயர்ந்த மாட்டேன், நஞ்சால் வந்திலேன் என்கிறாள்வா; ஸர்வகாலமும் மாட்டேனென்கொரு. ஒருகாலத்தில் சக்திகளை அதுதானே பேற்றக்குப் போரும்படியாயிற்றே தேவரீர் பாபாணியுப்பது. (உ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூ” என்றும், (ஈ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

காலிகமான வ்யாபாரத்தையும்தேவரீரீயோகன் கொண்டுபோகிறும் உம்முடைய பேச்சுக் குற்றமற்றிர சின்றது, ஆனபின்பு கம்முணங்களைப் பேசமாட்டகோவென்ன; தீதிலமொழிக்கொண்டு திருக்குணம்செப்பாட்டேன். பேச்சுக் குற்றமற்றதும உன்னுடைய கல்பாண குணங்களைப் பேசவென்றும் கூறாமுகிறிலேன். தோயகுணயுக்தமான காதலர் விஷயங்களைப் பேசவென்றும் தீ வாழ்ச்சிவிடனாக நறுக்கதப் பேசவல்லேன்; (ஊ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூரூரூ” என்ற குணங்களில் ஸக்தால் ஸப் புரளாது.

அவையின்கொண்டும் விஷயம் புறம்பிபலக்கொள்கொண்டு செஞ்சாலே கம்பையுதறிக்க வல்லியோபென்ன; காதலால் செஞ்சுமன்புகாந்திலேன். காதலியாக வரும்பு இறுக்கு முன்பு செஞ்சில் ஸ்பந்தித்ததில்லை. அதுவாது - (க) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூ” என்ற பதோம். புறம்பி ஒருவிஷயத்தி னுண்டாயிற்றே அத்தது அங்குவின்றும் ரீட்டுப் போந்து தேவரீர்ப்பக்கிலே வாக்கிவென்றவது. முன்பு ஸ்ரீபதார்த்தத்தில் பண்ணிப் போந்தபதோம் அவர்க்கப்பக்கம் அந்தாதிகளை அபுறவிக்காண்காக ஸப்பந்தவது அந்நிலை உத்தேசம் மென்னும் பதோம் இல்லை. (ஈ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூரூரூ”

- (க) “பென துதிஞ்சுகொள்கொள” (உ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூ”
 (ஈ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூரூரூ” (ஊ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூ”
 தீ வாழ்ச்சிவிடனாக - வாழ்ச்சிவிட்டு ஸெட்டிபுரப்போலே என்றபடி.
 (ஊ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூரூரூ” (ஈ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூரூரூ”
 (ஊ) “ஊரூரூரூரூரூரூரூரூரூரூ”

சுடக்கெனத்தலைகட்டவேறுமென்றித் தவாரிசுபத்தானே னற, தரங்கம்—திரைவாரியும் தாய், (தொடுத்திருந்துள்ள) கீர்—கடலை, அடைக்கல் உற்ற—தூக்கணகரிகளே ஒருப்பட்டன வாய், சீசலம் இவா—நூர்முற்றனவா, அணிதும்—அணிவகையும், போலென்—ஒவ் வேன்; (இதயன்றியும்,) மாங்கல்போல்—மாங்கலிப்போலே, வலிய நெஞ்சம்—சுகந்தித் தந்தையுடையதும், வஞ்சனை—யஞ்சனையதும், அயிபந்தனை—அருமருத்தமறுவதுவானான், அங்களுக்கு—கொளிலிலே கல்வனாத்தருளுமயர்க்கு, நெஞ்சு தன்னால்—பாவவர்த் திரியிலே, ஆன்செய்யாதே—அடிவையெய்யாமல், அயர்க்கின்றேன்—மற்றது அசுர்த்தப்படா நின்றேனென்கிறார். சீ சலம்—மலர், சுபடமென்றபடி.

வ்ய. குங்குமன் மலையை நூக்க. மலையானே கடலைத் தூக்கிறதிலுத் தில் மலைய லுக்குத் தொகையுண்டாய் ஸ்ரீவாசாபிரசங்களுக்குத் தொகையிலானவையானே ஒருமலையை அநேகர்கூடத் தொட்டுக்கொண்டு வருவன்களாய்த்து. ஒருமலை ஒருவர்க்குப் பரத்தம்போ சாதபடி பெருமிகுக்காரியுக்கச் செய்தையும் சீ உபாத்தாயர் னாதிபோலே என்னாரும்விஞ்சித் தரித்து வவருபம் திரம்பெருமையுமென்றிருக்குமன்களையானே இப்படிசெய்திறுந் தளாய்த்து. வவருபஞ்ஞாநமுடையானே இம்மாதாரோடு வாசிபறத் துரும்பெழுந்தாயும் படிவிற அடிவையொன்றிறுதையர் கையும் விலுதாய்ப் பின்றரினதான். மலையைநூக்க. கட லிலேயொகட என்னுது "நூக்க" என்றது—ஒரு திரைக்கு ஒருமலையிலுபயமாகவும் போசா மையானே வேறேயொருதிரையுடையுற்ற அவர்க்கப்பக்கலிலேநூக்க, இப்படி கைமேலேபோ யுபத்த மலையிலேயுருவது. (ச) "உபாத்தாயர் னாதிபோலே" என்றதொண்டு பெரு மானுக்கு ஆற்றுகமகனாயுயர்வெ செல்லாநிற்க அக்காரிபத்துக்குவேண்டுவார் பாவர்த்தியா நின்றார்களென்று ஆறியிருக்கவொன்னுதிறே. கடலுதார்ப்புண்டு அக்கணப்பட்டதாய்விட வந்து என்னும் தவனையானே என்னாருமொக்க ப்ரவர்த்தித்தாராய்த்து.

குளித்து இயாதி. ஸ்ரீவாசாபிரசங்கமுடைய தவனாதான் அணிவகளுக்குப்போத்தி ளாமையானே, பெருமாளுக்கு ஆற்றுகமகனாயுயர்வெ முதவிகளுக்கு இத்தனை மெத்தன வெல்லாமென்றாய்? இருத்தபடிபாசல் சுடக்கெனக்கடலைக்க இவர்களுக்கும் சக்திரிபிலி, ஸூரயின்பு, மலையானே தூப்புண்டப்பாதேத்தக்கு மணங்கமகம்ப பரிசுமயிலிலிதே என்று, அணிவ் கிரியேபுக்குத் தோய்கையும் கலையிலேயேறினல் மணங்கதாந்துகையும், உதறின வாதே விட்டுக்கழிகையும் இவைய முன்பே கைகண்டபடியானே இப்போசத்தானே கடலைத் தூப்போமென்று பார்த்துக் கடலிலேபுக்குமுழுமுழைய்த்து. இம்முழுக்குதன்னுலே கீர் சலமும், மணலுங்கொண்டு வரவமென்றாய்த்து கினைவு. நாம். கடலில் கீர்சலமறுவதும் மணல் தொத்துவதும் தம்முடம்பிடுவெயன்றியாதாய்த்து அடிவையிலே தவனையானே; தாற்

சீ "உபாத்தாயர் னாதிபோலே" என்றவிடத்தில் அதுவந்தித்துப் போருகதொரு கதைபுண்டு:— ஒருநாள் உபாத்தாயருக்கு ஓர் னாதிவேண்டியிருந்ததாய், அந்தநாள் கிஷியர் களை சிபயித்துப்போகவிட, அவர்களில் ஒருவர் ஓர் னாதிவை ஆற்றித்து உபாத்தாயர்பாடே கொணர்ப்புக்கவனகிலே, மற்றவிலுங்கவெல்லாரும் திரண்டு உபாத்தாய சிபயித கைகக் பத்திவ் எல்லாருமாகவிறே செறிந்தகரித்தோமாக வேறுபுண்ணுபெரிபொருடையுமாத்நக வெட்டி அதிலே அந்த னாதிவைக்குத்தி எல்லாருமாக அந்தமனத்தாதத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள் என்று. (க) "அவதாந்நுபாத்தானம் வவப்புவே"

நுபன், (க) "உலகப்புகழ்" என்று ஒத்தப்படுவதற்கு அயிர்நூல் தா
வது - இத்தலில் தோஷங்கள் பொது அபகரித்தாலுமே தோழிக.

எம்.பிரமோதசெய்யமதே. தொஷம்பாராதே ஸூபந்தே நேருதாஸக ஸ்ரீதிருமது தரு
தரிலிஷயாவகயாஸேஷுத்ததேஸிஷுமய உபகாசகனய. பிருஞ்ஞமல ஸூம்து அஷ.ஸய செப்
ஸிஸிமேப்பாப்தம், அதுசெய்யமதே. வண்ககாப்யம் தமக்கே பாபாக ஏரிட்டிக்கொண்டால்
மீழ்முடபகாண்ககருஞ் சீவநூபாதுநூபாண வந்திதிவே அர்வாக்கணகே நே பார்ப்தம்.

என்றெய்வான் தோன்றினேனே. கப்பத்தனுமாவானேன். (க) “சுப” 100 பக்க 8
 100 பக்க 11 “என்கிறபடியே ஐம்பாயோதும் அடிமையானும் அதுதக்கலான என்னும்பும்
 பத்தியெடுத்தே. பிறந்தேன் என்னுதே, “தோன்றினேன்” என்றது, (க) 100 பக்க
 100 பக்க 11 “என்ற இனையபெருமான் பிறப்பிப்போசையாகிலிதே பிறத்தே சென்றா
 யவது, அதுமையாமையோ “தோன்றினேன்” என்கிறார் 100 பக்க

அ. இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு, ஊரிலேன். ஆகவே இடப்பட்டபோது, அது, நன்குநடையும்க்காக மீளாத கிளைவு உமக்குமேற்பெயர்ந்து ஸ்ரீ ஸான்காமம் இருவயோதாபா! காலிக்குதலாக நாம் உதத்த மிலக்களில் ஒருவனுக்கு இம்மாநிலமுண்டாதுல் அவனை நம் கு சகித்தே நிசவேனும், அங்கனே இருப்பை! சிவவுண்டோ வெள்ளை அடியு மென மெல்லி பெண்டிரர்.

சு—ஊரினைக் காணியில்லை ஸ்ரீராமர் ஸ்ரீராமரில்லை :

பாபிம்சின் பாதுகாமைப் பற்றி சிலன் பரமசுமர்த்தி

காரோலீலவண்ணனே கண்ணனே சுதறுகின்றேன்

ஆ.நா.நா. கலைக்கழகம் வரங்குமா கருதுகிறேன். உத.

ப-கா.— ஊர் இவ்வளவு—தேவரின் நித்யவந்தியை பண்ணுவதற்கு ஸ்ரீ ஸாஸ்காரம் முதலான திருப்பதிகாரில் பிறவாதவனும், காணி இவ்வளவு—திருப்பள்ளாண்டு பாடுகையுடனான தந்தாசனிட்ட காணியாட்சிவிண்ணாதவனும், உதவு இவ்வளவு—பந்தகாணியாதவனும், மற்ற நுருவ இவ்வளவு—ஸ்ரீதேவிகாணியாதவனும், பாசில்—தவணியாதாழ்வரியிலே வலித்து, சின்ன தருமம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, பற்றிலேன்—தஞ்சமாசுப்பற்றுதவனது மீசாசின் நேன்; பாமநாந்தி—பாமசேனியாய், ஒளி—புகர்மிக்கிருளுள்ள, கார் வண்ணனே—வந்தாருவாறுகக்களதொத்த திருநீறக்கையுடையனும், கண்ணனே—ஆசிரிதனாஸபனான பனே, கதவின்னேன்—பவல் தாழ்த்தாணாப்போலே கூப்போகின்றேன்; அம்பா—வாய் வலாமிபாய், அருங்கம் மாறார் உளானே—ஆசிரிதர் கூப்பிற் கேட்கக்கூகக் கோவியிலே வந்து கண்ணவந்தருமயனே, (அடியேனுக்கு.) கணகம் ஆர் உவர்—தேவரீனாபொரிய ஈதகர் வேதே ஆசிரிக்குள்; [உண்ணப்பொழிய வேதே சதககியிலே பென்று வருத்து.]

யுபா. ஹரிஜனன். இங்கு “ஊர்” என்று இவர் விளக்கிற்று - ஸ்தா பகவதஸர் நிதியுட்படா ஸ்ரீ ஸானகீராமியின்ன, அயதாஸ்தமஸான திருவயோத்யா திகளென்ன, காரியிழைதலா திருந்துவன்ன திருப்பதிகளென்ன, இவற்றையாய்த்து. “ஊர்” என்றிரு

(த) “பலப்பன் வந்தான் பலர்வரித்” (உ) “என்றிடல் தலைமயசொல்லாய்”

(உ) “அவ்வாறேயும் அறிவிப்பாள்”

வாமாசிய லாசரிசுப்தம் இவ்விசேஷங்களைக் காட்டுமோவென்றும்; சேதாபிசை ஒருருருச் சிவ பிரயாசாரிவியிதே; அனாவதன் அந்நிபுட நேதுவென்றைக்கு ஒருபாபாண்ட மில்லை; இங்கு உபாய சூரியதைவைப் சொல்லிப்போருநிப பாகாணத்தேயு கோவென்றை காசே இச்சிப்தம் இவ்விசேஷங்களைப்போ சொல்லிற்றுகக்கடவது. நாம் அபிபாசித்திருந்தவா லுக்குப்போ அந்நிபுடவென்று தேவரீர்க்குப் பற்றுக பிடிக்கலாவதொரு தேசத்திலே மி, க்கப் பெற்றினை. தேசவாணையத்தாமே ஆத்தேசத்தாக மென்றைக்கு பாகாணமென்றெ ண்றில்; (௧) செவெராயலவபுசாரிப-சு" (௨) "வவழிசுயவவவியிதே" (௩) "ப ருதி மூர்த்திசாரிப வவெராயலிதே" என்று சொல்லக்கடவதிதே. காண யில்லை. அப்படி அத்தேசங்களில் ஐயமில்லைவாசில் வதேது மோருபாபிபாசே அல்வெ விடக்கவிலே தேவதார்ப்பச்சுண்டாகக் கடும், அதுவுண்டோவென்றில்; அதுவுமில்லை ன்ளிருத். அதாவது - தேவதார்ப்பச்சுண்டாகத் திருப்பள்ளைவோ பாதனை முதலான மி, தங்களிலே அந்நிபுட, "திருநத்தவம்" என்றப்போலே செவுண்டாதல், தாரத்த லும் விவெராயலவபுசாரிப அல்லுரிலே சென்று காலியாணவெண்டிப்படியானவாசுப்பச்சுண்ட யிருக்கை.

அனவபொன்றுமில்லைவாசில் அல்லுரிதள்ளாரோடே ஒரு கொல்கொடைவா, வரும் ஸம்பத்தாதல், மத்தாஸம்பத்தாத துண்டோவென்றில்; உறவில்லை மற்றுருவ ல்லை. இவையிவ்விதே பொழிந்தால் கண்பழிபிறுப்பாரோரு பந்துக்களுண்டோ வெ வரில்; அதுவுமில்லை பெளகிருத். ஆனால் உமக்கு வாவரெமக்கெயென்ன; பாரில். ஒருப ருசு பெருவியில் தரிக்கவென்னுதபடி அந்நிபுடவோ பாதவான பூமியிலே வாவம்.

௪ கவ்வாப் பெருகரிவிறுக்கிறேனே நிப்பாணுபிறுக்கைக்கு, ஒருவர்க்கு ஒரு பெரு கிருக்கிற பவந்தாத்திலே வந்தே எனக்கு வாவம். ஆகவால் நீன்பாழமும் பற் லேன். ஸ்வப்பகாரத்தாலும் புகளற்றார்க்குப் புகளான உன்விறுவடிவளில் எனக்கோசல் மில்லை. (௫) "கவ்வெராயலிதே" என்று பாண்டமத்தாத்தக்கு இலக்கான காகத், க்குக்கடப் புகலிடமாயிதே தேவரீர்திருவடிவளிருப்பது. ஆனால் பின்னை ஒருவழி லும் உமக்கொரு கண்மையிலாவளில் பின்னை இழக்குமித்தனைவந்தேவென்ன; பரமமூர்த்தி வ்வதவான ஒரு உத்தேவசோபாயமில்லைவென்றேனத்தவோபாசில் உன்பக்கவிலும் இல் போ. வ்வதவளும் பவசேஷிவாசிருக்குவவனவ்வியோ. சேஷத்த பாதினம்பந்தியாபிசே சேஷிவயிருப்பது. துவன், (௫) "வவதவோசு" என்று பாமித்தவன் லும் இவா பாதிபத்தியொழிவ வ்வருபத்தை பாருடவென்னுதே.

வ்வருபத்தவழிக்க வென்னுதவளில் வ்வருபாருபபான வர்த்திருத் வழியேபி ன்ன; காரொளியென்னுதே. முதலடியிலே குறிஜகவாய் குறிபிரத்தார்க்கு உபாயமுமா ன்றே உன்வடிவழிபிறுப்பது. கண்ணுதே. வடிவழிபிறுப்பதும் உந்துக்கதவ்வமன்றே வென்ன வென்னுதபடி. வென்னுதபடி கவ்வானருவாபுத் ஸ்வவியோ.

(௧) "தேசோயம் ஸ்வகவாமுத்" (௨) "பவத்திவடிவவாவளிகே" (௩) "திர் உ யோசிகதாச்சாபி வ்வவோமமுதவ்வாதே" (௪) "தமேவம்சாணம்வதே" (௫) "வ்வா த்தோதும்"

பாமதேவியாய் விவாகுண விகித்தோபேதனாய் வெணவப்பாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற வீரிகுக்க எனக்கு இழக்கவேணுமோ. வறுத்த சோஷியாவது, சோஷிதவண்பட்ட மிவ்வியாதிதும் விட்டவாண்துத வடிவமுணையுடையது. இவையிதன்பி மிவ்வியாதிதும் விடவொண்ணாத நிர்ணயையுடையதுவது, இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்யிராதிக்குக்க எனக்கு ஒரிழவுண்டோ. கந்தவிலிந்தேன். தேவரீருடைய இத்தவணவகூட்பவர்களை அடவந்தித்தனையதர துத்தாகம் பன்னி பவந்தாழ்த்தவாப்போலே கூப்பிட சிந்தேன்.

ஆளுள்களாகன்தன். நான் இப்படி கூப்பிடாதிக தேவரீர் ஆதிபிருக்கிறதேவரீகா பொழிய வேறுர் கதகதராக. நான் எனக்கு கதகதராலே, என்னையும் புருவில்காத ருதர் எனக்கு கதகதராகவே. அம்மா. உடையம கந்ததால் இழவு உடையவனதன்ரு. அரவ்வமககளுளானே. உடையவனதுதும் வந்திவந்தனன்ன நென்னதான் ஆதிபிருக்கிறதே. வம்வாதத்தில் கண்மையெத வேணுமென்று கூப்பிடவொரு முண்டாகக் கூடுவோ என்தும் நண்பராலேயன்றே கோயிலிலேவந்து கண்வந்தத்தருளுகிறது. ... உம்.

அ. மும்பதாய்பாட்டு. மனத்தில். பாவத்தவன கர்மத்புபவயங்கனிலை, கந்தரீருத்தா திகாமான த்பவணயந்திரவனமிவ்வை, அணிக்ளுக்களுண்டான பாவகத்தியுமிவ்வை, ஆணையிட்டப்போது வினைத்த வினையுமிவ்வை, புனயிதவனாதத்தால் வரும் வன்வாமயு மிவ்வையென்றார் - தேர் அஞ்சபாட்டாலே ; இக்கண்மகனொன்று மிவ்வையும்தும் உம்முடையபக்கல் திகமகனிலையாமிவ் உம்மால் வருமிழவில்காலமயாலே உம்மால் அங்கிகரித்த உம்முடைய கார்பக்களும் செவ்விரும், அது இருந்தபடி. யென்னென்று பெரியபெருமான் கோட்டருள் ; கண்மகனொன்று மிவ்வையோபாதி திகமகனெனக் கெவ்வதிலிலை யெவ்விரும் - மேல் அஞ்சபாட்டாலே. அதில் இப்பாட்டில்—ஆனகவ்வ பாவத்தன அதுபாதித்துக்கொண்டு, தம்முடைய பாணய்த்தப்பவனதவ்வயகிற அகத்தமுணத்தனதப் பேசுருத்.

ம.—மனத்திலேன் தாய்மையிலே வாயிலோ ரீன்கொலிலிலை
கிணத்தினுற் செற்றம்மெக்கித் தீவிளி விளியல்கவானா
புனத்தூறாய் மாலையானே பொன்னிசூழ் திருவாய்கா
எனக்கினித் கதியென்கொல்லா மென்னையா ளுடையகோவே. ௩0.

ப.—புனம் - தன்னிவத்திந்திப்போலே திருமார்பிலே செவ்வியெதப்படிபவன, துழாய்மாலையானே-திருத்தழாய் மாலையையுடையதுய்,பொன்னிசூழ்-காலேவியாலேசூழப்பட்ட, திரு அந்தா-கோலிலிலே கண்வந்தத்தருளுவதுய், என்ன ஆளுடைய கோலே-எவ்வை அடிமகனென்க கோலியானவனே, மனத்திலும்—மனவ்வினே, ஓர் தாய்மம்—காமக்கோதாதிகவ் இல்லையையாதே தாய்மம், இவ்வை—இவ்வாதவனாய், வாயில்—வாயிலே, ஓர் இன்சொல் இவ்வை—தேரீட்டத்துப்பரியமாக வளி (வி)யாதவனாய், வினத்தினும் - கோபத்தாலே, செற்றம்மொக்-பகவணம்தோற்றப்பார்த்து, வானா-வினே, நிவ்விவ்விவ்வை-மிவ்வை கொடுமையாக வார்த்தைகொவ்வாதிப்பவ்;வினா - தேவரீகாகதகதாகப் பற்றினபின்பு, எனக்கு-இப்படிப்பட்ட க்ருதருணங்களையுடையது எனக்கு, கதி என்—?பாக்கடியென்? சொல்லாய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

க்யா. மனத்திலேன் தாய்மையிலே. (௧) “தெவரீகாதுயிரா-பெரு” என்றும் (௨) “யெதுஆதயிராபெருகவ” என்றும் மகத்தத்தினயப் பெற்றுக்குப் பரிசு

(௧) “மனதாதுவத்திதே” (௨) “யெதுஆதயிராபெருகவ”

பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மூலக்கிணறும், அனாதாணுண்டோடுமே; அனாதைகளைப் பராமரிப்பதற்குப் பரிசுவாக தேவரீர் தந்த ஐந்தாவது விஷயப்பாடனாகப் பரந்தேவரீர் விராட்சிறைவாகத் தந்தோரகக்கொண்டேனென்றிருத். ஆனால் தேவரீர்ப்போடே நு ஸந்திவெய்வென்றில்; பாடல்கள் தப்பாறத்தவமே யன்றிக்கே விஷயந்தா பரம்தானே பற்றுநுய்க்குந்தும் அனாதைகளைன்றோர்.

பூ.—தவத்தினாரி தம்பிவல்லவேன் தனம்பவனத்தாரி லல்லவேன்
உவந்ததீர் டோவவென்று ணுற்றவர்க் கொன்றவல்லவேன்
துவர்த்த செவ்வாயினர்க்கே துவக்கற்ற தரிசனெனென்
அவத்தமே பிரவீதத்த யரங்கமா ககளுளாவே, ௧௦௩.

ப-கா.—தவத்தனார் தம்மில் அஸ்வேன்—யோகநாதர்த்தமாக தபஸ்ஸை அறுத்துத்
பட்டத்தில் சோதனையும், தனம்பலபட்டத்தானில் அஸ்வேன்—நிருமலங்கையாழ்வார்போல்
பீபோல் பாகவதாராதத்துக்கு தாஸ்பாஜகம் செப்தவர்கன் கூட்டத்தில் சோதன
உவத்ததிர் போல— உவர்க்கைமுகத்திலே இறைத்தனக்கொண்டால் அதுவனவிழிக்க
[ஊதபடி கரிக்குமாப்போலே, என்னன் உத்தவர்க்கு—என்பர்க்குக்களுக்கு, ஒன்றும்
வன்—நுநவகையா லும் சவனாயப் போத்தேவால்வென்; (பின்பு நான் செய்துபோந்த
பவசெவ்வளி;) இவத்தசெவ்வாயினர்க்கு—மிகச்சிவந்திருந்துள்ள அதாதனைபு
வந்தீசுருக்கு, தவக்கு அற—பத்தம, தரிசன் ஆனேன்—கன்னாவினேன்; அர
கருளானேன், (இப்படிப்பட்ட என்னக்கு,) பிறவி—ஜகம்மை, அவத்தமே தந்தாய்-
த்தமகவே தந்தனினி சொன்னோர்.

யும். தவத்தொடர் தம்பிலல்லென். (க) “ பரமேஸ்வரே நம: கவலாபதாஸ: ” என்றும் தபஸ்வை மோகிதர்த்தமாக விதித்ததிதேமுமுஷுங்களாய் தபஸ்வை நிகழ்தாரில் கூட்டாகப் பெருகாமேய் வந்திக்கே வந்தக்கதிப்பேயோஜாதர பாசாய் கண்ணியே பேணுவாருமுண்டு, அவர்களுக்கும் கூட்டாகப் பெற்றிலென். இவை ஸாய் மின்றியிலே பொழிந்தால் ஒருதபஸ்வை ஆகப்பித்து அநிலை வைகப்பத்தாலே கமித்திகளானுத்தக்களிர்தான் கூடப்பெற்றேறே. ஆக, தபஸ்வபச்சமுண்டபாச் ஒரு மும் கூடப்பெற்றிலென் எங்கிறார். தனம்பண்டத்தாரி லல்லென். அத்தவாபத்தையும் உர்த்த வாதாமாகச் சொல்லக்கடவது - கிலகண்ண விஷயத்தில் வ்யயிக்குமாய். “ இஸ்ரேலாநெ நம: ” என்றும், (உ) “ பரமேஸ்வரே நம: கவலாபதாஸ: வாய்வாதி ” நம: (ஃ) “ சரீராவாதிக்காஸ்தாதி ” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.

(இ) “யவாகபயநயிபய நவநுதூபுரதூபாஸி” என்றும் - ஸதநிஷபத்திலே இருமன் த நால்பார்க்குத்தங்கு பாகாநியநிலிச்செய்யென்றும் சொல்லித்திறே; இம் நாலே தால்பார்க்கு பன்னுநாலில் கூட்டட்கிலென். இருமன்கையதூவார் போல் அதுநிஷப்பதும் செபதார்கலிறே. இவையின்றிக்கே போழிந்தாலும், (அ) “யதூ (க) “யந்நோத நோதபநாநாசகே” (உ) “யந்நோதநோ” (ங) “யந்நோ ம் தபக்கசவபாஸாசி” (ச) “தத்தாகம்நாத்நிகம்ஸ்ஸத்தம்” (இ) “யவாகபாசி பந்நுநாந்ஸ்ஸபதயாத்” (ஈ) “யதூபாத்நுபகாந்ந்தம் பந்நுந்நிச்யபாபுந்”

(47.3)

புதுவதார்த்தம் ஓங்கிவிடுவதால் "என்றை தானுதராமாதல், (க) 'ஆதித்யா' கல்" என்றும் தாமதமாகாமாதல், கீழ்ப்பாத்ததால் (பு) 'ஆதித்யா' கல்' இவை புதுவதார்த்தத்தில்; அநாவரணம் மிக்கவென்றால், இவையென்றும் மிகவும் பற்றுக்கருந்துப்பா விருப்பங்களிதே, அநிருத்தபடி. பெண்ணென்றால்; உருமொல என்னுற்றவர்க்கு கொண்புமல்வேண்டும். உவந்திதே முகத்திலே பேறிட்டுக்கொண்ட அது கண்ணிலிருந்து வொண்ணுதபடி. கரிக்குமாப்போலே, என்னை மேற்பாத்தபாத்த (அ) தபடியாய்ந்து என் அவர்கள் நிறத்தில் அவத்யதனும் வந்தித்தபடி. அவர்க்கு அவர்கள் என்னுற்றவர்க்கு கிழித்தால் அந்தந்தக்கு கீழ்க்கொண்டதபடியாய்ந்து அவர்க்கு அவத்யதனும் வந்தித்தபடி. அவர்களுக்கு அப்பிரிமே பண்ணுதகையதே பரிமாசொன்றும் பெற்றிதேன், அவர்களுக்கு அநித்யமே என்னுதகையதே துதிதகையதே திதேன், எனக்கும் 'அந்தந்தக்கலை' விதித்துக்கொண்டதபடியே தன்னுத்தாது மென்று மனமும் பெற்றிதேன், அவர்களுக்குக்கவத்யதனையே போனேன்.

பற்றுக்கருந்து ஆதாமவர்களும் தத்தமுக்கு அபிமானதனான எந்திரகருத்தா பர்க்கே, அநிருத்தபடி. பெண்ணென்றால்; இவர்க்குத்தாதி. அவர்களில் அநந்தக்கலை பற்றுத்து அநந்தத்தில் பற்றுப்பாத்தபடி. அநந்தத்தில் கொண்டுமவர்களே இவையும் உள்வாயில் தன்னையுரியான், தன்னேறி அவர்களுக்கொருபடி மிக்கவையிதே, இவையும் அவ்வதத்தில் பற்றுப்பாத்தபடியே போகமாட்டாதே அநந்தமே அவ்வாயில் அநந்தமருத்தக்கலை மனதக்கலையும் புறம்புள்ளதே இவையுருத்தபடியே அநந்தக்கலையும் அநந்தத்தில் பற்றுப்பாத்தபடி அவர்களுக்குப் பரிமாசு. புறம்புள்ள பற்றுக்கலையும் விட்டுப் பற்றுதல்களுக்கும் அநந்தபாத்த தத்தக்கடிகளேன். அது அவர்க்குப்பாத்திதேன் அபகாரகருத்து போத்தவனாகையதே அவர்களுக்கும் இவையே எம்பாத்தமையேனு மென்றிருக்கை. துதிதன் - கன்னன். (உ) "கெதநா-ஆதித்யா" என்று - திருவார்த்தைக்கு மகாதா ஒருவனென்று அவன் சொன்னுத்தே தன்னையே கொண்டுள்ள எந்திரகருத்துமாகாதே அவர்க்குப்பாத்த பற்றுக்கலிக்கப்பா கொண்டுமென்றால்.

ஆனந்திபு அவத்யதேயிதேவிதத்தால் தேவர்க்கு என்ரு 'இம்மத்தத வ்யாதந்தருத்திதே' எப்பாத்ததது. தம்முடைய அம்மத்யதனத்த அநந்தத்தத அநந்திதேவிகா கொண்டுமென்றால்; கம்மவருபத்த உள்வபடி அநந்தவாகையதே கொண்டு. கம்மவருது - சகவாந்தத்தத்திலே கித்தருதுபொன் விந்து பற்றுப்பாத்தவகப்பாத்தி தித்தத்தத்தும் சகவாந்தியமும்படியாய்ந்து அவ்வருபயிருப்பது; ததப் பொறுத்ததொன்றைப் போமதொன்று. (உ) "கெதநா-ஆதித்யா" தபடியே - புத்திப்பாத்தம் பண்ணி எவ்வழி போக்குமிடத்தில் விவாககிதே; துதித உணர்க்கலிக்கருத்து கொண்டுமென்றதே. இவற்றில் கிழித்த பண்ணுதகய்க்கண்டு தாய்விருத்தால், "தாய்தத்தத்திதே" என்னக்கலத்திதே. அநந்தமருத்தருத்திதே. தான்தத்த மிக்கவொண்ணுதபடி கம்மதத்ததாய் கிவ்வாத்த பாவனா விருப்பாயா, அது சிலத்ததாய் மிக்கதத்ததய்க்கருது கொண்டுமென்ற எந்து கம்மவாந்தத்தருத்திதே.

(க) "அநந்தித்யமருத்ததம்" (உ) "தேவகாந்தியமருத்திதே" (உ) "புத்திதேயமருத்தம்"

௧. முப்பத்திரண்டாய்ப்பாட்டு. ஆர்த்து கம்பக்கல் விழுதான ஸம்ஸாரிகளுக்குள் கூட ஆகாதபடி மந்திரத்தால் கம்பக்கல் வந்தபடி. பெண்ணென்ன; பாதிரிகளாகிகளாகி ருப்பார் செப்புவதற்குக்கோவடவுண்டோ, என்மெளக்கப்பதாலே வந்தேனென்கிறார்.

௬.—ஆர்த்தவண்டலம்புர்த்தோலி யணிதிறு வறங்கத்தன்னுள்
காத்திர ள்ணைபமெனிக் கண்ணனே யுண்ணக்காணும்
மார்த்தகெண் றநியமாட்டா மனிசரில் தூரிகளுய
மூர்க்ககெண் வந்துவின்றேன் மூர்க்ககெண் மூர்க்ககெனேனே. ௩௨.

ப-ஸா.—வண்டு—மதுபாகம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள், ஆர்த்து—சப்தித்துக்
புகார்தி, அனல்பும்—அவைய நின்றே, சோலை—பொழிவகளைமுடந்தாய், அணி—ஈம்
ஸாதத்துக்கு ஆபாசம் போன்ற, திரு அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே கண்ணந்தருளு
மவனாய், காந்திர அணிப—மேகைமுடிதந்தையொத்த, மேனி—திருமேனியை முடைய
ரூபம், கண்ணனே—ஆர்சிதனாய்மனுவனவே, உண்ண காணும் மார்த்தம் ஒன்று—உண்ணப்
பெறுகைக்கு நஞாயும், அநியமாட்டா—அநியமாட்டாதவனாய், மனிசரில்—மதுவழங்க
ளுக்குள், தரிசுரூபம்—தந்திரமனாய், மூர்க்ககெண்—பிழத்தது கிடமாட்டாத தண்ணியனான
நான், வந்துவின்றேன்—மூர்க்ககெண் மூர்க்ககெனேனே—மிகவும் மூர்க்ககெனமூலமே
விரிவாகிவந்தேனது தம்முடைய நிதானத்தை அருளிச்செய்திருர்.

வ்யா. ஆர்த்தவண்டலம்புர்த்தோலி. திருச்சோலைச் சமையப்பாசம் பண்ண
இழிந்த வண்டுகளானவை, அபிவிருத்தியாகவே பரிச்சீலித்திரிபு வந்தியாதே சித்திரித்
தழுத்த கட்டியாய்கப்பருகி, புகைமது இருத்தமிடத்திலிருக்க வெட்டாணமையாலே ஆர்த்
துக் கொள்ளாதிக்கும். மூத்தர் பகவதபவநூலிதழைத்துக்குப் போக்குவிடாக ஸாம
காய் பண்ணுமாப்போல ஒரு தேசவிசேஷத்திலே பகவதபவத்தாலே மூத்தர்க்குப்
பிறக்கும் விசாயம் தீர்க்குக்குக்கும் பிறக்கும்படியாய் பந்தம் கோயிலின் பேர்ப்பகை
விரும்புது. (௧) “ மரபணிகெயிற் றுண்கணிச்சகவிசுர சூழிச்சகவிசு ” என்று - மதுவா
மழித்தமுதலிகள், ஹத்துத்துக்குப் போக்குவிட்டுப்பாவலார், ஆவலார், ஒருவனாயொரு
வர் சமையார், ஒருவனாயொருவர் பொசுவலானுக்காரிதே; இவ் தம்முடைய ஸத்தை
யுண்டானகக்குக் கூப்பிடுகிறார்; இவை பரித்திருப் போக்குவிடாகக் கூப்பிடுகிறான். வண்ட
லம்புர்த்து கோலி. மதுபாகம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள் மதுவின்றிருநிலையே பாணயத்தி
லகப்பட்டவிறை மார்த்தகெண்டவனாய் போலேயும், கண்ணனத்தி லகப்பட்ட திருச்சோலை
போலேயும் அவையாதிந்ருமாய்த்து. அனல்பம் - தருமம்.

அணிதிறுவறங்கத்தன்னுள். ஸம்ஸாரத்துக் காயணம்போலேயாய்த்துக் கோயிலிருப்
பது. விவையிடுக்கு காயகெனருவனுண்டே யாதேயும் கோயிலிலேவந்து ஸந்திவிதிதனலா
தபோது தாவிசுட்டாஸ்திரிகள்போலே யாய்த்து விவையிடுநிறும்பது. சோலையணிதிறுவறங்
கம். சோலைய ஆபாசமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம். தார்த்திரணையமென்கி. மதுவெண்
னத்தாக்கண்ணிகுடிலென்று பாயித்து, மேகைமுடிதந்தக் கழுத்தே கட்டியாய்கப் பருகி, செ
ழிந்து போகமாட்டாதே அனல் உள்ளே புருந்து ஸுத்தாய்ப்போலேயாய்த்துப்பெரியபெரு

(௧) “ காயத்திகெயிற் பாணமணிகெயிற் தீர்க்கத்திகெயிற் ”

(௧௭)

மு.—மெய்யென்வனம் போகலிட்டு விட்டதென்ற பட்டுப்

பொய்யெல்லாம் பொதித்துக்கொண்ட, பொழுகவேண்டி வந்தவிடத்தேன்
மீயவே வரங்களை யுண்டாடுவோனென்று ஸாரைநின்றால்
பொய்யுமேன் வந்தவிடத்தேன் பொய்யுமேன் பொய்யுமேனே. ௭௩

பா.நா. — மெய் எண்ணம்—மெய்ப்பாண நினைவையும் மெய்ப்பாணசொன்னையும் பொய் பாண செய்வையும், போதகரிட்டு—காகசோசரிட்டு, விரி—விரிக்கப்பட்ட, குழுவின் பட்டு—உத்தரவுபடைய வந்திரகங்கலிலே அகப்பட்டு, பொய் எண்ணம்—மெய்யென்று பெயர் பெற்றவை மெய்யாவதற்கும்கூட, பொய்த்தொகை—சிறைத்துக் கொள்பவரும், போய்க்காணின்—அடைபட்டிருந்த காக, வந்து நின்றேன் — நின்றுகூடியவர்க்கு கின்றேன்; பிபனை—எனக்கு எவையியாய், அங்கனே—தோவிலிலெவ்வு கண்ணாந்தருகுவதனை, உள் அருள் என்னும் ஆகசொன்னும்—உன்க்குறையின் எனக்குண்டான ஆகசொன்ன, வந்து நின்றேன்—வந்தேன்; (காக எப்படிப்பட்டவனென்றும்,) பொய்ப்பினைப் பொய்யனைப் பொய்யனை—எல்லாப்படியும் பொய்யாகவேயோசி நின்றேனென்றும்.

[illegible]

(க) “அத்யாபாதிதம்னம்”

 $(\sigma_{\text{eff}})_{\text{eff}}$

என்றும் வர்த்தை. இவ்வநிக சிக்கு தேவரீர் ஊர்நிதியிற் வினைக்கென்றும் வர்த்தை
மொன்று சொன்னேயித்தனை, என்னதன்மை பென்னெஞ்சிப்பட்டுச் சொன்னோமாயினா.
மொழியேனெனவதன்மையுள்ளுதானதேவரீர் இப்பொய்தன்னை பெய்பென்று பாயிக்கும்படி.
பன்றோ கான்பொய் சொன்னபடி.தாம் சீற் "ஆதாய்பெருகவைத்தவழகம்" என்றும்,
'கண்ணினைகணிக்குமாறே' என்றும், "பனிபரும் புதிருமாறே" என்றும், "உடனெனக்
தருகுமாறே" என்றும் சொன்ன பொய்மாதிகளை அதுவந்தித்து "பொய்பினை
மொழியேனே" என்கொர். பெய்கொண்டு பரிமாறவேன்மே தேவரீர் திருவடிகளினே
நத்தனைபொய்சொன்னே நென்கொர், ௧.௩.

அ. நம்புத்தாள்சொல்லாட்டி.உள்ளத்தே. இதுதாள்வாத்தாமாகா மரங்களைச் சீத்
பலாசம்பன்னுமலையுப் கரும்புநய்க்கை கோகவழியும் ஊர்வதுகுள விலுளை பொய்புற
கான்பிட்டி. அவத்பத்தனைத்து வன்னகாசியம் செய்தேனென்று எஞ்சித்து இனிற் காட்
ரல் கரும்புநய்க்கைக்கு இதுதாள்வந்தித்தேயிருக்கிற எம்மாரிகதனோடேயுட்குத்தியோகையே
என்றென்று பெரியபெருமான் திருவடிகளினே கணையத்த அதுவென்ற.

சு. — உள்ளத்தே யுறையுமாயிடு யுள்ளுள னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் கண்ணென்னடாய்த் தொண்டேகே கோவம்புள்ளி
உள்ளுள குள்கிழறொல்லு முடனிகுத் தறிநெய்யு
வென்றிப்போ பென்னுள்ளெனன் விவரத்த சிந்தித்தேனே. ௧௪.

ப. — உள்சத்து - கொஞ்சினே, உறையும் - எப்போதும் வந்திக்கும், மாயை—
மர்வாதிகுறையனை, உள்ளுறான்—அதுவந்திக்கைக்கிடான, உறையு ஒன்று இன்ன—ஆத்
மீதுதாள்மென்ன பகலத்தூதாமென்ன தேறும்வயபவதுதாமென்ன இவற்றில் ஒன்று
மில்லாதவனும், கண்ணத்தேன்—இதுதாள்வந்தித்தென்று என்னை காட்டாறியாய் மனத்தையு
பொத்தவனும், காணும்—ஒருவரைக் கண்ணு மின்றிக்கேயிருக்கிற காணும், தொண்டாய்—
உன்னுடைய அடியையினே அர்வாதித்தவனும், தொண்டிக்கே கோவம்புள்ளி—அடியைப்போ
வாமுபக்களையிற்று, உள்ளுறாய் உருவிலிற்று என்னும்—அதுவந்திப்பா அதுவந்திக்கு
தென்னும், உடன் இருந்து அறிவி என்னும்—உடனிருந்து அறிவபென்று, காண்—, என்
னுள்ளே—காண்குறையே, வென்றி, ஊர்வதுகுளப்படி, விவர அது மிகித்தித்திடன்—விவரக்
கொடியும்படி மிகித்தேனென்கொர்.

வ்யா. உள்ளத்தே. சினைக்கு வர்த்தையான கெஞ்சினேயிருக்குமனனும்புது.
தாள்புன்னாளுறையுமெனினே கண்ணுக்கண்டதுக்கு அன்னுதாறியென்கிருக்கவாவது.
உறையும். வதாண்கித்திதருபிருக்கை. போக்குப்பருகியுண்டானெனினே போனபோதா
முறையுமே நடக்கவதாமாயிடு. ஊர்வாதிகளை. ஆதாயுறையினே வர்த்தியுக்கிக்கெனினே
மர்வதவையும் ஆதியுமாட்டான்; ஆதாயம் வயபியாதிக்கக்கெனினே வயப்பயாதிகுத்தி
அதுக்கு வயத்திக்கையினே: இன்ன ஊர்வதுகுளும் வயபியத்தானையிருக்கும். உள்ளுற
னுணர்வு. கரும்புனே வர்த்தியுசின்னும் என்று அதுவந்திக்கைக்கிடான இதுதாள்வந்தி.
உணர்வொன்றில்லாக். ஆதாயுதாள்மென்ன பகலத்தூதாமென்ன உறையும். அறிவு பாத
கத்தியேயுறியியன்மே மரத்தூதாமெனினே; மர்வாதிகுளையுமெனினே; தேறும்வயபவத்
தெனும் இதுதாள்வந்தி.

திருச்சுப் பார்த்தெனென்வ; கீட்டிடின பாவோலு மறநெ; நாம் தோஷத்தில் அவித்துநா
தா, அவர்கம் குணங்கலில் அவித்துநா, அவர்கள் தோஷத்தில் கர்வத்து; நாம் குணவச்
வத்து; ஆகையாலே கம்வசம் எவ்வா திகரங்க ஹமென் ; (இது உத்திரா, நாமேயோ,
அதன்மாதா முய்யிடோகென் ; பண்டே அடிபட்டுக்கிடந்தது காணாமென்று தரிசிக்
மாபதாத்தகம் காட்டிக்கொடுத்தான்) தன்விக்கிரமபதாசம் கேட்டபிசேசே, வலிஷ்ட சன்
டான விபகமற எவ்வாத்தலிதும் கங்கம் பொருத்தினபடி அநிபீசேசெவந்து, விசாதி
யுத்ததயும் தன்செவ்வாமையையும் காட்டி வந்ததாசம்பவன் வந்ததிதாதிருர்.

உ-தா.—தாலிபன் துறக்கியல்லாம் தலைவிளாக் தேவன்டவெந்தாம்
சேலியை னுண்ணியல்லாற் சிக்கணச் செங்கண்மாவே
ஆலியை யுத்திதெ யென்ற குருயிரினைய வெந்தாம்
பாலியை னுண்ணியல்லாற் பாலியென் பாலியெனெ. உ.ந.

உ-தா.—அந்த—மறாபாபியலே அபந்தந்தமாணவந்து, உலகம் என்என்—
காலலோகங்கலையும், தாலி தலிவிளாக்கொண்ட—எவ்வாத்தலிக்கும் அன்னகுதாம்படி தாலி
அனந்தகுலிவனனும், எந்தாய்—எனக்குசேலியாய், செங்கண்மாவே—புண்டரி காணாது
கர்வெவ்வாதெ, உன்னை அன்னம் சேலியேன்—உன்னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்டுமெய்யென்;
ஆலியே—எனக்குப் பானபூதனும், அபுத்தே—அய்தம்மபேலே சலாவனனும், என்என்—ஆர்
உயிர் அனைப—என் அருமந்த பானாதுக்கு அந்தாதாவாய், எந்தாய்—என் ம்வாயியான
வனே, பாலியென் பாலியென்—மறாபாபியான நான், உன்னை அன்னம்—உன்னையொழிய,
பாலியென்—புறம்பொருளாக கொள்ளும் திண்பெனென்கிருர்.

உயா. தாலி. உலகத்தலியிலே நாம் காலவகம் புதாதின்றோமென்னில்; துர்
மாந வானாவாலே மம்வதிபத்தே ஆணையிவர்கலிதே. “திருவாண கின்னாண”
என்று - ஈரத்திகர் திருவடிவிலே மபிக்கைக்கு மறுக்கவென்னுதபடி பிபிவாணாவை, திரு
வடிவிக் கிட்டாசுமக்கு இலிவர்கலாப்த்து; இவர்கலாபிதபடி அனாபாவே எவ்வாத்தலி
யிலும் திருவடிவகம் வலந்தான். தாலிதன் - கடந்தல், அன்று. மறாபாபியாலே அப
ந்தந்தாய், தன்னுடைய சேலித்தவரும் மம்வாதினனபடி சேலத்தவரும் அழித்தகிடத்த
வந்து. உலகமெல்லாம். மறாபாபியால் அபந்தந்தமான அன்னையென்றியே பாத்மமென்க
பர்த்தமாச வகலோகங்கலையும், வலிஷ்ட சண்டாச விசகமற எவ்வாத்தலியிலும் திரு
வடிவகம் பம்மபடி வலந்தபடி. தலைவிளாக்கொண்ட. என்னத்திறுடைய வனவல்லவாய்த்து
காண்குறைய பாலிபடி, (உ) “உத்யுதிஷ்டுபாசு-ஷு” என்னக்கலவதிதே. எந்தாம்.
“அமர்ச்செவ்விப்பூவினை” என்று - தித்யவ-லிகன் பிராவாத்திக்கும் திருவடிவிக் கிமு
கான எவ்வாதிவர்கலியிலே வலக்கைக்கு தேந்தவென்னென்னில்; அவர்ஆலிய மம்மத்த
மென்மெருர். தந்தலியிலும் திருவடிவிக் வலக்கையிலுளே “எந்தாய்” என்கிருர். உதந்
குறித பானாதுபக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தானயப்பேலே அன்னம் தன்பேருகலிதே
கலித்தது. அன்றியான குறாதிர முறையறித்தலிந்து உபகாசம்மதிபானே “எந்தாய்”
என்கிருர். எவ்வாதிவர்க் இன்னுமறித்தலிவ்கனே, அவர்களுக்குமாதத் தாம் உலகத்திரிதே.

சேவியோனாநீரையல்லால். இப்படிப்பட்ட சம்ஸமயிட்டுப் புறம்பேபோக விளம்பா
சென்னென்ன; உன்னுடைய நீர்மையறிவாதே நினைத்தே னத்தனை, உன்னிடமிடே புற
ம்பே போகேனென்கிறார். உன்னிழிந்தால் நானும் பிறகுயிரேயுள்ளது, இன்னும்
அவ்வழிக் பார்த்தியென். அவ்வாசனமிடே பாணவத்தினும் மதப்பதத்தினும் சேவ
துறது. சேஷத்தவாஸனவாலே புறம்புபோனதும் வேலிக்குமத்தனையாய்த்த இவர்.
இது எத்தனை குறிக்கு நிந்தமுமென்ன; சித்தனை. இது என்னக் குறிக்கும் நிந்தும் - பாவதா
தம் பாயி. வர்வேசவரணைக்குறித்த (௧) "சேவா-உடி" என்கிறார் இவர்.

சேங்கண்மாவே. இது வ்வபாவதமென்று, தாத்நாசீர விசேஷணம். இவர்
"சித்தனை" என்றவாதே, திருவுள்ளம் இவர்பக்கமிடே ப்ரணங்காய், இவர்பக்கம் வ்வ
மோத நுள்ளடக்காணையாலே கண்வழியே புறப்பட்டுப் ப்ரணங்கிட்டுப்படி. சேங்கண்மாவே
வ்வாமோதத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்ணையுடையவனே. ஸ்ரீ சிபிஷணுந்நனைக் கு
த்த மதாராஜர், (௨) "வயதுகாடி" என்றபோது பெருமான் திருவுள்ளமழிந்தா
போலே யாய்த்த, இவர் "விவதத்திடுத்திட்டேன்" என்றபோது பெரியபெருமான்
திருவுள்ளமழிந்தபடி; பின்பு திருவுள்ளத்தாதவாலே (௩) "வயதுகாடி" என்ற
என்மபெருமான் உளாளுப்போலே யாய்த்த, இவர் "சித்தனை" என்றபின்பு பெரி
பெருமானானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே (௪) "சேவா-உடி" என்றார்; இவ
அச்சாவதாரத்திலே (௫) "சேவா-உடி" என்கிறார். சேங்கண்மாவே. என்வயதுபா
த்துக்கு முகம்வருப்படி. வ்வமுத்தான தேவரிசையொழிய புறப்பு எங்கேபோவென்.

அவ்வாவயேயோ? ஆவியே. என்னானவையிட்டுப் புறம்பே போகவோ. இவர்க
குறவாயுவிசேஷமென்று பாணன், "என்திருமகன் சேர் மார்க்கனே வென்று வெந்த
டையாயிப்பென்னும்" என்திருமகனே குறவாயுவிசேஷமென்று இவர்க்குப்பாணன். சமு
தாயகாத்நமையிடுக்க கபந்திக்கே நிசிய கோக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும் மருத்த
யிருக்குமனையானவோ. அவ்வாவயே? என்றகுறவியனே. என்ருத்தமவன்குற
ஆக்யாவையிட்டு சேர்த்துக்குப்புறம்பே போக்குண்டே. வீதாய். அபேகப்பெனன்.
அகலப்புக என்னை நிபாதபடி மீட்ட என்வ்வாயிப்பென்கேபோ. வத்தவையிட்டுப் பு
ம்பே போகவோ; பாணனையிட்டுப் புறம்பேபோகவோ; போக்யவல்லுமையிட்டுப் புறம்பே
போகவோ; என்னை அவ்வழிபோக்குறித்த வ்வாயிப்பென்கேபோ புறம்பேபோகவோ என்கிற

வார்த்தைகள் அழகுதாமிருத்தது, மெற "இப்போக்யவன்கே" என்றும், "என்
யாளுடையகோயே" என்றும் அபுத்தமசொன்னவை போலன்றிதே பென்ன; பாவி
னையினையல்லால். உன்னையொழிய புறம்பொருவவா செஞ்சுதும் கிளையன்; பாவிலே
பாவியேனே. பாபபாசாரான வ்வவையிடுக்கே கிடமாத்நாதே எவ்வார்த்தையினும் திருவ
களை மவத்த உனக்கு அபேகப்பெனந்து அகல கிளந்ததுக்குதேது என் பாபமையிடு
பாவியென். குற்றானையாட்டாத வனவையே, உபேகித்த வ்வவையிடுக்கையும் உபேகி
மாட்டாதவனையே அகலகிளந்ததுக்குதேது என் பாபபாசாரப்பமென்குற. என்னக்க
மாட்டாதவன் என் வத்தவைய யழிக்கப்புகவனவையே, எவ்வார்த்தையும் வத்தாதேதுதவ
வனையையும் உன்னையொழித்தவென்னாருடைய வத்தவையையும் கிளப்புகவன்குற கிள
கிளந்ததென்குற.

(௧) "மா-உடி" (௨) "வத்தவம்" (௩) "அத நாமுப்பாணனாதம்"
(௪)

அ. முப்பத்தாறுபாட்டு. மனழக்கு. அபிவாக்கியென்று அகலாதபடி. தன் சீர்மை பைக்காட்டிச் சேரவிட்டுக்கொண்டானென்றார்-பெற்றிப்பாட்டும்; இதில்-தம்முடைய அபிவாக்கியை வளர கழித்தவரே பரப்பத்தில் தவறாமலிருந்து, யோக்கையாகக்கொண்டிருப்பேன் அடிமைகொள் ளும் தேரத்தேரக்கொடுப்பாக்கொண்டிருந்தார், அதுசெய்யக்கூடியது; அதுகூட இவரை அகலாமே சேரவிடக்கூடாத தான்பட்டபாடையுடையவையெல்லாம் ஆமாம் என்று பரிசீலனை செய்து கொண்டு போகிறார்கள்; கிஷ்கயன் கண்டாயிரந்தேசத்திலேயிருந்து கிசேசப்பட்டே போயித்தவையாகாதே! என்று பரப்பத்தில் தவறாமலும் கிசேசத்தில் அருகியாவாக, பெரியபெருமான் கண்ணகத்தருள் அபிதாம்படியாகவும், கேட்டாக்கொண்டும் கோட்டியாகவும் பெருமிடதுசெய்து கூட்டுகிறார்.

உ. மனழக்கன்று ஸ்ரீமதாரமுனேந்திரம் எம்மீதனே மஹாலாஜே
உனழக்கன்றே பொலகோக்க முண்டவன் லலியுப்பட்டு
உனழக்கின்றேந் சென்னையோக்கா தொழிலதே யுன்னையென்னே
அனழக்கின்றே னாதிமுத்தி யங்கமா கருளானே. நக.

ப.ரை. மனழக்கு—இந்தரேனினினை எம்மீத்தனம் என்மீதே மேககணங்களுலே, அன்று—இடையரும் பாகக்கரும் வரும்இனவன்று, ஸ்ரீம—கைக்கெட்டிற்றெருமலினைய, முன்—அவை கலியாணியைதரு முன்னமே, ஏதும்—தரித்த, எம்மீதனே—பெருமிடுக்க ரூப், மீதா ஆதே—இவரிதான கடுகியொத்தவனே; உனழக்கன்றேபோல கோக்கம் உடையவர் லலியில் பட்டு—மாணக்காரனொத்த விழியையுடையவான எந்திரத்தருளைய லலியிலே அகப்பட்டு, உனழக்கின்றேற்கு—அடிக்கொருவன, என்ன—, கோக்கத்தொழிலதே—கடா கபியாதொழிலுமே; ஆதிமுத்தி—ஐக்காரணபூதரூப், அரங்கமாகருளானே—, உன்ன—, கிஷ்கயன் தேவத்திரிதே தேவரீசர், அனழக்கின்றேன்—சுந்தரபெண்குடையரூப் க்கொண்டுகூப்பிடாதிருக்க, என்—கனித்தருளாமல் தாமஸிப்பதற்கு தேவதுவென்னென்றிருர்.

வ்யா. மனழக்கு. மனழப்பென்றதும் ஆனபென்றதும் வ்யவஸ்திதமாய்ப்புது வுல்கள் கொஷியிருப்பது. இப்போது கோவந்தகோத்தானத்தைச் சொல்லுவானென் னென்னில்; அலிவப்பத்தித் தம் துக்கிலிந்தினையப்பண்ணிக்கொள்ள மினைத்தவர்களுடைய லே அவனுடைய ஆபக்கைத்தவந்த யருகிச்செய்கிறார். பரித்தவர்கள் “மொனே! என் னெனப்பிபாக்கவேணும்” என்றுமாப்பினாலே ஆபத்தாகனே! என்னுடைய கிவந்தினையப் பண்ணித்தாலேனும் மென்றிருர். அன்று. (அ) “மொமொவீய தலுநு-உதிதீவாரூப்” என் னேற்படியே - கன்றுகரும், பாகக்கரும், இடையரும், கடுகியெவன்று, அன்று மின்னமே ஈட்டிது ஆபத்து. அன்று கண்ணத்தினையப்பட்டாண கனித்தரப்பினாலே இன்று துண வந்ததே யகப்பட்ட வென்ற கனித்தவேணும். கண்ணத்தினே கோஷுபடனென்றுமே கனித்தும்போது; துணவந்ததே கோஷுபட்டாண கனித்தவானதே; ஒருவராககொஷு ஷுலோ கனித்தவானது; அவருகப்பட்ட கோஷ ஒருவன்பட்டால் கனித்தவானதே.

வரை. இந்தான் ஏவ எம்மீத்தனமேககணம் என்மீதிக் உத்தியோகத்தவாரே நிருவா தியை நியமிக்கவவரை மின்னையவாலே கைக்கெட்டிற்றெரு மலினைய பெடுத்த கனித்தர ரூப்த்து. இத்தால் - இன்னத்தைப்-புரிசாய்க்கக்-கொண்டு இன்னத்தை கனித்தகேள்வியுடைய.

(ச) “கோகோபிஜனவென்றதானேந்திரம்”

(அக)

துற்றத்தாலும், சிலத்தாலும் இவ் வுப்படி கொய்த்துச் சொன்னதிலும், இவர், சாம் கிட்டெக்ஷனாள் அலோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமறுத்தொன்றே பேசாதே கெட் தார். வ்யாதிக்காலத்தான் பாகஸ்தான் வ்யாதிக்காலம் என்று சொறுகொடுத்து கூப்பிடப்படுக் கால் தவிர்த்தானென்று கூப்பாடப்படுகே இவர் கூப்பிடுகின்றவியே கேட்கின்றான் கிடத்தான். உண்ணெண்ணெய்யெல்லுக்கின்றேன். வேறே ஒரு காயுறுவன் வாகனிலேயோ னான் கூப்பிடுகிறது: அல்லாபித்தட்டாய்விருக்கிற தேவரின் கண்ணிப்பைப் புடைப்பெறுக்க கொண்டு கூப்பிடாதிருக்க சௌப்பா தொழிக்கென்று புழப்பு அல்லாபாதத்தான்: இங் கியபாசமும், மதந்த மன்குறு? .

[illegible]

அ. ரூப்பத்தேழாய்ஸாட்டு. தெளிவு இப்படி கூப்பிடச்செய்தையும் பெரிப்பெரு மானிாந்து (உ) “சேலா-மீ” என்னுக்காளுமையாலே தம்மையொழிய வேதே மெனக் கொருபுத்துக்களுண்டாயிருக்கிறதோ, பாயோருகத்தாயால் பத்தகமாயிருத்துள்ள புரு ஷாத்தத்தாது வபெகுகித்திருவென்திருக்கிறதோ, கம்முடையவனென்று அக்கேரிகக் காண் பிதமுப்பெருனாது இத்தனையுமெய்யாதே ஸூத்தத்தாய்க்கெட்டுக் கண்ணுதற்கும்படி, அடிமே லுயர் திருவுள்ளம் இப்பேரது திவ்வனே கொடிதாய்த்தகாதே! என்று இன்னுதாறெழுர்.

உதா.—தெளிவிலாகக் கவனிக்கின்றதும் திருவாய்மகத் துள்ளோங்கும்
ஞாயிதாளம் தாவெய்த்றே தந்தையக் தாயுமாவார்
எனியதோ கருணமன்றே யென்றிதத் தெம்பிரானார்
அளிபதும் பையலென்ற ரம்மவோ கோடிபலவாதே. சுந.

பு-ரை.—தந்தையும் தாயும் ஆவார்—இந்தபொருள் தம்பபனும் பின்பொருளாகவு
மாவார்; தெனிலு இலா—தெனிலைக்கு அலகாசரில்லாதபடி மேன்மேலும் பெருகுதலாகவே,
கனகம்—கனகம்மாருத, நீர்க்குழி—காவேரியால் குழப்பப்பட்ட, நிருபுரங்கத்தான்—கோபுரி

(க) “புறநாட்டியம்” (உ) “மகாசூரி”
(ஆ)

லே, (பாபபதத்தினின்றும் இங்குவந்தபின்பு) ஒன்றும்—மிக்குவருகிற, ஒளி உளார் தாயே அன்பே—தேஜல்லைபுடையவரன்றோ; என்மிறத்தா—அவர் என்மிறபத்தில் பண்டாரே உயிவது, எளிபந் ஒர் அருள் அன்றே—ஒருக்கால் குளிரேசெக்குவ நித்திரைவன்றோ; எப்போதார்—எனக்கு உபகாசகரானவர்; எம் தாயம்—எம்முடைய தாயவரான இவர், எம் அளிபன்—எம்முடைய தாயக்கு பாத்தூதன், என்னார்—என்று ஒருவர்த்தவதகொன்று கிருமிக்க; அய்யம் ஒ! மொடிய ஆறே—ஆர்த்தவமிக்கேட்டென் கண்ணுறக்குவதே! இவ வ்வயாவும் மிக்கொடியதாய்கிளந்தரீ! பென்மிறுள்.

வ்யா. நெரீவினாக்கலங்கல். உத்தமபரித் தெவினகக்கு அவகாசமின்னதபடி. பேன் மேலும் பெருருவகபாலே கலக்கம் மானதாய்த்து. இவையப்போலேயாய்த்து ஆதம். பாப திக்குழம்பு சொகத்தானே கலக்கமிருப்பர்; கெட்டானும் ப்ரோமத்தானே கலக்கமிருப்பர் ஆதம் கோபித்துக்கு மேற்கு; பெரிப்பெருமாளே கலாப்புக்காகின்றோமென்றும் ஹர்ஷத்த லே கலக்கினாரும்; கிழக்குப்பட்டால் பிரிந்துபோகிற சொகத்தானே கலக்கப்போம். சொட வகுருவாழிபோகாவிட சேதா சேதா விபாகமிக்கப்போலேகாணும் கலக்கத்துக்கு. நீக்குத் “அதரிப்பெரிய என்னவாவதற்குழந்தாயே” என்று பெரிப்பெருமான் அளவிலிவரிக்குட் டாப்போலேயாய்த்து—ஆதம் கோபிவினாக்கொடுக்கொண்டிருக்குமபடி. (௪)[1௬:௮ ஹிப் இத்தபாதி.] சத்தவமான ஹீரோபி-தமப்பனார்; தான் இவ்விடத்தில் ஹாரீ; ஸாக்ஷாக்ஷத்த பென்; மனவாஸப்பிண்டை ஸ்வரோகோத்தவான அழகியமணவாஸப் பெருமான்; இட க்கு ஸந்தர்சமக அய்யமளி செய்வவராதேதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறப்போலே யாய்த்து ஆதம்பெருமித்தனனுமேயே பிசுபிப் பிற்சலித்து வருகிறபடி. திருவரங்கத்து னோங்கு மொளியுளார். ஆதம்பெருங்கைக்கித் தகைகண்டு உள்புகவரிதாமப் போலே யாய்த்தப் பெரிப்பெருமான் தேஜஸ்வை நீக்கிப் புருவதக் காசபமான வடிவமுருகை அரிதாயிருக்கிறபடி. பாபபதத்தி மொளி பகல் விளக்கென்னும் படியாய்த்து, அந்தகா லில் தீபம்போலே ருத்ரவாஸான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்ற பின்பு ஒளியிக் குக்கிறபடி.

ஒங்குமொளி. நித்யஸா-வினா எடுவையிருக்கிறபோது ஆதிதீயர்களாய்வே ஆதித் தரிருக்குமாய் போலேயாய்த்திருப்பது. இங்கு ஆர்த்தர் மிகவுமுண்டாகக்காலே தந்தா னம் பன்னரி ஒளியும் மிகவிந்து மத்தனை.

ஒளியுளார் தாமெயன்றே தந்தையுத் தாயுமாவார். அவதாரணத்தாலே - (௨) “கே. ௨. ௧௮” என்றதொடங்கி, (௩) “தாராயணீ” என்கிற பொதுவினந்து, வ்யூத வஸந்தை, விபவவஸந்தை என்கிற கிசேஷங்களினுமன்று, இனி எனக்குத் தந்தையும் தாயாவார் பெரிப்பெருமாளே பென்மிறார். தம்மடியொழிப வ்பத்தியந்தத்திலேயும் ஒருபப் முண்டென்றதி மிருக்கிறதோ. (௪) “வெவ்-கொடுக்கொடுக்கொடுக்க” இத்தபாதி. தீ க்லோகத்தான், தர்மபுத்தாதிவன் வாவாணம்பன்னுற ஆபத்தகைசாலே தர்மனையும் ஸா பாகமப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தகக்கேட்ட பாசனாதி மஹர்ஷிகள் வந்து மா கண்டைய பகவான்க்கண்டு பேரோமக்கமக விருக்க; தம்மபுத்தன், “இவ்வாய்த்துக்கு

(௧) “அத்தாபதி” (௨) “மாதாதிதா” (௩) “தாராயணீ”

(௪) “வெவ்-கொடுக்கொடுக்கொடுக்க”

(அக)

பாபா-இறைதலாக எங்கத்தொகு நல்வாத்தாது மருவிச்செய்யவேண்டும் ” என்று அழைப்பைக் கேட்டவு் அயுவர்கள் சொன்னவையெல்லாம் பூர்த்திபடுத்தித் துழீயாக்காண்டெய் பாபாச் சுழைத் திட்டுத் திடுகாள்ளையிருக்கு மிச்சிலோகம். பின்பு சோமயபின்னையுடைய துபத்தகாசரிசெய்யப் பட்டசாதுளிக் செய்ததாயிருக்கும். தந்தையுத் தய்யுமாவன். பீரியத்துக்கும் கடனாச், நவிரத்தாக்குரு, கடவாச்,

எனவே தோஷஞ்ஞமல்பிற என்நிறத்து. என்விஷயத்தில் மானையெய்தித் தாழிப்போ
றுமே, தம்பையொழிய வேறேயொரு பாயோறுதலாகக் கணிசித்தேனுப் அத்தகை சொ
தெற்ற விடுகிறேன் மென்றுநினைக்கிறேன். பூதி விடுவதுநிகழ் கலையாயினால் அங்
கொழும் அநித்த கலிக்கவேண்டாத விருத்தியோ, * குளிர் வொருகடையுண்டாய் வர்
விஷயத்தில் பண்ணையெய்தலது, எம்பிரானார். எனக்கு உபகாரதானம். இன்னுதாமி
தமையிலும் உபகாரகதென்ப சொன்னென்னில்; செய்வாத்தகை இத்தெய்வ மயான
மைமையே அத்தகையுள்ளிடுகிறார். அடியிலே முறைகையுள்ளி, அதுக்குமேல் பாய்ப்
பாபகலத்தானமே பெற்றுமிடத்தை உண்டி, இப்போதும் கமகப்பிடு தேவகலத்
தாழித்திதா விருத்தி அகாசமுமுள்ளுதே.

அளிப்பர் கம்பையென்கூர். " அலி " என்று தன்னாள். இவள் நயக்குந்நன், கம்பையென வயவென்று ஒருவர்த்தை யருளிச்செய்ய கேட்க வாய்த்து இவளாகப்படு மென ஆழியிரென்றுமது இவர்க்கு அருள்வாய்த்து.

சேஷபூதானாம் இவ்வந்தம்வகிணீததிருக்கவணமபாதோ, அவன் சொன்னவனையேமாவெள்ளில்; அதுபோலது, சேஷபூதானமும் இதுக்குமேவெழுத்திமென்றுத்தது சேஷத்தம் விலகித்தவது;—மணக்காக்கப்படுகம்புகளி! திருமகிழ்மாவையாவனக்குத்திதவன்றுதிதே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்வழி அப்பிள்ளையாழ்வான்வாயதே! மாவளி! வான்வப் பெற்றுனென்றுதிதே. அம்மனுவோடியவன்தே. ஆத்தத்தவகிகேட்டால் எழுப்பிற்றுக்கவெண்டாயே. ஆத்தத்தவகிகேட்டும் இவர்களுடையவன்தே! இவ்விருபுள்ளம்இவ்வெவ்வெனதுபத்ததாததே! அம்மே! இவ்வையாவயிருத்தப்பென்னென்கிறார். ... ௧௪.

அ.—முப்பத்தெட்டாய்பாட்டுமேம்பொதுன். மறாபாரதத்துக்குச் சரணாவேதமப்போலே
யாப்த்து—இப்பாபத்தத்துக்குட்பாட்டி. மறாபாரதமாவது - (அ) 'கந்திதூதாய்யபு
பெதரவளாபு—கிலாசமாயி' இதழிதாபதிதிவி. கந்தாபாரதமபு. 84. ' என்ன
படியே சூதுவிதாசத்தாமாயப்த்து மறாபாரதத்துவெச்சன் கந்தாபுதுயககடைந்து
தேவர்களுக்கு அம்மத்தகத்கொத்தான். ஸ்ரீமேதவ்ளபவகார்க்கு இவபகவடர் தன்
ஹ்ளத காமா மறாபாரதத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவா தேவதுவாகக் கொ
த்தான். தேவர்களுக்கு சர்வாங்ககொத்த அம்மம் பாதகம்; ஸ்ரீமேதவ்ளபவகா
ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொத்த மறாபாரதம் ஸம்ஸார விமோசகமிதே; அம்மறாபாரத்தான்
கோதென்றுப்படியாப்த்து ஸ்ரீமேத; அதிம்சாசாய்த்து சாபசீலோகம் இவசோன்று
கககககக் கெடக்கச்சொல்லித்து இதுக்குமேல் (உ) "உபுதேவ தாதயஸூப " என்று
தொடங்கி இந்த சரணவீராதத்தினுடைய கௌரவத்தைக் கொன்றுவிடது. அப்பாசே

(க) "மதிமந்தராவலிதீப யோசனெனக்குணிகாரத் ! ஜகத்திதயஜூதம் மஹா பரதசந்த்ரமம்" (உ) "இதத்தோரதயங்கய"

இப்பாட்டவநாகிகைக் காவையித்த இப்பாபத்தமவதரித்தது; இதுக்குமேலே இப்பாபத்திசை
மும் இப்பாட்டில் சொல்லுதே அத்தத்திம் கிஷ்டசாயிருப்பாருடைய ஏற்றகு சொல்லுதி
ந.௨. ஆக மறையாபாதனாரம் சாய்சீலாகையாப்போயே இப்பாபத்த ஸாரம் இப்பாட்டி.
இதான் தவபத்தினுடைய அத்தத்திம் சொல்லுதே. தவபத்திம் பராகமம் முன்னுப்
பாப்பம் பின்னாபிருக்க, இதில் பாப்பம் முன்னுப் பராகமம் பின்னாபிருப்பா எனெனென்
னில்; ஸ்வுத்தபத்திவேளையில் பாப்பம் முன்னுப் பராகமம் பின்னாபிருக்கக் கவனதிற.
(௧) “**ஸ்வரூபாதே கௌகிஷ்டாதே பராகம**” என்றதே ஸ்வுத்தபத்திவேளையிலிருப்
பது; அதுஷ்டாகவேளையிலே ஸ்வேதிஷ்டாகாத்ஷ்டாக பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்களி
த்தி, பராகம கிஷ்டையாவேதிற பாப்பமித்தி; அப்படியே இப்பாட்டிலே ஸ்வுத்தபத்தி
வேளையாப் தவபம் அதுஷ்டாகவேளையிலிருக்கிறது. அதில் பூர்வகமாகதானிலே அது
ஸக்தித்தாத் கம்மாழ்வார்; உத்தரபாகத்தாக அதுஸக்தித்தாத் ஆண்டான்; அனையிரண்ட
பும் சேவதஸக்தித்தாத் இவ்வாழ்வாரே யாய்த்து. இப்பாட்டிக்குக் கிறப்பாட்டோடே
ஸக்தியென்னென்னில்; “அஸிபன்சம்பபல் என்னுர் அம்மவோ கோடியலாதே” என்று
கவாய்த்து வார்த்தைசொன்னவாதே, அதுபாத் பராவணபரமான ஸம்ஸாரத்திலே வகு
த்த புருஷார்த்தரித அபேஷிக்கையும், தர்மரித்திக்கு கம் கைபார்த்த திருக்கையும் அதுக்கு
மேலே விளம்பம்பொருதே கவாய்த்தையும், ஆகவியலவது புருஷார்த்தாரப் பெருவோமே
என்று பெரிப்பெருமான் திருவுள்ளம் பரவ்கமாய், திருவுள்ளத்தில் துர்ஷ்டமட்களும்
திருமுகத்திலே தோற்றம்படியாயிருக்க; தேவரினாக்கிட்டே தேவரிப்பக்கவிலே ஸ்வந்தப
ராய்த் தத்தாழ்மடைய ஸ்விதத்தில் கைவாய்க்கிருப்பாகாக் கண்டால் இவ்வோமே தேவ
ரி திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரிப்பெருமான் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம்
செய்கிறார். சாம்கீலாகம் பாபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் குசியுடையாருடைய
அதுஸக்தாசாயிருக்கும் தவபம்; தவபரிஷ்டர்பக்கல் கச்சுதாக்குண்டான உகப்பபச்
சொல்லுதே. இப்பாட்டி.

மு.—மேம்பொருள் போகவிட்டி மெய்ம்மையை மிகவுணர்க்கு
ஸம்பரி சித்திகொண்டி மெய்யு ஸகத்தட்க்கி
கம்பறத் தவிரிவாத்துன் கடைத்தவிரிக்கு வாய்ம
சோம்பரை புகத்திபொருள் குழ்புன ஸ்வுதத்தானே. ௩௦௩.

ப.—**நா.**—புறக்குழைகாவேரியல் குழப்பட்ட, அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கன்
வார்த்தகுழையானே; மேம்பொருள்—மெய்ம்மையை வினைக்கடையான பாகத்தபாத்
தவ்கி, போகவிட்டி—ஸவாஸமாயப்போகி, மெய்ம்மையை மிக உணர்க்கு—ஆத்மாவை
உணரடியறிந்து, ஆம் பரிசு அறிந்தகொண்டி—சேதாத்துக்கு கைவாய்மே புருஷார்த்த
மெய்ப்பாறாயித்து, யிப்புவன்—பஞ்சோத்திரியக்கிரையும், அகத்து அடக்கி—விஷயார்த்த
கவின் போகமே தம்முள்ளே அடக்கி, கம்பு அற—உர்ப்பார்த்தம்கவின் தமக்குண்டான
ஸம்பத்தமா, தவிரிவாத்து—தமக்களுண்டான துரிதக்கவப்போகி, உன் தவக்கடை—
உன் திருவாசலிலே, இருந்து—ஊர்ப்புறத்தாபிருந்து, கம்முள்வாழ்மவராய், சோம்பரை
ஸ்வாஸரித்திம் சோம்பிவாக்கி, உகத்திபோதும்—உகக்குழைவான்கையெர் வெண்கிறார்.

(௧) “**ஸ்வர்க்கவோ ஸ்வேதிஷ்டாகமே. பகிஷ்ட**”.

(௨௪)

நன்மைப் போக்குவதும் இம்முத்தாலேயேதே - ஆக அனுமனாகப் பமாச உபாயத்தா பரி
ந்பாசத்ததைச்சொன்னபடி. உபாயத்தா பரிந்யாக பூர்ணமாகவிடுவளித்தோபாய பரிந்யாக
யிருப்பது. "காம்பரத்திலேயொத்து" என்றவியுமும் அந்த கௌரவத்தாலே மறைத்தரு
விச்செய்திருள். இவையென்று, அந்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் (௪) "உபாயத்தா" -
இத்யாதிகளாலே அந்தந்தகௌரவத்தைச் சொன்னதும்; அந்தருநிச்சொனையாலே அருளிச்
செய்தபடி. உன்னைத்திலேயிருந்து. உன்னைக்கண்டபென்றபடி. (உ) "வாணனை" என்
திர ஸ்தாநத்திலே "கண்டத்திலே" என்றிருள். ஸ்வயிசுத்தந்தத யதஸ்தித்தித்து திருவடி.
காலிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தன்மைமைய யதஸ்தித்தித்து புறம்புபோக
மாட்டாமையாலும், திருவாசலைப்பற்றுகிருள். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி,
தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு களைய களித்தவனை வெட்டித் தானுக்குத்திக் கோண்ட
படியையுக்கண்டு, "ஒரு தேஹாத்மாயோசிபனவு இதுவானால் பரிசேதான யாதிகன் னா
யில் நம்மமகிட்டுக்கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தவனிடே, இக்கு, கிட்ட
யாத்தா பாவனையத்தாலே பாரு பாகென்று திரிந்தவன், மாக்களத்துக்கு நம்காம் அயிற்றி
விட்டாப்போலே, (உ) "காம்பரவையுத்தொவையி" என்று - அபயத்தாநத்தப்புற்றி
கிப்பயனாகிருத்தபடி. வாழும். உபாயம் ஸ்வரணையானால் போகவிதே பின்புள்ளது.
"இருத்தவாயும்" என்று - அய்விருப்புத்தானே ஸ்ரீச்சியானாகிருப்பு என்னமாம்.
சோம்பையுத்திட்டோலும். உன்பக்கலிலே ந்யத்தபராய ஸ்வலித்தத்தில் சோம்பியவர்களைக்
கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மிவனே உன்தான்தே யிருப்பது. "வாழ்வுச்சோம்பி"
என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னமாம். அதாவது - சாந்தத்தில்
நாய்திராய் கத்தப்பவக்கை விடுகவன்றிக்கே ஆஸ்தியாதிரேத்தாலே கிரேயேஷாபா
யத்தத ஸ்விகித்து பகவததபவமோக்தாவாய ஸ்வலித்தத்தில்சோம்பியிருக்கையோலும்,
சித்பாஸூரிகளை உகக்குமாப்போலே சோம்பையுத்திட்டி. சூழ்வுவல்கத்தானே. இது
கிரித்தபடி பெண்ணை பென்னில்; கோலிலேயவது கண்வளர்த்ததருநித்ததானே அரி
கித்தி தில்லையோ. கிரீவாய்ப்பையும், சிழ்வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்வளர்த்ததருநித்த
தொன்றுபோய், "ஒரு சோம்பனைக் கண்டிருமோ" என்னும் கண்காலேயேதே தேவரீர்
சோம்பாதே கண்வளர்த்ததருநித்தது. "காம்பரத்திலே யொத்து" என்றவியும் - உபா
யஸ்திதாதத்துக் கண்களான உபாயத்தா பரிந்யாகத்ததைச் சொன்னுறது. "சூழ்வுவல்க
கத்தானே - உன்கண்டத்திலே" என்று நதாபவனத்தாதத்தமான லேவகிகளை கிரீகத்திது.

பேட்டி, கல்வகுபுரிநடுபகுதம்மாணசங்காலும், கரையணங்கத்திலே அந்தர்ப்புறையாணையாலும், “உன்” என்றெய்திலே கந்தரிசம்பந்தம் அதுவந்தேயும், “கண்டத்தன்” என்றது - (ச) “மாணென்” என்றபடி, “இருத்தனனும்” என்ற கரியாபத்தின் - உபாயாக்கவணங்கத்தையும், அதுதானே பேசுகுபுரியுத்திறபடினையும் சொல்லிற்று, “சேர்வண” என்று - (இ) “புலவெ” என்ற உத்தமனிலே ஆணித்தன அநிகரிலைச்சொல்லுகிறது.

அ. முப்பத்தொன்பதாய்பாட்டு. அடினையில். மேல் ஆதர்பாட்டும்- இந்த ஜூனா முடையாகுடைய ராஜகுலம்சொல்லுமென. இவருடைய * பரிபுர்த்துடனோரி * செலிமாந்

(அ) “தவண்புள்ள” (ஆ) “சாணை” (இ) “அதிலே பயங்கரமாக”

(ச) “சரணங்கள்” (இ) “பாபத்தீயை”

வினா. திருமதுமாள்வ. திருநாவையும், மதுரைமயம் மாச்சிசே புனாபவனே. ஸ்ரீப் பதிபாஸ ஸர்வேசுவரகேன. (க) "சுரேயசுபுலகா" என்ருவியது ஸர்வேசுவரதவ சித்ர ஸ்மிதே. பிராட்டி திருமாச்சிசே பொழுகுவிருக்கிற இருப்பாப அதுவந்திக்குரிசே வாத்தவப்பம் தோத்துவைக்காக. "அவச்சிவம்மங்கை புனாஸாஸா" என்றும், "சிவ ஸாமாச்சிசில் வாழ்கின்ற மங்கையுள்" என்றுமிரு இருக்கவந்ததாத்தா இருப்பது. இது தான் * மேம்பொருளில் மகாத்தவ ஸ்ரீபதி ஸ்வயத்தந்தை, அதுமி சித்தையுனாபவன்கரு னாப வாயுவம் சொல்லுகிறபிடித்தில் வெளியிடுகிறார். உபாசேபாபவம் ஸிசாருக்கும் அவன் ஸ்ரீபதிமேலே வேணுமென்று பிடந்தோத்துகிறது. பின்னச் சித்தையுள் திமதுவை த்து. ஸ்ரீபதிபாஸவயுள்ள உபாயத்தாக்கள் ஸாசனமே நெஞ்சிலே விளக்கும்படியாக அந் பவனிந்து. ஸாசிதைபாதி ஸாசித்திபாதிபாக இவந்தவையினும் சிந்திது ஸ்ரீபதியுனாபவ னில் அவனுனாப உபாயபவம் திகழாதே மழங்குமென்னை, சாதிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி யும், சாதிக்கைக்கு ஈசுவரனும், இப்படியுமிரு தனிமைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசாப்பதுமொழிய வேறென்ற வேண்டாதிருக்கை. "வலத்தது" என்று இம்மிதாந் திதுனாப பப்பாநதவயச் சொல்லித்தருவாயும்.

மதுரியமணிநீராகில், இவ்வம்சம் உபேயாச்சபவணாயத்தைச் செல்லுகிறது, ப்ரயோஜனார்த்தங்களைவிட்டு ஸ்ரீய்ப்நீயேயுபாய்யோஜனென்று அடிப்படைத்திருப்பதாகில், "ஆகில்" என்றதிகை - ப்ராயசவித்யமாத்யமாம், ப்ராயசவித்யமாத்யமாம், இத்தனையு ஒருசேர நனுகுஞ் சிட்டுவதொன்றன்மென்னுமிடம் தோற்றமக்கக்கா.

[illegible]

(அ) “பூதிவதனவழங்கி” (ஆ) “ஐம்மாந்தரவாழ்ந்தோம்” (இ) “பொருளா
 ஐம்மாந்தரவாழ்ந்தோம்” (ஈ) “அருளவாழ்ந்தோம்” (ஊ) “தனிவாழ்ந்தோம்”
 (உ) “வாழ்வாழ்ந்தோம்”

இதனால் எவ்வாறு உணரப்பட்டோ போன்றதனைப்போதிய இவ்வதினாரினுக்கென எம்மா
0. பாபா உடையார் புலம்புதலையும் பாக்கெனவென்றுக்கென பாபத்திலே விழி
நீசா, யாத்திரையிலிருந்து, (க) “நகரத்திலுள்ள புகை” என்னுமென்று (க) நுரை
முறும் “செய்தாலே என்னுமென்று” என்னுமென்று, பாபத்திலே விழி
நீசா, உடையார் விழிக்கவும் நிலம்மென்றுக்கென, ச0.

அ. கார்ப்பத்திரசாம்பாட்டு. வாணாளி. இவர்களுக்கு ஆம்பலித்தன்களால்வரும்
பிள்ளைமையென்று, தங்கினால் ஸம்பந்தித்த ஸன்னாபிகளுக்கும், தங்கனம்மோத்தா
செத்தாம்பாபாள் உத்கர்ஷத்தை புண்டலவர்களுக்கொருவர்.

மூ.—வாண்புரா தரிசலாகா வான்வா வெண்புரத்தில்
தேனுலாக் துண்புலிகைச் சென்னியா வெண்புரத்தில்
வானமாயினகள் செய்யு முன்காநாகளேனும்
பொனகற் செய்ததேகற் தருவறேல் புநிதுமன்றோ. ௩௧.

ப-ரை.—ஊளம் ஆயினதன் செய்யும்-தான்கள் பிறரைக்கொல்லுதல்நிகழ, ஊள
கலேஹம்-பிறரைவிடிக்ந்து ஹிம்ஸிப்பவர்களுையிருத்தர்க்கேயாவதும்; லாஸாநா-
நானோடக்களிறுள்ள பரஹ்மாதிகளாகே, அநிபஸாச-இப்படிப்பட்டதென்று பருத்
லொண்ணது, வரளலா-பாயபதத்திலே சித்தவலம்பண்ணாமலானே, என்பாரெல்-
உ சொல்லுவாராய், தேர் உளம்-மது ஸ்சயியலின்மூன்று, ஊளம் மரணத்திஞ்ஞ
மலையப, சென்னியா-திருமுடிநிலை புடையவனானே, என்பர் ஆயில்-என்று சொல்லு
கையாலும், பேரணம்செய்த சேடம்-அவர்கள் அமுதுசெய்து மிருத்தர்களாதம்,
சேல்-கீழ்ப்பெய்து கொடுப்பார்களேயானில், அய்நே-அப்பேரநே, புனிதம்-பரி
ராவர்கள்.

வியா. வானுணாநியலாகவானவா. பரந்தராதிகளால் ஊர்ஜிதமுமான உயரபததி
 த்ரபவாசம்பன் ஊமலனை. "ஆகா" வென்றது-என்டாகான் அக்சித ஊதாத்ததிலே
 வாகாதென் ஊமலப்போசிலே மிதேதத்தெந்தொல்லித்தராகயுமாம். பாணிலே உயரநிலுக்
 ன்னு உயரபததிலவியா அநியலாமோ; மனாஜ்யந்தனில் காட்டில் வ்யாமர்த்தியுண்டே
 அதுகொண்டங்கே செல்லலாமோ.

[illegible]

(த) “கதச்சிவப்பாத்திய” (உ) “அகத்திய” (ஈ) “அகத்திய”
 ‘சச்சிவாத்திய’ (இ) “அகத்திய”
 (க) (க)

மு.—பழநிலா வொழுதவற்றைப் பலசுதுப்பெயிளிகள் !

இழிதலத் தவக்களேனு னெம்மடியார்க ளாகில்

தொழுவியீர் கோடுமீன் கோண்பி னென்றவின் னெடுமொக்க

வழிபட வருவிரும்போம் மதின்றிது வாங்குந்தானே. ௨௨.

ப-னா.— மதிர்— திருமதியாளே ருந்த, திரு அங்கத்தானே—கோலிமீனெ னன்னவந்தருளுமையனே; ஒழுதல்—“பாற்றாதொடங்கித் தங்கனையும் சீண்டுவருநிற, ஆறு-பாம்பாறாயில், பழுது இவா—ருத்தியின்றிக்கே விருக்குமவர்களைப், பலசுதுப்பெயிளார்க்கள்! என்னுடையதங்கனையும் அப்பயாம் பண்ணிப்போருமவர்களை!; எம் அடிபார்க்கள் ஆகில்— கம்மடியாரொன்று அபிமானிக்கவையடி விருக்குமவர்கள், இழிஞ்சுத்தவர்களே னாம்—நிதிரை ருலத்தில் பிறந்தார்களேயாவெனும், நீர்—நீங்கள், தொழுவியீன்—அவர்களைத் தொழுவீகோள்; கோடுமீன்—உங்கள் பக்கமுள்ள விரைவார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசிப்பீர்களே, கோலியின்—அவர்களிடத்தில் விரைவார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு க்ந்தார்த்தாரும் கோள்,” என்று—, சிந்தேயும் ஒக்க—(உனக்குமேல் பூதூயரினாமையாலே,) உனக்கு ஸ்பாடாகவாவெனும், வழிபட—அவர்களை ஆரதித்தாவ்வழி போப்படி, அருவிரும்—க் பைசெய்தருளினு பென்றெனும்.

வ்யக. பழநிலாவொழுதவற்றை. பாற்றாதொடங்கித் தங்கனையும் வர. கொடுப்பி போருநிற வம்ச பாறாதுத்தியை ஒரு தோஷியின்றிக்கே விருக்குமவர்கள். அநாதிறை— உத்தந்திகளிலேயாதல், ஆசாநிகளிலேயாதல், ஒருவகையாகும் பாற்றமைய பாவுதி யின்றிக்கே விருக்கை. பலசுதுப்பெயிளிகள். இவ்வம்சத்தில் சதுவேதிகளை விரும்பா சனெனென்கை. (௧) “வக-வெ-அர-பே-படி” என்பதபடியே சிவியமையவிருக்கை. “சுதுப்பெயிளர்கள்” என்று—வம்பொதகை. ஒழுதல் - கொடுமை ஆறு—வழி. இழிஞ்சுத்தவர்களேனும். இதில் கீழ்ப்பட்டதில்பென்றும் நிதிரைருலத்தில் பிறந்தார்க ளொவாவெனும். ஏனும். (௨) “வகைகாங்க-தக-கி-நெ” என்பதபடியே அநேக ஜம்ம புன்மங்கலினையுடைய அவலாத்தியை வ்வருபவ்ருநாம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையானே ஐவாசனிகா விரும்பார்க்கு நிதிரைஜம்மடபாது, விதா தம்மவாதநிகலிப்போகை உபந்நேயாவெனும் எம்மடியார்களாகில். என்னோடகட அனாதாணபத்தந்த அநீது துறாசாது உலமான வ்வாசாத்தந வுடபாபாபம். கைக்கப்பமே எல்லா கன்மைகளுபாந தினைத்திருக்குமவர்களைப், ஸ்வாநாம் இவர்கன்றித்தும் நாமே விவந்தருக்கு உபயோபெ யங்களும் எவ்வாவுதுமென்றும் கினைத்திருக்கப் பெறுமவர்கள்.

தொழுவியீர். நீங்கள் தொழுவீகோள். (௩) “வக-அ-வ-வ-க-க-க-க-” என்பத படியே உங்களுடைய வித்யாவந்தங்களுமும், ஐர்மோத்கர்ஷங்களுமும், மதநேதுவகை வன் தியை தமநேதுவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள் காவியே விழங்குகோள். (௪) “க-க-வ-க-க-க-வ-க-க-” இவ்வாநிகளில் சொல்லுதபடியே பகவத்பாஸாதமொழிந்த வாத காந்தாவர்கள் பவந்தாமென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்களை ஆரதிப்பீர்களே. (௫) “வ-க-வ-க-க-க-வ-க-க-” என்பதபடியே வ்வருபபாப்துள்ள கிசபாவமானது அவர்களுக்கு வ்வருபவித்தம், உங்களுக்கு துன்பாகத்தாலே துக்கம்; அவர்களைத்தொழுவே உங்கள் வம்

(௧) “சதுவேதாநிஷயி” (௨) “பஜாநிகாந்ஜம்மாசாமந்தே” (௩) “ஏஷாவ ஸதாம் தபி” (௪) “காசேஷ்வபிசைர்வேஷா” (௫) “பசம்பாநிசாமயி”

[illegible]

அ. சாத்தப்பதுமுள்ளியாட்டி, அமர. கீழ்ச்சொன்ன ஜயங்கீர்த்தாதிசுருக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிசுருமான இயக்கம், ஜயங்கீர்த்தாதிசுருநிலிக்வே இந்தஜ்ஞாநமுடையசாணவர்களை, பகவாத்தாநாதத்திலே வந்தவனாகவண்ணத்தது புத்தியுண்ணுதே வாய்மையுடையமான ஜயங்கீர்த்தபகர்ஷணத்தைய புத்தியுண்ணித் தாமுடையத்தாக்களாகெல் அந்தசுண்ணத்திலே அவர்களுள் தான் சாண்டாளசெவ்வியர்.

௧௩.—அமரனோ தங்கமாளும் வேதமோர் கன்குமோதித்
 தமர்சாரிப் பூலாவராய சாதிப்பத்தணர்களேணும்
 நாமர்க்கெப் பாய்ப்பராகில் கோடிப்பதோ தளவிலவர்கே
 அவர்களுதாம் பூலாய்ப்போல மரங்கமா கருளார்னே. ௧௩.

பு-ரை.— அந்நகரங்களுள் கொ—; ஓர்—அந்நிதிப்பாசன, அந்நம் ஆதாம்—ஆதி
 நேதாய்க்கணையும், ஓர்—அந்நிதிப்பாசன, வேதம் நாள்தும்—நாள்துவெதம்மணையும், அமர-
 லாமதாமதா, நதி—அந்நயாப்பயன்ணி, தமர்களில் தவிவராய—நாஸ்துதரில் அந்நேவர
 ரான, சாதி அந்நனர்க்கொளும்—பாந்நுமணவன்னத்திலே பிதந்தவர்க்கெயானாறும், தம்
 க்கணை—நேவர்க்குடைய தாஸ்துதகை, பழிப்பாசனம்—அவர்க்குடைய ஜம்மம்ந்தந்தகைப்
 பார்த்து நாகிப்பாசனம், ஆங்கே—அபிபேசதே, கொடிப்பது ஓர் அளவில்—அந்தணைந்தி
 லேயே, அவர்க்கந்தாம்—அவர்கள், புலியுப்பொளும்—சண்டாளக்களவென்கிறார்.

[illegible]

(22)

வ்யா.—அமரகோசம்மாதம். அகம்பித்யமான ஐடங்கங்கடையும் அமுதொரு பரடங் கடியும் தவிர்ந்து, அபூர்வத்தையும் தரிக்குமவர்களாகை. அகங்கங்களுக்கு அகம்பித்யத்தையா வது—ஓங்கத்திலே இவ்வகங்களுவாயவவுண்டானால் வேகத்தால் அவனை எவ்வளவுபின்னது சொல்லுப்படி. பிறகுக்கை, (அ) “பரீக்ஷயாங்குபரீக்ஷ” இத்தியாதி. வெறுமொழிவந்தும். வேகங்களுக்கம்பித்யத்தையும்—அபெருகுமேயத்தையும். பெருகுமேய சப்தங்களின்காட்டும் வ்யா வந்தத்தியாதம்; தனித்தனியே விவிகோகப்பெத்ததால் வந்த வ்யாவந்தத்தியாதம். ஒதி. அகங்க களோடு வேதங்களோடு வாயியற ஆசார்பேசத்தொன்று அச்சொன்றுமுத்தொரு காதலிக்கை. இப்படிக்களாலே எம்பெருமானையுள்ளபடி அறியுமவர்களாகை. “தமிகளில் தலைவராய், இவ் வொருவரான பகவத்யிஷயத்தில் எம்பத்தமுடையாரில் அகந்தைவராயிருக்கை.

சாதிபத்தினர்கள். கீழ்ச்சொன்னவை வந்தரியவைவந்தர்களுக்கும் பேரதுவிறே; அவ் வனைவந்திக்கே ஜாத்யாபாத்தையுணராயிருக்கை. ஏனும். கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் வித்திக்குமதல்ல, வித்திக்குமேயவெனும். வைஷ்ணவரித்தையில் வந்தால் இவைபெல்லாம் அமைதமைக்கை. துர்மாதோபஹத்தக்கு அபசாரேனதுவுமாய், இவையிவ்வந்தர் தலை மெலேகாவிட்டுத்திரினைக்குடவா வித்தனைவிறே.

ஐம்கிஷா. தேவரீரமேகாத்தக்குள்ளே அடங்கி ப்ராப்யப்பாபங்கள் தேவரீரேயே ஂது அத்தவவளித்தது, உடைபவனே உடைமைக்கு சிர்வாஹகன், உடைமைமைய வித்தியோகம் கொள்ளுமதுமவனே பென்றிருக்குமவர்களே. பழிப்பாறகில், பகவத்ப்ராபாலந்தது அஹத் காத்ததாலே விஸ்மரித்தது, அவர்களுடைய ஜன்மமாந்தத்தையே புத்திபண்ணித் தங்கலில் காட்டும் குறையறிவிப்பாறகில். பழிப்பாறது - குற்றம்; அதுவெனது - பகவத்ப்ராபாலத்தில் தலைமையான அபசாரம். உகத்தருவின சிலங்களில் தாய்மயாந்தத்தையே புத்திபண்ணித் குறைய றிவிக்குமப்போலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜன்மமாந்தத்தையே புத்திபண்ணித் குறையறிவிக்கை. பழிப்பாறகில், கொண்டாறகையேயாத்தது ப்ராபத்தம், அஹத்காசமாற சி முசலகனேறி ப்ரா பித்ததோறிறே அவர்களைக்குறையறிவிப்பது; இப்படிக்கூற்றுகில், நோயுப்பதோனலி லாங்கே. காசாந்ததோ தோசாந்ததோ தேஹாந்ததோ அன்று, அந்தகாசாந்ததிலே அய்கிடத்தி லே, “புனிதமன்றே” என்ற கன்மைபோலே தீமைவறுமிடத்தினும் விளம்பவில்லை. அவர் கள்தாம் புலியாடுபோலும். அத்தேஹத்தோடே சண்டாணாவர்கள். திரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ் மண சபத்தாலே கருத்தில் விசயங்கிடதானே வராணப்போலே, இவனுக்கும் மார்க்கிட்ட பூணுந்தானேவராப்பயிடும். தாம்புலியா. கீழ்ச்சொன்ன ஜன்மவிசயி துத்தகங்க்கள் அபி மாதேஹதுவாகையாலே அமைதானே இவர்களுக்கு அகந்ததேஹதுவாய்க்கிட்டது. இவ்விசன் டானனுக்கு ஒருகாலத்திலே வைஷ்ணவனுக்கைக்கிடாசமுண்டி; இவன் உயரவேறித்தகா விமுத்தகாணுகையானும், பாகவதபசாரமாற மஹாபாபத்ததப் பண்ணிவனானுகையானும், அவனினும் தண்ணியன் கம்மாண்டாணவிறே. பிண்டப்பிண்டையாழ்வானுக்கு ஆதம்மத்திதம் சொன்ன மயாந்தத்திலே ஆழ்வாசப்பணித்த வந்தத்தையை விஸ்ரிப்பது.

அரங்கமங்களுளானே. (உ) “நக்ஷத்ரிக்ஷாஹது” என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதா பசாரத்தின் தன்மைமெறிவது. கம்மலோகாத்துபாய விஷ்டத்திக்கு வ்வகதமான உயரபாத்தால் களில் நல்லா திரிகைக்களைப்பற்றிவிருக்கலாம், பகவதன்மப்பத்தங்கொண்டு பெறவிறுக்கிற ப்ரா

(அ) “நக்ஷத்ராயம்வரணநிஷா” சி முசல்கள்—ஒருபேய். (உ) “நக்ஷத்ரிக்ஷாஹது”

பார்க்குமாறு பாக்கியதாபசாசமாதிரி பகவத்கைப்படுத்ததை அனுகூலமாகவையே பெறலாம். பெறுவதற்கு அவர்கள் ஊடப்படுத்தியே அனுகூலப்படுவதே இயற்கைக்கும் அபகா அமைபும்; ஆகையாலே பாபநாசனுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டியது - நேயநாசநா எழும், பாக்கியதாபசாசமும். பகவத்கையத்தில் தான் ஆதரவையும் பண்ணவேண்டியது இயைபு வந்திருக்கையெழுந்ததனுக்கு கச்சாண் ணுமபனும்.

அ. பாற்பத்தாசாங்காம்பாட்டு. பெண்ணுலாம். சிறு பாதிரித்த அந்தரங்கம். வித்திரிமன்னுவிடம், பாதிரித்திருக்கும் துச்சபாளன பெற்றதை திரிபத்தாதிசேயே திருத்திரவன் பெற்றதென்று சொல்லவேண்டுமென்று அப்பாபதிசேயத்தாலே வயவாபதி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பு.—பெண்ணுலாது சடைபிணமும் பிரமண முன்னிக்காண்பான்
என்னவிலா ஐயியுழி தவஞ்செய்தான் வென்றிற்ற
விண்ணுலாள் விப்பவந்து ஆணைக்கன் தருகிறீந்
கண்ணுலா வுண்ணையென்றே கணகனாக் கருதுமாறே. சா.

ப.—சா.—பெண்—கண்கையாளவன், உலும்—வஞ்சகரிக்கிற, சடைபிணமும்—ஐசுடையதுளா குந்தாணும், பிரமணம்—பாதிரித்தும், உண்ணை—வயவாபதிபாதுளா உண்ணை, பாண்—இப்படிப்பட்டவனென்று பரிச்சேயத்திற்கைக்காக, என் இலா வாயி வாயி—“காலமாக, தவஞ்செய்தார்—தபண்ணுபண்ணி, வென்றிற்ற — காணக்கிடையாளவன் விண்ணை கயம்பலிலே பிழிந்தோம்” என்று வஞ்சித்திருக்க. விண்ணுலாள்—சித்தபலா—விப்ப—விப்பவப்பெய்து, அன்று—முதலியின்சாதிசேய அப்பபிணமும்—ஆணைக்கு—புதிதெடுத்தாழ்வாணுக்கு, வந்து—அருகிசைந்த—அவர்கையில் பூசெவ்வியழிவ முன்னே திருவடிக்காலிலே பிட்டுக்கொண்டிருப்பின, கண்ணு—சித்தபலா—இப்படிப்பட்டவனுள்வண்ணை, கணகனா—தருகமாக, கருதும்—ஆதரவிற்குக்கும் பாகாரம், பாது. [இப்படிப்பட்ட தவயுடையதுளா வுண்ணையெழுதி வேறேதொன்றான் என்று அரு

வாயா.—பெண்ணுலாது சடைபிணமும். கண்கையாளவன் உண்ணை வஞ்சகரிக்கும்படி ஐசுடையதுளாயவன். கண்கைய ஐசுடமேலே அடக்கினென்னும் பிசாசைக்கெ ஸர்வேசுவரன்காணவாரே; “ஆதரவையுக்காதான்” இப்பாதி. பிரமணம். அயனுக்கு ஆகனும், (க) “புதுபுது புதுபுதுபுது” என்றபடியே இப்பாதுள்ளசர்க்குப் சிறியபாதுபாதுபாதுபாது இவ்வாறு (அ)வகைக்கொண்டிருப்பின அதிப்படுத்தாமோ. தன் ஸர்வேசுவரன்காணவாரே தான் பரிச்சேயத்திற்கு நித்திரையெழுதி அப்பரிச்சேயனவனைப் பரி திக்கப்போமோ. “கருக்கமலத்தின்னிருந்தும் என்னவான் கண்ணைக் கருக்கமலத்தின்னே என்னக்கடவதிறே. உண்ணைக்காண்பான். (உ) “பதிசேயவெய்வியுடைய” எ ன்படியே உன்ருணைக்காலிலே பொன்றை அயதிகையாட்டாத வுண்ணைக்காணகக்காக. ஸாடுரிசன் சித்தபாதுபவப்பண்ணுதில்துளும் எண்ணைக்காணவாரே உண்ணை. (ங) “சுயேவாபதிசேயாதே” என்னக்கடவதிறே. பிதாஸதியவொண்ணுதவனவே வந்தியே க ளும் உண்ணை பெண்ணைக்காணவொண்ணுதவனவே. “தனக்கும் தன் தன்மையதிலுள்ள என்னக்கடவதிறே. காண்பான். காணப்பெற்றும் பிண்ணையென்று பாதிரித்தாதி

(க) “பாதிரித்த பாதிரித்தாணவன்” (உ) “பதிசேயவெய்வியுடைய” (ங) “வந்தியேவந்தியே”

பாற்பத்தாததாய்பாட்டு. வளவெழுந்த. சிகமத்தில் குலவையாடிக் கதைப் பேசு
குருப்பிராசா, தம்முடைய பாதித்தகதைப் பேசுகின்றபடியைச் சொல்லிப் பெரியபெரு
மாறையா பரிசீலித தமக்குப்போலுமென்று முடிக்கிறார்.

மு.—வளவெழுந்த வளவாட மதுரைமா ககர்த்தன்னுள்
கவனமால் யாண்கொன்ற கண்ணனை யங்கமனின்
தவ்வைத் தோண்டிய தோல்சீர்த் தோண்டாடிப்பொடிபெயர்
நீரையுள் கவிதைபெறு மெப்பினர் கிளியவாறே. சேரி.

தோண்டாடிப் பொடியுழவன் திருவடிகளே சரணம்.
திருமாவேலி முற்றிற்று.

ப.—வரம் எழும்—அழகுமிக்கொப்பதாய், தவளம்—மிகவும் வெள்ளையாக
நாடம்—மாடக்களைபுகடத்தான, மதுரைமா ககர்த்தன்னுள்—பூரிமதுரைகாரத்திலே, க
வம்—கவனங்கொண்டிருப்பதாய், மாஸ்—பெருத்திருந்துள்ள, யாண்கொன்ற—குலவ
யிடமென்கிற யானையை சீராடித்த, கண்ணனை—ஆச்சித வுன்பகூழ், அரங்கம்—கோயிலி
யான்கொண்டிருப்பதாய், மாவே—ஆச்சிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தானவனை, துண்ட
தோண்டாய்—திருத்தாயுயாழ்வார்க்கு அருளமசெய்து போருமலாரை, தோல் சீர்—ஸ்
பாசிகமான பவச்சேஷத்தவத்தில் எம்பெயிலே சிந்தவான, தோண்டாடிப்பொடி—
தொண்டாடிப்பொடி. யாழ்வார், சொல்—அருவிச்செய்த திருமாவேலியைப் பார்த்தம், இளை
சுத்தத்தில் இளைபதாய், புன்கவிதைபெறும்—கவிதவத்தில் குற்றமுடையதான இருந்தா
எம்பெயர்க்கு—எனக்கு உபகாரமான பெரியபெருமாளார்க்கு, இனிப ஆறே—இனிதா
தபடியெய்வென்று அபெய்கிறார். [இப்பாடல் முற்றும், அறுசீர்க்கழிநெடுமடி ஆச்சியிலிருத்த

வ்வா. வளவெழுந்தவளவாட. அழகுமிக்கொப்பதாய் வெள்ளையானே செய்த
போலே அறிதவளமான மாடக்களைபுகடத்தாபிருக்கை. திருவடிகரித்தவன்று கோ
கப்பெருத இழவுதிருகிறார். கிழவருக்காகக் கம்மன் கோடித்தபடியைச் சொல்லிற்று
மாம். வளம் - அழகு. எழுச்சி - மிகுதி. மதுரைமா ககர்த்தன்னுள். பாதமத்தில் வ
காச்சமாய், பின்பு பூரி சந்திராழ்வான் படைப்பிசெய்து, பின்பு கர்ஷணன் திருவவ
சம் பண்ணுதவையாதுவான பெருமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பவத்தவம்பர்
மாறாத தேவையாகவானே வளகுத்தவ ககர்த்தாடும் இது வயவர்த்தம். கவனமால்
கொன்ற கண்ணனை. கவனங்கொண்டிருப்பதாய் பெருத்திருந்துள்ள ஆணையைக்கொ
கர்ஷணன். 3. “கவனம்” என்று பாடலானபோது, “கவனம்” என்று - ஒரு
வத்தில் பெருத்த ஆணையென்றபடி. மேற “ஆண்க்கன்றருகியிருந்த” என்றார்; இ
“ஆண்கொன்ற” என்றார்; இத்தாம் - (க) “கவனம் ௧௦௦௪. ௧௦௪. ௧௦௪” என்றதழிந்த
முற்குள்ளார்மிகோ திகழைப்போக்கித் தன்ன அறுபயிப்பித்தாய்போலே, இவ் தம்மு
அறுபத்தககளைப்போக்கித் தம்மை அறுபயிப்பித்தபடி. திருவடிகரித்தவன்று ஒளித்
பாணவிலே கண்ணாவந்த வினோதியை வழியச்செய்த ஏற்றத்தை அறுபயித்த
நிலைமாவே. அவதாரத்தாக்குப் பின்பாடான தம்முடைய வினோதியைப்போக்கித் கோ
வையத்தாய்த்து. மாவே. ஆச்சிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தானவனை. வினோதியி
றும் தத்தவருமான் வ்வாறுபவமும் தம்பெருகிருக்கை.

3 இத்தபாடம் எதுகைக்குச்செரும். (க) “தேவநாம தாநவநாஞ்ச”
(௧௦௬.)

எப்பத்தொண்டைய திருத்தமுதாபுதலாகக் கடினமென்புமவர் - புருஷர்த்தத்தில்
 டிசை வித்தவர். இதுதான். எல்லாநவர்களுக்கெல்லாம் அடிமைப்பெய்தபடியா
 "தாபத்தொண்டைய" என்னவானே - அபசாரம்மட்டாத கைக்கல்பமென்கை.
 பொத்தனாபதும் கூடையுப்பெயிந்து தோன்றியதோன் தொண்டாடிப்பொடி
 உவதிதே. நேஷ்டி. எல்லாபயிதான பகவத்கேஷத்தின் வினாவினா
 உதாரணகைக்கல்பத்தினுடைய மேலெல்லா எல்லாநவகைக்கல்பமிதே. தொண்
 டிதோல். இத்தால் - தொண்டாடிப் பொடிபெய்து பொடிபெய்தவன். இவரு
 கைக்கல்பதன்மையுடைய கிருபகம்: "அடிப்பொடி." என்னவானே - "தொ
 ண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடிகையன்" என்றப்பொடி கிருத்தொகைப்
 பையுக்கவிதைபெயும். சப்தத்தினையையும், கைக்கல்பத்தில் குற்றமுமுண்ட
 இனசாய்ப் புல்லிபகையிலையென்கை.

பிராந்தினியவாதே. எப்பிராந்தி கெரிதாபிருக்குமிதே. (க) "கிஞ்சிதபுருஷம்
 எந்திபடியே பெரியபெருமான் இத்தையுக்கல்படி பெய்சென்கிருன். பானுத
 முகைசெல்லு தமப்பருக்கு இனிதாபிருக்குமிதே. (உ) "புருஷபுருஷாதி
 யிசை" எந்திபடியே இவ்வுகப்புத்தானே புருஷர்த்தம். இவன் உத்த
 ரவத - அவன்புத்திக்கு கைதொடுமையானகை. இப்பர்த்தம் கற்றுக்கு பாய்
 தாழித்த - இவ்வுகப்புத்தானே அவர்களுக்கு பாயானகையானே. இவ்வாழ்
 ர்தாப்பொலே இப்பர்த்தம்சுற்றுகையும் பெரியபெருமான் உகத்தருகுகையானகை.
 "புருஷபுருஷதொண்ட" என்ற புருஷமையான கற்றுருடைய பையப்பொலேயா
 ர்த்தம் கற்றுருடைய பையும். 90.

பெரியவகைக்கல்பினை திருவடிகளே சாணம்.

திருமாலு வாய்க்காறம் வாய்ப்புணம்.

திருமாலு வாய்க்கதி.

சுருத்தியான திருமாலுசுருத்தத்தாலே பாயுதிருத்தத்திலே கைகைத்தே
 - முத்தப்பாட்டில்; அதுதான் உவாயுதலே பாயுதம் வேண்டேனென்றார்.
 பாட்டில்; அத்தொடு கிரோதத்தும் எல்லாநவமும் வேண்டேனென்றார் - முத்தப்பா
 பாயுதகைக்கல்பம் திருமாலுசுருத்த. அதுதொண்டாபிருக்க இவ்விருத்த
 "என்றார் - கைக்கல்பாட்டில்; அத்தொண்டாபிருக்க அதுதொண்டான பாயுத
 சப்தத்தவன் அவிசேஷத்துசென்றார் - கைக்கல்பாட்டில்; பையுதலின் கிரோதத்த
 "என்றார் - அதுபாட்டில். முத்தபுருஷகை பாயுதிருத்தபுருஷபுருஷகை கிரு
 தலையிலுதலைய உபதேசித்தார் - அதுபாட்டில்; இதுகேட்டால் பொருதல்கள்
 "என்றார் - எட்டாப்பாட்டில்; இதுகைக்கல்பத்தில் குறித்து, எல்லாநவ கைக்கல்ப
 கைகைக்கல்பம் - ஒன்பதாப்பாட்டில்; கிருபாட்டில் உதவுமடிய கோடுகிலே என்

"கெய்துபுட்புதலையான" (உ) "பாணர்ஷாயிபுலையானதலையிசை"
) "பிரிபதேவததன்மையு"

பேருளான் பெருந்தேவிய்தாயார் திருவடிகளேசனம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசனம்.

பிள்ளையலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாதம்.

அவதாரிகை.— தமேவ மத்வேத்பாதி. இச்சோகத்தில் * செய்யும் பகர்துளபத் தொழில்மாயினவ எப்போதும்செய்தபேருளாய், விசேஷித்து *செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாயையும் போத சோகத்தையன் கழந்தனியுமவரான தொண்டாடிப் பொடிபாழ்வான ஸ்தம்பமியாதம் பண்ணும்படி சொல்லுறது. “ திருமாவை ” என்ற திறப்பொத்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளி பெருச்செய்யும், “ பூரவொய்யிசெய்யொ டுது தவந்திரோடி ” [“ பார்போதினெம் யோகத்த னுலக்திமாவாம் ”] என்று சொல் மாவையனிறே சொல்லுறது. இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியருளாய்த்திருப்பது.

திருமாவையன்டன் அருளிச்செய்தது.

தடுக்கிறபாவவாசனாடுகென நடுபொய்யாடுகெனவருளியது |

பூரவொய்யிசெய்யொ டுது தவந்திரோடி மருளியெண்ணுமவையனெனவென

[தமேவமத்வா பாவாஸுதேவம் நக்கேசயம் ஸதுவதர் தவாயம் |

பார்போதினெம் யோகத்த னுலக்திமாவாம் பத்தாக்கிரீஸுணும் பவந்தமிழே.]

ப த வு ர .

வயி—யாவதொருவர்,

நாடுவாயி—நாடுகளைப்போல்

அருளியது—பூதிக்கத்தருந்தவாய்

நடுபொய்யு—திருவாய்க்கத்தவையினால்

பள்ளிகொள்ளுமவரான பெரிய
பெருமானை

அது—அப்படிப்பட்ட

பாவவாசனாடுகென—பாவாஸுதேவ
ராகவே

சீதா—பாதிபத்தியவள்ளி,

பூரவொய்யிசெய்யொ— திருப்பள்ளி உணர்
த்துமதான

வருத்திரோடி—பாமாயினவ

அது—அருளிச்செய்தாரோ,

(அ) (அப்படிப்பட்ட)

மாவையு—திருவாய்க்கதிருவாயினான

மருளியெண்ணு— தொண்டாடிப்
பொடிபாழ்வான

பார்போ—துதித்துத்தொழுதிருந்.

[illegible]

[illegible]

பாதித்த ப்பந்தமிதே; ஆகையால் “வாலிபேரடி” [“வாலிபேரடி” என்றத்திலே இரண்டும் அந்தப்பூதம். “வாலிபேரடி” [“பகவந்தம்”] என்ற பாலே — இரண்டிலேச் சொல்லி, இரண்டிலும் தனியேஷ்டவென்றது தோற்ற “வாலிபேரடி” [“பகவந்தம்”] என்றதே. அவரும் “அடியார். கடைபடுத்தப்” என்றும், “தாண்டிதொண்டாய் தொண்டித் தொண்டாடிப்பொடி. என்றுமிதே தனிக்கட்டித்த. “தொண்டியொத்த துளபமும் கூடையும்கொண்டித் தோண்டிய தோண்டாடிப்பொடி.” என்றாகையாலே திருப்பள்ளி யுணர்ந்தி, * குட்டுகே மூலியிற் பாலே-பகவதமுதேவரான தோண்டிய பகவதமகம்மந்ததை பார்த்தித்தாய். அவர்; “வாலிபே” [“கடே”] என்று — இதில் அவர்விஷயத்தில் வாலிகையி லுபயைக்கப்பட்டதே சொல்லித் தனிக்கட்டித்தே.

அ.—மண்டல்குடியித்யாதி. சேஷத்வ மீமாயியான தொண்டாடிப்பொடியா, வர் திருவலகா வதம் * மிக்கவேதியாலே அதுணர்ந்தகப்படுமென்றதே.

(திருவாக்கப் பெருமானையார் அருளிச்செய்தது.)

திருவிக்கப்பேரினை வெண்பா.

அ.—மண்டல்குடியென்ப மாமறையோர் மன்னியேர்த்

தொண்டாடிப்பொடி. தொன்னகம் — வண்ண

திணர்த்தவயல் தேன்னரங்கத் தம்மாணப் பள்ளி

உணர்ந்தும் பிராணுதித்த லு. க.

ப.—வண்ண—வண்ணமெனவைய, தினர்த்த—தெருவிப்படித்திருந்துள்ள, வயல் சொல்லுவாய்ப்பையுடைத்தாய், தென்—அழகுமிக்கிருந்துள்ள, அங்கத்தே—திருவால்க ளில் திருக்களவளர்த்திருநிறை, அம்மாண—பெரியபெருமானே, பள்ளி உணர்ந்தும்—திரு பள்ளி யுணர்ந்தும்வராய், பிராண—பாமோபகாரகாய், தொண்டாடிப்பொடி.—‘பக்தாவக் கோண’ என்றும் திருநாமத்தையுடையான ஆழ்வார், உதித்த வர்—திருவலகரித்த இ டையோர்—மிக்கவேதியர்கள், மன்னிய—பொருத்தவர்திருக்கைக்கோன டையோர்—மண்டல்குடி—‘மண்டல்குடி’ என்ற, தொல் நகம்—பகடி யோர்—பாமோபகாரகாய் பெரியோர் பணிப்பர்கள்.

மாமறையோர் - வண்ணதிணர்த்தவயல் தேன்னரங்கத் தம்மாணப் பள்ளியுண ர்தொண்டாடிப்பொடி. — உதித்தவர் — தொண்டாமண — மண்டல்குடியென்ப குடிய்குடி, புள்ளப்பூதக்குடி” என்று உகத்தருளின திண்களைச் சொ ள்கும் “மண்டல்குடியென்ப மாமறையோர்” என்றதே. இ டையாலே மண்டல்குடியைச் சொல்லுமண்களும் மாமறையோராய்த் த மிக்கவேதியர் தேத்தி டப்பெருமான தனியவையத்தை அறிந்தவர்கள்; அதுதா. தொண்டாடிப்பொடி. தொன்னகம் - பழையதாய்ப் போருநிற நகா நகரங்கரிமையிதே கல்வயல்துக்களுண்டாயது; “கல்லார் கவிஞருகர்” என்றுயா போனே. இது பகவானைக்கு தோதுசொல்லுநிறை-வண்ணதிணரித்த இத்தாயியால். வ

சென் நெருங்கின வயலையுடைய. “வயலுவிசீர்தன கரும்பினம்” என்றருளிச்செய்தா
 ரிதே. [“பூஞ்சுவனைப்போதில் பொலிவன்கென்படுப்ப.”] இப்படி நீர்ப்பூவினே வன்
 கள் நெருங்கின வயல்ருழந்த கோயிலுக்கு சிர்வாறுகாண பெயிப்பெருமாலை. வண்டினை
 ித்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மாளைப்பவ்ளி யுணர்த்தும் என்றையாலே - “வயலுவிசீர்தன
 கரும்பினம்” இப்பாதிப்படியே; “ஹோஸீஸ-ஆஸூஸா” [“மல்கூரினாய்தப்பர்கா”]
 றன்று பூக்களிலே கண்டபடுத்த வன்கென் உணர்த்தன. ஸ்ரீரங்கையடியார் ஸ்தவத்தபதத்
 திலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸ்ரீரங்காஜபர்வத்தை, “அரங்கத்தம்மாபவ்ளி யெழுந்தரு
 ளாயே” என்று * பள்ளி யுணர்த்தும்பின் திருப்பவ்ளியுணர்த்தி, பின்புள்ளார்க்கும்
 லீப்பத்தத்தை யுண்டாக்கி உபகரித்தருளினவர். உதித்தனூர். * அந்நிள மணிசெக்கு * அநி
 ளதனவறியித்து அஜ்ஞாநாதநப் போக்குகக்காணப்பத்து — இவர் அங்கூரிலே உதித்
 தது. “கதிரவன் குளநிறைசெங்கம் வந்தனைத்தான் களவிறுக்கிறது” என்னும்படியா
 றப்பத்து ஆந்தாமாண அந்தகாநாதநப் போக்கிறது. * ஆகையால், தொண்டாடிப்பொடி.
 நொன்னகம் மண்டவ்ருடி.யென்பர்.

தனியன் வ்யாக்யாசம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீயந்திரவடிகளே சாணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

பெரியவாச்சார் பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

அ. இவ்வாழ்வார்திருமுதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேகஞ்சார்வ, தேஜஸ்திஸ் ஆத்யபுத்திநையப்பண்ணி, தததுபந்நிகளான சப்தாதிரிஷயக்களிலே மண்டி, நய்மோடு சேர்ந்தானாயும் தத்ஸ்வராவாக்ஷிப் போராபிந்த, “மாதாரக்யந்கனென்னும் ஸ்வரூபுப்பட்டமுத்துவேளைப், போதசே யென்று சொல்லிப் புந்நிபிற் புருந்து தன்பா லாதாம் பெருகவவந்த வழகன்” என்நொபடியே - பெரியபெருமான் தாம் கிந்தேனுள் க்ரம்பாலே தன்வகுவருகைக்காட்டி, விஷயந்தா ப்ராவணப்பந்தை மாற்றி, ஸ்வரூபானு ரூபமா தத் தன்பக்கலிலே அபிவிஸேசத்தைப் பிறப்பிச்சு, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைக்கர் பந்தைப் பாசித்தக்கொண்டு, பெரியபெருமான் திருவடிக்கிலே சென்றவிடத்திலே, திருக் கண்களாலே குளிரகோக்குதல், கைகபிட்டடி அணைத்தல், ரூசலப்ரச்சம் பண்ணுதல்-
“விரிவாய்மெய் பூகிதூட்டாதி” [“சொன்னேவோ பாவிக்ரந்தனாதி”] என்நொபடியே, ௪ ரூட்டுகண்மகனைகளை சொன வறவித்தல் செய்வாதே பன்னிக்கொண்டருளிஞர் பெரிய பெருமான்;

அதற்கு ரிபந்தம் அநாதாமென்ன வெண்ணுது-ப்ரீதிபூதாரகையாலே; உண்டத ரூபமயாலேயாதல் தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவெண்ணுது-சந்தஸ்த்வமானகையாலே; பின்பு இதற்கு ரிபந்தா மென்னென்னிஸ்; “ஆதனல் பிறவிவேண்டேன்” என்னும்படி பாக்நி ஸம்பந்தம் அபாப்தமென்னும்படியான இரூபாவிசேஷத்தை யுடைமயானபடியைய யும், “போனகஞ்செய்த சேடத்தருவசேல் புனிதம்” என்னும்படி ததியசேஷத்தவப்பந்த மாக ஸ்வரூபயாதாத்தம்பஞ்ஞாநம் பிறந்தபடியுடையும், “இச்சுவைவதவிர - அச்சுவைபெரி ஆம் வேண்டேன்” என்னும்படி பாக்நிபுருஷயாதாத்தம்பஞ்ஞாநம் பிறந்தபடியுடையும், “காலவித்புலனைவதது” என்னும்படி இந்தியங்களை ரிபயித்தபடியுடையும், “ருளித்து ருன்றனைபோம்புய் ரூபிகொளந்தனைமைதன்னை யொலித்திட்டேன்” என்னும்படி உபா

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

“எதாரிசெய்வாமை-தோ பராஜீயபூவா-பூதே” [“அநாதிமாயா ஸாட் தோ பதாஜீயிப்பாயுத்தே”] என்நொபடியே - அநாதிகளும் அஞ்ஞாதத்தாலே உறக்குமு இவரைப் பெரியபெருமான் தம்முடைய நிசவதிக க்ரம்பாலே உணர்ந்தியருள் உணர்ந்த பெரியபெருமானே ப்ராப்பயரும் ப்ராபகருமென்னுமிடம் “ஐம்புனைகத்தடக்கெக் காம்பநத தனை மொத்துள் கடைத்தலை யிருத்துவாரும் சோம்பனையுத்தி” என்று இவரைப்பிட்டு நினை யிடுகித்து, ப்ராபந்தத்தாலே ஈட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிவைத்து கிப்ப்பாராய், காணவளர்த்துள், அத்தலை வித்தலைவாய்ப் பெரிய பெருமானே யுணர்ந்தி அடிநாமசெய்ய பாசித்தொர்

(பெ.) பாக்தாக்களில் துவக்கற்றபடிதயையும், “உன்னுறமென்னுமாததன்னுள்பெய்யவென வந்துளின்தேன்” என்னும்படி உபாய யாதாத்மயத்துநாசம் பிறந்தபடியையு மதலாதித்து, “சோம்பலையுக்கற்றிபோதும்” என்னெற்படியே இவனாயிப்படிப் பெறுவோமென்ற பீரி பாக்தாத்தாலும், “சூகூ ௧௦௮௪௯-௧௦௮௪௯யுள்ளியுபு” [“ஆத்மநாம் லாஸுதே வாக்யம் கிர்தய”] என்னெற்படியே இவரைப் புகுகிறுத்தினை தன் கைபலத்தையு மதலாதித்து, “நாகமிசைத் துலிம்மாள்போறுமகென்மை என்னொடுக்க போகவேவான்” என்னெற்படியே - எம்மலையும இவரைப்போலே நம்பக்கலிலே பாவணாக்கும் கிரகேதோ! என்று ததெதாக்கி கிர்தயாக்கொண்டு பன்னிகொண்டருளினார்.

“மாதாச் சயற்கெனென்னும் வலையுப்பட்டு” என்னெற்படியே இத்தீயிவலையாக்க கைகழிந்தவன்று, “சுந்திரூபககாரை” [“அதிதாக்காதததாசு”] என்னெற்படியே உதங்காதிருந்த பெரிப்பெருமான், “அடியசோர்க்ககலாமை” என்னும்படி கைபுகுந்த மின்பு ககாச்சுத்தெட்டு மார்திலே கைவலத்து உதங்கப்புக்கார். “எம்மொர் காலசெய்யாதே பென்செய்வான் தோன்றினேனே” என்றிருக்கும்மலாக்கையிலே கைக்கப்பல்கையாலே, “உதிசூ ௧௧௪௪௧௦௮” [“உத்திசூ ௧௧௪௪௧௦௮”] “யசோபொயிசு” [“யமலா பொதிசு”] “உப்பகோமாளே புத்தகாதெழாந்திரம்” என்னுமாப்போலே “அத கத்தம்மா பன்னியெழுத்தருளையே” என்று திருப்பன்னியுணர்ந்தி, “உதக்கே நாமாட் செப்பிலாம்” என்னுப்போலே “தொண்டாடிப்பொடி பென்னுமடியனை பளியென்ற ருளியுன்னடிபார்க் காட்படுத்தாய்” என்று - தநிபாய்ந்தமாள கைக்கப்பல்தைக் கொண் டருள வேணுமென்று பார்த்துக்கொளாவிருக்கிறது.

திருப்பன்னியுணர்ந்துகைக்கு கிபத்த மென்னென்னிங்; “ஆம்பரிசுநிந்துகொண்டு” என்னெற்படியே-கைக்கப்பலாததம்மா மலியுபலகையாலே, “ககாமலயபுக்காரிபுக்காரி” “சூகூ ௧௧௪௪௧௦௮” [“அதநம்மாந்மகரிசுயாமி ஜாத்தலம்வலபதச்சுதே”] “ஒழியில் காலமெல்லாம் உடனும்மன்னி” என்னெற்படியே-லர்வதேச லர்வதா லர்வதலம்வலகையிலுள் லர்வலித கைக்கப்பல்தையும், பன்னுமிடத்தில் “தனக்கேபாக வெனக்கொள்ளுமிதே” என்று அலருகத்த கைக்கப்பலாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் “சூகூ ௧௧௪௪௧௦௮” [“கிரிபதாமிதி மாம்வத”] என்றும், “எனக்கேபாட்செய்” என்றும், “முகப்பிரககிப் பணிகொள்ளாய்” என்றும் செல்லுமிதெற்படியே - எவிக்கொன்னவேணுமென்றிருக்கும்மலா கையாலே, பாவதலாக்கககககசு கொல்லித் திருப்பன்னி புணர்ந்துருளும்.

திருமாளிலே திருப்பன்னியெழுச்சிக்கொளி பென்னென்னிங்; * அநாநிமயபா ஸுப்தகானலிலைபப் பெருமாளுணர்ந்திருள் அநிம்; இவ் தம்பக்கல் வபாமோறுத்தாலே

(ஜீ.) பாவப் பாவகக்களியென்னமவனே பென்றுதிருட்டால் பின்பு திருப்பன்னியுண ரும் படிதயையும், அழகேககக கிருக்கும்படிதயையும், அருகே திருமாளியெறித்து அருமை செய்யும்படியதயையும், மகேசுரித்து இவையே யாத்கையாய் செல்லுமித்தினையிதே, எய்ந்தி யாருக்கு “மாலிமலமுதலில்” என்னெற்பாட்டிலே இதுவேயிதே அதுணத்தாசம்; நம்மாழ வாரும், * காமேந்தககககககக புகுஷாத்தத்தினுடைய சாமவநியை கிவியிட்டு, அசுந தாம் * கொண்டபெண்டிலே காட்டுக்குவென்மம் துதிதருளியிச்செய்து, பின்பு “கிடத்த கலகிடத்தாய்” என்னெற்பாட்டிலே உணர்ந்தி - மெல்லும்படியுணமெய்யப்பாரித்தானிதே.

(பெ.)கூப்பதான அனாத திருப்பள்ளியுணர்ந்தனெழுந்தி-இதில்; “புன்கவிதையெதுமெப்போற்
 மெளிபவாதே” என்று - வாகி கைக்கப்பத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டபடி சொல்லிற்று -
 அந்நில்; “தொடையொத்ததனபழம் உடையுமெப்போலிந்து தோன்றியதோன் தொடர
 டுப்பொடியென்று மடிபடுவையெனென்றருளி” என்னையாலே-காலிகைக்கப்பத்தை இனி
 தாகக்கைக்கொண்டருள்வேணுமென்றது - இதில்; “எம்போர்க்கெளிபவாதே” என்று-
 பெரியபெருமானுக்கெளிதான கைக்கப்பத்தைப்பெற்றுமிருந்தி - அந்நில்; “அடியார்க்காட்
 படுத்தாய்” என்று - தடியருகத்த கைக்கப்பத்தையபேசுமிருந்தி - இதில், அதில் - பெரிய
 பெருமானுடைய கச்சி பவித்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - இவருடைய கச்சி பவித்தபடி
 சொல்லுகிறது. “எளிபதோருளுமன்றேயென்றித்த” என்று-தம்மை விஷயிக்கிக்
 வேணுமென்றி - அந்நில்; “அவர்க்கு நானோலக்கமருள்” என்று-பாஸம் தந்தியை ஆசா
 லிக்கும்படி பாசத்தெந்தபடி சொல்லுகிறது - இதில்.

அ. முதற்பாட்டி. கதிரவளித்தாதி. ஆதித்யனுளவன் தன் ஸ்வரூபமிதிக்காவ
 விளக்கப்பவ்ந்து தோற்றினான்; அவனைக் குசலபச்சம் பண்ணவேண்டாவோவென்றிருந்தி.
 “செய்யவதிதோன் விளக்காக” என்றாதிதே.

நாட்டையெல்லாமெழுப்புகிற ஆதித்யனுதித்தால் எவ்வளவுதித்தியனுதிக்கவேண்டா
 வே, பாற்றமான அந்தராமதே அவனுலே போக்கலாவது, ஆந்தரமான அந்தராமன்
 போக்கும்போது தேவரீருணர்ந்தருளவேண்டாவோ. ஆதித்யன் உதயபர்வதத்தை வந்த
 விளையாடின்றான், இருந்தேவாடின்றது, ஸமாராதோபகரணமான திருப்படித்தாமங்கள் விச
 விதமாகாடின்றான், ஆராத்ய தேவரீரென்று ஆரதிப்பாசெல்லாம் தந்தாம் பரிசாக்களோடே
 ஸந்தரங்கள், இத்தையெல்லாமைய தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம்
 யண்ணியருள்வேணுமென்றிருந்தி. ௨..

(ஜீ.) வித்தியாதித்யம், “செவனவருவா-புரோகாரி வகும. பூவஜிபூபூபூமெ
 ‘உதித்தருவாரூஉரு கருயுமெடுகெய்க்கித’ ” [செவனவாண-பாஜாராமபூர்வஸந்தர
 ஸ்வரத்ததே (உத்தித்தாராசார்த்தவ கத்தந்தம் கைவமாந்நிகம்)] என்றானிதே; அப்
 படியே இவரும் பெரியபெருமான் உணர்ந்தருளும்போதை வழருகண்டு அடிமைசெய்யவருகைப்
 பட்டித்திருப்பள்ளி யுணர்ந்தனெழுந்தி.

ஆதித்யன் உதயகிரியிலேவந்து தோற்றினான், திருவாராதத்துக்கு எழுந்தெமான
 னகதேவபகனான்குண்கொண்டு துர்மாவிகளான தேவஜாதிகளும், சாஜாக்களும், பக்கர
 மகாராய் திருக்கண்ணோக்காகத் தெற்குமிக்கே பரதமகடாக்ஷத்துக்காக “நான் முற்பட்
 டேன், நான்முற்பட்டேன்” என்று முந்தோவிக்கொண்டவென்று தின்றார்கள்; ஸர்வாக்கார
 ஸ்ரீபுரபியாய் ஆத்திராத்தலாய் ஸர்வஸமாச்சலவியாசன தேவரீர் அடியேனுக்காக உண
 ர்த்தருவிசர்சென்றதத்தத அருபேறுக்குத்தத்தருளி திருப்பள்ளியுணர்ந்து அடியோல்கைய
 மைகொண்டருளவேணுமென்றிருந்தி. பாவஜாக்காட்டி ஜீவமம் வேண்டவானாப்போ
 ளாதபாசன தேவஜாதியை முன்னிடமிக்கொண்டு ஸ்வப்பாபோஜாதத்தை அபேசுமிருந்தி.

அ. முதற்பாட்டி. — “யவ்யாவகாராருவாணி கிஷயிவி கி செவனவா
 [“யவ்யாவதாரூபணி கமய்யத்திவிசெவனகை”] என்னும்படியே-ஆராதகாரன தேவஜ
 திகள் அவஸாராதிசுராய் வந்துமின்றார்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள் வேணுமென்றிருந்தி

மூ.—கதிரவன் குணநிலைச் சிகரம் வந்தனென்றால் கனவிருகன்றது காவியம்பொழுதல் மதுவிரிந் தொழுகின மமலவரெல்லாம் வானவரசர்கள் வந்துவந்தீன்று.

எதிர்நிலை நிறைந்தவர் சிவரெனும் புருந்த இருக்காரிநீட்டமும் பிடிபொழேறாகம் அநீர்தலி வலியுடல்போன்றதுதெனும் அறங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாலே. க.

ப.—க. கதிரவன்—ஸ—இர்ப்பகுளவன், குணநிலை—கிழக்குநிலையே, சிகரம்—உதய விரியிலே, வந்து அந்தந்தான்—வந்துவந்து; கன இருள்—நாடிரியில் மிக்கிருந்த இரு ளானது, அகன்றது—ஸவரஸாபகப்போயிற்று; (திருவாரா தகம்செய்கைக்கு உத்யோகிக்கக் கடவ,) அம்—அமுதிய, காவியம்பொழுது ஆய்—உதயகாலம்தர, மா—பெரிய, மகர் எம் லாம்—புஷ்பங்களெல்லாம், விரிந்த—விசாரிதமாய், மது ஒழுமின—தேனலென்றமிடாநின் தன்; வானவ்—துர்மாதேவரான தேவர்களும், அரசர்கள்—ராஜாக்களும், வந்து வந்து— ஒருவர்க்கொருவர் முந்தோலிவந்து, ஈண்டி—திரும்பி, எதிர்நிலை—திருக்கண்ணோக்கான தெற்குநிலையே, நிறைந்தவர்—நிறைந்தவரின்மூல்கள்; இவரோடும் புருந்த—இவர்களுடே லந்த (இலக்கன் லாடாபகாபிய,) இரு கவிது ஈட்டமும்—பெரிய ஆண்பாணத் திரங்களும், பிடியோடு—பெண்பாணத் திரங்களும், முரசும்—பேரிகளும், அநிந்தலில்—சபதிலமும் போது, எங்கும்—எல்லாவிடங்களிலும், அலை—அலையெழியாநின்ற, கடல்போன்றது— ஸமுத்திரகோஷத்தை ஒத்திருந்தது; (ஆதலால்,) அறங்கத்தம்மா—உ திருவரசர்க்கெல் லவரான தேவரீர், பள்ளி எழுந்தருளாய்—திருப்பல்லி யுணர்ந்தருளி கடாவித்தருள வேணு மென்கிறார்.

(பெ) ஸ்யா. கதிரவன் குணநிலைச் சிகரம் வந்தனென்றான். கண்வளர்ந்தருளிய தேவரீர் க்குப் பார்த்தாலத்திலே ஸந்தபாதிபன்னாந்தி வருவாபகப்போலே, திரகாணவன் தன் கிணங்கலெல்லாவற்றோடும் கீழ்நிலையில் உதயவிரியை வந்தனெனப் பின்னான்.

“கதிரவனாவர் கைநிலைகாட்டினர்” “நானந்தமகாக் கனவிக்ந்து” என்று— தேவரீருடையார் அக்கிரா திகதியே போய்ப்போது, ஆதிவாழ்வித் தந்தாய்பதங்கள் கிலைநிற் றகக்காக, தேவருடையார்க்குத்தாக்கொடுத்த கிணக்குடையாரோபாதி வருந்த விஷயத் தில் கெடுகிக்கிரிபாதிசார்க்காரிதே. கண்வளர்ந்தருளியதேவரீர் திருப்பல்லியுணர்ந்தருளாது தெப்போதோலென்று அலவாபாதிதேனும், “கிடுகெடுகெடுகெடுகெடு” [“பிடுகெடுதேதி னைவிப்பீ”] என்றபடியே கிழ்நிலை நுதல்கிலிரியே வந்து நோன்றிதுன். குன்றத் திட்டலிளக்காக உதயாவதத்தினருகே வலையும சோலைவயும கண்வளர்ந்தருளியபடி யாயும் கள்ளகையிலுண்டான ஆகைப்பாடுதோன்ற வந்து கொடுக்கினான்.

கனவிருகன்றது. ஆதிநயன் வரவுக்குத் தக்கபடியே—செறிந்திருக்கானது குறைய வாக்நின்று. “இருள்வீழ்நிறுத்தது பார்முழுதும்” என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞானை பங் கித்த வந்தீவர் குறம்பு செய்முமாப்போலே வானவரெல்லாம்பல்கணிந்து. மதிப்பான ராஜா ஸபரிசாரிய எதித்தவிட்டவாதே ஒருபயணம் குறையவாக்குமாப்போலே இருட்டில் ஒருபய னம் குறையவாக்நின்று. காவியம்பொழுதாய் மதுவிரிந் தொழுகின மமலவரெல்லாம். இருட்டிப் போய் கிந்தவளவிலே, “சூரேஷா” “மகாசூரேஷா” [“பார்த்தமே முறையித்தே

(இ) ஸ்யா. கதிரவனிடையாதி. தந்துடைய ஆயிரம் கிணங்கலாயும் இவ்நிலைந்தகாற் றதை நீக்கி வெளிச்செயிப்பவாய் பண்ணவால் ஆதிநயனவன், கிழக்கிலே உதயவிரியிலே வந்து வளங்கருளான்.

(பெ) சோத்தாய்"] "செற்றஞ்செய்யவே" என்னிறப்படியே ஸமஸாதரோபியாக்மமான அழகியகாமாய், அக்காலத்திலே, தேசாதராய்போன பந்துக்கள் வராதின்றார்கள் என்று அறிந்தவாதே ஸ்வதேசத்திலிருந்து பந்துக்கள் முகமலருமாப்போலே, இவ்வெவரீர் கொழந்து தாமதப்படுத்தின வந்தனாவும்படிவான காலவண்ணிமைவாலே பூக்கள் கம்பிதம் பள்ளின வாதே, பூக்கவினுடைய செறிவுநெடுகித் தா(வி ரு)க்களாலே பூயில் தேக்களையே ஒழுக்கா நின்றன. மாமலர் - பெரியமலர். "மாமலசெல்லம்" என்னகையாலே — புஷ்பஜாதிக் கெல்லா முயலசுண்ணம். மதுவிரிந்தோழுகினை - மதுவெண்ணமிடாநின்றது. வாணவரித்யாதி. ஆராதகரான தேவர்களும் ராஜாக்களும் தந்தாம் பதப்பம்சம் வராமலக்கு இதுவே பாதகர யாவும் ஆரத்யரான தேவரீரைத் திருவடித் தொழுக்கவினுண்டான த்வளையாலே முற்பட்டார் முற்பட்டபடி ஒருவரிருவராய் வந்து திரும்பி திருக்களென்கும் நிறையப் புருந்தார்கள். திருக்களென்கிறதும் அல்லாத திருக்களென்கும் நிறந்தார்கள் என்னவகும்; தேவரிருடைய பரிசாமென்றில் இவ்வளவே சிருக்கவேண்டாவோ. இவ்வோடும்த்யாதி. இவர் கருடனே வந்த பெரிய பாணத்திரைகளும் இனம்பிரியாத பேசுடகளும். ஸ்ரீசங்கமிதே. வாத்யகோஷங்களும், இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குதே முழங்கமானது, உதங்குமிதென்றே களை பொருவனகனாலே பெழப்புமாப்போலே வாத்யகோஷக்கனாலே திருப்புள்ளியுணரும்படி. அறிந்திலி. இப்படி கோஷிக்கலில். "ருமிதானேசகிழவொளி" என்று மாப்போலே இந்த ஸமுதாயகோஷமானது சந்திரோதயத்தில் எடப்போலே விளங்குதது, * பெரும்புறக்கடலானதேவரீர் உணர்வெண்டாவோ? உபயபியுதிபுத்தரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளி, இவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொண்டருள வேணுமென்று கருத்து. ௬.

௬. இரண்டாம்பாட்டு. கோழங்கோடித்யாதி. முள்ளியின் பரிமாணத்தை முகந்து கொண்டு சீழ்காந்துவந்தது, தாமதப்பயில் மெத்தாந்குவித ஓடிவல மிதாங்கனும்

(தீ) அவனுக்கடுத்தப்போலே கோயிலாய்த்துக் கணமும்; திருவடிகளும் அத்திக்கிலே யாகப் பெற்றது; அடியினும் முடியினும் ஆயித்யங்கள் வந்து விந்த ருமேவெடந்து கண்வளர்ந்தருளும்தென்? * கதிராவிரியிசி கலந்தெறித்தாலெத்த நீள்முடியிதே. "மிக்க செஞ்சுடர்ப்பரிதி" என்னக்கடலிதே. கணவிகுளகன்றது. சாதிரியில் மிக்க இருளானது ஸுவலகாமாகப்போய்த்து. காலியும்பொழுதாய். ஆராதகர் ஆராதகர்த்தவாக உத்யோகெக்கடல காலமாய்த்து. மதுவிரிந்தோழுகினை மாமலரெல்லம். உத்யபலயாக ஆராதரோப கணமான புஷ்பங்கள் கிகழிதமாய் மதுவெண்ணமிடா நின்றன.

வாணவரித்யாதி. தர்மாரிகரான தேவர்களும், ராஜாக்களும், பாதகரிமாநராய், தந்தாமுடைய பாணத்திற்கும் ஆபரணத்திற்கு முடவாக ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோவித் திரண்டார்கள். எளித்தினைத்யாதி. திருக்களென்களான நெற்றுகித்திலே விவரமாய் புருந்து நின்றார்கள். இவ்வோடும் புருந்த இய்யாதி. இவர்களேதும் வாதகரக்களானகலியுடனும் மிகுளும் முரணிடைய த்வலிகளுமாய்த் திரும்பி நெருப்பிவின்று த்வலிக்கிற த்வலியானது அஃபெறிபாரிற்ற ஸமுதாத்திற்க்கோஷம்போலே எங்கும் கோஷியாரின்றது. ஆய் கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உபயபியுதிசாததம் தேவரீர் * செங்கோலுடைய திருவாக்கக் செவ்வருளான தேவரீர் அருங்ககியான அடியேனுக்காகத் திருப்பவ்வியுணர்ந்தருளி அடியமெகான்ருள வேணுமென்றார். ௭.

(36) கிளம்பிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்தராவழுவானுடைய விரோதியை வறுக்க அவராகியவன் தன் குலமவந்து சாதித்தருளின தேவரீர் கண்டவனத்தருளுவிறதென்?, திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளினென்று.

மூ.—கொழங்கொடி முஸ்லியின் கொழுவானுடைய கந்ததருணதீசை மாருதமிதுவோ எழுவது மலரணைப் பள்ளிகொள்ளன்மம் ஈண்டி ஈண்டி நயிக்குச்சிறுத்தி விழுவிய முத்தியின் பிவம்புரை பேழ்வாய் வெள்ளையிறுவதன் விடத்தினுக் கெண்பி அழங்கிய வானியி னகுத்துக் கெடுத்த அங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உ.

ப-ரை.— குணதிசைமாருதம்—விடியற்காலமுண்ட, கொழு—செழுமையாகிய, கொடி—கொடியையுடையதான, முஸ்லியின்—முஸ்லியினுடைய, கொழுவான்—அழுவிய மலரின் பரிமாணத்தை, அணயி—அடையுமுகொண்டு, கூர்ந்தது—விஞ்சிற்று; மலர் அணை—தாமரைப்பூவாகிய பரிமாணமே, பள்ளிகொள்—உறங்குற, அன்னம்—நுழைவிதாவக ணானமை, ஈன்—மழைபொலே சொலிதெ, பள்ளிகொள்—பலிபாலேகொள், தம்—தங்க குறைய, இரு—அழகிய, செரு—இறகுதீசை, உதறி—உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன—உறக் கம் விட்டெழுந்தன; விழுவிய—விழுவின், முத்தியின்—முத்தியினுடைய, பிவம்புரை—பிவம்புரைத்தையொத்த, பேழ்வாய்—பெரியவாயினுள்ள, வெள் எய்த உற—வெளுத்த கோரைப்பற்கள் ஈன்ற, அதன்—அம்முத்தியினுடைய, விடத்தினுக்கு—பள்ளியிலுந் துக்கு, அதுங்கி அழங்கிய—மிதவும் கோலப்பட்ட, ஆணியின்—ஸ்ரீ கஜேந்தராவழுவானுடைய, அரு அயர்—பெரிய அக்கத்தை, கெடுத்த—போக்கி, அங்கத்தம்மா பள்ளி பெழுந்தருளாயே—.

ஹா. கொழங்கொடியித்யாதி. ஸந்தத்தான முஸ்லியினுடைய ஸந்தத்தான பூணையான. * அல்லியுந்தானம் அருமபுமான கந்தல்படாமே அருமிநியான மனத்தான ஸந்தக்கொண்டு, “புதுமாதமித்தான” என்னுமப்போலே நெடுநிலை காற்றானது, கூர்ந்தது—விஞ்சிற்று. கருணையாவது—மிருகை.

ஆதிபதனுக்கு நேரே உவான தாமரைப்பூவினுடைய கிடைமேயன்றியே கெள் தில் பூவானமுல்பூவும் கிடைத்தது, அந்நிமணத்தனக்கொண்டு தேவரீரைத் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளப்போலே வந்துகொடுகின்றது. “இதுவோ” என்றது—சாணக்கருக்கு அந் தாக்கரணவர்கன் வந்தவர்களைக்காட்டுமாப்போலே பாத்தருளினென்று. ஸ்பர்ச்சத்திய க்ரஹமன்னதை “இதுவோ” என்னையாலே—காற்றுக்கு ஸந்தததிதவம் தவிர்த்து கிள்குப்போலே மிகுந்தது. எழுந்தமலரணையித்யாதி. இக்காற்று கிளையாதே விடிந்த

(37) ௩. இரண்டாம்பாட்டு. பொதுவிடித்தமைக் கண்டவானான நேருத்தம் புழ்ப்பசா யினான அன்னக்கினுடைய பரபோதமு முண்டாயிற்று; ஆச்சிதலத்தானான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருள வேணுமென்று.

ஹா. கொழங்கொடியித்யாதி. சந்ததையுடையதான முஸ்லிச்செய்வி மலரின் பரிமாணத்தை யோர்ந்துகொண்டு விடுகாற்றானது “கீத்கருநம்முநிறதென்” என்று உண ர்த்துவானாப்போலே குழந்துகொண்டு முகக்கினிலே அபேபெயிவா வந்தது. காண்ப் பிடி த்து உணர்த்துகிறபடி.

(பெ) தாசாதேயென்று மலையாசிரி படுக்கையிலே பன்னிசொன்னுநிற ஸாய்விதாங்களுநாற்
தன. “பன்னிசொன்” என்னென்று, உகத்தருளின நிலத்திலேயுள்ளவை யானகையாலே உபகாச
மாக வல்லது சொல்லாநீரே. கம்பியில் நிறியார் இன்று வந்ததப்பாசிலேயென்றிருப்பார்களே.
பூம்படுக்கையாலே தனிப்படுக்கை தனவெடொக்கையாலே மிதாமாய்வுவது சரியானவ
தோற்றமுற்று; * மென்மலர்ப்புறவி வெம்பன்னியாமே. கம்பாநிலைநீத உல்டாசை பனிபா
லே நனைந்தென்பதுதன்; சொல்கிறபனியென்னுதல். [“ஒழுநுதுன்பலிக்கொடுக்கிய” இந்
பாதி.] இருக்குநிறுநிறி. “பெரியநிறைகையுதரிக் கொண்டு பேண்டையவர் நெருக்குந்ளே வளர்
த்தி தன் நிறைகயிடெக்கவித்துக்கொண்டாய்த்துக் கெட்டது. காடோடியான அன்னன்
னெல்லாழுனார்க்குதன், * அன்னபாயகுமறைபயத்த தேவரீர் திருப்பவ்வி புனாவெண்டாலோ?
விழுவிய வித்யாதி. முதலிலினைகையிலே பாலை யகப்பட்டதென்றாலோ தேவரீர் அனாருந்
யத் தலைநிலையப் புறப்படலாவது. காலிலே முதலாகக் “விழுவிய” என்மிரு - பசல்
கள் இணர்ந்திருக்கே போயிற்றென்றால் “இனிமீழ்ந்தேன” என்பாவாப்போலே.

பிலம்புறாபெழுவாய். சைதாசாதேசா டொத்திருக்கிற பெரியவாயின். வெள்ளே
யிறு. அங்கு ஆங்குமின்னமையிலே மண்ணையிறே பகலிப்பது; ஆகையாலே சாலை
விசிட்ட சந்தாப்போலே காணமிருப்பது. அதன்விடத்தினுக்கணுக்கி யழக்சீவலான
யினருக்குவார்க்கேதே. ஆனவிறுண்டை காண்பற்றின முதலியிறுண்டை பன்னிசீவத்
தாலேயனுக்கி கோவுபட்டவாசையிறுண்டை, அழுவிய - கோவுபட்ட, அருகியுக்கேதே.
“உதவி தவிர்ப்பு விபுவிதவாஸு” [“அதத்திரசாஸுபநிபாதிததவந்தம்”] இன்பாதி.
அருகியாய். இனி யவ்வுருக்கெயென்றப்படியான கலேசமென்னடியாய். பெருந்தகரிய துப
ொன்றுமாய். வர்லேசாவாந் வந்துமீழப்பன்னிசா கோகிறே. அருங்கத்தம்மா இன்பாதி.
அப்படி. ஆத்தாசாற் கருவர்கெட்டெயிடத்திலே புறங்குயத்தனையோ. ஒருமுதலே மிகுந்
தாலே உதவலாவது, எம்மையாவதே பெருங்கடலிலே ஆழவீழ்ந்த இத்திரிபக்கனாவதே
முதல்களைத்தின் வாயிலேயிழுந்து அகப்பட்டாசையுனார்க்குநி கடிக்கவேண்டாவோ. உ.

அ. மூன்றாப்பாதி. கடலோலியின்பாதி. ஆதிதவ கணங்கள் எங்கும் பரத்தன,
நகத்தாதிபதியாய் சந்தானம் விவாணனானது, திருச்செல்லியில் மடப்பிரிந்த பாலைநீன்

(தி) எழுந்தன இப்பாதி. தாமரைப்பூவாவதே படுக்கையிலே பன்னியமறிபாதே படுக்கை
வாய்ப்பாசே உயர்ந்ததே ஸாய்விதாங்களுநாளை காலமுனாத்த வுனார்க்குதன். இத்தாம் -
* அருமறை பரத்தவன்னத்தோடு வனாநிலையான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்தியாபென்
றபடி. தமிருக்குநிறுநிறி. பன்னியிலே நனைந்திருக்கை யுதரிகின்றது. விழுவியித்யாதி.
“வாஸகவாஸகவாஸ” [“பாஸபதபாஸக”] என்று வளவாசத்தியாசுபடி. பிலவாசா
மென்று சொல்லைய்படி. திருக்கிற பெரிய பாப்பையுடைய முதலாவாயிலே யகப்பட்டி.
அதினெயிற்றிலே ாருக்குண்டு மிகவும் கோவுபட்டு துதிக்கை முழுதும்படியான தன
யிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, “கைம்மாதுன்பம் கடிந்தோன்” என்று உப
காச வந்தியாசே கத்தருநிபெரிப்படியான கையிலே பூயிக்கெய்யியழியாமே திருவக
யிலே பிடுகித்தக்கொண்டு அலிவையுடையகொண்ட மீதோபகாசகாய், சிந்தாடர்க்கு உத
யுனக்காகக் கோயிலிலே சித்பலக்கிவி பன்னுநிற தேவரீருனார்க்குநுண்போனதையுரு
காண ஆகாப்பட்ட அடியோங்களுடைய ஆற்றியென்மை திருப்படியுனார்க்குநுண வேறு
மென்மிரு.

தாம்பாவி லபிக்குவென்று யிருப்பீர்! புண்டரீகபாதபுண்ணியசீர்த்தி, செவ்விக் தாமரைப் பூப் போலே கிரதிரப போக்பமான திருவடிக்களில் பாவந்நவப்பாபதவ் பாதை (பு) (பெ) யிலே.

(க) “வாபநா வுயொகாநா” (உ) “வவிலு ரணாஹிமொவிரி” (ங) “வொகாநா ராஹிமொவிரி” (ச) “கூவுஹிமொவிரி” என்று ப்ரஸித்தமிறே. நம்செலி மடுத்து. பகவத்கிஷ்யத்தைக் கணக்காணுறே போந்த உங்கன்செவியை, ஆசாரியோப தேச ந்துக்குப் பாந்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்கிஷ்ய கார்த்துக்கு வேண்டுவதெ ன்கை. உண்டு. ஸமர்த்தவ்யததையே தொடங்கி யினிதானையாலும், கிரபேகேசுரபாய மாகையாலும், பகவத்குணங்கையே அறுபவத்து, நம்முறையினைத் துயநுள் நீங்கியுயிரிடு. நீங்கள் குமுத்துக்கொண்டதாய், (டு) “கவஸுரிகாஹிமொவிரி” என்கிற பாபபல மான அடுகத்தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கள், இதில் நின்றும் நீங்கி முன்சொன்னகைங்க்ய ஸங்கத்தை லபித்து, “தொழுதெழு” என்றபடியே உஜ்ஜீவியுங்கோள். ... கௌ.

அ. அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணத்தய ப்ரகாராகையாலே குணது கூலமாக ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆசரபித்து உஜ்ஜீவிக் ப்ரத்தெவர்களை கிஷேதியா கின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திலே ருசியையுடையாய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதி களை யாசரபித்து உஜ்ஜீவிக் ப்ரருங்கோ னென்றிரார்.

ம. — முத்திரத்துவானியத் திரண்டிலொன்றுநிசர்கள்

மத்தராயமயக்குகின்ற திட்டதிலிற்றபுந்

தேத்திரத்துமயவநோ ருபாயமிலையுயிருதி

தொத்தியத்ததண்டொழங்கன் மாலைவாழ்த்திவாழ்மிடு.

க.அ.

ப-ரை. — (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸதேவதைகளை ஆராதித்துப்பெறும்,) முத்திரத்து வானியத்து - மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலே, இரண்டில் ஒன்றும் — ராஜஸதாமஸக் களில் ருசியைப்பண்ணுகிற, நீசர்கள் — தண்ணியர்கள், (கர்மாவஸரத்தில்,) அதில் இட்டு - அந்தபலத்தைவிட்டு, இறந்து — அவ்வதேசங்களில் போக (ஹோம) சரீரங்களைவிட்டு, போந்து — பூமியிலேவந்து பிறந்து, மத்தர் ஆய்-தேஹாந்மாபிராந்தாலே ப்ரகர்த்த பதா ர்த்த லாபத்தாலே களித்து, மயங்குகின்றது — தன்னையும் ஈசுவரனையும் அறிபாமையாலே மயங்குகின்றார்கள்; (ஆகையாலே,) எத்திறத்தும் — தன்னுடைய ஆண்தன்மையாலும் இதரதேவதைகளை ஆசரபணியாகப் பற்றினாலும் ஸர்வேசுவரனை ஈசுவரபர்த்தமாகப் பற்றி னாலும், உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை — உஜ்ஜீவிக் கைக்கு வழியில்லை; உய்குறில் — உஜ்ஜீவிக் க வேண்டி யிருந்திகொள்கில், தேர்த்து இறுத்த - கொத்துக்கொத்தாகச்செறிந்து, தண் - குளிர்த்த, துறாய் — திருத்துறாய்மலையாலே அலங்கர்த்தனாய், நல்-லெளலப்பாதி கல்யாண குணயுத்தையிருக்கிற, மலை — ஸர்வேசுவரனை, வாழ்த்தி — மங்களாசாஸனம்பண்ணி, வாழ் மிடு - வாழும்கொளென்றிரார்.

வ்யா. முத்திரத்து வானியத்து. ஸாத்விக ராஜஸதாமஸதேவதைகளைத் தந்தாமு டைய குணதுகூலமாகப் பற்றி ஆராதித்துப்பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். திரம் - ப்ரகாரம். பலங்களை “வானியம்” என்கிறது - வ்யாபாரம் அல்பமாய் பலங்கிஞ்சி (ச) “பாவந்ஸர்வலோகாராம்” (உ) “பவித்ராணுமத்ரிகோவிரி” (ங) “லோகாராம் ந்வம்போதாமே” (ச) “கர்ணம்மத்ரம்மஸாராம்” (டு) “அவச்சமதுபோத்த்வம்”

மாயிருக்குமோ வென்னில்; வாணின்மேல்சென்று சென்று. அர்ச்சிரா திமார்சுத்தாலே போய், அபுராவந்தி ஸ்ஷணமான பரம்பதத்திலேசென்று. அதவா, சென்று சென்று. தேசப்பாப் ஸிபிற் காட்டில் வழிப்போக்குத்தானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றுகவுபாயம். தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம் - என்கோலோ. நித்யஸூத்ரிகளோடே ஒரு கோவைபாயிராதே ஒழிநிறேறாவென்றே. நித்யஸூத்ரிகளாயிருக்கையாவது - ஸ்வதாஸநர்ச்சாயிருக்கை. அகாதெது - அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தாலும், பேதத்தாலும், அவர்களை ஸமாயிரி ருக்கை. என்கோலோ. பரத்யக்ஷயித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்தினுக்குக் கண்ணழியுண்டாயோ, சாஸ்தாஸித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில் நன்மைக்குக் கண்ணழியுண்டாயோ, ஆச்ய ஸாய வஸ்துவினுடைய ஸௌலப்பதத்துக்குக் கண்ணழியுண்டாயோ, ஆச்யணத்திலாயாஸ முண்டாயோ, வழிப்போக்கி வருமைமுண்டாயோ, பரக்திப்பாகத்தக்கனில் ப்ராவண்ய நேற அமைன பரபழம் பகவத்வைமுப்பதேற துவான பரபழமொழிய இப்பருஷார்த்தத்தை இயக் கைக்கு ஒரு நேறதவயக் கண்டிலோமென்கை. க.க.

௮. அறுபத்திதமும்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹிதமறிந்திலர்களேயாதி னாம், இதில் ருசிபிரந்தவன்று இத்தையிழக்க வெண்ணதென்று பார்த்து, இவர்கள் ஹர்க் கதியைக்கண்டு பசோபதேச ப்ரவந்த்ராகிரூர் - மேலேமுபாட்டாலே; இனிப் முதல்பாட்டு - அர்ச்சிரா திகதியிலே போய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! ப்ரா ப்பழம் ப்ராவணமுமான பகவத்வைபந்தை ஆச்யித்து உங்கள் விதோதியைப்போக்கி உஜ்ஜீவியுக்கோ னென்கிரூர்.

மு. - சண்டமண்டலத்தினுடே சென்றுவிடேற்றமேல்

கண்ணீரிலாதகாத லின்பாளுமெய்துவீர்

புண்டரீகபாதபுண்ணிய கீர்த்திநஞ்செலிமேத்

துண்டமும்முறவினைத் துயருணிங்கியுப்பினே. க.க.

ப-ரை. - சண்டமண்டலத்தினுடே சென்று - ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோய், வீடு பெற்று - பாம்பதத்தைலபித்து, மேல் - பாம்பாப்பயமாய், வீடு இலாத - ஒருநாளும் விச்சேதியாத, காதல் இன்பம் - பகவததுபவஜிதபத்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை, கண்டு - ஸாக்ஷாக்கரித்து, நாளும் எய்துவீர் - யாவதாத்மபாவிலபிக்கவேண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம் - தாமரைமலரையொத்த, பாதம் - இருவடிகளினுடைய, புண்ணியகீர்த்தி - பாவ நதவ்ப்ராவத்ய ப்ரதைப்ரபெயிலே, தம் செவி-உங்கள் செவியை, மறித்து - ஆச்யரீயோப தேசத்துக்கு பாதமாக்கி, உண்டு - பகவத்குணங்களை யறப்பித்து, தம் - உங்களால் ரூழ் துத் கொள்ளப்பட்ட, உது - அதுபவித்தே கழிப்பவேண்டும்படி பொருந்தினின்று, வினை - பாபபலமான, துயருள் நீங்கி - துக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உயிர் - உஜ்ஜீவியுக்கோள்.

வ்யா. சண்டமண்டலத்தினுடேசென்று. கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவே போய். “ மன்னுங்கடுங்குகிரோன் மண்டலத்தின்னெயுள் ” என்றபடியே முமுக்ஷுக்க ளல்லாதார்க்கு துஷ்ப்ரபமான ஆதித்யமண்டல மத்யத்திலே, ராஜபுத்தர்கள் ராஜகுலத் தாலே அப்ரதிஹத கதிகளாய்ப் போமாப்போலே போய். விடேபெற்று. பாம்பதத்தைலபி த்து. மேல்கண்டு வீரிலாத காதலின்பம் நாளுமெய்துவீர். மேல்-வீரிலாதகாதலின்பம்-கண்டு- நாளுமெய்துவீர். ப்ராப்பயலமாய், யாவதாத்மபாவி விச்சேதசக்கையின்பியே ஸ்வரூபாது பந்தியாய், பகவததுபவஜிதபத்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை ஸாஸாராக்கரித்து யாவ

யிருக்கை. (க) “கடுமெய்ப்பாறாஹ-திவ்யரூப” (உ) “வகிர்வ-ஹிமவத-சே-
யி” (ங) “கெஞ்சு-மணுஷியாவேரோ” என்பதற்குரிய - வேதங்களுள் குணத்ய
வச்சயான சேதகர்க்கு குணதூகலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும், ததாராதரங்காரங்களையும்;
ஆராதாபலங்களையும் சொல்லிவைத்தது. இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள், ஸ்வகுணங்க-
ளுக்கு அதுகலமாயிருக்கையாலும் சாஸ்தாநமதியாலும் நித்யவைத்ததையும் ததாராத்ய
னான ஈசுவரனையும் ஆராதர்பலமான மோகூத்ததயு மொழிந்து, ராஜஸ தாபஸ்பலங்களிலே
ருசையப்பன்னும் நீசர். நீசர்களுக்கு - ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் ஹேயர்.
மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டிலிறந்துபோந்து. இட்டதில், கர்மாவஸாரத்திலே அந்தவலத்தை
விட்டு, இறந்து, அவ்வவதேசங்களில் போகசரிசங்களைமுடித்து, போந்து. அந்தபோகபூமி
மில்லின்றும் ஆகாச மேக ஸ்வயாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போந்து.
(ச) “கடுமெய்ப்பாறாஹ-திவ்யரூப” என்பதற்குரிய பூமியிலேபிறந்து, மத்தராய்;
தேஹாத்யாபிமாத்தாலே பாகர்த்த பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. மயங்குகின்றது, ஆக-
மாவயாதல், ஈசுவரனையாதல் உள்ளபடி அபியாமையாலே மோஹங்கதனைப்போலே யிருக்-
கிறதிறே, ஸ்வர்க்காதிபலாஅபவங்களை, புண்யம் கூடியித்தவன்கிலே மத்தேயகிட்டு அந்தபோக
சரிசங்கையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அகிலேசத்தோடே, போர்த்தபடியை அநு-
ஸந்தியாமையாலேயிறே சேதார்பாகர்த்தபோகங்களிலேகளித்துவர்த்திக்கிறுமென்னகை, எத்திற-
த்துமில்லதோருபாயமில்லை. ஆகையாலே ஸம்பொன்றாஷத்தாலும் இதுதேவதைகளை ஆசாய
ஸரியாகப்பற்றினாலும், ஈசுவரன் தன்னையே ஈசுவரயார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவி-
கைக்கு வழியில்லை, உய்முதில், உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்திகொளாசில், தொத்திறத்த தன்னே
நாய் கனமாவே வாழ்த்தி வாழ்மினே. ஸர்வேசுவரத்வஸ-ஞ்சகமாய், தொடைசெறிந்து சாம-
ஹாமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்கர்த்தனும்; ஸௌஸ்யாதி கல்பாணாருவாயுத்தன
யிருக்கிற ஸர்வேசுவரன் யாசாயித்து வாழுங்கோள். “நிகரில் புகழாயுலகமுன்னுடையாய்”
இத்தயாதிகளைச்சொல்லிப் புரமுந்து, யாவதாத்தம்பாவி ஆகந்த கிப்பாராயிருக்கோள்.
(சு) “வஸஷ்டெஹுவாதநூபாதி” என்னக்கடவதிறே. க.அ.

அ. அறுபத்தொன்பதாய்பாட்டு. “எத்திறத்து முப்பத்தோருபாயமில்லை” என்-
கிறதென, தேவதார்த்தங்களை ஆசாயித்தால் உஜ்ஜீவிக்கவொண்ணாமை பெய்னென்ன;
அந்த தேவதார்த்த ஸைசார்பணம் துஷ்கரம், அத்தனைப்பெற்றாலும் அபிமதபாதாரத்தில்
அவர்கள் அசத்தர்; ஆனபின்பு இசுத்தகாரணபூதனை யாசாயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை அதுத்-
துக்கொள்ள வல்லிக்கொன்னென்குறர்.

மு.—காணிமுருப்போலார் சேவிக்கிறாநீர்த்தியார்
பேணிலும்வரந்தர மிகேகிலாருதேவரை
ஆனமென்றடைந்துவாழ மாநர்காளெம்மாதியால்
பேணிலும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்கிறீரே க.க.

(க) “அக்கொளப்பாரத்தாஹ-திவ்யரூப” (உ) “பதார்த்தபூதபம் பலம்தேவயம்”
(ங) “தாரகுணயரிஷயாவேதா” (ச) “கடுமெய்ப்பாறாஹ-திவ்யரூப”
(சு) “வஸஷ்டெஹுவாதநூபாதி”

ப-ரை.— (முமுகுஷுக்களுக்கு.) காணிலும்—காணக்கடாத, உரு பொலார்—கூர்மான ரூபத்தைபுடையவர்களாய், செவிக்கு—காதுகளுக்கு, இதை—இனிமையைத்தான், கீர்த்தியார் - பிதர்வதம்முதலிய கீர்த்தியை புடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆசிரிக்கிலும், வாம் தா—அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கு இலாத—சக்தியில்லாதவர்களான, தேவரை—தேவதைகளை, ஆணம் என்று—தஞ்சமென்று, அடைந்து—ஆசிரியித்து, வாழும்—வாழுகிற, ஆதர்காள்—குருடர்களை !, எம் ஆதிபால்—எங்களுக்குக் காணபூதனை ஸர்வேசுவரன் பக்கலிலே, பேணி—ஆதரத்தைப் பண்ணி, அம்—உங்களுடைய, பிறப்பு எனும்—பிறப்பு என்கிற, பிணக்கு - துற்றை, அறுக்க கீற்றிர் - அறுத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தராகுங்கோள்.

வ்யா. காணிலுமுருப்பொலார். தாமஸ்தேவதைகளாகையாலே முமுகுஷுக்களுக்கு அவர்கள் தாஷ்டவ்யரல்லர். (க) “ஹ்ருஸு ரூபெஹ்ருஸு ரூபிவிபாஸு—வஹ்ருமே । கஸு ரூபெஹ்ருஸு ரூபெஹ்ருஸு ரூபெஹ்ருஸு ரூபெஹ்ருஸு ” என்னக்கடவதிறே. (உ) “சூசூர வரூபெஹ்ருஸு ” என்னுவனல்லனிறே. இங்கனே யிருக்கச்செய்தே உங்கள் குணது ரூபமான ரூபியாலே கண்டாலும் விருபாகுத்தவாதிகளாலே வடிவு பொல்லாதாயிருப்பர் ; திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியைக்கோட்சொல்லித்தாராகின்றபுண்டரீகாகுத்தைப்போலே வடிவு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதன்றே; அவர்களுடைய ஹ்ரதயத்தில் க்ரௌர்யமே அவர்கள்வடிவிலே பாகாசிப்பது. செவிக்கினே கீர்த்தியார். தாஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ச்ரோதவ்யராமல்லர். கேட்கவேண்டி யிருந்திகோளேயாகிலும், பிதர்வத ப்ரஸித்தியென்ன, தத்பலமான பிசுபாடா. சாரிதர ப்ரதையென்ன, (ங) அத்வதவம்ஸ கதையென்ன, சுவசுவதகதையென்ன, இத்தயாதி ச்ரவணகமேமான கீர்த்தியையுடையா யிருப்பர் ; ம்ந்தனையுத்தனை ஸாந்திபிரிக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான், புராவர்த்தியில்லாத தேசத்தில்நின்றும் வைதிகள் புத்தர்களை மீட்டுக்கொடுத்தான் என்றிப்பாதிகளாலே * ஸம்சரலே மதுரமான கீர்த்தியிறே. பேணிலும். ஆச்யணீ யராமல்லர், ஆச்யாதீதார திறத்திலே “உன்பயலையுத்திடு” என்றும், “ஊட்டியிலே தட்டிற்றில்லைகான்” என்றும் சொல்லுகையாலே, உங்களுடையாலே அவற்றையும் பொறுத்து ச்ரவணகடோமான கீர்த்தியையும் வைரூபத்தைபும் பொறுத்து ஆச்யாதீதாரும். (ச) “வஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு ” என்றும், (ரு) “ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு ” என்றும் ஆச்யணம் ஸுககரமுமாய் ஸுகரூபமுமாயிருக்கிறதன்றே. வந்தீர மிக்கிலாததேவரை. பாஷிம்ஸையிலேவந்தால் ஜகத்பலம்ஹாசுமராய், அபிமதபலந்தருகைக்கு சக்தியில்லாத தேவதைகளை. ஒரு பிசாசுத்துக்கு மோகூத்தைக் கொடுப்பது, ஒரு பசுநிக்கு மோகூத்தைக் கொடுப்பது, (சு) “உஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு ” என்று—தானும், பிறரும் (எ) “ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு ” என்னும் விஷயமன்றிறே. “நீதந்த நியதவம் எனக்குக் கழுத்துக்கட்டியாப்பது” என்று மார்க்கண்டேயன் அவனைவளைக்க, மோகூதரத்தனையிலே காட்டிக்கொடுத்து நமுவும் சிலமிறே பிறரது. ஆணமென்றடைந்து இப்படி இவர்கள் ஆச்யணீயராமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தங்கள் ப்ராமத்தாலே ஆச்யாதீது. ஆணம்—அரண்.

(க) “ஸகந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா ப்ரதிஷித்தாஸ்தபுஜுரே । அசுத்தாஸ்தேஸமஸ் தாச்ச தேவாத்யா கர்மயோநயம் ” (உ) “ஆத்மாவாதேந்த்ராத்யம் ” (ங) கஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு—ஹ்ருஸு. (ச) “பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம் ” (ரு) “ஸுஸு—கம்சர்த்தம் ” (சு) “உதாராஸ்வரவ ஏகவதே ” (எ) “ஸகல பலப்ரதோஹிவிஷ்ணு ”,

(க) “நத்யஜேபு” என்னும் விஷயமன்றே. (உ) “சோபா-ஹி” என்னப்பட்டான்-
 ி ஏறுண்டவனாகையலே. வாழும் ஆதர்கான். மந்தராயிருக்கிற அறிவுருடர்கான். ஆதர்-
 குருடரும், அறிவுருடரும். (ங) “நா ஹாரயபிஸ்தரலம் வொஹாரபிஸ்தரலம்”
 என்றும், (ச) “வாஹாரபிஸ்தரலம் வொஹாரபிஸ்தரலம்” என்றும்,
 (ஊ) “கபலொஹாரபிஸ்தரலம்” என்று மிருக்கிறார்கள்ன்றே. எம்மதிபல்பேணி.
 எங்களுக்குக்காரண பூதனாவப்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணி. இசுத்தகாரணவனுவாயி-
 ருக்கிறவனை, “எம்மதி” என்பாடுன்னென்னில்; ஈசுவர் இசுத்தகாரணவனாய்ப்பண்ணு-
 கிறது முழுக்கூலிச்சைக்கையலே யாகையலே அந்தஸ்துப்படுத்தி. அறப்பாபையினுள்
 பக்கலிலே யென்று “எம்மதி” என்று விசேஷிக்கிறார். நூல்பிறப்பேனும் பிணக்கறுக்கிற
 ிரே. ஒருத்தரது மறுக்கப்போகாத உங்களுடைய நிறப்பென்ஹி. தாற்புறபயனுக்கு
 கொள்ள வல்லிகோரை. பிணக்கறுக்க. இம்மத்தைய “நாது” என்ஹி. அகப்பட்டவ-
 னுக்குப் புறப்பட்டபோகாதொழிகையும், தன்னில் தரிக்க வொண்ணாதுபுழிகையும், முது-
 அம் முடிவுமான முடிய நிருக்கையும். க.

அ. எழுபதாம்பாட்டு. “வாந்தரமிடுக்கொதேதவ” என்று — அயர்களுக்கு
 சக்திவைக்கல்பம் சொல்லுவானென்ற, அவர்களை ஆதரமிடும் தக்கவாரியமும் பெற்றாழிவி-
 யோவென்ன; ருத்தரையாசாயித்து அவனுக்கத்தார்களுக்குப் போகத் தவிரவாட்டபயம்
 ருதர் கலங்கினபடியும், தேவர்களையறிவு மந்தையிடுகே சொன்னிருர்.

மு.—குந்தமோகூலம்வேல்கள் நோமரங்கன்நண்ணோள்
 பந்தமானதேவர்கள் பந்துவானசுபுற
 வந்தவானன்றைஞ்ஞாறு நோள்கிவந்துணைந்துபார்
 அந்தவந்தவாகுல மமரேயறிவிரே.

எரு.

பரை.—ருத்தமோகூலம்—சவளங்களுந், சூலம்—சூலங்களுந், வேல்கள்—வேல்க-
 ளும், நோமரங்கன்—எறியிட்டிகளுந், தண்டு—கவாகளுந், வான்—வான்களுந், அறிவு
 தக்கனை, பந்தம் ஆன—பந்தமாகப் பொகட்டுப்போன, தேவர்கள்—தேவையுடைய, (நல்லவன்
 முன்னே நித்தமாட்டாமல்,) பந்து—ஒருவர்போன வரி ஒருவர்போனபாட்டோடு சிறிது,
 வானம் உற—தங்கலிருப்பிடங்கலில் புது; வந்த—தந்தைகள் வரிவாங்கல் வந்தித்துவந்த,
 வானம்—பாணுவானுடைய, இரு பித்தவாறு நோள்கிவந்து—தேவர்களையும், துணி-
 த்த நான்—மறித்தவனும், அந்த அந்த ஆகுலம்—ருதர் அயர்களுடைய தலைகுலைய ஒழு-
 லங்கடத்தையும் தனக்குப் புதுவிட மற்ற பாணுவான் பந்தவான் தனதாயும், அமரே-
 அறிவா—தேவர்களே அறிவார்கள்; இன்று நான் சொல்லவேண்டிய நிருத்திரதேவன்வருகிறார்.

வா. குந்தமோகூலம் வேல்கள் நோமரங்கன் நண்ணோள் பந்துவான தேவர்கள்.
 ருத்தம் முதலான ஆபுததங்களைக் கொண்டு ருத்தவர்க்கு பந்துக்கார யுத்திசெய்யவந்த
 தேவதைகள். குந்தம் — சவளம். நோமரம் — எறியிட்டி. பந்தம் — பொது. இவ்-
 யுத வர்க்கத்தைக்கொண்டு வந்து அவ்வதானே காங்கட்டாய் பொகட்டுப்போன தேவர்க

(க) “நத்யஜேபம்” (உ) “மாசுசு” ி ஏறுண்டவன்—பாணுவான் யுத்தத்திலே.
 (ங) “நா ஹாரயபிஸ்தரலம்பாணுவானாய்ப்பண்ணி” (ச) “வாஹாரபிஸ்தரலம்”
 பிதோய்யலேகோபஹாரத்தோடு” (ஊ) “அதிலொய்யங்கொதேதவ”
 (கூ.)

என்னுமாம். அப்போது “ பந்தம் ” என்று - பந்தகமென்றபடி. (க) “ விநாசாயய ஁ஷ்டுதாழ் ” என்கிறபடியே கர்ஷணை, தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரர்களுடையவர்களை அழியச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த தூர்வர்க்கத்தோ பாதி எதிர்ப்பு கோத்துவருகையாலே கந்தகருமாய் தூர்மாநிகளுமா யிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று கருங்கக் கொல்லாதே, பக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று - உபகாரகளுவன் பக்கவிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நஞ்செரிவாலே யருளிச்செய்கிறார். பரந்துவானகமுற. கர்ஷணன் ஸந்திதியிலே நேர்நிற்க மாட்டாதே ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக. லந்தவாணன். தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் தீ ஜீர்ப்பிதனுவிடத்திலும், தன் தோள்வலியை விசுவாஸத்துவந்த பாணனுடைய. ஈரேஞ்ஞறு தோள்களைத் துணித்தநாள். ஆயிரத்தோள்களையும் சுழித்தவன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக் சுழித்தான், ஆயுதங்களை பலமாகக் கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப் பிழ்க்காவித்துப் போம்படி. பண்ணினான், ஸர்வாத்தபகனும் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனும்படி பண்ணினான். அந்தவந்தவாகுலம். ருத்ரன் மொன்றையும் தும்பையும் ஜடையும் குலைக்கெட்டுப்போன பாரவச்யமும், போக் கற்றவாதே கலங்கி கர்ஷணனுடைய முகம்பெறுகைக்கு வந்தோர்மப்பண்ணின பாரவச்யமும், (உ) “ வாரயஸுஸஸிரபாத ஸூதஜீஜுஜித கெஜலா ! வானுஜ க்யஸுயெவாஷெண ஸாஜுஷிஷ்டு கஜீபுதேதய ” என்றும், (ஈ) “ க்ஷுண்குஷ்டமாவாபெவா ஜாமெநகா வார வொஷாதுதிபு ! வரெஸுஸவரகாநாதநிதாதிபுதகஹரிபு ” என்னக்கடவதிறே. அமரேயறிவிரே. ஆக இப்படி யிரண்டு வகைப்பட்ட ஆகுலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களேஸாஷி, நான் இன்றுசொல்லவேண்டி யிருந்ததோ. எடு.

அ. எழுபத்தோரம்பாட்டு. பாணனை ரகசிக்கக்கடவேனென்று பரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸாரிகரனுக்கொண்டு ரகசனைத்திலே உத்தியோகித்து, எதிர்த்தலைபிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்போனபடியாலும், “ ஒருவன் ஆச்சிதனுக்குதனைபடியென் ” என்று லஜ்ஜித்த கர்ஷணன் கர்பைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கினபடியாலும், அவன் ரகசனல்லனென்னு மிடமும் கர்ஷணனை ரகசனென்னு மிடமும் பரத்யகூதமன்றோ, இவ்வந்தம் ஒருவர் சொல்லவேண்டி யிருந்ததோ வென்கிறார்.

மு.—வண்ணலோவுகோதைமாதர் காரணத்தினால்வெகுண்

டிண்டவாணனீரைஞ்ஞறு தோள்களைத்துணித்தநாள்

முண்டனீறன்மக்கள்வெப்பு மோடியங்கியோடிடக்

கண்ணோணிவாணனுக் கிரங்கினுனெம்மாயனே. எக.

ப-ரை.— (சித்தலேகையைக்கொண்டு அகிருத்தாழ்வாணை வரவழைத்தவளாய்,) வண்டி உலாவு—வண்டிகள் மாறாத, கோதை—மாலையாலே அலங்காரத்தைபாய், மாதர் காரணத்தினால்—தன்பெண்ணை உணவுநிமித்தமாக, (எதிர்த்தலை ஸர்வேசுவரென்று பாரா

(க) “ விநாசாயச துஷ்கர்தாம் ” தீ ஜுஜி தன் - முழிந்துபோவான்.

(உ) “ பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீஜீர்ப்பிததேஜஸா - பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்பூர்ஜிதேகச ” (ஈ) “ கர்ஷணகர்ஷணமஹாபாதேஹ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம் - பரேசம்பரமாத்தமா மநாநிதிதநம்ஹரிம் ”

முண்டன்—சுருத்தனும், இன்ட—மேல்விழுந்த, வாணன்—பாணஸூரனுடைய, பந்த—பந்தா தொன்களை—ஆயிரம் தொன்களையும், அணிந்த நான்—சேகித்தவன்; முண்டன்—முண்டத்தனும், சிறன்—பஸ்மந்தரிந்த சரீரத்தையுடையனான ருத்ரனும், (தேவ மோடி—மோடி,) மகன்—பிள்ளையான ஸுப்ரஹ்மன்யன் முதலிய புத்ரர்களும், வெப்பு—பிணம், மோடி—காளியும், அந்தி—தான்பத்தொன்பது அங்கிக்கும் நிர்வாஹகனான அங்கியும், மோடி—முண்டுகாட்டி யோடக்கன்மி, எம் ஆயன்—என்னையான கர்ஷணன், நாணி—தாம் பொருந்த இவற்றின் மேலே யாகாதே சிறிற்றென்று லஜ்ஜித்து, வானனுக்கு—பாணஸூரனுக்கு. இங்கினான்—இங்கி இரண்டுதோளைக் கொடுத்து சகித்தருளினு நென்னிறார்.

உவா. வன்மோடி கோதைமாநர் காணத்தினால். வன்மோராத மாணியாலே ஆலக் கப்புகபாண உலகத்தித்தமாக. ஸ்வப்நக்ஷ்டனான அகிருத்தனை சித்ரலேகை கொண்டு எங்கேயென்று அவன்வாவுபாற்றத் செவ்விப்புவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச் சொல்வது. வெகுண்டிண்டவாணன். எதிர்த்தலை ஸர்வேசுவரனென்று பாராதே புத்தகருந்ததால் மேல்விழுந்த பானன். வெகுளி - கோபம். இன்டல் - நொக்குதல். (க) “விதி நோகேதம் உபாஸம்” என்று - சத்தஸ்ப்சங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே ஸுபாசகரித்ததாகப் பாகக்கொள்கிற துஷ்பாசர்தியாகையாலே. கார்தர்வபஷத்தாலே எம்சிலேஷம் பிறத்தென்பு கர்ஷணனோடே ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு பீர்த்தனாக பரப்தமாய்ச் சூக்ஷ, தன் பாலுபலத்தாலே வந்த துர்மார்த்தாலே சேரி அந்தரப்பட்டானென்கை, நரை சூக்ஷமே தொன்களைத் துணித்தான். இவன் எதிரினைக்குறேது பாஹுபலமாகையாலே பாஹுவாதத்தைச் சேகித்தவன். முண்டன் சிறன் மக்கள் வெப்புமோடி யங்கியோடக்கனோடாவி. “சகித்திரேன்” என்று பாதிகளைபுண்ணினவன் செய்ததென்னென்று; பானனை கர்ஷணன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து பாதாஸான தன்னோடுபகர்த்தோடு வாசிபுற முதலுகாட்டியோடன கித்தனை. முண்டன்சிறன். முண்டிதனும் பஸ்மச்சுரசரீரனான ருத்ரன். இத்தால் - கர்ஷணனைக்குறித்துத் தன்னபிமத ஸித்தியைக்குறித்து, ஸாதகனான அவன் தன்னவடிப்பாராதே எதிர்த்தலையையும்பாராதே ஸாதகவேஷத்தோடே துர்மார்தம் கொண்டாடினபடி. தேவலேகாபதியான ஸுப்ரஹ்மன்யன் முதலான புத்ரர்கள், த்ருவம், மோடி - மிடாரி, நரப்பத்தொன்பதங்கிக்கும் கூடஸ்தனான அங்கி இவர்களோடு, தன்னோடு வாசிபுற முதலிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. மோடி - காளிகளென்றுமாம். லஜ்ஜிக்கையாவது - யுக்தோர்முகனாய்த் தான்படுதல், எதிர்த்தலையை ஜுவித்தல் செய்யப் பரப்தமாயிருக்க, முதலினைகையாலே தாம்போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே நாம் சிறிற்றென்று லஜ்ஜிக்கை. (உ) “ஸரிப்ராணாஸுவரி கௌரகதவ்யு” என்றபடியே - ஆச் சித்தி பானாவதியாக சகிக்க பரப்தமாயிருக்க, ஒருவன் ஆச் சித்தனுக்கு உதவினபடியென்! என்று லஜ்ஜித்தென்னவமாம். வாணனுக்கிங்கிலு நென்மாயனே. இப்படிப்பட்ட ருத்ரனைத் தனக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்கையாலே தயரியான பானனுக்கு ஆபத்தே நோதவாக க்ரபப்பன்னி இரண்டுதோள்களைக்கொடுத்து சகித்தான் என்னையான கர்ஷணனோடு. இத்தால்—தேவதாந்தாக்கள் சஷகரானும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈசுவரன் முனிந்த ததாசியும் ஆபத்தகனென்றதாய்த்து, (ஈ) “கூவயபாவயபூவாயஸி.”

(க) “தோம்மாதமாதார”

(உ) “அரிப்பாணாபரித்யஜ்யசகித்தவ்யு”

(ஈ) “க்பயாப்யபாவய”

(ஈசு);

(五)

வதிநே. “ ஏறதுர்ஜி ” என்று - வேதமயனான பெரியதிருவடிச் செதிராக ரிக்ஷத்தை வாறுமாகக்கொண்டிருக்கிற துர்மாரும் தோற்றுக்கைக்காக. என்று வேதநூலோதுகின்ற துண்மை. ஸ்ரீ ப்ருமிஸஸிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பர்நன் ருத்ரனென்று வேதாக்யசாஸ்த்ரமோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே. அதுக்குப் புறம்பாக ஓர்த்தம்மொல்லில் அது அஸத்யம். ஸுபர்ணவைகுண்டஸம்வாதே- (க) “ யத் துஷ்டேஷ்ஹௌ வஹுஸம் யத் ஸ்ரஹ்ஷாஸ்திராயத் | ஸ்ரஹ்ஷணஸ்ராவிஸுஜித ஸ்ரீவ உத்யுதயபாஸ்யதாஸு | சிவாந்ஸுநஸுமௌவ வநதத்யுஷிததாஸ்யஸு ” இத்த்யாதி. ... ௪௨.

அ. எழுபத்துமுன்றும்பாட்டு. ஸ்ரீயப்பதியே ஆச்சரணியன், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் சேத்தரஜ்ஞராகையாலே அநாச்சரணியரென்றதாய் நின்றது - கீழ்; இதில் அந்த ஸ்ரீயப்பதி தான் தாமுத்ரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மதுஷ்ய ஸஜாதியனாய்த் தன்னைத்தாமுஷிட்டுக் கொண்டு நின்றநிலையிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கு மோக்ஷப்ரதனென்றுகொண்டு தேவதார்தரங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுண்டான நெய்வாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

ம. - மரம்போதச்சரந்துரந்து வாலிவீழமுன்னோர்நாள்
உரம்போதச்சரந்துரந்த வும்பராளியெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க் கலாதவானமாளிலும்
நிரம்புநீபோகமெத் திறத்தும்யார்க்குமில்லையே. என்.

ப-ரை. - (மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்குகைக்காக,) மரம் - மராமாங்கள், போத - மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து - திருச்சரங்களை யேளி, முன் ஓர் நான் - முன் பொருத்தோதாயுத்திலே, வாலி - வாலியானவன், வீழ - தறையிலே கிழும்படி, உரம் - அவனுடைய மார்வு, பொத - மறுபாடுருவும்படி. சரம் துரந்து - அம்புவிட்டருளினவனாய், உம்பராளி - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமவனாய், எம்பிரான் - அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; (இப்படிப்பட்ட தசாதாமஜனுடைய,) வரம் - ச்ரேஷ்டமான, குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது - திருவுள்ளத்தாலே விஷயிகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, (ஜ்ஞாநாதிகளுள் சதுர்முகனாய்,) வானம் ஆளிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹிற் கப்பெற்றாலும், நிரம்பு - குறைவற்று, நீடு போகம் - நித்யமானமோக்ஷம், எத்திறத்தும் - கர்மாத்யுபாயங்களை அதுஷ்டித்தாலும், யார்க்கும் இல்லை - அந்நம்பப்போஜுநர்க்கும் வித்தியாது.

வ்யா. மரம்போதச்சரந்துரந்து. மஹாராஜருடைய விச்வாஸார்த்தமாக மராமாங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேயி. இத்தால் - தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அநிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ்வநிசங்கையைத்தீர்த்துத் தன்பக்களிலே விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சிலவானென்கை. வாலிவீழ முன்னோர்நாள் உரம்போதச் சரந்துரந்த. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமடுக்களை வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒருத்தோதாயுத்திலே இவன் தறைப்படுமபடியாக மராமாங்களிலும் திண்ணிய அவன்மார்வு

(உ) “ யத்தபத்தம்மபூக்த்யூர்வம் யத்ப்ரஹ்மாவ்யஜாயத | ப்ரஹ்மணச்ச்ரானிலம்பூதச் சிவ இப்பவதார்பதாம் | சிவாத்ஸகந்தஸஸம்பபூவ ஏதத்ஸர்ஷ்ட. சதுஷ்டயம் ”

(கஉ)

மறுபாடுருவுப்படி அம்பைலிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர்த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்க ளுக்கு ஸ்வாதுபவருபமான அபேமதத்தைக் கொடுக்கையேபன்றிக்கே, தத்விரோதியான அவி த்யாதிப்ரபல விரோதிகளாயும்போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சேலவா னென்னகைக்கு உதாஹாணமிதுவென்னை. “வார்த்தாமிடுக்கிலாதேவர” என்று அபிமத ப்ரதாரத்திலும் அசுத்தரென்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை. உம்பராணி. நித்யஸூரிகளே அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிமிர் தாழ்த்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறுனென்கை. ரக்ஷணத்திலே அதி சங்கை பண்ணினவனுடைய அடிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்த சேலமநிபவுரிபார் நித்யஸூரிகளிறே. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதிக்கொ ண்டவன். அதவா, “உம்பராணியெம்பிரான்” என்று - அச்செயலாலே ப்ரயோஜனாந்தர பராண தேவர்களுமும், அந்நய ப்ரயோஜான அஸ்தமாதிகளையுமொக்க எழுதிக்கொண்ட வனென்னுமாம். “உம்பொதச்சர்துரந்த - எம்பிரான்” என்று - முன்புமஹாராஜர் க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். வரத்தூறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது. இப்படிப்பட்ட தசாதாந்தமனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட வர்களுக் கல்லது. ச்ரேஷ்டமாகையாவது—பாஸம்ர்த்தியேக ப்ரயோஜனமா யிருக்கை. வாணமாளிலும். ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவரங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளா யிருந்தாலும். நிசம்புநீடுபோதும். குறைவற்று நித்யமான போகம். அதாவது—பரமபக்தி கர்தமாய் பரிபூர்ணமாய் விசுதமமான நித்யாதுபவம். எத்திறத்தும் யார்க்கு மில்லையே. அந்நயப்ரயோஜனர்க்குமில்லை. கர்மாதுபாயங்களை அதுஷ்டிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக் றஹம் பண்ணவுமாம், அவன் பாஸாதமொழிய மோக்ஷவித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அந்நய ப்ரயோஜனராகவுமாம்; அகிஞ்சுராய் அந்நயப்ரயோஜன ராகவுமாம்; அவன் பாஸாதமே மோக்ஷஸாதமென்கை. விரோதிகளையே சேலனான தசாதாந்தமன் பாஸந்ரானார்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ரா திகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லைபென்றதாய்த்து. எங்.

அ. எழுபத்தாநான்காம்பாட்டு. ஆசிரயணியனுடைய பாஸாதமே மோக்ஷஸாத மாகில், முழுக்கூவான இவ்வதிகாரிக்கு பாஸாதகமான கர்த்தவ்யமேதென்னில்; ஸ்ரீவரமந னுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், க்ஷீராப்திராதனுடைய சிலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்கிறார்.

மூ.—அறிந்தறிந்துவாமன ஐடியினவணங்கினால்
சேறித்தெழுந்தொனமோடு சேல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறித்தெழுந்தெண்டிரையுண் மன்னுமலைவாழ்த்தினால்
பறித்தெழுந்துதீவினைகள் பற்றறுதல்பான்மையே.

எங்.

ப-ரை — வாமனன்—வாமராவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடி இனை—திரு வடிகளை, (சால்தா சர்வணத்தாலும் ஆசாரியோப தேசத்தாலும்,) அறிந்து அறிந்து— அவனேப்பாப்பமும் ப்ராபகமுமென்று அந்நயவதித்து, வணங்கினால்—ஆசிரயித்தால், செறி த்து எழுந்த ஞானமோடு “ ஸர்வேச்வரனுக்கே அந்நயார்ஹசேஷம் இவ்வாத்மா ” என கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும்—கைங்கர்யோபகரணமான பத்தியும், சிறந்திடும்—ருறை வறவுண்டாம்; மறிந்து—பரம்பி, எழுந்து—கிளர்ந்து, தென்—தெளிந்த, திரையுள்—அலை களையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மலை—ஆச்சிரிதவத்தலனு

எடைய வாத்தலையவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினால்—ஸராயலே சொன்னால், நீ கிணை
சுள்—பகவத்பாப்தி ப்ரதிபத்தகங்கான பாபங்கள், பறிந்து—இத்தைவிட்டுப் பறிந்து,
எழுந்து—மேலேகொண்டு, பற்று அடிதல்—வாஸனையோடே போம்படி. பண்ணுகை,
பாண்மையே—ஸவபாவையோடு மென்கொர்.

வ்யா. அறிந்தறிந்து வாமனனடியினை வணங்கினால். தன்னுடைமையை லட்சிக்கைக்
கூர்ந்தான் அத்தியாயவந்தவன் திருவடிகளை, “ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே” என்று
அத்யவனிடத்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபானுதல். “வாமனனடியினை” என்று—
வையாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸூலபனுதவன் திரு
வடிகளென்றுமாம். “அறிந்தறிந்து” என்றது—சாஸ்த்ரார்வணத்தாலும், ஆசார்யோபதே
சந்த்ரானு மென்றுமாம். இது “அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி” என்று கீழ்ச்
சொன்னதினுடைய விவரணம். சேரிந்தெழுந்தருளாமோடு செல்வமும் சிறந்தீடும், ப்ரத்யக்
ப்ரவனாமாய் ஸாக்ஷாத்நாரபர்யந்தமான ஸர்வேசுவரனுக்கே அநர்யார்ஹசேஷபூதன் இங்
வாத்தமாவென்ற ஐஞ்ஞாநமும், அதடியாக கைங்கர்யோபகரணமான பத்தியும் சூறைவறவுண்
டாம். சிறப்பு-மிகுதி. அதுகைங்கர்யத்துக்கும் விரோதிரிவிர்த்திக்கு முபஸக்தம். கிரித்
தோஷறுக்கிற கைங்கர்யோபகரணமான பத்தியுண்டாவது. ப்ரிதிகாரிதமிதே கைங்கர்யம்,
“தனமாயதானே கைகடும்” என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐசர்யம் பத்திபாகையாலே, அந்த
பத்தியை இங்கு “செல்வம்” என்கிறது. மறிந்தெழுந்து தேண்டிருபுள் மண்ணுமாவாழ்த்
தீதில். பாம்பிக்குளர்ந்து தெவிந்தகிரைகளையுடைய ஸ்ரீராத்நிபிலே நித்யவாஸப்பண்ணு
கிற ஆசுரிதவத்தலையுடைய வாத்தலையவாசியான திருநாமத்தையாபாலே சொன்னால். மறி
தல் - விரிதல். பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல். பகவத்ப்ராப்தி ப்ரத்தகங்காய் ஸ்வா
ச்யபத்திலே வேர்ஜிமுத்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்தபேய் மறுவளிடாதபடி வாஸனையோ
டேபோம்படி. பண்ணுகை. பாண்மையே. அவன் ஓரேற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ரகர்நி
பாயிருக்கை. இதுவும் (௧) “வஸ்யவாவெவெயோம் ஸாக்ஷியவ்யாமி” என்கிறபடியே
கைங்கர்யத்துக்கும் உபஸக்தனாம்.

... .. எசு.

அ. எழுபத்தாந்தரம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆசாரித்த அவினுடைய கடாக்ஷ
த்தாலே ப்ரதிபத்தகவிஸந பூர்வகமாக அவனைப் பெறுகையொழிப உபாயாத்ரஸ்களிலே
யழிந்து ஆசாயிப்பாருடைய அருமையை யருளிச்செய்கொர் - மேலேமுபாட்டாலே; இதில்
முதற்பாட்டில் - கர்மயோகமெனதாங்கி பாயக்கி பர்யந்தமாக ஸாதிக்கு மலர்களுடைய
அஷ்டகாதையை அருளிச்செய்கொர்.

மு.—ஒன்றிநின்றஹ்நவஞ்செய் தூழிபூழிதோறெனம்
நின்றிநின்றவன்குணங்க ளுள்ளியுள்ளதூயாய்ச்
சேன்றுசேன்றுதேவதேவ கும்பகும்பகும்பராய்
அன்றியெங்கள்செங்கண்மாவீ யாவர்காணவல்லசே, எரு.

ப-கா.—(விஷயாத்ரஸ்களினின் றுமீட்டமகஸ்ஸோடேகூட)ஒன்றிநின்றது—பொ
ருத்தின்று, நல் தவம் செய்து—யஜ்ஞ தாந தபசி கர்மங்களாகுடைய நல்லதாஸஸூகளைப்
பண்ணி, வடதி வடதி தோறு ளளாம்—ப்ரளயகாலங்களிலெல்லாம், நின்றிநின்றவன்—நாமத்

(௧) “ஸர்வபாபேப்யோ போக்ஷயிஷ்யாமி”

(௧௮)

தாலே பாம்பாவருண ஸ்வேச்சுவாநுடைய, குணங்கள்—குணங்களை, உள்ளி—அதுஸந்தித்து, உள்ளம் தூயர் ஆய்—பரிசுத்தாந்திகாணாய், சென்று சென்று—அருவரதபாலனையளவும் சென்று, தேவதேவர்—நித்பஸுஞ்சிகளளவிலேசெல்ல, உம்பர் உம்பர் உம்பர் ஆய் அன்றி—ஸோபாந்ரமத்தாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்தர்ஷ்டாயப் பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மால்—எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷணை, யாவர் காணவல்லர்—காணவல்லாரா.

வ்யா. ஒன்றிநின்று. (க) “வனுஜம்ஹிமநிக்ஷுஷ” என்கிறபடியே விஷயந்தாங்களிலே மண்டி அவற்றில் நின்று மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேசிய புத்தியாலே மீட்ட, அம்மனஸ்ஸோடே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிநின்று, நல்தவம் செய்து. தபஸ்ஸென்று - (உ) “யஜ்ஞேநோதேநகவஸாஉநாஸகேந” என்றும், (ங) “யஜ்ஞேநோதேநகவஸாஉநாஸகேந” என்றும் சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “நற்றவம்” என்று - ஜீவபரயாதாம்யஞ்ஞாந பூர்வசமாகவும் த்ரிவிதபரித்பாக பூர்வசமாகவு மறுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊழியுழிதோறெலாம், புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதிபாபம் போமிடத்தில் (ச) “இத்யாநாஸஹவெஸுஷ” இத்தபாதிப்படியே காலதைர்க்கப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. நின்றிருந்நவன் குணங்களுள்ளி, க்ரமத்தாலே பரமபாவருயிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களையுதஸந்தித்து. இத்தால் - விவேகவிமோகாதி ஸாதநஸப்தகந்தகரி லப்பாலஸத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அருவரத பாலனையும் சொல்லுகிறது. உள்ளம் தூயராய், உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்பாலஸத்தாலும், (ரு) “நிலாதுவிஸுடேந” (ச) “நிலாதுவிஸுடேந” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்திகாணாய், சென்று சென்று. (எ) “புரவாநுஷ்டுதி” என்றும் (அ) “நிவிபுரவிதவ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அருவரதபாலனை யளவும் சென்று, தேவதேவரும்பரும்பும்பராயன்றி. ஸுஞ்சிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாந்ரமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்தர்ஷ்டாயப் பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மால், சரணாதவத்ஸலனான புண்டரீகாக்ஷணை, “எங்கள்” என்று - மற்றுள்ள ஆழ்வார்க்கோபுல் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல், தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாத ஸமுஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல், “செங்கண்மால்” என்றது—(க) “விதனெ வுண்ணுசாக்ஷ” என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபரபக்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே லித்தியென்று தோற்றுணைக்காக, யாவர்காணவல்லாரே, நிர்ஜேதுக கடாக்ஷத்தாலே எங்களுக்கு அவன்காட்ட நான்கள் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லாரா, “உம்பரும்பரும்பராய் - மேலேமேலே போயல்லது, தேவதேவர் - எங்கள் செங்கண்மால்” என்று கூட்டுவது.

எடு.

(க) “சஞ்சலம்ஹிமநிக்ஷுஷ” (உ) “யஜ்ஞேநோதேநகவஸாஉநாஸகேந” (ங) “யஜ்ஞேநோதேநகவஸாஉநாஸகேந” (ச) “ஜ்ஞேநோதேநகவஸாஉநாஸகேந” (ரு) “மனஸாதுவிசுத்தேந” (ச) “மனஸாதுவிசுத்தேந” (எ) “தருவாநுஷ்டுதி” (அ) “நிவிபுரவிதவ” (ச) “நிவிபுரவிதவ”

(கக)

அ. எழுபத்தாறும்பாட்டு. தரவ்யாஜநாதிக்வேசமென்ன, பரஹிம்ஸாதி துரித
பெண்ண, இவற்றையுடைத்தாய், இந்திரிய வ்யாபாரரூபமான நாமேயாகத்தில் காட்டில் இந்த
விஷயபாதி ரூபமான ஜ்ஞாநேயாகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்காரநா
யை அந்நாசிச்செய்கிறார்.

மு.—புல்புவழியுடைத் தரக்கிலச்சினைசெய்து
நல்புலவழித்திருந்து ஞானநற்கடர்கொளீஇ
என்பிலென்கிடுஞ்சுருதி யுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியான யாவர்காணவல்லரே. எசு.

ப-ரை.— புல் - சுஷுந்தாவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம் வழி - இந்திரிய மார்க்
கத்தை, அடைத்து-நிரோதித்து, அரக்கு இலக்கினைசெய்து-அரக்கு முத்தினாமிட்டு, நல்-
விஷயநிஷயத்தில், புலம் வழி - இந்திரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பிடுத்து, நல்-
நன்றான, ஞானம் சுடர்—ஜ்ஞாநப்ரபைபை, கொளீஇ—மிகவுண்டாக்கி, என்பில் என்கி—
என்பிலே தட்டும்படி. சரீரம் சிதிலமாப், நெஞ்சு உருகி—மரணத்தவம் த்ரயிபூதமாய், உள்
கனிந்து-உள்ளே பக்வமாய், எழுந்தது ஓர்—பத்திருபெண் ஆவிர்ப்பூதமானதொரு, அன்பில்
அன்றி—ப்ரேமத்தாலல்லது, ஆழியான—திருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான வர்
வெச்சவரே, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரர்.

வ்யா. புல்புவழியுடைத்து சுஷுந்தாவிஷயங்களைப் பற்றிப்போருகிற இந்திரிய
மார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்விமைபாவது - அஸ்ப்ரமாய் அஸ்திரமாய்
அபிபாய்யமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுமையும். தத்
விஷயமான இந்திரியபதத்தை நிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபவத்தைப் பண்ணி
செகுவாயும் தன்வழியிலே ஆசுரஷிக்கும் இந்திரியங்களைப் ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை.
வாக்கிலச்சினைசெய்து. சப்தாதிவிஷயங்களுடைய சுஷுந்தாதையை அநுஸந்தித்து வாஸ
னையுமடைத்திபாதபடி. பண்ணி. (௧) “ லவஜவாந்நிப முரஜோ விஜாஸஸிவிக்ஷபதி ”
என்று ஜ்ஞாநாதிகளையும் வானனை நலியுமிதே; அதுவும்பிறவாதபடி. பண்ணி, நல்புலவழி
திருந்து. விஷயநிஷயத்தில் இந்திரியமார்க்கத்தைப் ப்ரகாசிப்பிடுத்து. இவ்வாந்மாவுக்கு
பாபத்தாய் (௨) “ ஸுஸுஸுவகதபு-ஸு ” என்கிறபடியே ஸாதகவேலாயே தொடங்கி
ராயிற்கும் பகவத்விஷயமே இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாக்கியென்கை. ஞானநற்கடர்கொளீஇ.
-ஈன்றஜ்ஞாநப்ரபைபை மிகவுமுண்டாக்கி. நச்வாநுடைய ஸ்வரூபரூபருகான விபூதிகளை
வென்றுநீத்தாக விஷயமாப்படி. பண்ணி. என்பிலென்கி. எழும்பிலே தட்ட சரீரம் சிதி
லமாப். எர்சல் - இறக்கல். நெஞ்சுருதி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே
நம் பாய்த்தபவத்தாமப்படி வாணைபண்ணி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே
பக்வமாய், பாய்த்திருபெண் ஆவிர்ப்பூதமான ப்ரேமத்தாலேயல்லது பெற்றவிரதில்லை. ஆழி
யானவார் காணவல்லரே. “ எங்கஞ்செங்கண்மால் ” என்று - சிழ்ச்சொன்ன ஸ்தாதந்
திலே “ ஆழியான ” என்கிறார். “ கைகமலநெமியான் நம்மேல் வினைகடிவான் ” என்
-படியே விஷயந்தாப்ராவணிய நேறுவான பாய்த்தையும் பகவத்வைமுக்ய நேறுவாயி
-தாய் பாய்த்தையும் கைகில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திரு

(௧) “ லவஜநிந்திரியகாமோ வித்வாந்ஸமபிகர்ஷதி ” (௨) “ ஸுஸுஸுவகம்சுர்த்தம் ”

வாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி. ஸ்வவிஷயமான பக்தியை 'வர்ஜிதப்பித்தவனை நான் கண்டப்போலே யாவர்காணவல்லார். இத்திரியங்களுக்கு விஷயந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாகி, தத்தவிஷயஜ்ஞராம் பத்திரபாபந்நஜ்ஞரமாய், அதுபாபக்தபாதிக்காய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகிலையாய்த்து. ௭௬.

அ. எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞாநங்களை ஹைகாரமாகக்கொண்டு ப்ரவர்த்தமான பக்தியாலே பகவல்லாபத்தைச்சொல்லிற்று—ஆழ்; ஸர்வார்த்த்யாமிபாய் ஐதக்காரணபூதனை ஸர்வேச்வரனை அஷ்டாங்க ப்ரணமம்முன்னதாகத் திருமந்தரத்தைக்கொண்டு பஜிக்கு மவர்கள்களிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக இஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பகவத்ப்ரணுத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ம.—எட்டுமேட்டுமேட்டுமோ யோரேழுமேழுமேழுமாய்.

எட்டுமேன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை

எட்டிமுயபேதமோ டிறைஞ்சினின்றவன்டெயர்

எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வாணமாளவே. ௭௭.

ப-ரை.— எட்டும் எட்டும் எட்டும் ஆய் - இருபத்தாறு தத்வங்களுக்கும் அந்த ராத்தமாவாய் நின்று வைத்தையை நோக்குமவனாய், ஒரு—அத்திதியமான, ஏழும்—ஸப்ததத்வீபங்களுக்கும், (அவற்றுக்கா தாயான,) ஏழும்—ஸப்தருஸபர்வதங்களுக்கும், (அந்த தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதக்கண்ணாள்,) ஏழும் ஆய்—ஸப்தஸமுத்தரங்களுமாய், எட்டும் மூன்றும் ஒன்றும் ஆகி நின்ற—த்வாதசாதித்யங்களுக்கும் அந்த ராத்தமாவாய் நின்ற, ஆகிதேவனை—ஸர்வஸமாச்சாயஸ்யபுணாவனை, எட்டின் ஆப பேதமோடு இறைஞ்சி—அஷ்டாங்கப்ரணமத்தைப் பண்ணி, நின்று—அவ்வழியாலே ஆச்சரித்து நின்று, அவன் பெயர் எட்டு எழுத்தும்—அவன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்காரத்தை, ஒதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம் ஆன வல்லர்—பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரவர்கள்.

வ்யா. எட்டுமேட்டுமேட்டுமோய். சதுர்விம்சதி தத்வங்களுக்கு மாத்தமாவாய் நின்று வைத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாராதிகாண்யம் சரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்—அண்டகாசனமான ப்ராகர்த்தஸ்ரீஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. ஒரேழுமேழுமேழுமாய். ஸப்ததத்வீபங்களும், அவற்றுக்கு தாரகமாணஸப்தருஸப்ரவதங்களும், அந்தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதக்கண்ணாள் ஸப்தஸமுத்தரங்களுமாய். அண்டார்த்தர்வர்த்திகளான வைகலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஸ்தலசரராயும் ஜலசரராயும் பார்வதிதேயருமான சேதநாசாநினைக்கிறது. எட்டுமேன்று மொன்றுமாகிநின்ற. த்வாதசாதித்யங்களுக்கும் அந்தராத்தமாவாய் நின்ற. இது—ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷணம். (௧) “சுஜிஷ்டபுரஸூரஹுதிஷ்டஜிஷ்ட.” ஆதிதேவனை, ஸுஞ்சுக்ஷ்ம சித்தித்வவ்துசரீரையும் ஸ்தூலசித்தித்வவ்து சரீரையும் கார்பகாரண மிசன்மொய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்சரணியுணாவனை. எட்டிமுயபேதமோடிறைஞ்சி நின்று, அஷ்டாங்கப்ரணமத்தைப்பண்ணி அம்முதத்தாலே ஆச்சரித்து நின்று. ப்ரணமத்துக்கு அஷ்டாங்கதையாவது - பக்ராபிமானாய் விழுக்கையும், மனோபுத்திகளுக்கு சுச்சரணை

(௧) “அக்கரணப்ராஸ்தாஹு கிஸ்ஸம்யக்.”

(௧௦௪).

விடப்பாடையும் பதவ்யகர்த்தவ்யங்களும் கூர்மவச்சுமியிலே பொருந்துகையும். (க) “கேதோ
 வுட்பிபிசேதெ ந ஸஹ த்யஸ்யுபுராததெ | கருபுஷுதூரஃபா உரநு ஸ்ராவஸ்கெவ
 வகூட்டி” என்னக்கவதிதே. அவன்யெ டுர்ட்டெழுத்து மோதுவார்கள். கீழ்ச்சொன்ன
 ஜகந்நாதப்பாவத்தாக்கு வாசகமான மந்தாரத்தாக்களிந்தாட்டில் திருவஷ்டாக்கூரத்தை வா
 யாலே உச்சரிக்குமவர்கள். வல்லர்வானுமாவே. அர்த்தத்தை மஃஸலாலே அதுஸந்தித்
 தும், வாயாலே சப்தத்தை உச்சரித்தும், சாரியான ப்ரணாமத்தையுபண்ணியும், இப்படி மனோ
 வாக்யங்களினாலே பணிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கை (உ) “கூடுபா
 நாரா உதிபுரூதா” என்றும், (க) “நராஜாதாதிதூதி” என்றும்—இதத்
 காரணவஸ்துவ நாராயணனென்னக்கவதிதே. என்.

அ. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸந்துக்கு சுபாச்சரயம் வேண்டவோ வென்ன;
 கப்பரமான ஜகத்திலே ஆச்சரிதார்த்தமாக வந்து கண்ணனார்த்தருளுகிற க்ஷீரபந்திரானை
 சுபாச்சரயமாகப்பற்றி மந்தாரஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆச்சரியித்து இடைவிடாத ப்ரே
 மத்தையுடையாயிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

மூ.—சோர்விலாதகாதலால் தோடக்கருமனத்தராய்
 நீராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல்
 ஆர்வமோடிற்றெஞ்சினின் றவன்யெழுட்டெழுத்தும்
 வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானுமாவே. எம்.

ப.—சோர்வு இலாத-விஷயாந்தரங்களால் அபஹந்தமாகாத, காதலால்—ஆசை
 யாலே, (பகவத் ஸமர்த்திமாராதே செல்லுகையாலே,) தோடக்கரு—விச்சேதமில்லாத,
 மனத்தர் ஆம்—மஃஸலையுடையாய், நீர்—க்ஷீரபந்தியிலே, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்
 வான்மேலே, கிடந்த—கண்ணனார்த்தருமவனும், நின்மலன்—ஹையப்ரத்யகேதுடைய, நலம்
 கழல்—ருசிஜகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடு—ப்ரேமயுக்தனும்க்கொண்டு, இறைஞ்சி
 னின்—ஆச்சரித்து நின்று, அவன் பெயர்—அவன் திருநாமமான, எட்டு எழுத்தும்—
 திருவஷ்டாக்கூரத்தையும், வாரம் ஆக ஒதுவார்கள்—அன்பினாலே சொல்லுமவர்கள், வானம்
 டூ—மலர்—பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகரணக்கு ஸமர்த்தாவரென்கிறார்.

வ்யா. சோர்விலாதகாதலால். ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹந்தமாகாத
 ப்ரேமத்தையுடையதாகையாலே. அதாவது - ப்ரேமாதியுத்தாலே தத்ஸம்சலேஷ விச்சிலே
 ஷஸுகதிகாரகை. துடக்கருமனத்தராய். பகவத்ஸமர்த்தி ஸந்ததிருபேணசெல்லாநின்றால்
 விச்சேதமில்லாத றெஞ்சையுடையாய், (ச) “ஸகூபாஹுபுரவாஸுதி” (இ) “ஸு
 கிஷ்டே ஸுமயூகிதாஸிபுரோகூ” என்கிறவனவைச் சொல்லுகிறது. நீராவணைக்கிடந்த
 நின்மலன்—நலங்கழல், இப்படி ப்ரேமத்தை விடாக்கும் விஷயானவிஷயமான சுபாச்சரயத்தைச்
 சொல்லுகிறது. நீராவணைக்கிடந்த க்ஷீரபந்தியிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்ணனார்

(க) “மனோபுத்தயபிமாநே ஸஹந்யஸ்யதாதலே | கூர்மவச்சுதூர்பாதாந் சிரஸ்த
 த்நாவபஞ்சமம்” (உ) “ஆபோநாராஇதிப்ரோத்தா” (க) “நராஜாதாதிதூதி”
 (ச) “ஸந்தவசத்தௌத்ருவால்மந்தி” (இ) “ஸமர்த்திஸம்பேஸர்வகரந்திரம் விப்ரமோகூ”
 (கௌ)

தருநகிற. இத்தால் - நீருறுத்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வாரின் படுக்கையாக உடையருகையாலே ஸௌருமார்ப்பும், ஆச்ரித ஸம்ச்சிலக்ஷை வலவாவதவழும், அர்த்தி த்வரிதேசுதமாக ஆச்ரிதாதுக்ஷணத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌஸ்யபாதிக்கோ யும் சொல்லுகிறது. நின்மலன் ஸங்குழல், பஜுவிரோதிபா பங்களைப் போக்கும் தோய்ப்பாத்ய நீக்ஷுடைய ருசிஜநகமான திருவடிக்கீர், ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று, ப்ரேமயுக்தராய்க்கொ ண்டி ஆச்ரயித் துகின்று. இத்தால்—(க) நூலுஞ்சுச் சிக்ஷுதேக ” என்கிறபடியே ஸம் ஸாரம் அரித்யம், சுச்வரன் நித்யன் என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதசயபோக்யனென் றிப்பிரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை. அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும். க்ஷீராக்ஷிராதன் திருநாம மான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். (உ) “வனஷ்டநாராயணஸ்தோத்ர ” என்றும், “நாராய ணனே நமக்கே பனாதருவான் ” என்றும், (ங) “வடிநாராயணாடேஹி ” என்றும், த்ரிபிபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்குமென்கை, வாராமாக ஓது வார்கள் வல்லர் வானமாளவே. (ச) “நநீரநாராயணாயேகிஹேனோகபாரணவயபு ” என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்லரென்கிறார். நீராவணைக்கிடந்த நின்மலன் ஸங்குழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று— சோர்விலாத காதலால் துடக்கருமைத்தராய் — அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே ” என்றவயம். எஅ.

அ. எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்விப வானிகையொழிந்த ஸம்ஸாரிக ளுக்கு அநுநிலமோவென்ன; அவதாரகந்த(சுடி)மான க்ஷீராக்ஷியில்லின்று தன்மேன்மை பாராதே தசபாதுர்ப்பாவத்தைப் பண்ணி ஸுலபனுளவன் திருவடிகளிலே அவதாரஹ ஸ்யஜுநாமடியான பத்தியையுடையவர்களுக்கல்லது முத்தாக விரகுண்டோ வென்கிறார்.

மு.—பத்தினுபித்தமா யொரேழினோடொரொன்பதாய்ப்
பத்தினுன்றிசைக்கணின்ற நோபெற்றநன்மையாய்ப்
பத்தியுதோற்றமோ டொராற்றன்மிக்கவாதிபால்
பத்தநாமவர்க்கவாது முத்திமுற்றலாகுமே.

எக்.

ப.—ரை.— பத்தினுபித்தமாய்—பத்துறுக்குகளுக்கும், (அத்திக்குக்களிலே வளிக்கிற,) பத்தும் ஆய்—தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகராய், ஒரு—அத்தியித்யமான, ஏழினுபி—ஸப்த ஸ்வரத்துக்கும், ஒன்பது ஆய்—நாட்யஸமொன்பதுக்கும் நிர்வாஹகராய், பத்து நான்கு திசைக்கண் நின்றநாடு—பதினான்கு வகைப்பட்ட லோகங்களுக்கு, பெற்ற-ப்ரயோஜனமான, நன்மை—சுப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம், ஆய்—நான் ஆகைக்காக, பத்தியு தோற்றமோடு— தசாவதாரஞ்செய்தருளி, (ஸம்ஸாரிகன்பண்ணும்,) ஒரு—அத்தியித்யமான, ஆற்றல்மிக்க- பரிபலத்தைப் பொறுத்து சகிக்கும் மிக்கக்ஷமையை யுடையாய், (ஸம்ஸாரிகள் ருசிபிற ந்தவன்று ஆச்ரயிக்கைக்காக,) ஆதிபால்—முன்னமே அவதரித்து நிற்பவன் விஷயத்தில், (அவன்பண்ணி உபகாரத்தையறிந்து,)பத்தர் ஆமவர்க்குஅலாது-பத்தராமவர்களுக்கல்லது, முத்தி முற்றல் ஆகுமே—மோக்ஷபலம் பெறக்கூடுமே.

(க) “நாஸ்த்யகந்திகீர்தேந ” (உ) “ஏஷநாராயணஸ்தூநிமாந் ” (ங) “பவாந் நாராயணோநேவஹி ” (ச) “நமோநாராயணேகிமந்த்நாக சரணவயம் ” (ஈ) “

வ்யா. பத்தினேபேத்தமாய். தசதிருக்களுக்கும், அத்திருக்களிலே வ்யவஸ்தித
ரான தசாப்யகருக்கும் நிர்வாஹகராய். அவர்களுக்கிறார் - இந்தாதி நிக்பாலகர்களை
மரும், ஸந்த்வலோகங்களுக்கு மேலெல்லையான ஸத்யலோகத்துக்கு நிர்வாஹகரு
பாஸுமாய், அனோலோகத்துக்கு கெழல்விலே தாசகருன அசந்தனும். ஒரேபி
னேபொரோனப்பதாய். அத்திதியமாய் ஸப்தஸ்வரமும், நாட்யஸமொன்பதும். அஸவபா
கினை - இலசகனேமும், (க) “நிஷாநாஸுமநாஸும ஸுப்யப்யுதேவதா” ஸுப்ய
பெருதுதிலஸு” என்கிறபடியே; (உ) “ஸுப்யப்யுதேவதாஸுமநாஸும ஸுப்யப்யுதேவதா”
நகா” ஸுப்யப்யுதேவதாஸுமநாஸும ஸுப்யப்யுதேவதா” என்கிறபடியே நாட்யஸ
கனும். இலவ சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு முபஸகனாம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தசா
யகதரோடு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகரான தசாநோடு வாசியர எல்லார்க்கும் போக்யமான
சப்தாதிக்களுக்கும் நிர்வாஹகனென்கை. பத்தினுள் திசைக்கண்ணின்ற நெடுபெற்ற ஸன்மையாய்.
பதினாதுவகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு பாயோஜனமான சப்தாதிவிஷயங்களெல்
லாம் அவர்களுக்குத் தானேயாகக்காக, (ங) “வஸதாஸு” என்கிறபடியே, “திசை”
என்று - பாகரவாசி. “பத்தினுள் திசைக் கணின்றநாடு” என்று - “பத்தினேபு பத்
துமாய்” என்கிறவிடத்தை அதுபாஷிக்கிறார். “பெற்றஸன்மை” என்று - “ஏழி
னேபொரொன்பதாய்” என்றவிடத்தை அதுபாஷிக்கிறார். “ஆய்” என்று - ஆகைக்
காக வென்றபடி. “உயிர்முதலா முந்துமாய்” என்னக்கவனிடிறே. (ச) “வாஸுப்யஸு”
என்கிற தானே தசநர்க்கு போக்யகைக்காக வென்கை. பத்திரூபதோற்றமோ ‘டொராந்
றஸிங்க வாதிபாய். தசபாதுப்பாவந்தாலே ஆவிர்ப்பலித்து, ஸம்ஸாரிகன் பன்னும்
பரிபவத்தைப் பொதுத் தரஸிக்கும் பூர்வஜனப்பக்கலிலே. தோற்றமாவது - அநித்தியகுன
தன்னை சகாந்விஷயமாக்குகை. ஆற்றல் - பொறை. பூர்வஜனகையாவது - ஸம்ஸாரிக
ருக்கு ருசிபிறந்தவன்று ஆசாயனியானநாம் தூரஸ்தாகவொன்னாத்தென்று ஏற்கவே அவ
தரித்து நிற்கை. பத்திராமலர்க்கலாது. (ரு) “வஸுப்யஸு” போக்யதேவதா
” என்கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை உன்னபடி அறிந்து அதிலே ஸந்த
ராயிருக்குமவர் களுக்கல்லது. முத்திமுற்றலாகுமே. மோகஸுபலம்பக்கவகைக்குவிரகில்லை.
(சு) “தூதாஸுப்யஸு” போக்யதேவதா” என்கிறபடியே விரோதிநிலர்
த்தி பூர்வகமான பகவல்லபமுன்னதாக விரகில்லையென்கிறார். எச.

அ. என்பதாம்பாட்டி. அவதார ஸஸ்யஜ்ஞாந மப்யான ப்ரேமம் மோகஸுலாதந
மென்றது - கீழ்; இதில் - அவதாரவிசேஷமான கர்ஷணனுடைய ஆசிரியரோடு நிரஸந
சிலத்தை அதுவதித்து, அவன் திருவடிகளிலே ஆசையுடையார்க்கல்லது நித்யஸூரிக
ளோடு ஒருகோவையாய் அதுபலிக்கைக்கு விரகில்லையென்கிறார்.

- (க) “நிஷாநாஸுமநாஸும ஸுப்யப்யுதேவதா” பஞ்சம்ச்சேத்யமிஸ்ப்த”
(உ) “நர்ஹாஸுமநாஸுமநாஸும ஸுப்யப்யுதேவதா” பிபந்ஸாப்யுதேவதாசுமநாஸும
நாட்யஸுமநாஸுமநாஸும” (ங) “வஸதா” (ச) “ஸர்வாஸு” (ரு) “ஜம்மகர்மசும
திவ்யமேவமயோவேத்திதவதா” (சு) “த்யக்த்வாதேஹ்யபுந்ஜம்மநாஸுமநாஸும”
(கஞச)

மு.—கடைந்தபாற்கடற்கிடங்கு காலவேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக் குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழமரங்களு மடங்கவெய்துவங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்துளாழமுப்பீடு.

அக.

ப.—பால் கடல்—சுரோபந்தியிலே, (ஆர்த்தசாஷனத்துக்காக,) கிடந்து—சுரோ
வளர்த்தருளியும், காலவேமியை—காலவேமியாகிற அஸுரனை, கடிந்து—வென்று, உடை
ந்த—(பகையின்பெருது நாம் என்னாஜ்பம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த), வாலிதந்
தனுக்கு உதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கக்காக,
இராமன் ஆய் வந்து—சகாவர்த்தி திருமகனுப்த் திருவவதரித்து, மிடைந்த—இலக்குருநிச்ச
வொன்னுதபடி நெருங்கிநிற்கிற, ஏழ் மரங்களும்—மராமரங்களேழையும். அடங்க—இரிச
னாதலங்கரோபுடங்க, எய்து—துணுத்து, வேங்கடம் அடைந்த—திருமலையை ஆசரயித்து
நிற்கிற, மால் பாதமே—வ்யமுத்தனுடைய திருவடிகளையே, நாளும்—நாள்தோறும்,
அடைந்து—அரண்பரப்போஜாரா யாசரயித்து, உய்மின்—உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்.

வ்யா. கடைந்தபாற்கடல்கிடங்கு. துர்வாஸச்சாபத்தாலே இந்நாநிகளுக்குவந்த
ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்து, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்த
பேசுபிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்த்தருளி. காலவேமியைக்கடிந்து. அத்தேவதைகளி
புழவஸ்த்தாலே நலிந்தகாலவேமியாகிற அஸுரனைவென்று. கடித்தல் - வெற்றி. உடைந்த
வாலி தந்தனுக்குதவவந்திராமனாய். வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு. தந்தம்பி. ப்ரஹ்
மாதிகளாவல்லாத தீர்பக்குக்களுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சகாவர்த்திதிருமகனுப் வந்தவ
நரித்து. தேவதார்தர ஸ்பரிசத்தாலே ஸ்வரூபமறிந்தவானிக்கு, (௧) “ ராஜேபா ணாஸ
மக்ஷிபஜாவகஸி வரஜோமதிபு ” என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதந்தாலே மோக்ஷப்ரதனு
தக்காக தசாதாத்தமனுய்வந்து. உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்பார்பமான
சிச்யமுகத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, “ பகையின்பெருது நாம் என்னா
ஜ்யம் பண்ணுகிறோம் ” என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்
தைத் தீர்க்கக்காக வந்தென்றுமாம். உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு. “ தம்பி தனக்கு. மவ்வு
க்கு ‘ன’ ஆதேசமாய், ‘தம்பி’ என்றத்தை ‘தன்’ என்று கடைக்குறையதலாய்க் கிடக்கிறது ”
என்று ஒருசுமியின். மிடைந்தவேழமரங்களுமடங்கவெய்து. ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொ
ர் ரக்ஷணத்திலே அதிசங்ககபண்ணின மஹாராஜர் விசுவவிக்கைக்காக இலக்குருநிச்ச
வொன்னுதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும். அதுத்தமான் கிரிஸதலங்களை
முழி மடங்கத்தூர்த்து. வாலி, ஸ்வபலபரிகைத பண்ணுவது ஒரு மராமரத்தானவிலேயா
நிற்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்ககைய வவாஸமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று
போப்பெற்றதைய எய்தாரயத்து. வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து. ப்ரயோஜ
யாச்சார்பாக்கு முகங்கொடுத்த சிலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த சில
மும், பிற்பாடானவர்க லிழவாமெக்குத் திருமலையை யாசரயித்துநிற்க வ்யாமுத்தன
திருவடிகளை ஆசரயப்பரயோஜாரா யாசரயித்து நாளமுப்பீடு. “ நாளும் - அடைந்துய்
மின் ” என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும் உஜ்ஜீவாமென்றும் — பர்யாயம். “ சுடாடி
தொழுதேழு ” என்னக்கடவதிறே. ஆர்நிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை
ஆசரயப்பர்ந்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆசரபரீயஸ்தலம் திருமலை. ... அக

(௧) “ ராஜபாணாஸிப்த பாவஹந்த பாயங்கதிம் ”

(௧௦௧)

அ. என்பத்திரந்தாண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேசம் பண்ணினாய், பெல் ஸ்வர்களுக்குறித்து தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரோமபுத்தர் நித்பஸுக்கொள்கிறார். இதுக்கடி. - பிறர்க்கு ஸாதாமாசத் தாமுபதேசித்தபத்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரோஜனமாகையாலே, தமக்கு ரஸித்தபடிபைப் பேசுகிறார். இப்பாபத்தினான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லையாய், ப்ரபந்தனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்கமுமே. இதில் முதற்பாட்டில் - மதுஷ்யத்தேவ பாத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ரீர்மைமையும் அதுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணானார்க்கு ஸர்வதேசத்திலும் ஸுகமேயாமென்கிறார்.

மு.—எத்திறத்துமொத்துநின்று ஸயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமாரீரீ ரராவணைத்துயின்றநின்
பத்துறத்தசின்தையோடு நின்றுபாசம்விட்டவர்க்கு
செத்திறத்துமின்பமிக்கு மங்குமெங்குமாதமே.

அஉ.

ப-ரை.— எத்திறத்தும்—தேவமதுஷ்யதிரயக் ஸ்தாவரங்களுக்கிற நான்குரூபிகளிலும், ஒத்து நின்று—ஸஜாதியைப் அவதரித்து, உயர்ந்து—அஜ்ஜுதஸ்வபாவனையால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும், உயர்ந்த—குணதிக்கப்பத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய்—ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்து ரீர்—மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையகடலை, மூரி—இடமாகக்கொண்டு, (அந்ரீர் உறுத்தாமைக்காச,) அரவு அனை—திருவனந்தாழ்வான்மேலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, நின்—தேவரீர் திருவடிகளிலே, பத்து உறுத்த—பத்தியிருந்த, சிந்தையோடு நின்று—மனோரதத்தோடே நின்று, பாசம் விட்டவர்க்கு—இதாவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும்—சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும்—பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், எங்கும்—உத்காமணதசையிலும் அர்ச்சிசாதிமார்ச்சகத்திலும், எத்திறத்தும்—ஆநிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பம் ஆகும்—ஸுகமேயாயிருக்கும்.

வ்யா. எத்திறத்துமொத்து நின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய். தேவஜாதியிலும் மதுஷ்யஜாதியிலும் திர்பகஜாதியிலும் ஸ்தாவராஜாதியிலும் ஸஜாதியைபவதரித்து, அஜ்ஜுதியிற் காட்டில் அஜ்ஜுதஸ்வபாவனையாலேவந்த உத்கர்ஷத்தையும், (க) “ஸ உபெஸ்யபாஸு ஸவதிஸாபசாநி” என்கிறபடியே குணதிக்கப்பத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே. பெற்றி - இபல்வு. திறம் - திரள். ப்ரஹ்மருத்ரம்ப்ரா (ப்யு) வதாரத்தோடு மதஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியா ஸஜாதியபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாநுஷ செஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாநிகந்தவம் தோற்றுக்கையும், தூத்பலாரத்யங்களாலே குணதிக்கம் தோற்றியிருக்கையும். முத்திறத்துமாரீ ரராவணைத்துயின்ற. அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் ரீர்மைக்கும் ஊற்றிய, மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்ரீருறுத்தாமைக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்திரீர் - ஆற்றிரீர், ஊற்றுரீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம். நிற்பத்துறத்தசின்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு. உன் திருவடிங்களிலே பத்திக்க மனோரதத்தோடே நின்று, இதாவிஷய

(அ) “ஸ உச்சேயாப் பவதிஜாயமாநி”

(கௌ)

யத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு, “ பந்து ” என்று பத்தி. உறுதல்—அமுர்தல். அநாவது—மிருகி. ஆசிரிப்பரிதராணர்த்தமாக அவநரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும் நீர்மையையும் அதுகூற்றானகார்ப்பதியில் கண்வளர்த்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பாபத்தியுத்தராய், அப்பத்திபாவசயத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தைபுலையாபிரகந்திவர் களுக்கென்கை. எத்திறத்தியின்பிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. சரிசத்தாடே யிருக்குமிருப்பிடும், பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிடும், உத்தரமனதகையிடும், அர்ச்சிராதி மார்ச்சுமென்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிடும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்து மின்பமான ஸர்வேச்சுரானு உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகூன விபூதிகளை யறுப்பித்து, ப்ரகாரபேதங்களிடும் த்வதபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷயார்஥ரபரவன்யம் என்னுமாகிடும் துகமேயானவோபாதி பகவத்ப்ராவன்யம் என்னுமாகிடும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை.

அ. என்பத்திறுமும்பாட்டு. (க) “ சநனெஹவாஜநய ” என்கிறபடியே துகப்ரகரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே ஸுகமுண்டாகக் கூடுமோவென்னில்; ப்ரார்த்திதகையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தே ரிருந்துவைத்து தேவரீர் திருவடிவளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரோமத்தால் பிரக்கும் ஸுகத்துக்குப் போராடுகென்கிறார்.

மு.—மட்டுலோவுதண்ணோ யலங்கலாய்புலங்கழல்
விட்டுவீர்விவாதபோகம் விண்ணினண்ணியேறினும்
எட்டிஒருடிருண்டெனும் கயிற்றினுன்மனத்தனைக்
கட்டியிடிவானுதைத்த காத்தின்பமாகுமே. ஆம்.

ப.—ஹ.— மட்டு உலாவு—தேன்மாறாத, தன்—குளிர்த்த, துழாய் அலங்கலாய்— திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கர்த்தனவனே, புலன் கழல்—தர்சரியமான தேவரீர் திருவடிகளை, விட்டு—, வீள்வு இலாத போகம்—அழிவில்லாத போகத்தை, விண்ணில் ஏறி நன்னினும் பரமபதத்திலே யேறிக் கிட்டினாலும், எட்டிஒருடி—இரண்டு எனும் கயிற்றினால்— பத்தியென்கிற கயிற்றினால், மனத்தனை—ஸர்வேத்திரியங்களுக்கும் ப்ரதாரமாமனநல்லை, கட்டி—விஷயங்களில் போகாதபடி பந்தித்து, வீடு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி வைத்த— தேவரீர் திருவடிகளிலேவைத்த, காதல்—ப்ரோமமானது, (ஸுகத்துக்கு ஸாதரமாயிருக்கையன்றிக்கே,) இன்பம் ஆகும்—அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும்.

வ்யா. மட்டுலோவுதண்ணோயலங்கலாய். தேன்மாறாத செவ்விர்த்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்கர்த்தனவனே. இத்தால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்து வென்னுமிடமும், உபயவிபூதி திரிவஹனத்துக்கிட்ட தனிமாலையென்னுமிடமும், ஒப்பியாயமும் சொல்லிற்றுப்து. புலன்கழல் விட்டுவீர்விவாத போகம். தர்சரியமாய் ரித்யஸூத்ரிசுக்கு ஸாத தர்சரியமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலன்கழல் - புலப்படும் திருவடிகளை. விண்ணில்நண்ணியேறினும். பரமபதத்தேயறிக் கிட்டினாலும். எட்டிஒருடிருண்டெனும் கயிற்றினால். எட்டுமிரண்டும்கடி. — பத்தாய், அத்தை பத்தியென்கிறது. பகவத்பத்தியில் தமக்குள்ள கொளவா திசயத்தாலே

(க) “ அர்த்தக்லேசபாஜம் ”

(க௦அ)

அ. எண்பத்தூறாம் காமப்பாட்டு. “வீழிலு ளுணவந்த கா தலின் பமாக்கும்” என்று - இப்பான்று தமாளபத்தி தம்பக்கல் காணுமையாலும், தம்மை பார்ந்தியோடேயிருக்கக் காண் னையாலும், ஈசுவரன் ல்வதந்த்ருகையாலும், அவன் நினைவாலே பேருகையாலும், என் றிதத்தில் என்னுதல், தன் துருவடிகளிலே பரமபத்தியுத்தனும்படிபண்ண நினைத்திருக்கிறு தனே, நினைப்பம்மாரியாய்ப்பேசு நினைத்திருக்கிறுதனே, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிறு தென்னிணைக்கிறார்.

மூ.—பின்புறக்கவைத்தனன்கொ லன்றிநின்றதன் கழற்
கன்புறாக்கவைத்தநா ளாறித்தனன்கொலாழியான்
தன்றித்தேரான்பிலா வறிலிவாதநாயினேன்
என்றிற்றிலென்கொலெம்பி ராண்குறிப்பிலைவத்தேந். அது.

ப-ரை.— (இந்தசீராவலவாகத்துக்குமேலே,) பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல்— இன்னமும் சிலசீர்பரிக்காறும்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிறோ; அன்றி-அன்றிக்கே, நின்று-இடைவிடில்லாமல், தன்சுழற்ரு-தன் நிறுபடிக்குறக்கு, அன்பு-அன்பை, உறைக்க வைத்ததான் அறிந்தனன்கொல்—உறைக்கவைத்து அறுபவிற்கும்களர் எனக்குண்டாம்படி. நினைத்திருக்கிறோ; ஆபியான் தன் நிறத்து—எவ்வாறிகத்தவனாட்சகமான நிருவாழியை யுடையனானதுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபுரிக்கனிலே, ஓர் அன்பு இலா—பேரமகந்தயில்லா தவனும், ஓர் அறிவு இலா—ஐயாசேஸெழுமயில்லாதவனும், நாயினன்—தேறுயனா, என் திறத்தில்தான்—என் விஷயத்திலே, எம்பிரான்—எனக்கு உபகரணனை ஸர்வேசுவான், குறிப்பில் வைத்தது என்கொல்—திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்கோ.

வ்யா. பின் பிழக்கவைத்தனன்கொல், இந்த சரிசாவலாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சில சரிசரிசரிதிறம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறோனோ, அன்றிக்கே, பின்பு இழக்கவைத்தனன்கொல். தன்பக்கவிலே ஜூனாநம்பிறந்துபின்பும், தன்னை விண்மரித்து நடுக்க நினைத்திருக்கிறோனோ, நித்யமான ஆதம்பாவுக்கு பகவத் ஜூனாநலாபாலாபங்களுள்விறே 'ஸத ஸத்பாவறேனாதுக்கன். (க) “ஸஹஜே ஹேதிஹே. உஷேச-ஸஹஜே. ஸஹவதி-ஸஹஜிவா, ஹேதி ஹேதிஹே, ஸஹஜே தனஹே காவிரி-ரீதி” என்னன்கவதினே. அன்றி. அன்றிக்கே. நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தானறிந்தனன் கொல். விச்சேதமில்லாதபடி, தன் திருவடி. களுக்கு அன்பைபுறைக்கவைத்து ஆறபயிக்கும்நான் எனக்குண்டாம்படி. நினைத்திருக்கிறோனோ, அன்புறைக்கவைப்பது - பாம்பத்திபுத்தலைகை. வைத்ததுபவிற்கும் ராஜென்றிதது - ஒருதேசவிசேஷத்தின் விதபவந்தை. இத்தால் - இச்சேதத்துக்கு ஜம்மதம் ஜம்மந்தியும் விராசுமும் பத்திபிலாசமும்; உஜ்ஜீவமும் பாம்பத்திபுத்தலைகை பெயந்தாயித்து. ஸம்மயங்கி

(க) “அஸத் ப்ரஹ்மேதிவேதசேத் - அஸந்நேவஸபவதி, அஸ்திப்ரஹ்மேதிசேத் வேத, ஸந்தமேநந்தேதாவினூதி”

தது—விஷயந்தர பாவனையுடையது. விஷயந்தர பாவனையுடையதாகையாலே ஆதாரங்களுக்கு உபபழம்விசயமாகியே. ஆழியான்றன திறந்து. ஸர்வாதிகளுள் தன் னிடையாட்டத்து. ஓரன்பிவாவழிவிலாதநாயினேன். அவன் விவரப ரூபகுணவிநிகரில் ப்ராமகந்தரின் திகை, அதுகடியான ஆரூரகலேச முயின் திகை, தேவபனானான். ப்ராம கந்தரின் திகை, அதில்லையென்றே அறிவுமில்லாதவென்றுமாம். “நாயினேன்” என்கிறது. திறந்துகொண்ட வாகுக்கள்தோலும்புறமுத்து திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகியும், உகந்து தெட்டார்க்கும் ஸ்ரீராமபண்ணுவெனும்படி. அமேதய யதார்த்தமாகையுமாம். என் திறத்தியில். ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விழுக்கனாகும், முத்தகாரப்போலே போகப்பாவனாகுதலன் றிக்கையிருக்கிற என்னிடையாட்டத்தில். எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்தது என்கொல். என் னாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்றே. “பிறந்தபின்மற்றதிலேன்” என்கிற ஜ்ஞாந்தையுமாம், “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்கிற ப்ராமத்தையுமாம் உபாயமென்றிருக் கியிலர், ஈசுவரன்கிறவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கொர். “வரத்தரும் திருக்குறியிப்பில் வைத்ததாகில்” என்று—ஸாமாந்தியவாயமாகச்சொல்லுவதுமதவையே, தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதவையே. இப்பாட்டால்—என்னுடைய பூர்வ வர்த்தத்தையுமாம் பார்க் தது உபேஷிக்க நினைத்திருக்கிறதே, இந்தவேயில் விசயம் தன்னிழுவாம்படியான குடும்ப டக்கைகளைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறதே வென்றதாய்த்து. ... அஃ.

அ. எண்பத்தைத்தரம்பாட்டு. என்னை இப்பார்க் தியோடே வைத்தபோதே தேவரீர் நினைவு இன்னதென்றறிவினென், முந்தைய முன்னம் உன்பரவாதத்தாலே திருவடி களிற்பிறந்த ருசியையாற்றி இதாவிஷய பாவனாளுக்காதொழியவேணுமென்று பார்த்திருக்கொர்.

பு.—ஈசுவரனைக்கிடந்த நாதபாதபோதிலில்

வைத்தசிந்தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்கநீயினம்

மெய்த்தன்வல்லியாதலா லுரித்தனன்நின்மாயமே

உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னமாயனே. மரு.

ப.— (உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி,) நஞ்சு—விஷத்தையுமிழுக்கிற, அரவு அனை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்ததருகிற, நாத—ஸ்ரீவேசுவரனே, பாதம்—தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்—புஷ்பத் திலே, வைத்த—வைக்கப்பட்ட, சிந்தை—மனஸ்ஸை, வாங்குவித்து—அவைகளினின்றும் ப்ரோம்பப்பண்ணி, (நெடுங்காலம் அகன்றிருந்தது போராமே,) இன்னம் நீங்குவிக்க— இன்னும் அகலும்படி பண்ணுதலுக்கு, நீ—ஸ்ரீவசந்தியான நீ, மெய்த்தன் வல்லி—மெய்யே ஸமத்தன்; ஆதலால்—ஆகையாலே, அறிந்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்தரனென்று அறிந்து கொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்யமான சேஷ்யதங்களை யுடையவனே, நின் மாயம்—தேவ ரீரிட்டவழக்கான பாக் தியோடே, உய்த்து—நித்யஸம்ஸ்க்ரந்தமும்படிபண்ணி, நின்—உன் க்கு பரிசுமான, மயக்கினில்—சப்தா திவிஷயங்களிலே முட்டி, என்னை—உன்னைபார்த்திருக் கிறவென்னை, மயக்கல்—அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

வ்யா. ஈசுவரனைக்கிடந்தநாத. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி. விஷத்தை உமிழுகிற திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்ததருகிற ஸ்ரீவேசுவரனே. நீ உகந்தாரை நித்யவைக்கல்பம் கொள்ளும் ஸ்வதந்தரனென்றபடி. பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை. உன் திருவடிகளாகிற செவ்வியபூவிலே வ்யவஸ்திதமான மனஸ்ஸை. பார்த்தமுமாய் நிரநிசய

பொக்பமுமா யிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருத்தின மலத்தை யென்னை. வாங்குவித்து. திருவடிகளில்கின்றும் மீளும்படிபண்ணி. (க) “ துவெரி தாடா சுபதிநுழிவாகி ” என்று மலத்தையும் விழுங்கமாப்படிபண்ணி. நீங்குவிக்கநீயினம் மெய்த்தன்வலிலை. நெடுங் காலம் அகன்றதொராமை யின்னமகனுப்படிபண்ணவல்ல ஸர்வசத்தியானநீமெய்யேவல்லே. ஆதலாலந்தனை. ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்பம் செய்பபெண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்தவத்தாமக்கவல்ல சக்தியபடிபடைய யானையாலே உன்னை ஸ்வதந்தரென் றறிந்து கொண்டேன். நின்மாயமெய்யுத்து நின்மயக்கினிலமயக்கல். உமக்குச் செய்பபெண்டவ தென் னென்ன; (உ) “ உபேரயா ” என்கிறபடியே தேவரிட்டவழக்கான பாக்ர்தியோடே சித்பலம்ஸர்வதனும்படி பண்ணி, உனக்கு பரிசுமான சப்தாதிரிஷயங்களிலே மூட்டி. என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழிபவேணும். சேதநரையறிவுகெடுக்கும்மனவையானையாலே “ மயக்கு ” என்று - சப்தாதிரிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னை. உன்பக்கங்களிலே ந்ய ஸ்தபாலுப் உன்னைபார்த்திருக்கிற பெண்ணை. மாயனே. நம்மன பொழியச் சொல்லாதாரை சப்தாதிரிஷயமூட்டி யறிவுகெடுப்பதொமோ, ஸ்வதந்தரையன்றோ நாம் அங்குள் செய்வ தென்ன; ஆச்சரியமான சேஷத்தங்களைபடிபடையனே. (ங) “ உபேர நிர்பெஷாணா ஃ ஷடபாநாஸு ” என்கிறபடியே பரந்தரத்தை எதிர்ப்புகாக்கப் பண்ணாவல்லே, பாராநிகு லயத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாபுஜ்யபாசனாகவும் வஸ்தை, இதுவன்றோ தேவரி டுடைய ஸ்வாதந்தரம் மென்றிருந்தால். அதி.

அ. என்பத்தாரும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்லின்றமகந்தரி பாக்ர்திவச்யாக்கு விவரமாக நம்பக்களிலே அறிசங்கை பண்ணுவானென்னென்ன; விரோதிநிரஸநஸம்ர்த்த னானரீ என்பாக்ர்திஸம்பத்தந்தையதுத்து என்னினைவைத் தல்க்கட்டா தொழிந்தால் அதி சங்கை பண்ணுதே செய்வதென் னென்றிருந்தால்.

மு.—சாசோபாதனே சலங்கலந்தபொய்கைவாய்

ஆடரலின்வன்பிடர் நடம்பயின்றநாதனே

கோடுநேகையசெய்ய பாநாநாருமுள்ளினால்

வீடனாகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல்கண்ணனே. அது.

ப.—சா.—சாசோபாதனே முடியும்படி; சாசோ—உதைத்த; பாநாநா—திருவடிகளை யுடையனாய், (விஷமேயிக்கு,) சலம் கலந்த—அத்தோடே யமுநாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கையாய்—பொய்கையிலே, ஆடு—வார்க்கிற, அரசின்—காசிரியனுடைய, வன்—தின்னிதான, பிடர்—பிடரிவிலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தனம் செய்தவனாய், நாதனே—எங்களுக்கு வருத்தலவாமிபாய், நீடு—ஸர்வகாலத்திலும், கோடு—பூநாந்தரஜயத்தை, கைய—திருக்கையிலே யுடையவனாய், உண்ணனே—ஆசிரிதஸஸை னாவனே, செய்ப—அழகிதான, பாநம்—உன் திருவடிந்தாமரைகளை, நாளும்—ஸர்வகாலமும், உள்ளினால்—அதஸந்தித்தால், வீடன் ஆக—பாக்ர்திஸம்பத்தமந்திருவடிகளைப் பெறுமவனாக, பெய் செயாத வண்ணம்—மெய்செய்யாதொழிந்த பாகரம், என்கொல்—என்னேனென்றிருந்தால்.

(க) “ நிவேதனாந்மாசுதமயதிக்சதி ” (உ) “ மமயாபா ”

(ங) “ உபயாநமசேஷாணம்ஸாதாநகம் ”

(கக)

வடா. சாதோபோதனை. சகடாஸூர் முடியும்படி திருவடிகளை நிமிர்ந்தவனே. அதுகூலர்க்கு உத்தேசப்பவன் திருவடிகளையாய்ந்து பரதிகூலர்க்கு நாசகரமாய்ந்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். “விடமுமமுதமுமாய்” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் — விரோதிராஸரத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனென வெண்ணை. சலங்கலந்த பொய்கைமாய். விஷமேப்பாசாரமாய் அத்தோடே யமுநாஜஸ்தம் மிச்சமாயிருந்துள்ள பொய்கைமேலே. (க) “கலாபுரஸ்திராஸரமாய் விஷாதிஷ்டாசாரமாய் 1 ஸூரகாலிய நாமஸூரேயபரமேதி விஷ்டாசாரம்” என்னக்கடவதிறே. ஆரவின்வண்பீடர் நடம்பயின்ற அப்பொய்கையிலே வந்ததற்கே காளியபுதைய திண்ணிய பிடரிமேலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லாராடினாப்போலே யிருக்கை. “ஆரவ” என்று - க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்றுமாம். “ஆடல்” என்று - ஸடையாட்டமும், கூத்தும், நாத்தனே. வருத்த ஸ்வாமிபாணவனே. விரோதிராஸர முகப்பாசைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதிராஸரப் போக்குகைக்கு உசப்பில்லாமே யிழக்கிறேனென, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்கிறேனென வெண்ணை. பகவத்காமாச்சரணத்துக்கும் அதுபலத்துக்குமாக வந்தபாடான சரித்திரமே அஹங்காரமேச முண்டானால் அதுநிராஸரமென்று தோன்றுகைக்காக, சகடாஸூரிராஸரத்தை யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான ஆத்மாவுக்கு, விஷயஸம்பந்தம்மேலே நிராஸரியம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோன்றுகைக்காகக் காளியமந்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அதுகலமாகவைத்த தொன்றிறே சகடம், உபஜீவியாயிருப்பதொன்றிறே யமுநாஜஸ்தம். கோடுகேகைய. ஸ்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிரூபகமென்னும்படி அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யந்தை யுடையவனே. என்விரோதிராஸரப் போக்குகைக்கு உண்ணையில் பரிசுமில்லாமே யிழக்கிறேனென வெண்ணையில் பரிசுமுண்டாயிழக்கிறேனென வெண்ணை. செய்யபாதம் ஸாஸ்திரமுள்ளினால். உன் திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகாஷகமான திருவடிகளை ஸ்வகாலமும் அபாச்சரமாக அதுவந்தித்தால். இத்தால்-நான் அந்யபரணப் தானிழக்கிறேனென வெண்ணை. வீட்டுகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல். இப்படி சக்தனாயிருக்க, ப்ரகாதி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக் மெய்செய்யா தொழுகிற ப்ரகாரமென்கிறே. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகரமாத்ரத்திலே, “முடியாததென்னெனக்கேலினி” என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாஸாபத்தாலே, “யாவநிகரகல்வானத்தே” என்னப்பண்ணுதல் செய்புமில்வளவுகளாலேவந்த ஆச்வானமொழிய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூத்ரிகன் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். கண்ணனே. ஸம்ஸாரிசாஸ்தாக்கு இச்சையே தொடங்கி பரப்பதி பரப்பதமாக எல்லா அவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தார்க்குகையன்றே அவதாரத்துக்குபலம், அதுபால்யமாயிருப்பதொரு கர்மசேஷ முண்டாயோ அவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனாய்வந்து என்னபிதத்து செய்யாமென்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகாதோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படி. பென்கிறார். ... அச.

அ. எண்பத்தேழாம்பாட்டு. “செய்யபாதம் ஸாஸ்திரமுள்ளினால்” என்று நீயே எனக்கு அபாச்சரமென்கையாலே நம்மையொழியவுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன, அபாச்சரமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரஸீததிக்கு தேவரீர் கைபார்க்

(க) “தஸ்யாச்சலாஸமஹாபிதம் விஷாந்தில்லந்தவாரினம் 1 ஹாதம்காளியநாகஸ்ய தந்திரேதி விபிஷணம்”

திருக்கும்படியாய் இழிந்தபென்று, ஸர்வாதிகாரான தேவரினையொழிய வேறொரு பற்றையுடைய எல்லையென்று தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு அபேகிதமான அநர்யகதித்வ க்யாபம் பண்ணுகிறார் மேல்.

பு. — நெற்றிபெற்றகண்ணன்விண்ணி னுத்தேனோபோதின்கேல்

நற்றவத்தாதனோ மற்றுமுள்ளவானவர்

கற்றபெற்றியால்வணங்கு பாதாதவேதநின்

பற்றலாலோம்பற்றற்ற துற்றிலேனுரைக்கிலே.

அ.அ.

ப-ரை. — நெற்றி பெற்ற கண்ணன் — நெற்றியிலே எண்ணையுடையனான ருத்தானம், விண்ணின் நாதனோ — ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்தானம், போதின் மேல் — திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையனும், நல் தவத்த நாதனோ — ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸர்ஷ்டாலாய் அவற்றைக்கு நாதனான சதுர்முகனும், மற்றும் உள்ள வானவர் — ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்ற பெற்றியால் — தந்தாம்கற்ற பாகாங்ககளாலே, வணங்கு — ஆசிரியக்கும், பாத — திருவடிகளையுடையனும், நாத வேத — ஸர்வலோகநாதனாக வேதப்பிரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கல் — உண்மைசொல்லப்படுகில், நின் பற்று அலால் — உன் திருவடிகளே அபாச்சரியமாகியிருக்குமொழியும், மற்ற ஓர் பற்று அது — வேறொர் அபாச்சரியத்தை, உற்றிலேன் — உடையே எல்லேன்.

வ்யா. நெற்றிபெற்றகண்ணன். நெற்றியிலே எண்ணையுடைய ருத்தான். தன்னுடைய சக்தியதிரயத்துக்கு பாகாகமாய்கையாலே ஸாரூப நேத்தரத்தைத் தனக்குப்பேருக நினைத்திருக்கிறான். விண்ணின்காதனோ போதின்கேல் நற்றவத்தாதனோ மற்றுமுள்ளவானவர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்தானோ, திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தானமாகவுடையனும் துஷ்கரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ஸ்டாலாய் அதுக்கு நிர்வாஹகனுமான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள். ஸம்பிரதி ப்ரந கேதந்தரஜ்யுரான தேவர்களோடும் இந்தானோடும்கூட ப்ரஹ்ம ருத்தர்களைச் சொல்லிற்று. அவர்களோ பாதி இவர்களும் கேதந்தரஜ்யுரென்று தோற்றுகைக்காக. கற்றபெற்றியால் வணங்குபாதி. தந்தாம்கற்ற பாகாங்ககளாலே ஆசிரியக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றபாகாங்ககளென்கையாலும், ஆசிரியனத்தைச் சொல்லுகையாலும் - இவர்களுடைய சாஸ்தாவசயதையையும் ஜ்யுரநசக்திகளுடைய வைஷம்பங்களையும் சொல்லுகிறது. நாதவேத, நாதனாக வேதப்பிரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆசிரியனத்தாகையுடைய ஸம்பிரதி தைச்சொல்லுகிறது. (க) “கதிரோரணாஹாஸிம் கெஹஸி” (உ) “வகிம்விஸ்வஸி” என்னக்கவதிறே. நின்றபற்றலாலோம்பற்று மற்றதுற்றிலேன். உன் திருவடிகளே அபாச்சரியமாகியிருக்குமொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்சரியஸ்ப்சமில்லலை. உறுதல் - நின்றதேல். உரைக்கிலே. தேவதந்தர ஸ்ப்சமில்லையென்று சொல்லுகையும் எனக்கவத்யமென்கை.

அ. என் பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்தாதிகளுடைய அநிதாரம் ஸர்வானாலே யென்றார் — கீழ்; இதில் - அவர்கள் தன்களாபந்நிவர்த்திக்கு தேவரிர் கைபார்த்திருக்கும்படியபாமோதாரான தேவரினையொழிய வேறொருவரை தேவதைபாக மதிப்பினோவென்கிறார்.

(க) “தமீச்வரானும்ப்ரதம் மதேஷ்வரம்” (உ) “பதிம்விஸ்வஸி”

(கக்)

மு.—வேள்களவேலைவெற்புநாட்டி. வேள்களையிற்றராவளாய்
அள்ளலாய்க்கடைத்தவன் நடுவரைக்கோராமையாய்
உள்ளனாய்கள்தீர்மருந்து வானவர்க்களித்தவெம்
வள்ளலாரையன்றிற்றேர் தேய்வவநான்மதிப்பனே. அடி.

ப.—வேள்கள வேலை—வெளுத்தகடலான களிதாப்தியிலே, வெற்பு நாட்டி—
மந்தரபர்வத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிறு - தந்தபந்தத்தினைக்காட்டுகிற, அரவு—
வாஸுகியாழிபாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலால்—திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி,
கடைந்த அன்று—மதாம்பண்ணின அங்காலத்திலே, அரு வரைக்கு—அரிதான அம்மலை அயிழ்ந்
தாதபடி முதுகிலேயின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்—அத்திநிபமான, ஆமை ஆய்—ஆமையாய்
தரித்து, வானவர்க்கு உள்ள கோய்கள்—இத்தரதி தேவர்களுக்குண்டான அரிதங்களை, தீர்-
திர்க்கத்தக்க, மருந்து—அமர்த்தத்தை, அளித்த—அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே,
எம் வள்ளலான அன்றி - எனக்கு ஒன்றாய்த்தை ப்ரஸாதித்தவனைப்பொழிப, நான்—அந்நய
ப்யோஜனம் அந்நயசரணான நான், மற்று ஓர்தெய்வம் - வேறொருதவத்தை, மகிப்ப
னே—ஆசரயன்யமாகமகிப்பேடு.

வ்யா. வேள்களவேலைவெற்புநாட்டி. வெளுத்தகடலிலே மந்தரபர்வத்தைநாட்டி.
காளமேக நிபச்யாமனானதான் களிதாப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதை அந்த பாபாக
ரணம் அந்நயப்யோஜனர்க்கு அதுபாவ்யமாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்யோஜனார்த்த பார்
க்காக அக்கடலிலே கொடுக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. வேள்களையிற்றராவளாய். வெளுத்த
தந்தபந்தத்தினைக்காட்டுகிற வாஸுகியை அதிலேசுற்றி. தன்னை மந்தரபர்வத்திலே சுற்றி
வலிக்கப்புகவனவிலே தன் பலஹாநிதோற்றப் பல்காட்டுகிற வாஸுகிக்கு பலஹாதத்தைப்
பண்ணி அந்த மந்தரத்திலேசுற்றி. (க) “தேஜஸாநாகாஜாம் ததாப்யாதிதவாந்ப்பு” ம் அப்யோஜனம்
புறமே” என்னக்கடவதிறே. எயிறு - பல்வது. அரவு - பாம்பு. அளாய் - அளவி — சுற்றி.
அள்ளலாய்க்கடைத்தவன். (உ) “அப்யோஜனம் அப்யோஜனம்” என்னிறபடியே அம்ம
ஹாநனவத்தை, “கடல்மறுசுழன்றழைத்தெனவொலி” என்னும்படி திரைகள் எதிரே
வந்து செறியும்படி கடைத்தவன். அள்ளல்—செறிவு. “அன்று” என்கிறது—நச்வ
ராமிகளான லகலதேவதைகளும் தங்கலாபநிவர்த்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்
றென்கை. அருவரைக்கோராமையாய். அம்மந்தரம் ஆழங்கால்படாமே தன்முதுகிலேயின்று
சுழலும்படி அத்திநிபமான ஆமையாய்தரித்து. அஜ்ஜாகுதியே அந்யதமனபென்றுமாம்.
(ஈ) “கூரோரூர்ப்யேவமவாநு கலிபூரூரீஸபஹாரி” 8௫௮௮ லேயிலுந்நவ
தொடங்குதவாந்” என்னக்கடவதிறே. உள்ளனாய்கள். “நச்வரோஹம்” என்
நிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருபாற்றமணசாப மாதத்தாலே தன்னையும் தன்விழிதையையும் அபுரீ
ப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்தவம் குருபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநியும் பலஹா
நியும், அந்த பலஹாநியாலே வந்த அஸுபரிபவமும், இவற்றால்வந்த ஹிகபரம்பரைக
ளும் கோய்களிறே. தீர்மருந்துவானவர்க்களித்த, இவர்கள் அரிதங்களைப்போக அமர்த்தத்தை

(க) “தேஜஸாநாகாஜாம் ததாப்யாதிதவாந்ப்பு” (உ) “அப்யோஜனம் அப்யோஜனம்”

(ஈ) “கூரோரூர்ப்யேவமவாநு கலிபூரூரீஸபஹாரி” மந்தராத்ரோஜிஷ்டாநம்
பாமதொழும்புறமே”

அ. எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. பரஹ்மாதிகையோடும் மேன்மைகுலியாதபடி. நின்னு ரகசித்தவனவனவனிக்கே, (௩) “கூஷ்டாஸுயோ க்ஷுண்வவோ க்ஷுண்மாயாஸூவாணவம்” என்னொபபுது பான்டலவர்களுக்குத் துதப்பலாரதயங்கடோப் பண்ணித்தாழிந்து ஸத்தஸம் கல்ப னுப்பகொண்டு அவர்கள் விசேரதிலவர்களைத் அழிப்பதென்பது ராஜ்யத்தைத் கொடுத்த கண்ணொபபுதிப வேடுகுறதவமுன்னென்று நான் நினைத்திருப்பது ராஜ்யப்பதே வெண்கிறார்.

ப-ரை.— பார்—எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்பூமி, (என்னால் எவனிக்கொண்ணாதென்று சொன்ன,) மிகுத்த பாரம்—மிகப்பாரத்தை, முன்—தான் முற்பாடாப்பின்று, நீ ஒழிச்சுவான்—அத்தைத்தவிர்ப்பிக்கைக்காக, அருச்சுனன்—அர்ஜுனனுடைய, தேர்—தேரை, மிகுத்து—பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் நடத்தி, மாயம் ஆக்கி—பகலையிரவாக்குவது முதலிய ஆச்சரியங்களை யுண்டாக்கி, நின்று—முகம் தோற்றமுமே நின்று, கொன்று—எதிரிகளைக்கொன்று, வென்றி சேர்—தங்களுக்கு வெற்றியுண்டாவதாக நினைத்திருந்த, மாரதர்க்கு—மஹாரதரான துர்யோதனாடிகளுக்கு, வான் கொடுத்து—வீரஸவர்க்குத்தைக்கொடுத்து, வைபவமியுபையிலிவ் பாலது ஆம்படாண்டவர்களை பக்கங்கெய்யம்படி, சீர் மிகுத்தபுகழ்மிகுந்த, நின் அலால்—உன்னைப்பொழிய, நான்—நீ ஆச்சரியபெரியதாகியவன்வற்றிந்தவான், ஐர் தெய்வம்—வேடுறொருதைவத்தை, மகிப்பனை—ஆச்சரியநீயாக நினைப்பேறே வென்கிறார். [“ஒழிச்சுவான்” என்றதை—“ஒழித்துவான்” என்பதற்குப் போலியாம்.]

வ்யா. பாரிதித்தபாரம். வர்வம்ஸைறையான பூமி தன்னால் பொறுக்கவொண்ண தென்று சொன்ன மிக்கபாரத்தை. (அ) “கூறுநெலிமகொபொடுமொள” என்று தொடர்ந்நி, (இ) “தயாநெலு விலமலியபூர் நூவாணாஹவெநடி-தெ ட வலு-தூறா டுரா-தா ந வலுறலாஹுடக-சூ-தடும.” முன்னெழிக்கவா னருக்கண்ண தேர்மித்தது.

(க) “பிரதேமர்சேது பஸிபிர்த்தேதுவார்ந்தைதத்ய சமுஸ்தததா வத்யமாநாதேநாதேவ ஹரிவகஸ்தஸ்தஸ்தபா லகஸ்தம்பாமைத்தேயேவஹஸா பரார்பிரவ்யதிமாசதத” (உ) “உதா ரஸஸ்வ ஏவவதே” (ங) “க்ஷ்ணாசரபாபிக்ஷ்ணபலே க்ஷ்ணநாதாச்சபாண்டவா” (ச) “காலஸிஹதேதோயோஸஸ” (இ) “ததார்தேயேசமஹாரியா ர்ப்பாண்டம்பலேந ஷுபேதே ஸுமேதப்பநாஸூராத்மாநாநாந்நஸக்யா துதாஸ்தஸேஹ”

தான்முற்பாடாய் அத்தனைத் தனிப்பிக்கைக்காக அர்ஜுனனுடைய தேரைப் பார்த்துப் பார்த்து நின்றமேல்வாய் நடந்தி. அர்ஜுனனுக்குத் தான் முற்பாடனுதையாவது - (க) “ விஷ்ணுஜ்ஜைவராஜாபிஷ்ட ” என்று இருந்த அர்ஜுனனை (உ) “ காரிஷ்ணேஜய நவவ ” என்றாய் பண்ணுதையும், புத்தமகப்பத்தில் விஜயபரிசாங்கனில் உத்தர்ஷ்டபரிசாங்கம் தேரென்று எதிரின் பதிகிக்குப்படி தேரைநடத்துதையும். ஆபுதமெடுக்கக் கடவதன்ருக மீட்டிலுடையபண்ணைகையாலே லாரத்யவேஷத்திலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயய்யாபரிசாங்கனையப் பண்ணினாற்புத்து. மாயமாக்கி. ஆச்சரயங்களை புண்டாக்கி. அதாவது - பகலே இவாக்குதையும், “ ஆபுதமெடுகள் ” என்று ஆபுதமெடுக்கையுமீ; ஆச்சரிதார்த்தமாகக் காலம்யவல்கையையும் தன்வப்பாவ வ்யவல்கையையும் அழித்தானென்கைகின்றிகொண்டு. அர்ஜுனன் செய்தானென்னுப்படி முகந்தோற்றுமே நின்று எதிரிகளைக்கொன்று. வென்றிசேர் மாறத்திக்கு வான்கொடுத்து.சுரம் யுத்தோர்புகாநவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தனாலே பூமியும் நம்மதாகக் கடவதென்றிருத்த மஹாதான தூய்யோதாநதிகனென்ன, அவர்களுக்கும் துணியாய்வந்த தீரோறுதிகனென்ன, இவர்களுக்கு வீரலவர்க்குத்கைதக் கொடுத்தது. வையமமவர்பாவதம் சீர்மிருத்த நின்னலால். அவர்களுக்கு “ ஒருபதநயாலமுங்கொடோம், லாகல்யை எங்கனதாக வேணும் ” என்றிருத்த பூமியைப் பாண்டவர்கள் பக்கநிலையாப்படி. புதையுமிருத்த வுண்ணையொழிய. சீர் - புதம். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய் பூமியை லாகல்யைபித்தாரை என்னுப்படி புதயுமிருத்த வென்னுதல்; “ ஆச்சரிதபக்தபாநி ” என்னும் தன்புகழை மிருத்தானென்றுதல். ஓர்நெய்வம் நான் மதிப்பினே. ஆச்சரிதபக்தபாநி யென்றித்த தான் வேறொரு கைவத்தை ஆச்சரயநியமக நினைப்பேனே. அசு.

அ. தொண்ணாறும்பாட்டி. உண்ணையொழிந்தாரொருவரை ஆச்சரயநியமகநீரே என்று தம்முடைய அந்நயதிறம் சொன்னார் - சிழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்சரயநியநீர் தேவரேயானாலும் தேவரின் லபிக்கைக்கு தேவரீர் திருவடிக்கையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லவா தில்லையென்று தம்முடைய ஆதிஞ்சுப்பத்தை யருகிச்செய்கிறார்.

பு.— குலங்களையவிரிண்டி. லொன்றிலும்பிறந்திலென்

நலங்களாய்க்கலைகள் \$ நாலிலும்நலின்றிலென்

புலன்களைந்துமலென்றிலென் பொறியிலென்புநிநின்

இலங்குபாதமன்றிற்றோர் பற்றிலெனெம்மீசனே.

கூ.0.

ப-நா.— பொறியிலென்—கண்டகண்ட விஷயங்கனிலே விழ்த்தும் சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்கள் மீற்றும் வென்றிலென்—பற்றிசேர்த்தியங்கனாயும் ஈனிடவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய்—சேதநருடைய குணநூலமாக நலவழி போகைக்குடலாய், நல் கலைகள் நாலிலும்—மோகூநாதகன்களாய் நான்குமே தங்கனாலும், நலின்றிலென்—அப்பலிக்கப் பெற்றிலெனாய், குலங்களாய் சரிசாய்புல் ஒன்றியும்—நான்குபாணங்கனில் ஒருவரணத்திலும், பிறத்திலென்—பிறவாதவனானிரா நின்றேன்; புனித—வ்வப்பச்சுத்தாலே யாவனாயும் சந்தாரக்கவல்ல சந்தியோக முடையனாய், எம்சனே—அருதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, இலங்கு—விளங்கா நின்றாய், பாதம் அன்றி—திருவடிக்கையொழிய, மற்று ஓர் பற்று இலென்—வேறொரு ஜீவகோபாயத்தை யுடையேனல்லெனென்கிறார்.

(க) “ விஸ்தூபஸாதஞ்சாபம் ” (உ) “ கரிஷ்யேவசந்தவ ” \$ (பா) “ நானிலும்.”

வ்யா. குலங்களாயவியாதி. இப்பாட்டு “பொதியிலேன்” என்கிற பதந்தொடங்கித் தீற்றோக்கித் காரணபரம்பரையாலேயும், பாடகமத்தாலே காப்பபரம்பரையாலேயும் இரன்முருகமாக திவ்வழித்துப்போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உழ்முடைய பக்கனுள்ளதென்னென்ன; ஸம்ஸாரபிழமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு நின்றேன், இதிறே என்பக்கனுள்ளது. “பொதி” என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வறள்நாற்றத்தைக்காட்டி அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்படவிசுத்திற்குக்கையாலும், விசுத்தோடு தலைக்கட்டுகையாலும். சப்தாதிவிஷயங்களை புருஷார்த்தமென்று ஸாதாரணுடாநம்பன் னுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்பட்ட தகாதென்றறிந்த நீர் அவ்விஷயங்களிலே இர்த்தியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலீரோவென்ன; புலன்களைநீயும் வென்றிலேன். இர்த்தியங்கள் ஸ்வஸுத்திலே யென்னக்கொடுபோக அளவமிட்ட வழக்காய்த்திரிந்தே எரித்தனைபோக்கி அவற்றிலே ஓரித்தியத்தை நியமிக்க சுடிமனாத்திலேன். (க) “ஐதிபாணிபுரோபிதி ஹரதிபுரஸம்மாரீ” என்னக்கடவதிறே. (உ) “யபுரண பரவரீவநுதி” என்றும், (ங) “ஸாநுரோரூத உவரதீ” என்று மித்பாதிசுளாலே வேதங்கள் இர்த்தியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழிபாட்டிற்றிலீரோ வென்ன; நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நலின்றுலேன். நலங்களாயகலைகளாவது-(ச) “கெது மணுவிஷபாவேரீ” என்கிறபடியே சேதாருடைய குணாகூலமாக நின்றறிந்த நிலைகளிலே நலவழிபோக்கும்படி மாதாபிதீச்சதங்களிற் காட்டிலும் வதஸைதரன்னாகை. நற்கலைகளாவது-மோகஷதத் ஸாதங்கங்களிலேநோக்கையுடைத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இசிலிச்சப் பெற்றிலேன். நவிலுதல் - பவிலுதல். கலை - வேதம். பாதமத்திலே அத்தயநம் பண்ணினார்க்கிறே தத்தபலமான அதுஷ்டாநம், அதிறே இர்த்தியஜயத்துக்கு ஸாதகம். ஆக இப்படி இர்த்தியஜயத்தில் நான் தூசல்தனைக்கை. இந்த இர்த்தியஜயத்துக்கு பாதமஸாதகமான அத்தயநாதிசுளில் இழியாதொழிவா நென்னென்னிலி; குலங்களாயவிரண்டி. லோன்றிலும் பிறந்திலேன். உபேசைஷயாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன், அயோக்யனாகையாலே யிழிப்பெற்றிலேன். அத்தயநம் த்ரைவாநிகாதிசுளாமிறே. சதார்த்தவாநத்திலே ஐரித்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாத் பதிகாரமுண்டு, த்ரைவாநிகா சச்சுரஷணத்திலே அதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இர்த்தியஜயத்துக்கு ஸாதகமாகலாம், அந்நாலுவாநத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன். இவ்வுத்தர்ஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்தாராயத்திருவவதரித்த விவாநாலுவர்ணத்திலே பிறத்திலே நென்பாநென்னென்னிலி; யதுகுலத்திலே அவதரித்தகர்ஷணன் வளர்த்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாகநினைத்திருக்காப்போலே, இவரும் வளர்த்தருளினபடியைய நினைத்தருளிச் செய்கிறார். (ரு) “கொவாரொபாரவலயாரூ ஶுஷிஷுரீஷுதி” என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம், சக்யகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (ச) “ஸவடிகாயஸூ-கொஷகூ” என்னக்கடவதிறே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக் கர்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவாநிகார்க்கே விஜிதமான அத்தயநத்துக்கு அயோக்யனெனன், அத்தயநம் பண்ணப்பெற்றமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாதுஷ்டாந மில்லாமை

(க) “இர்த்தியாநிபிரமாதீநி ஹரத்திபரஸம்மாரீ” (உ) “தர்மேணபாபமபதநதி” (ங) “சாந்நோதாந்த உபரதீ” (ச) “த்ரைகூன்யவிஷயாவேதாரீ” (ரு) “கோபாரோயாதவம் வம்சம்மம்சம்பயுத்தரிஷ்யதி” (ஃ) “ஸபிதாயஸ்துபோஷகீ”

யாலே இத்தியையுயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஹிதெத்தியனுதையாலே விஷயங்களின் கையிலே அகப்பட்டுநின்றே நென்கிறொன்வையுமாம். ஸம்ஸாரபிணமான விஷயார்த்த ப்ராவண்யமொழிப உம்முதலய பக்கலொருமுதலில்லையாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவா ஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; புனித. விஷயார்த்தப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தசாயத் தந்தாம் பக்கல்கூற்றுகிறேதுவீரிக்கேயிருக்கும் குறைவானகையும் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தசர்க்க வல்ல சுத்தியையுடையவன்ல்லையோ. அதாவது - உத்தர்ஷ்ட ஜம்மமென்ன, வேதஸ்பர்ச மென்ன, வேதார்த்தாறுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாரத்திலே பகவதற்குஹம் நின்று விஷயார்த்தப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்தருகை. நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றேற்ற பற்றிலேன். இருட்டி மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகக்கொடுக்கையாலே விளக்காநின்றன திருவடிகளையொழிப வேறு ஜீவநேரபாயத்தை யுடையே னல்லேன். எம்மீசனே. வேறுமுதலின்மிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வா ஹகளுவனே. கூடு.

அ. தொன்னுற்றோரம்பாட்டு. (க) “மாவலவஹுபொதுநி” என்று பேறு உம்மதானால் உம்முதலய கிரோதிலிவர்த்திக்கு கிரோகவிசாகவேண்டாவோ, “நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றேற்றப்பற்றிலேன்” என்கிறதெத்தாலேயென்ன; ப்ராக்ரபாயத்தாலே. அதெ ன்னென்னில்; அசோகவநிகையிலேயிருந்த பிராட்டி தேவாரைலபிக்கைக்கு ராக்ஷஸவதத் திலே அவன்யதம் பண்ணுமன்றன்றோநான் என்னுடைய கிரோதியைப்போக்குகைக்குபத் தம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அந்நயதியாய் அகிஞ்சகனான என்னை ஸ்வராக்ஷஸத்திலேமுட்டி அகற்றுகொழியவேணுமென்கிறார்.

மூ.—பண்ணுலாவமென்மொழிப் படைத்தடங்களுள்பொருட்

டெண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினுல்நெருக்கியு

கண்ணிலாலோர்கண்ணிலேன் கலந்தகற்றம்மற்றிலேன்

எண்ணிலாதமாயநின்ற யென்னுள்ளிக்கலென்றுமே. கூக.

ப-ரை.—பண் உலாவு—பண்ணோடே சேர்ந்து, மெல்—மீர்துவான, மொழி— பேச்சையுடையளாய், படை—வான்போலே ஒளியையும், தடம்—வைசாலயத்தையு முடை த்தான, கண்ணுள் பொருட்டு—திருக்கண்களை யுடையளான பூநீஜகரஜன் திருமகள் நிமி த்ததமாக, எண் இலா—அஸங்க்பாதான, அரக்கரை—ராக்ஷஸர்களை, நெருப்பினுல்—சராக் நியாலே, நெருக்கியு—அழியச்செய்தரீயே, கண் அலால்—எனக்கு நிர்வாஹகனல்ல து, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடைத்தாகாதவனுய், கலந்த—நெருக்க குப் பொருந்தின, சுற்றம்—பந்துவர்க்கத்தை, மற்று இலேன்—வேறேயுடைத்தாகாதவனு யிரா கின்றேன்; எண் இலாத மாய—அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியை யுடையவனே, நின்னை—ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவன்னை, என்னுள்—அகிஞ்சகனான என்பக்கல் நின் றும், என்றும்—நான் கலங்கினவன்றும், கீக்கல்—அகற்றுகொழியவேணும்.

ய்யா. பண்ணுலாவமென்மொழி. பண்ணோடேசேர்ந்த மீர்துவான பேச்சையுடை யவன். (உ) “ஐப-ராரிப-ராராவா கிரஹஸிஷாபீதி” என்று சகர்வர்த்தி திரும கன் வாய்ப்புலத்துப்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவனிறே. “பண்ணெவென்றவின்சொல் மல்

(க) “சால்சுரபலம்பாயோத்தரி” (உ) “மதுராமதுராலாபா கிமாஹமபாயிரி”

(ககஅ)

கை ” என்றவனிறே. படைத்தடங்களுள் பொருட்டு. வான்போலே ஒளியையும் இடமு
டைமையையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகள் பொருட்டு.
(க) “ நஜீ வெப ம் சுண்ணவிலிநா தாமிலிதெகூணாடி ” என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில்
தரிக்கமாட்டாத கண்களிறே. ஆக, எதிர்த்தலையை “ அகலகில்லென் ” என்னப்பண்ணும்
பேச்சுமுனையு கண்ணமுனையு முடையவனென்கை. தம்முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்
தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, நிஷ்கந்த்விதமான இவ்வாத்மஸ்வரூபம்
பிராட்டியோபாதிபியு ஸ்ரீகௌத்துபத்தோபாதிபியு கிலகூணாமென்கைக்காக, ஜ்ஞாநம்
பிறந்தபின்பு பிராட்டி அபிசேகவாசிகையிலே பிருந்தாப்போலே, அஸஹ்யமிறே சேதந
னுக்கு சரிவாஸமும். எண்ணிலாவரக்கரை. அவனாப்போலே கிரோதிகள் அலங்க்யாத
சாகவேணுமோ, அஞ்சானூலாகாதோ. நெருப்பினால் நெருக்கினும் கண். சராக்சியாலே அழி
யச்செய்தறி எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (உ) “ யதாராகவவதிரு-தூயுர ” என்கி
றபடியே சரஸ்தாநியனான திருவடியையிட்டு லங்கையையெறித்து, ராகூஸைக் கண்கலங்
குப்படி பண்ணினார் எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். இத்தால் - என்னுடைய கிரோதி
வர்க்கத்தையும் பஸ்மமாக்கப் பண்ணவேணுமென்கை. அலாலோர்கண்ணிலேன். (ங) “ லோ
காநா ம் க்ஷம் வடொயுர ” என்கிற தேவரினையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரை
யுடையேனல்லேன். “ தயாதம்ருமகன்றனை யன்றிமற்றிலென்றஞ்சம் ” என்கிறார்.
(ச) “ நதூகா-பிடி உஸ்திய! ஹஸ் ” என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க ப்ராப்
தியில்லாதே தவிர்த்தான், எனக்கு சக்தியுமில்லை யென்கிறார். கலந்தகற்றும்மற்றிலேன்.
நெஞ்சுக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்தாசகரான மாதா
பிதாக்கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள், வளர்த்தவர்களை
(ரு) “ விதாராநிதாராநாநா ” என்கிறபடியே நான்விட்டேன். (சு) “ மூதா
வதூவவதூ-ஸூ வி தாவரீராவவ ” என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரினே யென்
கிறார். பிராட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியே
யிருப்பதொரு குளிர்த்தவியுமே தேவரினையொழிய எனக்கில்லை யென்கிறார். ஜ்ஞாந
லத்தில் பிறந்த ஆபிஜாத்பமுண்டி அவருக்கு. “ குலக்களாயவிரிசாந்தி லொன்றிலும் பிறந்
தினென் ” என்றிரே நீசென்ன; எண்ணிலாதமாய. அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையு
டையவனல்லையோ. இத்தால் - நிஷிரஜந்மாவாய் சாஸ்தாநிகாரியுமன்றிக்கே பிருந்துள்ள
பணிக்கு மோகூத்கொடுத்த சக்தியன்றே தேவரிருடைய சக்தியென்கை. ராவணன் குறி
யழியாதே பிருக்க இக்களையிலே அவன்றம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணி
ந்து அவன் ஜம்மம்பார்த்தோ. (எ) “ சுலிஹோராஜயதூரணாடி ” என்கிறபடியே
அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றேனென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநா
ஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. நினைவெண்ணுள் நீக்கல். ஸர்வசக்தியா
பிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனுபிருந்துள்ள என்பக்கலின்று, சூதூதர்மான உபாயாந்த
ரங்களைக் காட்டியகற்றா தொழியவேணும். என்றுமே. நான்கலங்கிவவன்றும் என்னை விடா
தொழியவேணும்.

(க) “ நஜீவெயம் சுண்ணமபிவிநாதாமலிதேகூணாம் ” (உ) “ யதாராகவநிர்முக
தச்சர ” (ங) “ லோகாராமந்வம்பரோதர்ம ” (ச) “ நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம ”
(ரு) “ பிதாம்மாதாம்தாசாந ” (சு) “ ப்ராதா பந்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவ ”
(எ) “ அபிஜ்ஞோராஜந்மாணம் ”

(520)

சாகச்சொன்ன வார்த்தையன்றோவது, தேவரீருடைய நிரதீசிய போகம்பகையைக்கண்டு அது பவிக்க ஆசைப்படுகிறவனக்கு விஷயந்தர நிவர்த்தியுடையதாக தேவரீரைப்போகான் அதுபவிக்குப்படி என்பக்கவிலே இரங்கியருள வேணுமென்று பெரியபெருமான் திருவடிகளிலது பவத்தை யபேசுகிறார்.

மு.—கரும்பரங்குதண்ணீராய் துதைந்தலுந்தபாதமே

விரும்பிநின்றைஞ்சுவேற் கிரங்கங்கவாணனே

கரும்பிருந்தகட்டியே கடற்கீட்குதண்ணனே

இரும்புரங்கவெஞ்சந் துரத்தலில்லிராமனே.

சுபு.

ப.—கரும்பு இருந்த கட்டியே—ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடைய கன்னல் போலே நிரதீசியபோக்யனுளவனுய், கடல் கிடந்த கண்ணனே—திருப்பாற்கடலிலே அப்பேசுந் நிரதீசியபோகக் கன்னவார்த்தருளுமவனுய், இரும்பு அரங்கு—இரும்புபோன்ற எதிரி கள் சரிந்திலே யழுந்துப்படி, வெம் சாம்பு—ஞாமான அம்புகளை, துரத்த—விட்ட, வில் இராமனே—வில்லையுடைய தசரதாமஜனாய், அரங்கம் வானனே—கோயிலுக்கு நிர்வாஹ கனுய்க் கொண்டு கன்னவார்த்தருளுமவனுய், கரும்பு—வன்களானவை, அரங்கு—படிந்த, தன்—சூரிந்த, தழாய்—திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து—நெருக்கி, அலர்ந்த— விகலப்பாடுகின்றன, பாக்கமே—திருவடிகளிலே, விரும்பிநின்ற—அதுபவருகிழிந்த, இறைஞ்சுவேற்கு—அதுபவிக்கவாணனே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு—கர்ப்பபண்ணிய ருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. கரும்பரங்குதண்ணீராய் துதைந்தலுந்தபாதமே. வண்டுபடிந்து சரமஹாமான திருத்துழாய் தாரானது அலர்ந்தவருகிற திருவடிகளையே. இத்தால்—திருத்துழா யோட்டை ஸ்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னு மிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச் செவ்வியும் விகாஸமு முண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்த்தார்க்கு செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாமென்று மிடத்தையும், திருத்துழாயாலே அலங்கரணமாக யிருக்கையாலே நிரதீசியபோக்யமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. விரும்பிநின்றைஞ்சுவேற்கிரங்கு. அதுபவருகிழிந்து அதுபவிக்கவாணனே யிழிந்தவென்கு இரங்கு. இவன் நரசரமமான விஷயந்தரத்திலுந்நின்றும் மிருவான், நிரதீசியபோக்யமான நம்மை யபவப்பாடுகின்ற கர்ப்பபண்ணியருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒருஇரங்கமாதாம், அது இவ்வாறாகவுக்கு உஜ்ஜீவரம்; ஆனபின்பு இத்தனையும் செய்தருளவேணும். அரங்கவாணனே. கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு கன்னவார்த்தருளுமவனே. தந்தாம்பக்கல் முதலின்னிக்கேயிருக்க அதுபவத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தேவரீரழகாலே விஷயந்தரப்பா வன்னயந்தரத்திலிந்து, தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிரப்பித்து அதுபவிப்பிக்கைக்காகவா ன்றோ கோயிலிலே வந்து கன்னவார்த்தருளுகிறது. “போதறே பென்று சொல்லிப்பூற்றியிலிருந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்” என்னக்கடவன்தே. கரும்பிருந்தகட்டியே. இவர்க்குருகிழிப்பித்த வ்யாபாயணைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்குமம்ச முண்டாதலின்னிக்கே ஸர்வதேவமுதமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாக்கிசேஷத்தால் வந்து ஸாரஸ்யமன்னிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத்தை யுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதீசிய போக்யானவனே. கடல்கிடந்த கண்ணனே. பெரியபெருமருடைய கந்த (கந்த)த்தைச்

சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேகாநிரபேகாமாகக் கணவனர்த்தருளுநெ ஸௌ லப்பத்தை யுடையவனே. பாதமாவக்கு க்ஷீரப்பதிராதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்கு த்தை ஸௌலப்பமும் வடிவமும் பெரியபெருமான் பக்கலிலே பாதப்பிழைக்கு பண்ணலாம் படியிதே யிருப்பது. இரும்பாங்கு வெஞ்சுந்தரந்த வில்லிராமனே. எதிரிகள் சரீரத்திலே அமுந்துப்படி * நிப்பதாவக ஸங்காசமான அம்புகளாவிட்ட வில்லையுடைய தசாதாம்ஜனே. இத்தால் - “நஞ்சேவகனா மருவிய பெரியகோயில்” என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திரும கனுடைய வீரமும் அபிராமனையும் பெரியபெருமான் பக்கலிலே அதுபவிக்கலாயிருக்கை. (௧) “பெரியபுராணம் கீமாவாஹம்-0 ஸ்ரீஸத்யதேவநாஹம்” என்னக்கடவதிதே. பா பதராய் ஸந்திவிதராய் நிதிகசய போக்யபூதாய் விதோதிநிரஸம் சைராய் தேவாரீருக்க இத் தையில் ருசியுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிறதென்? இரங்கி யருள்வேணுமென்னை. “சுருப்பிருத்தகடடியே - கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பாங்கு வெஞ்சுந்தரந்த வில்லிரா மனே - அரங்கவானனே - சுருப்பாங்கு தன்னொழி அதைந்தலர்த்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கொங்கு” என்றறவயம். கூட.

அ. தொண்ணுந்துநாங்காம்பாட்டு. த்வதுபவ விதோதிநிரஸம் போக்கவும், அதுக் கதுகலங்கலானவற்றை யுண்டாக்கவும், அதுபவந்தன்னை அவிச்சிந்தாமாக்கவும் வேணுமென் றபேசுதிக்க பாபத்தமாயிருக்க, “இரங்கு”, என்று - இவ்வளவபேசுதிக்க வமையுமோ வென்ன; உனக்கு பாசாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்தரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லா மையாலே - என்னபிததலித்திங்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கின்று.

பு.—ஊனின்மேயவாலிஃ யுறக்கமோணேச்சிஃ

ஆனின்மேயவைவர்துஃ யவற்றனின்னாபயம்மஃ

வானினோமெண்ணுஃ வளங்கடப்பயனுஃ

யானுஃயதன்றியெம் பிரானுஃயிராமனே.

கூட.

ப-ரை.— உறக்கமோமே-நமோகுருபிபவத்தால்வந்த கிற்றையும், உணர்ச்சியோடு- ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும், நீ-உன் அநிநமாயிரா நின்றது; வளம்-கண்டார்க்கு ஆகாஷகமான, கடல் பயனும்-கடலினுண்டாகும் அமர்தமும் ரதநாதிகளும், நீ-உன்அநி நமாயிரா நின்றது; ஆனில் மேய லீந்தும்-பசுக்கலிடத்தினுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்ச கல்யமும், நீ-நீயிட்டவழக்காயிரா நின்றது; அவற்றின் நின்ற தூய்மை-அந்தபஞ்சகல் யங்களுக்குண்டான சுத்தியும், நீ-உன் அநிநம்; வானினோடு-நிரலம்பநமான ஆகாசத் திலே வாழ்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும்-நீரிலேகிடக்கிற பூமிகளையாதே ஸகலா தார பூதையாகிறதும், நீ-உன்னாலே; யானும்-பத்தனான நானும், நீ-உனக்குப்பகார பூதன்; அது அன்றி-அதொழிய, இராமன்-சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே, எம் பிரான்- அகிஞ்சகரான எங்களுக்குள்வாமி.

வ்யா. உறக்கமோணேச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைவர்தும் நீ, அவற்றின் நின்ற தூய்மை - ஊனின்மேயவாலிஃ - வானினோடு மண்ணும் நீ - யானும் நீ, அதன்றி யெம்பிரானும் நீ இராமனே என்றவயம். உறக்கமோணேச்சிநீ. தமோகுரு பிபவத்தால் வந்த கிற்றையும், ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியு முன்னதிரும். இத்தால்-

(க) “மேகச்சயாமம் மஹாபாஹம் ஸ்வஸத்வமநோஹம்”

(கூட.)

அ. தொன்னுற்றற்றந்தாம்பாட்டு. “ எம்பிரானும் தீயிராமனே ” என்று-நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சகரவர்த்தி திருமகனே உபாய்மென்றார் - கீழ்; இதில்- உபாயத்தில் தமக்குண்டான ஆத்யவலாயத்தை யருளிச் செய்தார். பாஹ்யவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக்கவிலே ருசியைப்பிரப்பித்து, கைங்கர்யத்தை பார்த்திக்கும்படி புருச நிறுத்தினரீ, என்னை உபேகஷித்து விஷயந்தரப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருகதியில்லைமென்று தம்முடைய ஆத்யவலாயத்தை யருளிச்செய்திருர்.

பு-அடக்கருமபுலன்களைத் துக்கியாசையாமலை
துடக்கறுத்துவந்துநின் ரெழிற்கண்ணிற்றவென்னே
விடக்கருதிமெய்செய்து மிக்கோராயையாக்கிலும்
கடற்கிடந்தின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம்மண்ணலே. கரு.

ப-ரை.- அடக்க அரு-அடக்கவரிதான, புலன்கள் யிற்றும்- செவிமுதலிய மிம்புலன்களையும், அடக்கி-விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசை ஆம் அவை-அவ் விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கு அறுத்து-வாஸநையோடே போக்கி, வந்து-மோகேஷ்சையாலேவந்து, நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை-உன்றிருவடிகளிலே கைங் கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம் அண்ணலே-எனக்கு நிருபாதிதகவாமியாய், ரீ-இந்த்ரிய ஜபமேதொடங்கி இவ்வளவும் புருசநிறுத்தினரீ, விட கருதி-உபேகஷிக்கும் படி நினைத்து, மெய் செய்து-ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜிவரத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கு, ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்-விஷயந்தரங்களில் மிக்கருசியை உண்பெண்ணினாலும், கடல் கிடந்த. நின் அலால்-என்றிமித்தமாகத் திருப்பார் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின உன்னையொழிய, ஓர் கண் இலென்-வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையெனல்லே நென்கிறது.

வயா. அடக்கருமபுலன்களைத்தக்கி. ஆசார்யோபதேசத்தாலும் காலந்த வாஸனை யாலும் இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவிழ்ந்தால் நியமிக்கவரிய ச்ரோத்தராதிகளைந்தையும் ஆகர்யக் கமான தன்வடிவைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே விஷய மாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டானென்கைக்கு இங்குசுப்தமுண்டோ வென்னால்; கீழே-“புலன்களைந்நடும்வென்றிலேன் பொறியிலேன்” என்றவராகையாலே இங் குச்சொன்ன இந்த்ரியமியமரம் ஈச்வரனாலே யென்னுமிடம் அர்த்தாந்வித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாத்த்ருத்தியாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுனனும், (க) “தஸ்யா ஹாமிது, ஹாமிதே வாயோநிவயஸ-ஈ-ஹ்யஸு” என்னும்படியிதே இந்த்ரியநியமாத்தி னருமையிருப்பது. ஆஸையாமலை துடக்கறுத்து. அவ்வடியில் பாவரத்வத்தாலே விஷயங் களில் ருசியை வாஸனையோடே தவிர்த்து. விஷயந்தாருசிக்கடி பரமமேயிதே. வந்துநின் தொழில்கண்ணிற்றவென்னை, புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன் இருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை. ரீவிடக்கருதி. இந்த்ரியவ்யமேதொடங்கி இவ் வளவும் புருசநிறுத்தின ரீ உபேகஷிப்பாயாக நினைத்து. மெய்செய்து. ஆரம்பித்தகர்யத் தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது - ஆத்மோஜ்ஜிவரத்தை ஆரம்பித்து த்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யாவ்யபாரம். (உ) “ஈத்யாவாஹ்யூரக்யாவரகீதி லிப்யாவரஹ்யூரகீதி” என்னக்கூடவதிறே. மிக்கோராயையாக்கிலும். விஷயந்தரங்க

(க) “தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம் மயே வாயோநிவஸு-துஷ்கரம்” (உ) “ஆர்யதாஸங் கல்ப்பார்யதாசுநிதி மித்யாசாஸஸ உச்சயதே”

நீல ரூபையப்பிரப்பித்தாயாகிலும், ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்கு கர்ஷிபண்ணினவன் சப்பாதி விஷயங்களில் ருசிக்கு உத்தபாதஞ்சுக்கடாது, அப்படிக்கடினாலும், கடல்கிடந்தின்னலா லோகங்களினாலேன். நான் அபேகையாதிருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக நற்பாதல்பூ தியவிரிபுப்பைவிட்டு விதைச்சுமான ஸம்ஸாரத்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளு கிற வுன்னையெழிய வேறொரு திரிதாசனாயுடையேனல்லேன். எம் அண்ணலே. அபே கதாநிச்சேபசுத்யாக என்னுடைய ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி. எனக்கு நிருபாதி கல்வாமிபாவகயாலே பென்கிறார். உபேகித்ததாலும் விடமாட்டாமைக்கடி. நிருபாதி கல்வாமி த்வம், அண்ணல் - ஸ்வாமி. ௬௫.

அ. தொன்னுத்தருமப்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தைபருளிச்செய்தார் — கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - “அஞ்சலென்னவேண்டுமே” என்றும், “இரங்காமகவானனே” என்றும் பலபடியாக அபேகையாநீதிர், உம்முடைய ப்ராயத்ததை நிர்ணயித்துச்சொல்லீ ரென்ன; நான் ஸம்ஸாரத்தையுத்து உன் நிருவடிக்களிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத் தைப் பண்ணியருளவேனுமென்று தம்முடைய ப்ராயத்ததை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

பு.—வரம்பிலாதமாயமாய வையமேழமெய்ம்மையே
வரம்பிலாழியேத்திலும் வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்
வரம்பிலாதபல்பிறப் பறத்துவந்துகின்னழல்
பொருந்துமாதிருந்தரீ வாஞ்செயுண்டரீகனே. ௬௬.

ப.—வரம்பு இலாத—அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதி பரி னாமல்களையுமுடைத்தான மாய—ப்ரகர்த்தித்தவத்தை ஸ்வாநீரமாகவுடையனாய், மாய— ஆச்சர்யமான ஐந்தாந் சக்த்யாதி கல்யாணருணங்களை யுடையனாய், வையம் ஏழும் - ஸப்த லோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே—அந்நயப்பரையோஹாராய்க்கொண்டு, வரம்பு இல் லாழி—அளவக்யாத மான கல்பங்களெல்லாம், ஏத்திலும்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும், வரம்பு இலாத—எல்லாக்காலவொன்றாத, கீர்த்தியாய்—அகத்தவ ப்ரஸித்தியையுடையனாய், புன் டரீகனே—தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பு இலாத—அளவிலலாத, பல் பிறப்பு அறுத்து—பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து—அர்ச்சிராதி மார்க்கத் தாலே ஒருதேச மிசேஷத்திலெவந்து, கின் கழல்—ஸூத்ரிபோக்யமான உன் நிருவடிக்களை, பொருந்தும் ஆ—பொருந்தும்படியாக, நிருந்த—கைக்கர்ய ஸாகமே ஸாகமாய்படி, நீ— என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆள்பார்க்கு ஸஞ்சரிக்கிறீ, வரம் செய்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேனுமென்கிறார்.

வ்யா. வரம்பிலாதமாய. அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதிபரி னாமல்களையுமுடைத்தான ப்ரகர்த்தி தத்வத்தை ஸ்வாநீரமாகவுடையவனே. மாயை—ப்ரகர்த்தி. (க) “சுமணியுத்தலுராணவஹுநாநாவாவி விஷுமே” என்னக்கடவகிறே. இத்தால்— பந்தமான ப்ரகர்த்தி ரீயிட்ட வழக்கென்கை. மாய. ஆச்சர்யமானஐந்தாந்சக்த்யாதி கல்யாண ருணங்களையுடையவனே. மாயம் - ஆச்சர்யம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகர்த்தியிலே ப்ந் தாய் தக்கிவர்த்தப்பர்த்தமாக தேவரீரை ஆச்சரியத்த சேதநர்க்கு தத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்

(க) “அந்நதஸ்யநதஸ்யார்த்தம்ஸங்க்யாநாமவாபிவித்யதே”

கொடுக்கைக்கடியா... ஜ்ஞாநசக்த்யாநி குணங்கடையுடையவென்கை. லையமேழும்மெய்ம்
மையே வரம்பிலாழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய். ஸப்தலோகங்களுக்கும் ஸ்தோதாக்களாக,
தந்தாமுடையசேஷத்தவந்தையுணர்ந்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக அந்நயபராயக்கொண்டு அலங்
க்யாதமான கல்பம்மெல்லாமேத்தினாலும் எல்லோகாணலொண்ணாத சஷ்டகத்வப்பாதையு
டையவனே. இத்தால் - அசித்தம்ஸர்க்கத்தையறுத்துத் திருவடிக்கொடேசேர்த்து ரஸித்
துப்போர்த சஷ்டகத்வ பாதையைப் பரிச்சேதிக்மொண்ணாதென்கை. (க) “**ஈரூபாநுரூ
பபூலயமூஸாநயக்யா வதூரஸதீதிதேவிலாபுரோகெஃ** । வதூரூபாநுரூப
கொடியகூரீ” வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து. நம்மைப்புகழாதே அபேஷித்ததைச்சொல்லீரே
ன்ன; அஸங்க்யையமான பல்வகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து. பலவகையாவது - தேவநிர்பங்
மதுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க்யாதமாவது - ஒருஜாநியிலேபிறக்கும் ஜ்ஞமத்துக்கும் தொ
கையற்றிருக்கை. காலம் அநாகி, ஆத்மா நித்பன், பண்ணிவைக்க வல்ல கர்மங்களுக்கு அஸ்தி
யில்லாமையாலே கர்மாநுணமாக்கப்பிறக்கவிரும்புகிற பிறவிக்குத் தொகையிலில்லை. ஜ்ஞமங்களை
அறுத்து. வந்துநின்றழல்பொருளுமா. அர்ச்சொதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே
வந்து, ஸூரிபோக்யமான திருவடிகளிலே, (உ) “**உபாயவா வாதீதூமமெஷ**” என்
கிறபடியே ப்ரதக்ஸ்தித்யநர்ஹமாகப் பொருந்தும்படியாக. திருந்த. (ங) “**தேவாபிதூ
ஸூரூபிஃ**” என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம்பானவற்றை ஸ்மரியாதே கைங்
கர்பஸூகமே ஸூகமாம்படி. நீவருஞ்செய். என்னுடைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக * ஆன்பார்த்
துபிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும். புண்டரீகனே. புண்டரீகாவயவ
னே. புண்டரீகாக்ஷணே! திருக்கண்களே ப்ரகாசமாயிருக்கையாலே புண்டரீகென்கிறார்.
(ச) “**விஜ்ஞாநமயூககூடே**” என்னக்கவனுகிறே. இத்தால் - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணு
கையாவது - ஒருவிசேஷகூடாக்ஷணென்கை. கக.

அ. தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டி. “**வாஞ்செய்புண்டரீகனே**” என்னுகின்றீர், நம்
முடையவிசேஷகூடாக்ஷணத்துக்கு உம்முடையபக்கலிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன;
திருமார்விலே பிராட்டிபொழுத்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமு
தல் வேணுமோ, அங்ஙனையொருவிர்ப்பந்தம் தேவரிக்குண்டாகில் என் விசோதியைப்
போகி உன்னக்கிட்டி யடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரிசே
தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சந்நயம் தேவரிக்கைபார்த்திருக்கிற எனக்கு ப்ராப்ய
மான கைங்கர்யத்தோடு ததுபாயத்தோடு வாசியற தேவரிசே தந்தருளவேணு மத்தனை
யன்றோ வென்கிறார்.

மூ.—வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேத்துகீர்க்
கைய! செய்யபோதில்மாது சேருமாள்! ஈதனே!
யிலாயவாக்கைகொ யறுத்துவந்துநின்னடைந்
துவதோருபாயரீ யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கக.

(க) “**வரஜாயுததர்பஸ்யகுணாநசக்யா வத்தும்ஸமேதைபிஸர்வலோகை** । சதுர்
முகாயுர்யதிகோடிவத்தர்” (உ) “**சாயாவாஸத்வமதுகச்சேத்**” (ங) “**ரோபஜகம்ஸ்
மசர்சிதம்சரிம்**” (ச) “**விஜ்ஞாநமயூகமதாதீதே**”
(௪௨௬)

ப-ரை.— வெய்ய-வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜம், தையும், தண்டு-கௌமோதகியென்னும் கதையையும், விஸ்வம்-ஸ்ரீசாங்கதமென்னுமிருவிலையும், வானம்-நந்தகமென்னும் திருக்குறுதலவானையும், ஏந்து-எப்போது நரித்த, சிர்-அழகிய, கைய-திருக்கைகடையுடையனப், செய்ய போதில்-சிவந்த தாமரைவரைப்பிப்பகமாகவுடைய, மந்து-பெரியபிராட்டியார், சேரும்-நிந்தவாஸம்பண்ணுகிற, மார்பு-திருமார்பையுடையனும், நாதனே-ஸர்வஸ்வாமியானவனே; கீழியாய-சீலேஷ்மத்தை பர்க்கியாக வுடைத்தான, ஆக்கை நோய் அறுத்து-சரிமாறிறநோயையறுத்து, வந்து-ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் அடைந்து-நிரதிரபேகையான உன்னைப் பாரித்து, உப்பது ஓர் உபாயம்-அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ எனக்கு இல்லாதவைபெல்லாம் தரக்கடவரீ, எனக்கு-உண்கையார் திருக்கிறவெனக்கு, நல்ல வேண்டும்-தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வெய்யவாழ்ச்சுத்துண்டு வில்லம்வாளுமென்று சீர்க்கைய. கானவே பெதிரிகள் துறப்பெரிப்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஷ்ரவர்தம் வாத்தஸ்யத்தாலே திருக்கையிலே யேந்தினவனே. வெய்யம்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டிப்படி பிருக்கிற கையிலே திவ்யாயுதங்களை யேந்தினவனே பென்னுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்திபடியே பிருக்கிறது தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாபோ, என்விரோதியைப் போக்குகைக்காக வன்றோவென்கை. “எப்போதுகைமுலா நேமியான் நம்மெல்லினைகடியான்” என்னக்கடவதிறே. செய்யபோதில்முகசேருமாற்ப. சிவந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையனாயிருக்கையாலே ஸுருமாரியாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகருபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி. “அகலகில்லேனறையும்” என்று சொல்லப்பெம் திருமார்பையுடையவனே. இத்தால்-ஆசாயன விரோதிப்பத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்தியுண்டாயிருக்க, அது பகவதிராச்யமாய் பகவத்பாரதி விரோதிகளை அழிப்பச்செய்கைக்கு பரிகாமுண்டாயிருக்க, மாத்ரபித்தர்ஸந்தியிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, சரிஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கடவேதே வென்கை. நாதனே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால் — இவன் புருஷசாமரகாதே கையிலே பரிகாமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்வந்தான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது. இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தநிதிக்கு எந்தவிலையேயுமோருபாயம் வேணுமென்று தேவரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாயில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; கீழிலாயவர்க்கை நோயறுத்து. சீலேஷ்மத்தை பர்க்கியாகவுடைய சரிமாறிற நோயையறுத்து. தேஹாத்மாபிராநிகளுக்கு பார்த்தநியமான சரிமம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யாதிபாபிரேயுப்பது. “எப்பத்தம்மெய்குந்தமாக்நிறும்புவர்” என்னக்கடவதிறே. வந்துநின்னடைந்து. ஒரு தேசவிசேஷத்திலேவந்து நிரதிரபேகையான உன்னைப் பாரித்து. உய்வதோருபாயம். அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. நீயெனக்கு நல்கவேண்டுமே. ஸ்ரியப்பதியாய் திவ்யாயுதோபேதனும் எனக்கில்லாதவைபெல்லாம் தரக்கடவரீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்னக பார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல். அதாகிறது-தருதல்.

அ. தொண்ணுற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விசேஷகடாகுத்துக்கு உம்முடைய தலைவிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தரவேணுமென்னக்கடவிரோவென்று பகவதப்பிராயமாக; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிஃஸ்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே ஆலம்பகமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி. நீயேபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றி வயம்புலன்களானையும்

துறந்துறிக்ஞையே தொடர்ந்துகிறதாயினேன்

பிறந்திறந்துபேரிடர் சுழிக்கணின்றங்குமா

மறந்திடாதுமற்றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே. கூஅ.

பு.—ரை.—மாய-ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே; மறம் துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொருளாழிகையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிற இவற்றைவிட்டு, வஞ்சம் மாற்றி-கீழ்த்தரிமத்தைத் தவிர்த்து, கீழ்புலன்கள் ஆசையும் துறந்து—இந்திரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற - உண்பக்கலாசையை ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன்—தண்ணியனான நான், பிறந்து இறந்து—பிறப்பது சாவதான, பேர் இடர்—மஹா துக்கமாகிற, சுழிக்கண் நின்ற-சுசுரத்தினின்றும், நீங்கும் ஆ-நீங்கும்படி, மறந்திடாது—ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தைமறவாமல், எனக்கு—விரோதி நிரஸந்திலே அசக்தனான எனக்கு, நல்கவேண்டும்—புருஷார்த்தத்ததைத் தந்தருள வேணுமென்றிருர்.

ஸா. மறந்துறந்து. மறமாகிறது-கோபம். அதினெல்லை-பாஸம்ர்த்தி பொருதொழிகையும், பாசர்த்தசுந்தையும். அத்தையிட்டு. வஞ்சம்மாற்றி. கீழ்த்தரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது - அதுகூலிப்பத்தோற்றி ப்ராதிசுல்பத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் — பொய். கீழ்புலன்களானையும் துறந்து. இந்திரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ் - “பொறியிலேன்” என்றத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச்சொன்ன கோப கீழ்த்தரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். நின்கணையே தொடர்ந்துநின்ற. உண்பக்கலாசையை ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது — பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. நாயினேன். ப்ராதிசுல்ப நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த வித்திக்கு முதலொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற அந்நபகதி. பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்ற நீங்குமா. பிறப்பது சாவதான மஹா துக்க சக்தத்தினின்றும் நீங்கும்படி. “பிறந்து” என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “இறந்து” என்கிறவிது - நாகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே. ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவர்த்தத்தையும் தேவரிருடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மயியாதே, அபேக்ஷாமாதர்த்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிநிரஸந்திலே அசக்தனான எனக்கு தந்திவந்தது பூர்வமாக புருஷார்த்தத்ததைத் தந்தருளவேணும். “மற்று” என்கிறது விரோதிநிவர்த்தி ஸமநந்தத்திலே லபிக்கும்தாகையாலே. மாய. (க) “ஜீவோயா” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்தத்தை யறுத்து நித்யஸூரிக்கனோடே ஒருகோவை யாக்கவல்ல ஆச்சர்யசக்தியுத்தனே. கூஅ.

அ. தொன்னுற்றொன்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசி பிறந்தபின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிசுல்ப நிவர்த்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரச ஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிசுல்பங்களுக்குப் போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி. புருஷகாரமாக, (உ) “ஸூரவாபெவெஷா ரெஷ்யவிஷ்ரூபி”

(க) “மம்மாயா”

(உ) “ஸர்வபாபேப்பயோ மோக்யவிஷ்ரூபி”

என்ற உள் திருவடிகளிலே நயந்தபரணை இதொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவச்சதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உள் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்தமான போகத்தைத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

பு.—காட்டிநான்செய்வல்லினைப் பயன்றனாஸ்மனந்தனை

நாட்டிவைத்துநல்லவல்ல செய்யவேண்ணினோரெனக்

கேட்டதன்றியென்னதாவி பின்னைகேள்வநின்னோமே

பூட்டிவைத்தவென்னைநின்னுள் நீக்கல்புவைவண்ணனே. ௧௩௩.

ப.—ரை.— பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனும், பூவை வண் ணனே—காயம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான் செய்—நான்செய்த, வல் லினை—பரபலமானபாபங்களை, காட்டி—யமபடர்க்குக்காட்டி, (“ இந்த பாபபலம் நமக்கு அதுபவிக்க ப்ராப்தம் ” என்று,) பயந்தனல்—பலத்திலே, மனந்தனை— மனத்தை, நாட்டிவைத்து—பூட்டிவைத்து, நல்ல அல்ல செய்ய எண்ணினார் என—செய்ய செயல்களைச் செய்யவெண்ணினாரென்று, கேட்டது அன்றி—கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னது ஆகி—பாபபரகரணம் அகிஞ்சரணை என்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னோமே—உன்விஷயத் திலே, பூட்டிவைத்த என்னை—ஸமர்ப்பித்தவென்னை, நின்னுள்— உன்பக்கல் நின்றும், நீக்கல்—அகற்றுகொழியவேணும்.

வ்யா. காட்டிநான்செய்வல்லினை. நான்செய்த பரபலமான பாபங்களை யமபடர் என க்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாஸமாயுமுள்ள பாபங்களை யொழிய, செய்தவையாய், ரக பரவேசம் பண்ணி அதுபவிக்கவேண்டும் பரபலபாபங்களை. இத்தால் — இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுவார்களென்கை. பயன்றனாஸ்மனந்தனை நாட்டி வைத்து. இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அதுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மனஸ்தைப் பூட்டிவைத்து. நல்லவல்லசெய்ய வேண்ணினார். கொடிய செயல்களைச்செய்ய வெண்ணினார். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மறுபயிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைப்பிறப்பித்துப் பின்னையாய்த் துக்ருமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. எனக்கேட்டதன்றி. என்று கேட்டுப் போந்தவற்றையகற்றி. இப்படி சாஸ்தரத்திலே கேட்டுப்போந்த யமவச்சதையைத் தவிர்த்து. என்னதாவி பின்னைகேள்வ நின்னோமேபூட்டிவைத்தவென்னை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையால் வந்த நீர்மையையுடைய கர்ம்களினே! பாபபரகரணம் அகிஞ்சரணை என் னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. “ காலியாய - நின்றனக்கடைக் கலம் புருத்தவென்னை ” என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். பூட்டிவைக்கையாவது—நீ விடக்கருநி மெம்செய்து மிக்கோராயையாக் குறும் - நின்னலாலோர்கண்ணிலேன் ” என்றத்தை ஸ்மரிப் பிக்கிறார். நின்னுள்நீக்கல் புவைவண்ணனே. பூவைப் பூப்போலேநிறத்தையும் ஸௌரு மாய்த்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே! நிற்பக்கல்நின்றும் அகற்றுகொழியவேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுருமாசரமான் வடிவமுறை ஸர்வகாலமும் விரிசேகதியாதே அதுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். “ பின்னைகேள்வ - என்ன தாவிநின்னோமே பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி. நான் செய்வல்லினைப்பயன்றனாஸ்மனந்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவெண் ணினாரெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே - நின்னுள் நீக்கல் ” என்றவாய். ... ௧௩௩.

அ. தூறும்பாட்டி. இப்படி அவிச்சிந்நமான அதுபவத்துக்கு பரபத்தி யுத்தனாக வேண்டாவோவென்ன ; அப்பாபத்தியைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

பு.—பிறப்பினோடுபேரிடர்ச் சுழிக்கண்ணின்றுநீங்குமொ
திறப்பவைத்தஞானரீசு கைக்கரைக்கோடேற்றமா
பெற்றுகரியின்னபாத பத்தியானபாசனம்
பெற்றுகரியமாயனே யெனக்குருள்கவேண்டுமே. கூ 00.

ப-ரை.—பிறப்பினோடு - ஐம்மத்தோடேகூடின, (தாபத்யரூபமான,) பேர் இடர் - மஹா துக்கத்தை வினைக்கக்கடவதான, சுழிக்கண்ணின் து-ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் அஃது—நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வவழிதங்களை, இறப்பவைத்த—மறைத்துவைத் து, ஞானரீசரை—ஸர்வோத்தமமாகத்தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் ரீசரை, கரைக்கொடு ஏற் றும் ஆ-கரையிலேகொண்டேற்றுகைக்கு உபாயமாக, பெற்றற்கு அரிய—பெறுதற்கு அரிய, நின்ன பாதம்—உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான, பத்தி ஆன—பத்தியாகிற, பாச னம்—பாஜந்தை, (உன் கர்ப்பையாலேயொழிய,) பெற்றற்கு அரிய—வேறெருருவழியாலே பெறக்கூடாத, மாயனே—ஆச்சர்யசக்தியுத்தனே, எனக்கு—உன் கர்ப்பையல்ல தநியாத எனக்கு, ஸர்கவேண்டும்—தந்தருளவேணும்.

வயா. பிறப்பினோடுபேரிடர் சுழிக்கண்ணின்று நீங்குமொதிறப்பவைத்த. ஐம்மத்தோடே கூடின தாபத்யரூபமான மஹா துக்கத்தைவினைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் நின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வவழிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வவழிதங்களை “அஃது” என்றது - ச்ருதிபாஸித்தியாலே. அதாவது - ஸ்வர்க்க தத்வாதங்களை வேதார்த்தமென் திருக்கை. (ச) “வேதவாஃரூபகாரிபாஸு மாக்ஷுஷிதிவாதி” என்றிறே அவர்கள் நிர் ணயம். இறக்கையாவது - நசிக்கை. அதாகிறது - (உ) “ணச-கூடரூபந” என்றிறபடி யே மறைக்கை. ஞானரீசரை. ஸர்வஜ்ஞராகத் தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் ரீசரை. “பாரும் வையகத்தொன்றிநின்று வாழ்தலின்மைகண்டு ரீசர்” என்றவர்கள் கேவலரீசர் ; இவர்கள் ஜ்ஞாநரீசர். கரைக்கோடேற்றமா. இவர்களைக் கரையிலேகொண்டேற்றுகைக் குபாயமாக. (கூ) “ஸொபூந்ஸொரூபொதி தஜ்ஞொபொரூபொபு” என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரத் துவக்குத் கரையாவது - பகவத்விஷயமிதே. அத்தை லபிக்கைக்கு உபாயமாக வேதார்த்தங் களில் சொல்லிவைத்த. பெற்றுகரியின்னபாத பத்தியானபாசனம். பெறுதற்கரிய உன் திரு வடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பரமபத்தியாகிற பாஜந்தை. பரப்பயனுவனின் கூட்டில் தத்விஷயபத்தி தூர்லபமிதே. (ச) “பரவீ திரவிவேகாநாபு” என்றும், (ரு) “ஃதி ஷ்ஷுசுரெஸுதிகா” என்றும், (கூ) “வாஸுஷுமகாரிசெவஸுஷுஷிஸுரூபு” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. பாசனம் - மரக்கலம். அத்தாலே - தந்தைதலசுழிக்கிறது. “தனமாயதானே கைகூடும்” என்னக்கடவதிறே. (எ) “யபெவெவெவண்ண-கெ தெ நகஷு” என்றும், (அ) “ஹுரூபிசீஷாநிவாசிசுஷு” என்றும்—வேதார்த்தங்கள்

(க) “வேதவாததாரிபார்த்த நாற்பதஸ்திதிவாதிரூ” (உ) “ணச-அதர்சநே” (கூ) “ஸோத்வரூபாரமாபிரோதி தத்விஷ்ணோபரமம்பதம்” (ச) “யாபீர திரவிவேகாநாம்” (ரு) “முத்திஸ்தல்யகரேஸ்திதா” (கூ) “ஸமஸ்தஜகதாம் மூலேயஸ்யபக்திஸ்திராவயி” (எ) “யமேவைஷ்வர்ணாதேதநஸப்பி” (அ) “ஹந்தாமரீஷா மஸஸாபிக்ஸ்பதே”

உன் திருவடிக்கீழ்ப்பெறுகைக்கு ஸாதகமானபத்தியை உபதேசித்துவைத்ததிறை; அந்த பத்தியை, பெற்றுகரியாயினே. உன் கேவலக்ரபையையொழிய வேறொருவழிபாலே உன் னீனப்பெற இருப்பார்க்கு வித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே. ஸோகத்தில் ஸாத்யந்தவருக்கெல் லாம் ஸாதகமுண்டாயிருக்க அந்நயஸாத்யனு ஆச்சர்யபூதனே. எனக்குநீல்கவேண்டோமே. பெறவேண்டுமவை பெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ரபையயல்லதறியாத எனக்கு அந்த பத்தி யைதேவரீர் தந்தருளவேணும். ப்ரயோஜனாதார்பர்க்கு போகக்ருகியைப்பிறப்பித்து கத் ஸாதகமானபத்தியைக்கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அந்நயப்ரயோஜனம் அந்நயஸாதகனா யிருந்துள்ள எனக்கு நவததுபலபரிசரமான அந்தபத்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ௧00.

அ. துற்றோரம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கிற பரபத்தி-விஷயாதாரகனினிள் ளும் நிவர்த்தமான இரத்தியங்களைக்கொண்டு நம்மை அநவாதபாவனைபன்னும்தாலே ஸாத் யமன்றோடுவென்ன; அங்கனையாகில் ஹிதேந்தரியனுய்க்கொண்டு அநவாதபாவனை பன்னு வேனாக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறார்.

மு.—இரந்துரைப்பதுண்டோழி யேமரீர்நிறத்தமா
வரந்திருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகிலம்மன்னுரீர்
புரத்தசிந்தையொன்றின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம்நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டோமே. ௧0௧.

ப-ரை.—இரந்து-தேவரீரைத் தலையாலே யிரந்து, உரைப்பது உண்டு-விண்ணப்பம் செய்ப்புருகிற தொருகார்யமுண்டு; வாழி-உன் வடிவழகுக்கு மண்களமுண்டாகக்கடவது; எம்மே நீர்—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற, நிறத்த—இரு நிறத்தையுடைய நீரு பாதிபந்துவே; மன்னு—இவ்வாத்மரவுக்கு ஸ்வரூபாதுரமான, சிர்—என்மைகளையும், ஸரம்—ஆசரிதாபேகித்தவாங்கையும, தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்-திருவுள்ளத் திலே, வைத்தது ஆகில்—எனக்குத்தா நினைத்ததாகில், பரந்த—சுபத்தி விஷயங்களிலே பார்த், சிந்தை—என்னுடைய மனஸ்ஸு, ஒன்றி நின்னு—உன்பக்கவிலேபொருந்து நின்னு, நின்ன பாதபங்கயம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நிரந்தரம் நினைப்பதாக-நிரந்தரமாக நினைக் குப்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளப்பற்றியருளவேணும்.

வா. இரந்துரைப்பதுண்டு. (க) “ஸிரஸாயா உதஸ்யஸி” என்கிறபடியே திருவ் டிகனிலே பக்ராமிராணுய்க்கொண்டுகிழந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பம் செய்ப்புருகிற தொருகார்யமுண்டு. வருத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்பயுத்தமான அநவாத பாவனையே அர்த்திக்கிறாகில் இப்படி கூசிக்கொல்லுகிறதென்னென்னில்; தம்முடைய பூர்வ வர்த்ததைப்பார்த்தும், தத்வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்து மருளிச்செய் கிறார். பூர்வ வர்த்ததைப்பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும், கிட்டாதுவும் உத்துங்கதையைப் பார்த்தால் அநாதரிக்கிறதோவென்று கூசவேணும். வாழி. அவன்முடம் பார்க்கைக்காக மண்களாசாஸம்பண்ணுகிறாரென்னுதல்; அநவாதபாவனைக்கு விஷயமான அவன்முதையது ஸந்தித்து மண்களாசாஸம்பண்ணுகிறாரென்னுதல். எமரீர்நிறத்தமா. (உ) “ஈவ்ரகேயொ கீவொடி” என்கிறபடியே—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையு

(க) “ஸிரஸாயா உதஸ்யஸி” (உ) “ஈவ்ரகேயொ கீவொடி”
(௧௦௨)

டைப் நிருபாதிபதபத்ருவே. ஏமம் - உறவு. (க) “வலிநாஸபு” என்பும், (உ) “சுலோ
யொவாபுலோஜாத” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - இரத்தல்லது நிற்கவொ
ண்ணுதபடிபையும், மங்கனாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியான வடிவபுனை
யும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. வரத்தருத்திருத்திப்பில்வைத்ததாகில் மண்ணுசீர். இவ்
வாத்மாயுக்கு ஸ்வரூபாநுருபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வாத்களைத்தந்
தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்ததாகில். சீர் - நன்மை. அதாவது நான்
கர்யஸாமராவும். இந்த கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவநையை அபேக்ஷித்
கிறார்மேல்; பரத்திந்தையொன்றின்று. சப்தாதிவிஷயங்களை லேபோத்த என்னுடைய மந்
ஸஸு, மற்றொன்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே ஒன்றிதின்று. நினைபாதபங்கயம் ப்ராப்த
முமாய், நிரதிசய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமான உன் திருவடிகளை. நிற்கும் நிலைப்
பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே. அம்மநஸஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ள
மாகவேணும். என் நினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்தகம், உன் நினைவுக்கே பலவப்பதி
யுள்ளதென்கை. க0க.

அ. நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவநைக்கு சரீர
ஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசத்தியாயி
ருக்க அதாவத்திக்கிற இவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரனுத்துத்தந்தருளுமானவும் நான்
தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறேமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும் அருளிச்செய்ய
வேணுமென்கிறார்.

பு.—விள்விவாதகாதலால் விளங்குபாதபோதில்வைத்
துள்ளுலேனதுனனோ யெழிக்குமாழேழிக்குரீர்
பள்ளியாயபன்றியாய வென்றிவீரதுன்றில்
துள்ளுரீர்வரம்புசெய்த தோன்றலொன்றசொல்லிலே. க0உ.

ப-ரை.—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, ரீர்—கடலிலே, பன்வி—கன்வாரந்தருறாகிற,
மாய—ஆச்சரப்படுகனே, பன்றி ஆய—மஹாவராஹமாய பூம்புத்தாணம்பண்ணி, வென்ற—
ஹிரண்யனவென்ற, வீர—வீரத்தைபுடைபடுப்ப, துள்ளு ரீர்—தினைக்கொர்த்தினைபுடைப
கடலிலே, குன்றில்—ரீரிலே ஆழக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு, வரம்பு செய்து—அணைசெ
ய்த, தோன்றல்—சகர்வர்த்தி திருமகனே; விள்வு இலாத—விச்சேதமில்லாத, காதலால்—
ப்ரேமத்தாலே, விளங்கு—உஜ்வலமான, பாதபோதில்—திருவடித்தாமரைகளிலே, வைத்து—
நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேனது—அத்திருவடிகளையே தஞ்சுமாக நினைத்திருக்கிறவனைக்கு,
ஊனம்—ஊனத்தைவினைக்குமநான, கோய—ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆ ஒன்று—
போக்கினைத்திருக்கிறதோருபாயம், சொல்லி—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விள்விவாதகாதலால். ப்ரயோஜநாதாங்களைப்பற்றி நெகிழாதே அநந்ய ப்ர
யோஜநாயக்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே. “விளக்க விளக்கமெவிர
ம்பி” என்னக்கடவதிறே. விளங்குபாதபோதில்வைத்து. அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான
திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்யப்ரயோஜநான ஆச்சரிதருடைய ஸர்வி
தியிலே அவருமதிறே திருவடித்தாமரைகள். இத்தால் — நான் ப்ரயோஜநாதாபாயம்

அசித்தம்பந்த மதுவர் த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்சிதவத்தலலால்மேயறுவத்திக்கிறதோ வென்றை. உள்ளுவேனானுளோ யொழிக்குமா. ஆத்திருவாருகையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு வனத்தை வினைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விராது. வனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதறுபவஸங்கோசமும். இவற்றை வினைக்குமாதிரே தேஹஸம்பந்தம். “சரீரம்” என்றும், “வ்யாதி” என்றும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறென்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதாமுண்டா யிழக்கிறேனோ. தெழிக்குரீப்பள்ளியாய். தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்சிரதாறுச்சுறார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்பயாதிகுணயுக்தனே. தெழித்தை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிறே. கிஸத்தர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்சிரதாறுச்சுறார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற இவ்வளவேபன்றிக்கே, ரீருக்கும் செந்துக்குமிறையாத மஹாவராஹமாய் பாநாஸகதபாஸ பூமியை பெடுத்து ஹிரண்யாசுஷீலாவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினுள்ளுள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே போகமென்கிராக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே ஆழந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சர்வர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலபனுன தேவரீர் ஆச்சிரதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலெவந்து ஸுலபாயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்சிரதவிசோதிகளை யழிப்பச்செய்தும், அகிமாறுஷ்சேஷடிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்ஸமயாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்னையில் பொருளுண்டோவென்றை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அறுவத்திக்கிற து ரீ நினைபாஸையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி “இன்னவளவிலே செய்கிறோம்” என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குரீப்பள்ளியாய் பன்றியாய் வென்றிவீர குன்றினால் ஹர்ணுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளக்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுவேனானுளோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே” என்றவயம். ௧௦௨

அ. நூற்றுமுன்றும்பாட்டி. அசித்தம்பந்தம் தேஹாவஸாதத்திலே போக்குகிறோம், ரீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்கனையாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் ரீர்மைக்கும் வடிவமுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மரஹம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருபாகா மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமாப் தேவதேவதேவனே
திருக்கலந்துதேவதீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்துகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்துதொழிலா னுரைக்குமாறுரைசெயே. ௧௦௩

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்சுலேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மாப்ப—திருமாற்பையுடையதாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூனிகளுக்கு நிரவாஹகரைய், திரு கலந்து—நிக்(கீசு)ப்ரசரமான், வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, ரீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—தேஹபர்த்தயுகைய், கரு கலந்து—பொன்போலே புர்த்து, காளமேகம்—கறுத்து (கசு)

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-கர்ஷணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மகநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாத—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமாள், பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்சிலேஷித்து, அந்த ஸம்ச்சிலேஷத்தில் அதிசயித்து “அகலகில்லேனிறையும்” என்று நிதம்பாஸம்பண்ணுகிற திருமாயை யுடையவனே. பத்திரோடு மூத்திரோடு நித்யிரோடு வாசியற, (க) “ரொஹிதேயமகாநாப” என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்சரியாததான பிராட்டி, தான் நித்யஸாபேசைக்கூறாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) “பத்ர உத்ரேஸ்யாபுரஸூனிரேவ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருகிபிறந்தவன் உத்ரப்யரான நித்யஸூனிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகளுனவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்திமிலே பெரித்துக் கைநீட்டுகையே பாத்தரையாரிருக்கும் நித்யஸூனிகளுக்கு நித்யாநுபாத்தனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகின்ற நின்மலர், ரிசப்ரகாமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (ங) “ஹிதூகெவகூதிஸபெதூ” (ச) “தஹிஷ்டேவரபெவரே வரவாஸா” இலகரபடி (ஊ) “ஸவஹதபாஸா” இத்தயாநிவாச்யந்களாலே ஸூயிபிதிவ்மென்ன, ஸூனிரிபோக்பதற யென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகனையென்ன, இப்படியுள்ளாலே வேதைக ஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய், பொன்போலே புரத்தாக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, கர்ஷணனே. கரு - பொன், (க) “நீலகொயரேபுலு விரோஹேபெவரபுர” (ச) “கஜாபரேதா வஹாபாவிஜாபதே” என்று - விரோஹத்தையும் அவதாரஸௌலப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே, (அ) “நவரோஸ்யு கரபுலு” என்னுமாப்போலே நீசாயுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம், கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹாமாய் ஆகர்க்க முமான வடிவோடே கர்ஷணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்சரிதர்க்கு ஸுலபனாவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸூயிபிதி, * அபர்வதுமமர்க்காநிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விரோஹயுக்தன், ஆச்சரிதஸுலபனென்று நிர்ந்தோஷப்ரமானாப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவமுகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். கடுங்.

அ. நூற்றுநான்காமாட்டு. (க) “பத்ரொஷிபஹுரோவி” என்றும், (க) “புலு” யஜ்ஜாஹ்வொபுலு” என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (க) “வகக்ஷிபுரண” என்கிறபடியே சம்மை யதூபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, “உரைசெய்” என்கிறதென்னென்ன; நீப்ரதிபர்த்தக நிரஸாஸமர்த்தனுயிருக்க, நான்கர்மதாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யதூபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) “நச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்” (உ) “யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திரேதவா” (ங) “ஹரிச்சதேஸக்ஷமீச்சபதந்யென” (ச) “தந்திஷ்டேஹேபிரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய” (ஊ) “அபஹதாபம்மா” (ஈ) “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேகவபாஸ்வா” (எ) “அஜாயமாநோபஹுதாநிஜாயதே” (அ) “நவமஸந்தீர்த்தகர்ப்பம்” (க) “யத்கரோஷியதச்சாஸி” (க) “தர்வயயஜ்ஞஸந்தேயாயஜ்ஞா” (க) “ஸததம் கீர்த்தயந்த”

அசித்ஸம்பந்த மதுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்சரிதவத்ஸலால்லாமே யதுவர்த்திக்கிறதோ வென்னை. உள்ளுலேனதுன்னோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை வினைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோனைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விசுரு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவததுபவஸங்கோசமும். இவற்றை வினைக்குமகிறே தேஹஸம்பந்தம். “சரீரம்” என்றும், “ஸ்யாதி” என்றும் - பர்பாயமிதே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதாமுண்டா யிழக்கிறேனோ. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்சரிதாறுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌஸ்ப்யதிருநாயுத்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை, பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்சமாண ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்சரிதாறுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறையாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷணென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினுல்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகும்நிலைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழூர்த்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அசன். பரமபதிலியனான தேவரீர் ஆச்சரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபாயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்சரிதவிசார்த்திகளை யழியச்செய்தும், அகிமாதுஷ்சேஷத்தங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்னையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அதுவர்த்திக்கிறது நீ நினைபாமைமிதே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி “இன்னவளவிலே செய்கிறோம்” என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் அன்னுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விளவிலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுலேனதுன்னோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே” என்றர்வயம். க0உ.

அ. நூற்றுமூன்றாம் பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவலாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறகென்னென்ன; அங்ஙனையாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவமுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருபக்காச மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மு.—நீருக்கலந்துசேருமாப் தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தலேநீதி யாகிரின்றிரின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிலிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. க0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்சுலேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமாற்பையுடையாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—நிக்(பிசு)ப்ரசாமான், வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிரின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—தேஹப்பர்த்தியேனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த (க௩ச)

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய—கர்ந்தணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மறம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உனது க்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேண்டும்.

ய்யா. திருக்கலந்துகேருமாறிடம். பிராட்டி தேவரிசோடே ஸம்ச்சேஷித்து, அந்த ஸம்ச்சேஷத்தில் அநிதங்கித்து “அகலகில்லேனிறையும்” என்று நிதம்பலாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை புடையவனே. பத்தரோடு மூத்தரோடு நித்தரோடு வாசியற, (க) “வாஸ்யு ரீர்வாஸ்யு மஹிதாநாஸு” என்றபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்சயபூததையான பிராட்டி தான் நிதம்பலாபேகைப்பாம்படியவன்றோ தேவரிருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) “பத்ர வஹி ருஸ்யாபுரஸூனி ரெவா” என்றபடியே ப்ரஹ்மா திகளுக்கு மோகநுசிபிந்தவன் அப்ரப்யரான நித்யஸூனிகளுக்கு நித்யாதபாவ்யனய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனையவனே. தேவரிரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்ந்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டிகையே பாத்தனாயாபி ருக்கும் நித்யஸூனிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதே தியங்கிரண்டு நின்மலா. நித்யாகர மான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையபாயப் பின்ற றேறுபாத்தய ரீகனே. ரீதி - ஒழுக்கம். அதாகிற - ஸ்வபாவம். (ஈ) “ஹிதவெஹிதவெஹித” (ஐ) “தஹிவெஹிதவெஹிதவெஹித” (இ) “ஹிதவெஹிதவெஹித” இத்யாதிவாய்க்கனாலே ஹிதப் பதிக்கமென்ன, ஸூனிரிபோக்கதை யென்ன, றேறுபாத்தய ரீகதைமென்ன, இப்படிக்கனாலே வேததை ஸமதிகம்யமென்னகை. கருக்கலந்த காள் மேக மேனிய்யாய. மொன்போலே புரந்தத்துக் கறுத்து மேகம்போலே பிருக்கிற திருமேனியையுடைய, கர்ஷணனே. கரு - பொன். (க) “கிஷகையக்யபூஸா கிஷகையக்யபூஸா” (உ) “கிஷகையக்யபூஸா கிஷகையக்யபூஸா” என்று - ஹிதாஹிததையும் அவதாரஸை லப்பத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) “தவோஸ்யு கர்ஷண” என்றும் ப்ரபோகிசே ரீதாயுள்ளையுடைய காள்மேகமென்னவுமாம், கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹாமாய் ஆகர்ஷண முமான வடிவோடு கர்ஷணனாய்வந்தவதரித்து ஆர்ந்திதர்க்கு ஸூலபனையென்கை. நின் மையருருக்கத்தொழிலிலாது உரைக்குமாறுகாசேயே. ஸூயிப்பதி, * அபர்வமுமடர்காதிபதி, றேறுபாத்தயரீயன், லிலகைன் கிசர்ஷணயுத்தன், ஆசிரிதாமலபிதென்று நிந்த்தோஷப்ரமாமா ப்ரதிபாத்தயுனை உன்குணங்களுக்கு வாகசமாய் திருநாமங்களை வடிவமுக்கோடு இடைவிடாதே நான் பேசுக்கைக்கு வுதியை யருளிச்செய்யவேணும். கட்டு

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (அ) “யதெவாவிபபுரூபாலி” என்றும், (க) “சூரூபஜோஷவொபஜோ” என்று மித்யாதிசரமத்தாலே விரோதிரூபத்தைப்போக்கி, (கஉ) “வதமகூரூபணி” என்கிறபடியே சம்மை யதூபவிக்ரமம் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, “உரைசெய்” என்கிறதென்னென்ன; நீப்ரதிபத்தக நிரஸாஸமத்ததனுபிரக்தக, நான்-கம் தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்வீழ்ந்து இடைவிடாதே பதூபவிக்ரமப்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) “சுவரீம்ஸர்வபூதநாம்” (உ) “யத்பூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா”
 (ங) “ஹரிச்சக்திலக்ஷ்மீச்சபதர்யௌ” (ச) “தத்க்ஷிணோபராமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி
 ஸுப்ரயம்” (ரு) “அபஹதபாம்பா” (க) “கீலதேயதமத்யஸ்தா வித்யுலேகேகவாஸ்
 வரா” (எ) “அஜாயமாநோபஹுதாவினாயிதே” (அ) “நவமாஸத்தம்காப்பம்”
 (ஊ) “யத்கரோஷியதர்நாஸி” (க0) “தர்வயயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா” (கக) “ஸத
 தம் கிர்த்தயந்தி”

மு.—கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை
இடந்து கூறுசெய்தபல் படைத்தடக்கைமாயனே
கிடந்திருந்து நின்றுங்கு போதுநின்னபொற்கழல்
தொடர்ந்து விள்விலாததோர் தொடர்ச்சிநல்கவேண்மே. கடுபு.

ப-நா.—கடு-பிரக்கொடியனுன, கவந்தன்-கபந்தனுடையவும், வக்கரன்-தந்த
வகரனுடையவும், கரன்—கரனுடையவும், முரன்—முரனுடையவும், கிரம்-அவை-தலைகளை,
இடந்து—தள்ளி, கூறு-செய்த-சிறும் பிரம்மாக்கின, பல்-படை-பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்
களை, தடம்—குளிர்த்த, கை—திருக்கைகளிலேதறித்த, மாயனே—ஆச்சர்ய சக்தியுட்க்கினே;
கிடந்து இருந்து நின்று இப்பங்குரீபாதம்—கிடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் நிற்கும்-
போதும் ஸஞ்சரிக்கும்போதும், நின்ன-வகுத்த சேஷியானதேவரீருடைய, பொன்-கழல்
தொடர்ந்து-ஸ்பர்ஹணியமான திருவடிகளைப் பின்சென்று, வீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்
ச்சி-இடைவிடாதபடியான ஒரு ஸ்வபாவத்தை, நல்கவேண்டும்-எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

வ்யா. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. அற வெட்டியனுனகபந்தன்,
தந்தவகரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிந்காட்டில் கபந்தனுக்கு
வெட்டிமையாவது - பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் விசம்புர் தேடுகிறதையே
எதிர்ப்புகொக்கவந்த வெட்டிமையைவினைத்து வெறுக்கிறார். இடந்துகூறுசெய்த. அவர்கள்
தலைமன்னையையிடந்து சரிக்களை, (க) உரிநூலிணுபாடுபெட்டியு ” என்கிறபடியே
சகலமாக்கினவனே. அஸுரராஜைஸர்களை யழிப்பச்செய்தப்போலே என்னுடைய பாபருப
மான ப்ரதிபத்தகங்கையழியச்செய்யவேணுமென்கை. பல்படைத்தடக்கைமாயனே. அவர்
களையழியச்செய்கைக்கும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்சரிதரைக் குளிர்த்தடவக்கடவ
திருக்கையிலேதறித்த ஆச்சர்யசக்தியுட்க்கினே. ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அது
தானே அதுகூலர்க்கு ராஜகுமராயிருக்கை ஆச்சர்யமிறே. என்னுடைய விரோதியைப்போக்
குதைக்கு திய்யாயுதங்கள்வேண்டா, இரங்கவமையுமென்கை. (உ) “ எவ்வூவுடையுடைய
ஹஸபபடக்கரிஷ்டி ஸ்ரீரேகனஃகுளி ” என்றும், “ அணியிருதாமரைக்கையை யந்தோ
அடிச்சிபோந்தலைமிசை நீ யணியாய் ” என்றும் - ஆச்சரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குந் கையிறே.
தடம் - குளிர்த்தி. ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டியவெதென்னென்ன; கிடந்திருந்து நின்று
யங்குபோதும். (ஈ) “ சூலீநாஸாயநாஸா தீஷ்டஹாயகிகு-உவா ” என்கிறபடி-
யே - கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹயாத்தை நடக்கும்
போதும். நின்னபொற்கழல். வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய ஸ்பர்ஹணியமான திரு
வடிகளை. தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. தொடர்ந்து
விள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்மே. மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வ
பாவத்தை யெனக்குப்பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால் - அது
பல விரோதிகளை தேவரீரேபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்பர்ஹணியமான தேவரீர் திரு
வடிகளை இடைவிடாதேயதுபவிப்பேனாகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்ற தாய்த்து.

(க) “ சிந்நம்பிந்நம்சனார்த்ததத்தம் ” (உ) “ அப்யேஷபர்ஷ்டேமமஹஸ்தபத்மம்
கரிஷ்யதிஸ்ரீம் தந்த்ரமுந் ” (ஈ) “ ஆஸீநாவஸ்யநாவா திஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா ”
(ககச)

அ. தூற்றைந்தாம்பாட்டு. நான்சொன்ன உபாயங்களி லிழியாதொழிகைக்கும் நான்செய்தபடி. காண்கையொழிப போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிரட்டி புருஷகரமாக குறுகிகரான தேவரீர் விஷயிகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்கும்வ னுக்கையிலே உபாயந்தரா பேசைக்கில்லை, தேவரீர் வடிவமுகில்வயமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடி பெய்கிறார்.

மு.—மண்ணையுண்டுமீழ்ந்துவின் விரிந்துகொண்டளந்தமென

கண்ணுளவில்தில்லையென்று வென்றகாலமாயினும்

பண்ணைவென்றவின்சொல்லும்கை கொங்கைதந்தபுப்பங்கயக்

கண்ண! நின்னவண்ணமல்ல தில்லையெண்ணுமவண்ணமே. ௧௦௫.

ப-ரை.— மண்ணை உண்டு—ப்ரளயபத்திலே லோகங்களை யடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து—ஸர்ஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடி காணப்படுபபட்டிட்டு, பின்—ஸர்ஷ்டமாபின்பு; (அஜ்ஜுகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க,) இரந்து—அவன் பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்றிரந்து, கொண்டு—நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்டு, அளந்த—திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண்—பூமியானது, கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று—நம்கடாகூத்திலே நிலிசிற்றும்மொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று, வென்ற—வைபவதார்த்தங்களும் தன்னை யிலே அகப்படுத்தி. வைகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலம் ஆயினும்—காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், பண்ணை—இசைகளை, வென்ற—வெற்றிகொண்ட, இன் சொல்—இனிய பேச்சையுடையனாய், மங்கை—மங்கைப்பருவத்தை யுடையனான பெரியபிரட்டியாருடைய, கொங்கை—திருமுனைத்தத்திலே, தங்கு—பொருந்திவந்ததிக்கிற, பங்கயம் கண்ணு—புண்டரீகாகூடே, எண்ணும் வண்ணம்—தேவரீரை விடைவிடாதே அதுபவிக்க வேண்டுமென்ற மனோரதபரகாரத்துக்குஹேது, நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை—உள்வடிவமுகல்வது வேருென்றில்லை.

வ்யா. மண்ணையுண்டுமீழ்ந்து. ப்ரளயபத்திலே அபேகையாதிருக்க ஆபத்தே முதலாக, வரையாதே. இஜ்ஜுகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து காசித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி ஸர்ஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்—தன்பக்கல் விமுகரானானவிலும் வத்தலென்கை. பின் இரந்துகொண்டளந்து. ஸர்ஷ்டமாபின்பு அஜ்ஜுகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க, அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து, இத்தாளுக்கு த்ரைலோக்யலாமாஜ்யத்ததைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதார்த்தசபுவநத்தி லுண்டான ஸகல சேதநர்தலையிலும் உன்றிருவடிசனைவைத்து. இத்தால் - விமுகரானானவிலும் சிலவானுமாய் ஸாலபனுமாயிருக்கும்வென்கை. தன்னை அழியமாறித் தாழ்ந்தகையிறே - சிலம். எல்லாத்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையிறே - வெள்ளப்பயம். மண்கண்ணுளவில்தில்லையென்று. விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தருளுகைக் கடிபென்னென்னில்; இஜ்ஜுகத்துக்குக் கடாகூடமொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. வென்றகாலமாயினும். வைகலதார்த்தங்களும் தன்னையிலே அகப்படுத்தி. வைகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனாவனே. இத்தால் - ஸர்ஷ்டபாதிருளுக்கு கரீப்பயித்தும் அர்யசேஷத்தவந்தால் முறைபயிற்றும், இப்படி காலவச்சரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்லது காலத்தை ஐயிக்க விரகில்லையென்கை. (க) “காலவஸவயதேபகூ நகாலவஸவயதேபகூ” என்னக்கட

(க) “காலவஸவயதேபகூ நகாலவஸவயதேபகூ”

(ககள்)

பாதிசுலித்தானா யமனோடே கூட்டுகையுமிதே தேவர்க்கு ஸ்வபாவம். அன்று. காலநே மியாலே இத்தாதிசுலிக்கு ஆபத்துவந்தவன்று. அறுத்தவாழி சங்குதண்ணிலேயும் வாளு மெந்தினும். ஸபரிசுரான காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே அவன் தலையறுப்புண்டபின்னும் தேவர் களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ! என்று, “கைகழலாநேமியான்” என்கிற படியே நியாயுததரனாயிருக்கிறபடி. தொறுக்கலந்தலுணமல்தொழிக்க. இத்தாதிசுலிக்கு அஸுர னால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று - சீழ், இத்தானால் பசுக்களுக்கும் இடைய ர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லுகிறதேமல். பசுக்களுக்கு அதுபவ விராச்ய மான ஆபத்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷயான இத்தா னால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அதுபவித்தே அதுமாய்த்து. அன்று. (க) “மொமொவீ ஐதவஹூலேதீவாஹூ” என்கிறதசையிலே. தொறு-பசு. குன்றமுன்பொறுத்தநீன்புகழ்க் கலால். கோவர்த்தகத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன்கல்பாணருணத்துக்கல்லது. இத்தான் ப்ரா திகுலயத்தில் வ்யவஸ்தித னல்லாமையாலே, அழியச்செய்யும்வ்யயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினுனென்கை. “முன்” என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன்பென்கை. “வரைமுனேந்தும்” என்று - அவன் அடியாலானே தரிக்கச்செய்தேயும், அவன் லென்குமார்பத்தை யறஸந்தித்து “பொறுத்த” என்கிறார் இவர். ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சமே. வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்ஷிதம் எனமஸஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோ ஜஸாத்ரபாரான இத்தாதிசுலிக்கு ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாமிநாதத்துக் குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன்ஆபத்தைத்வத்துக்கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்வேஹமில்லை பென்றதாய்த்து. சுரு.

அ. ஸூற்றேழாம்பாட்டு. சீழிரண்டுபாட்டாலே - தமக்கும் தம்முடைய திருவுள்ளத் துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவமுடையும் ஆபத்தைத்வத்தையும் பேசு னார்; இதில் - அந்த ஸங்கவிரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலமான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே போக்கின உன் திருவடிகளுக்கல்லது வேறொருவிஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

மு.—காமிசினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டரான்

மாசினத்தமாலிமான் சுமாலிகேசிதேனுக்கன்

நாசமுற்றவீழுகான் கவர்ந்தநீன்கழற்கலால்

நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திதேனெம்மீசனே.

சுரு.

ப-ரை.— எம் ஸசனே - எனக்கு நிரவாஹகனாவனே; காய் - ஸாத்திகரைக்கொன் றல்லது கில்லாத, சினத்த—கோபத்தையுடைய, காசி மன்னன்—காசி ராஜனும், வக்கரன் - தந்தவந்தும்; பவுண்டரான்—பெண்ணடாகவாஸுதேவனும், மா சினத்த மாஸி—மிக்ககோ பத்தை யுடையனான மாஸியும், மான் சுமாலி—மஹானான ஸுமாலியும், கேசி—ஸ்வர்க்க வாலிகளான தேவர்களுக்கு பாதகனான கேசியும், தேனுக்கன்—பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்

(ச) “கோகோபிஜுஸங்குல மநிவார்த்தம்”

(கரு)

பயங்கரான தேறுகாஸூரனும், நாசம் உற்று—துக்கத்தை யறுபவித்து, விழ—மீராய் லிழும்படி, நாள் கவர்ந்த—ஆபுஸ்ஸைவாங்கின, நின் கழற்கு அலால்—உன் திருவடி.களில்ல லது, நேசபாசம்—பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும்—எந்ததசையிலும், வைத்திடேன்— வையேனென்கிறார்.

வ்யா. காய்சினத்தகாசிமன்னன். காயும் சினத்தையுடைய காகிராஜன். ஸாத்வீச ரைக்கொன்றல்லதுயிடாத கோபத்தையுடையவென்கை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படி யிருக்கும் தந்தவகரன். பவுண்டிரன், “நச்வரோஹம்” என்றிருக்கும் பெனண்டாக வாஸு தேவன் மாசினத்தமாலி. பெரியசினத்தையுடைய மாலி. மான்கமாலி. மஹாஹுன ஸு மாலி. சினத்தையுடையனுமாய் பந்தாகரானுமாய் இருக்கும்வென்கை. கேசி. வ்வர்க்கவாலி கவான தேவதைகளுக்கும் பாதகனை கேசி. தேனுக்கன். கர்ஷணனை அதுவர்த்திக்கிற இடை யர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரான தேறுகள். இவ்வாஸூரவர்க்கத்தினுடைய க்ரோனார் யத்தைப்பேசிற்று - தம்முடைய பாதிபந்தகங்களினுடைய க்ரோனார்யம் தோற்றுக்கைக்காக. நாசமுற்றுவீழ நாள்கவாந்த. துக்கத்தை யறுபவித்து மீராய்விழும்படி. ஆபுஸ்ஸைவாங்கின. நாசம் - துக்கம். “விழ்தல்” என்று - விடுதலாய், ப்ராவணை விடும்படி. பென்றுமாம். இந்தால் - ஆபித விரோதிகளை வ்லசத்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ரோமாக வகித்தபடி. நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன். விரோதிகளைய சிலனான உன் திருவடி களில்லது, பக்தியாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வையேன். பந்தகமாகையாலே பக்தி யை கயிறு” என்கிறது. “எட்டிலேனாண்டெனும் கயிற்றினால்” என்னக்கடவகிறே. எம் னசனே. என்னாசனே. விஷயந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபங்களைபும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு விரோதிகளான பாபங்களைபும்போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துக்கைக்கடி. இத் தையுடையவனுகையென்கை. கோள.

அ. நூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசயில்லை நெஞ்சம்” என் றும், “நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்” என்றும் சொல்லக்கடவ கிறே, இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அறுபவிக்கப் பார்த்தாலோ வெண்ண; போக மோகந ஸுகங்களை அறுபவிக்கப் பெற்றாலும் உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமென்று மாகையோ புதிய மற்றென்றை விரும்பேனென்கிறார்.

மு.—கேடில்சீர்வரத்தனய்க் கெடும்வரத்தயனாரன்
நாடினோடோட்டமா யிரத்தனோண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும்
கடமோசையல்லதோன்று கொள்வனோகுறிப்பிலே. கோடி.

ப-ரை.—கேடு இல்—ஆழிவில்லாத, சீர்—ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தன் ஆய்— பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடைய னாயிருக்கிற, அயன் நாடினோடு—ப்ரஹ்மானுடைய ஸத்ய லோக ஸம்பத்தையும், கெடும்—எல்லாம் தன்னாலே அழியும்படி, வரத்து—பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற, அரன் நாடினோடு—ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டம் ஆயிரத்தன் நாமு—ஆயிரக்கண்களையுடையனான இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோக ஸம்பத்தையும், நண்ணி னும்—பெற்றாலும், வீடு அது ஆன—பாமபுருஷார்த்த ஸகண்மமாகிற, போகம் எய்தி—

ப-ரை.— (ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே,) சுருக்குவாரை இன்றியே—ஒரு கர்த்தாவாலும் சுருக்குதலின்றிக்கே, சுருங்கினாய்—வாமராவதாரம் செய்தருளி, சுருங்கியும்—சுருங்கியிருக்கச் செய்தேயும், பெருக்குவாரை இன்றியே—ஒருவரால் பெருக்குதலின்றிக்கே, பெருக்கம் எய்து—பெருக்கத்தை பெய்தும்படியான, பெற்றியோய்—ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே, செருக்குவார்கள்—செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபொல்வாருடைய, திருணங்கள்—அஹங்காரமகாசாமகிரி ஸ்வபாவத்தை, தீர்த்த—தன் அர்த்தித்தவத்தால் தவிர்த்த, தேவதேவன் என்று—இந்தராதி தேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்த ஸர்வேசுவரனேயென்று, (ந்ரைவீக்ரமபதாரத்தைப்பற்றி,) இருக்கு வாய்—வேதஸ்தலங்களும், முனிக்கணங்கள்—வைதிகரான செளரகாதிமுரி ஸமுஹங்களும், ஏத்த—ஏத்தக்கண்டபடியாலே, யானும்—நாலபூதனை நானும், ஏத்தினேன்—ஸ்தோத்ரம்பண்ணினே நென்கிறார்.

வ்யா. சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய். ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே ஒரு கர்த்தாவாலுண்டாம். ஹராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாதுகரஹம் ப்ரேரிகக் இச்சையாலே வாமர னாய். சேதநர் கர்மபேதத்தாலும். கர்த்தர்பேதத்தாலும் க்ரிமிகிடங்களாகா நின்றாகுளிறே. கலிகாலமும் சேதநரை அங்குஷ்டமாத்ரமாக்கா நின்றதிதே. ஸங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்யபாரதர்த்த்யத்தாலே திருவடி ஹ்ரஸ்வ பூதனானிறே. சுருங்கியும். அப்படியே சிறு கியிருக்கச் செய்தேயும். பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய். பூர்வோக்த மான வர்த்தி ஹேதுக்களின்றிக்கேயிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே. பெற்றி—இயல்பு. இத்தால் — அர்த்தித்தவத்துக்கு ஏகர்த்தமான வாமரவேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரத்திலே செய்ததுவாய்த்து; ப்ரீதிப்ரகர்த்தாலே வளர்ந்து சுதூர்த்தச புலவர்களினுண்டான ஸகலசேதநர் தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளைவைக்கையாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வர்த்திஹராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபரவிகமென்கை. செருக்குவார்கள். இந்த்ராதிகளோலிந்து ந்ரைலோக்யத்தை அபஹித்து, (க) “உயஸ்யுஷ்டராத்ரவ்யு” என்று ஈசுவராஜ்ஞையை அகிலங்கித்து, இப்படிச்செய்தோமென்னும் அதுதாபமு மின்றிக்கே செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபொல்வாருடைய. நீக்குணங்கள் தேவதேவன். அஹங்கார மமகாசாமகிரி நாசகரமான ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்தித்தவத்தால் தவிர்த்து, இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேசுவரனே. என்றிருக்குவாய் முனிக்கணங்களைத்தே. இப்பாசரத்தாலே - ந்ரைவீக்ரமபதாரத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முரிஸமுஹங்களும், (உ) “விவக்ரவ்யுபிவ்ரோஷணதாஸு” (ஈ) “த்ருஷ்டவ்யுபிவ்ரோஷணதாஸு” இத்தாதி வேதங்களும், (ச) “ஸுஷ்டவ்யுபிவ்ரோஷணதாஸு” இத்தாதி வேதங்களும் ஏத்தக்கண்டவாறே. யானுமேத்தினேன். தேவரீருடைய ஸௌலப்யத்தையும் கிரோதிகிராஸர சீலத்தையும் பேசி, காலகேசுபம்பண்ணி யல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே யானுமேத்தினே னித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதரபுத்தய ஏத்தினே னல்லே நென்கை.

(க) “நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்” (உ) “விசக்ரமேப்ரதிவீமேஷவதாம்”
(ஈ) “தீர்த்திதேவரீப்ரதிவீமேஷவதாம்” (ச) “ஸங்கைஸ்ஸாராணம்திவிபூதலஸ்தை
ததாமதுஷ்ணயர்க்ககரேச சேசோஃ । ஸ்துதஃ”

அ. தூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. (க) “தவிப்பாறொலிவநுபு” என்கிறபடியே அஸ்பர்க்குட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் முகிகணக்களும் ஏத்திப் போர்த்தலியைத்தை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போர்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்வேன், தன் செல்லாமையாலே புசுழ்ந் தானென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, கீழ் “ஏத்தினேன்” என்றதற்கு கூறபணம்பண்ணுகிறார்.

மூ.—துயரனுபுமன்றியுஞ் சுரும்புலாவுதண்ணோய்

மாயநின்னைநாயினேன் வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்

நீயுநிக்குறிப்பினிற் பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்

பாயலோபேத்தர்சித்தம் மெயவேலைவண்ணனே. சுகர.

ப-ரை.— சுரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாநின்றன, தன்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்ததுழாய்மாயாலே அலங்காரத்தையு, மாய—ஆச்சர்யசக்தியுடனாய், வேலை நீர்பாயலோ—திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், வேலைவண்ணனே—கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவோடும், பத்தர் சித்தம்—ஆச்சரிநருடைய ஹந்தயத்திலுண்டான சைகலாபக்களும் போய் படி, மெய்—நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே—ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை—தேவரினா; துயரனுபு—பரிசுத்தனாயும், அன்றியும்—அபரிசுத்தனாயும், நாயினேன்—நிலிந் ஹமானநான்; வணங்கி—திருவடிகளிலே தலையாசவணங்கி, வாழ்த்தும்—சுது எலாம்—வாயாவாழ்த்துகிற வினாவெல்லாம், நீயும்—பொதுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்ருறிப்பினில் பொறுத்து—உன் திருவுள்ளத்திலே பொறுத்து, நல்கு—நர்ப்பாசெய்தருளவேண்டும்.

வ்யா. துயரனுபுமன்றியும் (உ) “கேசுதாஜெஸ்ஸுமாராஜா தா துஸ்ஸுஜீவாரிதா” என்கிறபடியே தேவரிருடைய ஈவரத்தத்தை அதுவந்தித்து நான்யோகப்பென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரிருடைய வடிவைக்கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியென்று புத்தியண்ணாதே பரிமாறியும். அதலா, (ஈ) “நவ்விஜாநெ நஸுஜேஸம் வலிக்ரீகிவ விஷ்டெ” என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே சத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்கார மமகாரங்களால்பிறந்த அசத்தியையும் புத்தியண்ணாதே பரிமாறியும் போர்த்தென்னதுமாம். சுரும்புலாவுதண்ணோய்மாய. தம்தன்மையையும் அத்தலையில் வைலக்ஷணயத்தையும் பாராதே யோகப்பென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. வண்டுகள் அபிரிவேசெக்கும் திருத்துழாயலே அலங்காரமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷிதங்களை யுடையவனே!; திரியக்குக்களுக்கும் ஸ்பர்ஹை பண்ணவேண்டுமபடியிதே போக்யதயிருப்பது. ஒப்பணியும்குணசேஷிதங்களாமய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. கீண்ணை. ஸர்வாதிசுரைய பரமபாவரூப ஸாடுரிபோக்யரூ யிருக்கிறவுண்ணை. நாயினேன். உன்னுடைய உத்தர்ஷத்துக்கு அவதிரியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதிரியில்லை யென்கிறார். நாயினேன். திறந்த வாசலெல்லாம் துழைந்து துழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூ(ஸூ)தனாய், தேவரிட உகந்து தொடியும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படி ஸ்வரூபத்தையுடைய நான். வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம். ஒன்றைச்செய்து அதுக்கு கூறாமணம் பண்ணுகிறேனோ, திருவடிகளிலே தலையாசவணங்கி வாயாவாழ்த்திப்போருகிற இடெல்லாம்.

(க) “தத்திப்பாரோகிபந்யவ” (உ) “கேசுதாஜெஸ்ஸுமாராஜா தா துஸ்ஸுஜீவாரிதா” (ஈ) “நவ்விஜாநெ நஸுஜேஸம் வலிக்ரீகிவ விஷ்டெ”

லாம் பகவத்கிருபையேயுடையது. மூலியோபாந்தஸ்து நின்றுசென்றதீயின் வெந்தலரிக்கும். எதிரிவதை யுத்தந்தைப்பயன்ணி, உன் சோபாக்விபாயே தந்தானைக்கருக்கும். மதுராஜ ரோடெ யாவிபய்வினை யுத்தந்தைப்பயந்த இவர் 'மூலியஸ்தபோர்' என்றோது. அவர்க்கா இரு - சிகபாயனும் வாலியும் முதலானவர்கள். வந்தனை யெந்தலவருமென்பர். வர்வாநிக னுன உன்னைவந்து பாயிக்கலையென்று நிமிசன் சொல்லாநின்றான். (௪) " மஹாபுத்ரேய வ்யாபாநி சக்ரதூதாஸு லோகிண வணஸுபே பகவதாஹதே சக்ரவர்த்தேய வபநேவ்யபென " என்று சிகபாக்விமகூத்ததச்சென்னுள் ஸ்ரீபாசாபகவாந்; (௨) "ஸாநி வாலாஹ கிசநிபுரீகாம சூரகாந் திபு " என்று வாலியுடைய பாகநிப்பாப்திவபச்சொ ள்லுள் ஸ்ரீ வாலிபெகவாந். சூதவாந். உன்னை நித்தித்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்பட குணப்பாவத்தாலே உன்னைப்பெறவாமென்று பறாங்கிகள் சொல்லுகையாலே. எம்மாய். ஆத்மீதருடைய அபாநகரீபப்பொதுக்கக்கடியான தயாகவந்தாத்தயாச்சய குணங்களை என்னக்கு பாகிப்பித்தவனே. காரியேனே செய்ததூற்றம் ஏற்றவாநெனோர். அருங்கநிபாய் உன்னை பார்த்திருக்கிறோன் பாயாநிகமாகச்செய்த குற்றந்தையும் குணமாகக்கொன்னலே னும். குணநீதனே. இவ்வுக்கு நிருபாதசேஷியானவனே. இந்நாந்நாந விபாக நின்றுக்கே இருத்ததருபாக இதுவந்ததையுடையவனென்று குற்றந்தைக்குணமாகக்கோ ண்டருணுகக்கு நேதுசொல்லுகிறது. ககக.

அ. ஸூத்ரப்பன்னிசண்டம்பாட்டு. சீழிசண்டிபாட்டாலே - இந்தனைவிலே குற்ற தந்தப் பொதுக்கவேணுமென்று கதாபணம்பன்னி, அக்குற்றந்தை குணமாகக் கொன்ன லேணுமென்று சொன்னா; இப்பாட்டில் - நிருபுன்னந்தைக் குறித்து, 'ஆயுஸ்ஸு' எனக்கு இன்னபோது முடியுமென்று தெரியாது, அதுவன் நிருபுடையனிலே வணங்கி வாழ்த்தி கால சேதமும் பண்ணப்படுவதென்கிறார்.

மு.—வாண்களாகிவளங்களைசெல்ல வேண்மைகுன்றியுப்பெய்தி
மருதநாநதாநவால் வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளநாநுன்னமயென்று கண்துணங்கத்தென்றியும்
மீள்விவாதபோகம்மேலே வேண்டும்மலபாதமே. ககக.

ப.—கா.— வான்கள் ஆதி—ஆயுஸ்ஸை நரும் வால்காலே, வான்கள் செல்ல—காள் கன்கழிப—(யோயாநவவந்தை விருண்டாகக்கடவ,) கோபமை—பலம், குன்றி—வ்யாநிகளாலே குணமாகி, ஸ்பபு எய்தி—பாநாவிபாலே மெத்தந்தை யடைந்து, (ஆயுஸ்ஸானது,) மாலும் காணது—முடியும் காணப்பட்ட; ஆதன்கள்—ஆதனாலே, என் கொஞ்சமே—என் னுடைய மகம்மே, ஆன் அது ஆகும் கன்மை என்று—அடிவாங்கெய்கையே புருஷாந்த மென்று, கன்கு உணர்ந்து—கன்குமகமித்து, வணங்கி—தலைபடைத்த பாலோனுகம்பெற வணங்கி, வாழ்த்து—வாய்ப்படைத்த பாலோனுகம்பெற வாழ்த்தப்பட்ட; (வணங்குணாய்புக மூககயும் வாதகாலாலேயென்ன,) மால பாதமே—காண நிகுண வர்வேவ்வான் நிரு வடிவனே, (வகக்கு,) நீண்ட இவாத போகம்—வாவதாந்மயபியான கைக்காய்பிபா தந்தை, கன்கிவென்மீம்—தந்தருவாயென்கென்கென்கிறார்.

(௧) " பகவத்கருணை வ்யாபாநிதம் தந்ம்மாநுத்தந்தைவாலகருப்போபகவாந்நபுர நீதம் தந்ம்மிகேவணயஸூயமென " (௨) " காலபாநாநதீகிப்பாயாநுத்தந்தாமாங்கமீம் "

வ்யா. வாங்களாகி ஊர்நிலி செல்ல. ஆயுண்ணையிலும் வாய்போலே காண்கன்கழிய, தேனாத்தாயியாகிக் தேனாத்திலி விருப்பத்தாலே ஆயுண்ணைப்போகாநின்றதென்று அஞ் சாதிப்பான்; (க) “விவித்ராபெஹஸ்தித்ரிஸ்தாபகிதெதி” என்றபடியே பகவத் ஸமச்சயனத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யத்ததாய்ப்போகாநின்றதென்று மோகாநருகியுடையார் வெறுப்பார்கள்; ஆச்சரித்தவர்கள் பகவததுபவத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யத்தமேபோகாநின்றதென்று வெறுப்பார்கள். கோபணமதுவீழி மூப்பெய்தி. மௌலாவஸ்தாதீதான் பாக்கடவ வகி கோகாதிகளாலே குன்றி, பஹாநியே பச்சந்திரயம் மூப்பை பாரித்த, பால்யத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும்; வ்யத்ததத்தில் சந்தி குறைந்திருக்கும்; இரண்டு மூண்டாள் மௌலாவஸ்தாவிலே கோகாதுபாதிக்காலே ஜ்ஞாநசத்திகள் குறைந்திருக்கும். இவையாய்த்த உள்ள ஆயுஸ்விலேவரும் பத்தியுண்கன். மானும் காணு. மானும் அந்த திவஸாய்த்து-மூடியும் காணப்பட்டு பார்த்தமாய் நின்றதென்கை. அதவா, மானும்-மூடியும், காணு-ஆயுஸ்விலே ஸ்வபாவமென்றுமாம். ஆதலால் வணங்கிவாழ்த்து, ஆயுஸ்ஸு அய்திசமாவையாதும், உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்குப் பத்தியுண்கன் பஹுமூண்டாகையாதும், ‘காணச் செப்பிடுமே’ என்றிருக்குமதன், உள்ளபோதே தலைபடைத்த பாயோஜனம்பெறத் திரு ஸுபகவிலேவணங்கி, (உ) “வாஜிஹ்வரபாஹரி” என்றபடியே-வாய்ப்படைத்த பாயோஜனம்பெற வாழ்த்தப்பார். காலகேபம் கமக்கு பகவததுபவத்தாள்களது செவ்வா தாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றுமாம். என்னெஞ்சமே. என்ரு பல்யமான கெஞ்சமே. உன்னுடையவாய்ப்பான எய்திக்கு காஞ்செவ்வெண்டா விழைபென்றிருர். “நிங் புகழ்க்கலாங்கேசயிலி செஞ்சமே” என்று தம்மிதும் பகவத்பாவனமாயிதே தம்முடைய திருவுள்ளமிறுப்பது. ஆளநாகும் கண்ணென்று கண்கண்ணத்தன்றியும். கிழ்ச்சொன்ன காலகேபமேயன்றிக் கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணக்கிவாழ்த்தப்பார். ஆளநாகும் கண்ணென்று கண்கண்ணத்தி. (க) “ப்யுயசுது-வஜிஹ்வர” என்று பகவத்பார்த்திக்கு இவற்றை ஸாதகமாச்செவ்வாநின்ற பின்பு அதுக்காளுலோவென்ன; மீள்விலாதபோகம் கலகவேண்டும் மாலபாதமே. ஸர்வாதிக னுன ஸர்வேசுவர திருவடி, கமக்கு (ச) “தகவா-தராவதூதே” என்றபடியே பகவதாய்ப்பாயின கைக்காய்போகத்தாத தாவேணும்; கிணங்கி வாழ்த்தப்பார். (இ) “தகவதூதூவாதி” (உ) “கவிபுரவொலிபதூவ” என்றிவை பாரப்பார் தப்பூதமாயிதே விருப்பது. நீ இத்தகை செயல்பாரென்று கருத்து. ... கஉ.

அ. துற்றுப்பதின்புள்ளும்பாட்டு. “மீள்விலாதபோகம் கலகவேண்டும்” என்று கிழ்ச்சொன்ன கைக்காய்போகம் பாதத்தீர்த்ததினுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தந்திருத்தமாள னுந்நாதிகளாலே அபஹதாயிருத்த கமக்கு அந்தப்பேறுபெறுகை கூடுமோவென்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, துர்மாததாலே பாதமொகவையுத்த குதர்னுடைய பாதத்ததைப் போக்கெவனாலே கமக்கு பாதத்தீர்த்த கிரோதியான துர்மாத தைப் போக்கிப் பேற்றாததும், நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணிவிரு என்ருர்.

(அ) “விசித்தாதேன ஸம்பந்திரிசவாய சிவெதும்” (உ) “ஸாஜித்யவாய ஹ சிம் ஸ்தெதி” (ங) “தவாயஸ்வதாய்க்மவ்யம்” (ச) “கசுபுரவார்த்ததே” (இ) “கமஇத்யவாய திக” (உ) “கந்திரிபாஸேவிபவ்ய”

மு.—சுவங்கலக்தசெஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்வெண்டலைப்

புலன்கூலங்களுக்கிட பாதகத்தின் வந்துயர்ச்சு.

அலங்காரம்:பில்லாசுரீர் கோகுத்தலாணகுத்தரீர்

சுருங்குதொண்டி மீது கண்ணாடி மாலையை மெண்ணாறுவாழி தெருட்டி மே. ௧௯௩௩.

ப-ரை.—சகம் கஸ்த-கங்காஜலத்ததை தனக்குள்ளே அடக்கினதாய், செம் சடை-
பிவந்ததுடையையும், கறுத்த கண்டன்—(பாற்கடலிலுண்டான கிழத்ததைப் பாகம்பண்ணு-
கையாலே,) கறுத்தகண்டனதையுமுடையனும், புலன் கலங்க—தன்னுடைய இரத்தியங்கள்
கலங்கும்படி; வெண் தலை—வெளுத்த பரதமகபாலத்தினே, உண்ட—பிச்சைபுக்கு ஜீவித்-
துத் திரிந்தவனும், பாதகத்தன்—பாதகத்தை முடையனான குந்தாலைய, வன் துயர்-
கெட—வசியதுக்கம் கெடும்படி, அலங்கம்—திருமலைப்பயலுடத்தான, மார்சில்—திருமா-
ர்சில், வரசம்—பரிமலிதமான, நீர்—நீராலே, கொடுத்தவன்—அக்கபாலத்தை நிறைத்து
ரகஸித்தவனுடைய, அடுத்த—வ்வுருபாதுபத்திபான, சிச்—கல்பான குணங்களால்வந்த,
சகம் கொன்—வலங்கத்தையதுடைய, மடலை—வசுவேசுவரனை, கண்ணும் வண்ணம்—
கிடபும் பாகாரம், என்னும்—அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு; கெஞ்சமே-
மகஸ்ஸே, வாயி—உனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக.

வ்யா. சரஸ்வலித் தெஞ்சனாட் கறுத்தகண்டன். கங்காஜலத்தை ஈரகங்கையோ தன் னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடைமடியும் அஃரப்பி விழுந்திடமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தை யு முடைய குதான். கங்காதாத்தவமும் சீலகண்டத்தவமும் இவனுடைய சக்திக்கு ஸாஸ்சமாயிருக்கிறது. சிவந்த ஜடையென்கையாலே - இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்ற தென்னகக்கு ஸாஸ்சம். இப்போது இவனுடைய சக்திசொல்லுகிற தென்னென்னளிங்; குருபாதகமே தவிர விரும்புதான் இந்த துர்பாதத்துக்கடி இந்த சக்தியென்னகக்காக. ஸத்தபக்திசுருகுகுண்டான சக்தி ஸத்தவிக்ஞா நிழலாயப்போலே, துர்மாதிகளுக்குண்டானது பிதாக்குப் பாதகமாயிதே விரும்புபது. வெண்ணி. “முடையாத்தகசாமேந்தி” என்றிதபடியே பாதகமசின்னன அதுத்தகான் தொடக்கி சொகாலம் தரித்துக்கொண்டு திரிசகயாச் சத்தாதிப்பச்சுக்கப்போய் அன்னிமாத்தாமகையாலே வெருத்தவிரிசகபாலத்திசே. பூலவ்லவக் வுண்ட. பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடக்க ஆர்வம்க்கும் படியான ஸீசுவ்யத்தையு மதுகந்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சொகபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபதாரணியையும் மதுகந்தித்து, ஸ்வேந்த்ரியக்களும் அஃரபிதமாய்படி. அதிசே ஜீவிக்ந்துத் திரிந்தவன். பாதகத்தின் வண்ணியகெட. பிதாவுமாய் லோககுருகயாய்விருந்துள்ள அவன் தலையையுக்கையாலே வந்த பாதகத்தையுடையவனுடைய வலியுதும் கெட. “வந்தாய” என்றிதது - பாதகத்தித்த பரிஹார்ப்பாதம் அதுபவ விசர்ய மாதல்க்கித்தே, ஒரு வர்வசத்தி போக்சவென்கும்படி. விரும்புகையாலே, அலங்காரமரிவிங் வாசகிகொடுத்தவன். திருமாதிகையுடத்தான திருமாயிங் பரிமலிதமான லீராலே அக்கபாலத்தை கிறைத்தவன். “அலக்கல் மர்வு” என்றது - பாயோஜனாத்த பாதகாதி அந்நம் பாயோஜனாலே வாசியத் ஆபத்தே மூதலாக கணிக்கக்கிட்ட தனிமையென்று தோற்றுகக்காக. “வாசகி” என்றது - அதுதான் (அ) “வாசகி” என்றித விசாரணத்திலே உத்

(க) 46 ஸர்வதந்தி

காவேஷபார்த்தமாக அவன் திருவடி களிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார். ஊனவ்வொழ்த்துமே
காவேஷபாமலம் நெச்சொன்ன பேந்துக்குருதலே தென்ன; இன்னதென்றெதுமென்- ளுமெ
மாளி கவிஞ்சி. ஆர்தாமன அஞ்ஞாநகரகாத்தகதப்போக்குகைக்கு பசாசகயான ஜ்ஞா
மாய், பரண்பதார்த்த பசாசகனான ஆதித்யனாய். இத்தன்—ஆத்யஜ்ஞாநேஷ்டயமாய்
இத்தரிசிக்ஞாந ஜேஷ்டயமென்றதாய்த்து. பரண்பதார்த்த உன்சபடி அரித்தானாய்
த்து விடவாவது; ஆத்யஜ்ஞாநகர உன்சபடி அரித்தானாய்த்து புருஷார்த்தனாய்ப்புண்டா
வது. ஆக, ஜ்ஞாந பரணும் ஸர்வேசுவரனென்கை. ஞானமுற்று மெனெயிற்றெனையி டிட்டுந்
ருந்தி. மறா வாரணாயம், பூமிநயமடங்க அத்தித்யமன எயிற்றிவரிட்டத வினகன
யித்தறயுத்தன். “முத்தி” என்று - ஸாரிசேபக்யமன பூர்ணநாட்டுண்ப வித்தறத்
தையுடையவகைச்சொல்லுமெது. அவ்வகையையுடையவன் வெர்! தன்னைப்பழியமா, நிக்
டோத்தரணம் பன்னிதுவென்று கருத்து. விதை. அந்நீர்ணமையகாட்டி என்னைபெரு
திக்கொண்டவனென்னுதன்; அவ்வகையையுடையவன் தன்னைப்பழியமா தனக்கட்டி - இத்த
யுடையவனாகையாலே பென்னுதன். பாதமெண்ணியே அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக
அதுகாத்தித்து. மறாவாரணாயம் பரண்பரணவத்தினின்று பூமியை உத்தரித்தார்ப்போ
லெ, ஸம்ஸாராரணவத்தினின்று கம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்தவனித்து “வணக்கி
வாழ்த்து” என்கிறார். “சனமாயகெட்டுக்கி யேதயின்று யித்யேயம் ஊனயானகலெ
யென்-ஞானமகிளையிது ஞானமுற்றுமொருநேறாய யிடத்தமுத்திபெந்தபாதபென்
லியே - வணக்கவாழ்த்தென்னெஞ்சமே” என்றவாய். கனக.

அ. தாழ்ந்துப்பதினத்தாய்பாட்டு. அவன், (+) “கனகசுதாரணி” என்மெடடி
யே ஸ்வயம்போபேஷன், நாம் அனேகஜம்மங்களுக்கடியான கம்மங்களைப்பண்ணியவந்தோம்,
‘அவன் திருவடிகளை உபாயம்’ என்று கிளைத்தயாதார்த்திலே கம்மை சளித்தருளக்கூடுமோ
வென்று சோதித்த திருவுள்ளத்தகக்குறித்து, ஸர்வவிதபரணயமாய், என்ன கிரோதிரையும
போகித்தன்னைத் தருவாகு எயிட்கெக்கொண்டான், நீ இனி சோதிக்கவண்டாவென்று
[திருவுள்ளத்தகக்குறித்து.] (உ) “சோகாநி” என்கிறார்.

மு.—அத்தனாகியவனையாதி யானுமென்பிரணயம்
ஒத்தொள்வாதபல்பிறப் பொழிதனும்னயாட்டுகொள்வான்
முத்தனமுத்திநனார் புத்ததம்முள்ளமெயினர்
எத்தினுவிடக்கடர் கிடத்தியெனருளுகமே. கனக.

ப-சா.— முத்தனார் - சந்திரனும் ஸம்ஸாரகத்தமந்தரமாய், முருத்தனார் - முத்தியு
பாதாரணம், ஒத்து ஒய்வாத—ஒத்தும் ஒய்வாமையிருக்கிற. பல் பிறப்பு ஒத்தது—என்
னிறந்த இயக்கவிரைத்தனரித்து, கம்மை—சிவ ஸம்ஸாரியாய்ப்போத்த கம்மை, ஆக்கொள்
வான்—அபுணமகொள்ளுதனக்காக, அத்தன் ஆதி-வித்யேயாவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய்,
அன்னை ஆதி—பிரியமே பாவத்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், ஆனும்—அபுணமகொள்ளக்கடவ,
எம்மோனும் ஆப்—என்ஸ்வரியுமாய், கம்முள் புருத்த—கித்தறத்துக்கு கிஷயமன கம்மு
டைய மான்விதேயபுருத்த, யேயினார்—ஒரு கிராகப்பெருக்குறி; (இப்படியிருக்க,) ஏழை
கெஞ்சமே-அறிவினாதகெஞ்சே, எத்தினும்-என்ன ஜேஷ்டயினிலே, இடர் கடல் கெத்தி-
னுக்கலாகாத்திம் கெத்தினார்.

(க) “அவர்க்பாசதரி” (உ) “மகசரி”
(சனக)

வாய். அந்தணிக். ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய். அன்னையாகி. ப்ரிபமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய். பிதாசெய்யமுபகாரத்தை மாதாசெய்யமாட்டாள்; மாதாசெய்யமுபகாரத்தை பிதாசெய்யமாட்டாள். இரண்டின்கைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவன்றானே செய்வல்லவென்கை. (௧) “வஸெ-புரோகெவொகரதாம் விதாரிதவரீபகரி” என்றும், “உலகுக்கோர் முத்தைத்தாய்தந்தை” என்றும் சொல்லக்கூடியதிதே. அநவர, அந்தணிக் அன்னையாகி. ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்தமதனுமாய், உத்தமர்ஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்கு மவனென்னவுமாய். (௨) “மரீபாவஸூ ஸுஷிவிகா” என்று ஜ்ஞாநோத்தமதனை பிதா வென்று சொல்லக்கூடியதிதே. இவ்வனவாய் - கிழிற்பாட்டில் “ஞானமாயி” என்றந்தை விவரிக்கிறது. ஆளும் எம்பிரானுமாய், அடிமைகொன்னகூடவ என்னவாயியாய், உத்தமன ஜ்ஞாநகாரியமாய்க்கொண்டு, கைம்கையருகிறந்தான் அடிமைகொன்னகைக்கு ஸ்வமியுமாயென்கை. இவையான் ஸர்வவித பந்துவுமா விருக்கிறபடிக்கு உபகாரணம். (௩) “கரிகா விசுரோதா திவாலஸூரணம் ஸா-ஹ்யூதி த-பிரபண” என்றும், “எம்பிரானென்கதை பென்றுகூடக்கற்ற மொன்க்கரசென்றுகூடவாழான்” என்றும் சொல்லக்கூடியதிதே. ஒத்தோடும் வாதபல் பிறப்பொழித்து நம்மை யார்கொள்ளன். இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்த ஏதக்காக வென்னில்; கிரோதி நிவர்த்தி பூர்வகமாக வ்லருப் பார்த்தமான அடிமைகொன்னகைக்காக வென்கிறார். ஒத்தோடும்வாத பல்பிறப்பொழித்து. ஒன்றுக்கொன்று நெய்வாசிட்டி, இப்படி அவஸ்க்காரமான ஜம்மத்தைத் தவிர்ந்த. ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜம்மம் பார்ப்பமாயும், அவன்றன்க்கோ ஒருத்தனுடைய ஜம்மம் த்யஜ்யமாயுமிதே யிருப்பது. அநவர, ஓரகாரத்திலே ஒத்தும் ஓரகாரத்திலே வைஷம்யப்பட்டு மிருக்கும் ஜம்மக்கென்றுமாய். ஜ்ஞானகாரகாரதயா வசரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதீர்யம் மதுஷய வ்லவாரூபத்தாலே விஷ்வமாயு மிருக்கை. “மவிழ்வகொன்றேபோல் மாதும் பல்பாக்கை” என்னக்கூடியதிதே. நம்மை ஆள்கொள்ளன். நித்பவம்ஸாரிகளாய்ப் போகிற நம்மை நித்யஸ-விசிகனைக் கொள்ளும் அடிமைகொன்னகைக்காக. ஆத்மஸ்வரூபமாய் உடன்கேடாய்ப் போகிறதகையாலே திருவுன்னத்தைக் கூட்டி. “நம்மை” என்கிறார். முத்தணர். அன்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தாரணவர். “முத்த” என்று - பர்தவம்ஸாரபாவத்தைக்கொத்துவிற்றன்று, தன்னுடைய ஜ்ஞையபார்த்தமிகைத ஸ்வரபாசிகமாவையாலே ப்ரகபாவத்தைக்கொத்துவிற்றது. முத்தணர். முக்திபூமிபாரதாரணவர். இத்தால் - ப்ரித்பவம்ஸாவர்த்தி சொத்துவிற்றது. ஆக இரண்டாலும் - கிரோதி நிவர்த்தி ஜ்ஞானவான ஜ்ஞாநகந்த்யாதி பூர்த்திதபயும் மோகந்தாரத்தவந்துக்கடியான ஒளதர்யத்தமதயும் சொல்விற்றாய்த்து. புகுந்து நம்முன்மேலினார். (௪) “கரிபாசீ” என்கிறபடியே த்வாகவிஷயமாய்ப்படி குழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஜ்ஞையபார்த்தமிகாரணவர் புகுந்து ஒருகிராகப் பொருத்தினார். நம்முடைய தன்மை பாராதே தம்முடைய பெருமையாராதே ஸர்வபார்த்தையும் தாமேவிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருத்தினுரென்றார். எத்திணூட்டிக்கடல் கிடத்தி. நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞாநமே, அவன் அஜ்ஞானமே; ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சந்தாரியோ, அவன் அசந்தானமே; கர்மம் செய்துகொன்னகைக்கு நாம் பார்த்தாரியோ, அவன் அபார்த்தானமே. தன்மேன்மை பாராதே தாம

(௧) “ஸர்வேஷாபேஸஸோகாராம் பிதாமதாசுமாதவ” (௨) “கரிபாசீபர்த்தமதீபிதா”

(௩) “மாதாபிதாபாதாவிதாஸக்சணம் ஸா-ஹந்தக்கதிர்நாராயண” (௪) “கரிபாசீ”

லின்று உபகரிக்கு மவனாபிநுக்க, அக்கைகாத்திலே விடக்கிறத எத்தினாலே? ஏனென்றே
கமே. பகவத்கிருபத்தில் கைகையப்பதற்கு முன்பு சோகிக்கையுமியாதே, ஆண்களெழத்திலே
பிரக்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகேடுபோலேகான்- கம்மாரியத்தாக்கு அகன்உவலுறையின்பு
இன்று சோகிக்கிற அறிவுகேடு பெண்ணை. ஏனென்று - அறிவினோர். “முத்தனா” முருத்த
னா - ஒத்தொவ்வாத பங்கிறப்பொழித்து கம்மை பாட்டுகொன்வான் - அத்தனா அந்நினைபாதி
ஆனாமெம்போதுமாய் - கம்மும் - புருத்த - மேலினா; ஏனென்றென்கமே - எத்தினால் இடக்க
உடல் விடத்தி” என்றவ்வம். கவி.

ஆ. துந்துப்பதினாருப்பாட்டு. மேலுள்ள ஜம்ம பரம்பரைகளுக்கடியான கம்மத்
தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவானா எதிடுக்கொண்டானென்று - கீழ்; இதில் - காச
தேதுவான பாபத்தைப்பண்ணி, காம் அத்தானே வமவப்பாயன்றே இருக்கிறதென்ற திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்து; கம்மத்த நஞ்சமான சகலத்திதிருமகனார், தம்மோடே கம்மைக்
கூட்டிக்கொண்டின்பு வமனும் காம் செய்தருத்தம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மு.—மாயசெய்தவாளாகக் குணப்பவன்பிள்ளை
நீறுசெய்துசென்றுகொண்டு வென்றிகொண்டிருந்து
வேறுசெய்துமூண்டுள்ளை வைத்திடாமையால்வன்
கூறுசெய்துகொண்டிருந்த குற்றமெண்ணவல்லனே. கக்க.

ப.—கா.— மாய செய்த - எதிரிட்டிக்கொண்டவனும், வான் அசக்கன் - ருத்தானிடத்
தில் பெற்ற வானாயுடையனான சரணாதுடைய, காம் உடம்ப—ஆயுதவை முடிக்கக்காக,
அன்று—பிராட்டியைப்பிரித்த வன்று, இவ்வகை நீறுசெய்து—திருவடிவை இவெரித்து வன்
கையை பல்லமாக்கின விடத்திலும், (* வணக்கம் லாக்கனாபிரக்தபடியானே,) சென்று,
நேதுபத்தம்பண்ணிச்சென்று, கொன்று - பரிசாக்கனோடேகூட சரணான்கொன்று, வெ
ன்றிகொண்ட வீரனா—ஆபத்த வீரனாயோடேவன்ற சகலத்தி திருமகனார்; வேறு
செய்து - இவன் கம்மத்தும்பாயிருப்பாருவனென்று, தம்மும்—தம் திருவுள்ளத்தில்,
என்னி வைத்திடாமையால் - என்னி நினைபாமையானே, காம் - அவர்வர்க்கச்செய்த குற்றம்
கவி ஆராயக்கூட வமன், கூறுசெய்துகொண்டு—பிரித்துக்கொண்டு, இறந்த குற்றம்—
செய்த எழித்தபாபத்தை, எண்ணவல்லனே—நினைக்கவல்லனே.

வ்யா. மாயசெய்த. எதிரிட்டிக்கொண்ட, (க) “ரிவாணாசீவிய சூலம்” (உ) “யடி
வாஸவனாபிநு” “ எத்திருக்கிறவிஷயத்தைவிடே எதிரிட்டிக்கொண்டது. தப்பியோ
பாதி அதுஉலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க துன்புச்சந்திராகையானே கிடை! எதிரிட்
டுக்கொண்டது. வாளாக்கின் கான் உடம்ப. வாலியைக்கொன்று அய்வானிலே மந்தாராஜனா
அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேவிதேவதிரிட்டித்து; ருத்தரன்புக்கப்பெற்ற
வானையும், ப்ரத்தமா தனக்குக்கொடுத்தவயன்மையும் தனக்கு பலமாகிச்சலவித்திருக்கையா
லே கம் கையிலாவாயிருக்க ஒருவாறும் இயிக்கவொண்ணாது, னாத்தால்வந்த ஆயுஸ்வாண்
டாயிருக்க ஒருவாண் கொல்லவொண்ணாதென்றிருத்தாலுய்த்து. வாளாக்கின் கான் உடம்ப.
சரணாதுடைய அத்தவானையும் ஆயுதமையும் முடிக்கக்காக. பாநொன்றைத்தனக்கு

(க) “ரிபுனாமபிவத்தனா” (உ) “யவிராசாணவல்லவம்”
(௨௭)

பண்டாக விசுவலித்திருந்தான், அந்தையாய்த்து அழிந்தது. உலப்பு - முடிவு. “உலப் பிசாவே” என்றும், “உலப்பித்திருப்பவனே” என்றும் சொல்லக்கூடாது. அன்று. “சுருத்தவனியாபுத்திருவியைப்பிரித்த கொடுவனியை கவிதையாக்கன்” என்றபடியே - அவன் ப்ராதி உலப்பத்திலே வணங்கத்தவன்று. பாதிமின்ன பண்ணின வணங்கத்தியே, தேன தைகன் குடிநீருப்பா அழித்தவனையே வந்தியே, (க) “தவவையுத்தரதவம் உலவொ டவயு” என்றபடியே - சந்தையுத்திர வங்கன் பண்ணினவனையேவந்தித்தே, இவ்வு ல்வையான மிதவந்தை, கடலுக்கு அக்கவையும் இக்கவையுமாப்படி பண்ணின ப்ராதி உலப் பித்தே. இவ்வகையேதென்று இப்படி செய்ப்செய்தேயும் “அதுகவித்தருவாகித் தவ்வை வப் பத்தியே அழிப்ப்செய்தே தெவ்வ” என்று பார்த்ததறி, ஒருதனியான ப்ராதி கவிட்டு வந்தை யை பண்டமாக்கி. தேன்று அவ்வவியும் அதுகவிதையையே விசுவமுகத்திற் கின்றும் கடத்தவனியே செய்வமிட்டு, வங்கக்காரனான கடலையேசெய்து, வங்கவைய்செய்து அகாடமிதப்படுத்தி. கோன்று அவ்வவியும் (உ) “தவவையு” என்ற ப்ராதித் தை ருவிபாஸையே ஸபரிசாயாக சாவணங்கக்கொன்று. வென்றிகோண்டலிருந்து. அவ்வை யுபித்த விசுவயேயே கின்றவன். வெறுசெய்து தம்முள்ளவனை வைத்திடாணையாக. இவன் கவிக்குப் புறப்பா விருப்பா நெருவனென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திற் கின்றி கின்றபா ளையே. “வேறுசெய்த” என்றதே - நாம் பண்ணின கம்மத்தக்கு கத்தரையும் போ க்தரையும் சாமிமெய்திருத்தகை. “என்ற” என்று - அவன் திருவடிக்கையே பார்ப்பாயம் பண்ணினவென்றி பெற்றபடி. எனக்கு எவிரிசாவணங்கன் தம்க்கு எதிரிசாவப்படி தம க்கு அந்தரக்குத்தவங்ககை வலையெய்தகை. வங்ககருவெய்துகொன்றே. செய்தாச் செய்த குற்றங்களை ஆராய்க்கடவ யயன், என்றி விபுத்தித்தக்கொன்றே. ஆவப்பின்பாபான சந்தவ் த்தி திருமகனார், தம்மேயே கடத்திக்கொள்ள வகுத்தே பிரிக்கவாமே. இப்பாட்டு-சா வந்தி திருமகனார்சொல்லுகிறதே— “அந்தரசாவணங்கனை வைகுத்தத்தறி” என்று சொல்லுகிறபடியே — வயசம்பவான வந்தவர ஜங்கவங்கனை இருந்தபடியே விஷயிகரித்த பாயபத்தத்தேதக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தகை கிளைத்து. கடதெய்தகை - பிரிக்ககை, இரந்த குற்றமெண்ணவல்லனே. செய்தகழித்தபத்தகை என்னவல்லனே. தெக்கழித்த பாய மாவது - அதுபாததையையும் ப்ராபத்தித்த தகையையுக்கழித்து, நகரதவயம் பண்ணியே கழிக்கவேண்டிவையெய்தகை. “என்னவல்லனே” என்றதே - பாயம் பண்ணினுள்ளென்று தனிக் கருத்திலே விருத்த கிளைக்கவும் சத்தனவல்லென்றபடி. ககக.

ஆ. தூதர்ப்பதினோழம்பாட்டு. வயசம்பவாரோதுவான கம்மங்கன்போதுளும் தேஜஸப்பகார விருத்துள்ள ப்ராபத்தகம்மம் கெத்ததிவ்வையே வெள்ள; அந்த ப்ராபத்தகர் மத்ததையும் ததார்ப்பமான தேஜஸத்தையுப்போக்கி பாயபத்தத்திலே சொல்லிபோவானுனபி ன்பு கம்பித்துக்கு ஒருகுறையிலேயே வென்றிபு. பூர்வாக(வ)யாதேது - தேஜஸப்பகாரக்கு ஜோதுவாயும், தாகஜோதுவாயும், ப்ராப்தமாய் அதுபவ விசாய்யாயும் மூன்றுவகைப்பட் டாய்த் திருப்பது. அதில் உபாஸகனுக்கு ப்ராபத்தகம் மொழித்தவை கஷ்டமாகக் கடவது; ப்ராபத்தகம்மம் அதுபவவிசாய்யாகக் கடவது; ப்ராபத்தகனுக்கு பகவத்ப்ராபத்தத்தாலே த்விவித கம்மங்களும் அதுபயிக்க வேண்டியவையே.

(க) “நயத்தவ்யம் ததவ்யம் ததேஜஸதவ்யம்” (உ) “நாயேயம்”
(உக)

ஸ்ர.—அச்சுனோபொடல்லைப் பிறப்பவையுட்பிவை
வைத்தசீகந்தைவைத்தவாக்கை மாற்றிவாவினேற்றவான்
அச்சுனனத்தகீர்த்தி யாதிவந்திரில்லவன்
கக்களகணைக்கிடந்த னாதன்வெந்தகீர்தின.

ககள.

ப-பர.—அச்சுதன்—ஆசிரிதரை ஒருகாலும் நமுவிடாதவனும், அனந்தகீர்த்தி—
அபரிச்சேத்யமான குணபாகைதையுடைய, (ஆசிரிதவிஷயத்தில் செய்ய விரித்திருக்கும்
வந்தன்கு), ஆதி அச்சுதம் இவ்வான்—முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்கும்வனும், நந்தா—பா
திவந்திடத்தில் விஷத்தையிழித்த, நகுஅனை கிடத்த—திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வ
ளர்த்தருகுகிற, நாதன்—வந்தவ்வாயியாய், வேததேன்—நாயனறுதவாகத்திலே பாரித்
தருகச்சொல்லப்படுமவனாயன்; அச்சம்—பயமும், நோயொடு—வயதிரும், அல்லல்—
ஆதிவயதிரும், மூப்பு—ஐயமும், பற்பிறப்பவையினைய—அநேகஜன்மங்களென இவ்வக
ளை, வைத்த—அதனைத்தெறி, கிந்தை—மான்னையும், வைத்த—அந்தமான்னாக்கு ஆசாய
மான, ஆக்கை—சரித்தையும், மார்தி—தயிர்த்து, வானில் ஏற்றவான்—பாமபதத்தில் ஏ
ற்ப்பவனும் வயபவனென்கொள்.

வ்யா. அச்சுனோபொடல்லை பல்பிறப்பவையுட்பிவை. பயம், வயதி, அத்தோ
டு உடைய ஆதி, ஐய அநேகஜன்மமாதென, இவை. பயமாவது ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்க
பாதமத்திலெடுத்தது—ஆதிவயதிகள் எல்லாக்கும் வாதாணமாயிருக்கவாதென. அதா
கிறது - ஆகாயமான திசுத்துக்கு நேருதவான விலக்கச்சுத்தானே வரும் மானதுகீழ்—
பயமாதென. அது வயதிகளைநாணமிதே. வயதிராதென - கிரோரோகாதிகள். ஆதி
யாதென - காமகிரோகாதிகள். “நோபொடல்லை” என்றது — இன்னும் ஆத்யாத்மிக
மாகவாதென. அதுதான் ஆதிபெனதிகத்துக்கும் ஆதிதையித்தத்துக்கும் உபவக்தனம் ஐயா
யாதென - பால்பயைவாக்கருக்கும் உபவக்தனம். பாசபதகீர்த்தனை, அநேகஜன்ம எம்
பாவவாதென “பல்பிறப்பு” என்றது. “ஆப இவை” என்றது - வந்திரிதல்
களான அதுபவங்களைச் சொல்லுதென. வைத்தசீகந்தை. உத்தபாண இவற்றை பதுவந்தி
த்தெ மான்னையும். வைத்தவாக்கை. அந்த மான்னாக்கு ஆசாயமான சரித்தையும்.
மாற்றி. ஆக - பாபத கீர்த்தனமான ஆதிவயதிகளையும், அவற்றை பதுபயித்தெ காணல்
களையும் எவ்வுதாக்கும் ஆசாயமான தேறணம்பந்தத்தையும், இவற்றை வலங்கத்தயிர்த்து.
வாவினேற்றவான். (உ) ௫ நெவ்வகவாதிவந்திரிவந்திரி “என்றபடியே இவற்றை
வந்திரிக்கக்கும் அவ்வாயிலவாத பாம்பதத்தே ஏற்ப்பன்னும் வ்வாவன். இவ்வாவ
த்தை வுடையவனொன்றன்; அக்கதன். திருவடினை ஆசாயித்தவா ஒருகாலும் ஒருபடியா
ளும் நமுவிடாதவன். அனந்தகீர்த்தி. இப்படி ஆசிரிதனைத்தையுட்பன்னுமையான
டான அபரிச்சேத்யமான குணபாகைதையுடையவன். ஆதிவந்திரில்லவன். ஆத்யாத்மிக
தன். அதாதென - ஆசிரிதவிஷயத்தில் செய்யவிரித்திருக்கும் வந்தன்கு முதலும் முடிவு
மின்றிக்கே யிருக்கை. கக்களகணைக்கிடந்த னாதன். ஆசிரிதரை ஒருகாலும் பிடியமாட்டாத
வந்தவ்வாயி, பாதிவந்திரில்லவனே நஞ்சை உமிழ்வானாயன், இவ்விபாயுத்தமான வெண்மை
குளிர்த்தி வந்தவ்வாயுடையவனான திருவந்தாழ்வானுதே படுக்கையிலே கண்ணர்த்தரு

(உ) “நோபொடல்லைவந்திரிதன்சரிசம்”

(செக)

அதிகமாகப் போட்டதான், “கக௯வெல்லென்றையும்” என்று மேல்விலும் ஸ்வாதிகளே. அப்பிப்போலேயாய் செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பாகவுண்டாய் நென்றுமாம். இத்தாய் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒருவிதமாகப் பார்ப்பென்ற தாய்த்து. பாற்போதினென்புல்லி. உன் திருவுட்களாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி. சிவப்பிப்பான உன் திருவுட்கத்தாமரைகளை மனோவாக்காய்க்கவிதரில் ஸ்வகாலமுற்பற்றிப்பென்றபடி. புள்ளல் — புனைதல். உள்ளம் வில்லியானுண்டு. என்மனம் ஒருக்காலும் விச்சேதமில்லாதபடி. அபிப்பாயணமாய், மீண்டதில்லையே. இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்திப்பழுவே அதுபயிர்க்கவிழிந்து அதில் பர்பா ப்தி பிறவாணமாலே குறுந்தாமரையிடும் மீண்டதில்லை. கக௯.

அ. தூத்துப்பத்தொப்பதாய்பாட்டு. காணத்தற்கும் கத்த்பாலம் பிறக்கும்படி யாக உமக்கு கம்பிக்கையிலே பிறந்த அபிப்பிசேசம் ஸ்வகாலத்தில் கண்டறிபாததொன்றா பிருத்தது, இவ்வபிப்பிசேசத்துக்கடி பெண்ணென்று பெரிப்பெருமான் கேட்டருள; உம்முடைய வடிவழகையும் சிவந்ததையும் காட்டி. தேவரீர் பண்ணின கத்தி பவித்த பவமன்றோ வென்கிருர்.

மு.—பொன்னி குழாங்கமேய பூவைவாண்மையகன்
என்னதாவியென்னும்வல் வினைவினாட்கொழந்தெழுத்
துள்ளபாதமென்னென்ற லொண்கடர்க்கொழுவல்
மன்னவ்வினாட்கொழுவல் மீன்றிப்பெய்துகின்றதே. கக௯.

ப-நா.— பொன்னி குழாங்கமேயபூவைவாண்மை, அரங்கம் மேய—கோயிலிலே என்மியி த்தமாக சிவ்வாணம்பண்ணுகிற, பூவை வண்ண—காபாய்ப்புப்போன்ற திருநீர்த்ததையுடைய லும், மாய—ஆகச்சுப்பான சிவ்வாணம்பய்க்கை யுடையவளே, கேல்—உன் விஷயத்தில் எனக்குப்பிறந்த குறிவிசேஷத்தாகக் கேட்டருளவேணும்; என்னது ஆகி என்னும்—என் னுடைய ஆதரவென்றபொய், வல் வினைவினா—கருமான பாராபிசேசே, கொழந்த எழுத்து—சாத்ததயாகிற கொழந்த உதித்து, ஒங்கடர் என்ன நின்ற—வேதார்த்தக்களிலே தேஜோமயமாகச் சொல்லப்படுவதாய், கொழு மனம்—செவ்விப்பவன்போலே ஸ்ருமானான, உன்ன—உன்னுடைய, பாதம்—திவ்யயித்தானத்த, மன்ன வந்து பூண்டு—பிப்பாதபடி வந்து பூண்டு, எங்கும் வரட்டும் இன்றி—கூடாத்தாவிஷயங்களைச் சலிப்பிக்க ஒன்றாதபடி, (உன்னுடைய வ்லகுபருவியிப்புகள்,)வின்றது—எனக்கு பார்ப்பதாய் நின்றன.

வ்யா. பொன்னி குழாங்கமேயபூவைவாண்மை. கோயிலே குழந்தகோயிலிலே மதந்த் தமாக சிவ்வாணம் பண்ணுகிற பூவைவாண்மை. கோயிலுக்கு ஒருதொன்மாய் விட்டப் போலே அகங்காரமாய்த்துத் திருப்பொன்னி. பாம்பத்திலே சிவ்வாணம், அன்புக்குட ஸ்வகாலத்தான சிவ்வாணமே அதுபயிப்பிக்கக்கூடு; தீர்ப்பதிலே சிவ்வாணம், சுவே தந்திப்பாணமே காதுநித்தமாக அதுபயிப்பிக்கக்கூடு; கோயிலில் சிவ்வாணம், பாராபி யான வெனக்கு தேவரீர்ப்பக்களிலே குறிபிறப்பித்து அதுபயிப்பிக்கக்கூடு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமாரப்பத்தாலும் பூவைப்பூவை ஒப்பாகச் சொல்லும்படியாக ஆகக்கூடிய வடி வையுடையவென்னக. மாய. இப்படி வேறெருவன்பத்திலே காணவொண்ணாத ஆகச்சுப் பான சிவந்ததாய் ஸௌகுமாரப்பத்தையு முடையவளே. கேள். உன்னுடைய அருகாலும் சிவந்ததாய் எனக்குப் பிறந்த குறிவிசேஷத்தாகக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவ ரீர் கிவ்யபித்தாலும் உபகாரம்பித்தையுடைய என்பக்களிலே கேட்டருளீ ரென்கிருர்.

என்னதாவியென்னும் வல்லவியினுள் கொழந்தெழுந்து. என்னுடைய ஆத்மாவென்று போராபாபியான அதிவந்தவியே உன்னைக்குறித்து சத்தவியானது உதித்தது. கர்மயோத்தாவே விரோதபாபம் போனும் பிறக்கக்கடவ சத்தவது, பாப பாகரான நகரானும் பிறந்துப்படிந்தே தேவாபிரகடய வெண்கந்தப்பதி நேற்றவிரும்புபது. எவ்வெவருபத்த ஐந்தாவந்த வந்தனமாத நினைத்திருக்கை பன்றிக்கே, * வலவாயா நவிரக மாகவாய்த்து இவர் விரைத்திருப்பது. உன்னபாதமென்னென்ற வெண்கடக்கொழுமல உன்னுடைய திவ்வகித்தமென்று வேதாந்தவகிதே தேவோமயவாகவும், கொழுமி மனப்போலே ஸுருமாமாகவும் சொல்லப்படுதெய்யே, கிழப்பிந்த சத்தவதக்கு தேவஜ மயமாய், (உ) “புலகஉகாரி” என்னுபருவத்தவருடத்தாய் அப்பத்தவாருமாமான வடிவே விஷயமென்கை. “பாதம்” என்று சேஷபூசன் வயவதாராபிரக்திபய, மன்னவக்துண்டு. பிரபாதபடி வந்துபூண்டு, பூண்டவாகிறது - வயக்கத்தாக்காரி அல்லவியாதொழிகை. வாட்டியின்பியெங்கும் கின்றதே. கதாந்தாதிவயவவாகவால் சகி. பிக்கவொன்றாதபடி உன்னுடைய வயவருபருகுகவியுதிகள் எனக்கு பார்ப்பதாய் கிள். து. அல்லித்தாந்தான் வார்டுருவிய கித்தமென்னும்படி குணபாகசமாதகவாகே குணவகிதே மூட்டித்த; அக்குணவக்தான்வக்தவயான திவ்வயத்தவயுத்திதே மூட்டித்த; அல்லவருபத்தான் வயவியாமயமான கியுதிவியே மூட்டித்த. ஆக, என்னுடைய ஆதாத்தக்குள்ளே, வயவருபருகுக கியுதிசென்னாம் அத்தப்பித்தமாய்த்தென்கை. ககக

ஆ தாத்திருபாதப்பாட்டு. “உன்னபாதமென்ன கின்ற ஒன்னகக்கொரு மலர் மன்னவக்துண்டு” என்று - வடிவமுதிவபிந்த ஆதாத்தக்கு அல்லவியே கிதா. மானபாடியபக் கொண்டு - மே; இதில் - கிடத்தான கண்டேதமார்போலே நாமே அக கித்தாத்தவதப்பத்துவயன்றிக்கே, கித்தேதகமகப்பெரிய பெருமான், தம்முடைய வி. தாத்தாத்த என்னுள்ளே பிரபாதபடிவக்தவாகலே விரோதவக்தத்தாத்த வதவயப்போக்கி அபூர்வத்தி வந்தனமாய் கித்தவயாத்தபுமாத வக்தவயத்தவதப் பெற்றதென்கை “என்னவயதக்குத்தாவே” என்று வகாதவயத்திவயாதே தகிக்கக்கொரு.

மூ—இயக்கருதவயப்பிரப்பி வெண்ணெய்நிலிந்தவக்
தவக்கொண்டமெகவண்ணவண்ணிய வெண்ணெய்நிலிந்தவக்
மயக்கிடுவந்தவண்ணிதே விதவகவெண்ணிதான்
இயக்கவெண்ணிதே விதவகவெண்ணிதே. கஉஉ.

திருமுழைப்பினன் திருவடிக்கொணரணம்.

திருச்சத்தவிரும்பம் முற்றித்த.

ப-தா.— உலக்கொன்பத்திருபாபத்தொருசத்தவதத்தருமனாய், மேகம் வண்ணவகாதமெகவிதப்பாமமானவடிவவக்தவயானது வயவெவ்வான், என்ன—பித்தவயவக்தவயாய் போத்தவெண்ணி, இயக்கு அருக-இடைகிடத்தே வருகிறது, பல் பிறப்பி—தேவாதி சதாவித ஜய்வக்தவயன்றும், மார்பி-மார்பித்தித்த, இன்ன-உண்ண வயவியாதிருக்கிற இப்போது.

(உ) “புலகஉகாரி”

(ககக)

வந்த எண்ணி—என்கிருத்தவிடத்தேவந்து விட்டி, தன் விவாய—தனக்கு பாகாயவன, என்
னுதின—என் துந்தபத்திலே, தன்—தன் துண்டய, மன்னு சேதி—தின்பமங்கன வித்தாறத்தான,
மயக்கினுள்—பிரிக்கவெண்ணுதயடி. கலந்தான் ; ஆதலால்—ஆதலாயினே, என் ஆதிதான்—
என் ஆதலாயானது, இயக்கு எனாம் அதுதது—அதிதலாகையானனாகுதி பாகத்தி னம்பர்
தங்கனைபெய்வாமறுத்து, அருத-பாவதாந்மயாவி விச்சேதமின்னத, இன்பம் கீழி பெற்றது—
விதிசயா—தமன கைக்காய்ருபியைகத்ததப்பெற்றதென்கிறார்.

ய்யா. இயக்கருத பன்விதப்பிலெண்ணுமாற்றி. “மாதிரியதிப் பனபிறப்பும் வித்த”
என்கிறபடியே - விச்சேதமாதே தேவதெய்வம் மறுதல்பத்தானாத்மகமான பவனாகப்பட்டி.
ருத்தான ஜம்ங்கனிலின்றும், அதுருதுப் தின்பமங்கனியாய்விபாக்த என்னைமாத்நகினை
தின. இயக்கருதமயாவது—ஒருதேவந்தக்கு ஆம்பகமான கம்மத்தையதபிக்ககிழித்து,
அதேகதேவாரம்பகமான கம்மத்ததப்பண்ணுக்கையானே தேவபாம்பகாக்கு விச்சேதமின்
திக்கே செல்லுகை. இயக்கு—எனடையட்டம். “இயக்கம்” என்று கன்னெற்றும்பக்கிடக்
கொது. மாற்றவினைத்தததை “மாற்றி” என்பானென்னென்னிம் ; “உயிர்முதலாய் முந்த
மாய்” என்றப்பேரிலே. இன்னுத்தியுக்கொள் மேகவண்ணன்எண்ணி. விவாயத்த பாக
வன்யத்ததத்தித்தித்த, தன்பக்கனிலே பத்திருபாபர்அதுகாதத்தததரும்எனமேகரிப்பகாம
னுனவன், எனக்கு கீளையித்திக்கேயிருக்க, இன்று கித்தேவதகத்தபயிடுகே என்கிருத்
தவிடத்தேவந்துவிட்டி. என்னுததல்—அனைதல். “கக்காரனைக் கிடத்தாதன்” என்றும்,
“பொன்னிருமாத்மேய பூவனவண்ணன்” என்றும் கொல்லிப்போத்தவாராகையானே,
இங்கும், “உயக்கொன்மேகவண்ணன்” என்று பெரியபெருமான் திருமேனிபைத்தமக்கு
உய்த்தியாதேவதுவென்கிறார். என்னிலையதன்னுதின. அதுமப்புத்தி சப்தங்கன் தன்னையிலே
பப்பவலிக்குப்படி, தனக்கு பாகாயமான என்னுண்டய துந்தபத்திலே. (௧) “ததூலி”
என்று உபதேசித்து, (௨) “கலாபு ஓரலி” என்று அதுதன்வித்தப்பேர்த்த அத்த
மிதே இவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த சரிதமணம்பந்தம் இங்குச்சொல்லுகிறதா—
தன்பேரு உபகரித்த விதுக்குதேவதவாக. மயக்கினுள் தன்மன்னுதினாதி. அபிதமாய்
அதுருபாய் யூயோதிர்மயமான தின்பமங்கன வித்தாறத்ததப் பிரிக்கவெண்ணுதயடி கலந்
தான். மயக்கம் - செறிவு. அதுவது - தன்னிபொழிய எனக்கு ஒரு கதனகையும்க் செல்
ளதபடி பன்னிதுனென்னகை. ஆதலால். இப்படி தான் மேல்விழுத்து இவ்வனவம் புருச
கிதுத்துகையானே. என்னுவிதான். தனக்கு அகன்ய சேஷமாய், ஸூகெனத்துப்பேரானே
அபிதமுமான என் ஆதலாயானது. இயக்கெல்லமறுத்து அக்யோக்யகாயகான பாலத்
தானே ஒழுக்கருத அதிதலாகையானனாகுதி பாகத்தி னம்பர்த்தங்கனியறுத்து. “இயக்கருத
பன்விதப்பிள்” என்று - கானமான தேவஸம்பந்தங்கனைச்சொல்லிற்றுப், தத்காயமான
அதுருக கம்மங்கனென்ன, ததகாயமான வானாகுதிக்கென்ன இவற்றையுக்கட்டி. “என
மறுத்து” என்கிறார். அருத இன்பவிபெற்றதே. பாவதாந்மயாவி விச்சேதமின்னத விதி
சயாகத்தமான கைக்காய்ருபியைகத்ததப் பெற்றது. ௧௨௦.

பெரியவாச்சனப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சந்தவிருத்த ஸ்பாக்யாசம் ஸம்பூரணம்.

அடிவாடி.— பூ ஆறு மீண்டு மூன்று நின்ற காகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சோல் ; சோல் உலகு இன்றி நாய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விடத்த புள் கடகம் அரங்கன் ; அரங்கன் பண்டு வாணிரம் கங்கை வரத்தினில் ஆண் விண் பண்ட பரத்தில் வாணகம் காலன் ; காலன் குருக்கினம் பின் ஆதி அம்பு ஆடகம் காய்த்த கடம் வெற்பு ஆண ஆயன் ; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காசோடொத்த சூன்று கொண்டை வெண்மறை சரம் ; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் காலி செழு நடத்த ; நடத்த கரண்டம் கன்று நின்றது கீழ்பதும் இன்று சண்ட முத்திரம் கணிய் சூத்தம் வண்டு ; வண்டு போதில் மரம்போத அறிந்து ஒன்றி புன் புலம் எட்டுச் சோர்வு பத்தின் வாசி கடை * கடை எத்திரம் மட்டு பின்பு உச்சராச் சாடு நெற்றி வேள்கை பாற் குலங்களாய பண்ணுலாவு ; பண்ணுலாவு விடை சகம்பு ஊனின்மேய அடக் கரும் வரம்பில் வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறப்பு இரந்து ; இரந்து விள்விலாத திருக்கலந்து கடுங் கலந்தன் மண்ணை கறுத்தெதிர்த்த காய்சினத்த கோடல் கருக்கு நாயன் வைது ; வைது வான் கள் சயம் ஈனம் அத்தன் மாறு அச்சம் சோல்லினும் பொன்னி இயக்கருத காவலில்.

தசகம்.—பூச் சோல் அரங்கன் காலன் ஆயன் சரம் நடத்த வண்டு கடை பண் இரந்து வைது காவல்.

ஆட பாசகம்—௧௨௦ :

—கவசம்—

பிழைதிருத்தம்.

இப்பாத்தத்தில், ௧௩௬ - [௪௦] ஆம் பக்கத்தில், ௨௫ - ஆம் வரியில், “ அவர்களை யும் அப்பறத்திலே புகும்படி ” என்றவிடத்தில் “ அவர்களை யம்புரத்திலேபுகும்படி ” என்றும்; ௧௫௦ - [௫௪] ஆம் பக்கத்தில், ௨௫ - ஆம் வரியில், “ ஒரு மேகத்தாலேவந்த அபத்தை ” என்றவிடத்தில், “ ஒரு மேகம் அவற்றால்வந்த ” என்றும் திருத்திக்கொண்டு வேலிக்கலையும், இவ்வனை முக்கியமாயுள்ள இரண்டுபிழைகள் திருத்தப்பட்டன. மற்று முள்ளவற்றை அறிவுடைபார் ஆங்காங்கு திருத்திக்கொள்ளுக.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவந்திருநடிகளை சாணம்.
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமுனகுந்தியாள், கண்ணிறுண்
திருத்தாப்பு, இப்பரபாதகங்களுக்குச்.

செய்யுள்கள்தி.

அ	காவலில் நடைகொண்டா (தி-மா)	261
அடிமையில்குடிமை. (திருமா)	குடிலாகமுடிவாயினா (தி-மா)	303
அந்தாதையர்கள் (திருப்)	குங்குலத்தில்கொண்டா. (தி-மா)	318
அயர்வா சங்கமாதம் (தி-மா)	குளித்துழந்தமலை (தி-மா)	314
அருங்கொண்டமும் (கண்)	காவலினுள் கிச்சங்காண். (அம)	431
அமுனகுந்தியாள் (அம)	கொண்டல்கண்டா (அம)	448
அவிதிநயிஷபாத்தா. (கண்-தா)	கொழுங்கொடிமுள்ளியில் (திருப்)	367
அன்பன் தன்னை. (கண்)	ச	
ஆ	சிறாமதின்னும். (அம)	413
ஆபாதருடமதுப. (அம-தனி)	கடகொளிபாத்தன். (திருப்)	369
ஆர்த்தவண்டலம்பும். (தி-மா)	குதனுக்க கண்டனா (தி-மா)	297
ஆமரமாதத்திலிங்கமேல் (அம)	ச	
இ	தமேவாத்தா (திருப்-தனி)	357
இரவியர்மணிசெடும் (திருப்)	தவத்தாண்டர் நம்பில் (தி-மா)	327
இனிதிகாத்திவலை. (தி-மா)	தாவிவன் தலகமெல்லாம் (தி-மா)	335
இன்னதொட்டும். (கண்)	தீர்த்தாத்தியம் (கண்)	480
உ	திருமதையாள் சிவனை (தி-மா)	347
உம்பராவறியலகா (தி-மா)	தண்டவெண்ணிகையன் (அம)	425
உவந்தவுள்ளத்தனும். (அம)	தெவியிலகங்கல்கள் சீர் (தி-மா)	339
உள்ளத்திதவுறையும்மலை (தி-மா)	நமனும் முந்தனனும்பேச (தி-மா)	290
ஊ	நம்பிசென்றிதர் (கண்)	480
ஊரிசென்றகாளியில்கை. (தி-மா)	கண்டையாம்பிக்க (கண்)	484
எ	காட்டி-குன்றெய்வமெங்கும் (தி-மா)	285
எறிபுலிசெவறிக்கொண்டேவை (தி-மா)	காலினுள் கின்று (கண்)	475
ஏ	ப	
ஏதமில் தன்னுமை (திருப்)	பச்சையாமலைபொன்மொளி (தி-மா)	205
ஒ	பலிவினும்மனமது (தி-மா)	306
ஒருகிள்ளைசொங்கு. (தி-மா)	பலன்குறியினம் (கண்)	511
க	பரியனாகிவந்த (அம)	436
கங்கையிற் புனிதமாய (தி-மா)	பாறுநிலையெழுகொந்து (தி-மா)	349
கருமன்க்கமலங்கள். (திருப்)	பாபுலீசங்கத்தன் னுள் (தி-மா)	305
கண்டுகொண்டெல்லாம். (கண்)	பாசமாயபழவினை (அம)	419
கண்ணிறுண் துத்தாமடுகுளம் (கண்)	புலம்பினபுட்களும் (திருப்)	373
கதிரவன்ரு. நதிசை. (திருப்)	புலையறமுகிவந்த (தி-மா)	279
காட்டிலெகண்டபாதம். (அம-தனி)	பெண்டி எந்நகங்களுப்பாள் (தி-மா)	273

பெரிய நூலாஞ்சனம் (தி-மா)	352
பேர்தந்தையர் சிவன் (தி-மா)	309
பேர்தந்தையர் (தி-மா)	316

ம

பெரிய நூலாஞ்சனம் (திருப்-த-மா)	360
மந்திரபலம் (தி-மா)	407
மந்திரபலம் (தி-மா)	337
மந்திரபலம் (தி-மா)	276
மந்திரபலம் (தி-மா)	283
மந்திரபலம் (தி-மா)	355
மந்திரபலம் (தி-மா)	325
மந்திரபலம் (தி-மா)	506
மந்திரபலம் (தி-மா)	294
மந்திரபலம் (தி-மா)	331

மெட்டியமேதிகள் (திருப்)	
மெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
மெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	

வ

வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (திருப்)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	
வெட்டியமேதிகள் (தி-மா)	

ஜீயந்திரவடிவக் கவிதை.

செய்யுள் கவிதை முற்றம்.

பெரிய நூலாஞ்சனம்	பாட்டு.	சுரு.
திருப்பாவை.	"	சுரு.
சாய்க்கியார் திருப்பாவை	"	சுரு.
பெருமான் திருப்பாவை	"	சுரு.
திருச்செந்தமிழ்	"	சுரு.
திருப்பாவை	"	சுரு.
திருப்பாவையெழுதி	"	சுரு.
அய்யா திருப்பாவை	"	சுரு.
சுருப்பாவையெழுதி	"	சுரு.

ஆ. முத்தையாச்சாரி,

சுரு.

பேரருளான் பெருந்தேவிய்தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீவ் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளிவிலாசம் ஜீயராருளிச்செய்த

த னி ய ன் வ் ய ர் க் வ ர த ம்.

அலதாரிசக.—மற்றொன்றும் வேண்டாமனமே. இதில் மாண்னைக் குறித்துபகவத் விஷயத்தில் வாகியாக அடிமைசெய்த ஆழ்வார் திருமாததை மீரத்தா துலத்தாகம் பன்னுய்ப்படி சொல்லுகிறது—

மு.—மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிளங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக்கீழ்—உற்ற
திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப் பொடியெம்
பெருமானை யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.—மனமே—நஞ்சே!, மதிள்—ஸப்தபாசாவாகையுடைய, அரங்கர்—
திருவாங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், கன்று இனம்—பகைகூட்டக்கூடா, மேய்த்த-
மேய்த்தருளினவனான எம்பெருமானுடைய, கழல் இளை கீழ்—திருவடிகளின்களின்கீழே,
உற்ற—ஊன்றினவராயும், திருமலை— ‘ திருமலை ’ என்னும் திவ்யப்பத்தத்தைய, பாடும்-
பாடுமவராயும், சீர்—கல்பாணாணாய்க் கைமத்தவராயுள்ள, தொண்டர் அடி பெரிது எம்
பெருமானை— ‘ பத்தாங்கிரேணு ’ என்று சிறுபகவதம் பெற்றருளின ஆழ்வாசை, எப்
பொழுதும்—இடைவிடாமல், பேசு—அதனத்தித்துப்போரு; மற்ற ஒன்றும்—வேறொரு
விஷயமும், வேண்டா—உனக்கு அதுவந்தாக விஷயமாக வேண்டாவென்கிறது.

வ்யா. மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே பென்று. “ சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்த
தன்மை ” என்பதென்பதே, இங்கு “ மற்றொன்றும் ” என்றுபாத்வா திகளின்கீழேபண்பு பற்றச்
சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தார்த்தவாகையப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். “ மற்றொன்றும்
வேண்டா ” என்று — ப்ரியதிறத்தகளுக் குதப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது.
மனமே. பத்தமோகதவாகையின்கீழும் பொதுவானவர்களை, அந்தப்பொதுவான ஆகாத
வதக்குறித்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அடிபலிக்கப்பார். அநிதன்னென்னிலும்; மதி
ளங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலினைக் கீழற்ற திருமலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டாடிப்பொடி யெம்
பெருமானை யெப்பொழுதும்பேசு என்கிறது. மதிளங்கர். “ மதிள் திருவாங்கத்தானே ”

என்று இவர் பேசப்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதினிலிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலியுடையவர். “ஆய்வொன்றாமதின்கூழ்த்துறார் தென்னாங்ககே” என்று அவர் தாமமுருளிச்செய்தார். “தின்கொடியுதின்கூழ் திருவங்கத்தாய்” என்னும்படியான அங்கம் கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக்கீழற்ற திருமாவிலாமே. அதாவது — “கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலினை” என்று உபகாமித்து, “மழைக்கன்று வரைமுனைந்தும் கழத்தனை” என்றும், “வளவெழுத்தவன்மட மதுரைமாநகரத்தன்னம், வளமான் பாண கொன்ற கண்ணன் வங்கயாலை, துணைத்தொண்டாய் தொல்பீர்த் தொண்டாடிப் பொடிசொல்” என்றும் அந்தரத்தோடே கூட அங்கயாலை யதுளத்தித்துத் தலிக்கட்டற்று. அதிசே தேய்செய்யெயிதே அச்சாவதாயம். விக்காலைத்தோமான் திருவடிசனைச் சொன்னது விக்காலைக்கு முயல்குணம். “அமுபெயைப்பொன்” இத்தபாதி. பெரிய பெருமான் திருவடிசனை வேயித்தவாதே, “கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலினை” என்னு மாணாத்தோற்றி விருக்கும். அதாவது— “கன்றின்பின்போன மெய்க்குட்டச் செங்கமலையடிபும் வெண்குட்டி உள்வகைகள் செவ்வாயைக்கிட்டாய் நீபெய்தோன்” என்று அடிசை தொண்டகொள்ள னம்படியாவிருக்கும். “காலித்தென்னாங்கம் பண்டவன்செய்த கிரிடை” என்றயிதே பட்டரிசோனருவிச்செய்தது. “வண்டுகங்கள், ஆயிக்குஞ்சோலை அங்கத்தவனைபாள் காலிப் பின்போனகழல்” என்னக்கடவதிறே. திருக்கைகளைக் கண்டவாதே, “மழைக் கன்று வரைமுனைந்தும்” “கொடியேறு செத்தாமரைக்கை” என்னவாவிருக்கும்; “குன்றேத்திக்கோகைகாத்தவன்” என்னும் * ஆயுறுபன்ற குன்றமென்றெடுத்தான், அங்க மாநகரமத்தானிறே. திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாதே, “வெண்ணையுண்டவாயன்” என்று * சுயந்தினைவ பண்ணின ஆகாரத்தோற்றிவிருக்கும்; பங்கதாயம் இப்படி வங்கசே தை ஸங்குணமத்தத்களாவிருக்கும். * கேயத்திங்குமுறுதிற்தம் கிளாமேய்த்ததும் * நிலெருண்டதிறங்கென்றாய் * வையமேழங்குட்டாய் பின்பினையுள் * மூத்துமுண்ட கண்டயிறே. வாயினம் வாயிற்றினம் வைத்திறே கோக்குவது. கற்றினம் மேய்த்த கழலினைக் கீழற்ற திருமாவிலாமே. ஆக்கிதகைகைத்தக்குறப்பாய் அதிசுபமரன் திருவடிசைக்கு ஒக்கும்படியான வதிலை வன்றியடிப்பட்டு, “அடிசுட்டாகரு மத்தாமம்” என்று ம்படி. அங்கமாலுக்கும் திருமாவிலையப்பாடித் திருவடிசைகளை குட்டிம். “செய்ப் கடாழிபாணடிக்கே குட்டியென் சொன்னாயி” என்னக்கடவதிறே. பாடுதீரீ, பாடுகை தானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்த. கீர்த்தோண்டாடிப்பொடி. * துணைத்தொண்டாய் தொல் பீர்த் தொண்டாடிப்பொடியிறே. தொண்டாடிப்பொடியெப்பெருமானை. அவர்க்கு “அங்கைகெம்மோன்” என்னும்படி, * இங்கைகவரிசை வழிபாடுசெய் கோயிலெப்பெரு மான் கம்பெருமானாவிருப்பர்; இங்கு-க தொண்டாடிப்பொடி மெப்பெருமானாவிருக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதான ஆகாரத்தலை கமக்கு நாதாவிருப்பர். இப்படியும் குல்லாமியானவரை, “எப்பொதுமீதெசொம்” என்றபடியே — எவ்வகைத்திறும் அதுறத்தித்துப்போரு. இத்தாம் - (க) “கருநாடக-புரவாச-பெயர்” என்று மத்த தெற்கொன்றது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவத் திருவுருகளை சாணம்.

மு த ல ர ி ர ம் — திரு ம ர ல ல .

பெரியவாச்சாரப்பின் லா வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

சித்யஸூ-ரிகளோடொத்த பாப்பி தமக்குண்டாயிருக்க அத்தை அநியாதே, அநா திகளும் “தேஹமே ஆத்மா” என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களை போத்ப்பமென்றும் சிறும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைதழித்த ஆழ்வாரை, பெரிப்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வரூபபுருஷன விழுதி கருக்கு வாகையாள திருநாமப்பாவத்தை சித்தேததகமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமமு பவித்த அதுபுதுஷ்-கங்கையும் அதுபவிப்பிக்கவும் ஸம்ஸாரப் பெரிப்பெருமானையும் உகப் பித்துத் தலைக்கட்டுகொள்.

ஸம்ஸாரிகளாகொன்று-இதழிகத்தில் புண்யபாபபுருஷனை கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமு ஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்காரகங்கனிலே அதுனுடைய பஸாதுபவத்தைப் பண்ணியும் இப்படி சதா க்ந்தப்பண்ணித்திரிவார் சிவாய்த்து. அதுதன்னிலும் புண்ய பாபபுருஷனை கர்மங்களை ஸ்வர்க்காரகங்கனிலே அதுபவித்து கர்மசேஷத்தோடே பூமிபிலே கப்பபஸாஸம்பண்ணுகைக்கு வரும்வழியிலே இவ்வாற்தா பமும் னரிவாஸை வேதார்த்தத்திலே பஞ்சாக்கிவித்யபென்று ஒருப்பாதேசத்திலே ஒதிவைத்தது. அநாவது -பாதாசாரித்தாலே ஸாஸாதுபவம் பண்ணி அச்சாரித்தை அங்கேபொகட்டு, அந்தாம் புண்யசாரித்ததைப் பரிசாத்தித்து ஸ்வர்க்காது பவம்பண்ணி, அங்கே அச்சாரித்ததைப்பொகட்டு, ஸூருஷ்டம் சரித்தோடே பிராவஸ்பகமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன் ;

ஆதித்யன் தன்மொளங்கனாலே ஜிமவானில் ஜிமித்தை உபாதகப்பண்ணி, அத் தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கொடுத ஆத்மாவை காத்தித்து மேகத்திலே புககிக்கடவன் ; அங்கே அந்தஜிமம் வர்ஷாபேண வுத்தி(வயி-4)க்குமளவுக்கிடந்து வர்ஷாதாரைகளோடே பூமிபிலே பதிக்கக்கடவன் ; அந்தஜிமம் ஸஸ்பத்துக்கு தாசகாயப் புருமானிலே தத்த்வாரா ஸஸ்பத்திலே புகக்கடவன் ; அந்தவஸ்பம் பவ்யமாய் அந்தருபேண பரிணயிக்குமளவுக்கிடந் து, அந்நமானது புருஷசாரித்திலே புருத்த கவ்யமாய் பரிணயிக்குமளவுக்குசெல்ல அங்கே கிடந்து, ஸுத்திபுருஷஸம்போகத்தாலே கவ்ய்வாரா ஸுத்திசாரித்திலேபுருத்த, (க) “வனு ச்யுசேஷம்-தாயப வுபொரு-தவகடுகாணவன” என்றிதபடியே கப்பமாய் பரிணயித் தக்கடவன் ; கப்பபாஸம்பண்ணும்போது ; (உ) “கத்யுஜகட-கீஷோஜகடுகடுகெடு-க-ஆபொகடுகெடு” அகிதாவிவியக்யுருகாரிதாதிபெரு” என்றிதபடியே மாத்திரோ ஜத்தில் அந்தப்பூதத்தானா க்ருதாஸ்யங்கனாலே தி தொடரிவிட்ட ஸயம்போலே துடியா சிற்றும் ; இந்த கீதேசத்தோடே † கப்பபதும்பனதெ ஸையிலே கட்டுண்டு, அஸவங்களை

(க) “பஞ்சம்யாமாநு-தாஸபடு புருஷவசனோபவந்தி” (உ) “அத்பாமங்கடு திந்தனோஷ்ண ஸவணம்மாத்திரோஜகடு” அதிதாபிரித்யத்தம் வந்ததவாந திவேதா”
 தி தொடராவது - ஸமுருக்குகைக்குதுப்பாக மண்ணுச்செய்யப்பட்டதொரு பாத்தா கிசேஷம். † கப்பபதும்பம் - கப்பபதோசம்.

[illegible]

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அகத்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, (அ) "ஸாஹஸ்ரம் ஸவபுகாஹாது" என்றபடியே பரமஸாஹஸ்ரத்தான ஸர்வேசுவரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக, (ஆ) "ஃரமஹிபுரீகாயே கரணயஸிதொகராத்" என்றபடியே சாஸ்த்ரத்தை காட்டிக்கொடுத்தான். என்னகே யென்னிஸ்;-வேதாந்தத்திலே, (அ) "கரணபுராகய" இப்படி வாக்யங்களாலே கிதிரித்தவர தவத்யாயத்தையும் மிரியக் காட்டிக்கொடுத்து, அத்தர்பரி ப்ராஹ்மணத்தாலே, (ஆ) "வரஹபுரமுகாஹாஸூ" என்று அத்த(சூத்ரி)னுக்குக் கண்ணிக் கொடுத்தார்போலையும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக்காட்டி னுத்தர்போலையும், சேதாச சேதாநயன் சரிம், சசயாஸ்சரிநியென்றும், சசவாசேதுரு சேதாசசேதாநயன்குக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, (அ) "ஃரணபுரீ" இப்படி வாக்யங்களாலே சேதாநுக்கு அநிதஸம்பந்தம் கர்மோபாநிகமென்று காட்டிக்கொடுத்து, (ஆ) "சூராயிஃரண ஸாஸுபாபெயிபுக" இப்படி வாக்யங்களாலே ஓவபாநிகமான அநிதஸம்பந்தமென்று, ஒருசேதாசசேதாந்திலே ஸாஸுரிபொக்பமான போகத்தை அநுபயிக்குமது ஸ்ஸாபாநுபமான் புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி சசவாஸ உபசரித்தவிடத்தினும் பரப்பாசாயத்தாலே இத்ததைக்கவிட்டு வேதபாந்யாரையும் இதைக்குள்ளே புருஷ, (அ) "கருதேசுரகெவீ வபகரணுதலெவதி" என்றபடியே விளக்கிலே, "விட்டிய" என்று கிபைதார்த்தங்கள் கரிந்துப்போமாப்போலே, வேததரத்தய மதிரபாஸாமலாலே குத்திஷ்டகாய கரிந்துப்போக, தாய்பண்ணின வேதப்பதாசம் அகிரிந்த

[illegible]

காமாயதுகையாலே ஓயப்படுதத்தில் செல்லாததோத்திரே எடுத்தையிதம் ராஜாக்களப்போலே ஸம்ஸாரியலுந்நிபுணப் வந்தவதரித்த விடத்திலும், “வைதுவிர்ணாவலாபழித்து” என்ற பெயரில் உன்னதத்திடங்க பகவத்கிருத்தாடும், திரிவையாவனாதி ரூபத்தாலே எதிர்ப்புகொத்து கடுத்தும் இப்படி அவதாரமும் காங்காமாகாத விடத்திலும் உடைபவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபவந்தாலே இவர்களுகைய ஆபிரமுகத்திலே அவலாப் பதி ளுண்பு வந்திடுக, சேதாப்பக்கவிலே பாத்திரிக ணுத்தமென்று ஒன்றறிதக்க, அதுவயா ஜயாத விசேஷகடாசும் பண்ணி அத்தாலே அத்தவெழுத்திடுந்து அதுபயாகப் பண்ணின விசேஷகடாசுத்தாலே ஆபிரமுகத்திடுந்து, அந்தாம் சாத்தாவலாணியாலும் ஆசார்போப தோத்தாலும் காவலன் நிருபாநிதசேஷி பென்றும் இவ்வாத்தா அவனுக்கு அந்தாப் பத சேஷமென்றும் பதாஜுநாமத்திடுந்து, அந்தாம் வலுபாதுருமாள புருஷாத்தத்திலே ருசிபித்தருமாவும் தன்னுடைய விசேஷகடாசுத்தாலே புருஷியத்தி புருஷாத்த நாபத் துக்கு உபாயமெதோவென்று புத்தவையிடுந்தவையிலே, சாத்தாநித்தமான காமாத்தியா வத்தாகக் காட்டிக்கொடுத்து, இது அந்தாம் என்றும் விளம்பப்பாத்தமென்றும் பாயா ஸம்பாவலன் புன்னதென்றும் இவற்றில் இழிய இருப்பத்தவர்களுக்கு வேதாத்த வித்தயான தன்னுடைய உபாயபாவத்தாகக் காட்டிக்கொடுக்க, பத்தியினுடைய துக்காதையோபாதி பாயத்திடுந்துதொதுவான மறாவியாவலும் சிலர்க்குக் கிட்டவரிதாவலே இவன் இழியக் கடுகாவர்களுக்கு ஸ்வாதிகாரமான பாத்திரிகபகவந்தாம் ஸத்தேத்தாமே சேதா ருடைய பாபத்தாத்திப்போகி ணுத்தாதுகலமாக கம்பியாகாதிகளிலே ருத்தென், பாயத்தி யிலே ருத்தென், விசேஷகடாசுத்திடுந்துபத்தாகக் கொடுக்கத்தாத்தென்கிவாறுகாம தனாப்படியான ஸவதத்தா புடைத்தாயாத்தத்திருநாமத்தினுடைய ஸவபவியுப்பது. அத்தரு பாமாணமென்னில்; (௧) “விஜயபவக்-வருகெனெ- ருதவாண-ரவததா” என்றும் (௨) “பாதிபுநுதவதா-த-ம” என்றும்-உபோத்தா பன்குதிகளிலே சொ ல்லி, கடுகவ திருநாமத்தாகக் சொல்லுவதாவலே, இவ்வாத்தா இப்படிப்பட்ட திருநாமத் திலே பிழித்தவாணையாலே அத்திருநாம ஸவபவத்தாப் பேசுகொ - இப்பாத்தத்தாலே.

திருநாமத்தில் இவன் இழிகைக்கடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுவர்ணம். அதுதனக்கு வந்தாவா? சீரோ தாவா? அது விசேஷபடியெவ்வென பென்றும்; - பன்னடவர்களுக்கு இவ்வருகே காண்கது தலைமுறை சொல்லவையிலே, “ஸ்ரீசுதாரிகன்” என்பனொரு ராஜாவனும், அவன் பா வத்திஷிதாரமும் ஸந்தாநத்திலே பிறத்தானொருவனுக்காவலே பாமலாத்திகனும், அபி ஷித்தனானவன்றே தொட்கிச் சிறியத்தாப் பெரியது கலியாதபடி காட்டாசுத்தி, அத் தத்தா சேஷமாக இவர்களுக்கு ஸம்ஸால் செய்யவாவ தென்னென்று ஸ்ரீசொன்கபகவான் பக் கவிலேசென்று, “தேவபோஷணபாசாய் ருவிஷயடியிடுகித ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவகோ பாய மாயிருப்பதென் தருகிச்செய்யவேணும்” என்று கேட்க; “காலம் கலிகாலமாயிரு த்தது, பாபாராவத்தாலே வேனென்றுக் கடுகாரிகளிலே, ஸ்வாதிகாரமான பகவந்தாம் ஸத்தேத்தாமே ஆத்மாக்களுக்கு ருஜ்ஜீவகோபாய மாயிருப்பது” என்றருகிச் செய்தான். அக்கு ஸ்ரீசொன்கபகவான் வந்தா, சதாரிகன் சீரோதா; இவரு-ஆழ்வார் வந்தா, பெரியபெரு மான் சீரோதா; அக்கு-அஜ்ஞாந் பச்சகம்; இவரு-ஆஜ்ஞாந் பச்சகம். ஆதாம் பச்சகிஷய

(௧) “விஜயபவம்-வருகெனெ- ருதவாண-ரவததா” (௨) “பாதிபுநுதவதா-த-ம”

434

(5)

அப்பர்பத விஷயங்களில் மனநிலைநிலை இரத்தரிப்புகளை பார்பத விஷயத்தால் மூட்டின
 என்னவாயும். (க) “பாண்டவாஸ்தவியாதித்யபகவாஸ்தவியா” என்னப்படியான விஷய
 மானவாஸ்தவியா அப்பர்பத விஷயங்களில் போகாதபடி தன்பக்கவிலே யாக்கிக் கொள்ள வல்ல
 வயிதாக்குக்கான விஷயவிறே.

கவிதையின்கடக்கப்பாங்கு. அறிதேத்தரிப்பத்தாக்கு அடியான பார்பாஸ்தவியா வர
 னைகையேடே போக்கி. “தன்னை” என்றது - தந்தைத்தின் விஷய பார்பாஸ்தவியா நேனது,
 அதற்குத்தின் நாகதேனது, பகவதவாஸ்தவியாதேனது, தேனாதவாஸ்தவியாதேனது, இன்ன
 மும் அந்தந்தகருக்க கடியான கனத்தத நினைத்து என்ன நினைத்துப் போந்ததன்கையே,
 நானிப்போது நினைத்ததென்னகை. “கடக்க” என்றது - அன்புத்தேட எண்ணாதந்தரிவோ
 யொருவன் என்னலாம் படியிருக்கை. அதனதேனது - வந்து கழித்ததென்று தொற்றுதபடி.
 யிருக்கை. “கவி” என்று - காலபாஸ்தவியா கந்தவாஸ்தவியாதந்தரிவோ யொருவனென்று
 சொல்லலாம்படி. யிருக்கை. திருவடி அமுத்தானம் பண்ணினுப்போலே இவர் பார்பாஸ்தவியா
 சந்ததக் கடக்க வல்லாதனார்.

“நின்றுவந்த” என்று - திருவாய் வைபவத்தாலேவந்த வித்ததத் தந்தவாலே
 வந்ததாக்க சொல்லுவானென்னென்னலும்; திருவாய்மத்தாக்குத்தொரு வல்லவாய்மத்திது.
 இராம மூட்டவொணுப்போலே முகத்தோற்றுமே நின்று உபகரிக்கவாஸ்தவியா விவற்றுனே
 செய்தவொண்டாருகஅபிமாநிக்கவையிருக்கும். இனிப்ப(வ)லம் தன்னதானகையாலே “பாப்ப”
 என்னத்தாக்கி, தாம் தேனவல்லத்தாக்கியிருக்கத்தேயும் இத்தத, “கடக்க” என்
 னலாம்படியிறே பெரியபெருவன் இவனா விஷயகரித்தது. நாவலித்தேருகின்றும் நமன்ற
 மத்திவாஸ்தவியாதே. பார்பவத்தத யதபிப்பிக்கும் யதவாஸ்தவியா தனித்தும் அவன் மனாட்டி
 தனித்தவாஸ்தவியா ஸஞ்சரியாநின்றும். நகித்தபோத்த யயபடாச ஒருபேனாயித்தி
 துக்கத்திற் காணும். “நாவலே நாவல்” என்றும், “அநாயாவதன” என்றும், தேற்ற
 வர்க்கமுன்னே இயித்தவர்க்க சொல்லுத்தொன்று. முன்பு யயபதிகத்தேய்க்கேட்க அரு
 கிக்கத்தவியர், திருவாய்மத்தயவ்வைகொண்டபலத்தாலே அவர்க்கயவ்வாஸ்தவியாலேசென்று
 தனித்தவாஸ்தவியா அநாயாவதனத்தாலே. வாயித்தேய்க்கேட்க அருகிக்காமகட்டித்
 மதாசாதார், பெருமாய் யவ்வைகொண்டபலத்தாலே கித்தித்தவாஸ்தவியாலே சென்றத
 கவினாப்போலே. அக்கு - நாயி பனம்; இக்கு - நாம பனம். “உயிதருகின்றும்” என்
 தது - தயிக்கத்தேய்த நின்று கிப்பயவ்வாஸ்தவியா பண்ணுதபடி. “பார்பதாக்கு நீ
 யெழுதினவந்த பட்டோலையக்கொன்னவாஸ்தவியா பிறப்பாய்” என்றப்போலே
 யிருக்கததாய்தது. “உயிதருகின்றும்” என்றித பனாஸ்தவியாலே — திருவாய்மத்த
 வாயித்தேய்க்கேட்க இவர் சதசகமாய் பண்ணத்தபடி. அதவா, இதன் இயை அப்பவயித்த
 இதில் அத்தேயவாஸ்தவியா யவ்வை கட்டிக்கொன்னுததாய்தது. அமுத்தவாஸ்தவியா முத்தவாஸ்தவியா
 கையிதவ்வான பார்பாமெல்லாம் திருவடி. தானொருவனாமே செய்தாருகிருக்க, பார்பா
 வயக்கண்ட பரித்திக்குப்போக்குகியாகமதவாஸ்தவியாதே ப(வ)லத்தாலே பெல்லாருகிருக்க
 கும் அவ்வாஸ்தவியா யவ்வை, ஒருத்தனாக்கு தானொருவனாய்தமுண்டாணும் அவன் பர்
 துக்கரு மவ்வையென்னென்றாமுடக்க வாய்க்கவதிறே; அவ்வாஸ்தவியாவித்தததே
 பகவதவாஸ்தவியாத்தாக்கு.

(ச) “புண்ணத்தித்தித்தபதாஸ்தவியா”

தெல்லாம் ஸத்ஸாஸ்தம் வேணுமென்று அவன் பரிசுத்ததயை உடிக் கொள்ளுகிறார். லோகத்திலே பாம்பு பண்ணினார் தப்பனதுவதத்துக்குவி யமன்பேரினோர், அவன்லேகைப் பேரினோராய், “யமத்தப்பயாமி, சித்ராபுத்தமத்தப்பயாமி” என்று ஆராதியாகித், திரு நாமத்தையன்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள் தலையிலே அடியிடுகிறே மென்கிறாரே யிவர், தம்மைக் கீழ்க்கிடந்த வாய்க்கினை இப்போதொருபேரையிட்டுத் துடைக்கிறார்களாம். இவர் தமக்கு விஜயமாகச்சொல்லுகிறே மித்தனைபோக்கி, அவன் தான் தந்தனைகண்டது திரு நாமத்தனார் திருவடிகளிலே வணங்குவென்றபுத்திறப்பது. (ச) “புண்ணாம்பெய்கிசு-வடி வுமி தெவுசிகிதகோதரே” என்னக்கடவதிறே. (உ) “ஹவா-ர-வடிவீவீ அபுலாபா ஹவடி - ஹவா-ர-வடிவீ அபுலாபா-வகெனெவடிவா-தாடி” என்றது - கேவலம் தேவபொ ஷணபாசாயிருப்பார்க்குக்கான் நான் நிர்வாணகரையிருப்பது, மற்றப்படியே வைஷ்ணவர் கள் எனக்கு நிர்வாணகராய்க்காணிடுப்பவர்படி. [திரம்பெல், மின்னாம்ப - இறைஞ்சி யுஞ்சாதுவாய்ப் போதுமிக்கென்றான்] இவர்களைக்கண்டால் அதுஉலகத்தில்கினைப் பண்ணி தாந்த(ச) னாரப்பேரெருங்கினென்றேன், இப்படி தானும் பண்பட்டுத் தன்பட (ஹ)னாபுமிசியமித்துக்கொண்டே யமனிருப்பது.

லோகமடக்க யமபிதாசிருக்க, “நமன்றமத்தனைக்கீழே நாவலிட்டுழிதருகின் றேயும்” என்கைக்கு வந்த தன்னேற்றமென்னென்று பெரியபெருமான் திருவுள்ளமாக; மூலபுருஷமேயித்த முநர்வ என்கிறார். பாதேகினைப்பற்றினெனுகின்றே அவனுக்கஞ்ச வேண்டவது, பாளபாபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்த தனித்த, அக் கிருத்த கருக்குள்ளுதபடி வெணிககோணப் புறப்படலிட்ட ஜாதாணபூதனுலகின, பாளபாபத்திலும் ஸ்ரீஷ்டலேகையிலும் அந்த யமதிகளேடு என்னேறி வாகிபற ஸ்வசிரீஸா ஹகளுளவன்கிளே. நம்மைப்பற்றி இந்த நம்மைமெல்லா மூண்டாத்தென்றீரே என்ன; உன்னருளுவந்திலைன், * நின்னுமக்கற்ற ஆவலிப்பு - உன் திருநாமத்தைக் கற்றபலமென்று தல்; ஸ்வமென்னுதல்.

“நின்னுமம்” என்றது - * ஓசாயிசாயுல கேழனிக்கும் போன்றே, தேவரீஸப் போலேயோ திருநாமம், உடிகப்பொன்றுக்கும் பணிப்பொன்றுக்கு முன்ன வாகிபோதோ தேவரீர்க்கும் திருநாமத்துக்கும். மறுவலிமில் பாளபாபத்திலன்றே தேவரீரெடுத்தது, வம் ஸாபாபத்தில் நின்னு மெடுக்கும்போது தேவரீருநாமம் வேண்டாவோ. “கோவைச் சுற்றிக்கடைத்தான் பெயன்றே தொன்னகைப் பற்றிக்கடத்துமபடை” ஓ “மத்தாம்” என்னுதொழித்தது - காலியமமென்ன, அதிகாசியமமென்ன, அதிகாரிசியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வாகாமக்காக இடபினவன் “அப்மே” என்றும்போது ஒருசடக்கு வேண்டாவிதே. நஞ்ஜீயர், “அப்பயதனுப்ப்கொண்டு திருநாமம் சொல்லா மோ” என்று பட்டணாக்கிட்க; “கங்காங்காநம் பண்ணப்போமவனுக்கு உலர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுண்டான நம்மைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழள்ள அகத்தினைப் போக்கமாட்டாதோ” என்றருவிச்செய்தார். வாயான திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ஆகாதலிலே, மாத்காதுகனுக்கும் கைகித்தால் அம்மேயென்ன பாப்பி

(ச) “பாணாமயேயிருவந்தி தேவாமயிசமோகமடி” (உ) “ஸ்வபுருஷமயிகிஷ்ப பாசணஸ்தம் - பாபாநாமம்யிசுநாமம்ஸகலாஸகாம” ஓ கீழ்மென்றபடி.

உண்பாறிறே யிருப்பது. “கற்ற” என்றது - ஆசாப்போச்சாணுநூச்சாண காமத்தாலே ஊத்தாயிருக்கை. பெரியபெருமான் சொல்லுகின்ற வகத்தால் சொன்னவாய்ப்பது இவர். கற்றவென்றது - ஸாத்தையாவதற்க்கே சப்தமாத்ததை அப்பவரிக்கை. ஆவலிப்புடைமை, வைசவனாவென்றுமாய் போயேயாய்த்துத் திருநாமணம்பர்த்ததால் வக்தலிச்சவ்யம், கண்ணம். இவ்வந்த முபதேதிக்கலேஷ்டயிருந்ததோ, என்வகியிலே தெரியாதோ, கணபா கலையபண்ணினாயும் மண்டின்றுகாயும் வகியிலேதெரியாதோ, கணபண்ணைப்பவனெ ன்று தோற்றுகின்றதோ, மண்டின்றுவன் முகம்போலே யிருந்ததோ என்முதலும். அந் துணைகளுளானே. இவ்ருவந்து சாப்த்தருகிற்றுத் திருநாமம் சொல்லவல்லா னெருகணிக் கிடக்கவற்றேவென்னும் கணபாலேவென்றே. எத்புணக்கப்பாணகயாலே தேவரிருடைய விஷய ஸபலாகப்பெற்றதிறே. மாகக், சாஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து கிண்பிட்டா னென்றால் பின்னை அவுத்தன்னுளும் தவிர்த்தவென்னுதா யிருக்குமாய்ப்பானே, இங்கே யிருந்து கிஷ்டிகரித்ததென்றால் இவரி தேவராலும் தவிர்த்தப்போயோ.

மாகக், ஸாப்தாபிசமான ஸாப்தவதாரமாயிடும். முன்பு அரிதியிலே கைவாங்கி அகதய்யனாய் நாவலிருத்தவிடத்தில் சென்றேறமட்டாதே யிருத்தவன், தனக்கே பொரு சாஜாரு ஸாப்த்தமுண்டாதுல் ஸதங்கையமதியாதே சென்றேறவனாயும், அவர்கள் கிரணவ துரிக்கையுமாயிறேயிருப்பது; அப்படியே, முன்பு யமாதிருக்ககத்திடுக்கிட்டு இடையிலாதே போத்தவர், இப்போது திருநாமணம்பர்த்ததாலே யமாதிருக் தவையிலேயுயிரிட்டுத் திரியும் படியான சாஜாருத்ததைச் சொல்லிற்றுப்பது. க.

அ— இரண்டாய்மாட்டு. திருநாமத்தினைடைய பாவாத்தவரும் அகதய்கையாலே தமக்குப்பிரக்த சாஜாருமும் சொல்லிற்று - மே; இதில் - திருநாமத்தினைடைய போக் யகதையச் சொல்லுகிறது. ஆனால் பின்னைபோக்காததையச்சொல்லி பாவாத்தவத்தைச் சொன்னுனே வெள்ளில்; பயம் போனாறிறே எப்பவாதயிலேயிழியது, ஜ்வாமதவர்த்தியா நிர்த பாலாறிக்ருயோ; முன்புபாபத்ததைக் கூழுகிட்டு யமபிதனயிருக்கிறவனுக்கு அந்த பயம் கிவிர்த்தமாவல்லவது போக்கவாதயிலே கொஞ்சகெல்லாதிறே. (க) “யதூ கலாஜீரூ அதேசுலகாவயாள் யிரேசுலகாவேசுலகாவாயாதா” என்று - நிஷிகன், திருநாமம் பயகிவிர்த்திக்கு தோதவாகக் சொல்லுவார்கள்; ஆழ்வார்கள், “யிழையிலே பெரும்பெயரே பேரி” என்று - போக்கதா பாகத்ததைச் சொல்லுவார்கள். இத்திருநாமத்தான் பாயோ ஜாத்தா பர்க்கு பாயோஜாத்ததைக் கொடுத்தும்; உபயாத்தாநிஷ்டர்க்கு உபகாணமா யிரு க்கும்; பாயார்க்கு தேஜாபாத்தாசேஷமா யிருக்கும். முத்துப்பரித்ததையிலே முக்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப் பழக்கென்னுலார்கள்; * செழுமுத்து வெண்ணெய்க்கைச் சென்று மாதுவர்க்கிறே. கிஷ்டியிக்கு செட்டியுக்கல் புருத்தவாதே பெருகியிய்யும்; செருக்கா னர் இத்ததைப்பூண்டதயிப்பார்கள்; அப்படியே பாயோஜாத்தா பர்க்கு முதுப்பாய், ஸாநாத்தாநிஷ்டர்க்கு முதுப்பாய், பாயார்க்கு ஸ்மயம் பாயோஜாமுதாயாய்ப்பது இத்திரு நாம மிருப்பது.

மேற் “கின்றமங்கற்ற” என்று கின்றி, கம்பிச் சொன்னுங்கு நாவலெடுக்கக் கடை தொருளவென, அத்ததை அக்கணால் கொன்னொமென்ன வென்னுது, அத்ததை

(1) “யதூமணம்பித்ததேவமுதாபாயத் கிதியுதயாய்ப்போதிருணம்சயம்சா”
(2)

கொள்ளொன்று பெரிப்பெருமா ளருளிச்செய்ய; திருவடங்கு சொல்லும்போதை சலமொழிய அய்வருகுபோ வதுபலிக்கும் சலமெனக்கு வேண்டா வெள்கிறார்.

மூ.—பச்சைமா மலைபோல் மேனி பலவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா வமரதேறே வாய்த்தல் கோழந்தேயென்னும்
இச்சுவைவதவிர யான்போ வித்திரலோக மாளும்
அச்சுவை பெற்றும் வேண்டே னாங்கமா கருளானே. ௨.

ப-ரை.— அரங்கம் யானை உளானே—ஆத்திரத்தையாகக் கோவித்தெவற்ற நித்ய வாலம் பன்னுமலவே, மா—சங்கம்மான, பச்சை மலைபோல்—மாதகவினைபயொத்த, மேனி—திருமேனியையும், பலவம்—பலவத்தையொத்த, வாய்—திருவதத்தையும், கமலம்— தாமதாமதையொத்த, செங்கண்—சுவத்திருக்கண்ணையு முடையதாய், அச்சுதா—ஆத் திரவையொருக்காதும் கருவியிடாதவனே, அயர் ஏறே—* அயர்வதுமாய்ச் சதிப்பிரவான னனே, ஆய்ந்தம் கொழுந்தே—இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும் நியாமகளுவனே, என் னும்—என்றெ, இ சுவை தவிர—இப்படியுதபலிக்கும் சுவைத்தலிட்டு, யான்—திருமாமம் சொல்லுதலுக்குப் பாங்கானவையுடையானானான், போய்—சென்றதாய்போய், இத்திர லோகம் ஆளும்—பாமபதத்தை ஆளுநர், அ சுவை பெற்றும்—அந்தப்பாசத்தைக் கிட்டப் பெற்றதும், வேண்டேன்—விரும்பேனென்கிறார்.

வ்யா. பச்சைமாமலைபோல் மேனிபலவளவாய்க் கமலச்செங்கண் அச்சுதாவமரதேறே ஆய்த்தல் கோழந்தே யென்னுமிச்சுவை. இத்தரணியிருத்தபடி கண்ணர், உமக்குத் தான் புற ம்பே போலென்ன வேண்டியிருத்ததோ வெள்கிறார். பச்சைமாமலைபோல்மேனி. பச்சை நிறத்தை புடைத்தாய் சங்கம்மா விரும்புபதொரு மலைபோலே வாய்த்துத் திருமேனியிருப் பது. காணப் புகலால் கண்ணும் குளிர்ந்து கெஞ்சுகருவியிருப்படி சங்கம்மா வாய்த்திருப் பது. தாபந்தாதுருடைய ஸகந்தாபக்களும் கண்டபோதே ஆதாயபடியாய்த்துத் திரு மேனி விரும்புபது. செந்திறலுமிருப்போலே அகவையில் தண்ணளியிழைய செறிவே லாமம் வடிவிலே காணலாய்ப்படி விருக்கை.

“மாமலை” என்றது - பூஜ்யமான மலையென்றபடி. ‘பத்தமத்தில் அபாச்சயமாய் பின்பு நித்யா துபாய்யமா விருக்கும் சங்கப்பதைவைச் சொல்லுகிறது. மலைவானது ஸ்வதர்யத் துக்குக் கொப்பாய், வளர்த்திக்கு மொப்பா மித்தனை யொழியத் திருமேனியி லுண்டான போக்யதாதிசயமென்ன மின்போயே அதுக்கு.

மேனி. (அ) “ஆ தூஷ்ய” என்றொ வ்வுருபமும் ஆரத்தாதி குணங்களு ம்ள இவையுட்கப்பிப்பது, இவைவிரவ்டிம் அகவாயிலே வாய்படியான இவ்வடியா வ்த் திவையுட்கப்பிப்பது. (ஆ) “உ ஹ்ருஷ்யதீ தாவிந்தொ—அடிமடி,” “குள்ளுகொழு மூடில் போல் குவரிகெப்போல் குகாகடம்போல் மின்றுகொண மின்போல் நிதமுடைய கொமொல்” என்னக்கடவுகிறே. கழுத்தேகட்டினாயக கிரைமுக்கது போக மாட்டாதே மலையினுக்கிவிலே சாய்த்தமெனம்போலவும், கண்ணுலெழுக்கது அதுபலிக்கக் குவரிகென் போலவும், அதுபலித்து முடிக்ககொன்னுணைக்கும் கடம்போலவும், வைத்த கண்ணர்க

(அ) “ஆரத்தமடி”

(ஆ) “இச்சுக்கரத்தையெதொருதேறடி”

(௨௬)

இத்தாலத்தையிட்டு, கனவா-சனம், கைப்பட்டத்தை விட்டு இவ்வறுகவைக்கு வேறொரு கவை விரும்பியிருந்தேயுப் போகச்சொல்லுகிறோம், இவருடைய அறுகவை விரும்பியபடி, திருநாமத்தை உம்முடைய காக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுமென்று, யான், திருநாமம் சொல்லுகைக்கும் பாக்கைகளைவையுடையான். யான், ஒருதேசவிசேஷத்தே போயதுபயிக்குமளவும் விளம்பத்தை ஷஷிபாதத்தனையையுடையான், போய், கோயிலுக்கணித்தா விரும்புகையுமன்றியே கெடுக்கை கீட்டான அத்தாரமெல்லாம் போய், இத்திரவேளும், காவதிகைக்கவ்ய புத்தனுடைய வேளும், “பாற்றமேத்தாநி சப்தகன் பரமதம்வாசம்” என்றி வேதாந்த ஷாஸ்திரே தோற்றவருவிச்செய்திருர். ஆறும், “ஆன் மிக்கன் வானம்” என்றும்படி இத்திரவேளாந்த மரம்படிவிரும்புகை, அக்கவை-இக்கவை, அதுக்குவிசித்தம், இது பரம்பகவித்தம்; அதுகேட்டவாய் கேட்டுப்போ மது; இது கைப்பட்டது, பெரினும் வேண்டேன், கிட்டெனவும் வேண்டாமென்றிப்பிர், கிட்டினவாறே நீரா அதுவே தோன்மாயுவிதென்ன; பெற்றது மெனக்குவேண்டா, அத்தைத்தத்து பரக்கவையாதோ நான் ஆதரிக்கும்படியானவென்கிருர். “உருது” என்று தொழித்தது தம்மிது மனவுடையர் கித்யாதுபயம் பன்னுவித விஷயத்துக்குக் குற்றஞ் சொன்னோமாவொன்னுதென்று; இன்ன முமதுக்கு உத்தரவும் சொல்லுகிற பரமனன்க ஷாயும் அநாதரித்தாராயர், பால் கைக்கும் புளிக்குமென்னிலைன்றே பினக்கிவான்வெது, அதுதான் வேண்டேனென்பாணச் செய்யவாவதிவியே. (8) “மா கொ தா அபுது மறுதி” என்றவினச்செய்வவா துண்டோ.

பாமபதம் வேண்டாமென்ன இங்குத்தை என்மையே தென்ன; அங்குமகருளானே, பரமபதத்தி லதுபவத்தையிட்டு, இவ்வறுகையும் சேந்தையு மிக்குள்ளான அதுபலிப்பிக் கைக்கு வந்து கிட்டெறு போராதோ. தாழ்த்தாக்கு முகக்கொடுக்கிற நீர்மையை அதுப லிக்கைக்கு அக்குள்ளாரு மிக்கெவாசுதிந் என்கை அங்கே போகவிடத் தேடுகிறதென். இத்தால் சொல்லிற்றுத்த - இங்கேவிரும்பு திருநாமத்தை அதுபலிக்கு மினிமைக்கு பரம பதாதுபவமும் ஷத்சமந்தென்னும்படி, தமக்குத் திருநாமம் ஷதித்தபடிவைச் சொல்லிற் றுத்தது. உ..

அ. மூன்றும்பாட்டு, வேதநூல், உமக்குப் பாமபதம் வேண்டாமென்கி கோயிலோடே தோல் தீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேவிரும்பு திருநாமத்தை அதுபலியுமென்றுபெரிபெருமா ளருவிச்செய்ய; அத்தையும விரும்பித்தவாறே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமின்னா தபடி துரிதபாம்பாசையே யாவிரும்புது, ஆகையாலே எனக்கு அதுவேண்டாமென்ன; திரு நாமம் சொல்லுகைக்கவகாச மில்லாதபடி, ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர்சொல்லுகிற குறையென்னெ ன்று கேட்டருள; ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்துக் காட்டுகிருர், இத்தால் பழகிப் போருகிற ஸம்ஸார யாத்தாவிதும் ஐயுருப்பனை பிறக்கும்படி திருநாம மினிதென்று அம்முதத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்யதா பரக்கத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வேதநூற் பிராயம் ஊறு மலிசத்தம் புதுவாறுமும்
பாதிபு முறக்கிப்பெயரும் 3 கின்ற விபதிவேளாண்டு
பேதைபாலகனநாதும் பிண்பிசி சூப்புத்தனம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே ஷாங்கமா கருளானே. 10.

(8) “பாவோநாரயதாச்சுதி” 3 “கின்றதிப்பதினைபாண்டு” என்றும் பாடம்.

பாதிபுமுறங்கிப்போகும். அதுவே செம்பாதி நீ கடிக்கருகப் பாழாய் வித்தாயானே கழி
ம். பாதிபுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ்சொல்லக்கூடவ சாலம் வந்ததேயேபா
தே! என்று யெறுக்கொய்யாத்தது. (௧) “ஐவெளநிபூரணத்தீரண” என்று இவைய
பருமணப்போலே மிருக்கவிதேயவிடப்பது. (௨) “யததவீரபண” என்று ஸர்வ
மேறும் திருநாமஞ்சொல்லவிதே கண்டது. கின்றநிம் பதினையாண்டு. செஷித்ததிலே
தினந்து ஸம்வத்தாஃ பாலனாயும் புலாணாயும் விஷயச்சவனானாயும் இவ்வையேயுமும்.
கின்ற இப்பதினையாண்டு” என்றபோது - செஷித்ததாள், பதித்தந்தச - இம்பது ஸம்வத்
தமென்றுகிறது. இவன் போசப்போசியப் பாரிக்கொளாமென்றாம் தமக்கென்றையிராம
சிலே, “இது” என்று - சுதாந்தாயாகப்பேசுகிறார். பேசுத. திருநாமஞ்சொல்லுதகக்கும்
யாக்கபுத வின்றிக்கே, தன்றுதடய துதிதாவிதக்கன் இரவியிதயுதடய புத்தப்பதிமாயிருக்
ம் அப்பந்த சசசலம். பாலகன் அதுதும். பாலனுகிற அந்தவயவந்ததயாமென்றபடி. திம்
கன் செத்ததும் பொடியவொன்றதுபருவம். இவனை “திருநாமம் சொல்லித்தினன்”
ன்று யெறுக்கொன்றதுதே. அதுதும். ததாந்தாமன் அந்த அவஸ்தையா மென்றபடி.
தந்ததாம் பொலாய்வந்து பாலேகித்து விஷயப்பவனாயுத் திரியும். இரவியுதடய புத்த
திமாயன பேசுதத்தனமே கன்றெனும் படியாய்த்த இதுன் அபிஷேகேருப்பது. உன்ன
மிய அகந்தப்பகாணத்துக்கு உடலாணையாலே அந்தயெனளாம் மழிவதத்தருமுன்னே வ்யா
வந்து கைக்கொள்ளும். அந்தத வேறும் கிறகுத்தேடி பொருபடி பரிணாதித்தக் கொள்
க்கண்டு பரிதவிப்பெடுக்கும். பரிபாவது - ஸர்வேந்தரியங்களுக்கும் ஸ்வயம்வி விஷயக்களிலே
சவணமாணச. ஆரோக்யம் பிறத்தானதே இந்தரியங்கன் தலையெடுத்து, “விஷயக்களிக்
ரட்டுக்காட்டு” என்று கலியத்தொடக்கும். “விவர்தினச தினசவலித்தெற்றுவின்றன்”
ன்று, “விவரதுத்தத் திண்ணிடவகுதி நிண்ணடைத்தேன்” என்றும் சொல்லக்கூடவுகிறே.

காலக்கொண்டு பரதிலிம்மை புண்ணி தாய்பாற்றளம் பண்ணுகிறது இந்தரியங்க
ாவரும் கலிவு தீர்க்கணக்கிறே. இன்னதே சொல்லாதிக்க இலாவந்து கைக்கொள்ளும்.
நாயாதேது — சாஸப்பொவ்வாத தென்றிறே. போகயோகப்பதத வன்றிக்கே மிருக்கக்
சுத்த சாபஸமதுவந்திக்குமிதே. “பண்டு காமாணவதம்” என்று வந்ததேந்ததம்
வாணியாகிதும் தரிப்போமென்று பார்க்குமிவ்வளவிலே இடிவிறுத்தாற்போலே மாணம்
த்த உபஸ்திதமாம். துன்பம். இதுவே துக்கமாய் திரக்கப்பவிசாத்தோடே தலிக்கட்டிம்.
௨) “வாஸுஜி விபதகவஸுஜிபொனவொதவிஷுபொது-வாசுஜி | கஜீரமபணுபாதுகா
புசு-வாசு-வஸுஜிதப.” துதலாவிறவிவேண்டின். கலிபெருத்தர்க்கு ஒருகைக்காட்டி.
ட்டும் திருக்கும்னளும் மண்டபுமக வெருதி வெறுப்பாழாக்கிக் காட்டுவானாப்போலே,
திருநாமஞ் சொல்லுதகக்கு அவயாமிவ்வாதபடி. உண்ணாயுண்ணப் புறம்பே சொல்லுகிறப
வயப் பேசி, பெரியபெருமனாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார். கீர், “அக்கணவெபிதும்
வண்டின்” “ஆதலால் பிறகிலேண்டின்” என்று கிபூதிதவபத்துக்கும் கண்ணாழிவு

நீ “கடிக்கருகப்பாழாய்” என்றது - ஒருசெய்யிலே செம்பாதி உருமாய்ப்பாழா
சப்போலே வென்றபடி. (௧) “ஐவெளநிதாரஞ்சுதந்தீரண” (௨) “ணதமகீத்த
த்தி” (௩) “பாஸ்பேகீடகாஸந்தச வெனவநிவிஷயோகஸுகாவி” அதுநாயகந்தப்பசக்
சச்சவாத்ததம் வறுபஸ்திதம்” † இது அகந்தியப்போல் தோற்றுவிது.

சொல்லாதின்றி, “ கிப்பாயாசில் திருவாரூர், கிடப்பாயாசில் திருவாரூர் ” என்பாரைப் பேரிலே சீப்பித்தனிறதென்? கமக்கு விபூதித்வய மேயன்றே வுள்ளதென்ன; அந்நிமையாகு ண்டோ, விபூதித்வயத்தாலும்புறம்பாய் த்(௧)நீயாவிபூதியான கோயிலிலே எனக்குநி ருப்பரிதோ வெள்கிறார். கோயிலில்வந்தால் அநிபாய்யத்திலே அக்ஷராசாத் துக்கு என்றி டும் திருவடிவிலே கொண்டு புருவர்கள், கீட்டாவந்தையினும் (௧) “ ஸாஹ சுவீ டீயஸி தஸி ” என்றபடியே செவ்வொழுத்தருளும்படியை அதுவரியா நிற்பர்கள். பக்ஷ னுதல் தாள்விரும்பின விஷயங்களைப்பற்ற உன்னை புகக்கடவது மிகுக்கும். பெருமாரூ டைய வடிவமும் அஞ்ஞத்தையானதவரும் விஷயந்தாங்களில் துவக்காகமுதலும். வர் த்தனும் உன்ருப்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவ்வாசனிலே வந்து நிற்பர். ஆத இப்படி ஸா லிதையானவானே வ்வப்பத்தினுள்ளான்பது இவ்வாசனையாகிருக்கும். இனி (௨) “ செவ்வா யாவாசுதாசு ” என்றபடியே தேசத்தானே வெல்லா கன்னமையும் பண்ணிக் கொடு க்வதது; ஆகையாவே கோயிலாவனம் அடிக்கமுஞ்சு பெற்றுச் செல்லா நிற்றுகுமிதே. ௩.

௪. காண்பாட்டி. மொய்த்த. சீழ் மூன்றுபாட்டாலும் - ஸ்வரபத்தையப் பேசி னாய், மேல் பதினெருபாட்டாலே — பரோடதேசம் பண்ணுகிறார். ஸ்வாதுவத்தைய கிட்டு இவர் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு தோதுவென்னென்னிசி; பரோதமுமாய் ஸ்வா பமுமான இவ்விஷயத்தை ஸ்வாராகிவிடுத்தே இதுவு பொதுக்கமாட்டாமையாலும், இவ்வி ஷயத்தான் ஸ்வாராகிப்பே பெற்றல்லது தனியதுபயிக்க அபிதானையாலும், (௩) “ ஸாசுதாசு துதலு ” என்றபடியே அதுபுதாய்சம் பிறரை அதுபயிப்பித்தல்லது நிற்சுர ட்டாத பாக் தியானையாலும், பரோபதேசத்திலே பாவ்த்தாவிறார். இதில் முதல்பாட்டு, ஸ்வாராகி, பரோதனான எவ்வுக்குத் திருவாய்நெஞ்சைவெனக்கு யோக்பதையுண்டோ வென்ன; பராய்ச்சித்த ஸ்வாயல்வாதபடி பாப்பகாணு சுதாபத்துவும் திருவாய்பாச வ த்தாலே பாயபதப்பாப்தினயப் பண்ணினபடியைக் கேட்டார்க்கு ‘ அயோக்பன் ’ என்று அகல விாருண்டோ வென்ற கிடத்தினும் கிருகாசகக்கண்டனாதே அத்ததைக்கேட்டுவைத்து பாபமையான ஜக்தாதிக்கேசத்தை அதுபயிப்பதே! என்று விஸிதாவிறார்.

௫.—மொய்த்தல் வினையுள்ளிவ்வு மூன்றெழுத்துடைய பேரால் சுத்திபந்துண்டே பராக்ஷி கண்டுகோண்டான் இத்தனை யடியுறாணர்க் கிங்குலம் மறங்குறைய பித்தனைப் பெற்றுக்கேது பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ௬.

௭.—மொய்த்த—மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய், வம்—காலத்தவமுள்ளதனா யும் அதுபயித்தாலும் கலியாததான, வினையுள் நின்ற—பாபமாதே எழுந்தாத்தின் உன்னை நின்ற, மூன்று எழுத்து உடைய பேரால்—மூன்றெழுத்தையுடைய கோயில்தாவென்னும் திருவாய்தாவே, சுத்திபந்துண்ட் அன்றே—சுதாபத்துவுமன்றே, பராக்ஷி—உத்க்ஷி டகதியான பாயபதத்தை, கண்டுகோண்டான்—கண்டதுபயிக்கப்பெற்றான்; இத்தனை அடியுள்

(௧) “ பாசா அகிசீடமாளாசி ” (௨) “ தேசோயம்ஸவகாமதுக் ” (௩) “ ஏகஸ் ஸ்வாது :புறஜீத ”.

[illegible]

இத்தீரையடியாரளுக்கு, சுதந்திரத்துள்ளது ஆறுகூட முடைபார்க்கென்றுதான். சர்வாங்கோடி, ரீ சேஷபூதன் என்றும் அந்நிலை முடைபார்க்கென்றுதான்; (உ) "வதிவிழுவது" (ச) "பலவாடி" என்றுதான் சொன்னார்கள் மூன்று அந்நிலை இருக்கை, இவ்வளவையெல்லாம் "அபுபாதுக்கு" என்னவோமென்னும்; பதவதிபி சாயத்திலே அருளிச்செய்தது. (ஓ) "சுபாதுபாதுபாதுபாது" என்றதொரு, (உ) "விழுவதுமேலி தன்னொருபாதுபாதுபாது" என்னக்கூறுகிறே. "இத்தீர" என்றிவ்விததான் மேலும், தாம்போலே மலையிலே சுமத்தாப்போலேயாதது இருக்கிறது அத்தீரக்கு. (ச) "மேலிலேகூட தக்க உழிவிழுக" என்னக்கூறுகிறே. இரங்கும். அந்நிலைபுத்ததாக்கு இது புருஷாத்தமம்போது சர்வாங்கியை உய்த்ததாது இத்தீர விவாதிமூன்றுதிலே அவரை பாதிக்காது இருக்கையிதே. பெருமேருததான். இத்தீரவிதான் னது விவக்காணம், பெருமேருததன்னோபோது. அன்றித்தான்மூக்கு நாயிரங்குயாப் போலே தானேயெல்லாம் செய்ததும் "ஒன்றம் செய்திலேம்" என்னுமிக்கமே யாத்த உன்னதென்றுதாம். "உன்னதாய்க் கெஞ்செய்வதென்றே யிருத்தி" என் னக்கூறுகிறே.

[illegible]

பித்தனை. பித்தாசுரோ- பூர்வாவஸ்தாவிலும் தூயவியிலியிதேயொழிந்தார். தன்னை காமவியாதே பிதாசுரவியாதே விருத்தியடைவான் எனாம். அதாவது — கொல்லுமவன் ஈ. அமை பார்த்தன், கொடுக்கிறவன் பேருண்பார்த்தன், கொடையின் சீர்மைபார்த்தன்

(அ) “வந்தியத்தையாற்றுவோனே” தவிர்த்துக்கொள்ளத்தக்கதா? (ஆ) “சிறந்தாளுக்காக அமைந்தது” (இ) “பாசத்தையாற்றுவோனே” (ஈ) “பதமயிசுவன்” (உ) “வந்தியம்” (ஊ) “தூதராகவந்தியம்” (ஃ) “சிறந்தாளுக்காக அமைந்தது” (ஐ) “வந்தியத்தையாற்றுவோனே” (ஔ) “வந்தியத்தையாற்றுவோனே”

செய்யவருவிய திருக்குமலனென்கை. பெற்றும் தான்றுறையாளனே யாதிலும் குறைநீர்க்கும் சகை விருத்தவிடத்தே செய்வேணுமிதே. அது வேண்டாதபடி பூர்ணனானதான் “என்றைக்கொவ்வாருண்டோ” என்று கிடக்கிறகிடம். அந்தே! பிறவியுள் பிணங்குமாநே. ணுலபமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாறுமையிதே - போய்ப்பெறுவது விஷயம் இத்தேதோ தவ்யமாயிருக்குமகிடம். ஜயாஜகலிலே தானகப்பட்டுக் கிடக்கச்செய்தே அன்போங்கியம் விவாதப்பண்ணி முடிந்தபோவதே! என்று வெறுக்கிறார். ஒரு சி விடக்கைப்பற்றி இரண்டு பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாய்போனே, அந்நயந்தநீகமாய் இருவர்க்கும் பாத்நம்போசாத விஷயங்களைப்பற்றி வ்யந்தநயபண்ணித் திரிவதே! அந்தே. ண்வேர்வாறுக்கு ஸ்ரீ கௌஸ்தபத்தேதோபாதி வ்யந்தநயவிஷயமான ஆத்யமவந்து இப்படிபெவதே! என்று, தர்ம ஸாநிகண்டால் “பரிருகிபிருகி” என்பாரோபாதி வெறுக்கிறார். பார்பதமுமாய் ஸுலபமுமாய் ஸுலபமுமான இவ்விஷயத்தை விட்டு, அப்பார்பதமுமாய் தர்மபமுமாய் தர்மலெமமான விஷயங்களைப்பற்றி க்வேசிக்கக்கண்டால், தாம்பிகாநவிவர்க்குப் பொறுக்கப்போமோ.

உ. இத்தாய்பாட்டு. பெண்டிரால். “பிறவியுப்பினக்குமாது” என்று - கிலை விஷயத்தை விட்டு தர்மவிஷயங்களைப்பற்றி அர்த்தப்பெவதே! என்று வெறுத்தார்-மீழ்; ஏன்றான், தேவாட்சலபங்கைகளை வந்தீகன் வஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொல்வாக்கு சொல்லுவா ணென்னென்று வேகையதிகள் பர்தவவந்தாகம் பண்ணினான்; அவனாகிறான் - தேவாதிருத்தமாய் விருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்றும், பாலோகமுண்டென்றும் சொல்லுமெவை அனந்தம், பர்தபநிகித்திர உடம்புகொண்டு அதுபலிக்கிற தர்மபாதபவமொழிய வேறென்றில்லை பெண்ணாவன். அவர்களைக்குறித்து விஷயங்கள் அப்பால் திர்த்தவாத்பநேக தேவாதுஷிதங்களைன்று இவைபெல்லாஞ் சொல்ல வேண்டுவது லபித்தாவிறே, துராராதமகையாலே லபிக்கையாரிதென்கிறார்.

மு.—பெண்டிரார் கங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரீமெப்பெண்டி உண்டாகக் கிடக்கும்பொதுவுடலுக்கே கறைந்துகைத்து தன்னோய் மானியுள்பன் றமர்களைய்ப் படியுமடித் தெண்ணியேன் மூதமுண்ணுத் தேவமுய்ப் சொறுக்கிக்குமாநே. இ.

ப.—உ. — பெண்டிரால்—மணியியாலே, அகங்கன்—கண்கண்ணுக்கங்கையும்க், உய்ய்பாள்—அதுவயிப்பதரகக் கோளி, பெரியது லுர் இமெப்பை—யிடப்பெரிதான றுக்கங்களை, பூண்டு—மெற்கொண்டு, இரா—சாத்நிகாவல்கலிலே, உண்டு—புஜித்து, கிடக்கும்பொது—அனைநிலேசாய்ப்பொது, உடலுக்கே கறைந்து—சரித தானத்துக்கே கறைந்து, கைந்து—மகங்கலா தெய்வாய், தன்—குலரித்த, துழைப்பாலை—திருத்தமுய்ப்மகலெவை, மார்பன்—திருமார்பியேவுடையனான ண்வேர்வாறுவைய, தமர்களை—தானபூதாய், பரத—பரிதிக்குப் போக்குவிடாகப்பாடி, ஆடி—அதுதான் இருத்தவிடத்திலிருக்க வெட்டாணையாலே ஆடி, தென்னியேன்—சேஷயந்த்நியை மேற்கொண்டு, அருகம் உண்ணு—குணதபவ மாதிர அய்த்தந்தபுஜியாத, தொழும்பர்—ரீசர், சோது உகக்கும் ஆறு—சோற்றை விருத்தும் வணையிருத்தபடியென்! என்று கீழ்மிதாவிறார்.

சி விடக்கு - சலம். † “கிடக்கும்பொது முடலுக்கே” என்றுய்ப்பாடம்.

தர யிருப்பார் " நின்றதொடும் சொல்லுந்தொடும் செஞ்செய்தற்கும் " என்று பரிமேத
ங்க தேவரத்திலை படுவாய்த்த இவன். நுண்ணியம்மலைமார்பன் தம்களையப் பாடிபாடி.
அச்சேர்வாரை அடப்பித்து, (ஈ) " அகநாடிகைநிழி " என்று எழுதித்துச் செருக்குக்குப்
பேர்க்குவிட்டுத் திரிபுக்கடவு சேதாப்பெயர்ந்தமே ! பெய்கிறார். நுண்ணியம்மலைமார்பன்,
அச்சேர்வர்தவனாரசகமான திருத்தழையம்மலைமார்பே அணங்குத்தருகான். இவர்கள் பத்
தின் தாராதவிஷயங்கள்மேலுள்ளியே தன்மொதுமையை மூன்றிட்டு எண்ணப்பற்றுவாரை
சாதிக்கக்கடவனென்று தனிமாயிட்டுக்கொண்டிரு அலணிதப்படு. அவன் சமிகஞ்சாத
வன்றும் கிட்டோர்க்கு அங்கடிவும் ஒப்பியாய்மே பாயோஜனம் போருக்கிடம். தமர்களைப்.
இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு லாத்தம் ஒன்றில்லை, எவாபாசிகனம்பத்தத்துக்கு அதுமதிபன்
றுமித்தனையே வேண்டேது. இவ்வாத்தமவுக்கு கிண்கிண எவருபயிதிறே. அவனை,
(உ) " உதிர்விலாசு " என்றும், இவனை, (உ) " உதிர்விலாசு " என்றும், (ச) " உதிர்விலா
சு " என்றுமிதே நித்தேதோஷபரமணங்கள் சொல்லுகிறது. நமர் - அடிபார். சீழ்
சொன்னவை படங்க இவற்றினே வேறிட்டுக்கொண்டவையேதே.

பாடியடி. பகவதரவ ஜெதபீ திருப்ப போக்குமிடாகப்பாடி, அனதான் திரு
ந்தலிடத்திலிருக்க கொட்டாளையானே ஆடி. (9) "மாவனிகெமி துணைவிகெமி து
கூணிகெமி" என்று மதுவாதத்திப்புக்க முதவிகெப்படியாய்த் திரிபக்தவளரிநேஇலன்.
ஒருதேசமிசேஷத்திலே சென்றனும், (10) "ஊரவா ஊரவா ஊரவா" என்று ப்ரிதி
பாக்ஷத்தாலேபாடி வயம்பரமகீர்த்தப்பண்ணியே திரிந்திருப்பது. தொண்டியுண்டு.
ஆடிமபூண்டு, தனக்குவருத்த சேஷவந்திதையேயுறிப்பிட்க் கொண்டு. "உதும்" என்று
ஏறிட்டுக்கொள்ளுக பன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு.

[illegible]

(க) “அறநாகரகமறநாகரகம்” (உ) “பதிமகிசுவம்ப” (ங) “வண்பாஸமி”
 * “தாலோறநம்” (இ) “காபத்திகெரித் பானாத்திகெரித் கத்தயத்திகெரித்”
 (ஈ) “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” (ஐ) “ந்ருபிணாஸங்கர்தி” (அ) “அறநாமஸ்யங்கரி
 ஷ்யாமி” (ஊ) “ஸேவாசுவயந்தி” (஋) “பாததந்தயங்கரிஸ்யாமி” (உர) “ஸா
 மத்தமஸேவ்யதி”

பாம்பு விரைகு மயந்தமாய்த்து இது. (௧) “கடவுளாய்வுணர்வெனவாய்விதாடி” என்றும், (௨) “கடவுளாய்வுணர்வெனவாய்விதாடி” என்றும் சொல்லக்கூடியதே. தொழும்பர், இது னுடைய போய்வதையவியலாதே அபிபாகமாய் அப்பாத்தாய் விரைதுவன் கழந்தா விஷயங்களை விரைபும் சீசர். தொழும்பர் - தண்ணியர். பாப்பதியில்லாமே இத்தகை பிழக்கெருதல்; வபித்தவியல் சேர்த்தியுண்டா பிழக்கெருதல்; கழந்தாவிஷயங்களுக்கும் இதுக்கு முன் ஈடுபாடுபிரியும் சேதாருமாவிருக்க, தூராதாய் அபிபாகமாவிருக்கிற விஷயத்திலும் மண்டப்பண்ணிற்றே பரபயம், தோறுகக்குமாதே. மண்ணிக்காட்டில் சேர்ந்துக்கு வாசியிற்றா ஜீயிக்கெருபடி யென்னே !; நித்யமான ஆங்கவன்துக்கு பகவச்சேஷத்வமே தராமென்றற்பாதவன், அபிபாயான தேறுத்துக்குச் சேராத தராமென்றறிந்து ஜீயிக்கெருதே. பித்தாதிகள் ஜீயிக்கக் காணாத வாணகொண்டு ஜீயிக்கெருனித்தணியே; வாசியபிரியுமவனில் ஆங்கவாக்கு கண்மையென்னுதே; ஒன்றிலே விசேஷஜ்ஞாந முண்டாகில் மந்தையதிலும் அறிவு உண்டாகாதே. ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. மறஞ்சுவர், விஷயங்களுக்கு அப்பாத்தித்தாதி தோஷங்கள் அநோசமுண்டானதும் எங்களுடைய த்பாகத்துக்கு தோறுவாகமாட்டாது. ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணதபகம் பெற்றிவோமேயவதும் விஷயங்களைக் முண்டானபின்பு ஒன்றிலில்லாத கண்ம மந்தையதிலே உட்டிக்கொண்டதபயிச்சிவெருமென்ன; அப்படியேயானதும் அந்த போத்தாதன் ஸ்திதானு வேறுமே, அங்கவிஷயங்களைப்பாதி போத்தாயும் அங்கிதானென்று போத்தாயினுடைய திலேயிலாதமையச் சொல்லுகிறார்.

மு.—மறஞ்சுவர் மதினெதேது மறமனக்கே வேறுமையுண்டே
புறஞ்சுவ ரோட்டைமடம் புறனும்போ தறியமாட்டம்
அறஞ்சுவ ராகிவின்ற லறங்களுக்குக் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோவலுசெய்து புட்கல்லக் கிடக்கின்றீர். ௬.

ப.—பா.— மறம்—கொள்கையாதே, கவர்—சவனா, மதிர் எடுத்து—மதிவாகவெடுத்தும், மறுமடக்கு—ஆறும்பியித்தத்துக்கு, வெறுமையுண்டு—தாரித்திப்பத்தக மேற்கொண்டும், புறஞ்சுவர்—வெளிக்கவாராயும், ஒட்டை—அங்கிதாமான, மாட்டம்—சரிமானது, புறனும்போது—தவாரித்தி மும்கவத்தக, அறியமாட்டம்—அறியமாட்டக்களென்ன; (பிள்ளைசெய்தே தென்றென்னிலி) அறம் கவர் ஆறி வின்ற—தம்மமேயாக்கிப்பாகவின்ற, அங்களுக்கு—கோவிலித்தவந்த கண்மனச்சுருவாதே அறமேயுண்டானதுக்கு, ஆங்கெய்யாதே—அபுணமசெய்யாதே, புறஞ்சுவர்—வெளிக்கவாராணமுடம்ப, கோளம்செய்து—அங்கவரித்து, புறம்—பகலிகள், கவர்—கவரும்படி, கிடக்கின்றீர்—அங்கத்தப்பட்டுக் கிடக்கிறீர்களேயென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மறஞ்சுவர்மதினெதேது மறமாதே சவனா அரணுவெடுத்து. கொள்கைய மறமாதத்தையாய்த்துத் தனக்கு அரணு கினைத்திருப்பது. அபாரித்தவாத்ம குணங்கொண்டவாறுதலுமாய் இவன்பக்கதுன்னது கொள்கையெய்யாய்த்து. மறம் - அருளின்மைவும், கோபமும், தறுகண்மையுமாய். அதாவது—இவன் அறிஞர்த்ததனும் ஸ்திதியாசின்னான்,

(௧) “தவதாஸ்யவாஸகஸங்கோம்” (௨) “தவதாஸ்யவதாஸகஜ்ஞா” ? தறுகண்—விரம்.

தனக்கு அர்த்தத்தைத் தானே குழித்துக்கொண்டா கின்றுன்' என்று எத்தக்கன் இயோ! வந்து தனக்கு ஹிதம்பொல்ல கிணத்தால் தன்பக்கவணு கொண்டுதபடி க்ருத்தனாகி குக் கும். ஒருலாதிகன் தன்பக்கங்கிட்டாமக்கு இயோன் இதிகிதே. தவணனுக்கு, மாரிசன் யாப்பவான் குப்பகர்ணன் ஸ்ரீமீரீஷனுழ்வான் இயர்சென்னாரும் ஹிதம் சென்னகிடத் தில் சொன்னஹிதம் கோலாமலாரே தன்னேடுநீசர்த்த குப்பகர்ணனும், மாரிசனும் முடி க்ருதியோனாக; அல்லாதா திக்கர்த்தானாகன். இதிகிதே தற்பகர்நிக்குநிதம் சொன் னால் படுமெலியாவடி.

“ உடுமெலித்து ” என்றது - இத்தக்கொல்லம் ப்வகுமார்ப்பதமாய் வத்தென்கி றன்று, ஒருகாவலையிடே பவத்தகிஷவிதாமடிபாக அழிவதொன்றென்று தென்றுகைக் காக. மிரணுந்தா ப்ரஹ்மாயன் சோழக்குடியிலிட்ட மதில்போலேயிதே இவன்குண்பன் னிக் கொன்றையான் மிரசபர்யந்தமாய் முடியும்படி. இவன் இத்தான்பெற்ற ப்யோஜனம் சொல்லுதேதாமறுமைக்கே வெறுமைமூண்டே. இவனிருத்தகைத்தில் செத்தக்கொல்லம் அந் றுடத்துக்கு தாரித்பத்தைக் கெடுபூரித்த கித்தின. சரிதானத்தோபாதி ஆத்தமகானா மாரிசுப்பத்தோ குன்னையும் மேலும்மென்று இருத்தானகில், சச்சான் அத்ததேய கிணத்தா கழிக்குமிதே. (௪) : பா துணா கெடுகிதே தவ்ருத ” என்றபடியே ஆத்யோஜ்ஜீவ கார்த்தமாக ஒருக்கால் கிணத்தானாலே, (௨) “ உடுமெலியோ ” என்று அதுதள்ளி பொன்னாபுரீமொண்டு முடிய நடந்துமிதே சச்சான். சரிசகிச்சென ஸமர்த்தாத்திதே அவ்வருகெயொரு குளிர்த்தகிழியில்லாதபடி பன்னிக்கொண்டாறுப்த்து. இப்பையிடே வெறுமைமாய்கில் ஆத்யோபாதிசுமாய் சரித்தனாமாரிசுபிரேயுப்பது. மதாமையிடே வெறு ஸமர்த்தத - சித்தமான் ஆத்தமாய்க்குப் பிறத்தகைகையாலே வத்ததாரித்பம் சித்தமிதே. இதுக்குழம்பு ஒன்றின்நிக்கே யொழித்ததும் மேலே ஒருகாவலே தேடிக்கொன்றானகக் குத் தானிவ்விதே என்குஞ்.

புறஞ்சுவரோட்டைமடமாய் புணும்போதநிபமடமிர். புறஞ்சுவசொன்றெது - தேறத் தை. புறஞார்த்ததோபயோகியாக சச்சான் தத்த சரித்தகைக்கொக்சே விஷயார்த்தாவணா மாக்குகையென “ புறஞ்சுவர் ” என்றெது. இத்தகைக்கொக்சே ஆத்தமாய்க்கு ஒருகாவலே தேடிதுருகில் அதுதானே உத்தேசப்பயாமிதே.

ஓட்டைமடமாய். “ அப்போது கிழித்தது, இப்போது கிழித்தது ” என்னும்படி ஆத்தமாயிருக்ககையாலே சொல்லுகுஞ். ஓட்டைமடமாய். ஒமெ பூட்டுக்கொண்டு ஸமர்தா டப்பன்னி கித்தவெய்நெடுபடியிருக்கை. “ மடம ” என்றெது - ஸன்னாரிகளரிப்பயத்தா லே. கித்தகிதம்சொல்லுகிறது இப்போதன்னேரு, காமத்திதே செப்புகிறமென்ன; பாரூப் போதநிபமடமிர். ஜீவிக்குக்கால் மின்னவனவென்று அழியாமாட்டகோன். கெடுகிகா ! மணமன்றே தோன்றிவ்வுயாகவத்து கித்தெது, க்ரஹத்திலே செப்புகிறமென்று ஆநிரேயக் கையோர், இருக்கும்கான் அப்பயாசப்பக்கொண்டு உத்தகளுக்கு என்னாமையப்பார்த்தகிதோன், இனி மானவேலிவந்தானே சத்தாக்கிகோன், கித்தன் என்ன கன்மைதெடவிருகிறிதோன், இனி முடித்துபோ கித்தகையாகாதே ! வெங்குஞ்.

(௪) “ தாதுணாயென்றிதே த்மர்த்தா ” (௨) “ அணம்ய்யாயி ”

வருங்கவரிவின்ற. தர்மமே பார்த்தியாகிற்றொண். (3) “சோகாசாஸ்தோவ ரொபுர;” (2) “சாசொவிந்ருவையாபுர;” (3) “சுபுரூபுரூவாசாதத;” என்றெபடியே வித்ததர்மயாசிருக்கிற இரூபு; பார்த்தியே. (4) “உவாபொபெபெடெ டு அபிவகவத ஆக உ ம சென” என்னக்கவந்தே. ஆகிவின்ற. உபாபார்த்தாகப்போ லெ லாம்பாசந்திக்கே வித்தமாய்க்கொண்டு சனமர், லிந்தமர். லாத்தபதர்மங்களுக்கு பல (பல) வேளையில்லந்தால் அவன்வகபார்த்திருக்கவேண்டும், அவன் லண்ணப்பற்றினாக்கு வே டுருன்ற அபிபகிக்கவேண்டாவே : இனி இவனுக்குவேர்வெலது இவ்வாணிலொதுக்கொ மென்னுமையாய்த்து, (5) “புரகாஸ்தூக-புரூதாபு” என்று-சாதினெதுதருகவேமென் றும் குறவனாக்கு அனாகுக்கொல்லக்கவந்தே. வின்ற. (6) “சுரபாபபிசாராசீ” என்றெபடியே அவன் அவனாபாசீசுதரூபு லிந்தெபடி. அரங்குக்கூடு, விஷயம் தாசென் றும் குறவயுமில்லெவர், “சம்மைக்கொன்னுமாரா” என்று கெக்கிறவாய்த்து. சூர் செய்மனே. இவந்தீயிலெனாந்தாசிலவதென்பு பவத்திலே அர்வயிக்கு மித்தனியே. இவனுக்கு ல்லபுபாபாப்தமன பலமாகக்கொன்றுவதறு அடிமையே; இத்தவையே இற க்துபோத்தது.

இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பாசாதர்மம் தவிராது. கம்பாசாதர்மயாதல்; ஈர்வா பாசாதர்மயாதல். அதில் கம்பாசாதர்மத்துக்கு இசைந்தான் - லாணையாவே; ஈர்வா பாசாதர்மத்துக்கெசைத்தான் - பாபத்தாலே. ஆட்செய்மனே. “உன்னுதே” என்றுப் போலே மிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

புறங்கவரிசொலுசெய்து. (1) “வாபெதவ லவவதி” என்றெபடியே ஆத்மல்வ ரூபம் அவத்தவயாசிக் கெக்க லத்தேரீயான உடம்பை ஒப்பித்துத் திரிவிநிசோசீதே. ஆத்மாவை அவன்கரிக்கையாவது- அடிமை செய்கையே. புத்தகங்களை அகலாய்ப் பெருக் காசியுதத்துக் கெக்கத் தெருவுபட்டா னுளும் தரும்புய்வலத்து அவன்கரிக்குமாப் போ மையாய்த்து உடம்பைப்பெணுகை. புண்கலவ. யாம்பல பசுண்ப்பண்ணித் திரியக்கவ பகலிளும் முத்தறக்கவதி, மினை “கத்தக்கயாம்பம்” என்று பொசுட்டுப்போம். கிடக் கிளீதே. வகுத்த விஷயம் லாந்திரிதயையிருக்க இவ்வனே அத்தாப்பெமிநிசோசீ! என்று வெறுக்கிறார். பாராத்தம் பொதுக்கமட்டாமையாலே சொன்றுகிறார், உ கோவைவாயா லின்படியே அவன் சாத்தும்படியான உடம்புமிப்பாடே! என்று வெறுக்கிறார். இவர்கள் செத்துக்கெக்கச் செய்தேயோ இவ்வாத்ததை சொல்லிற்றென்னிங்; அவ்வான்து, இவர்கள் உண்டு உலித்தத் திரியா மிர்க்க் ாப்பதே “கெக்கெமிநிசோ” என்றிறார். (2) “தெபசி ஷபியாபிசார” என்று திருவடி. சொல்லிந்து லாணைன் விம்நாஸலந்தறு மிருக்கச் செய்தேயே. தாபோதாதினன் பூசுக்களத்திலே பட்டுக்கெக்க அவர்களை பூரீ வேதங் யான பகலாண்லி “சான் சொல்லித்துச் செய்வதே பட்டுக் கெக்கெமிக்கோனே!” என்று, வெறுத்தாப்போலே வெறுக்கிற சொல்லுளம்.

(3) “லோகாசாம்பவம்போதர்மம்” (2) “சாமோவிக்காணவாசுத்தர்மம்” (3) “கர் க்ஷணத்தர்மம்லாதம்” (4) “உபாயோபேயத்தேததிஹதவததம்” 5 தருகுனொன்” (6) “பாசாராணர்வவர்க்ஷணீலம்” (7) “ஆயாயதிவாராமம்” (8) “அணர்கோவைய வதி” (9) “நேபயல்தி புரீலங்கா”

௪. ஏழாம்பாட்டு. புலி. “தொண்டிபுண் டமுதமுண்ணுத் தொழுமல்” என்றும், “புட்கல்வந்துடக்கில்லி” என்றும், கங்கையி னீர்திக்குதென், ஸம்ஸாரம்ஸபாவம் இவ்வினையிருத்தது, “தன்முறைய மாகிவாழ்பன்” என்று ஆசர்வரீயனாகச் சென்னவன் தூரந்தொகையாலே வந்தருக்குத் திட்டவரிது, இன்னமும் ஆசர்வரீயனுக்கு விளக்கடிக்கப் பலமுறையாபிரித்தது, அந்தத்தையையு மறுத்து ஆசர்வரீயனையும் காட்டித் தாருமெ ன்ன; இங்கேவந்தவரித்து விசேஷிடுவாங்கெனது தூதாதாப்பணிகளை ஆசர்வரீயன்கொ ளென்றது.

மூ.—புலியுற மாகிவின்ற புத்தொடு செண்ணமெல்லாம்

கலையுறக் கற்றமரிந்தர் கண்ணபடுதோ கேட்படுதோதான்

தலையுறப் புண்ணீடு சீசாவென் சத்தியம் கண்ணிடுவாய்

சிலையிலு வல்லுக்ககென்ற தேவனே தேவனுலான். ௪.

பு.—கலி—கம்பத்திநிறைபுரானங்கலி, அது சுற்ற—என்றது அப்பவரித்த, மார் லி—கூர்த்தாழ்வான் பேரவ்வார், புலி அறம்—சீசதர்மம், ஆகி—வைவிததர்மத்துக்கு கிருத்தமாய், வின்ற—பழையதாய்ப்போருகிற, புத்தொடு—பொருத்தமதந்தையும், சமணத் தொடு—சுட்பணமதந்தையும், எல்லாம்—மற்றமதங்கலையும், காண்படுதோ—கொஞ்சாவேதான் ஸர்வவார்க்கினோ; (அல்லது,) கேட்படுதோதான்—செவியாவேதான் கேட்பர்க்கினோ; அது சிந்த பர்த்தபணத்திலே,) தலி—என்தலியானது, அதுப்புண்டு—அதுக்கட்டிப் பதும், சாவென்—கான் சாமாட்டென்; சிலை—கலையாகிவெ, சத்தியம்—இந்தபர்த்தபண தான பர்த்தபத்தது, காண்கின்—காணுக்கொன்; சிலையிலு—வினியினாலே, இவ்வகை— கலகையு, செற்ற தேவனே—ஆயிக்கையால்வந்த தேவன்வை வுடையவனோ, தேவன் யுலாம்—ஆசர்வரீயனுலான்.

விபா. புலியுறமாகிவின்ற புத்தொடுசெண்ணமெல்லாம். சுறுசுறுமையான பெருத்தம் கூட ம ம் முதலானவை பெல்லாம். புலியுறம் - சீசதர்மம். அதுவிறுது - ஸ்ரீராக விஷயமான தார்த்தத்தையும் ஸ்ரீராகமுமேயுள்ளது, இதில் பாயாணம்- பர்த்தபணமும் அதுமாரமுமேளங் றும், பதார்த்தங்கள் அதுமேயங்கள் ஸ்ரீராகமுமேயுள்ளதென்பாரும், அதுமேயமாயும் தார்த்தங்களின்பி, தேவஸ்ரீராகமுமேயுள்ள தென்பாரும், அந்தஸ்ரீராகமுமில்லை, ஸர்வமருந் த் என்றாரும், ஸர்வத்தையும் சூன்ய மென்னலாமோ, இவ்வித கர்வகாரணனுபந்தாலே க்வமாயும், அகித்யமாயும், பிர்வமாயும், அபிர்வமாயும், வத்தியமாயும், அஸத்தியமாயும், இப் ட அசேகமென்பாரும்; ஆக இப்படி சொன்னுற சீசதர்மம். ஆகிவின்ற. கொண்டுருக்கின சிலை வைவிததர்மத்துக்கு கிருத்தமாய்ப் பழையதாய்ப் போருமென்கை. “எல்லாம்” ன்றது - கல்கல்பம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலானவை. இவைசீசதர்மமானபடி க்கவென்பென்னிங்- ஈர்வா விபுதிடுவெ ஒருவனை ஸ்மிருதித்தார்க்குச் சொல்லுகிற பாபங் றுக்கு அலதியில்லை, ஈர்வாணையும், ஈர்வாவிபுதியையும், அந்நூலாட விபாலே அழிக்கப் ிக்கொவர்க்கிறே; அகண்டபண்ணுட பரவர்த்தரிதே † அடங்க.

கலையுறக்கற்றமரிந்தர். ச்ருதிவந்திநிறைபுரானங்கலி விசேஷிற்றவர்க்காய் வேததாத் ம் காணப்பட்டவர்கன். அவர்க்கானகிருத் - கூர்த்தாழ்வான் பேரவ்வாரிதே. கண்ணபடுதோ படுதோதான். இவ்வித கொஞ்சாவே ஆராய்தல், செவியாவே கேட்டுதல் செய்வர்க்கினோ.

[illegible]

வினா. அவர்கள் இருபாதேவான்கள்க்காக இரக்கினர். நீர் இனி பரதப்பயம்பண்ண வேண்டா, பண்ணின பரதினியுளையே அறையுமீ, ஆசாபயிப்பன் இன்னுனென்று சொல்லுகாதோவென்ன; சிறியிருபுலங்கைசென்று தேவனே தேவனுளான். வரக்கொடுத்த தேவசக்தைத் தாம் குடியையே சர்வவந்திதிரும்புங்குந்தவதித்து, சுகமில் வில்லாகே லங்கையை அழிப்பிசெய்தவனே ஆசாபயிப்பன்.

தேவதைகள் நங்குளவழியாதே சாவனாளுக்கு வரவொடுத்து, பின்னை நங்கள் குடிசுருப்பிழக்கும்படி அவனுலே கொஞ்சுருப்பி போக்கற்றவனாகிலே திருவடிக்கனிலைவந்து விழுகங்கள், அதுக்குப் போக்கடிசெய்கை எச்சாண்க்கேபாயிற்றே. பரந்தமாதிகள் வரபாதி தாலே பூண்டபுனை வண்டையை வங்கல்பந்தாணத்தியே வைப்பி விரவாலே அழியச் செய்த வனே உங்கள் விசேஷமையும்போக்கி எழிக்குமென்கை. தேவனே. சாவனாவதமமக்காத திங் கையும் கின்றுமாயிந்தபோனாத விசுழியாவ்வந்த புகளையுடையவனே ஆச்சுபனிய னுவான்.

3. எட்டாம்பாட்டு, வெறுப்பாடு, இப்படிப்பட்ட மரபாடகங்களிலே நின்ற தசாதத் துள்ளி ஆதரவாயினென்று சொன்னவிடத்தில், அங்குத்தை குறுதிப்படுத்த புத்திப ன்னவி ஆதரவாயிடுதல், ஸம்பந்திகள் மிகத் தாழ்வுருந்தபடியைக்கண்டு, இதுக்கடி பற்றுவதற்கு ரகிகளாகையிடுதல்; ஆனமின்பு இவர்கள் வத்படுவென்று பெரிய பெருமாவிற்குமித்து அரு ளிச்செய்திருந்தார்.

“ இய்யுவீத்தி ” என்றது - ஸாங்க்யஸாஸ்திரி என்று போலான ஸாங்க்ய சாஸ்திரம். † ஆறாவதுக்குள் கொண்டு வர்த்தையாவது-இத்தவியோது விளம்பரித்த தென் பனியை; ஆறாவது இய்யுவீத்தாதத்ததை அருளிச்செய்ய; “ கலிபதச்சந்தமாநதர் கான் பதோ தேப்பனோ ” என்றருவிச்செய்த புலவல்லாரம் பன்னாவித்தருளி ஸ்ரீராமதாசரியுமே வித்தருளினாராம். (க) “ தர்மம்மா ஸத்தயஸாந்தச்ச ”

மூ.—வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில் சாக்கியர்கள் நின்றால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில் போவதே வேறுதலிக்
கூறிப்பெண்க் கண்டபடியாகில் கூடுமெல்லையைய யாங்கே
அவப்பதே கருவங்கண்டா யாங்கமா கருளுவனே. அ.

பு-கா.—அங்கமாகருளானே—, வெறுப்பொடு—பகவத்கிரியைத்தடைக்கேட்கப்பெ
ருதே வெறுத்துப்போகிற, சமணர்—சுதமணர்களும், முண்டர்—சைவர்களும், விதி இன்
பகவத்கிரியைப்பண்ணி அதுபயிக்கவாய்மையிலாத, சாக்கியர்கள்—பொருத்தரும், நிள்
பாய்—வால்வாய்ப்பாண உள் விஷயத்திலே, பொறுப்பு அரியனகள்—பொருக்கவரியப
வாரியுப்பன சிலவற்றை, பேசில்—சொல்லுமளர்களாகில், (வாக்கிகள்,) அதுமே—அவல்
நின்றதே, கோய் ஆதி—கோயாதி, போவது—முடிந்தபோவான்; (அல்லவன்றிக்
கே, எதிரிகள் நகிக்கும்படி.) எனக்கு—சூரிய்பு அண்டபடியாகில்—இவ்ருவாய்த்து, கூடு
மேல்—என்னையில் நகிக்கும்படி. எனக்கு சக்தியுமுண்டானால், ஆங்கே—பகவத்கிரியைப்பண்ணி
வையிடத்தன்னிலே, தலையைய அதுப்பதே—அவன் தலையையயுத்துத்தன்னுமாகியே, கருமம்
கண்டாய்—கத்தையய்க்கிடையென்றிரு.

வ்யா. வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர். அத்தகைய விபத்தாகவன்றிக்கே நிதி
பத்தமாக பகவதுதக்கவுக்கேட்கவாதே சிவிலென்றிருப்பர்கள். வேதப்பாதிபத்யதயாவ
ரும் பகவதுதக்கவுமும், தத்தவயாததகத்தக்கமான துயோதிஷ்டோமயாதி ஹிம்மலயம்,
அ(ச)மணர்க்கும் சைவர்க்கும் அவத்யம். நிருகாளிலெழுந்தருளாதின்றால் கான்முகொள்வா
ரும், “கொம்புதிந்து” என்று முட்டிக்கொள்வாருமாயிதே முண்டரிருப்பது. முண்டர்
என்றிதது—சைவகா, “முண்டர்நிறன்” என்றெயுபடியே அவதுண்டப வதுவையிதே இவர்க
ளும் தரித்திருப்பது. சமணகாதி முண்டன்வையுமாம். விதியில் சாக்கியர்கள். பகவதுத்
கவுத்தையநித்த தத்தவயாததத்தையப்பண்ணி அதுபயிக்கக்கிடான பாய்மையிலாத
பொருத்தர்.

நின்றால் பொறுப்பரியனகள்பேசில். வால்வாய்ப்பாணம் குணநிலை உள்பக்காரி
லே பொருக்கவரியவாரியுப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுமளர்களாகில். சல்லவாய்ப்பாவத்
தையும் தத்தியுதி வத்பாவத்தையும் இவ்விசெய்வாரும், ஒருகேஷ்டத்துணை பாதேவதை
யென்பாருமாலும், வைதிகர்க்குப் பொறுக்கப்போகாதிதே. அவர்கள் சொல்லும் பாகசம்
தம் வாய்விசெய்வாட்டாமையாலே “பொறுப்பரியனகள்” என்றிரு. “தான் திக்கு
நின்ற” என்றும், “அன்றிவ்ருகைசெய் கெடவால்” என்றாயிதே இவர்கள் வார்த்தை
யிருப்பது. “பேசில்” என்றது—செவிகேட்கச்சொல்லுமளகளே வென்றபடி. மதாபதி,
பூதீபாதலதாழ்வான் பக்காலேசென்று “எனக்கு எதுபயி குறைத்தவாராதின்றது
இதக்கு அடிபென்” என்று கேட்க; “அவர்களுக்காக தேவர்களைக் கொடுக்கிறாய், அவர்
கள் காரியத்திலேசென்று ஆச்சரிக்க அவர்கள் விஷயத்தையாக அறிவிவயிற்றிலே புருந்த
ருளினால், உன் வீசுவாய் முடிந்ததுகான்” என்ன; அவன் பகவத்கிரியைப்பண்ணி,
செவியுதத்துக்கொண்டு “கெடுவாய்! என்முன்னே பகவத்கிரியைப்பண்ணினாய்;
என்றதையைய யுத்தவாயாகில் எனக்கு உபகரித்தவாயித்த, நீயிப்படி சொன்னதுக்காக எ
துப்பாஷ்டலாய்” என்று சபித்தான். “கிசுத்தனவன் எதுபத்த ஒன்றாக நினை

ந்து இப்படி சரீர்ப்பாடுகள் ” என்று கஞ்சியர் பட்டரைக்கேட்டு; “நாளைதன்முக்கையாவி
றது அதுதின்றி அபிமதப்பததை விவக்குகையன்றே ” என்றருவிச்செய்தார். சாதுருமா
ரின் தண்டிக்கையாது - சாந்தையும் வெற்றிவிடையையும் விவக்குகையிதே. போவதிதே சேவ
தாரி, திருநாறுபுரணாயனாப்போலே வைத்தவர்களுவிருந்தானுநின் அவன் தீர்த்தையேயோயாக
முடிந்துபோவது. அதனா - கேட்டார் பொதுக்க மாட்டாதபடி அசத்தானிருந்தானுநின்
அவர்கள் முகத்திலே சிறியாதே போவதென்றுமாம். (க) ௪ மூன்றாயபுதியுடையுடைய
அந்நாவுபுயகருவெது. கண்ண புத்தருடையகருவென்றுமூதலும் உரையுதா துதி. 1”

குறிப்பெண்க்கண்டபுகளில், அவ்வன்னத்திகளதிருக்கிருப்பது. இவக்குவாய்க்கருவியில்,
ருவித்தம்-வினைத்தனம்சுருத்திலது கிட்டலும், கருமேல். தான் அவன்செயிலே அசப்பாத
படி பெறுகியவரானிததுத் தப்பவல்ல சத்தியோகமுண்டாவின. தலைமையாய்க்கே அடிப்பதே
கருமம். பகவத்கிருத்தபண்ணின இடந்தன்னிலே தலைமையதுக்கையிதேருத்தவாய், கருமம்
என்றது அவன்சரீர்ப் பெண்ணாயுமாய், லவகரீயமெண்ணாயுமாய், பின்னை அவன் தீர்த்தபண்
னத்தேனாதொழியுமாய், பகவத் தீர்த்தபண்ணி அவன் தனக்கரீத்தந்ததை வினைத்துக்கொள்
னாதொழியுமாய். ௧ அக்கிரேஷாயி ருமிக்கையிற் யஜுமாயுக்கும் பசுவுக்கும் லவக்க கரீ
தியுண்டாகக் கொல்லாதின்றிதே. கண்டாய். பூரித்தவர்களுவந்தில் ரிஷிகளுக்கு விதோ
தியான சாஸனாதிக்கை அபிப்பச்செய்த தேவர்க்கிதே இது சொன்னாலெதுவது. அங்குமா
நகருமானே, கோயிலில் வந்து கண்வளர்த்தருளுநது அவதாரத்தில் பித்தாடாருருடைய
விதோதிக்கைப் போக்குகக்கடவவன்றே வென்றிருர். அந்தமென்பதாராய் பரபகார்த
ரான இவ்வாழ்வார் “வதமாய்” என்றுவிதிப்பா வென்னென்னிது (உ) ௨ உவமிவாய்ச்
சுருதா 1” என்றதன்றே, அக்கிரேஷாயி ருமிக்கையிப்போலே விருப்பதொன்றிதே இது,
பகவத்கிருத்த பண்ணுவார்க்கும், பகவதநாநாணகா விருப்பார்க்கும், பரப்பாரதக ண்பர்
தமெயுன்றது. “என்னது மானிடத்ததை பெண்ணது போதெல்லாம் இனிபவாதே ”
என்னக்கூலிதே. அ.

அ. ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. மற்றமோர். அவர்கள், “செட்டகர்க்குறுக்கஞ் இதர தர்சனரு
டியால் ஆராயியாதிருத்தோமென்னும், தசாதாந்நுநிவிதே ஆசாயிக்கச் சொல்லிந்து; அவ
ருருள் - வசதும் தகடபுமாய் எங்களுக்குக் கிட்டவென்னுதா விருப்பா ஒருருத்தன்,
கெட்டதும் வலித்தாதிக்கர் அருகேவிருந்து அபிவாய்ச்சோ பேசப்பரிசா என்னுதிப்பர்கள்,
ஆகையானே பாவவந்தையோடு சாயவதாரத்தோடு வானிவிக்கை, எங்கையோக்கதை பாரா
நாருருத்தன் ஆராயாந்நுநிவிதே, அவனைக்காட்டித் தாரீர் என்ன; ஆகையோக்கய
தையோக்கதைபாராதே தானேயெல்லிழுந்து விஷயிகரிக்கும் க்ஷணிகை ஆசாயியுக்கோ
மென்றிருர்.

ஆ.--மற்றமோர் நெய்யமுண்டே மதியிலா மானிடங்களை!
தற்றமோ தன்னிங்கு நோக்குவனென் னுணரமுட்டார்
தற்றமே வெண்ணிலி ரவனைவல்லெல் தெய்வமிக்கை
தற்றினை மெய்த்தவெத்தை அருவினை பணிபிவிதே. க.

(க) “ருதிராய்ப்பாரிவாதே தீர்த்தவாயி பாவத்ததே. கன்னெனத்தத்தோதும்பென
தும்பாய்வா தீதொத்ததே ” (உ) “நதிரிம்மபாத் + பூதாதி ”
(௨௮)

ப-ரை.— மதி இலா—வேதாந்தஜ்ஞாபியில்லாத, மானிடங்கள்—மதுஷ்யக்ஷீனா, மந்தம்—சான்றொன்றுமற்றவனியொழிய, ஒர் தெய்வம்—வேதேபொரு பாதேவதை, உண்டே—உண்டே; உத்தரபோது அன்றி—உங்களுக்கு ஆசையனியான தேவதைகள் எவனாரு நிகர் வைகலிக்கப்பட்டு செருக்குண்டாய்போதல்வது, ஒருவன் என்று—ஊர்வாதினர் ஒருவ னானவென்று, உணாமட்டி—நீங்கள் அறியப்போவதில்லை; ஆற்றம்—உன்னுடைய பொருளை, ஒன்று—சுதேசமும், அறிவிர்—அறியமாட்டீர்கள்; அவனை அங்காள்—அவனை யொழிய, தெய்வம்—ஆசையனியதேவதை, இல்லை—வேதே இல்லை; (ஆதலால்,) நீ— நீங்கள், கண்டு இளம் மேய்த்த—உத்தத்திரினை மேய்த்தவனும், எந்தை—மக்களுக்கு ஸ்வாமியான கர்ஷணனுடைய, இணை—ஒன்றுக்கொன்றுப்போன, கழம்—நிறுகடிவளை, பளியின்— ஆரம்பியுங்கொள்.

ஓயா. மற்றமொர் தெய்வமுண்டே. நான் சொன்னது இவனியொழிய வேதேபொரு ஆசையனிய தெய்வமுண்டே? "சுசுவரோதம்" என்றிருப்பாருண்டானாலும், ஆசையனியனுமாய் பரப்பதனுமாயிருப்பார் வேறொருவனில்லை. (அ) "பெப்யு.ந்யு.தேவதா ஸதூர்" என்று அப்பாசயிதே இவன் சொன்னும்போதும் சொன்னவது. ஒர்நெய்வம். கட்டைக் குடியனுப் சிறிதுபோதாக்குப் போலியாய் நின்று கிண்டலிவெடுத்தால் கழிக்கலாக தொ ண்டுமில்லை. உண்டே. இவனேயே ஸ்வாசாராயிருப்பா ருண்டேவென்று கேட்கிறார்கள், மிம் - சேஷபாத்ததயாதல்; "ஏழாசுரயியாவஞ்செய்து அருளாளனிடப்பன் ஆர்" என்றால், "அவன்" என்று எதிரிகளுக்கு உத்தரமாய்ப்படி. ஸாப்பதித்தமான 'அத்தமென்றோர தல்; ஸம்பாதிப்பாயான அத்தந்தை ஒருவரது மிகையாதொழிய வொண்ணாதிதே. மதிவிஸமானிடங்கள். (ஆ) "பிரிவி 10.3.பிரிவகாஸ்யாஸ்யுதிபிரிவாஸ்யு தேவதா ஸ்வபபபு" என்றுபடியே ஆராயாதேவதென்றாயிடம் ச்ருதிவித்தவன்றேவென்ன; வேதாந்த ஜ்ஞாபியில்லாதர் பாக்கயதிகிரிதே. (இ) "அசு-மெபு-தாநொ வ சூவாவ ன மதுஷி தேவெவ" (ச) 'உணவ்வவபபபுதேவதா மொதூர" (இ) 'பெயனுவி வித்யுத தேவத" என்றெற்குறி ஸம்பதிவில-ஜ்ஞாபியில்லாதாரிதே. அறிவுக்கு பொ க்யதைவுள்ள ஆம்மத்திலே ஜெத்த அறிவின்மிக்மெருக்கெ பாக்கயதிகர்சான்! "ஆன் கிண்டியெழன்றட்த்தார்க்கானாளுவ்வதார்க்கவிவ்வாவ்வென்றெய்வனத்தேவதைத்தேவன" என்றும், "செங்கண்மால் காமம்மந்தானா மாவிடமானவையோ" என்றும், (அ) 'வாவ னெவவவவவி" என்றும்சொல்லக்கூடியதிதே. (அ) 'தன்ஜே.நகீஜே.நகீமெ.தா க்யுபு-ஆபு" என்றும், "ஒண்டாமனாயார் கேள்வெறொருவனியே கோக்குமுண்டாய்" என்றும்-வருத்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாபிமே ஜ்ஞாபாவது; அவ்வதான-அஜ்ஞாபாவமாம். (அ) ["விபு-க்யுர யிதுமே தபு-அபு"] செருப்புக்குத்தக்கற்ற ஜ்ஞாபந்தோ பாதிபிதே இதாஜ்ஞாபகங்கள். வக்களுக்கு அறிவிலியானில் அறிந்த நீ அருவிச்செய்ய மாட்டமேவென்ன; உற்றபோத

(அ) "பெய்யப்பதேவதாபத்தா" (ஆ) "தீயினிசாதநிவந்நவாந்யவக்ஷிப்திம் சுச்ச தேவாநஸாஸாய்ய" (இ) "சுத்தேஜாநாஸேயத்தாவ்யபதம் சுச்சத்திதேவாவ" (ச) "அநம்மதிஸ்தவஜ்ஞாபாய்போக்தா" (இ) "பெயனுதிபித்தூதிதேவாத" (ஆ) "அந தீவெவவவவி" (அ) "தத்த்ஜ்ஞாபஜ்ஞாபமேதாந்யதூக்தம்" (அ) "வித்யாந்யாநிப் பாவபுணம்"

என்றி சிங்கனொருவனென்றுணராமாட்டர். என்சொன்னாலும் பரணம்வந்து மிட்டுனபோத ஆசாயனியான தேவதைகளும் சிங்களும் ஒருபுருவாசகம் தேடித்திரியுமன்றல்லது ஸர்வாத் கெடுருவ னானென்று உங்கள்செஞ்சில் படனட்டாது.

உங்களுக்கு ஆசாயனியான தேவதைகள், சாவனாதிசன் கையிலே கொடுத்துண்டு உய்யிமென்றிறே சங்கடெனாறுவதுண்டென்று உங்கள் செஞ்சிறையெனென்றுமாம். ஒருவனென்றுணராமாட்டர். தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற சிங்கள ஆபத்தகைகளை பொழிந்த போது அவர்களைப்பாதி இவனும் ஒருவனென்று புத்திபண்ண மாட்டேனாம். அபுராவர் த்தி வகுணமொகந்ததைத் தருமியன்பக்கல் கூடாத்தரப்பாரான தேவதைகள்பக்கல் பண்ணின ஆதாயமின்றிக்கெயிருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகன்மறிகெடு.

அற்றமெனென்றறியீர். அற்றம் - மறைபொருள். அறிபாமைக்கடி அறிதாக்கல் திரு மேல்பட நாத்தப்பவர்த்தியறியென்கோன். (அ) “அவலாஸாயாதுகே-தூரீ” (உ) “வே வெறுகாடுவெ-புறவெனென்கே” (க) “நாஸாயணவாசுமேரீ” என்னக்கடவ் திறே. அவனையல்லவ தெய்வமறியீய. அவனைப்பொழிந்த தேவதைகளையுடைய ஸத்பாவத்தை யிலவெனென்கேயுள்ளர், ஸத்பாவத்துக்கு பரணமாய்க்கொண்டு அத்தேவதைகளையுமார், ஆசாயனிய சிங்களென்கிறார். “அவனை” என்றுகொண்டு மேல்சொல்லுகிற கர்ஷணனை நினைக்கிறார்.

“அவனை” என்று சிசுருவிச்செய்கிறவனை இன்னுனென்று கிசேஷியிர். ஸத்கார சாயிக்கென்ன; கற்றினம் மேய்த்தகென்கை கழலிணையனியினே என்மொர். “கர்ஷணன்” என்னுதே “கற்றினம்மேய்த்த” என்றது - தேவதாந்தரங்களைப்போலே துராராதன்ன திக்கே ஸர்வலாஸாயணென்கைக்காக. பகமேய்க்கை, உ அயர்வதுமமர்க ளறிபதியா யிருந்தத்தொடொக்கும்; கன்று மேய்க்கையிலே யாய்த்தத் திருவுள்ள முகத்திருப்பது, ஸவ சகஷணத்தில் குறைய சிவனார் பக்கலிவையிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது. “திவத்தி லும் பகலினை மேய்ப்புலத்தி” என்றிறபடியே - பகமேய்க்கையில் உகப்பு; கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதகந்திருக்கும். (கற்று-கன்று) என்னை நானகப்பட்டதறையிலே சிங்கனாய்ப்படப் பாரும்மேன், கழலிணை பணியினே. அச்செயலுக்குத் தோன்று (அ) “ம-மெனாருகாதுகே-வாம-தூரீ” என்மிறபடியே நான் அவன் திருவடிக்களிலே கிழந் தேன், சிங்களெய்ப்படியே ஆசாயியுக்கோன்.

தான் மெய்யுறப் பின்ற மிலையிலே தன்னை ஆசாயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆசாயியுக்கோன். “யாபதி இத்தரேனிடே ஏனன்கத்தி விருத்தவளையிலே, ஸம்ஸுமியிலே புண்பத்தத்துக்களையப் போருவாராளேவென்ன; அனத்யம் சொல்லவாகாதென்னும் நினைவாலே நான்வந்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவாரெனென்ன; ஏனலாதத்திருந்தது பொருளையாலே ஆதாயச்சம்மை பண்ணினவென்று, (இ) “பூவா” என்று தலைகீழ்ப் படத் தன்னிடுவென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப பற்றமனாத்தந்தாக பாவத்தையான

(அ) “வசனம்வாச்யமுத்தமம்” (உ) “வேதைச்சுசர்வை சனாமேவவெத்யம்”
(க) “நாஸாயணவாசுமேரீ” (ச) “ருனைத்தரவ்யமுபாததீ” (இ) “தவம்ஸ”
(ஃ)

மறையாதத்தில் இது என்ன வேதாந்தம் சொன்னிருந்தென்று குறப்பட்டிருக்கும்
என; அப்போது ஆசனப்பின்பென்று மிவ்வந்தது சொன்னிருந்தது என்றாகியதென்தான்.

அ. பத்தாம்பாட்டு. நாட்டினன். "தன்முயல் மாவையாப்" என்ற தோயி
பாசனம் தீர்வாயதாதை யுருகிச்செய்தீர், அந்தாம் அதுவும் வாய்ப்பான கந்தனா
வதாதை யுருகிச்செய்தீர், சாயவதாதைதோடு கந்தனாவதாதைதோடு வாய்ப்பென் இரண்டி
க்கும் பிற்பாடான எங்குக்கென்ன; தோவாதைதாம் வந்தருந்ததீர் கோயிலிலே
வந்த பெரிப்பெருமானாய்க் கண்ணாய்க் கருவிருந், அங்கே ஆசனப்பின்பென்று, அவரை
யொழிபு மோதாத்தமாத வேறுதேவதைகளை ஆசனப்பின்பென்று — அபூர்வசலிலே
விசுவரூபம் வேண்டியிருப்பாரோபாதிருக்கே சொன்னிருந்.

மு.—நாட்டினன் தெய்வமென்தம் கல்வதே ரதந்தன்குலே
காட்டினன் திருவரங்க முப்பவர்க் துப்பவண்ணம்
கேட்டிரே கல்பிண்கள் கெடுவானென்று கிற்க
சேட்டைநன் மடிபகத்துச் செவ்வம்பாத்த் திருக்கின்றோ. ௭.

ப.—அ. — (ரதந்தமயிப்பாசனத்தொகு,) என்றும்—என்னாவிடக்களிடம், தெய்வம்
யிப்பிடாசரி முதலான தாமஸதேவதைகளை, நாட்டினன்—விவரித்துத்தினன்; உப்பவர்க்கு—
உயிர்வாய்ப்பென்று யுள்ளவர்களுக்கு, கல்வத—கிண்களையாய், இ.—அதவிதிமையான்,
அருந்தன்னிலே—கந்தபயினிலே, நிரு அந்தம் காட்டினன்—கோயில்க்காட்டி யுருகினன்;
கல்பிண்கள்—பகவதம்பிறித்த விஷயவாதத்தோடு பூர்வாசனப்பின்பென்று, கேட்டிரே—
கிற்கன் இவ்வந்தந்ததம் கேட்டிரேகோடுகெடுவானென்று கிற்க—பெரிப்பெருமையாய்
வந்த கமாத வுடையவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைநன் மடிபகத்து—பூர்த்திவிட்டத்திலே,
செவ்வம் பாத்த இருக்கின்றதே—தன்மாவாக்கிக்குக்கின்றே சொன்னிருந்.

ய்யா. நாட்டினன். வதாம்பாசனத்த் தன்னெப்பற்றுமையுடையவரத்திகே யிருக்
கும் ரதந்தமயிப்பாசனத்தும் தேவதைகளை நாட்டினன். அதும்கு. தன்னாசனப்போலே வ
தத்தாரப் பூமிபடியே திரியப்புகவாதே, வ்வவ்வருதுகவமாத தேவதைகளை ஆசன
த்த,யின்னை சேதாரிதே கவ்வையதிக் கவ்வையப்பற்றுகின்றென்றும் விவரவாய்ப்த
து தேவதைகளை நாட்டித்து. நாட்டினன். உபகந்ததப்பெருத கொடிபோலையாய்த்த
சர்வாதுடைய ஆக்கமாவத்தையொழியில் தேவதைகளுடைய எந்தாதிருப்பத. அ
ளிக்காக்காட்டினப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. "திருத்தினன் தெய்வம்களாக" என்னக்
கவவிதே. தெய்வமென்தம். "யிவன்" என்றும், "எழுநுத்தி" என்றும் தெய்வம்களாக
ஆசனாடாளவாய்ப்பையாகக் கந்தித்தான். (௧) "விஷ்ணுசூகாமவத" என்றும்,
"இதையாவாவாய் விதிவழியுடையின்றனவே" என்றும் சொல்லக்கவவிதே. முதந்தன்
னிலே இவ்வந்த முழுக்கூறியின்றைய வந்தித்தித்தி வேதசூகாமவையு கொடு
த்துவிட்டால், குறுதுகவமாத தேவதைகளை ஆசனத்தித்து, அவற்றிதுடைய வ்வாய்வகளை
யும் தவ்வானையயும் அறிந்து கவ்விகளிலேவருகின்ற வன்னுய்த்து தேவதைகளை வந்தி
தத்தித்து, அதுபோய்க் கொடுக்கெழு முடப்படுத்த அவர்கவ்வகளிலே ஆதாதததப்பவன்

வெண்டுகிற - கொணைய (கோண) க்குருவினீறே, அப்படியேயின்கள் மறிப்பை மறக்கவினீறே. சஜுத்தமூர்க்களா ஆச்சரித்து சித்பலத்தவந்தப் பெறுப்பெற்றை எவ்வனே பெறும் படி. பகவத்ப்ரவணாசனவர்கள் தேவதாந்தாக்கலைத் தீர்ந்திவித்திறே யிருப்பது. “ருதானும் தேவியும் போகாதிரு, பகவத்ப்ரவணானுயிருப்பாடுருளுண் அவர்களை அநாதரித்துத் தன்வந்தாத்ததைக் குத்தினான்” என்றிருந்தை நினைப்பது. ௧0.

௧. பதினாற்பாட்டு. ஒருவிவரம். இப்படி வெள்ளப்பகாஷ்டைய உபதேசியா சிந்தைசெய்தையும் அயிர்த்தா யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆதரணியானாகச் சொன்ன சக்தாவத்தி நிருவகன், சிற்பாடர்க்கு முதலுணக்கலகவந்து கண்வளர்ந்தருளா சிந்தை பாக்பதறாப்போலே நிருவாமந்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே காலத்தை வயர்த்திமே போக்குவிதிகோளே என்று இன்னொருருரு.

ம.—ஒருவிவரம் வெள்குழங்கி ரண்டத்துவகங்குலம்
செருவிலே யாக்கங்கோணைச் செற்றாக் செவகனார்
மருவிய பெரியகோயில் மதிட்டிசு லங்கமென்று
செருவிலே திருவிவரத்தி் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. கக.

ப.—கா.— ஒரு விவரம்—கைக்கெட்டிற் குருவிவ்வளவே, ஒங்கு—கொந்தளிக்கிற, முத்தி—ஆத்திரம் ஊற்றுவிர்வதெனும் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்ட சீனாயுடையவழந்ததை அடைத்து—மனைகளைக்கொண்டுஅனைத்து, உலகக்கன்—பாதாளம்முதலிய வேகங்கலிதான் னார், உய்ய—வாழும்படி, செருவிலே—கோணாயுத்தத்திலே, அக்கர் கோண—காணுப சாதுனான சாலனான, செற்ற—ஆவித்தருவினவனும், கம் செவகனார்—ஆச்சரிதான கம்முடைய அருஜிக்ருத்தித் தோற்றமவனான அழகிய மணவானன், மருவிய—நிருவகன்மென்று சொல்லாத வர்களைப், குரு—சுப்பத்தினங்கட, நிரு நிராதர்—பகவத்கடாக் கியிலாதவர்களே, காலத்தை—வயிவெச்சவனை ஆச்சரித்துத் தொல்செய்து வாழுகைக்கும் கண்டகாலத்தை, கழிக்கின்றீரே—வயர்த்தமாகப் போக்குவிதிகோளேயென்று வெறுக்கிறார்.

உயி. ஒருவிவரம். கைக்கெட்டிற் குருவிவ்வளவேயவந்ததுக் கடைவடைத்தது. அதுக்கடியென்னென்றிலி; ஸமுத்தத்தை அச்சித்தது வநிலேயுட்க் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங்காட்டித்திலி, இது குணத்துக்கு முகங்காட்டிமாதாபிருத்ததிலி, (௧) “கா.உ.கா.ப.பெ.வ.வி.உ.ரு” என்றபடியே — கொண்டுன தன்னையென்று கையிலே விட்டு வாய்க், அயிலின்று எதிரிக் பக்கம் தன்னையிவ்வளவினும் பண்ணுத “ஆபிவிஷாபம மான அம்புகளை விட்டார். ஒங்குமுத்தி. கடைவினாடைய ஸ்ரவாகிகமாள வேகத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கையும் கிள்ளுவாய்கின்ற விசயமுறப்பவகாண்டு, சிறுமன் சொல்லி மேல்மன்னையிற்று கொந்தவித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆத்திரத்திவ்வளவு தன்மே, அம்புக்கிவ்வளவுமதிதே. உயர்த்தவய்க்கையில் ககைக்கெட்டு விடப்பாதுகன் காலிலே கிழமாப்போலே நிருவகர்களையும்வந்து வெள்ளக்கோத்ததாய்த்து. (௨) “கா.உ.ரு.வ.உ.க.ப.பெ.வ.வி.உ.ரு” என்றபடியே “கா.உ.ரு.வ.உ.க.ப.பெ.வ.வி.உ.ரு” என்னக்கவதிதே.

(௧) “கா.ப.ப.பெ.வ.வி.உ.ரு” (௨) “கா.ப.ப.பெ.வ.வி.உ.ரு” என்னக்கவதிதே

சுவாஸவதம் பண்ணி வினைபற்ற பின்பும் அவதாத்தில் சிந்தாபாக்கு முதலாகக்காலாப் பத்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்த்தருளுறது. போர்த்தமாகச் சொல்லிற்று பூஜ்யவாஸபென்று, சேவகத்தி னுதைப்பைச் சொல்லிற்று. மருதிய திருவுள்ளம் பொருத்தி சித்தவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். பரம்பூறு விபவக்களிக்காட்டிச் கோயிலில் பொருத்தம் சொல்லுகிறது. பெரியகாவில். கோயின்பாப்பை சினைத்தென்று, ராஜா இன்னவிடத்திலே யிருந்து சினைப்பிட்டானென்றும் பின்னை அவ்வந்தனாலும் மாற்ற சினைப்பிடவொன்றாக தேசகணையத்தைய் பற்றச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது — எம்மாரிதக்கார்பம் விடறுக்கைகிற. (ச) “*இமொபாவஸபுதாஸபாஸ*” (உ) “*விஷ்ணுநாயக மஹயென*” மதிந்திருவரங்கம். கண்வளர்த்தருளுறவருடைய வெண்குமர்பத்தகக்கணி அஞ்சலெண்டாதபடி மதிதோயுடைத்தாபிடுக்கை. இவ்வந்துவின் சீமைவாயிந்திருக்கும் திருமங்கை யாழ்வார்போல்வாரிட்டபதினே. என்னு. உடம்பு நோலவேண்டா, ஒருத்திராசாமே அமைபும். அவருடைய குணசேஷத்தக்கனைப் பற்றின திருநாயகவேண்டா; தேசம்பரியான திருநாமமேயாமையும்.

கருவிலை திருநிலாநீர். ஈராகதாமயிருக்க நீங்கள் அராதரிக்கிறது - கப்பத்திறும் பகவத்கடாக்ஷயில்லாணமபிநே. (ஈ. ௪௩௮.௪. ௨௦௨) விவாநாடிபெருமையுடையவருடையது. என்னைப்படியே கப்பபாலா ஸ்ரீயத்தின் தயாரித்ததைக்கண்டு குளிர் கோருவதொருகோருகின்றே, அது இவனுக்கு பகவத்பாலாணமபிநே ஸ்ரீயத்தாகடி, அதுவும் பெருதவர்களைகாதே! நீங்கள்என்றிருர். "கருவாங்கத்துக்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுக்கிடந்து கைதொழுதேன்" என்றும் சொல்லக்கூடியதே. காலத்தாகக் கழிக்கின்றே. (௪) "விவித்ரபெருமையுடைய திருநிலாநீர்" என்று பகவத்பாலாணமபிநேயுட்குக் கண்டகாலத்தை ஸ்ரீயத்தமே போக்குகிறீர்களே. காலத்தபரிணாமமில்லாத தேசத்திலின்று மிக்கெவந்துகிடக்க, நீங்கள் காலத்தை ஸ்ரீயத்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸ-ஸூரிக்க நித்யாதுபவம்பண்ணாநித்ய அத்தையிட்டு உக்களவலாம் பார்த்துக்கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை ஸ்ரீயத்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸ-ஸூரிக்கதுபவம் உக்களவலாம்மென்று அது ஸ்ரீயத்தக்கக்காக இங்கே பிராயச்சித்தக்கக்குவந்துகிடக்க, நீங்கள் அப்பபாலாநீர் திருநிலாநீர்களை! யென்றிருர்.

அ. பன்னிரண்டாம் பார்ட்டி. எம்.ஜி.எம். வாயிலே நிருநாமத்தையெல்லாம் சொன்னீர், எங்கும் பாபத்தாலே பறையாடும் பாய்மான சமயமாகிவிட்டோம், நிருநாமம் சொல்ல சத்தையெதிரேயென்ன; ஆகவே சர்வணமாதத்தாலே நிருநாமமுத்தையெல்லாம் முத்தையே பாதியாக முத்தையேயெல்லாம், இப்படிப்பட்ட பாபவந்தையெல்லாம் வேயிலென்று உத்தியில்களையெருக அழிகபெய்களையே! என்று இவர்களைத் தத்தையப் பொறுக்கமாட்டி மெயிலென்னீர்.

(க) “தேசோயம்ஸ்லகாமதுக்” (உ) “சிந்தனாசயதம்யெயை” (ங) “ஐய
மகாமத்திபுருஷம் யம்பச்சேயம்மதுஸூதகஃ” (ச) “மிந்தாதேததஸம்யத்திரிச்வராய
நிவேத்யதம்”

மூ.—மமனு முற்கலனும்பெசு ஸகில் லிக்குகள் கேட்க
காகமே கலங்கமாதும் ஸமங்களுடைய கம்பி
அவனது நெங்கமென்னு தயர்ந்துவிட்டு நளியமலர்நீர்
கவலையுட்படிகேயிருளென் றதனுக்கே கலங்கிநெறெனே. ௧௨.

ப.—மா.—மமனும் - மாதர்மாதாரும், முற்கலனும் - முற்கலபகலனும், பேசு - ஸவரதப்பண்ண, (அத்தை), ஸகில் லிக்குகள்—காகத்தினுள்ளவர்கள், கேட்க—பாபபாசு உபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்தில்கேட்க, (அத்தாவே), காகமே—அக்கரகர்தானே, கலங்ககலனும்—பேசுபடியிலோடொக்கலிங்கக்கத்தக்க, ஸமங்கல் உடைய—திருநாமங்கலையுடைய லாகையானே, கம்பி அவனது—பூர்ணனுயிராநின்ற அந்த ஸர்வேசுவரன் லந்திக்கிற, ஸந்தேசம், அரங்கம் என்னுது—திருவாங்கமென்னுமன், அபர்த்தம்—அவன் திருநாமங்கலையுடைய, லிந்து—லிஷயப்பாவணராய்க்கொண்டு தலைமோகலிழுந்து, அரபி யார்தர்—அருமருத்தன்மமனதுபர், கலங்குப்படுகின்றார் என்று—துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்களேயென்று, அதுனுக்கே—அதற்காகவே, கலங்கின்றென்—கலேசப்படாநின்றெனென்றிருர்.

ஸபா. மமனுமுற்கலனும்பெசு. பண்டு முத்தகனென்பானொருவன் பாப பாகானுள் லந்திக்கிற ஸகிலே தேவதைய தாகம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, “கம்பி” என்று சொன்னான்; கம்பி அவனுடைய யானதகையிலே யமபடர்வந்த நெருக்கி மயம்பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமபத்தான் இவனை பெறுகொண்டு ஸம்பாதிக்க, “உன்னுடைய பாப என்ன கொருக்கிக் கொண்டுலா நிலப்பாலியா லின்றும், இதுக்கு நேறுவென்” என்று “உன்னுடைய பாபாவம் அவர்களுடையநிலம், நியுமித்திலே, ஒருகலா திருநாமங்கலையே சொன்னுபதான்” என்று அந்ததபாசமாறிக்க; இவ்வநேபாஸக்தா துபாஸக்தமாதலித்தத ஸகாதுபயம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டகலந்தாம் அவ்விடத்தானேபாசப்படியிலாய்ந்தென்று சொல்லிப்போனது நெருக்கதையுள்ளி, அந்ததலிக்கேசொல்லுகிறது. மமனும்முற்கலனும்பெசு. முத்தகலபகலர் ஸர்வேசுத்துக்கு நேறுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பேதிற ஸமம் சொன்னுபதானென்று சொன்னவியல்வனவே லாய்த்துப் பிறத்தது. யமன் தனக்குப் பாவமாகத் திருநாமங்கலையே சொன்னுயல்வன். முத்தகலபகலர்க்கேட்க அவனுக்கு உபதேசித்தா லுமயல்வன், ஸாகெகைத் தன் கைசலிக்கலிக்கு இவ்ந்துக்கு இனிப்போக்கடிந்தென்று சொன்னுயல்வன், திருநாமங்கலையென்னுநொருவன் (௧) “கேட்கு—அந்நிதேசகேட்கு” கெஸா, கேட்குதாஸா ௨” என்று அவர்களை கத்தித்தொண்டுகொன்னுயல்வன். காகப்பக்கா நென்று தன் பத்தனுக்கு ஸகா லிசுநெறதெயென்று சொன்னுநித்தல். ஸகில் லிக்குகள் கேட்க. பாபம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அதுதபித்த லிசுநி பாபங்கித்தப்பண்ணும் ஸமயத்தில்கேட்டாருமல்வன், பாபத்தினுடைய பண்பாவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே யாய்த்துக்கேட்டது. அப்போதுதானும் ஸமிப்பலிகளாய்க் கேட்டாருமல்வன், பாபம் கிளமாகத் திருநாமங்கலையென்பட்ட மித்தல். பாபம்பண்ணுகிறவையில்க் பாபங்கிளமாகயு மொருத்தர் திருநாமங்கலையாய்க்கலியோ, அப்போது கெளதேசுழியா நென்னென்னில்; அப்போது லிஷயப்பாவணராய்க்கலிசெருக்கலையே செவிப்படாது, இப்போது அதுதா லுமல்வன் பண்ணுகிறவையாய் ஆகா கலங்கத்தத சொன்னசொன்னும் தனபாவகலையே செவிப்படுகிற.

(௧) “வித்தவாய்க்கலிதேவதேசகலங்கி க்கலேசகலங்கி”

கருமெ கவிக்ஷமாதும். அந்த ஸாகந்தான் போசாமியோடொத்தது. மாரிநிலைப்பிடுமித்தனைபிறே வேண்டுவது. (௧) “விவீஷணயிபெபாங்கிசெல்லுறந்நு திசெய்யு ௪௩” என்றொப்புபே - ஸவண ஸம்பந்தத்தானே ஹம்ப்ரக் திருக்குஞ்ஞதாநமான ஸங்ககைய ௪௪” விதக்கு ஸ்தாநமாக்கிக் கொடுத்தாப்பெரே. இப்படி ஸாகந்தானே ஸங்ககையம்படி பன்னுறெஞ்ஞ சாமியோவென்னிம்; ஸம்மகநி. திருநாமப்பரவத்தானே ஸந்ததாப்தது. ஸாமல் கருமைய கம்பி. இத்திருநாமங்களையுடையவனுதகையே புத்தகனுயிருக்குமாவன். என்னா ஸங்கமக்கும் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்கு மவனுக்கும் எற்றத்தையா ஸங்கிசெனா டிக்கவந்தாபத்தான்த் திருநாமயிருப்பது. (௨) “செவெ ௧-3௪௩௩௩ ௪௪௩” என்றும், “போசியிசென்னடதேர்த் பீடுமையன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. “நாணன் தம்மன்னை ஸாகம்புகான்.” (௩) தாநாயணாஸநயிசு. அனனநாநாங்கென்னுது. இப்படி பூர்ணனாவன் நிதம்பவாணம்பன்னுறே தேசம் கோலிசென்னுமிவ்வளவுமீர் இயனுக்குசெத்தி. ரேத்தி அல்பமாய் பவங்கனத்திருக்கச்செத்தையும் இத்தகைச்செல்லவொட்டாதபாபத்தின் களையிருத்தபடிபென்!. இப்படி திருநாமஞ்செல்லுவார் அருமெருக்க ஸாகதென்பாரும், அவர்களை ஸட்டில் நின்றும் போகத்தாத்தவாரும், திருநாமஞ்சென்னது வேறேதாவாக துமிஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரத்தானிருப்பது. ஒருவனுடைய அந்திம ஸயத்திலே திருமத்தாத்தகை உபதேசித்த இத்தகைச்செல்லவென்ன; அவனும் “ஆமா கிஞ்சொலிப்பார்க்கிறேன்” என்று இத்தகை அநேகமுருக்கெல்லி அதுதன்னைச்செல்லாதே செத்துப்போனான். இரண்டும் அகநாமத்திருக்கச்செத்தே சொல்லவொட்டித்திங்கிலே யிறே பாபபவம்.

அயித்திவந்தி. வகுத்தவன் திருநாமத்தை விம்மித்து, விஷயப்பவனாங்கென ன்டே தலைமொகயிருத்து. “மறத்தெனுள்ளி முன்னம்” என்றும், (௪) ப. ௩ - ஹ்ருஷ்டாநாஹ்ருஷி” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அபியமார்தர். திருநாமஞ்செல்லுவாருக்கு யோக்யமான ஸாக்குப்படைத்த அருமத்த மறுக்பர். “தாஸுநரே” என்றொபாட்டையும, “நாவாயிதுண்டே” என்றொபாட்டையும்கொலிக்கொண்டவது. கவிலியுள் படுகின்றொன்று. ஹிசுத்தே யதப்படுவதே! என்று. அதனுக்கே கவிலிசென்றேனே. அதனுக்கே க்கிசெப்படாவிசென்றென்னெஞ்சர். ஸாஸுபவன திருநாமல்பச்சத்தானே ஆகத் திப்பராரயிருக்கைக்கு போக்பவனவர்கன், ஹிசுபாதிதான வதே! பென்றிறே இவர் க்கிசெப்படுகிறது. அவதாரானத்தானே-எனக்குக்கனாதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கணாதல் செய்வொன்னுதபடி ஸம்ஸாரிகள் ஹிசம் எனக்கு ஆற்றப்பெர விதமிவ்வென்கெஞ்சர். கவிலை - ஹம்பம். ௧௨.

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. — எறியுள். ஸம்ஸாரிகளைக்கே துதிதம்சொல்லுவாக தான் அவர்களுக்கு அனநுபவம மனவாணவறே, இவர்கள் ஹம்ப்ரக் திசென்னு பாசாதே ஹர்க்கவியப்பாத்தது, எவ்வகதமாக இவர்கள் எவ்வுருபம் பகவதத்தாமாயிருக்கிறபடிவைய அறித்திவ்கலையாடினும், ஒருபா நியானன்றியே வாயவோ “திருவாவகம்” என்பார்க்கலாக்கி ஸம்ஸாரம் காமப்பெருத்தபோவானதே! என்கெஞ்சர்.

(௧) “விபிணயிதேயம்ஹிவகைகசவ்யமிதம்சுத்தம்” (௨) “தேவோநாமனாஹ்வா வாக” (௩) “நாநாயணாஸநயதாம்.” (௪) “யத்ருதாஹித்தம் கடினம்வாடி”

உ.—எறியுநீர் வெறிசொன்வேலை மாலிலத் துறிகளெல்லாம்
வெறிகொள்பூக் துளபமாலி வின்னவர்கொணே யேத்த
அறிவின மணிசெல்ல மறங்கமென் றனுப்பாகில்
கொழியில்லாந் கைமெல்லம் புல்லெழுத் தொழியுமன்றே. சுா.

ப.—உா.—எறியும் - ஆலைவெறியாகின்றன, நீர் - நீரையும், வெறிகொள் - புறம்
காற்றத்தைமுழுமையுடையது, வேலை—கடையேழுமப்பட்ட, மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—
மறாப்பற்றியிருந்துள்ளசேதகொல்லாரும்; வெறிகொள்—பரிமாணத்தையும், பூ—செவ்வியையு
முடையதான, துளபம் மாலி—திருத்தமுதாய்மாவையுடையது, வின்னவர்கொணே—அவர்
வறுமையர்க்காதிபதியை, ஏத்த—வந்தோதாம்பண்னுக்கக்கு, அறிவு இன—இனாகியவனாக,
மணிசர் எல்லாம்—மறப்பொல்லாம், அரங்கம் என்று அழைப்பாங்கில்—வாய்ப்படைத்த பர
யோஜனப்பெற “திருவாங்கம்” என்றுசொல்லுவர்களுள், பொறியில்லாந்—இந்தரியல்
களுக்கு அப்பட்டுடக்கிற, கரம் எல்லாம்—எம்மொம்மெல்லம், புல் எழுந்தொழியும்
அன்றே -காம்பாய்ப்பெய்யிற பெய்கிறார்.

வா. எறியுநீர்தாதி. எறியாகின்றிருந்துள்ள நீரையுடையதாய் அனாதாரணமான
கந்தத்தையு முடையதான கடலுமுடைய மறாப்பற்றியிருந்துள்ள சேதாவர்க்கமடங்கதும்.
“எறியுநீர்” என்றெது - தரிபாத்தியுதியிலே அவர்க்குநிறமாகவிரித்தகக்கு யோக்யான
சேதார். “வெள்ளத்தினடப்பட்ட கரியினம்போலே” என்றபடியே கூட—பிதமான
நீர்வெள்ளத்துக் குன்றேயிருக்கிற எங்கோசம் தோற்றுகக்காக. “வெறிகொள்வேலை”
என்றது - சாத்திர திருத்தமுதாயின் பரிமாணத்தை அதுபவிக்ககக்கு யோக்யான சேதார்
எழுத்திதனுடைய துக்கந்தத்துக்கு இலக்கவிரித்தார் அர்த்தம் தோற்றுகக்காக. மா
சிலம். பஞ்சாசத்தோடி கிள்திரியான பற்றி. உயிர்கள். தேவையப்பத்தமற்றால் பூ
கொள்குதம்போலே சர்வானுக்கு பரிபலிப்பான வந்து கெடொன்கை. எல்லாம். வலா
தந்தர்ப்பத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவலக்கத்தோடி அவர்களுகக்கு குடிமக்க
ளான மறப்பவர்க்கத்தோடி வலிபற வகவசேதாரும்.

வெறிகொள்பூக்குளபமாலி வின்னவர்கொணே யேத்த. பரிமாணத்தையும் செவ்வியையு
முடையதான திருத்தமுதாய் மாலியாலே அனங்கத்தையு மிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்ற நித்த
யா—பிர்கள் ஏத்துமப்பெயலே இலக்கியவு மேத்த வாய்த்துக் கண்டது. (க) “வ்யூஷ்டஸம்
ய உகாலாய” என்று இனப்பெருமையுப்போலே, எம்மொலிக்கியும் முதலிலே வந்திடி
த்தது தன்னையுபவிக்கக்காக வாய்த்து.

இதுஇனாபாதார் பெறும்பெறுவிரித்தது, அத்தனை யறியில்லாத கூட—தானம்வா
கிகளுக்குக் கிட்டிமே வெள்ளம் சங்கவிலே மேல்சொல்லுகிறது- அறிவினமணிசெல்லம்
மறங்கமென்றனுப்பாகில். மறப்பாங்குத்திலே பிறந்துவந்து, அறிவின்னிக்கே விரித்
தார்க்காகிலும், திருவாய்க்கப்பாணியுப்போலே, கூற்றியதாமே அனையும். “ஆகில்”
என்றது - பாப்பாசார்க்கு இதுதானம் வித்தியாதென்கை. பொறியில்லாந்நகம். இந்தரி
யங்களுக்குக் குடிமக்களாய் வந்திருக்கிற கிரகியுதி. எல்லா அனங்கத்தினும் தப்பாதபடி.

(ச) “வந்தூஸ்தவம்வரவாணய”

(௨௪)

தன்பக்கலிலே அடிப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாகையானே, “பெரு” “என்”-இருந்தியங்களைச் சொல்லுகிறது. நரகம், அலிவேகிளுக்கு நரகம் மஹாநடைய தண்டம்; அலிவுடையாக்கு நரகம் எம்மளாம். “என்” மருத்துவவன்சாகம் நரகநடாடம் ” என்னக்கடவதிறே. எல்லாம் புல்லெழுந்தோழியுமன்றே. விளவியுதி கட்டடங்கத் தலிசைப்பிப்பாமிதே. ... கக.

அ. பதினாசுபாட்டு. வண்ணம். பிறமுதம்பாத்ததுச் சொல்லியும் தம்மினே சொல்லியும் இப்படி நிறம் சொன்ன கிடத்தினும் அவர்கள் கிழகாக்கையானே அவர்களை வேறுத்து, அவர்களைட்டை னறையாணத்தாவ்வந்த கிலோந்தி கப்பூரகிதத்தன வாயின இவ்வாணப்போலே கோயிலே பதுபசித்து, இப்படி தங்களுக்குச் செல்லப்பாத்தவாயிருக்க இத்தன அகாதரிப்பதே! என்று அவர்களை உபேதாபாசகத்ததைப் பண்ணி இவர் பரோபதே சாந்திவந்தாமிருத். இது வல்லாதுபவையிருக்க பரோபதேசமாகத் தலைக்கட்டுகிறது, ஸத்துக்கள அபவாஸ்துராகம் பிறர்க்கு கத்தல்பமாகத் கடவதிறே.

மு.—வண்ண முரலுஞ்சோலை மயிலினை மாலுஞ்சோலை

கோண்டாய் தணவுஞ்சோலை குயிலினம் கூவுஞ்சோலை

அண்டர்கோ மமதுஞ்சோலை யாமிதிதவாங்க மென்று

பண்டப்பாகத் தண்ணுஞ்சோற்றை விலக்கியாய்க் கிமெனீரே. கக.

ப.—கா.— வண்டு இனம்—மதுபாகத்தானே மதித்தவன்மென், முரதும்—ஆனந்தி வையாநின் துள்ள, சோலை—திருச்சோலைகையுடைத்தாய், இனம்—இளமிகமாக, மயில்க்—மயில்களானவை, ஆதும்—சுத்ததப்பண்ணுநின் துள்ள, சோலை—சோலைகையுடைத்தாய், கொண்டம்—மேகங்களைவைய, மீது—மேலே, அணவும்—வந்துபடிபசித்தும், சோலை—சோலைகையுடைத்தாய், குயில் இனம்—குயிலினங்களைவைய, கூவும்—தூண்டற்பொன்று அடியாநின் துள்ள, சோலை—சோலைகையுடைத்தாய், அண்டர்—அண்டர்கந்தவத்திகளான தேவர்களுக்கு, கோன்—கீர்வாறாகுன ஸ்வேச்சன், அமரும்—வித்பவாஸப்பண்ணுமே, சோலை—சோலைகையுடைத்தாய், அணி—ஆபணமாகவுடைத்தான, திருஅவக்கம் என்னு—திருவாங்க ம் என்னவாயாற் சொல்லாத, பிண்டர்—கந்திகெட்டவர்களை முர்க்கர், பாப்த்து—மேல் விழுத்து, உன்னும் சோற்றை—உவாறே சோற்றை. விக்கி—நீக்கி, நீர்—நீங்கன், (அத்வை,) காப்த்து இமெயின்—கந்தியறியும் குணமுள்ள கைக்கெடுக்கோ வென்கிறார்.

வா. வண்ணமுரலுஞ்சோலை. மின்னகத்திலியியார் நிரளாகயிழியுமாப்போலே மதுவெள்ளத்தானே வண்டென் நிரன் நிரளாக வாய்த்து இழிவது. கருந்தெகட்டையாக மதுபாகத்தைப்பண்ணி, புக்க தாவ்பம் இருத்தவிடத்திலிருக்க வெட்டாமைமாயும், தன் வாய்கிடமாட்டாமையாதும் ஆனத்திவையா கிருமுளப்த்து. முகந்த நிரன் நிரளாக பவத துபலம் பண்ணி, போக்குமீடாக ஸாமகாகம் பண்ணிக்கவிக்குமாப்போலே, இவ்வூசில் நிர் வக்குக்களும் கனித்து வந்திக்குமென்கை. மயிலினமாலுஞ்சோலை. வண்டுகளுடைய தவ நிலைக் கேட்டும் சோலைகே பசுமைவைக்கண்டும் வர்ஷாவில் மேகங்களைக் கினைத்து இளமி னமாக மயில்களானவை வளம்பாமுத்தம் பண்ணுநிற்கும். குழலும் - ஆடுதலும், கவித்த லும். கோண்டாய் தணவுஞ்சோலை. இயந்திரநடைய ஆலேப்பையும் சோலைப் பசுமைவைய யும்கண்டு மேகங்களைவைய ஸமுத்தாமாகக்கொண்டு படியாநிற்கும். அன்றிக்கே, மேகப தத்தனவுஞ் சொல்லத் திருச்சோலைதான் ஒங்கி யிருத்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இம்

ஒலிப் பொழிதும் * மலம்மிருபொழிவாவிருக்கிறபடி. திருமலையில் பொழிவின் இருட்டி யாவே புக்ககிடமும் புறப்பட்டகிடமும்பெரிவாது, இவ்வூரில் வந்துவர வந்தவந்தாமாசு பாயிப்போகும். குவிவிளங்குவருந்தோலை. நேற்சொன்னவற்றின் வாய்பாமின்றிக்கே, குவிவிளங்காணவை விரும்புகிடத்திலே விரும்பு, தாந்தாமிருந்த பாதேசத்தில் குவித்தி யாவே அப்போய்வும் அமுதாயிவந்தன.

அண்டிகோமெருந்தோலை. வண்டு மலில் கொண்டல் குயில் இவற்றோபாதி இவனும் சோம்பாப்பையும் போய்வதனையுங்கண்டு கிடாட்டாதே மிடக்கிருதும்பது. சந்தையுதான ஸம்ஸாரிகளுக்கு பாரம்பரியமோபாதி சந்தைநாள் எல்லாநாடும் பாரம்பரியம் காணு மித்தேசமிருப்பது. அண்டிகோல். அண்டாத்தவந்திவரை நிர்வாணிகளாகக்காசு மென்றுதல்; பரவ்யுதாமிபவந்தாங்களை விளமித்து நிர்வாணம் பன்னாறே தேசமென் னுதல். தோலையாதிருவாங்கம். சோலைய சூபாணமாத வுடத்தான சோயிலென்றுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு சூபாணமாததோயிலென்றுதல். நிர்வாணமென்னுமிண்டி. அவன் தன் கருக்காக வந்து கண்ணாசாரித்க, அவலிருத்தேசத்தான வாயாசோசெல்லவய்குட மாட் டாத மூர்க்கர். மூர்க்காரிடுஞ் - விழுக்காடையாதவர்கள். அதாவது - நாகவாணம் கப்பலாணம் முதலானவை பிடரிளயப் பிடித்துக்கொண்டுநிற்க, கேலாம் தேறையோண பாரா விரும்புமவர்கள். டாய்த்துண்ணுஞ் சோற்றை விலக்கி ஈய்க்கியெனீசே. திருவாங்கமென்ன மாட்டாத மூர்க்காரியிருப்பார் ஜீய்க்கிறது வழியல்லவழியே அபுறமித்து ஜீய்க்கிறோதலி த்தலை, அத்தானை விவக்கி ஈய்க்கிடுங்காள். தங்களைபுத்தேசித்து வந்து கண்ணாத்தருளு மிற அந்த உபகாரத்தான யறிபாத கந்தகர் ஜீய்க்கிற ஜீவந்தான விவக்கி ஒருநாள் ஒருபிடி சோமிட்டவன் வாசனைப்பற்றிக்கிடக்கும் அத்தனைத்தத்தினுமான் ஈய்க்கிடுங்கோன். இது தான் (அ) "பொடலாபமெல்லாநாப வாயபமெல்லாபு பஜ்ஜ" என்னும் நிர்வா னகளைக் குறித்தே சொல்லிற்று. ௧௪.

அ. பதினாத்தாய்பாட்டு. மெய்யக்கே. முதல்முதல் துபாட்டாலே வல்லாபத்தானப் பேசி, அந்தாம் பதினொருபாட்டாலே பரிபாதிதேசம்பண்ணி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் வலிகரிவாணமாலே அவர்கள் பக்கம் நின்று காவலாக்ஞொய் நின்று - நேர் இவர்க ளிலே அடியுதமறுநிறுத்துள்ளவெண்ணப் பரிபாதிதேசம்பண்ண வல்லோனும்படி வல்லியுயத் தில் ஸம்ஸரியத்திமுதலாக பாயத்தி பாயத்தமாகப் பிறப்பிப்பரி! பென்று, பெரியபெ ருமான் தமக்கு தீரேறுதாமாகப் பண்ணின மறையாசாரத்தான மெய்ப்பத்துப் பாட்டாலே அருகிச்செய்கிறார். இந்நிறை கந்தைஞருடைய வல்லியுமிருக்கும்படி. "வண்ணத்தினைக் கெடுத்தாய் உளக்கொண்டொய்கேன்" என்னுகிற்பக்கலிதே. இப்பாட்டில் அத்வேலும் பிற த்தவளவிலே தன்படிக்கிவெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்குமென்றும், தானு மொருவனுள்ளுள் எள்ளித்தவளவிலே ஸம்ஸரி கிள்த்தினைப் பண்ணினைக்குமென்று மிவ்வத்தத்தான என க்கு அத்வேலும் பிறத்தவளவிலே காட்டத்தான அதுபயிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

மூ.—மெய்யக்கே மெய்யுதும் விதிவான வெண்ணப்போலப் போய்யக்கே மெய்யுதும் புட்கோடியுடைய கோமான் உய்யப்போ முணர்வினாகட் கோதுவெனன் னுணர்ந்தபின்னை விப்பா டுநின்றதோன்று மருகணு சங்கமன்றே. கரு.

(க) "பேசுபாதுப்போத்தயானா னுதுவல்லாப்பாய்க்கதி"

ப-நா.—புன் கொடி உடைய கோமான்—பெரியதிருநாடிவை நல்லுமாகவுடைய ஸர்வ ஸ்வாமிபாஷைன், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு—அதிவாழ்முடையவருக்கு, மெய்யன் ஆனும்—மெய்யனாகியா நின்றான்; என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு—விழகாதுக்கு, மெய்யன் ஆனும்—மெய்யனாகியாநின்றான்; உயம்போம் உணர்விற்கு—உஜ்ஜீவிய்குமவகை தேடவேணும் என்றும் அழிவுநிற்குதனர்களுக்கு, ஒருவன் என்று உணர்ந்தபின்னை—ஸர்வேச்சவ நெருங்குணனென்கிற இராகம்பிறத்தியிப்பு, யிப்பாடுதானே பரப்பவும் விரோதனைப் போக்குவானும் என்றிறவியுபத்தியுண்டான ஸந்தேஹத்தை, அதுதான்—அதுதான்வென்று, தோன்றும்—தோன்றுகின்ற, அழகன் ஊர்—அழகியவடிவுபடைத்தவனுடையதேசம், அங்கம் அன்றே—கேவலமேயே பென்றோர்.

வ்யா. மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். இங்கு “மெய்” என்று சொல்லுகிறது—பொய் தவிர்த்தமாந்தமான அந்வேஷத்தை வாய்த்து. இவன்பக்கத்துள்ள அந்வேஷமானதும் அவன் இவன் பக்கவிற்குமப்படி பெண்ணென்னலில்; மெய்யனாகும். மெய்யானபரிமாற்ற முடையர் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிக்கணக்கொன்று இவன்பக்கவிலே விற்கும். அதாவது தன்படிக்கண கடவ இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும். இவன்புடத்தினும் சப்தமொத்திருக்க இது அந்தமாதிரிபடி. மெய்யனை பென்றில்; சூயப்பாகான மாகையாலும் ஸமஸ்த கல்பான குறும்பகத்துக்கு இதேரோற்றமாகச் சொல்லவொன்றுமையாலும், இம்மாதோ பற்றுகை கணிக்கக்கடியான ஸ்வபாசிக ஸம்பந்த முண்டாகையாலும், அவர்ப்பாஸமஸ்த காமனாகையாலே இதுக்குமேல் வேண்டாதபடி நிபேஷத்து விற்குக்கையாலும், இதுதான் ஸம்ஸாரிகளிலே சொர்க்கு வம்பாசிற மாகையாலும், சர்வாதுக்குக் குற்றம்க்காமையாலும், சப்தத்தை நெருக்கியே அத்தம் சொல்லுகிறோம். இன்னும் கண்ணழித்த மெய்யாசயப் பரிமாறுவர் மித்பாஸா—மிதனை மாகையாலும், அந்தமெய் ஸம்ஸாரிகம்பக்கல் ஸம்பவியா மையாலும்! இவரித்தான் ஸம்ஸாரிகன் பக்கத்துள்ளதொன்றிலே பேருகவேண்டி, விற்குக்கையாலும், (ச) “மீதுவாவெதலாவொழி” என்றே தங்கிக்காதுக பாயானத்தேரே செருகையாலும், இதுவே அந்தமாவையாலும், இந்த அந்வேஷத்தை ஸாதமாகக் கொள்ளுநிறே—சேதானாகையாலே. இத்தருமி ஸ்வரூபார்த்தப்பூதமாகையாலும் அதுபவவேனை யிலேயுள்ள தொன்றாகையாலும் ஸாதமாகமாட்டாது. (1)

மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். மெய்யென்று பேரிடனாவதொருபொய் இவ்வாசாயத் திவிரியுண்டாக மாட்டாதென்று தோற்றினால் பின்னை கண்ணிரோடே வாய்த்துக் காணவ ன்ருவது. வர்ப்பதற்குடனே நெற்றியைக்கொத்திப் பார்த்தால் பகையில்கையாலே மித்தனெ ன்று மீதுமையாதி, இவன்பக்கம் தீவிரதேது விரிவென்று ஸபொட்டோடே வாய்த்து மீதுவது. “மெய்யர்க்கே” என்றே அவதானத்தாலே — அந்வேஷமாந்தத்தையே சொல்லுகிறது. “பொய்யர்க்கே” என்றிற அவதானம் — மெய்க்கு பாயன்கமின்றாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது. மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்யத்தை. ஸத்யபென்றி தது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை.

“பொய்” என்று சொல்லுகிறது—பகவத் வ்யதிரித்தமான மாதார்த்தங்களை விஷய கரித்த இராகத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் பொருத்தம

(ச) “மித்பாஸேவ ஸம்பாஸ்தம்”

பயிர்வளவாதென்ன; அதுவேண்டா, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே கோபிலினை அதுபவிக்க
மேன்மிகுநர். பாலபாதம் கவையிருக்கை, சுத்தம் கோயில் என்னும்படியாய்ப் பித்துக் கோரி
சித்பலகைக்கிழியிருப்பது. கடு

கி. பதினாறாம் பாப்பி. சூதனும். பாப்பாழும் பாப்பாழும் தானென்னுமிடத்தில் சயந்தை அறுத்துத் தந்தாப்போலே, தகந்தாபாவிபாண ஆதாந்தைத் தம்பக்கரிடே யாறுநாளைக்கப் பெருகும்படி பண்ணினுள்ளென்றார்.

மு.—குதனாய்க் கன்வருதிக் தூர்த்தரோ டுணைத்தகாலம்
மாதராக் கயற்கணென்னும் வலிபாட்பட் டழுத்துவெளிபப்
பொதரே யென்றுசொல்லிப் புத்தியிற்புதுது தன்பார்
ஆதாம் பெருகவைத்து வழகணு ராக்ஹாண்டே. கச.

ப-ரை.—ருதன் ஆய்—சர்வராவும் தம்மாதர்மத்தருமியின் என்று சொல்லுவதும், நன் ஆய்—சர்வராவேயான ஆதர்மவய்துவதென்பதென்று சொல்லுவதும், தார்த் ராடு—விஷயார்த்த ப்ரவணரோடே, றுதசத்தகாலம்—பெருந்திப்பேரத்தகாலத்திலே, மாத —வந்தீரகருடைய, கயல்—கயல்போலே அமுதிதான், கண் என்றும்—கண்களாகி, புன்பட்டு—வகியிலே அகப்பட்டு, அமுத்திலேயே—அமுத்திலேயேயுள்ளவென்பது, பேர ற என்றுசொல்லி—வாவென்றுசொல்லி, புந்தியில் புருத்த—என் மான்விலேயுள்ளபுரு , தன்பால்—தன் விஷயத்திலே, ஆதாம் பெருகதவத்த—அண்ணப மிகவும் பெருகப் ன்றின, அமுதன் னர்—அமுதகதிரூபகமாதவதண்டையதேசம், அரங்கம் அன்றே யிலுள்ளதே வென்றிருர்.

பயா. குதலுய்க் கள்வளுதி. தம்முடைய பூர்வம்ந்த மருங்கிச்செய்திரு. குதலவது-பதோதலாத்வம். களவாவது-பாத்வயத்ததை பென்னதென்றிக்குக. பாயாணியலுமாவ த்தத்தை இவ்வென்கை. இனி காவுடபதலாசம் பன்னிவைவலுக்கும், சதாபதலாசம் வரிவைவலுக்கும் அபதலாசமொத்திருக்கும், த்வய வவலும்பத்தாலே தோஷமும் செடி பட்டிருக்கும்; சந்தாசத்தாவத்ததை அபதலித்தாவக்கும் வலிஷ்டத்தாவத்ததை அபதல ார்க்கும் த்வயபம் ஒவ்ருளுதும் வவலாக்களுடைய வவலும்பத்தாலே தோஷம் செடி பட்டிருக்கும். இத் த்வயபம் ஸ்ரீ கெனத்தபம்போலே சர்வாணுக்கு வப்பர்ணியமாவ மத்தாவபம், உடையவலும் ஸர்வேச்சவாணுதாவாலே தோஷத்துக்கு அவதியில்லை பென் டுக, களவாகிறது — சர்வாசேஷமான ஆதவஸத்துவை என்னது என்றிருக்கை. ரவது - பச்யதோதலாத்வம். அதாவது - ஸத்தம்ந்ததலுயிருப்பாசனெருவன் பாதேஷமாய்க் ன்டி ஆதமஸ்வரூபமும், சேஷியான சர்வாணுமும், தர்வாதம்வகளுமும்டென்றி னல், இவைபெல்லாம் பொய்காணென்று அவனை விபாஸம்பித்துத் தன்படியாகக்கிக்கொ டுக. அகலாசியிம் நினைவு இதுவானும் பின்னை பிதக்கு வந்த(ப-4)காயிருப்பாசனேடே ன ஸதலவாலும்பன்னுவது. ஸுத்ததோஷமுணத்தாவம். பாததலுன ஸர்வேச்சவாணியி அபாபத்தலிஷயக்கவிரிவெ அநிபவவனசோடே பொருத்திப்பாத்தாவம். இப்படியு த்தகாவத்ததை ஸ்மரிக்னைவாய்குட அஸம்பவாயிருக்கிறதாய்த்த இவர்க்கு. இப்படிய அ ப்பட்டுப் போத்தகாவத்துக்குத் தெரவைவில்லை ிபா.

தனை விடவென்றோர். இப்படி ஆதாத்நதக் கணபுரநப் பண்ணின பரிசுமெதென்றி; அழகன். "பேயர்மாதா கம்புனாய விபிந்த காசம்மேனி" என்னக்கவந்தே, பத்தி வந்தகவன கம்புனாயநதநிவே சிந்தெதாய்த்து - இவர்க்குமடிவருது; இவர்க்கு னம் சபந்தத அதுக்ககக்கும், ஆதாத்நதப் பெருக்ககக்கும், கையகி நந்தேயந்தாய்த்து. அழகன். அநாதகேய சிறுபகவக கையகவன். ஹரஹ்வமநே. இவர் நிருபுசாத்நதப் புருருககக்கு அயனாபந்திசுநு பிருத்தவனார் கோலிசென்கிருர். பாபாதம் கககிருத்தக பென்ஹம்படி சித்தவனம் பண்ணுநதேசம். குசிபிறத்தீபாது புக்ததுபகித்தகாம் தேசமிதேயிது. ௧௩.

௧. பவினேழாம்பாட்டி. விரும்பி. நே - ஆதாம்:பெருகெபடி சொல்லிந்து; இதில் - அகவாசில் ஆதாம் கிவந்து புறவாய் கட்டழியாம விருக்ககவந்திக்கேசகதார திகாவன் கரும் தன்னிக்கண்டு சேதாவகா தியாவே ககிக்குப்படி பண்ணினுன்கிருர்.

மூ.—விரும்பிவின்றித்தோட்டோன் விதிவிலை மதிபென்றிலை
இருப்பிபால் வலியெஞ்ச மிளையிறை யுருதும்வண்ணம்
கரும்பல் சோலைசூழ்த வறங்ககா கோலிச்சென்க
கரும்பிலைக் கண்கொண்டென் கண்ணிலை ககிக்குமநே. ௧௪.

ப-கா.—விரும்பி—ஆதாத்நோடே, சிந்து—ஒருபடிப்பட சிந்து, ஏத்தமாத் தேன்—வந்தோதாம் பண்ணமாட்டாதவரும், கிதி இசைன்—அந்நுபித்தம் முதலிய ககி கப்பபாசகன் பண்ணுதவரும், மதி ஒன்று இல்லை—வந்தெக்காள் ஒருவனுன்கின்று அநியாதவரும், இருப்பிபால்—இருக்கப்பபேயே, வலிய—பலித்தபாச, கெஞ்சம்—என்னுடைய மகன்னாசது, இறை இறை—கெஞ்சம் கொஞ்சமாய், உருதும் வண்ணம்—உருதும்படிக்கிடாக; கரும்பு—வண்ணகன், அம்—பெருக்கிவிருந்துள்ள சோலை நுழ்த-சோலைபாலே நுழ்ப்பட்டிருப்பதாய், மா—கவகப்பாச, அக்கம்—நிருவகத்தகத, கோ கிவ்கொண்ட—வாஸந்தகாமகக் கொண்டிருக்கவரும், கரும்பிலை—கரும்புபேயே சகா வறுனுனவலை, இலை—ஒன்றுக்கொன்றெப்பாச, என் கண்—வன்கண்கன், கண்ணெகா ன்டு—பார்த்தவண்ணமாய், ககிக்கும் ஆதே! — ககித்துப்பேருப்படிபென் என்று பரிதாசுகிருர்.

வ-பா. விரும்பிவின்றித்தோட்டோன். மகோவக்காயக்கருடைய பூர்வவந்தத்ததயரு விச்செய்கிருர். கிஷயம் கிஷதாமாநம் அந்தாதாத்நோடே வயவலிததும் சிந்து வந்தோ தாம் பண்ணகென்னுமிதே, அதுசெய்யமாட் கதிநிலைன். (௧) "வொஹா—ஹாஹா கவகா கெஞ்சுபடி" என்னுமாப்பேயே பகவத்திஷயத்ததப் பேசவென்றும் வாகித்தி யத்தக்குச்சித்திலை, வயதித்த கிஷயங்களைப் பேசவென்றும் ஆதாமுண்டாய் சத்திபு முண்டாசிருக்கும். வாக்ஸபாசம் புறம்பேயானும் ககிகவப்பாசங்கலி கம்பக்கப்பன் னிந்தேதேனுமும்டோ வென்ன; விதிவிலைன். (௨) "விபிதிபுரகடி" என்கொபடிபே ககிகவப்பாசத்தகச் சொல்லுகிறது. உன்னை உத்தேசித்து உன்பக்கதுககமாச இதுக்கு முன்பு ககபாச ஒன்றுக்கொன்றிலைன். (௩) "வாஜிஹவாஹரிஹெனதி" ௧௦௩

(௧) "வொஹா - வந்துதென கககாமத்தவகன்" (௨) "விதிவிதி

(௩) "வாஜிஹவாஹரிஹெனதி"

(௪௩)

வதையும், (அ) “பொன தகூஉரெகொனகொன” என்மெனவதையும், புறம்பேபதப்பிற்கு
 னென நெஞ்சாரேதான் எம்மொ கினைத்தோமென்ன; மதிமொன்றிவீடு, உன் வாரியாபிரய
 தொழிந்தால் நெயருவனுண்டென் திருக்கு மயிலுங்கட இக்கலை, உன்னைமொழித்த வகை
 பதார்த்தக்காசிறுமடல் வவருப வ்வபாவங்கலை உன்சபடியாபிர கற்பமனாசிரிப்பன்; உன்ன
 னயிம் வந்தால் உன்வந்தபாவத்திறும் இஞ்சாமியிலை. (உ) “கவடி உதூதிவெகுவென் —
 கவடுதெய வவகவி” என்னக்கடவதிநே. (உ) “விடிநா நயார்புடு தெவ-ணடி.”

இப்படி பரிசுவாக்காய்களாகவே அப்பதாவாகக் கார்பவ்வொன்றாகில், பாதாமான
 மானவை மேலெழுத்துக்கி கொன்றொழிமென்ன; இறுப்புமேல் வலியெடுக்கும், தேவரீர்
 க்குக் திருத்திக்கொன்றாகக்கு போக்பவதவிக்கலை. இருப்பாலே அப்போலே நிமித்தமாக்
 கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்தவொன்றாதென்பக. இதுக்குமுன்பு - பூர்வா
 வப்பாதலில் தாம்சீர்ப்பினைவ அருளிச்செய்தாராய், இதுக்குமேல்- அத்தலைவில் பராவலம்
 சொல்லுகிறார். இறைவிறையுதும்வண்ணம். இவ்வண்ணமேபேடே முடித்து போகாதபடி
 இப்போது என்மாவலை சிதிலமாய்படி பண்ணினான். கடினத்ததிலே வர்ஷித்தால்
 கடினப்பயல்கை நெடுந்தெக்கி குறுப்பாய்ப்போலே, விஷயார்த்தத்தாலே மால்லு அவிக்கடி
 மாளுதும் சிதிலமாய்படி வரையுக்காயிரே பவதப்பராவலிருப்பது. கரும்பமரித்தபதி.
 உருக்கென விஷயார்த்தானிருக்கிறபடி. வன்மென்பொருத்தி விடமாட்டாத சோலை; பரிமளம்
 படித்தாப்போலே தன்னிலை பித்ததென்னும்படி வாய்த்த வல்கொப்படித்தெடக்கும்படி.
 மது மாதிரிதேற அது கால்வாங்குமது. மதுமாதவது செவ்வியாநிலிதேற. சூசநித்பவலர்
 தமான சோலைபென்னை. சோலைபின் போக்பவதை பிடிபாளியென்னும்படியாய்த்த வளரீப்போ
 க்பவதை சிருப்பது. பாம்பதந்திதபதி சவ்வையான கோலிவாகக் கொண்டான். கரும்பினே.
 “கரும்பு” என்றது - கைதொட்டால் பிசுநாளுதேயிருக்கும் போக்பமான வல்துவை.
 பார்ப்பதமுமாய் ஸுலேமுமாய் சிருக்கச்செய்தேயும் போக்பவதையாய்த்த மிக்கிருப்பது
 “கன்னல்” என்றதொழிந்தது — பாசவிசேஷத்தாலே ஆக்களுப்பவந்த வரால்மயல்கை,
 வந்திராபடித்தமான வரால்மயல்கைக்காக. (ச) “நவொகெவகவி” என்னக்கடவ
 திநே. கண்ணோண்டு, “கிதியெடுத்துக்கொண்டு” என்னுமாய்போலே கண்ணுலே பரு
 கும் கரும்பாய்த்த இது. (இ) “வெவகாஷ்யாவியவதி” என்ன்கண்ணினாகலிக்கு
 மாரிநே. வகாவதமான விஷயவல்லிக்கண்டு கவித்துப்போக்த என்ன்கண்ணிடம்! இவ்விஷய
 த்வைக்கண்ணிகலிக்கின்றன. இவை. கவிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயித்தனை போக்கி
 வேறு உபமாமயில்கை. முத்தர்வதாத்நகம் பண்ணிக் கலிக்கும் கவிப்பும் இக்கண்ணுலேயிப்
 படி கலிக்கிற விதக்கு வந்தமன்றிதேற. காணுதிபருவ என்னைமொழிப்ப தானே கவி
 யா லின்றன. இத்திபகவம் இஞ்சாப்பாவத்தவாமென்றி அக்கிலைகுலித்து சேதனாமா தியாலே
 தானே கவிபாதின்றன. (ஊ) [“நவெகெவக-மதாஷ்யவதி”] கத்தாவையொழிப்பே
 காவல்களுக்கே அக்கவய்யதிரேக்கலிதே சேதனாவுக்க குண்டாய்ப்படியிதே விஷய
 வ்வபாவமிருப்பது. கன.

(அ) “பொனததூஉரெகொனகொன” (உ) “அனத்தார்த்தமேதி வேதசேத்- அனத்
 நெவ வவதி” (உ) “வித்யார்ப்பாசிலப்பண்புணம்” 3 புரணி.ஸுலே. (ச) “சேவை
 வவகவி” (இ) “வோகாப்பவம்பிபக்கில” (ஊ) “வாமமேதாதாத்நக”
 (சக)

அ. பதினெட்டாம் பரட்டு. இனிதினர. கண்களினுடைய களிப்புக்குப் போக்கு விடாது ஆர்த்தாக்குக்கள் பாவத்திசைகையாலே குட்பாதி மயவதாம்பிபாசை அதுபாய்ம விஷயத்தை மறைபாவின்றதென்று யென்கிறார்.

மு.—இனிதினரத் திவலைமோத வெறுத்தன்ன பரவைமீதே
தனிசிடிக் தாங்கெய்யுள் தூமணைக்கண்ணை நெய்மான்
கனிபிறல் திவையசெவ்வாய்க் கண்ணனைக் கண்டகண்ணன்
பணிபுறும் புதிதூமரெலா வெவ்வேய்கேள் பாவிமேனே. க.அ.

ப-௪௪.—இனிது-இனிதாக, தினர-திரைகளினுண்டான, திவலை-செதுதிவலைகளானவை, மோத—அடிக்க, எறியும்—விசாரிப்பதாய், தன்—குவிர்ந்திருந்துள்ள, பாணமீது—வழுத்தாந்தைபொத்த ஊவேலிமதப்பத்திலே, தனி கிடத்து-தனிபனும்புக் கண்ணாந்தருவி, அரசு செய்யும்—சேதாருடைய அணங்காந்தைப்போக்குநீர, தாமரை கண்ணன்—புண்டரீகாகுறும், எம்மான்—எவ்வை பெறுதிக் கொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கனி திருத்திவலை-கனிதய்போத்து, செம்-செவ்விருந்துள்ள, வாய்-திருவதார்த்ததாயும், கண்ணனை-திருக்கண்களையுமுடையவனை, கண்ட கண்கள்-கண்ணப்பெற்ற கண்களானவை, பணி-குவிர்ந்த, அரும்பு—ஆர்த்தாக்குக்கள், உறும்பு—பாவத்திபாசித்தையாலே, பாவிமேன்—கங்குல வேலிக்கைக்கு பாக்கப்பண்ணாத கண், எவ்வேய்கேள்—எவ்வேய்க்கடையென்கிறது அதுதருகிறது. [ஆள், ஓ - இவை அரைச் சொற்கள்.]

வ்யா. இனிதினரத்திவலைமோத. “முன்சங்கதை வானாழியான்” என்றவிடம்போலே இங்கிடமு மொருகடைக்குறைத்தளவிற்குத்தொடங்கிற்று. இனிதாகத் திரைகளினுண்டான திவலைபாணமும்புக்க. மீதப்போலே சிலபெருத்திரைகள் வந்துமுறிந்து செதுதிவலைபாய், தடைகுத்தி உறக்குவாணாப்போலே திருமேனியை ம்பர்சிபாசித்தும்; அவை அருகுத்தைக்கடையாக ம்பர்சிபாசித்தகச்செய்தையும், இதுவும் பொருத திருமேனியின் நெளருவாய்க்கதை அதுவாழ்க்கையாலே, “மோத” என்றொழைத்து இவர், “அக்கங்கோ லிச்செற்றாஞ்செவ்வகை” என்று - ஆராயாவேலைமீதிலே சத்தியை யருவிச்செய்தார்; இப்போது போகவேலைபாணகையாலே நெளருவாய்க்கதை அதுவாழ்க்கிறது. எறியுத்தன்னபரவைமீதே. திரைகளினத்தியையுடையதாய் சாமந்தாபாவிருந்துள்ள வழுத்தாந்திந்தமீதே சாய்த்தருமாய்போலே வந்து கண்ணவாந்தருவிறகென்கிறதுதன்; அன்றிக்கே, பாப்பாறும் ஜனமாய்த்தியாறும் இதுதன்மையே வழுத்தமாகச்செய்திற்றுக்கூடாம்.

தனிசிடிக். திவையறிந்துபரிமாறவாள் ஒருகடையகையுடையவள் கிடம்! இங்கேவந்து தனியே கண்ணவாந்தருவிறு. இப்படிக்கண்ணவாந்தருவாசித்த ஒருகாய்மந்து அடியபாாய்த் திரிபாதின்றாக்களிதே ஸாக்மே ஸம்ஸாரிகள். “தனிமேன் வாய்முதலே” என்றபொருதளவியனைக் கிட்டமேவென்னும் கவசபாசையிதே தனியேவந்து கண்ணவாந்தருவிறு. அதுக்குடையகச்செய்தி சாய்த்தானேதென்னித; அங்கேயுடும் அடிசெய்தையாவது-வண்ணியமறுக்கை. எவ்விவையென்கிறது — “அறம்” என்றிருக்கை. அந்த அதுக்கையென்கிறது—“எழு” என்னப் பண்ணிக்கொன்னுக்கை. (க) “நரிமேயுடையவிறு”

என்றிப்படியே—சிதம்பரத்திலிருந்து யாத்ரையே இவ்ருள்ளார்க்கும் யாத்ரையாய்ப்படி பண்ணிக்கொள்ளுக. இவ்வண்ணியமதுகங்கைக்குப் பரிசையெடுத்தெனில்; தாமரைக்கண்ணன் வையிலே பரதமாவந்தாயிருக்க வெள்ளவெள்ளுறைய இடமிக்கையிதே; அருஞ்ஞானனொன்றைப் பரிசுதருதல்கொண்டாயிற்று இவ்ருள்ளான வென்றது. “தாமரைக்கண்ணன் விண்ணோர்பாயுள் தீயவகளை” என்னக்கூறுகிறே. அவர்களுக்குப் போயோபகரணமான இத்தகை கொண்டு விட! இவ்ருள்ளருடைய விசேதமையப்போக்குவது. இப்பரதமாவந்தாயிருக்க அடிப்பட்டாராயெனில்; விம்மணம். என் தோற்று என்னை பெழுதிக்கொடுத்தேன். எய்வாரிகளுக்கும், இவ்வருவான என்னைத் தோற்றித்த கண்களுக்கு இனிவெள்ளவெள்ளுறைய விழுகண்டே?

கணிபித்திரைபெய்வாய். அக்கண்ணனே நிர்மலானார்க்கு அதுபாயமான விஷயமிருக்கிறபடி. என்டோயே துகளாய் எளிதோயெய்யாய்த்துத் திருவதரத்தில் போக்ப்பதை யிருப்பது. “இருந்து” என்றது—அச்செய்யி என்னுமொகை எகருபாயிருக்கிறபடி. (க) “வெண்ணொருபாபைய” என்னக்கூறுகிறே. கண்ணனை. பெரியபெருமானைத் திருவடித்தொழுதால், “அவதரத்தில் பிற்பாட்டுக்கு முதவுகைக்காக கர்ஷணம்வந்து கண்வளர்த்தருளுதோ” என்று கம்பிக்கையாய்ப்படியாய்த்திருப்பது.

“யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைமண்கண்ணன் தீம்பிசே வகவளருப்படி வளர்த்த மொகையோடுபெய்தான் தோற்றியிருக்கும் பெரியபெருமானைக்கண்டால்” என்றும், “வெண்ணொருபாபைய வளர்த்தவதரத் திவ்யபெய்தான் தோற்றுப்படியான சகவளர்த்திதிருமகனை கம்பிக்கையாய்ப்படியிருக்கும் கம்பெருமானைக்கண்டால்” என்றும் பட்டாருளிக்கொண்டவர்

கண்டகண்ணன். அநாதகணம் இழந்த இழவு நீக்க காணப்பெற்ற கண்கள். பனிக்கும் பூதிருவாலே. கண்டபயிர்க்கப்பெற்ற பரிதியாலே ஆகத்தாக்குப் பரவலிவாசித்தது அதுபவனுதித லுர்ஷயடியாக வந்ததானையாலே அழித்தனாய், வறுத்தபயதமுனைக்குப்படியிருக்குமென்றை. விசுலமடியாக வந்ததானையிதே வர்ஷமாயிருப்பது. (உ) “சூதமாயேயே உருவமே” என்னக்கூறுகிறே. என்செய்கென் பாலியேனே. கண்ணன்! அருளினப்போலே மறைந்தகையாலே, “என்செய்கென்” என்கிறார். பெறுதற்கரிய விஷயத்தகண்டதுபயிர்க்கப்பெற்றிருக்க இதுக்கு இடைச்சுவலுண்டாவதே! என்செய்கென் பாலியேன் என்கிறார். “ஆலே” என்றது—விஷயத்திசையல-இசைம். அத்தரிவில் வைவதாய்ப்பதையவருத்தவொன்னது, அதுபவனுதித லுர்ஷயத்தைய அளவுபடுத்தப்போகிறதில்லை, என்செய்கென் பாலியேனென்கிறார். கண்ணன்! வறுத்தபயதமுதவென் னாய்க்கொண்டதானையாலே இத்தகையத்திசையலுக்கண்டதாய் விடப்போகிறதில்லை, இவ்விஷயத்தை அநாதகணம் பரபந்தாலே அதுபயிர்க்கப்பெற்றதிலேன், இன்று கண்ணனார்முகை அதுபயிர்க்கப்பெற்றதிலேன், என் கண்கள் என்னக்கெனில் வறட்டுகொண்டதென்னோர் அக்கணத்திலே, இப்போது இழவுண்டாய் “பாலியேன்” என்கிறார்களர், பாட்டுக்கெட்டி கெட்டுப்போய் பாலியேனென்பாணப்போலே பாலியேனென்கிறோன்றும் சொல்லுங்கள்.

அ. பத்தொன்பதாய்ப்பாட்டு. குடிலை. சகடாந்தபவணங்களுக்குப் பிறக்கி வித்திகையென்றிசை, ததாச்சயமாய் அலயவியான சரிந்தான் கட்டழியா கின்று தென்கிறார்.

(க) “வெண்ணொருபாபைய” (உ) “சூதமாயேயே உருவமே”
(௨௮)

மூ.—குடநினை முடிவைவைத்துக் குணநினைபாநம் ரீட்டி
 வடநினை பின்புகாட்டித் தென்றினை யிலங்கைமேல்க்கி
 கடல்நீரக் கடவுளென்றை யாவநினைத் துயிலுமகண்டு
 உடலெனக் குகுமுமலென வென்செய்கே னுலகத்தீரே. கக.

ப-ரை.—கடல் நீரம்—கடலொடொத்த நீரத்தையுடைய, கடவுள்—ஊர்வெல்வா
 னாய், எந்தை—என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; குடநினை—மேலித்திக்குமே, முடிவை-
 உபபயிபூதிக்குமாகச் சூடின நிருவடிகேகத்தை யுடைத்தான நிருமுடிவை, வைத்து—
 வைத்தருளி, குணநினை—மேலுத்திக்குமே, பாநம்—சேதந் வாமுனைக்கு இழியும் துறை
 யான நிருவடிகளை, ரீட்டி—என்னவையும் வர ரீட்டி, வடநினை—ஊம்ம்க்கித் மூணாண
 வடநினைசிறும்க்கிக்கு, பின்பு—பின்னமுனை, காட்டி—காட்டியருளி, (பூமிபிஷணும்
 வரதுக்காக,) தென் நினை—தெற்குதிக்குள்ள, இவ்வகை—எவ்வகை, நேர்க்கி—கடா
 கழித்துக்கொண்டி, அடிய அனை—நிருவனத்தாய்வானுமே நிருவனையினே, துயிலும் ஆ
 கண்டு—கண்வளர்ந்தருளுகிற படிவைக்கண்டு, எனக்கு—என் துறையுடல்—சரிமாணது,
 உருகும்—உருகா சிந்தை; உலகத்தீரே—மேகத்திதுள்ளவர்களே, என் செய்கேள்—என்ன
 செய்யப் புகுகிறேன். (ஆம், ௭ - அகாச.)

வ்யா. குடநினை இப்பாதி. இவையுருக்கினை பரிசுத்தாணிக்குக்கொபடி. பூமியை
 ஸ்ரீஷ்டத்தது புண்புபப மிச்சங்கனாயும் பாபச்சகரங்கனாயும் மதுஷயதீர்பக் ஸ்தா
 வாகனாயு மிருந்துள்ள பதார்த்தகன் வர்த்திக்கனக்கொவென்றும், ஆகாசத்தை ஸ்ரீ
 ஷ்டத்தது புண்புபேரிகளான தேவகதைக் வர்த்திக்கனக்கொ என்றும் நினைத்திருப்பர்.
 நடுகில் திருக்களுக்கு ஒரு விரியோகமில்லை, இது ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்டயோ என்றிருப்பர்;
 இப்போது அகனனன்று, இதுவும் ஸ்பர்சயோஜாமென்று மிடமுக்கண்டார்—சேதாஸ்ரீஷ்ட
 மூமுஷாஸிவர்களுடையானுப்போலையும், சேதந் வர்த்திக்கனக்கு லோகஸ்ரீஷ்ட. யானுப்
 போலையும் திருக்களை ஸ்ரீஷ்டத்ததும் சேதந்ரு குவிஜகமைய ஸ்வயம்பாணர்த்த
 மாகக் கண்டாசாதிரே! என்றிருக்கிறார். குடநினைமுடிவைவைத்து. மேலித்திக்கு ஸ்பா
 யோஜாமப்ப உபபயிபூதிக்குமாகச் சூடின நிருவடிகேகத்தை யுடைத்தான நிருமு
 டிவைவைத்து. “ முப்பாண ” என்விறபடியே சேஷத்துத்தை யதுவத்தித்து அத்திக்
 காக யாழும்புபிதே நிருமுடிவைவைத்து. குணநினைபாநம்ரீட்டி. “ முடிவரும்
 தொழிதேத்துத் சீடிபாள் ” என்விறபடியே - ஊகலோகன்களும் வாமுனைக்கு இழியும்
 துறைபாள் நிருவடிகளை, மேலுத்திக்குவாமும்படியாக ரீட்டி. “ ரீட்டி ” என்றது—என்
 னவையும் ரீட்டின நிருவடிகள் என்னக. ஊர்வோதகம்நாடம் இவ்வனை வர்த்திது போ
 னும், அர்ஜுனாணிதப்பு வாமுச் சொல்லவெய்யடாமிதே. “ ஆவவர்தார் நிருவடித்தொழ
 ளமுத்தருளினும் ‘ ஊர்வோதகம்நாடம் ’ என்று நிருமுடிப் பக்கத்தில் ஒருப்பதேசத்தில்
 ஒருகாணுமெழுத்தருளி மிருத்தநிபார்; நிருவசதுருக்கெழுத்து. எழுத்தருளியினை பாதேச
 மில்லை ” என்றுபட்டாருளிக்கொவர்.

வடநினைபின்புகாட்டி. வடக்குதிக்கு ஆப்பியியைகையாலே † ஊம்ம்க்கித்தாண
 சாட் ; ஆழ்வார்க்கிச்ச சொல்லும் ஊடயாத தேசயாணையாலே அத்திக்கெத்திரத்

† “ ஊம்ம்க்கித்தாணநாய ” என்றும் காண்கிறது.

கேள் பெருமாளே ” என்று அவர்தம்மைக் கேட்கும் தம்பெணியை அறிவித்ததாய், அந்த நிலை எதிர்த்தலை அழித்ததாகாதே என்று அவர் மேலுணர்ந்திருக்கின்றனமாய்ப்பது பலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்ணெயத்துக் குறிப்பியுமே விருத்திரை ஸம்ஸாரிகளைப் புர்த்து விடக்காரருருவாராத பரிஹாசத்திலே பெணக்கும் ஒருசிறுக்கை விடவல்லியோவோ பெண்கிறார். கல்.

க. இருபதாம்பாட்டு. பாபுரீர். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவணியத்தைத் தயிர்த்து எவ் களைப்போவோ தேறுபாத்தா பாரால் வித்திக்கவே தலிக்கலமென்ன; கண்ணாந்தருளுகிற ஸமுதகக் கண்ணெயத்து “ இம்மைத் திபடங்க எங்களுக்கு ” என்றும்படியான ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய எங்களுக்கு, (க) “ அகமாரி ” என்றிரு உக்களைப்போவோ அகலவிரகுண்டோ வெண்கிறார்.

மு.—பாபுரீ ரங்கத்தன்னுள் பாம்பிணைப் பள்ளிகோண்ட
மாயுரர் திருவாரூர்மும் மரகதவருடந் தோளும்
அயதமறைக் கண்களாக் துளிதழ்ப் பலவையுமும்
சூயசீர் முடியுந்தேக மடியிளர்க் கலலாமே. உ.உ.

ப.—பாபுரீ—பாபுரீரின் தன்ன, கீ—காவேரியாலேமுழப்பட்ட, அரங்கம் தன் னுள்—கோவிலிலே, பாம்பு ஆணை—திருவாரூர்மும்மேலே, பள்ளிகோண்ட—கண்ணாந்தருளுகிற, மாயுரர்—ஆச்சரியசக்தியுடையவரே, திரு—தோட்டியாலே, கல்—கிணைக்காமாலை, மார்பும்—திருமார்பும், மரகதம்—மரகதாக்கத்தை யொத்த, உருவும்—திருவடிவும், தோளும்—திருத்தோள்களும், தாய—பரிசுத்தமான, தாமரை—தாமரைமலரை யொத்த, கண்களும்—திருக்கண்களும், துயர்—விவர்த்த, இதழ்—திருவதாரமும், பலனம்—பலனம்போன்ற, ஸாயும்—திருவாயும், ஆய—பண்டேயாய், சீர்—சீர்மையை யுடைத்தான, முடியும்—திருவடிகேதமும், தேகம்—ஊழலாசைபெயரும், (கண்டால்,) அடியோர்க்கு, ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய எங்கு, அகலலாமே—அகலப்போவோ.

ஸ. பாபுரீரங்கம் அடைந்தேற்ற வேண்டாதபடி இருக்கும் பள்ளாவிடான கோயில். இது உபலக்ஷணம் பாவகமாயும் ப்ராவணியம் முன்ன பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ள மடையாகிறே கோவிலிருப்பது. (உ) [“புரணியம்புரணியுடைய ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய”] இருக்குவாந்விதர் நிதர்சனமாவே இருப்பது. தன்னுள் பாம்பிணை. அந்நிருதத்தாமகம்முப் படுத்தபிக்கையாய்ப்பது திருவாரூர்மாவன். “ வெண்கலமென்னத்தின்மே லொருபாம்பை மெத்தையாகவித்து ” என்னக்கடவதிறே. பள்ளிகோண்டமாயுரர். தன்னாந்தருளும் போதைபழகு ஆச்சரியமாய்ப்பதிருப்பது. (க) “ அகமாவேயுடைய ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய ” என்னக்கடவதிறே. மற்றல் இருத்தல் செய்தாரெனினும் அகலலக்கியர். “ ஏரர்கோலத்திழக்கிடத்தாய் ” என்றும், “ ஆணையில்கிடத்திடக்ககண்டிடப் பெற்றிலேன் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆணையில்கிடக்கை—ஆணையோலென்கிடக்கை.)

“உக்கலிதுக்குவாத” என்று அச்சிட்டபாதிக்களில் காண்கிறது. † பள்ளாவி-பள்ளமடை.
(க) “ அகமாமே ” (உ) “ அகமாவேயுடைய ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய ”
(க) “ ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய ஸ்ரீராமபுத்ராசுமூலைய ”

ப-னா.—பவனம்—பவனம்போன்ற, வாய்—நிருவதாத்தரநுபுடையதும், அங்க ளுக்கு—கோயிலிலே பெழுத்தருளினிருக்கிற அழகியவனானான் அல்லவதினே, பனம் அது—மரோவர்ந்திணை, பனமிதிலும் ஒன்றி—பனிவதாக்கவொருபரிசுதி, ஹரிதிதிலும்—ஹரிதி னுலே, வாமபாட்டா—வாமபாட்டாத, தொய்வி தெஞ்சே—அகாதிநாகராத பவனத்தினதா த்றாத விழுகிறுக்கிற தெஞ்சே, நீ சொல்லாய்—நீயேசொல்லிக்காணு; அனரின—ஆர்—அருகு மிக்கிருப்பதாய், செம்பொன் ஸூப—செம்பொன்னுணியை, அரு கனா அலைய—அருகாம பாண மஹாமேருகவையொத்த, கோயில்—நிருவாங்கத்தினே, மணியனார்—நேமணியம்பொ த்த அழகியவனானான், கிடத்த ஆற்றை—கண்ணவர்க்கருளுகிற பாதாத்றாத, மனத்திலும்— மனவ்வினுலே, நீதாக்கவாமே—பரிசுசேதித்தரிபவாமே சென்றிருர்.

[illegible]

பவளவாயங்குறிக்கு. இவ்வளவாதுகூடப் முண்டாயாந் முன்புத்தையிறவுக்கு ஊர்த்தாயப்பண்ணும் திருவாதத்தையுடையவர்க்கு, அங்குணுக்கு. எப்போதோ நம்மைக்கிடிலேதென்று நித்யவாசித்திராநா விநுக்கெவர்க்கு. ஹரிவினும் வாமழாட்டா, வடிவமுதான் பணிவையு முண்டாக்கித் துணிவையு முண்டாக்கி, பிம்பை அதுபயத் திரே மூட்டிவிடப்பட்டது. பவளவாயங்குறிக்கு — பணிவினும் மனமெனென்றி— ஹரி வினும் வாமழாட்டா. இவ்விஷயத்தை அதுபாதிக்கைக்கு வ்யவஸாயமெய்யாத்த யேனா லெது. (௫) “புதுவகையாபுத்தெது மதுரி தாஸாபயத்தித்யாபு” என்று—பாப்பிக்குக் கண்ணழிவற்ற ஸாதாம் வ்யவஸாயம்வ்யவென்று உபதேசித்தாலுப்தது — தன்

(க) “நாமேயம்” (உ) “ஐசுவரீயதே” (சு) “வசோதிக்கிச்செய்யுந்” (இ) “பாண்டி” (ஈ) “அஞ்ஞானியாமுத்தாஸிபரம்” தேவப்பாஸாதி. (ஐ) “வ்யாஸாயா” த்தே ப்ரஹ்மஸாயா த்யுதிதப்பாடி”

[illegible]

இனி இத்தகை விஷய விபாகப்பள்ளிக் கொள்ளுமித்தனை, அதாவது — பரபரவிஷயமாக வரும் சூற்றம், அதாவது — பாசத்தப்பத்துக்குச் சோதனை, அதுவரை கப்பலான அசோதநகரிபகலாபகனை ஸாதலமாக நீளத்திருக்கலாம். இது சோதனையாகப் பண்பாடாயிடுதல் அவருடைய அதுதலும் பரத்திருக்கவேண்டும்; தன் உபாடலாயிடுதல் ஸாதலாயத்தாபெனவருதல்; இதுசோதனையாகக் கிட்டுத் தன்னையே உபாடலாகப்பற்றிதுக்கலாம் தன்னே உள்பட அலியை விடுப்பாருரு வனவல்ல.

மிசத்ரர். இதுவுமொரு மானசீதாதுவாகிறது; அகாறத - பாப்பாபாநங்க லிலே பாப்ப புத்திசம்பப்பன்னியிருக்கை. அகன்றன்னைபெற்றி இச்சம்பாவுகளை வகித்துப் போகாதிடர்கள். அவ்வன்னலிலே அவ்நன்றனைபெற்றேவெறுமென்றிருக்கை— எசுதுவையாவது. மனத்துணாணை. இப்படி என்னவந்ததையும்விட்டு நாமரை சொத்தி பூர்வமாக ஒருதேசவிசேஷத்திலே சித்தாநுபாயம் பண்ணவேணுமென்று தன்பக்கலிலே எவ்வாறாய்வு மபண்ணியிருக்கும்சுருதுகைய கெஞ்சிலே சித்தவாஸம் பண்ணுமென. இப்படி எஞ்சுக்குப்பாய்ப்பு, கூட்டுத் தீயோபாதிபக வாய்த்து சித்தத்திருப்பது. ஐவசபதார்த்தங்கள் ஐவசாபொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் எஞ்சொழிந்த விடத்தில் தரிக்கமாட்டாருப்தது. திருப்பதிகளில் சித்தவாஸம் பண்ணுவதற்கும் ஒருசுதம்வயவாணுமைய ஹந்தவந்தைக்கவரிசுத்திரே. “என்னிலாதமுன்னெனம்” என்னக்கடவதிதே.

- (க) “வினாத்தேர்வுத் தரப்பினர் தரப்பினர்” (உ) “அதிகாரப்பெற்றவர்கள்”
 (ங) “வினாத்தேர்வுத் தரப்பினர் தரப்பினர்” (ச) “குற்றம்” (ஈ) “அப்பா”
 (ஊ) “

ஆகையாலே சிக்கு காற்றும் மயிப்பாடுமுண்டே; அநிலாநயுடையதும் பெரியபெருமான் எடுவே பன்னிகொள்ளுகையதும் புனிதமிதே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் நிருவடிக்கோட்டை ஸ்வரத்தாலே எங்கேனும் புதினும் பாவரத்தலம் மேம்பட்டிருக்குமாய்த்து. “உன்றனடிதேர்த்துள் பெற்றாண்டே” என்னக்கூறுகிறே. அப்படிப்பட்ட நிருவடிக்கையுடையவன் தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிற எற்றமுன்றடுதே காலைசிக்கு. நெடுபாட்டு. நெயிட்டு. வசைகாடுப்போட்டி. மடியிலே சாய்த்தாப்போலேயாய்த்துக் காகிரி சின் எடுவே கண்ணகர் தருளுகிறபடி.

பொங்குதீர்ப்பாடு பாடிப்பும்பொழிவறங்கத்தன்னுள். ஜலமந்திப்பாலே கோடுகெட்டி நிதிரெண்டிற் பீறிடபாசர்ஷத்தாலே பெரியவெந்திப்போடே வாராவிற்கும். பரந்துபாடி. ஒருமடைபாசர்ஷியே தன்நிறந்தேசமெல்லாதேற்ற எஞ்ஞமொக்கப் பாசாசிக்கும். பூம் பொழில் அறங்கத்தன்னுள். ஜலமந்திப்பாலே பொழிங்கலும் பூமாராதே சேவ்வாய்த்து; பெரியபெருமாளையுடைய வெள்ளமாய்த்துக்கு அதுபலமான் ஜலமந்திப்பாயும் சித்பலனந்தமான் பொழிங்குமுடைய சாமுதரமான் தேசம். இத்தாம் - கோலிந்துண்ட பாலகந்தரும் போக்பலதயும் சொல்லிற்றுத்து.

எங்கண்மால் ஆச்சிதர் பக்கல் ஸ்வாமோதும் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை. “எங்கல்” என்று-தம்பையப்போலே பெரியபெருமான் பக்கலிலே ஸ்வம்பாசாயிருப்பானாயும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோலிலின் பாலகந்தப்பாசல்வங்கலாக் கண்டு சாய்த்தருளிற்றென்று போய், நிருபித்தால் ஆச்சிதம்பாமோதமேதேறுதாய். ஸம்பந்தமின்றிக்கே விருக்கையன்றியே இறைவன். இவ்நாறுபுடையது விருக்கை. ஈன். உடையவனுளும்தான் சிபமிக்க சத்தையன்றியே விருக்கையன்றியே கல்வழி போக்குகக்கும் கழமறுவிருக்கை. ஸ்சித்தருய் பாப்பதறுப் சத்தருவிருக்கு மவனென்கை. குளத்தாவல்பகதையத் தவித்து, நின்பாறுபவம்பன்னும் தேசத்தேறக்கொடுப்போக நினைத்து, வரவல்லம்போரிதருவங்கத் தன்னுடையமையத் தன்சுருத்திலே நடத்துகக்கூகக்கிடக்கிறபடி.

கிடத்தேறாக்கிடக்கை. கிடத்தொள்ள ஆத்மருணங்களை விவமித்துக் கெடையழிவே அகப்பட்டபடி. சிற்றல் இருத்தல் செய்தானுமில் மறக்கையத்திறே. காட்டில் அழகியா விரும்பார்க்கு சிற்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றி, சாய்த்தால் தோற்றவது வையுப்போயிருக்கும் இவ்விஷயத்தில் சாய்த்தபோதாய்த்து அழகு மினங்கிவிருப்பது. (௧) “ஸ்ரீராமபாஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” என்னக்கூறுகிறே. ஒக்கிடக்கை. ஒருக்கனின் தோ மல்லந்தோ கண்ணகர்த்தருளுகிற தென்று தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கதான், சின்று குமில் “நிலையா நின்று” என்பக்கன்; இருக்கக்கண்டால், “பிராணிருத்தமகாட்டி” என்பக்கன்; சாயக்கண்டால், “கிடத்ததோர் கிடக்கை” என்பக்கன்.

கண்ணமெக்கலம் மறந்துவாழ்கேன். இவ்விஷயத்தைக்கண்டதுபயிப்பதற்கு முன்பாகில் மறக்கையாம், கண்டதுபயித்தபின்னு இனித்தானெந்த பாசர்த்தாலே மறப்பது. வாழ்கேன். இவ்விஷயத்தை கிடப்போய் மண்ணு முக்கலோ. அதுபயித்தால் மறக்கலொன்னுது; மறத்தால் புறம்புதரிக்கவொன்னுது. ஏழையென்னையெனே. காலே அத்தந்த

சபலமும், டெய்லு வறுமையிலும் மாட்டேன் ; சிரித்தால் தரிக்கமாட்டேன். ஏழையோன் ஏழையேனே. மூன்று இதாவியைக்கொண்டே அடிப்பட்டு விடுவாயிருப்பாய் ; இப்போது உன் வயதிலுயர்த்திலே அடிப்பட்டு புறம்பு காண்க்குமாட்டாதே யிருப்பாய் ; அதுசம்பந்தமே வந்த வாதிலும் ; இது விஷய வலையெழ்வதற்காலே வந்த வாதிலும். ௨௩.

அ. இருபத்துநான்காமாண்டு, வெள்ளசீர். “ மனத்தினால் நினைக்கலாமே ” என்றும், “ போத்தாவையுண்டோ ” என்றும், “ என்னைமறந்துவாழ்கேன் ” என்றும், இவர் மறக்கப்பட்டவனாக இருக்க நினைப்பதற்காக இவர்பக்கம் தமக்குண்டான பீரோத் தைக் காட்டக்கண்டு, இவ்விஷயத்தில் எங்குண்டான பீரோம் அனைத்தையுமறிந்ததிலும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினாலைய வலையெழ்வதற்கு அனுசரித்ததும் தமக்குப் பிறந்தபத்தி விஷய தருபமாய்க் போனமையானும், அந்நினைவார்ந்த ஐக்குப்பிறந்தபீரோம் பித்தோபவந்தைக்குப் பிறந்த தெவியோலே விவலிக்க வொன்றுமையானும் அது தரித்து, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உனக்கு இதாவியைத்தோபாதி இவ்விஷயத்தினால் கத்திம் ஸ்தோமாய் விட்டதாகாதே ! என்று திருவுள்ளத்தை நினைக்கிறது.

மு.—வெள்ளசீர் பரங்குபாயும் விசிபொழி வறங்குதண்ணுள்
கண்வனார் கிடந்தவாறும் கண்ணமுதமுள் கண்டும்
உள்ளமே வலியைப்போலு மொருவனென் றுணர்மாட்டாய்
கள்ளமே காதுச்செய்துள் கள்ளத்தே கழிக்கின்றமே. ௨௪.

ப.—கா.—வெள்ளம்—பெரிப்பாறாறுக்கையுடைய, கே.—காவேரியானது, பாந்து காப்புறத்திலும்பாதி, பாயும்—பாய்கையாலே, கிளி—கிளிந்தமான, பொழில்—சோலை, னாசில் குழப்பட்ட, அரங்குதண்ணுள்—காவேரியிலே, கண்வனார்—ஆசிரிதர்வாதத்தாய், தை அபவந்திக்குமனான அழிவமனவானன், டெய்லு ஆதும்—பள்ளிகொள்ளும் பாகார, தையும், கமலம்—தாமரைமலர்மேலே, கல்—கிலைக்கண்ணாள், முதலும்—திருமுதலுண்டா த்தையும், கண்டும்—கண்டபயிக்கப்பெற்றதும், உள்ளமே—மனமே! வலியைப்போலும்— கிடைக்காமையாகின்றும்; ஒருவன் என்று—அவன் அத்திதிபனென்று, உணர்மாட்டாய்— அறிவமாட்டுகிறான் ; (இவ்விஷயத்திலும்,) கள்ளமே காதுச்செய்து—கத்திம்மாத பத்தி ன்னாதி, உள் கண்ணத்தே—உன்னுடைய கத்திம்மாதவையிலேயே, கழிக்கின்றும்—கா த்தைத் தழிவாடின்ற மெய்கிறது.

யா. வெள்ளசீர் பரங்குபாயும். காவேரி னாற்பெரு தொடக்கெ் கோயிலை கோக் கிருநாதையாகவே தன் அருகிலேயேமெல்லாம் தோற்றுப்பாடி. பெருவெள்ளமாக நீரை கொடுவதற்கு சிலர்க்குள் குளிக்கொத்து தாதுகொண்டது. கண்ணத்தே காவேரியைப் பாராதி ரும். அருகிலேயே முடியாமையாலே பாப்பது தலைக்கட்டது. விசிபொழிவறங்கும். நீ பாப்பது பாப்பதும் காவேரியை கிளிந்து வாராதிக்கும்.

அரங்குதண்ணுள்கண்வனார். பாயுதத்தில் அசுத்தரிமான வித்பனாடுகிலோட்டை பரிபுரத்ததுக்குச் செல்வது பரிசையானுப்போலே, கத்தரிமான வண்ணிகளை விவரிக்கக் குறிப்பாய் பரிசையாக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்ணத்தருளுவது. நீர்வாய் பும் கோயிலையுட்கண்டு சாய்ந்தானென்றது வாய்மையாய், கண்ணத்தருடைய வரிசை (௨௪)

நிலை நினைவாபயத்திருப்பது. கிவயரும்சென்றுபுக்கால்முற்படசொன(வென)ர்உகர்நியரயா
ப்த்துத் திருமுடிமிருப்பது. அதாதெறு-ஒரு உபநியரலே தம்மைவந்த கெட்டிருநுடைய
ஆத்மவஸ்துவை பபஹரித்து சட்டைப் புனைக்குள்ளே விட்டுக்கொள்வொன்று நோற்றிடு
ருக்கும். அதாதெறு - தமக்கு அந்தாங்கமாகிச் கொள்ளுகை. இன்னமுத்தான் ஆத்ம
வஸ்துவைத் தன்னதாக அபிரமித்துப்போந்தான், நாம் இவன் அபிரமித்த அத்வை மீட்
போம் என்று பர்த்துத் தம்முனைக்காட்டி, (௧) “ஜிதனே” என்னப் பண்ணுமப
ரப்பது. அவனதான் வஸ்துவை இவன் வெளொன்பட அபஹரித்துப் போந்தபடி. தன்
னத்தைத் தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாய்படியிறே சேதஹுடைய ஆத்மபஹாரம்
காழ்ப்பிடுபினபடி. ஆத்மமணிப்பணமும் ஆத்மபஹாரமிதே பெண்ணுப்படியான இவ்வஸ்த
வையிறே இப்படி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மமணிப்பண மாதெறுதான் மஹாபலிதாரம்.
போலேயிருப்பதென்றிதே.

கிடந்தவாஹம், வசிகாணபரிகார்தானும் சோதிகளான ஆத்மகுணங்களுட்கள், அநா
பவ சோகையான ரூபகுணங்களுட்கள், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்னும் கிடையாற
காய்த்து. கமலங்குழகமும். கிவாணம் செவ்விருளிர்ந்தி பரிமளம் என்றப்போலே சொல்
துதெவந்தாற்பற்றத் திருமுதித்துக்குத் தாமகாணயொரு போலிபாகச்சொன்று மித்தனை
போக்கி, வர்வதாஸதர்சமல்லாமையாலே “நன்முகமும்” என்கிறார். சுத்தஸத்வமாப்பூதியோ
திர்மயமான முகத்துக்கு பாகச்சுவஸ்து ஸதர்சமாகவந்திறே; ஆர்ரிதவியடியத்தில் என்று
மொக்கக் குவியாத முகத்துக்கு தர்ஷடர்த்தமூண்டோ; ஸம்ஸாரத்துக்குள் குளிர்ந்தமுகம் இ
தொன்றுமே பெய்கிறார். கண்ணோளளமே வலிையொஹும். கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக்
கண்ணெவத்தும் கெஞ்சோ! ஒருவிசாகம் பிறவாதே தின்னிதாபிருத்தாயீ! கீழ்ப்பிறந்து
விசாகமெல்லாம் விஷய வைவகஷணயத்தாற்பற்ற அஸத்தையமா மிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு,

இப்போது எனக்குவந்த வன்மை பென்னென்ன; ஒருவனென்றுணர்மட்டாய்.
அத்நிதியென்று உணரமாட்டெனில், ஒருவனென்று உணரப்புகால் அவனை புள்ளபடி.
புணரவேணும், அப்படி புணர்ந்தால் அத்தனையில் வர்தலையத்துக்கு ஸதர்சமாகவும் விஷய
வைவகஷணயத்துக்கு ஸதர்சமாகவும் கிடாய்பிறக்கவேணும், அது பிறவாணையாலே
“வலியை” என்கிறார்.

இப்படியாகில், கீழ், “கண்ணிணைகரிக்குபாதே” என்றும் “பலியருந்புதிரு
மாலோ” என்றும், “உடலெனக்குருகுமாலோ” என்றும் சொல்லிப் போர்த்தவையெ
ல்லாம் என்றப்பத்தெள்ளிச்; கண்ணமோகதூலியெறு. உனக்கு பாகச்சுவியடியத்தில்பண்ணிப்
போர்த்தவானை இங்குமதுகர்த்தித்துப்போந்த வித்தனைபொழிய இவ்விஷயத்துக்கு ஸதர்ச
மாக வ்நோழித்தாயல்வோயே. விஷயாத்நாய்கவியில் பண்ணிப்போர்த்ததும் பஸபத்தி (வாஹம்தி)
வாகையாலே இங்கும் பஸபத்திபண்ணித்து. உங்கண்ணத்தே கழிக்கின்றபே. இந்த கத்திய
பத்தியானது பண்டே புள்ளபடியிறே, இங்கும் அதுதன்னைவே முடிய நடத்திறு பித்தனை
பிறே. விஷயார்த்தாக வேளாபநியாக இது தன்னைபுய் கிணத்தாயித்தனை போக்கி இவ்விஷ
யத்துக்கதுருபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரமேயம் என்கிறார். உச.

தொகுதிகளாகக் கூட, மூன்றாவது, ஒன்றே தராதமையினால் மூன்றாவதே விதிக்கப்படும். எனவே, எந்த ஒரு குறையும் இல்லாததால், இதுவும், அதுவும், இத்தகைய கொண்டு திரியவேண்டாம். விஷயமென்ன.

குறிக்கோள். மத்தாலோபம், க்விபாலோபம், தாய்பிலாபம், காலபேதம், தேவதாபாகம் என்பன இவற்றிலென்பதுண்டாமாக்கிப் பிழம்பலமாகிருக்கையாலே, காலந்தப்பிரிவாலாமாபிருக்குமென்கையன்னினை அகர்த்தயங்களை அநாதிக்ருகியபயாக்கிவாழ்விப்பதே உபாஸகமாம் விஷயமன்றே. அகர்த்தயமதவன்னே. இப்படியிருக்கிறதே தென்னிசர்; ப்ராத்தமம்; ஆதததன்னே. ஒளித்திட்டேன். ப்ராத்தமம்யமின்னமம் பெண்ணலையாய்ப் போகையன்றியே இவ்வாணந்தான் நன்னிதா என்னும்படி. பன்னினைன். சிசெஷ்டாயித்யப்பாணசக் கண்டால் இவ்வுண் அநிகரித்தவர்காத்திதே சிவான்றே வென்றுநகரம் அயர்களுக்கும் அலந்தயமாப்படி திரிந்தேன். இந்நிதே நான் கம்பையாகத்தான் மீண்டதேன்.

ஆனால் ஜூனாகியோகமிருத்தபடி, பென்சிலேனியென்ஸில்; என்ஹெல்லியூ. என்ஸிஷியாக எனக்கொண்டமிழில்லோ. ஆதமிஷியுஜூனாக மெனக்கெல்லியென்ஸை. கம்மேயோகமில்லியென்றியோகே தத்தனாபயான ஜூனாகியோகமுயில்லியென்ஸுமிடம் அர்த்தமித்தபயன்றோயென்னில்; இஜூன்கமித்தில் அதுஅடித்ததொரு கம்மில்லியோகமும் பூர்வஜாமித்தில் கம்மேயோகம் பல்வமாய், அவ்வமயிலே தேனாமிச்சிவகமமிதந்து அந்தாஜாமித்தில் ஜூனாகம் னாணக்கெமாயிருக்குமிதே, அதுஅயுமில்லியென்ஸை. ஆனால் பத்தியோகமிருத்தபடி, பென்சென்னில்; சிங்கெனும்பத்தனயிலேன். கண்டார்க்கு கப்பலதபயன்னியில்லது கித்தெவொன்னாது உன்பகதல் எனக்கு ஸ்கெனெலோமுயில்லோ. கம்மஜூனாக விராண்டி மில்லியாயிருக்க, உபயனாபயமான பத்தியில்லியென்ஸுமிடம் செல்ல வேனுமோ என்னில்; (௩) "ஜூனாஹலவகெலோடிசு தவொஜூ தவகேபிசு" : தராணாகெனவாவா தாகாபுஜெஹ்ஜிபுஜாவதெ " என்ஸிஷியோ உண்டாணாயிதே, அதுஅயுமில்லியென்ஸை, அதுவா, கம்மஜூனாகபத்தினன் மூன்றையும் தனித்தனியோ உபயவகாகச் சொல்லுவாருமுண்டு; அத்தபாணாத்திலே சொல்லிற்றாகுமாம். (௨) "கடூகெனவயிலெல்லியு கெலுதிதாக தகாபுசு" (௩) "வகாபுதகாபுபலொவாரு ஜூகெலாசியாசுவாபுதெ" (௪) "வகாபுசு தகாபுபலாபுசு" என்னக்கடவமிதே. இதிலே கம்மஜூனாகபத்தினனில் காச்சிந்தமிலே. மத்தும் இல்லியுபத்திலையுண்டவா, "கோத்தகோப்பிசென்" என்றும், "கதவகென்சிசென்" என்றும், (௫) "தவாசிகெலோடிசு" என்றும், தந்தாமெதுமையகென்பபெற்றாக்கெனக மன்றாடுக்கொண்டு போக்கடவகமிதே இருப்பது.

பொரியபெருமானும் தம்முடைய க்ஷபக்ரு இவர் கொள்ளின துறையையும் அ.க.க. கையாலே ஆழ்ந்தீர்! பிரபேஷத்தோசீர் என்ன; களிப்பதென்றதெண்ணு. பெற்றிசுந் திற்பெரி என்னகதுதரப முண்டாயினா, அதுதரபாக (க) “சேபா-உதி” என்னுண்டாயின; எது ஆழம்பரமாகக்களிப்பது. இத்தரபி- அறிந்ததென்றதரபு. உமக்கதுதரபலிப்பையாலே விதி

(அ) “ஆர்மார் தரணைஸ் கோஷம்” திரோஜ் துறா நகராதிட்டி; நகரணுமணியை பாபநாசம் கர்ந்தனைப் பதிட்டி பாஜாபதே” (உ) “காமணை வடிவம் மலித்தி மாஸ்தி தாஜகா தயமி” (ங) “எஸ்வம் காமணை மபர்ந்தி துறா கோபரிணைப் பதிட்டி” (ச) “பக்த்யா த்நகர்ப்பாசகப்பி” (ஞ) “நதம் மலித்தி கோஷமி” (ஔ) “மாசகமி”

மித்தனைவர்களுக்கென்றில்; என்பக்கல் கைமுதலில்லையானால் உன்பக்கலுமில்லையோ வென்றிருந்தும், எம்பி. நான் உபாயத்தாக்கவில வேறுமையில் பூர்ணஞானமோபாதி தேவரீர் சிவாதிருவாரியுள்ளார்களோ - தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸதஸகா நிர்வகணமன்றோ. “அதிசொல்லுமில்லாத” என்றவாற்றாம், “குறையொன்றுமில்லாததேவரீர்தான்” என்றவாறே.

கடல்வண்ணம். தேவரீருடைய சிவாதிருவாரியுத்திபெண்ணம் வேணுமோ, வடிவமுடைய பண்டமோ என்னென்றுக்கு ஒருகடலோடே உபத்தாது பண்ணி ஒருகடல் சாய்க்கப்போவோமோ பெரியபெருமான் கண்வளர்த்தருளுகிறது. “நியப்பாடமுத்துத்தேவன் அழகு” என்றும், “ஆதாம் பெருகவைத்தவழகன்” என்றும், இவ்வடிவமுக்கேற்றே இவ்வுருவாகச் சொல்லப்போகிறது. இத்தான் - சரண்களென்றபடி.

உப்புமுடைய வேறுமையையும், கட்டுமுடைய பொருள்களையும்கூட அறிந்திராமல் இசந்திருப்பதற்கு உமக்கு வேண்டியதென்னென்ன; கதறுகின்றேன். அறிந்திருக்கிறதான் கிழம்பெற்றேறே, ஸாதா துஷ்டாகம் பண்ணி பலம் தாழ்த்தால் உப்பிலானாற்போலே சாவனாகையாகக் கூப்பிடாதின்றேன். எவ்வகைதானத்தில் கைவளங்கி, தேவரீர் கண்வளர்த்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதையே வாழ்வையே விருக்கிறேறே. இத்தான் பரித்தாய் விட்டது - ஆசைசெழுண்டாய்க்கு முகங்கொடுக்கக் கடவவவ் தூசச்சிதன் கூப்பிடாதிருக்க அநாதரித்த நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லுப்படி. தேவரீர்க்கு ஓரவத்யத்தைத் தந்தேறித்தனைமேறே.

இப்படி உமக்கொரு கண்மகளுமில்லையாகில் பிள்ளைமகமும் செய்யச்சொல்லுகிற தென்னென்ன; அறிந்தேனக் கருநெய் கண்டாய். என்னை தேவரீர்க்கு கீர்பாவிஷயமாகி கீர்ப்பு பண்ணியருளவேணும். அதாவது - அதுதாபத்தையும் சிறப்பிக்க வேணுமென்க. என்னுள்? உமக்கு இவ்வினை அடியேதொடங்கிச் செய்துகொண்டுபோவேண்டுமென்றிப்பத்தத்தானென் னென்னில்; அம்மகமககருணானே. தந்தாமுக்கென்ன ஒருமுதலுமில்லாதாது சாதிக்கக்கூட வன்றோ இவ்ருவர்தான் சாய்த்தருளிறு. குறையற்றாது சாதிப்பார்க்கு இவ்ருவரவேணுமோ, அங்கே விருக்கவையையாதோ. இங்கேவந்தது கெடையமுருகாட்டியும் அச்சக பாநிசமான சிலத்தைக் காட்டியும் குறியேதொடங்கி யுண்டாக்கி சாதிக்கக்கூடவன்றோ.

அ. இருபத்தாரும்பாட்டு. போதெல்லாம். தன்சுவர்ணிகா திகாசமாள் ஷபாயில்லையாகில் ஸ்வாதிசாமான அச்சகத்தவராதிகள் தாதுண்டோ வென்னில்; அதுவுமில்லை பென்னோ.

மு.—போதெல்லாம் போதுகொண்டேன் பொன்னடி புனைமமாட்டென்
தீவிர மொழிகளுக்கொண்டேன் திருக்குணஞ் செபமாட்டென்
கருவலு கெடுமென்பு கலந்திரை னாதுதன்னாலே
ஏதிலே னாக்கற்கெல்லவே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. ௨௩.

ப.—பா.—போது எனாம்—ஸ்வகாலங்களிலும், போது கொண்டு—புறப்பக்கங்களைக் கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, பொன்—அழகுதான், அடி.—திருவடிகளிலே, புனைமமாட்டென்—மாடப்பட்ட கடிமனாகியிருக்கின்ற; நித இரா—குற்றமற்ற, மொழிகள்கொண்டு—
(௨௨)

என்னக்கடவதிநெ. (க) “காசலெவாஹுழிவாதுவெகடெரு வு-தத தயாவிதரு
கா ஹுழிவாதுவெரு : மருதிநா-கபாதிடெரு து-த-உ கபெரெ மொஹுநெயெயி அ-ஹு
ஹுதி ” என்னக்கடவதிநெ.

அருநின்றுலெ ஏதிவேன். மகோவாக்காயங்கம் ஒருபடிப்பட்டிருப்பார் பெறுப்பிற்
அக்கு இருந்தியென்றுமேலும் வேண்டியிருக்க, அதுவு மெனக்கின்றிக்கே விரும்புகையே
ஏதிவேன் - வறுமில்லேன். அருங்கரு - ஏதிவேன். (உ) “வ-ஹு-உவா-ஹு-த-பு”
கந்திரெனெனநாந்தத்தையும, (உ) “உ-ஹு-” என்னிறபடியே — ஆசரிதநிஷயத்தின்
மகோவாக்காயங்கம் மூன்றாம் செவ்விறவிருக்கிற ஆசனன நுணர்நதையும் கேட்டபேச
காமே அதுவுடாச சேஷமாத்ருவகக்காகக் கோயினிலே ஸந்திவிதான தேவரீர்க்கு, ஒன்
மாகப் பெற்றிவேன் - ஒருகாணத்தாலும் தேவரீரை ஸ்பந்திக்கப் பெற்றிவேன். எல்லே.
வன்னே! அஸந்திவிதானபிழர் தேவனவேன்; பார்ப்பியில்லையா பிழர்தேவனவேன்; செவ்
அம்சத்திலே நெறுபிடிக்குமவரே பிழர்தேவனவேன்; என்னியுலக்கடி பாபமெயிநெ. மு
கொண்டபாபேயே உகப்பானவன் துமென்! இப்படிஸ்பந்தமாப்ப பேசுத்ததா. * அங்
கத்தானபு மின்னாணவருக்குமென்! காண் தாஸ்தனாபத்தா. கஷாயபாசம் பண்ணுமாப்
பேயே நிறிதபத்தியாவே வேயிக்கவேண்டும். விஷயமாபத்தானியுத்தேனே; பாசேமருந்
தானுப்பேயே தர்சனியான தேவரீரே மொஹுந்தா விரும்புனன்தே இழந்தா.

என்செய்வான்றோன்றினேனெ. (ச) “விதிதா-ஹெ-ஹு-தி ” என்னிறபடியே
தேவரீர்க்குறப்பான ஜம்மையிருக்க காண் ஏதுக்காகப்பிறந்தேன். “என்செய்வான் பிறா
தேன் ” என்னுந், “தோன்றினேன் ” என்னிற-உத்தபாதங்கள்பேயே அசுத்தநெரு
வாகப்பிறந்தேனென்னக. உத்தபாதங்களுகடபிதாந்தந்தான் தமக்குமப்பேயானாயின்க்கே
பிறக்கும் அசுத்தமாயிறேவிரப்பது; அதுபேயேவையாபிட்டதிநெ யென்னுயமென்கிறார்

அ. இருபத்தேழாம்பாட்டு. குங்குனன். மதுஷ்பாதிசாயானவைவொன் துமி
கையாகி, திருவடி திருவளர்த்தபுஷன் முதலானவர்க்காகென்னுமடிமைய, சாஸ்தரவ
யவத பின்றிக்கேயிருந்துள்ள நிபங்குக்காகக்கொன்னுமதா காமவந்தவதரித்ததாலத்தில்
நிபங்குமாதயத்தாலே அணவிலகன் அத்தபாலவாபேயே பண்ணின வென்கொந்தகா
முன்றி, அதுதாறுண்டோவென்னில்; அதுமுயில்லையென்கிறார்.

மு.—குங்குனன் மலைவையுக்கக் குளித்துத்தம் புண்ணுட்டொடித்
தரங்கி ஊடக்கலுற்ற சலமிலா வண்ணம்போலென்
மலங்கன்போல் வலிபெருந் வஞ்சனென் செஞ்சுதன்னால்
அருங்குருக்க கட்டெய்யாதே யளியுத்தே னாய்க்கின்றேனெ. உள.

ப-நா.—நாய்க்குள் - வாகையிர்க்களானவர்கள், (இஞ்சித்தரித்துவளறுப்பிற் பெ
கக்காக), மலைவா-பர்வதத்தை, தாக்க-தாண்டிக்கொண்டோ, தாம்-தாங்கள், குளித்து
கீரினெழுதி, புண்ணுட்டு-கணையிதுள்ள உலர்ந்த மணவிலேயுண்ணு, ஒடி-வேறுபாத்தா

(க) “பாமன-நூற்றி பார்த்தவெனத்தே னா-த-தபாபிதர்மாதர் பத்தவன்க்கே
சுடபிருபாதினோத்த தந்தனும் தமதம செஷ்டமவேனறி என்னப்பக்தி ”

(உ) “வ-நூற்றி வளவெனநா” (உ) “ரு-” (ச) “விதிதாதேவனம்பத்தி
(ச-)

வுபட்ட காரியமடங்கத் தக்கனானே தலைக்கட்டுறதான அபிமானித்தாத் திருநெல்வேலியை
“தாம்” என்னவுமாம். புண்ணுட்டோடி, புகழ்மலைக்குக் கொய்யைப்பூக்குச்சொரிந்து
கொண்டிருந்தபடி போர்த்தென் துபார்க்கு மணவிலையுண்டோடித் திரியாநின்றவாய்த் து.
உள்ளமனதும் வழியிலேபுதியும்படிபாசலோட இடையிலே நின்றுவர்கள் இவற்றின் தக
வையகங்கூடு ஏன்முன் இத்தனை வேகமென்றும்? பொருமாளுக்குப்பகலமுறி என்னகயி
வடக்குவாசலில் விடுவித்ததாயிருக்கும், உங்களுக்கு தவறாய்நிற்குத்தி! என்னுமாய்த் து.
ருவியானது தத்தாமனவையார்க்க வொட்டாதிறே.

தற்குள்ளே அடைக்கலுற்ற. திரவைய புடைத்தாய்க்கொன்றிருந்துள்ள கடலை மடைத்
தையிலே சலமந்த. உற்று, கடலைக்கொன்றுகள் தாங்கையப், முதலினதும் தக்களுக்கு எடுத்
துக் கைகீட்டுறெவர்க்கையாய்த் து இவற்றினுடைய அபிமானம். கலமிலாவணியும்பொலேன்
இவற்றினுடைய வ்யாபாரம் அங்குக்கைக்கு கிழித்தகாமாய்ப் பரிபட்டொன்றில்க்கையி
இது அடிமையாதபடி பெய்க்கொன்பெய்க்கில்; அடிமையகொன்றிறவனுக்கு இவற்றின் பாச
சத்தியே பகையுமென்னக. சலமிலாவையாவது - “கடல்தூர்ப்புண்டு பெருமான் அக்
காப்பட்டா ராகவல்லோ” என்றொபா(யா)வத்தின் புறாய்நிற்குக்க. கலம்-வ்யாஜம். இலா-
இல்லாவைய- சிந்த நிலப்போதே சிந்தக. கால்தாவப்பகையுமின்றித்தே வர்க்காமகியபரு
மின்றித்தே, ஹஸ்தபா ததிகாணமு மின்றியிலேயிருக்கிற திப்பக்கலாமாய் மாத்தாவதுவை
ருளியபது ஓவெது புரளுவதாதிற இவற்றினுடைய பாகமும் என்ன்கில்கொன்பென்று, “ருத்
த்த மூன்றாவது - ஒளித்திட்டேன்” என்றொரு. அவர்பது கலமத்தகாமனுக்கு எதிர்ந்த
யில் பாசசத்தியொழிய அவனுக்கு வேண்டுகொன்றில்க்கை, இவனுக்கு செய்வாவது மொக்
நில்கை, கமக்குள்ள ஹுதாக்கதிகாக்கொண்டு பூர்வனுக்கு காமொன்று செய்கையாவது
என்னென்று கலவர்க்குமவர்கள் பாப்பாய்ச்சர், அந்த பூர்த்திதான் காமிட்டதகொண்டு தர்
தனகைக்குமப்பென்று சத்தபாவாய் மேல்விருணைக் குறுப்பாய் பாக்கவாக்களுக்கு; இ
பாவசத்திதான் ஒருவர்க்குக் கெடையாவையானே எல்லார்க்குஞ் செய்வாவதொன் றென்
வொன்னது. ஆக அணிந்தனக்குள்ள ஆதகவயமும் என்ன்கெல்லெ யென்கொரு.

மரக்களப்போல் வலியகெஞ்சம் வஞ்சகனை. இவ்விஷயத்தின் தய்கொன்றில் கெஞ்சக்
யின்னதபடுக்கு தர்க்கடாத்தம் சொல்லுகொரு. “இருப்புகொல் வலியகெஞ்சம்” என்றக
அதக்கு மய்கருதே ஒருவன்ம கெல்லகக்கை “யாக்களப்போல் வலியகெஞ்சம்” எ
கொரு. அக்கில்கெயிட்டி உருக்க நிலத்தகாய்க் கொன்னாய் இருப்பது, இத்தக கொ
டுகெயிட்டாய் கரிந்துபோட் மூலப்புகின்ற கிலையும் கெயித்தகை. வஞ்சகனை. இப்ப
கெஞ்ச தின்னதாயிருக்கக்கொய்க்கை இது தாவதாவயகொவென்று தேவாரும் பாயிக்கு
படி பாயித்தகக்கொய்க்கை; அகவாயில் கிலையொன்றாயிருக்க ‘இவனத்தகை பகை
ப்போலுடையாகில்கை’ என்று பாயிக்குபடி மறைத்தவாத்திப்பன். “இது கிறையு
கும் வண்ணம்” என்று கெய்க்கொன்னதகை அதுகயிக்கு. கெஞ்சத்தினுலக்கு
காட்செய்யாதே. அகலிக்கக் பக்கலிகும் பாவசத்தியெய்க்கை புன்னது, அக்கொரு
கொண்டு கெய்க்கிறுனா உன்பக்கலிகை அன்பாதுகெல்லம் பன்னாதே. இவன் பாவசத்
யாத்தகையே பரிபூர்ணகெலுந்த்நியகைக் கொன்னும் பகையெய்யாய்த் தகை “ஆ
கெய்க்கை” என்றொரு. அகலியுத்தென். (௧) “கலவாயகொய்க்கை” என்று

(௧) “அதுமன்னவம் கலியாயி”

இவையெருமாண்போலே ஸர்வவித ஸகங்கப்பங்களுக்கும் அந்தமான அருமத்தவந்து
'உ'! இது. அயக்கின்றேனே. விஸமரித்து அசர்த்தப்பட்டுப்போய்தே! 'நீ' விஷயம்
சந்தித்தியல்வா ஸம்பாஸேயாதம், இத்தலையில் போக்பலதயின்னாஸம்பாஸே யாதவன்'றிதே;
'மய'தே ஸுலக்ஷி முன்னம்" என்னிறபடியே விசம்'நிபாஸேயிறே அசர்த்தப்பட்டது.
'ஸி'ஸ்யாய்கன் போலென்னவுமாம்; மாங்கன்போலே சலிஸலென்னவுமாம். மாத்தா
யாவதுத்தாலே சலிப்பிக்கவுமாம், லெஞ்சைபென்னுதும் சலிப்பிக்கவொண்ணுதென்றபடி.

அ. இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. உம்பரால். அளவில்லன் திரங்காய்வைத்து ஸங்கு
'கு'சிக்கிரக்க உத்யோகத்தபாவகத்தி உமக்கில்லையாகில், ஸ்ரீகஜேந்தாழ்வான் பொய்கை
'பே' புக்கு இடர்பட்டு எய்தொன்று தனக்குதவக்கடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்டு,
ஐதாதும் உமக்குண்டோலென்ன; அதுயுயில்லைபென்றோர்.

மு.—உம்பரா ஸ்ரீயங்கா வொளியுளா ஸாணக்காகிச்
செம்புளா ஸுண்ணோழும் முதுமெறே கீழ்வந்தான்
சம்புளாபதுண்டே ஸங்கஜேந்த சிஹமயோதா
எம்பிரான் கிட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. உயு

ப.—உம்பரால் — பரத்மாநி தேவர்களால், அநியங்கா — இப்படிப்பட்ட
தென்று பரிச்சித்தித்தரிப்பெண்ணாத, ஒளியுள்ள—தேஜோமயமான பாய்பதத்திதான்
சு'ஸேசுவான், ஆணக்காதி—திரங்காயிருந்துள்ளகஜேந்தாழ்வா ஸங்காச, செம்—செவ்ந்த,
ஸ்ரீ—மாணத்ததை, உண்டு—புலித்த, வாயும்—வந்திக்கிற, முதுமெறே—முதுமெ
'க, சிறி—பெருங்கோவமுடையாப்பக்கொண்டு, ஸந்தா—அவன் இடர்பட்டமெனின் கை
'9லே அணாகுலபத்தலாகுலியவந்தா; (இப்படி ஆசிரிதபக்யாநிபாய் சலிக்குமவனி
'ருக்க,) எம் பாலாயது உண்டு—சம்முடையாகுணத்தில் ஸம்கொரு பர (ஹ) முண்டோ;
'ஸங்கஜேம்—சாய்கன்போலே தண்ணிபாண சம்முடைய, ஐதாதும் ஸா—ருத்தத்தில் கை
'ஸவாதவாய், எம்—ஈமக்கு வகுத்தசெவியுமாய், பிராந்து—உபகாசனுமாயிருக்குமவ
'றுக்கு, ஆன்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல், என்செய்வான் தோன்றினேன்—ஐதக்காகப்
'பெருந்தென்னென்றோர்.

ஸா. உம்பர் இப்பாதி. பரத்மாநி களாலரிப்பெண்ணாத ஒளியுண்டு—ஸ்ரீவைகுண்டம்;
அந்தை வாலஸ்தாஸமாகவுடையவர். (க) "காபலகதீவரொகிவொ ஜெஷதிரீ
'பு'கெ" (உ) "கதிரீஷா உஷீஷா கதிரீஷா உஷீஷா உஷீஷா" என்னக்கடவதிறே,
'ஜுளாநிதிகர்த்துதும் (ங) "ஓரலுரொஷி" என்னிருப்பார்க்கு நிலமந்தே பாமபதம்;
'ஸாபிக்க முடியாமையேயன்று, அநியவும் முடியாதென்கை. (ச) "யஜுஷெவாந்தி-த
'பொ'கவாஹாதவஸூரூ; ஓதவிவாநிஸாஸி'ததிஷுஷிவாநிஷிஷி" || ௧ ஸங்காப்
'பெருநகரத்திலே நித்பலு'ரிகளை அதுபவிப்படுத்தி ருக்கெவந்தும்! ஸம்ஸாத்திலே ஆந்த

(க) "அதயததீபரோநிவோ தீயோநித்திப்பதே" (உ) "அத்யக்காஸநிபதம்
'தத்யதாஸம்விஷ்ணோர்மஹாத்மஸி" (ங) "சக்ஷரோஹம்" (ச) "யந்தேவாஸமுபயோ
'ஸாஹம்சசக்காஷி; ஜாநந்திபாமேஸ்யததீஷ்ணோபி பாமம்பதம்"

நுபுள், (க) “புலுபுட்டிபுலுபுட்டி” என்று ஒத்தப்படுகின்றனவற்றுக்கு அபிஜ்ஞாந்தர் என
 வரலது - இத்தகைய தோஷங்கள் பொதுத்து அபகரித்தாளுவிர தோழிகள்.

பாமதேவியாய் விவாகுண விகித்தோபேதனாய் வெணவப்பாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற வீரருக்க என்னு இழக்கவேண்டுமோ. வறுத்த சோஷியாவது, சோஷிதவண்பட்ட மிஷியாவிதும் விட்டவாண்துத வடிவமுணையுடையது. இவையிதும் மிஷியாவதும் விடவொண்ணாத நிர்ணயையுடையதுவது, இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்யிராருக்க என்னு இழிபுடிக்கோ. கருவியிதேன். தேவரீருடைய இத்தவண்குணப்பக்கி அதுவந்திதனையதர துண்டாகப் பண்ணி பவந்தாழ்த்தாணப்போலே கூப்பிட சிந்தேன்.

ஆளுள்களாகன. நான் இப்படி கூப்பிடாதிதே தேவரீர் ஆதிபிருக்கிறதேவரீகா பொழிய வேறு சந்தகாரக. நான் என்னு சந்தகாரகவே, என்னையும் புத்தாவிதாத பிதர் என்னு சந்தகாரகவே. அம்மா. உடையம கந்ததால் இழிபு உடையமனதன்ரு. அரங்கமககளுளே. உடையமனதனும் வந்திதேனென நென்னதான் ஆதிபிருக்கிறதே. வம்மாரத்தில் கண்மையெத வேணுமென்று கூப்பிடவொரு முண்டாகக் கூடுகோ என்னும் கணபாலேயென்றே கோயிலிலேவந்து கண்வந்திதருவிதது. ... உம்.

அ. மும்பதாய்பாட்டு. மனத்தில். பாவித்தவன கர்மத்புபாயக்கனிதில், கந்தி ருத்தா திகாரமான த்பாணயந்தித்தா திகளுமிதில், அணிக்குக்குண்டான பாவகத்திபு மிஷிய, ஆணியிடப்பட்டபோது சிந்தித்த சிந்தையிதில், புனயிதசவாணத்தால் வரும் என் னாமு மிஷியென்றார் - தேர் அருத்தபாட்டாலே ; இக்கண்மகனொன்று மிஷியாவதும் உம் முண்டையக்கல் திகமகனிதாயிதில் உம்மால் வருமிதமிஷியாமையாலே உம்மால் அக்கிரித்த உம்முண்டைய கார்பக்களும் செவ்விரும், அது இருந்தபடி. பென்னென்று பெரிபெருமான் கோட்டருள் ; கண்மகனொன்று மிஷியாவோபாதி நிகமகனெனக் கெவதறிதில் பென்னி ருத் - மேல் அருத்தபாட்டாலே. அதில் இப்பாட்டில்—ஆனகல்வா பாவத்தன அதுபாதித் துக்கொண்டு, தம்முண்டைய பாணயந்தித்தவனவந்தி அரத்தமருணத்தகப் பேசுருத்.

ம.—மனத்திலேன் தாய்மையிலே வாயிலோ சிந்தோலிலே
சிந்தித்திருந் செற்றம்மெக்கித் தீவிளி விளியலவ்வாண
புனத்தினாய் மாயையானே பொன்னிசூழ் திருவாய்கா
எனக்கிணிக் கதிபென்கொல்லா பென்னையா னுடையகோவே. 90.

ப.—புனம் - தன்னிதத்திந்திப்போலே திருமார்பிலே செவ்விரெதப்படிபான, துழாய்மாலையானே—திருத்தமாய் மாலையையுடையது, பென்னிசூழ்—காவலியாவேருமூப் பட்ட, திரு அந்தா—கோலிலிலே கண்வந்திதருவனும், என்ன ஆளுடைய கோலே— என்ன அடிமகனென்க கோலியானவனே, மனத்திம்—மனவ்விதே, ஓர் தாய்ம— காமக்கோதாதிகல் இல்லையையாதே தாய்ம, இம்மில்—இம்மாதவனும், வாயிம்—வாயிலே, ஓர் இன்சொல் இம்மில்—பிரித்தித்துப்பரியமாக வளி (வி)யாதவனும், திந்திதனும் - கோபத் தாலே, செற்றம்மொக்—பகவதமதோற்றப்பார்த்து, வானா—வினே, நிவிளியிளியன்—மிகக் கொடுமையாக வார்த்தைகொல்லாதிப்பன்; இனி—தேவரீகாசந்தகமாகப் பற்றினபின்பு, என்னு—இப்படிப்பட்ட க்ருதருணக்கையுடையது என்னு, கதி என்—? பாக்கடிபென்? செவ்வாய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

க்யா. மனத்திலேன் தாய்மையிலே. (க) “தேவரீகாதுயிரா—பெரு” என்றும்
(உ) “பெருதுயிராதுயிரா—பெரு” என்றும் மனத்தினாய் பெற்றுக்குப் பரிசு

(ச) “மனதுயிராதுயிரா” (உ) “பெருதுயிராதுயிரா—தேவரீகா”

பாட்டி தம்பியல்லவேன் மூட்டுகிறோம், அளவதானாடோலென்ன; அளவதொன்று
தம்பியாட்டுக்குப் பரிசாயாக தேவரீர் தந்த ஜம்மத்தை விஷயப்பாவனாப் பர்த்திலெழுத்
திராசிறு துவாய்க்கத் தந்திராகக்கொண்டேனென்றிருர். ஆனால் தெழிப்பாட்டோடே
தவத்தூளியெய்வென்னவிலு; பாணத்தப்பணத்தவமேயன்றிக்கே விஷயத்தார் பர
தாரிலே பர்த்துதவத்தூளும் அளவதென்னென்றார்.

மு.—தவத்தூளார் தம்பியல்லவேன் தனம்படைத்தாரி லல்லவேன்
உவந்ததீர் போலவேன்ற னுற்றவர்க் கொன்றவல்லவேன்
தவத்தூளியெய்வென்றே தவத்தூளத் துரிசென்னென்
அவத்தூளே பிறவித்தூள யரங்கமே கருணாளே. க.க.

ப.—தவத்தூளார் தம்பிய் அல்லவேன்—மோகனார்த்தமாக தபஸ்ஸை அதுஷ்டித்
பட்டத்தில் சோதனாபு, தனம்படைத்தாரி அல்லவேன்—திருமங்கையாழ்வார்போல்
பேரால் பாகவதாராதாத்துக்கு தாம்பரத்தும் செய்தவர்கள் கட்டத்தில் சோதன
உவந்ததீர் போல— உவந்திருக்கிறேன் இதைத்துக்கொண்டால் அதுகண்ணிழிக்க
தவத்தூளே கருணாபு போலே, என்னை உத்தமர்க்கு—என்பத்தூகத்தூக்கு, ஒன்றும்
என்—நுதவனையாடும் தவத்தூளப் பேர்த்தேவல்லவேன்; (பின்பு நான் செய்துபோந்த
பவனென்னவிலு;) தவத்தூளையெய்வென்றே—மிதர்வெய்திருந்தவன் அதாவதையு
வந்திருக்கிறார், தவத்தூளே—பர்த்தமற, துரிசன் ஆனேன்—என்னவெனினேன்; அர
கருணாளேன், (இப்படிப்பட்ட என்னு,) பிறவி—ஜம்மத்தை, அவத்தூளே தந்தாய்
த்தவத்தூளே தவத்தூளினி சொன்னார்.

வயா. தவத்தூளார் தம்பியல்லவேன். (அ) “ பர்த்து தவத்தூளே தவத்தூளே ”
என்றும் தபஸ்ஸை மோகனார்த்தமாக விதித்திருந்தே முழுதூள்களாய் தபஸ்ஸை
புத்திராரி கட்டாகப் பெருமையேய் பன்றிக்கே தவத்தூளப்பேர்த்தூளார் பாராய்
என்னையே பேர்த்துளையுமன்றி, அவர்களுக்கும் கட்டாகப் பெற்றிலேன். இவை
தவத்தூளையின் போழித்தால் ஒருதபஸ்ஸை ஆய்வித்து அதில் வைக்கப்படுதலே
கருத்தினாலுத்தவத்தூளார் கட்டப்பெற்றதேனோ. ஆக, தபஸ்ஸைப்பெருமையார் ஒரு
வம் கட்டப்பெற்றிலேன் என்றார். தனம்படைத்தாரி லல்லவேன். அத்தவத்தூளையும்
பர்த்த தவத்தூளாகச் சொல்லக்கூடாது - விஷயத்தார் விஷயத்தில் தவத்தூளையு
“ இது தவத்தூளே ” என்றும், (க) “ பர்த்து தவத்தூளே தவத்தூளே வரத்தூளி ”
தவ, (உ) “ தவத்தூளே தவத்தூளே ” என்றும் சொல்லக்கூடாது.

(இ) “ பர்த்து தவத்தூளே தவத்தூளே ” என்றும் - தவத்தூளையினிலே
பெருமையார் தாம்பரத்தூளத்துக்கு பர்த்துதலிலெய்வென்றும் சொல்லித்தீரே; இம்
தவத்தூளே தவத்தூளார் பண்ணுளையில் கட்டடல்லேன். திருமங்கையாழ்வார்போல்
அதுஷ்டிப்பதும் தவத்தூளையினிலே. இவையினிக்கே போழித்தாவும், (அ) “ பர்த்து
(உ) “ பர்த்து தவத்தூளே தவத்தூளே ” (உ) “ பர்த்து தவத்தூளே ” (உ) “ பர்த்து தவத்தூளே ”
(உ) “ தவத்தூளே தவத்தூளே ” (உ) “ தவத்தூளே தவத்தூளே ” (உ) “ பர்த்து தவத்தூளே ”
பர்த்துதலையினிலே ” (உ) “ பர்த்து தவத்தூளே தவத்தூளே ” (உ) “ பர்த்து தவத்தூளே ”

௧. முப்பத்திரண்டாய்ப்பாட்டு. ஆர்த்து கம்பக்கல் விழுதான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கூட ஆகாதபடி வந்ததிந்ததில் கம்பக்கல் வந்தபடி. பெண்ணென்ன; பாதிரிகளாகிகளாகி ருப்பார் செப்புவதற்குக்கோவடவுண்டோ, என்மென்க்கப்பத்தாலே வந்தென்னென்று.

௭௭.—ஆர்த்தவண்டலம்புர்த்தோலி யணிதிறு வறங்கத்தன்னுள்
காத்திர ளிணைபமெனிக் கண்ணனே யுண்ணக்காணும்
மார்த்தகெனன் றநியமொட்டா மனிசரில் தூர்களுய
முர்க்ககெனன் வந்துவின்றென் முர்க்ககெனன் முர்க்ககெனனே. ௩௨.

ப-௭௭.— வண்டு—மதுபாகம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள், ஆர்த்து—சப்தித்துக்
டுகாண்டு, அனல்பும்—அவைய நின்றே, சோலை—பொழிவகளைமுடந்தாய், அணி—ஈம்
ஸாதத்துக்கு ஆபாசம் போன்ற, திரு அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே கண்ணாற்றிருந்
தவகுப்ப, காத்திர அணிப—மேகைமுடிதந்தையொத்த, மேனி—திருமேனியை முடைய
குப்ப, கண்ணனே—ஆர்சிதனாம்பலானவனே, உண்ண காணும் மார்த்தம் ஒன்று—உண்ணப்
பெறுகைக்கு றநாயும், அநியமொட்டா—அநியமொட்டாதவகுப்ப, மனிசரில்—மதுவழங்க
ளுக்குள், அரிசகுப—கந்தரிமகுப்ப, முர்க்ககெனன்—புத்தத கிடமொட்டாத தண்ணியனான
நான், வந்துவின்றென்— முர்க்ககெனன் முர்க்ககெனனே—மிகவும் முர்க்ககெனமுடையே
குயிரா கின்றெனென்று தம்முடைய நிதானத்தை அருளிச்செய்திரு.

வ்யா. ஆர்த்தவண்டலம்புர்த்தோலி. திருச்சோலைச் சதுரவப்பாகம் பண்ண
இழிந்த வண்டுகளானவை, அபிநிவிசைத்தாலே பரிச்சேதித்திழிய வநியாதே கீழிந்த
கழுத்தே கட்டியாயகப்பகுதி, புக்கமது இருத்தமிடத்திலிருக்க வெட்டாணமாலே ஆர்த்
துக் கொள்ளாதிக்கும். முத்தர் பகவதபவநூலிதழைத்துக்குப் போக்குமிடாக ஸாம
காய் பண்ணுமாப்போல ஒரு தேசவிசேஷத்திலே பகவதபவத்தாலே முத்தர்க்குப்
பிறக்கும் விசாயம் தீயர்க்குக்களுக்கும் பிறக்கும்படியாய் பற்றுத் கோயிலின் பேர்ப்பகை
கிருப்பது. (௧) “ மரபணிகெயிற் றுண்கணிச்சகவிசு ரு சூழிச்சகவிசு ” என்று - மதுவா
மழித்தமுதலிகள், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குமிடப்பெயர், ஆவையர், ஒருவனாயொரு
வர் சமயபார், ஒருவனாயொருவர் பொசுவொணர்ச்சுகிறே; இவ் தம்முடைய ஸத்தை
யுண்டானகக்குக் கூப்பிடுகிறது; இவை பரித்திருப் போக்குமிடாகக் கூப்பிடுகிறது. வண்
டலம்புர்த்து கோலி. மதுபாகம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள் மதுவின்றிருநியலே பாணயத்தி
வகப்பட்டவிறை மார்த்தகெனனிடையினைப் போலேயும், கண்ணனத்தி வகப்பட்ட திருச்சோலை
போலேயும் அவையாதிந்ருமாய்த்து. அனல்பம் - தருமம்.

அணிதிறுவறங்கத்தன்னுள். ஸம்ஸாரத்துக் காயணம்போலேயாய்த்துக் கோயிலிருப்
பது. விவையிடுக்கு காயகெனருவனுண்டே யாதேயும் கோயிலிலேவந்து ஸர்வத்திதனாலா
தபோது தாவிசட்டாஸ்திரிகள்போலே யாய்த்து விவையிடுநியிருப்பது. சோலையணிதிறுவறங்
கம். சோலைய ஆபாசமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம். தார்த்திரணையமெனரி. மதுவென்
னத்தைக்கண்ணிடலென்று பாயித்து, மேகைமுடிதந்தக் கழுத்தே கட்டியாயகப் பகுதி, செ
ழிந்து போகமொட்டாதே அனல் உள்ளே புருந்து ஸுபந்தாப்போலேயாய்த்துப்பெரியபெரு

(௧) “ காயத்திகெனத் பாணமணிகெனத் தீயர்க்கிகெனத் ”

மு.—மெய்யென்வனம் போகலிட்டு விதிமுறைவாசிற் பட்டுப்

பொய்யெல்லாம் பொதித்துக்கொண்ட, பொழுகவேண்டி வந்தவிடத்தேன்
மீயவே வரங்களை யுண்டாடுவோனென்று ஸாரைநின்றால்
பொய்யுமேன் வந்தவிடத்தேன் பொய்யுமேன் பொய்யுமேனே. ௭௩

பா.நா. — மெய் எண்ணம்—மெய்ப்பாண நினைவையும் மெய்ப்பாணசொன்னையும் பொய் பாண செய்வையும், போதகரிட்டு—காகசோசரிட்டு, விரி—விரிக்கப்பட்ட, குழுவின் பட்டு—உத்தரவுபடைய வந்திரகங்கலிலே அகப்பட்டு, பொய் எண்ணம்—மெய்யென்று பெயர் பெற்றவை மெய்யாவதற்கும்கூட, பொய்யுறுகொண்ட—சிறுதத்துக் கொண்டவரும், போய்க்காணின்—அடைவிகுடையது காள், வந்து நின்றேன் — நின்றுநின்றவர்க்கு நின்றேன்; பிபனை—எனக்கு எவையியாய், அங்கனே—தேவியிலெவ்வு கண்ணாந்தருநருவியே, டன் அருள் என்னும் ஆகசைவருள்—உன்க்கையின் எனக்குண்டான ஆகசையாகே, வந்து நின்றேன்—வந்தேன்; (காள் எப்படியுண்டவனென்றால்,) பொய்ப்பினைப் பொய்யனைவ் பொய்யனைவ்—எல்லாப்படியும் பொய்யாகுகையாகே நின்றேனென்றார்.

வாயா. மெய்யெல்லாம், மெய்ப்பொருள் - பூதநிலையால் யதார்த்தமாக யிருக்கும் தன்மை யுடையது. சிவஞ்சொன்ன எல்லாமெல்லாம் வந்துள்ளும் பாதமநிலையாய்ந்து வந்துள்ளதாக யிருப்பது. (ச) "வா துரீகமநிலையாய்வு" என்னக்கூறுகிறீர். இம்மாதிரித்தான் துறைய நின்றதைக்கொண்டு, "பவத்யதிரிபுத்திரிசை அகலாதித்திரிசை" பொய்ச்சொல்லக்கூறா நிலையான "என்று-என்ன பதிரிசை கிரித்த பாதமநிலையான" குறித்துக் கொண்டு யிரிதே பவத்யதிரிபுத்திரிசை நான்கு வாதிரிசைகளாக. எல்லாம். இவ்வாதிரி பவத்யதிரிபுத்திரிசை மானவால் கிரிப்பதும் மெய்ப்பாய், அதற்கோடு சேர்ச்செய்துமையால் மெய்ப்பாய், செய்வதும் மெய்ப்பாயிருக்கை. பரிதாபயிருப்பா லெருவதற்கு மெய்ப்பாய்-சொல்லிப் புறம்புள்ளார்க்கு அனத்பனாமிருக்கவும் உயிரிதே, அதுவாயினை; இவையெல்லாம் நானிருக்கிற காட்டிலும் கடைபாடாதபடி. வானவாயோடு போகவிட்டே சென்றிருக்கிறீர். தன்னோடு பரிதாபமிருப்பக்கிரிசை மெய்ப்பிருக்குமானால் தப்பக்கிரிசை வந்து பொய்யாகக் கூறியென்று அவர்கள் பக்கிரிசை மெய்ப்பகடைபாடாதபடி பவத்யதிரிசைகளாக. எல்லாம்-சென்ற அந்நுராயகவாயோடு பொய்யோடும் செல்லும்; மெய்சொல்லக்கூற வேண்டும். தேவாரிசை யிருவதற்கிரிசைமேயிரிதே அனத்பனாய்ந்து. நீர் இப்படியெய்யை நோய்ப்போகவிடுகின்ற வானவாய் பண்ணிற்று என்னக்கூறுகின்ற; விரித்யுறவாய்ப்பட்டு. உங்கொருக்கூற்றுப் பொய்யான தாய்ப்போகவிடுகிற இவர்கள் செல்லுக்கு மெய்ப்பாதபடி. அனத்பனாமிருக்குமாதற்கு மத்திகோடொரு கண்ணாலும் எம்மக்கையிதாயாய்ந்து யிருப்பது. விரித்யுறவாயினை. விரிமுடித்திருக்கில் "இதொரு மயிரிமுடிமே! மானகத்திரிசை யிரிசை!" என்று அதிரிசை மித்தனாமிருக்கும்; விரித்திருக்கில் "ஒருமக்கை மயிரையிரித்துப் போகட்டாயிடு!" என்று அதிரிசை மித்தனாமிருக்கும். "என்னவாய்செய்கை வானிக்கும்" என்று-பவத்யதிரிபுத்திரிசை வாதிரிசை பரிதெல்லாம் பரிமையுடையது. பட்டு. விரிசை வாய்ப்பட்டிருக்கிற பாதார்த்தமையோடுபோகவே தன்னால் மனவொன்றாதபடி. வாய்ப்படுகை. ஆதார்போகிதே தார்த்தமே வந்துவந்திரிபுத்திரிசை 2 பவத்யிருக்குமாதற்குக் கண்ணுக்கொருகிறீர், கொஞ்சம் மயிரிசை பக்கிரிசையாய்ப்பாடிவிரிதே அதிரிசைப்பாடிவருவது.

(க) “அத்யாபாதிதம்னம்”

 $(\sigma_{\text{eff}})_{\text{eff}}$

என்றும் வர்த்தை. இவ்வதிக சிக்கு தேவரீர் ஊர்நிதியில் விசைக்கென்றும் வர்த்தை
மொன்று சொன்னேயித்தனை, என்னதன்மை பென்னெஞ்சிப்பட்டுச் சொன்னோமாய் என.
மொழியேனெனவதன்மையுள்ளுதானதேவரீர் இப்பொய்தன்னை பெய்பென்று பாயிக்கும்படி.
பன்றோ கான்பொய் சொன்னபடி.தாம் சேர் “ஆதாய்பெருகவைத்தவழகம்” என்றும்,
“கண்ணினைகணிக்குமாறே” என்றும், “பனிபரும் புதிருமாறே” என்றும், “உடனெனக்
தருகுமாறே” என்றும் சொன்ன பொய்மாதிகளை அதுவந்தித்து “பொய்ப்பிள்ளை
மொழியேனே” என்றோர். பெய்கொண்டு பரிமாறவேன்மேல் தேவரீர் திருநடிகளினே
நத்தனைபொய்சொன்னே நென்குநர், ௧.௩.

அ. நுப்பத்தாசன்காம்பாட்டு.உள்ளத்தே. இதுதாபுலத்தானாமான மரங்கினினைச்
பலாசம்பன்னுமனவாய் நம்முந்நங்களை கோகவறியும் ஊர்வதுகுளான விவரனை பொய்புறான
கான்பிட்டி. அவத்பத்தனைத்தென்று வன்னகாசியம் செய்தேனென்று எஞ்ஞிந்து இந்நிற் காட்
டல் நம்முந்நமரினகக்கு இதுதாபிந்திர்க்கெயிருக்கிற எம்மாரிகினோடேமுடித்துயோகையே
என்றென்று பெரிப்பெருமான் திருவடிகளினே நனசெய்து அதுவென்ற.

அ. — உள்ளத்தே புறநாயுடையது யுள்ளுலா னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் கண்ணுண்டொண்டாய்த் தொண்டேகே கோவம்புள்ளி
உள்ளுலா குள்கிழ்நெய்லா முடனிகுத் தறிநெய்யு
வென்றிப்போ பென்னுள்ளெனன் விவரநத் சிந்தித்தேனே. ௧௪.

ப. — உள்சத்து - அஞ்சினே, உறையும் - எப்போதும் வந்திக்கும், மரம் -
மரங்கினினைவனை, உள்ளுலா - அதுவந்திக்கைக்கிடான, உளர்வு ஒன்று இன்ன - ஆத்
மனுதாசனென்ன பகலத்தூராமென்ன தேறும்வபாவனுதாசனென்ன இவற்றில் ஒன்று
மில்லாதவனும், கண்ணத்தேன் - இதுதாபிந்தென்னது என்னை காட்டாறியாமல் மனத்தையு
பொத்தவனும், காணும் - ஒருவனை கண்ணையு மிந்திக்கெயிருக்கிற காணும், தொண்டாய் -
உன்னுடைய அடியையினே அர்வாதித்தவனும், தொண்டிக்கே கோவம்புள்ளி - அடியான்போல
வாமுபக்களினிந்து, உள்ளுலா - உருள்விறு என்னும் - அதுவந்திப்பா அதுவந்திக்கு
தென்னும், உடன் இருந்து அறிவி என்னும் - உடனிருந்து அறிவாபென்று, காண் - என்
னுள்ளே - காண்குந்நோ, பெய்கி, ஊர்வதுகுளாய், விவர அது மிகித்தித்திடன் - விவரக்
கொடியும்படி மிகித்தேனென்குநர்.

வ்யா. உள்ளத்தே. கிணங்கு ஊர்வந்தியோன கெஞ்சினெயிருக்குபுறனாய்ந்து.
யுள்புள்ளாளுருவனுமினே கண்ணுக்கண்டதுக்கு அன்னருதரியபென்னிருக்கவாவது.
உறையும். வதாண்சித்திதருபிருக்கை. போக்குப்பருதியுண்டானெனே போனபோதாச
முலையடிபே நடக்கவனதாமாயி. ஊர்வதிகளை. ஆதயவுருந்தே வரத்தியுதிக்கக்கெய்தே
யர்வத்தவரும் ஆதிவாட்டான்; ஆதசம் வயாபியாதிக்கக்கெய்தே வயப்பயந்தாகக்குந்து
அதுக்கு வியத்திகையினே: இவன் ஊர்வதுகுளாய் ஊர்வகியந்தானாகுக்கும். உள்ளுலா
னுணர்வு. நம்முந்நே வர்த்தியசினுநர் என்று அதுவந்திக்கைக்கிடான இதுதாபிந்தி.
உணர்வொன்றில்லா. ஆதமனுதாசனெனே பகலத்தூராமுண்டாவது. அந்நிற் பாத
கத்தியேயுறியியன்மேல் மாத்மனுதாபிந்தி; சர்வாவிகியுனுதாபிந்தி; தேறும்வபாவத்
தெனும் இதுதாபிந்தி.

திருச்சுப் பார்த்தெனென்வ; கீட்டிடின பாவோலு மறகுது; நாம் தோஷத்தில் அவித்துநா
தா, அவர்கம் குணங்கலில் அவித்துநா, அவர்கள் தோஷத்தில் கர்வத்து; நாம் குணவச்
வத்து; ஆகையாலே கம்மசம் எவ்வா திகரங்க ஹுமென் ; (இது உத்திரமாபுரமேயோ,
அதற்குடைய முய்க்கோடுகள் ; பண்டே அடிபட்டுக்கிடந்தது காணாமென்று தரிசிக்
மாபதாத்தகம் காட்டிக்கொடுத்தான்) தண்டிக்கமாபதாசம் கேட்டபிசேசே, வலிஷ்ட சன்
டான விபகமற எவ்வாத்தலிதும் கங்கம் பொருத்தினபடி அநிபீசேசென்று, விசாதித்
யுத்ததயும் தன்செல்லாமைமையம் காட்டி, விசாதாகம்பண்ண விசாதிதாதிருர்.

உ.ந. - தாலிபன் துருத்தியல்லாம் தலைவிளாக் தேவன்டவெந்தாம்
செலியை னுண்ணியல்லாற் சிக்கணச் செங்கண்மாவே
ஆலியே யுத்தே யென்ற குருயிரிணை வெந்தாம்
பாலியே னுண்ணியல்லாற் பாலியென் பாலியேனே. உ.ந.

உ.ந. - அந்த - மறாபாலியலே அபந்தந்தமாணவன், உலகம் என்என் -
காலலோகம்பெரும், தாலி தலிவிளக்கொண்ட - எவ்வாத்தலிக்கும் அன்னகுதம்படி தாலி
அனந்தகுவிவையுப், எந்தாய் - என்ருசெலியாய், செங்கண்மாவே - புண்டரிக்காஷாணன்
கர்வெச்சாதே, உன்னை அன்னம் செலியென் - உன்னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்டுமெய்யென்;
ஆலியே - உன்ருப்பாணபூதனும், அபுத்தே - அந்தம்மபேலே சலாவனனும், என்என் - ஆர்
உயிர் அனை - என் அருமந்த ப்ரானதாக்கு அந்தாத்மாவாய், எந்தாய் - என் ம்வாயியான
வனே, பாலியென் பாலியென் - மறாபாலியான கான், உன்னை அன்னம் - உன்னையொழிய,
பாலியென் - புறம்பொருளாக கொள்ளும் சினைமெனென்குர்.

உ.ந. தாலி. உலகத்தலியிலே நாம் காலிவைக்கப் புதகின்றோமென்னில்; துர்
மாந வானாவாலே மம்மதிப்பதே ஆணையிவர்கலிதே. " திருவாண கின்னாண "
என்று - ஸாத்திகர் திருவடிவிலே மிக்ககக்கு மறுக்கவென்னுதபடி பிவிவாணவை, திரு
வடிவிலே கிட்டாமுக்கு இவர்களைப்பந்து; இவர்காலியாதபடி அனாபாலே எவ்வாத்தலி
யிலும் திருவடிவன்பட வளத்தாய். தாலித் - கடந்தல், அன்று. மறாபாலியலே அப
ந்தந்தாய், தன்னுடைய செவித்தலும் மம்மாரிகளுடைய செவித்தலும் அழித்துகிடந்த
வந்து. உலகமெல்லாம். மறாபாலியல் அபந்தந்தமான அன்னையென்றியே ப்ரந்தமென்க்
ப் ப்ரத்தமாக வகலென்கண்களையும், வலிஷ்ட சண்டான விபகமற எவ்வாத்தலியிலும் திரு
வடிவன் படுமபடி வளத்தபடி. தலைவிளாக்கொண்ட. எவ்வாத்தலிவைய வளவல்லவாய்த்
தாக்களுடைய பாலிப்பு, (உ) " உத்யுதிஸூபாஸா - உத்ய " என்னக்கவதிதே. எந்தாம்.
" அமர்ச்சென்விப்பூமினை " என்று - நித்யவ-லிகன் பிரானவதிக்கும் திருவடிவிலே கிழ
கான எவ்வாத்தலியிலே வைக்கக்கு தேந்தவென்னென்னில்; ' அவர்ஜியை மம்மந்த
மென்மிகுர். தந்தலியிலும் திருவடிவிலே வைக்கவதிருளே " எந்தாய் " என்குர். உதந்
குதிந் ப்ரானதாபக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தானயப்பேலே அன்னம் தன்பேருகலிதே
கலித்தது. அன்றியான குறந்திர குறந்திரத்தலிந்து உபகாசனம் தியான " எந்தாய் "
என்குர். எவ்வாத்தலித் இன்னுமபித்தலித்தனே, அவர்களுக்குமாதத் தாம் உலகத்திலிதே.

அ. முப்பத்தாறுபாட்டு. மனழக்கு. அபிவாக்கியென்று அகலாதபடி. தன் சீர்மை பைக்காட்டிக் கோயிலுக்குள்ளேண்டானென்றார்-பெற்றிப்பாட்டும்; இதில்-தம்முடைய அபிவாக்கியை வளர கழித்தவரே பரப்பத்தில் தவறாமலிருக்க, யோக்கியனாகவென்போல் அடிமைகொள் ளும் தேரத்தேறக்கொடுப்பாடுவெனவாழ்த்துநீரார், அதுசெய்யக்கூடியவர்; அதுகாட்டி இவரை அகலாமே கோயிலுக்குத் தாள்பட்டபாடாய்வுவாழ்க்கையிலே ஆமழ்ந்துப் படு விகவேறு மென்று பேசுகிறார்; கிஷயக்கன் கையாழ்ந்தேரத்தேறியேயிருந்து கிசேசப்பட்டே போயித்தவையாகாதே! என்று பரப்பத்தில் தவறாமலும் கிரோதமில் அருகியா தாமக, பெரிப்பெருமான் கண்வளர்த்துள்ள அபிதாம்படியாகவும், கேட்டசொன்றாம் கோட்படி யாகவும் பெருமிடதுசெய்து கூட்டுகிறார்.

உ. மனழக்கன்று வரைமுனேற்றும் ஸ்ரீமதாழ்வானார்
உனழக்கன்றே போலகொக்க முண்டவயல் வலியுற்றே
உனழக்கின்றேற் சென்னையென்கா தொழிலதே யுன்னையென்னே
அனழக்கின்றே னுதிமூர்த்தி யங்கமா நகுளானே. நக.

ப.ரை. மனழக்கு—இந்தரீதியின ஸம்ஸர்த்தம் என்ற மோகனங்களைகளே, அன்று—இடையரும் பாதக்களும் வகுத்தினவன்று, வரை—கைக்கெட்டிற்றொருமனைபய, முன்—அகல கலியாபிவதற்கு முன்னமே, ஏதும்—தரித்த, ஸம்ஸர்த்தே—பெருமிடுக்க ரூப், மனா ஆதே—இவரிதான் கருதியொத்தவனே; உனழக்கன்றேபோல் கோக்கம் உடையவர் வலியில் பட்டு—மாணக்கங்காற்றொத்த விழிப்படியுடையவரான ஸ்ரீதருடைய வலியிலே அகப்பட்டு, உனழக்கின்றேற்கு—அடிக்கொவனான, என்ன—, கோக்கத்தொழிலதே—கடா கரிபாதொழிவியே; ஆதிமூர்த்தி-ஐக்கணபூதரூப், அரங்கமாகருளாளனே, உன்ன-சுந்தரவர்க்கம் தேடித்திரிகிற தேவரீரை, அனழக்கின்றேன்—சுந்தரபேசுக்கடியுடையரூபக் கொண்டுக்கொண்டிருக்க, என்-சுனித்தருளாமால் நாஸிப்பதற்கு தேறுதலென்னென்றிருர்.

வ்யா. மனழக்கு. மனழப்பென்றதும் ஆஸ்பென்றதும் வ்யவஸ்திதமாய்ப்புது வுல்கள் கொடிபுகியுப்பது. இப்போது கோவந்தகோத்தானத்தைச் சொல்லுவானென் னென்னில்; அலிங்கப்பந்தித் தம் துக்கிலிந்தநிலையப்பண்ணிக்கொள்ள விரைத்தவர்களைப் பை அலறுடைய ஆபக்கன்கலத்தை யருளிச்செய்கிறார். படுத்தவர்கள் “மொனே! என் சினைப்பிபாக்கவேணும்” என்றுமாப்போலே ஆபத்தகனே! என்னுக்க லிங்கத்தினையப் பண்ணித்தாலேணு மென்றிருர். அன்று. (அ) “மொமொவீய தலநு-உதிதீவாரூப்” என் றெபடியே - கன்றுகரும், பாதக்களும், இடையரும், கடுக்கினவன்று, அன்று மின்றுமே ஈட்டிது ஆபத்து. அன்று கண்வளர்த்துவிடப்பட்டாணா சுகித்தரப்போலே இன்று துண வர்க்கத்தே யகப்பட்ட வென்ற சுகித்தவேணும். கண்வளர்த்திலே கோவுபடவேணுமே ஸ்ரீதருக்கும்போது; துணவர்க்கத்தே கோவுபட்டாணா சுகித்தவானாதே; ஒருவராகவிரை வுடனே சுகித்தவானது; அவருக்கப்பட்ட கோவை ஒருவன்பட்டால் சுகித்தவானாதே.

வரை. இந்தான் ஏவ ஸம்ஸர்த்தமோகனம் ஸ்ரீதருக்க உத்தியோகத்தவாதே நிருவா தியை நிபயிக்கவவரை மிள்ளையாலே கைக்கெட்டிற்றொரு மனைபய பெடுத்த சுகித்தர ரூபத்து. இத்தால் - இன்னத்தைப்-புரிசாய்க்கக்-கொண்டு இன்னத்தை சுகித்தவேணும்.

(ச) “கோகோபிஜனவஞ்சகமநீரைத்தம்”

(அக)

துற்றத்தாலும், சிலத்தாலும் இவ் வுப்படி கொய்த்துச் சொன்னதிலும், இவர், சாம் கிட்டெக்கொள்ள அயோக்கியனென்று அகலக்கூடும், ஆமறுத்துக்கொண்டு பேசாதே கெட் தார். வ்யாதிக்கால்தான் பாகஸ்தான் வ்யாதிக்கொய்த்துச் சொறுகொடுக்கும். கூப்பிடப்படுக் கால் தவிர்த்தானெதற்கு உவ்யாஸப்பேசுகே இவர் கூப்பிடுகென்னையே கேட்கக்கொண்டு கிடத்தான். உண்ணெயெண்ணெயென்கூடேறென். வேறே ஒரு காயுருஷன் வாகனிலேயோ னான் கூப்பிடுகெறு: அக்கியத்திட்டயாவிரும்பி தேவரீனா கண்ணிப்பைக் புடைபெறுப்க் கொண்டு கூப்பிடாதிருக்க சௌப்பா தொழிக்கென்று புறப்பு அல்லபாதம்வன். இங் வ்யாபாசமும், மதந்த மன்குறு? .

[illegible]

அ. ரம்பத்தேவநாயக்கர். தேனிவு இப்படி உப்பிடச்செய்ததும் பெரிப்பெருமாளாங்கி (உ) “சேலாம்பி” என்னுட்காணாமையாலே தம்மைப்பெயிழிய வேதே மெனக் கொருபத்துக்களுண்டாயிருக்கிறதோ, பாயோறுகத்தாயால் பத்தமாயிருந்துள்ள புருஷர்த்தத்தைய வபெய்க்கிறதெனென்றிருக்கிறதோ, கம்முடையவனென்று அங்கேகிக்க நான் பிழைப்பெனாது இத்தனைப்பெய்யாதே ஐந்தத்தவையென்கெட்டுக் கண்ணுதற்கும்படி, அப்பேரீதுவர் திருவுள்ளம் இப்பேரது திவ்வனே கொடிதாத்தகாதே! என்று இன்னதானே.

உதா.—தெளிவிலாகக் கவனிக்கின்றதும் திருவாய்மகத் துள்ளோங்கும்
ஞாயிதானார் தாவெய்திறே தந்தையுக் தாயுமாவார்
எனியதோ கருணாமன்றே யென்றிதத் தெம்பிரானார்
அளிபதும் பையலென்ற ரம்மவோ கோடிபலவாதே. சுந.

பு-ரை.—தந்தையும் தாயும் ஆவார்—இந்தபொருள் தம்பபனும் ப்ரியபசையானதில்
மாவார்; தெனிலு இலா—தெனிலைக்கு அலகாசரில்லாதபடி மேன்மேலும் பெருகுதலையே,
கனகம்—கனகம்மாருத, நீர்க்குழி—காவேரியால் குழப்பப்பட்ட, நிருஅகங்கத்தான்—கோபி

(க) “புறநாட்டியம்” (உ) “மகாசூரி”
(ஆ)

லே, (பாபபதத்தினின்றும் இங்குவந்தபின்பு) ஒங்கும்—மிக்குவருகிற, ஒளி உளார் தாயே அன்பே—தேஜல்லைபுடையவரன்றோ; என்மிறத்தா—அவர் என்விடையத்தில் பண்டையே உயிவது, எளிபந் ஒர் அருள் அளித்தே—ஒருக்கால் குளிரேசெக்குவ நித்தராவன்றோ; எப்போதோ—எனக்கு உபகாசகானவன்; எம் தாயம்—எம்முடைய தாயவனான இவன், நம் ஆளியன்—எம்முடைய தாயக்கு பாத்தூதன், என்னோ—என்று ஒருவாத்தவதொகையு கிறுபிலினை; அய்யம் ஒ! மொடிய ஆறே—ஆர்த்தவயிதேயெட்டென் கண்ணுறக்குவதே! இவ வ்வயாவும் மிகக்கொடியதாயினின்றே! பென்மிறுள்.

வ்யா. நெரீவிலங்கலங்கல். உத்தமபாதித் தெவினகக்கு அவகாசமின்னதபடி. பேன் மேலும் பெருருவகபாலே கலக்கம் மானதாய்த்து. இவையப்போலேயாய்த்து ஆதம். பாப திக்குழம்பு சோகத்தானே கலங்கியிருப்பர்; மெடிகளும் ப்ரோமத்தானே கலங்கியிருப்பர் ஆதம் கோபிதங்குமேற்கு; பெரியபெருமாளே கலங்கியிருக்கின்றோமென்றும் ஹர்ஷத்த லே கலங்கினாரும்; இழக்குப்பட்டால் பிரிந்துபோகிற சோகத்தாலே கலங்கியபோம். மோட வகுருவாழிபோகாநில சேதா சேதா விபாகமின்றிபோலேகாணும் கலங்கத்தக்கு. நீக்குந் “அதரிப்பெரிய என்னவாவதற்குழந்தையே” என்று பெரியபெருமான் அளவிலிவரிக்குட் டாப்போலையாய்த்து—ஆதம் கோபிவினகக்கொலெகொண்டிருக்குமபடி. (௨)[1௧௨. ௫. ஸ்ரீம் இத்தபாதி.] சத்தானமான தீர்ப்பு—தமப்பனார்; தான் இவ்விடத்தில் இராகி; ஸாக்ஷாக்ஷத்த பென்; மனவாஸ்பதின்னே ஸர்வதேவோத்தமமான அழகியமணவாஸப் பெருமான்; இட க்கு ஸந்தர்சமக அய்யமளி செய்வவரெதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறப்போலே யாய்த்து ஆதம்பெருமையத்தனனுமேயே பிகசிப் பிற்றலித்து வருகிறபடி. திருவரங்கத்து னோங்கு மொளியுளார். ஆதம்பெருக்கைக்கித் தகைகண்டு உன்புகவரிதாமப் போலே யாய்த்துப் பெரியபெருமான் தேஜன்னை நீக்கிப் புருவதக் காசம்மான் வடிவமுருகை அரிதாயிருக்கிறபடி. பாபபதத்தி மொளி பகல் விளக்கென்னும் படியாய்த்து, அந்தகா லில் தீயம்போலே ருகறவானான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்ற பின்பு ஒளியிக் குக்கிறபடி.

ஒங்குமொளி. மித்யா—பிரிவு எடுவையிருக்கிறபோது ஆதிதீயர்களாலேயே ஆதித் திருக்குமாய் போலேயாய்த்திருப்பது. இங்கு ஆர்த்த மிகவுமுண்டானகாலே தந்தா னம் பன்னி ஒளியும் மிகவிரிந்து மத்தனை.

ஒளியுளார் தாமெயன்றே தந்தையுத் தாயுமாவார். அவதானத்தாலே - (௨) “கே. ௨. ௧. ௧” என்றதொடங்கி, (௩) “தாயையனே” என்கிற பொதுவினன்று, வ்யூத வஸந்தை, விபவவஸந்தை என்கிற கிசேஷங்களினுமன்று, இனி எனக்குத் தந்தையும் தாயாவார் பெரியபெருமாளே யென்கிறார். தம்மடியொழிப வ்பத்தயந்திதாலேயும் ஒருபப் புறன்மென்றாதி மிருக்கிறதோ. (௪) “வெய்யுடையெடுவெடுவெடுவெடு” இத்தபாதி. தீ க்லோகத்தான், தர்மபுத்தாதிதன் வாவாணம்பன்னுற ஆபத்தகாலாலே தர்மனையும் ஸா பகைமப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தகக்கேட்ட பாசனாதி மஹர்ஷிகள் வந்து மா கண்டைய பகைவின்கண்டு பேரோமக்கமரக் கிருக்க; தம்முத்தன், “இவ்வாய்த்துக்கு

(௨) “அத்தாபதி” (௩) “மாதாதிதா” (௪) “தாயையனே”

(௫) “வெய்யுடையெடுவெடுவெடுவெடு”

(அக)

[illegible]

எனவே தோஷஞ்ஞமல்பிற என்நிறத்து. என்விஷயத்தில் மானபெய்தது கவிஞ்சே
 று ரீசா, தம்பையொழிய வேதேசொரு பாவையாசுத்ததைக் கணிசித்தேனும் அத்ததைச் சொ
 தெற்ற விடுகிறேன் மென்றாதிருக்கிறேனோ. பூதி விபிஷணாதிக்கன் கவிநாயகியோடு விட்டும்
 சொல்லும் விடுத்து கவிக்கையெழுத்தா விருக்கிறேனோ, * குளிர வொருகடையுண்டிவர் என்
 விஷயத்தில் பண்ணையெல்லையு, எம்பிராணார். எனக்கு உபகாரகாரணம். இன்னுதாமி
 தவசியும் உபகாரகாரணம் சொன்னென்னில்; சேய்ப்பாசுத்ததை இத்தெய்வம் மயமல்ல
 எமையே அத்ததைமுன்னிடுகிறார். அடியினை முறைகையுணர்ந்தி, அதுக்குமேல் பாப்ப
 பாபகருணந்தாரே பென்னுமிடத்தை உணர்ந்தி, இப்போதும் கருகப்பிடு தேவகருண்
 ணர்வித்திரா விருக்கிற ஆகாசமுமுணர்வுதே.

அளிவர் உம்பையென்றும், “ அலி ” என்று தன்னார். இவன் நயக்குந்நன், எழுந்தப டையென்று ஒருவர்த்தை யருளிச்செய்த கேடக வாய்த்த இவராகப்படு மென ஆழ்வரென்னுமா இவர்க்கு அருள்வாய்த்து.

சேஷங்கரான நாம் இவ்வந்தம்மனை கினைத்திருக்கவாய்ப்பாதோ, அவன் சொன்னவை யைமாவெள்ளில்; அதுபோலது, சேஷியானவனும் இதுக்குமேவெழுத்திமென்று இது சேஷத்தம் கினைத்ததாவது;—மனக்காங்கம்மி கம்பயனி! திருமயிழையாவாய், அங்குத்திர வன்னுரிதே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் தம்பி அப்பிள்ளையாழ்வான் லாயோ? மாணி? யன் னப் பெற்றுவென்னுரிதே. அம்மனுமோடியவனே. ஆத்தத்தங்கிகேட்டால் எழுப்பிடுக்கவே ன்டாயோ. ஆத்தத்தங்கிகேட்டும் இவர்களுடையவருள்தே! இவ்விருபுள்ளம் இங்குவெனெ டுதாபத்ததாதே! அம்மே! இவ்வாயாவியிருத்தபு, பென்னென்னிடுர். ... ௯௪)

அ.—முப்பத்திதட்டாம்பாட்டுமீம்பொது. மறாபாரதத்திற்கும் சரணாதாமப்போலே
யாப்த்து—இப்பாபத்திக்குட்பாட்டி. மறாபாரதமாவது - (அ) 'கித்திரைநாயு
பெருவளமு' - கிவரமாயி. இதிலிதாபதிதி. கிவரமாயி. தவிர 84.1' என்ன
படியே சூதுவிதாசத்தாமாய்த்து மறாபாரதத்தின்கேள்வன் கிதிரைநாயுக்கடைத்து
தேவர்களுக்கு அம்மத்தத்தக்கொடுத்தான். ஸ்ரீவேதப்பாபகவான்சூதுவிதாபத்தின்கேள்வன்
விதாப காமா மறாபாரதத்தை எப்பாபகவான்சூது அம்மத்தத்தக்கொடுத்தான். தேவர்களுக்கு
அம்மத்தத்தக்கொடுத்த அம்மத்தத்தக்கொடுத்தான். ஸ்ரீவேதப்பாபகவான்
எப்பாபகவான்சூது கொடுத்த மறாபாரதம் எப்பாபகவான்சூது அம்மத்தத்தக்கொடுத்தான்
கேதென்னுப்படியாப்த்து ஸ்ரீவேத; அம்மத்தத்தக்கொடுத்த சரணாதாம இவர்களுக்கு
கிவரமாயி தவிர 84.1' என்ன தவிர 84.1' என்ன தவிர 84.1' என்ன தவிர 84.1' என்ன
தொடர்ந்து இவ் சரணாதாமத்தின்கேள்வன் கொடுத்தான். அம்மத்தத்தக்கொடுத்தான்.

(க) "மதிமந்தரமாவதிப் பேரரசனெனக்குணிகளாகத் ! இரத்திரயஜிதம்" மஹா
பாரதசந்தரமம்" (உ) "இதழ்கோதயங்கல"

இப்பாட்டவநாகிகைக் காவையித்த இப்பாபத்தமவதரித்தது; இதுக்குமேலே இப்பாபத்திசை
மும் இப்பாட்டில் சொல்லுதே அத்தத்திம் கிஷ்டசாமிருப்பாருடைய ஏற்றக்கு சொல்லுதி
ந.ந. ஆக மதையாபாதனாரம் சாய்சீலாகமையுப்போயே இப்பாபத்த ஸாரம் இப்பாட்டி.
இதான் தவபத்தினுடைய அத்தத்திம் சொல்லுதி. தவபத்திம் பராகமம் முன்னுப்
பாப்பம் பின்னாபுருக்க, இதில் பாப்பம் முன்னுப் பராகமம் பின்னாபுருப்பா என்னென்
னில்; ஸ்வுத்தபத்திவேளையில் பாப்பம் முன்னுப் பராகமம் பின்னாபுருக்கக் கவையிற.
(௧) “ஸ்வரூபாதே கௌகிஷ்டாதே பராகம” என்றதே ஸ்வுத்தபத்திவேளையிலிருப்
பது; அதுஷ்டாகவேளையிலே ஸ்வேதிஷ்டாகமையுஷ்டாக பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்களி
த்தி, பராகம கிஷ்டையாவேளிறே பாப்பமலித்தி; அப்படியே இப்பாட்டிலே ஸ்வுத்தபத்தி
வேளையாப் தவயம் அதுஷ்டாகவேளே மலிருக்கிறது. அதில் பூர்வகமாகதானிலே அது
ஸக்தித்தாத் கம்பாழ்வார்; உத்தரபாகத்தாக அதுஸக்தித்தாத் ஆண்டான்; அனையிரண்ட
யும் சேரவதுஸக்தித்தாத் இவ்வாழ்வாரே மய்த்து. இப்பாட்டிக்குக் கிற்ப்பாட்டோடே
ஸக்தியென்னென்னில்; “அஸிபன்சம்பலம் என்னுர் அம்மவோ கோடியலாதே” என்று
கவைய்த்து வார்த்தைசொன்னவாதே, விஷயாத் பராவண்மரமான ஸம்ஸாரத்திலே வகு
த்த புருஷார்த்தரித அபேஷிக்கையும், தர்மரித்திக்கு கம் கைபார்த்திருக்கையும் அதுக்கு
மேலே விளம்பம்பொருதே கவைய்க்கையும், ஆகவிய்வைய புருஷார்த்தாரப் பெறுவோமே
என்று பெரிப்பெருமான் திருவுள்ளம் பர்வம்மாய், திருவுள்ளத்தில் துர்ஷ்டமக்களும்
திருமுக்கத்திலே தோற்றம்படியிருக்க; தேவரினாக்கிட்டே தேவரிப்பக்கலிலே ஸ்வந்தர
மாய் தத்தாழ்மடைய ஸ்விதத்தில் கைவக்கியிருப்பாகக் கண்டால் இவ்வோவோ தேவ
ரி திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரிப்பெருமான் திருமுக்கத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம்
செய்கிறார். சாம்கீலாகம் பாபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் குசியுடையாருடைய
அதுஸக்தாமாயிருக்கும் தவயம்; தவயரிஷ்டர்பக்கல் கச்சுதாக்குண்டான உகப்பைச்
சொல்லுதிது. இப்பாட்டி.

மு.—மேம்பொருள் போகலிட்டி மெய்ம்மையை மிகவுணர்க்கு
ஸம்பரி சரித்தகொண்டி மெய்யு ஸகத்தாக்கி
கம்பறத் தவிரிவாத்துன் கடைத்தவிரிக்கு வாயும்
சோம்பரை புகத்திபொருள் குழ்புன ஸ்வுத்தாதனே. ௩௦௩.

ப.—ரை.—புரங்குழைகாவேரியல் குழப்பட்ட, அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கன்
வார்த்தகுழையனே; மேம்பொருள்—மெய்ம்மையை வினைக்ககடையான பாகத்தபாரத்
தவ்கிள, போகலிட்டி—ஸவாஸமாயப்போகி, மெய்ம்மையை மிக உணர்க்கு—ஆத்மாவை
உணரடியறிந்து, ஸம்பரி அரித்தகொண்டி—சேதாத்துக்கு கைவக்யமே புருஷார்த்த
மெய்ப்பாறபயித்து, மெய்யுணர்—பஞ்சேந்தரியக்கிளையும், அகத்து அடக்கி—விஷயார்த்தா
கலில் போகாமே தம்முள்ளே அடக்கி, கம்பு அற—உர்ப்பார்த்தம்கலில் தமக்குண்டான
ஸம்பர்த்தமா, தவிரிவாத்து—தமக்களுண்டான துரிதக்கிப்போகி, உன் தவக்கடை—
உன் திருவாசலிலே, இருந்து—ஊர்நிஷ்டையாயிருந்து, கம்புய்வாழ்மவாராய், சோம்பரை
ஸ்வாஸரித்தத்தில் சோம்பிளவர்க்கி, உகத்திபோதும்—உகக்குழவன்கையெல் வெண்கிறார்.

(௧) “ஸ்வர்க்களையோ ஸ்வேதிஷ்டாகமேக. பகீலுத”.

(௨௪)

நன்மைப் போக்குவதும் இம்முத்தாலேயேதே - ஆக அனுமாதாசனப்பமாச உபாயத்தா பரி
ந்பாசத்ததைச்சொன்னபடி. உபாயத்தா பரிந்யாக பூர்ணமாகவிடுவளிந்தேபாய பரிந்யாக
யிருப்பது. "காம்பரத்தலைவரத்து" என்றவிதமும், அந்த கௌரவத்தாலே மறைத்தரு
விச்செய்திருர். இவரேயன்றி, அந்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் (௪) "உரோஷாயா" -
இத்தாதிதனாலே அந்தத்தலைவரைத்துச்சொன்னும்; அந்தருநிச்சொனையாலே அருளிச்
செய்தபடி. உன்னைத்தலைவரிடுந்து. உன்னைக்கண்டபென்றபடி. (உ) "வரணை" என்
திருவந்தாசத்திலே "கண்டத்தலை" என்றிருர். ஸ்மரிக்ஷத்தாத யதஸ்தித்தத்து திருவடி.
காலிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸ்மராதத்தின்தன்மைபா யதஸ்தித்தத்து புறம்புபோக
மாட்டாமையாலும், திருவாசலைப்பற்றுகிருர். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸ்மரிக்
தன் வரணைப்பற்றிக் கிட்டத்தொரு களைய கலித்தவனை வெட்டித் தானுக்குத்திக் கோண்ட
படியையுக்கண்டு, "ஒரு தேவதாச்யாபியாசிபாசவு இதுவானும் பரிசேதான யாதிகன் னா
யில் கண்ணமிட்டுக்கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிட்டத்தானிதே. இக்கு, கிட்ட
யாத்தா பாசவன்யத்தாலே பாரு பாகென்று திரிந்தவன், மாக்களத்துக்கு நம்காம் அயிற்றி
விட்டாப்போலே, (உ) "காம்பரவாசுதேவாசு" என்று - அபயத்தாநத்தப்பற்றி
கிப்பயவாசுபிரக்தபடி. வாசும். உபாயம் கச்சவனேயானும் போகவிதே பின்புள்ளது.
"இருத்தவாசும்" என்று - அய்விருப்பத்தானே ஸ்மரிக்ஷாவிருப்பு என்றமாம்.
சோம்பையுத்திப்போலும். உன்பக்கலிலே ந்யத்தபாசாய் ஸ்வாதித்தத்தில் சோம்பியவர்களைக்
கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மிவனனே உன்தாசாதே யிருப்பது. "வரமுத்திரோம்பி"
என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவத்திக்கிற தென்னமாம். அதாவது - சாந்தத்தில்
நாஸ்திராய் கத்தப்பவக்கை விடுகவன்றிக்கே ஆஸ்திக்காதிசேத்தாலே கிரேபேஷாபா
யத்தாத ஸ்மரிக்ஷத்து பகவதாபவமோக்தாபாய் ஸ்வாதித்தத்தில்சோம்பியிருக்கையோலும்,
சித்தபாஸிகனை உகக்குமாப்போலே சோம்பையுத்திப்பதி. குழ்புணவாக்கத்தானே. இது
கிரித்தபடி பெண்ணை பென்னில்; கோயிலிலேவந்து கண்ணாந்தருளுகிறதுதானே அபி
வித்தித் தில்லியோ. கிரீவாய்ப்பையும், சிழ்வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்ணாந்தருளுகிரு
தொன்றுபோய், "ஒரு சோம்பனைக் கண்டிருமோ" என்றும் கண்காஸேயிதே தேவகி
சோம்பாதே கண்காணந்தருளுகிறது. "காம்பரத்தலை விரத்து" என்றவிடம் - உபா
யஸ்மிகாதத்துக் கண்காண உபாயத்தா பரிந்யாகத்ததைச் சொன்னுமது. "குழ்புணவா
கத்தானே - உன்கண்டத்தலை" என்று நதாபணைத்தாந்தாமாச லேகவிகளை கிரீகக்கிறது.

பேட்டி, கல்வகுபுரிநடுபகுதம்மாணசங்காலும், கரையாங்குபத்திலே அந்தப்பூதையா
கையாலும், “உன்” என்றெவிலிதேவ கைநிலைமப்பதும் அதுவந்தேயம். “கடைத்தலை”
என்றது - (ச) “மாணென்” என்றபடி. “இருத்தலானமும்” என்ற கலியாபத்தின் -
உபாயாக்கவணையத்தையும், அதுதானே போகருபமாபிருத்தபடினயும் சொல்லிற்று.
“சேர்ம்பலா” என்று - (இ) “புலபெ” என்ற உத்தமனிலே ஆணித்தன அநி
காலியைச்சொல்லுகிறது.

அ. முப்பத்தொன்பதாய்பாட்டு. அடினையில். மேல் ஆதர்பாட்டும்- இந்த ஜூனா முடையாகுடைய ராஜகுலம்சொல்லுமென. இவருடைய * பரிவாழ்ச்சுடையோரி * செலிமாந்

(அ) “தவண்புள்ள” (ஆ) “சாணை” (இ) “அதிலே பயங்கரமாக”

(ச) “சரணங்கள்” (இ) “பாபத்தீயை”

[illegible]

சு.—அதனமையிற் குடிமையில்லாத வயத்குற்றப்பெற்றவரில் குடிமையில் கடைமைப்பட்ட 5 சூக்ஷிப் பிரப்பரெனும் முடியினில் துண்பம்வைத்தும் மெய்ச்சுதற் கண்டுவெய்யும் அடிபரை யுத்தரிபோலு மரங்கமர நகராளரே. ரு.க.

பு-சா.—தனம்—திருத்ததுழைப்பாவையை; முடிபின்—வைத்தாய்—திருவழி
கத்திலே சாத்தியமுனி, அங்கமுநகருள்ளே—கோயிலிலே கண்ணாத்திருமலையே
முடிமடையிற் குடிமை இன்ன—வழிவெச்சாது வந்தது அடிமைசெய்கையே புதுகூர்த்
மென்று விசையதவர்களைப், அபம்—அதக்காரக, சதுப்பேறிமாரில்—விப்பது—வீணாமற்
வணமாகிற நான்குவெதற்கை அத்தப்பாம்பண்ணினவர்களைக் காட்டிலும், குடிமையில் கை
மைபட்ட—அடிமைசெய்யப் பார்த்திவனையாய், இருக்கில் பிறப்பதிலும்—புதுமையுதிரு
தாழ்த்துவதிலே பிறந்தவர்களைப்பாற்றும், மொய்—செருக்கின, கழற்கு—உள் திருவ
கையிலே, அன்புசெய்யும்—அத்தாக்கல்த்திபண்ணுற, அடியரை—தாஸகூதரை, உகத்த
உகக்குமவனன்றோ கியென்கிறார்.

ய்யா. அடிநாமயில் குடிநாமயில்லா. கைக்காயம் கைக்குக் கத்தண்பம் என்றிருக்க மலர் தளந்திக்கேயிருக்கை. கைக்காயமாறெது - ஸதுஜம்; அதோ பிப்ச்செல்லா திரு கையாய்த்துப் பாப்தம்; அதிசாரிக்கேயிருக்குமலர்கள். அயல்வகுப்பேதிமாரில். அடிநாம தச்சுளா சதர்வேதிகளாயிருப்பாரில் கட்டில். வேதாத்யயம் பண்ணுகிறதற்குப் பரே ஜாம் சர்வாணியுள்ளபடியாகையும்தான், தன்னை உள்படி அதிகையும், கைக்காயம் ஸ்வரூப ரூபமான புருஷார்த்தமென்றறிகையுமாய்த்து. அயல்கையாவது-இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு-உ வேதாத்யயம் பண்ணுகிறோமென்று அறியா திருக்கை. அந்நயமாபலம் அந்தஜ்ஞாநமென் றியாதவர்கள் சதர்வேதிகளானாலும் கிழ்ப்பாயோஜகமென்றை. (க) "விந்-வதிவிதிவி யஜ்ஞம்-புராஸாரணமேஷுவி ஸ்ரீரணஸ்யுதேஷு தன் கெளகமெஷு-உத்திரிபுஷ்யகா". என்னக்கடவதிறே. (உ) "வஃபு-தூஷிதாந்ஷூஷி" இப்பாதி. இனி இலக்கணில்லா டில் சர்வாணுக்கு உத்தர்ஷ்டனாச்சொல்லுகிறதமெல். குடிநாமயில் கடைநாமப்பட்டத்துப் பிரப்பரோஷம். வேதவிநிதிக்ஷண பதங்குடியானும், கிழித்தக்கோ பதங்குடித்தம் பொரு டாவே ரிஷிநஜ்ஞம்மக்களிலே பிரத்தவர்களுமாதிலும். குக்காரிஞர்-சண்டரஸரினும் தன் னா" கிளர். "பிரப்பரோஷம்" என்றெது - பகவதஜ்ஞாநத்துக்கு ஜ்ஞம்மகனாடைய உத்தர் பகர்ஷுக்களில் ரிபதிவிக்கி, (உ) "வஃபு-தூஷ்யுஷ்யுதே" என்றிப்படியே-இந்தஜ் னம் எள்ளஜ்ஞம்மக்களினும் ஸம்பவிக்ருமென்றை; - வேதோபயம்மஹாந்ந்தமக அநதரி,

இருந்தால்...அது உண்மையல்ல.

(க) “விஷ்ணுபக்திவிஹீனோபயம்: ஸர்வகாலந்தார்த்தவேதம்பதி: ப்ராணமணமந்த
நபேவத்தஸ்யோநப்பத்ரி: நிரூப்யதாம்.” (உ) “வடிபுத்ஸ்திதாமத்வேஷ்டய.”

(க.) “ஸர்வதாகஸுதர்சயதே”

$$(\sigma_{\alpha\beta})^+$$

“மாயாநாட்டில், காட்டிலேதிரிவரர் சிலவேடனாரும், வேலிவிச்சிகளையும், குரங்குகளையும், நூலாரும், மறாபாத்தத்தில், விதுதர்மம்பாசாதிக்களையும், பிசாசுக்களையும், இடையாடும், இறுடச்சிகளையும் கண்டோமினே. “பம்பலினைமேல் பன்னிகொண்டருளும் சிதம்பரதொழுவார் கிழ்ந்துவாரிதும் சிவியோ” என்கிறபடியே.

[illegible]

அ. காந்தராஜப்பாடே. திருமறுமலர். இராமத்தாஸ் கர்த தண்ணையன் பித்தே எத்
பேறும் தண்ணிய வர்த்தமுடையாரும், * மேம்பெருநிலம் சொன்ன இந்நூலத்தினே
பாடில் அவர்களுக்கு அந்தகாரபாலம் அறுபரிக்கலையாட வெவ்விரார்.

பு.ம.—திருமலையிலே கிண்தைச் சிங்களநாயுள் திழுவதைப்பற்றி
மருவிய மனத்தோகையிலே மாலிந்த ஹரிசுரேஷ்வரமாம்
வெருவறக் கொள்ளுகப்பட்ட பட்டியல் விசேஷமேற்றும்
அருவினைப் பயனதுய்யா ஶக்ஷமக கருணாகே. ௨0.

ப-னா.—திருப்பவியமோட்டியாணையும், மது—பூனைதன்ம என்னு மதுவையு
மர்வ—திருமார்விலே யுடையனும், அரங்கமாநகருளானே—கொயிலிலே மணவயர்ந்
தமையினே; மாதிலத்த உயிர்கள் என்னாம்—இந்த மதுவாய் திவியினான் ஐயர்க்கெல்லாம்
வெருவது—ஐயத்தாட்ப நெய்ரும்படி, கொன்று—கொன்றும், அப்பட்டு—அட்டும்,
வகைகளாலே,) சட்டிய—வாய்பாதித்த, வினயபெறும்—பாதகங்களை யுடையதோடா
ம், கிள்ளி—பிரிப்புவியானவுள்ள, கிந்தையுள்—தன்னை நெருகிலே, திருமுனைத்து
ருப்படியாவது, மருகிய மனத்தர் ஐயம்—தீர்த்தம்புலவையத்தைய யுடையார்விரும்
பதும், (யான்கள்) அருள்வாய்ப்பின் அரு உய்யார்—மதுவாதகங்களுடைய பன்
அதவயிசாமாட்டார் களென்றார்.

$$\frac{1}{2}(\text{mole})$$

வினா. திருமதுமாள்வ. திருநாவையும், மதுரைமயம் மாச்சியே புனடபவனே. ஸ்ரீப் பதிபாஸ ஸர்வேசுவரகேன. (க) "சுரேயுபயவகா" என்வெறிது ஸர்வேசுவரதவ சித்ர ஸ்மிதே. பிராட்டி திருமாச்சியே பொழுத்தாழியிருக்கிற இருப்பாப அதுவந்திக்கொடுநே வாத்தவப்பம் தோத்துவைக்காக. "அவன்மீதவந்தவ வுதவாசார்பா" என்றும், "சிவ ஸாமாச்சியில் வாழ்கின்ற மனவையும்" என்றுமே இவர்களுக்கார்த்த விரும்புது. இது தான் * மேம்பொருளில் மனவந்த ஸந்தி ஸம்பந்தத்தை, அதில் சித்தையுனடபவர்களு னடப வையவம் சொல்லுகிறபடித்தில் வெளியிடுகிறார். உபாசார்பவங்க ஸிவன்க்கும் அவன் ஸம்பந்தமே வேணுமென்று பிடந்தோத்துவது. நினைக்க சித்தையுள் திவ்யவை ந்து. ஸ்ரீப்பதிபாஸவுள்ள உபாயத்தாக்கள் ஸார்பமே கொடுக்கிற ஸிவன்க்கும்படியாக அந் பவனிந்து. ஸிவதைபாதி ஸாதித்திபாதிபா-இவந்தவையினும் சிந்திது ஸ்ரீபாஸுண்டா ஸ்ரீ அவனுனடப உபாயபவம் திகழாதே மழுக்குமென்னை, சகிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி யும், சகிக்கைக்கு ஈசுவரனும், இப்படியுயிக்கு தனிமைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்பதுமொழிப வேறென்ற வேண்டாதிருக்கை. "வஸத்த" என்று - இம்மிதாந் திவ்யனடப பம்பாநதவயச் சொல்லித்தருவாரும்.

மதுரியமணிநீராகில், இவ்வம்சம் உபேயாச்சுவனாயதனைச் சொல்லுகிறது. பாயோஜனாகர்த்தங்களைவிட்டு ஸ்ரீபதிபேயுபாமபாயோஜனென்று அடிப்படைத்திருப்பதாகில், "ஆகில்" என்றதிலிருந்து - பாயோஜனவித்யமாயத்யும், பாயோஜனவித்யமாயத்யும், இத்தனிலிருந்து ஒருசேர நனுகுக்கு விடுவதொன்றன்மென்றுபிடம் தோற்றமடைகாது.

மாநிலத்துறிகளெல்லாம் வெறுவழக்கொன்று ஒரு இரத்தவை நதிமலிக்கும்போது இத்தகைய நதிக்குப்படியாகவாய்த்த கலிவது. இத்தால் - இவனுக்கு நதிமலையினுடைய ருளி சொன்னபடி. சுட்டிட்டு. சந்திரதிலகால் கலியுடையன்திகே பானானோடே தகத்த (சுது) மாக்கி. சுட்டியவிலையோறும். அம்மனுபாசகங்களை, புருஷாந்ததருகியுடையர் அய்வோ புருஷாந்ததற்க்கை ஆதரிக்குமாப்போலையாப்பது இவன் இவற்றை யேறிட்டுக்கொள்ளுவது. இவ்வாசம் பிறத்தவனுக்கு இது ஸம்பதியானையோ பூர்வந்தத்தகதச்சொல்லுவது. அந்நம். (உ) "சுது அந்நவலயெழுவு - " (க) "வலகதேசுதகதகதே" (ச) "சுது அந்நவலயெழுவு" என்பனையாலே இவனும் இதுக்குமுன்புசெய்யக்கடாது, கூறத்தேவாதினும். அந்நிலையையானதுயார். தாய்க்கத்தே. தீயிக்கப்பெறுங்கள். கூறுக்குத் தொடுத்த அம்மடையுதகத்ததத்திலே விட்டப்போலே அசல் பிளத்தேறிமெத்தனை. (ரு) "சுது அந்நவலயெழுவு" என்பனக்கடவதிதே. அய்னன்திகே, என்னவியட்ட ஸப்பரிசன்ஸப்போலே சிபுட்கதேடே போக்குமென்னுதல்; அய்னன்தியே பச(வரு)தத்தன்விட்ட சத்தியை மசுதிலே ஏற்றுப்போலே தான் அதுபயித்தல், பொதுத்தேவென்னுதல் செய்யுமத்தனை. அவன் (ச) "வலகதேசுதகதே" என்பனத்திலே இவர்களுக்கு அதுபயிக்க விருண்டோ. அந்நவலயெழுவு. இவையெல்லாம் அவதாச வையக்களிலேயன்றே வெவ்வேறானவையு. அவதாசத்தில் பித்தாடக்கவவன்றே கோரினிலேயவந்து என்வளந்தருக

(அ) “பூதிவதனவழங்கி” (ஆ) “ஐம்மாந்தரவாழ்ந்தோம்” (இ) “பொருளா
 ஐம்மாந்தரவாழ்ந்தோம்” (ஈ) “அருளாழ்வாரவாழ்ந்தோம்” (ஐ) “தனிவாழ்ந்தோம்”
 (ஊ) “வாழ்வாரவாழ்ந்தோம்”

இதுதான் எச்சவாறுசெய்யப்பட்ட பேரமத்தனைவொழிய இவ்வதிகாரிகளுக்கிது ஸம்ப
0. பாயாடுகையாய புண்பத்தையும் பாத்தகமென்றிருக்கிறவர்கள் பாயத்திலே விழி
கோ, யாடுகையிருந்து, (க) "தகதுமிதுவாயு" என்பதுமன்றிதனை குறை
வாகும் "செய்தாசேல் என்ருசெய்தார்" என்பதுமன்றிமென்ற, பாயக்கனிலே விழி
கா. வாய்க்கையார் சிங்கைகளும் சிங்கைமென்றை, ௧0.

௧. எப்பத்தேதாசம்பாட்டு. வாணுளாரி. இவர்களுக்கும் இப்பத்தத்தக்களால்வரும்
வில்லாமைவெயன்று, தக்களேடு ஸம்பத்திந்த ஸம்பாசிகளுக்கும் தக்களங்கோத்தா
செத்தாம்பாயாள் உத்தகத்ததை வுடையவர்களைவென்றார்.

மூ.—வாணுளா சரியலகா வானவா வென்பதானால்
தேனுலாக் துன்பமில்லச் சென்னியா வென்பதானால்
வானமாவியகன் செய்பு மூலகாரகர்களேனும்
பொருள்குச் செய்தேடக் தருவதேல் புனிதமன்றோ. ௧௧.

ப.—வா.—வானம் ஆகியகன் செய்பு—தாக்கல் பிரசுரக்கொல்லுதல்கள்க்கே, வான
களைனும்—பிரசுரக்கித்த துமிக்கிப்பவர்களாயிருத்தக்களையாகிலும்; வாணுளா-
காலோகக்களியுள்ள பரந்தா திகள்கே, அநியலகா—இப்படிப்பட்டதென்று பருத்
வொன்றது, வானவா—பாயபத்திலே சித்தவாய்ப்பண்ணுமவளே, என்பாசேல்—
௧ செல்லுவாயாப், தேன் உளம்—மது வாய்க்கிவந்துள்ள, துளபம் மான—திருத்த
மல்கை, சென்னியா—திருமுடிவிலே வுடையவளே, என்பச் ஆகி—என்று செல்லு
கேயாகும், பொருள்குச்செய்த தேடம்—அவர்கள் அமுதுசெய்து மிருத்தப்பணதம்,
சேல்—கீழ்செய்து கொடுப்பாக்கையாகில், அன்றே—அப்போதே, புனிதம்—பரி
தாவர்கள்.

வ்யா. வாணுளாசரியலகாவானவா. பரந்தா திகள்கே துச்சுதேபமான பாயபத்தி
த்பவாயுணம்பண்ணுமவளே. "ஆகா" வென்றிது—என்டாள் அக்கிதேதாதத்திலே
வாசாதென்னுமப்போசேல் சித்ததத்தக்கொல்லிற்றுக்கடியும். பானிலே உயரவிரூ
வ்ரு பாயபத்திலையா அநியலகாவே; மதுவாய்க்கிவ் காட்டில் வாய்க்கத்தியுண்டே
அதுகொண்டக்கே செல்லாமோ.

(௨) "வகிணு ௧0" (௩) "தகதுமிது" என்பிருப்பாசநியுமத்ததை, (௪) "வாசு
௧௧" என்பிருப்பாசக்களியலகாவோ. "ஆசுத்தத்தக்கக் கல்லவநியலகாவா ஸம்பம்" எ
க்கவகிதே. சித்தவாய்க்கையேடு சித்தவாய்க்கையேடு வாய்ப்புக் கட்டிசுத்தவொ
தாப்போசேல், சத்தையேடு அசத்தையேடு வாய்க்கிவ்விக்கே அலகாத்தமாயப்பத்து பகலத்
பமிருப்பது. (௫) "தகதுமிது" என்னக்கவகிதே. அப்பத்தி ஸம்ப
தும் சத்தவாய்க்கையான கித்தத்ததை வுடையவாய்க்கிவ்விக்கே பெருமையப்
ததும் அளவே உபாயமாகவெனும்; குறைதாவவப்பருள விலன் சித்தவாய்க்கையா

(௧) "கக்சிங்கையாப்பதி" (௨) "அகிஞ்சு" (௩) "அகப்பகதி" "
'சக்சுரோடும்" (௫) "அக்யணத்தே" (௬)

மு.—பழநிலா வொழுதவற்றைப் பலசுதுப்பெய்தினான் !

இழிதலத் தவக்களே ஸம்மயபார்க ளாகில்

தொழியினீர் கோடுமின் கோண்பி னென்றின்னெடுமொக்க

வழிபட வகுவினும்பொம் மதின்றிது வாங்குந்தானே. ௨௨.

ப.—பா.— மதிர்— திருமதினாலே ருந்த, திரு அங்கத்தானே—கோலிசீரெ ளுள்ளனர்ந்தருமையானே; ஒழுதல்—“பாற்றாதொட்கித் தங்கனையும் சீண்டுவருநிற, ஆறு- பாம்பாறையில், பழுது இலா—ருத்தியின்றிக்கே விருக்குமவர்களாய், பலசுதுப்பெய்தினார்கள்! என்னுடையதவக்களையும் அப்பபாடம் பண்ணிப்போருமவர்களே!; எம் அடிபார்க்கள் ஆகில்— கம்மடிபார்க்களாய் அபிமானிக்கவளம்படி விருக்குமவர்கள், இழிஞ்சுத்தவர்களே ளாம்—நிதிரை ருலத்தில் பிறந்தார்களேயாவெனும், நீர்—நீங்கள், தொழியின்—அவர்களைத் தொழங்கோள்; கோடுமின்—உங்கள் பக்கமுள்ள விசேஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசிப்புகோள், கோலியின்—அவர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு க்ந்தார்த்தாரும் கோள்,” என்று—, சிந்தேயும் ஒக்க—(உனக்குமேல் பூஜ்யரிஷிமையாலே,) உனக்கு ஸம்பாடாகவாவெனும், வழிபட—அவர்களை ஆரதித்தாவ்வழி போப்படி, அருவினும்—க் பைசெய்தருகிறது பென்றிற்று.

வங்க. பழநிலாவொழுதவற்றை. பாற்றாதொட்கித் தங்கனையும் வர. கொடுப்பி போருநிற வங்க பாறாணத்திலே ஒரு தோஷயின்றிக்கே விருக்குமவர்கள். அதாவது— உத்தந்திகளிலேயாதல், ஆசாநிகளிலேயாதல், ஒருவகையாகும் பாற்றமணப் பாடிவி லின்றிக்கே விருக்கை. பலசுதுப்பெய்தினான். இவ்வம்சத்தில் சதுர்வேதிகளை விருப்பா சனாகவென்கை. (௧) “வக. வெ. ௮௪. ௮௪. ௮௪” என்றபடி. மே சிபிவமசாவிருக்கை. “சதுப்பெய்தினார்கள்” என்று—வம்பொதகை. ஒழுதல் - கொடுமை ஆறு—வழி. இழிஞ்சுத்தவர்களே ளாம். இதில் கீழ்ப்பட்டதில்பென்றும் நிதிரைருலத்தில் பிறந்தார்க ளாவெனும். ஏனும். (௨) “வகைகாண்டி. ௧. ௧. ௧” என்றபடி. மே அநேக ஜம்ம புன்மங்கலினுடைய அவலாநத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாகம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையானே ஜ்ஞாநதிகா விருப்பார்க்கு நிதிரைஜம்மம்உடைய, விதா தம்மவாதநிகலிப்போலே உபநிதேயாவெனும். ஸம்மயபார்க்களாகில். என்னோட்கு அனாதாநபர்த்தத்தி அநீது துஞ்சாது உலமா ஸ்வராத்தை வுடையாகும். கைக்கம்பமே எல்லா கங்கைகளுபாந தினைத்திருக்குமவர்களாய், ஸம்பாடும் இலக்கின்றித்தும் காமே விவரகருந்து உபயோபெ யங்களும் எவ்வாறுவருமென்றும் கிளைத்திருக்கப் பெறுமவர்கள்.

தொழியின் நீர். நீங்கள் தொழங்கோள். (௩) “வகைகாண்டி. ௧. ௧. ௧” என்றபடி. மே உங்களுடைய வித்யாவந்தத்தங்களும், ஜம்மோந்கர்ஷங்களும், மதஜ்ஞாவகை யன் திலே தமஜ்ஞாவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள் காலியே விழங்கோள். (௪) “கா. வெ. ௮௪. ௮௪. ௮௪” இத்தபதிகளில் சொல்லுவதென்படி. மே பகவத்பாஸாதமொழிந்த வாத காந்தாவர்கள் பவந்தாமென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்களை ஆரதிப்புகோள். (௫) “வகைகாண்டி. ௧. ௧. ௧” என்றபடி. மே ஸ்வரூபப்பாத்தின் கிசபாவமானது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபவித்தம், உங்களுக்கு துப்பாநத்தாலே துக்கம்; அவர்களைத்தொழுவே உங்கள் ஸம்

(௧) “சதுர்வேதாநிஷயி” (௨) “பஜாநிபாந்ஜம்மாசங்கதே” (௩) “ஏஷாவ ஸதாம் தபி” (௪) “கா. வெ. ௮௪. ௮௪. ௮௪” (௫) “பசம்பாநிசாமயி”

பாபுஜிமான் தர்மமாம் போம். திறநீர்ஜும்நதிதிலே பிறந்தான் ப்ராஹ்மணனுக்கு அஷ்டக்
 ளாக எய்திகெவாடோமென்னில்; கைகெவாம்பந்தம் ப்ராஹ்மண்ப பச்சுபுதியாகோக்த ப்ராஹ்
 மசுஷுதந்தந்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக்கொடுக்கக் கண்டோமீதே. கொயிள்கொண்
 மின். அவர்கள் உவ்வப்பக்கல் ஒருஞ்ஞாநோபேதை பண்ணில் நீங்கள் ஆதரித்துச் சொச்
 ளும்கோள்; அவர்கள் பவத்த்ஜ்ஞாந்தை உவ்வாக்கு ப்ராணதிகெல் கோட்டு கீதார்த்தா
 கும்கோள். ஜாதிரிபந்தமான் ஸம்பந்தம்போலேயாதல், குறையிபந்தமான் ஸம்பந்தம்
 போலேயாதல், நீர்மேமெழுத்தான் ஸப்பத்தமந்திரே இவர்களோடு பண்ணும் ஸம்பந்தம்;
 இது பவதாந்தமாயிபான் ஸம்பந்தமிதே. என்றுகின்றோமோகக் வழிபடவாழ்வினும்போல்.
 இப்பாகாம் பவந்தான தேவரீசே அருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சமூன்டோ.
 கின்றோமொக்கவழிபட. 'எனக்குமேல் பூத்பிரிவ்ஸாவமபாலே என்மாத்ரமாதிரும் அவர்
 களை ஆரதித்து கவலழிபோக்கோள்'. அருளினும் (௧) "வழிவெய்யபெறையுடையு
 டெழுநெய்யவருக. வயிபெய்ஞ்ஞே-தீயிரை வாயிவினுவவாழ்கி || தவோடுகெ
 டவகா-புரமயு ஸவபருமோ-யபாருமயு ||" என்பதபடிபே. அருளினும். இந்தா
 ள்பம் தேவரீர் கீதபயாலே அருளிச்செய்த கித்தனைமீதே. "பூதிதா கல்மியுதாப்பர் தத்
 தேவியக்கே" என்று - பவதாந்தம் யுத்தருகடா பாவாந்தம், நித்யாநிதிசெனும் தத்
 தாமுடைய அபிமதவிஷயங்களுக்கு காவல்நாடாம் பண்ணினுக்காய் உபதேசிக்ருமந்தனை
 மீதே. மதீள் திருவாங்கத்தானே. உபதேவாதாமோயப்ப் போகாமே கோபிசிலேவந்த
 லேகைகளாக மதாநுரிகந்தனைமீதே நிருப்பாணுஞ்சாசனவந்த ஐவ்வந்தந்ததை வ்யா
 பரித்துக் காட்டித்திரிசே, மதீள் திருவாங்கத்தானே. கோசியில் மதினைக்கடக்கெல்மீதே
 தேவரீர் காட்டும்-இய்யாவதைகல்பக் கடந்தவைத. ௪௩

ஆ. சாந்தத்தமிழாற்றியாட்டு. அமர. கீழ்ச்சொன்ன ஜயங்கீர்த்தாதிசுருக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிசுருமான இலகன், ஜயங்கீர்த்தாதிசுருநிதிக்கே இந்தஜ்ஞாநமுடையசனாகக் கினை, பகவாத்தாநாதத்தேவ வந்தனனாகுண்டவந்தது புத்திபண்ணுதே கர்மபித்தாநமான ஜயமாத்தபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணித் தாமுலினைத்தாக்களசெல் அந்தசுநனத்திலே அயர் அய் தான் சண்டாசுசெல்லவர்.

௧௩.—அமரனோ தங்கமாளும் வேதமோர் கன்குமோதித்
 தமர்சாரிப் பூலாவராய சாதிப்பத்தணர்களேணும்
 நாமர்க்கெப் பாய்ப்பராகில் கோடிப்பதோ தளவிலவர்கே
 அவர்களுதாம் பூலாய்ப்போல மரங்கமா கருளார்னே. ௧௩.

[illegible]

(க) “பத்திராட்டிதாற்றுபேறா யன்பின்பின்பின்பேரெய்தத்தே; ஸலிபேர்த்தொழுநிச்
சூரியாஸவநிவ்ஸபவந்தே; || தன்மைதெய்வத்தே; தாந்தாந்நயம் ஸபாபுத்தியாயதாந்நயமும்”

(22)

வயா.—அமரகோகம்மாதம். அகம்பிதியமான ஐடங்கங்கடையும் அமுதொரு பரடங் கவியும் தவிர்த்து, அபுத்தந்தையும் தவிர்த்துமவர்களாக. அகங்கங்களுக்கு அகம்பிதியத்தைய வது—தாங்கத்திலே இவ்வகங்களுமாவதாயினாலும் வேகத்தால் அவனை எவ்வளவுபின்னது சொல்லப்படுகிறது. (அ) “பரிகாசபாண்டியரிகா” இத்தயாதி. வெறுமெனவந்தும். வேகங்களுக்கம்பிதியத்தம்—அபெருகுமேயத்தம். பெருகுமேய சப்தங்களின்காட்டும் வயா வந்தத்தியாதம்; தனித்தனியே விவியோகப்பெத்தால் வந்த வயாவந்தத்தியாதம். ஒதி. அகங்க களோடு வேகங்களோடு வாயித ஆசார்பேசத்தொன்று அச்சொன்றுமாதலே காதலிக்காக இப்படிக்களவே எப்பெருமையையுள்ளபடி அபியுமவர்களாக. “தமிகளில் தலைவராய். இவ் வாதலையான பகவத்யித்யத்தில் எம்பத்தமுடையரில் அகத்தொகையிலுக்காக.

சாதித்தனள்கள். கீழ்ச்சொன்னவை வந்தியவவந்தயர்களுக்கும் பேரதுவிறே; அவ் வவவந்தியகே ஜாத்தயத்தையவையிலுக்காக. ஏனும். கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் வித்திக்குமதல்ல, வித்திக்குமேயவெனும். எவ்வளவளவிரந்தையில் வந்தால் இவைபெல்லாம் அகத்தமைமென்கை. துர்மாதோபஹத்தக்கு அபசாரேனதுமையம், இவையில்களதால் தலை மெலேகாவிட்டுத்திரினைக்குடா வித்தியாவிறே.

ஐம்கிளா. தேவரீரமேகத்தக்குள்ளே அடங்கி பரப்பப்பாடங்கல் தேவரீரேயே ன்று அத்தயவளித்தது, உடைபவனே உடைமைக்கு கிர்வாறுகள், உடைமையை வித்தியோகம் கொள்ளுமதுமையனே பென்றிருக்குமவர்களே. பழிப்பாறகில், பகவத்பரபாலந்தது அந்நவ் காத்தாலே விஸ்மரித்தது, அவர்களுடைய ஜம்மாதந்தத்தைய புத்திபண்ணித் தங்கலில் காட்டும் குறையவிரிப்பாறகில். பழிப்பாறது—குத்தம்; அந்நவது—பகவதபாலந்தலில் தலையான அபசாரம். உகத்தகுவின நிலங்களில் தாய்மாதத்தைய புத்திபண்ணித் குறைய விரிக்குமப்போலே, எவ்வளவள்கள் ஜம்மாதத்தைய புத்திபண்ணித் குறையவிரிக்கும. பழிப்பாறகில், கொண்டாளேகமேயத்தது பரப்பதம், அந்நவகாமாதிரி மூலகனேறி பர பித்தபேரதிரே அவர்களைக்குறையவிரிப்பது; இப்படிக்கூற்றுகில், எழுப்பதோளவி லாங்கே. காணத்திரே தேவரீரதே தேவரீரதே அன்று, அந்தகனத்திரே அய்கிடத்திரே, “புனிதமன்றே” என்ற கன்மைபோலே தீமைவகுமிடத்தினும் விளம்பமில்லை. அவர் கள்தாம் புலியரிப்போலும். அத்தேவரீரதே சண்டாணாவர்கள. திரிசங்குவுக்கு பரதம் மண சபத்தாலே கருத்தில் விசயங்கிதானே வரானப்போலே, இவனுக்கும் மாக்கிட்ட பூணுந்தாளேவராய்விடும். தாம்புலியர். கீழ்ச்சொன்ன ஜம்மாதிகளில் துத்தகங்க்கள் அபி மாதிரே துவாக்கையாலே அகவதானே இவர்களுக்கு அகத்ததேவரீரவாய்கிட்டது. இவ்விசன் டானனுக்கு ஒருகாலத்திலே எவ்வளவானுக்கககிதாழ்மான்; இவன் உயரவேறித்தக விழுந்தனானுக்கையானும், பாகவதபசாரமாதிரி மஹாபாபந்ததப் பன்னிவனானுக்கையானும், அவனினும் தன்னியன் கம்மாண்டானவிறே. பின்னாப்பின்னையாழ்வானுக்கு ஆதம்பிதம் சொன்ன மயாந்தத்திலே ஆழ்வான்ப்பணித்த வந்தத்தைய விளம்பப்பது.

அகங்கங்களுளானே. (உ) “நகங்கலிகாந்த” என்ற தேவரீர்க்கிரே பாகவதா பசாரத்தின் தன்மைமென்கிறது. கம்மலோகாத்தபுராய கிழ்விக்கு எவ்வதமான உயரபந்தால் களில் நல்லா திரேகங்களைப்பற்றிவிருக்கலாம், பகவதம்மப்பதம்மகொண்டு பெறவிருக்கிற பர

(அ) “நகங்கலாய்மன்னிதா” மூலகங்கள்—ஒருபேய். (உ) “நகங்கலிகாந்த”

பார்க்குமாறு பாக்கியதாபசாசமாதிரி பகவத்குணங்களைப் பற்றி அறியுமாறு தாங்களையே பெற
லாம். பெறுவதற்கு அவர்கள் ஸம்பந்தமே அமைதிருப்பதே இயற்கைக்கும் அபா
சமமும்; ஆகையாலே பாபங்களுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டியது - நேயநாதா எ
ழும், பாக்கியதாபசாரும். பகவத்கிருபையில் தான் ஆதரவையும் பண்ணவேண்டியது
இவ்வாறு விளக்கியவையொழிந்தவற்றுக்கு எச்சவாண்மைபடும். ...

அ. பாற்பத்தாசாங்காம்பாட்டு. பெண்ணுலாம். சிறு பாதிரித்த அந்தரங்கம்
விட்டுமென்னிடம், பாதிரித்தவருக்கும் துன்பமான பெற்றை திரிபுத்திரிசே
தெருவன் பெற்றதென்று சொல்லவேண்டுமென்று அப்பாபதேசத்தாலே வாய்ப்பு
சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பு.—பெண்ணுலாது சடைபிணமும் பிரமண முன்னிகர்களுடையான்
என்னவிலா ஆழியுழி தவஞ்செய்தான் வென்றிற்ற
விண்ணுலாள் விபப்பலுது ஆணைக்கன் தருகிறீர்
கண்ணுலாவு வுன்னையென்றே கணகனாக் கருகமாறே. சா.

ப.—சா.—பெண்—கண்களையானவன், உலர்—வஞ்சரிக்கிற, சடைபிணமும்—இடை
டையான குந்தாணும், பிரமணம்—பாதிரித்தவரும், உன்னை—வாய்வாய்ப்புடையான உன்னை,
பான்—இப்படிப்பட்டவனென்று பரிச்சேதித்தறிக்கக்கூக, என் இலா உழி உழி—
‘காலமாக, தயம்செய்தார்—தயம்சாபண்ணி, வென்றிதீர்ப் — காணக்கிடையானவன்
விண்ணு கயம்பலிலே பிழிந்தோம்’ என்று வஞ்சித்திருக்க. விண்ணுலாள்—சித்தபலு
விபப்ப—விபப்பப்பெய்து, அன்று—முதலியின்சாதினிலே அடிப்பட்டவருக்கிடையே
ஆணைக்கு—பூக்கெடுத்தாழ்வாறுக்குவந்து, அருகிசைந்த—அவர்களைவிட பூசெவ்வியழிவ
முன்னே திருவடிக்காலிலே விட்டுக்கொண்டிருப்பின, கண்ணுலா—சித்தபலுனவனே உ
இப்படிப்பட்டவனுள்வின், கணகனா—தந்தையாக, கருகும்—ஆதரவிலுக்கும் பாகாரம்,
வாறு. [இப்படிப்பட்ட தயையுடையானவன் வுன்னையொழிவ வேறேதொன்றான் என்றுகரு

வாயா.—பெண்ணுலாது சடைபிணமும். கண்களையானவன் உன்னை வஞ்சரிக்கும்படி
இடைபடியுடையவன். கண்களைய இடைமேலே அடக்கினென்னென்று பிசாசைக்கொ
லர்வெவ்வண்ணைக்காணவாரே; “ஆதரவையுடையதான்” இப்பாதி. பிரமணம். அயனுக்கு
ஆகனும், (க) “பூதூய பூதூயபூதூய” என்றபடியே இப்பாதுள்ளதற்குப்
பூதூய தயவாராக்ஷட்டம் இவ்வரி(ன)வுகொண்டென்பெருமனை அறிப்பிட்டமே. தன்
வந்தவாரணங்களைத் தான் பரிச்சேதித்தறிப்பொழிவ அபரிச்சிதனானவனைப் ப
திக்கப்போமோ. “கருக்கமலத்தான்விருத்தும் என்னவான் கண்ணுலாக்கமலத்தான்விரு
என்னக்கடவதிறே. உன்னிக்காண்பான். (உ) “பதேசவாய்வொழிவருகை” எ
படியே உன்ருணங்காலிலே பொன்றை அலகினையாட்டாத வுன்னையானவர்க்காக.
வாடுகன் சித்தபாதயம்பண்ணுகின்றதும் எவ்வகையாட்டாத உன்னை. (ங) “
சூதூயபூதூயபூதூய” என்னக்கடவதிறே. பிதாவலியவொண்ணுதவளவே வந்தியே க
தும் உன்னை பெண்ணையவொண்ணுதவளவே. “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரி
என்னக்கடவதிறே. கண்ணான். காணப்பெற்றதும் பிண்ணவன்றே பாவோஜாத்

(க) “பாதிரித்த பாதிரித்தவரும்” (உ) “பதேசவாய்வொழிவருகை” (ங)
வந்தியே பாவோஜாத்”

பாற்பத்தாததாய்பாட்டு. வளவெழும். சிகமத்தில் குலவையாடிக் கதைப் பேசு
குருப்பிராசா, தம்முடைய பாதித்தகத்தைப் போக்கிப்படிவையச் சொல்லிப் பெரியபெரு
மாறையா பரிசு செய்து தம்முடையோருமென்று முடிக்கிறார்.

மு.—வளவெழும் தவணமட மதுரைமா ககர்த்தன்னுள்
கவனமால் யாண்கொன்ற கண்ணனை யங்கமனின்
தவணத் தோண்டிய தோல்சீர்த் தோண்டாடிப்பொடிபெயர்
நீரையுள் கவிதைபெறு மெப்பினர் கிளியனாறே. சேரி.

தோண்டாடிப் பொடியுழவன் திருவடிகளே சரணம்.
திருமாவே முற்றிற்று.

ப.—வளம் எழும்—அழகுமிக்கிருப்பதாய், தவணம்—மிகவும் வெள்ளையாக
நாடும்—மாடக்களைபுகடத்தான, மதுரைமா ககர்த்தன்னுள்—பூரிமதுரைகாரத்திலே, க
வணம்—கவனங்கொண்டிருப்பதாய், மாஸ்—பெருத்திருந்துள்ள, யாண்கொன்ற—குலவ
யிடமென்கிற யானையை சிதாபித்த, கண்ணனை—ஆச்சித வஸ்பகும், அரங்கம்—கோயிலி
யான்கொண்டிருப்பதாய், மாவே—ஆச்சிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தனானவனை, தவ
தோண்டாய்—திருத்தாயுயாழ்வார்க்கு அருமைசெய்து போருமலாசா, தோல் சீர்—ஸ்
பாசிகமான பவச்சேஷத்தின் எம்பெயிலே சிந்தையான, தோண்டாடிப்பொடி—
தொண்டாடிப்பொடி. யாழ்வார், சொல்—அருவிச்செய்த திருமாவேலாகிற பரபர்தம், இளை
சுபத்தித் திளைபதாய், புன்கவிதைபெறும்—கவிதவத்தில் குற்றமுடையதான இருந்தா
எம்பெயர்க்கு—எனக்கு உபகாரமான பெரியபெருமாளார்க்கு, தினிய ஆறே—இனிதா
தபடியெய்ளென்று அபெயிலார். [இப்பாடல் முற்றும், அறுசீர்க்கழிநெடுமடி ஆசிரியருத்த

வ்யா. வளவெழும் தவணமட. அழகுமிக்கிருப்பதாய் வெள்ளையானே செய்த
போலே அறிதவனமான மாடக்களைபுகடத்தாபிருக்கை. திருவடிகரித்தவன்று கோ
கப்பெருத இழவுதிருகுநர். கிழவருக்காகக் கம்மன் கோடித்தபடிவையச் சொல்லிற்று
மாவே. வளம் - அழகு. எழுச்சி - மிகுதி. மதுரைமா ககர்த்தன்னுள். பாதமத்தில் வ
லாசாமாய், பின்பு பூரி சந்திராழ்வான் படைப்பிசெய்து, பின்பு கர்ஷணன் திருவவ
சம் பண்ணுதவையாதுவான பெருமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பவத்தவம்பர்
மாறாத தேசாய் கவையானே வளகுந்தவ ககரிக்காட்டும் இது வ்யாஸர்த்தம். கவணமால்
ககன்ற கண்ணனை. கவனங்கொண்டிருப்பதாய் பெருத்திருந்துள்ள ஆணையைக்கொ
கர்ஷணன். 3. “கவணம்” என்று பாடலானபோது, “கவணம்” என்று - ஒரு
வத்தில் பெருத்த ஆணையென்றபடி. சேரி - “ஆண்க்கன்றருகியிருந்த” என்றார்; இ
“ஆண்கொன்ற” என்றார்; இத்தாம் - (க) “கவணம் ௧௦௦௪. தவணம் ௧௦௦௪” என்றதழிந்த
முக்குன்றாரிசோதிக்கிப்போக்கித் தன்னுள் அறுபதிரித்தபாப்போலே, இவ் தம்மு
அறுபதிரித்தபாப்போக்கித் தம்முள் அறுபதிரித்தபடி. திருவடிகரித்தவன்று ஒளித்
பாணசூரியே கண்ணானவந்த வினோதியை வழியச்செய்த ஏற்றத்தை அறுபதிரி
நாங்கமாவே. அவதாரத்தாக்குப் பின்பாடான தம்முடைய வினோதியைப்போக்கித் கோ
லையத்தாசாய்த்து. மாவே. ஆச்சிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தானவனை. வினோதியி
றும் தத்தூர்வகமான வ்யாறுபவமும் தம்பெருவிற்குக்கை.

3 இத்தபாடம் எதுகைக்குச்செரும். (க) “தேவநாம தாநவநாஞ்ச”
(௪௦௬.)

[illegible]

ஜீயர் திருவடி களைச் சரணம்.

அ.ப. சாவு.—தாலிய் பரணை வேலும் மொய்த்த பெண்ணார் மறும் புனை வேறுபு மற்ற காட்டினான் ஒரு மருணும் எறி வண்டு மெய் குறு விதும்பி இனிற குட பாய் பணி பேசு கங்க வேன்றும் குளித்து போது குடித்து உயிர் ஊர் மனம் தவம் ஆர்த்து மெய் உள்ளம் தூலி மன தெளி மெம்பெருநர் அருணம் திரு வான் யுழைவா அருள் பெண் வளவேழம் கதிர்.

பேருளான் பெருந்தேவிய்தாயார் திருவடிகளேசனம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசனம்.

பிள்ளையாலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாதம்.

அவதாரிகை— தமேவ மத்வேத்பாதி. இச்சோகத்தில் * செய்யும் பகர்தனபத் தொழில்மாயினவ எப்போதும்செய்தபேருளாய், விசேஷித்து *செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாயையும் போத சோகத்தையன் கழந்தனியுமவரான தொண்டாடிப் பொடிபாழ்வான ஸ்தம்பமியாதம் பண்ணும்படி சொல்லுறது. " திருமாயை " என் கிற திவ்யப்பரத்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளி பெருச்செய்யும், " பூரவொய்யிசீயெச உஷு தவசுத்திரோவடி " [" பார்போதிதீம் யோகத்த னுலக்திமாவம் "] என்று சொல் மாயைவகிதே சொல்லுறது. இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியருளாய்த்திருப்பது.

திருமாயைவாண்டான் அருளிச்செய்தது.

தருவோபிசீயெச உஷு தவசுத்திரோவடி நமோஸ்துதேவியே நமோஸ்துதேவியே

பூரவொய்யிசீயெச உஷு தவசுத்திரோவடி மதுரநீரணுமமவனாதிபெ

[தமேவமத்வ பாவானுதேவம் நக்கேசயம் ஸதுவதந்நவியம்]

பார்போதிதீம் யோகத்த னுலக்திமாவம் பத்தாக்கிரேணும் பவந்தமிழே.]

ப த வு ர .

வயி—யாவதொருவர்,

நாநா—நாநாக்களைப்போல்

அஹ—அஹிய—பூதிக்கத்தருத்தவாய்

நடுபாபு—திருவாய்க்கத்தவனையில்

பள்ளிகொள்ளுமவரான பெரிய
பெருமானை

அடி—அப்படிப்பட்ட

பாவகாணுதேவகெக—பாவகாணுதேவ
காகெக

சீதா—பாதிபத்தியவள்ளி,

பூரவொய்யிசீயெச—திருப்பள்ளி உணர்
த்துமதான

உஷுதிரோவடி—பாமாயினவ

உஷு—அருளிச்செய்தாரோ,

(அடி) (அப்படிப்பட்ட)

மமவனாதிபெருமானையிழந்தான

மதுரநீரணும— தொண்டாடிப்
பொடிபாழ்வான

நமோஸ்து—துதித்துத்தொழுக்கிறேன்.

வ்யா. [ராஜவக்ஷஸ்டயீப்ய - ராஜ்யஸ்ய - உபாஸ்ய - ராஜ்ய - உதா]

[“ சாஜ்யதர்ஜணியம் - சங்கேசயம் - பரவரணாதேவம் - மதவா ”] அதாவது - சாஜ்யத் பூஜ்யரய சங்கரஜாநிநிலே கண்வளர்த்தருளுமவரான ஸ்ரீரங்கராஜரை ச்ருவிப்பளித்த ரான பரவரணாதேவரயகே ப்ரதிபத்தி பன்னியென்றபடி. சாஜ்யதர்ஜணியராகையாலது சாஜ்யத் பூஜ்யரென்றபடி. சாஜாநிராஜரான சங்கரர்த்தி திருமகனா டும் ஆராதீயராவிரு க்கை. [ராஜ்யஸ்ய] [“ சங்கேசயம் ”] அதாவது — “ செருகிலேபரக்கரிகோ ணைச் செற்ற கம்சேவகனாற் மருகிய பெரியகோயில் ” என்றும், “ உபாஸ்ய - ராஜ்ய - உதா ” ஸ்ரீரஜநிஸிவமணிவாஸ்தவெ ” [“ பரவரபுரண்கத்தம் ஸ்ரீரங்கேஸிபணிபுங்கவெ ”] என்றும், “ அரங்கத்தரவணைப் பன்னியான் ” என்றும் பேசும்படி, * அரங்கத்தன்னைப் பாம்பணைப் பன்னிகொள்ளுகை. இப்படி படுக்கைவளர்ப்பாசிலே பன்னிகொண்டருளும் பெ ரியபெருமான். [உத - உபாஸ்ய - ராஜ்யஸ்ய - உதா] [“ தம் பரவரணாதேவ மேவ - மதவா ”] “ வரவா - ரெகெவயிலுந் ” [“ வரவா - ரெகெவயிலுந் ”] என்கிற அந்த பரவரணாதேவரகேவ புத்திபன்னி. இங்குத்ததயின்படியை விசாரியாதே அங்குத்ததயின்படியாகவே அதுண்டிதது. “ ஆதியருசோநியருவை யங்குவைத்திக்குப் பிறந்த ” என்றும், “ ரெஞ்சிருல் கிளப்பான் யவன் அனகுரும் நீள்கடல் வண்ணன் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே * கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணியிதே பெரியபெருமான். ஆகையால் பூர்ணாட்குண்பரய் ன்ளான் பூர்ணமாயர்த்தது இங்குத்ததயிலவர்படி. சிருப் பது. அத்தகே * யாவரும்லந்தடி வணங்குபடி - ன்ளமணைச்சாணி யவா யர்த்தது இவ்வி ஷய சிருப்பது. அவதாரானத்தாலே — கைக்கயம் பன்னணுமிடத்து * முகப்பே கூவி, “ கி.ப.தா.தி ” [“ கி.ப.தா.மிதி ”] என்று ஏகிக்கொண்டு, * வானுடமரும் குகிர் கிழிசனாலே எதிர்கிழி கொடுக்கும் கிஷயமாகவே இவரை புத்திபன்னி. “ ஆதிருத்தி அரங்கமாகருளாலே ” என்றும், “ இந்திரனேக்கமானு மக்கவைபெரினும் வேண்டேன் அரங்கமாகருளாலே ” என்றும்சேரே இவ்விஷயத்திலே இவர் மன்றாசிருப்பது. [ராஜவக்ஷஸ்டயீப்ய - உத - ராஜ்யஸ்ய] [“ சாஜ்யதர்ஜணியம் - தம் - சங்கேச யம் ”] என்று இங்குத்ததயில் வெணமட்காளித்தினைப் கொண்டுதேதாகவுமாம். “ பர வரணாதேவம் ” என்னகயலே — வ்யூதவரணாதேவரில் வ்யாஸ்த்தி சொல்லுதேது. “ ஸ்ரீரஜநிஸிவமணிவாஸ்தவெ ” ஸ்ரீரஜநிஸிவமணிவாஸ்தவெ ” [“ ஆதமாரவரணாதேவா க்யம் சிந்தயம்மதுவாஸ்தவெ ”] என்னுபடி, “ இவன்நிறத்தென் சிந்தித்தாயே ” என்றும் “ உறங்குவாங்க்பேல் யோருசெய்த பெருமான் ” என்றும் — வ்யூதவரணாதேவர்த்தமு மூண்டிதே - இங்கு இவர் பரிபூர்ணமாயும் பன்னும் பரிவிஷயமாகவே பெரியபெருமான் ப்ரதிபன்னி சிருப்பரய்த்தது. “ காவேரியரணாமோகம் வெவகாணாமாஸ்து - தீர்பு । வரவா - ரெகெவயிலுந் பு. து. ரா. வரணாமோகம் ” [“ காவேரியரணாமோகம் வரவா க்யம் சங்கேசயம் ! வரவா - ரெகெவயிலுந் ப்ரதிபத்தி பன்னிபதம் ”] என்னக்கடவ திதே. “ அன்டர்கோணியாகன் ” என்றும், “ வடிவமடவாசெனா தநிலையெவன் னும்கருவாகனை ” என்றும், “ பொங்கேசத்தஞ் சூழ்த்த புவனியும். கின்னுரு மங்கடம் சோசாமேவாங்கிற்ற தெப்பெருமன் செங்கேசதுடைய திருவரங்கச்செவனா ” என்றுப்படியறிவார் அதுண்டித்தரகன். விசேஷித்து, கோயில் திருத்தவரதசாக்ஷி ப்ர தாபுரயிதே திருவாரதகம் கொண்டருளுகது. “ ஸ்ரீரஜநிஸிவமணிவாஸ்தவெ ”

ஊர்வரபவ்யு ௨" [தவாதசகதாமக்தோரயம் மக்தாநும்தரய உத்பதே"] என்
 மெய்யுடைய "ஸ்ரீரஜதரய மததரய" ["ஸ்ரீமக்தர ஜக்தரத"] என்னும்படி
 ஆசர்பரான அயரமும் ஊர்வர்க்கும் ஈஜரவரயிருப்பர்;இங்கும் "நரநவரஹுநிப்யு"
 ["ஈஜவதர்ஹய்யம்"] என்றதிறே. ஆகையாலே, ஈஜர்க்களைப் பள்ளியுணர்த்துமாப்
 போலே அந்த ஈஜர்க்களுக்கும் ஈஜரவரன ஸ்ரீமக்சாஜகரத் திருப்பவ்லி யுணர்த்தினபடி
 சொல்லுகிறது. ["பூர்வையிசியு - ஸகத்திரோஷ்யு - பஜி அசுரத - த்யு - ஹமயஹ்யு -
 ஹதூஸ்திரோஷ்யு - ரொவெய"] ["ப்ரபோஜிதீம் - ஸாருக்திமாலாம் - பஜி அக்த - தம் -
 பகவந்தம் - பக்தாமக்திரோஷ்யம் - ஸடே"] என்றிறது - அக்குத்ததக்கு அதுருபமரயிரு
 ப்பதாய் சராய்மமாய் திருப்பவ்லி யுணர்த்துமதரன பரமலகைய யாதொருத்தர் பரளித்
 தர், அப்படிப்பட்ட கவயவக்ததயுகடமராய் ஜுநரகதிருந ஸ்ரீமரரன தொண்டாடிப்
 போடி யாழ்வரராத் துதித்துத் தொழுமிதேனென்றது. [ரொவெய] ["ஸடே"]
 என்றிற் சப்தம் இரண்மடையும் வகிக்கக்கடவது. ஈஜவதர்ஹய்யனாகையாலே - ஈஜவதம
 சராய்மப்படி திருப்பவ்லியுணர்த்தவேணுமிதே, "அயோத்தியெம்மரசே அரங்கத்தம்மர
 பவ்லியெழுத்தருளரயே" என்றிதே இவர் திருப்பவ்லி யுணர்த்துவது. "ஸ்ரீதர
 ராஜராமகேத" ["ஸ்ரீமதர ஈஜரரஜே"] "நரநரபிராந ஹுவெடிஷ்யு"
 ["ஈஜரதிராஜம் ஊர்வெஷாம்"] என்னும்படியரன பெருமரீச, "வீர! வெளந்நி!
 விவரூப்யு செளஹய்யு தஜுரூத!" ["வீரயெளம்வமிபுத்த்வம்வ கௌஹம்யாகந்த
 வர்த்தத"] "கௌஹய்யுரயாபூஷரரரரி லுஷய்யவஹ்யூரூரூதே | உத்திரூதர
 ஸூரூரூத" ["கௌஹய்ய ஸூப்ரஜாரரம ஸ்ரீவரஊர்வர ப்ரவர்த்ததே - உத்திரூத
 ராரர்த்ததர"] என்ற வக்திகள் உணர்த்து மாப்போலே அவர்களுக்கும் பெரியபெரு
 மரளாய்ப் பெரியபெருமரரன ஸ்ரீ மக்சாஜகரயிதே இவர் திருப்பவ்லியுணர்த்துவது.
 இவர்தாம் இப்பர்த்தத்திலே காலநிகாமமரன படிசையும், பரதம்யாதி தேவகதவல்
 ஸரவதரரரவ்லித் திருவரவலிலேகர்த்த நித்திரபடிசையும், அக்குத்ததயில் ஸம்மர்த்த
 (வரரிசு-4)த்ததயும் திருப்பவ்லியுணர்த்தால் கண்டருளும்படி. மங்கலவல்துக்கள் பாரித்த
 படிசையும், மங்கலரவர்த்வக்கள் முழங்குமிரபடிசையும், மங்கலநிதம்போலே ஆதித்
 பனுதித்துத் தோற்ற, அநில அரவிர்த்தக்கள் திரிகைபோலே விவலித்தபடிசையும் சொல்
 மிமிதே திருப்பவ்லியுணர்த்துகிறது. இவைபெல்வாம் ஈஜவதர்ஹய்யநாகக்கு ஏற்கும்படி
 யரயர்த்திருப்பது. "நஜேஸப்யு - பூர்வையிசியு - ஸகத்திரோஷ்யு - அசுரத"
 ["சக்திசையம் - ப்ரபோஜிதீம் - ஸாருக்திமாலாம் - அக்த"] என்னகையாலே - அடிக்கடி,
 "அரங்கத்தம்மர பவ்லியெழுத்தருளரய" என்னும், விசேஷித்து, "இவ்னகயர்னென்
 வழிபரடுசெய்கோயில் எம்பெருமரன் பவ்லியெழுத்தருளரயே" என்றமிதே அருளிச்
 செய்தது. "பூர்வையிசியு - ஸகத்திரோஷ்யு" ["ப்ரபோஜிதீம் - ஸாருக்தி
 மாலாம்"] என்னகையாலே - திருப்பவ்லியெழுத்தியாமிற சொன்மரலிசையிதே இவர் சொல்
 வித்து; திருமரலையும் ஸாருக்திமாலையிதே. அநிதும் "என்னகோர்க்கர தொழிவதே"
 "அநிபவ்லம் ஸபலென்னுர்" என்றிதே ஆலேகரலரபரதிலே அபெலித்தது. அநில
 "கடந்ததோர்க்கிடக்கக" என்று - கிடையழகை யதுயகித்து, கடையழகு தொடக்கமரன
 வ்நைக்கண்டு அதுயகிக்கத் துவிசெழுமரடுகுர், இரண்மீம் பெரிபெருமரன ப்ரதி

பாதித்த ப்பந்தமிதே; ஆகையால் “வாலிபேரடி” [“வாலிபேரடி” என்றத்திலே இரண்டும் அந்தப்பூதம். “வாலிபேரடி” [“பகவந்தம்”] என்ற பாலே — இரண்டிலேச் சொல்லி, இரண்டிலும் தனியேஷ்டவென்றது தோற்ற “வாலிபேரடி” [“பகவந்தமிரண்டம்”] என்றதே. அவரும் “அடியார். கடைபடுத்தப்” என்றும், “தாண்டித்தொண்டாய் தொண்டித் தொண்டாடிப்பொடி. என்றுமிதே தனிக்கட்டித்த. “தொண்டியொத்த துன்பமும் கூடையும்தொண்டித் தோண்டியுத் தொண்டாடிப்பொடி.” என்றாகையாலே திருப்பள்ளி யுணர்ந்தி, * குட்டுகே பகவந்தமிரண்டியே-பகவந்தமிரண்டியே றேதுவான பகவந்தமகந்தவந்தை பார்த்தித்தாய். அவர்; “வாலிபே” [“கடே”] என்று — இதில் அவர்விஷயத்தில் வாலிகையி ருப்பணக்கவந்தைச் சொல்லித் தனிக்கட்டித்தே.

அ.—மண்டல்குறுயித்தாதி. சேஷத்வ லீமபூமியான தொண்டாடிப்பொடியா, வார் திருவலகா வந்தம் * மிக்கவேதியாலே அதுணர்ந்தகப்படுமென்றதே.

(திருவாங்கப் பெருமானையார் அருளிச்செய்தது.)

திருவிக்கப்பேரினை வெண்பா.

அ.—மண்டல்குறுயென்பர் மாமறையோர் மன்னியேந்தி

தொண்டாடிப்பொடி. தொண்டையும் — வாலிபே

திணர்த்தவயல் தேன்னரங்கத் தும்மாணப் பள்ளி

உணர்ந்தும் பிராணுதித்த லுர். க.

ப.—வாலிபே—வாலிகையானவை, தினர்த்த—பெருமையிப்படித்திருந்துள்ள, வயல் சொல்லுவாய்ப்பையுடைத்தாய், தென்—அழகுமிக்கிருந்துள்ள, அங்கத்தே—திருவால்க ளில் திருக்களவளர்ந்தருளுநிற், அம்மனை—பெரியபெருமானே, பள்ளி உணர்ந்தும்—திரு பள்ளி யுணர்ந்தும்வாய், பிராண—பாமோபகாரகாய், தொண்டாடிப்பொடி.—‘பக்தவந்த ரோணு’ என்றும் திருநாமத்தையுடையான ஆழ்வார், உதித்த வர்—திருவலகரித்த இ டையோர்—மிக்கவேதியர்கள், மன்னிய—பொருத்தவர்திருக்கைக்கோள மண்டல்குறு.—‘மண்டல்குறு’ என்றிற், தொல் நகரம்—பகடி மண்டல்குறு பெரியோர் பணிப்பர்கள்.

மாமறையோர் - வாலிபேதிணர்த்தவயல் தேன்னரங்கத் தும்மாணப் பள்ளியுண ர்தொண்டாடிப்பொடி. — உதித்தலுர் — தொண்டாமனை — மண்டல்குறுயென்ப குறுக்குடி, புள்ளம்பூதங்குறு” என்று உகந்தருளின திண்களைச் சொ ற்கும் “மண்டல்குறுயென்பர் மாமறையோர்” என்றிதே. இ டையாலே மண்டல்குறுயென்பர் சொல்லுமண்களும் மாமறையோராய்த்த * மிக்கவேதியர் தேத்தி டம்பெருமான தனியவையுடைத்த அறிந்தவர்கள்; அதுதா. தொண்டாடிப்பொடி. தொண்டாமிதே. தொண்டையும் - பழையதாய்ப் போருநிற் நகர நகரங்காமிமிதே கல்வயல்துக்கணுண்டாயது; “கல்வயர் கவிஞ்ஞகர்” என்றுயா போனே. இது பகவான்குறு தோதுசொல்லுநிதே—வாலிபேதிணர்ந்த இத்தாயியால். வ

சென் நெருங்கின வயலையுடைய. “வயலுவிசிற்தன கரும்பினம்” என்றருளிச்செய்தா
 ரிதே. [“பூங்குலனைப்போதில் பொலிவன்கென்படுப்ப.”] இப்படி நீர்ப்பூவினே வன்ம
 னன் நெருங்கின வயல்குழந்த கோயிலுக்கு சிர்வாறுகாண பெயிப்பெருமாநீர். வண்டினை
 ித்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மாளைப்பவ்ளி யுணர்த்தும் என்றையாலே - “வயலுவிசிற்தன
 கரும்பினம்” இப்பாதிப்படியே; “ஐரோஹ-ஆஹூர” [“மல்குவினாய்தப்பர்கா”]
 றன்று பூக்களிலே கண்டபடுத்த வன்கென் உணர்த்தன. ஸ்ரீரங்கராயகியர் ஸ்தாஸ்தபதத்
 திலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கராஜபர்வத்தை, “அரங்கத்தம்மாபவ்ளி யெழுந்தரு
 ளாயே” என்று * பள்ளி யுணர்த்தும்பின் திருப்பவ்ளியுணர்த்தி, பின்புள்ளார்க்கும்
 லீப்பத்தத்தை யுண்டாக்கி உபகரித்தருளினவர். உதித்தனார். * அந்நினை மணிசெக்கு * அநி
 னதனவறியித்து அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகக்காணப்பத்து — இவர் அங்குமினே உதித்
 தது. “கதிரவன் குளநிறைசெங்கம் வந்தனைத்தான் களவிறுக்கிறது” என்னும்படியா
 றப்பது ஆந்தாமரன அந்தகாநத்தைப் போக்கிறது. * ஆகையால், தொண்டாடிப்பொடி
 நொன்னகம் மண்டவ்ருடி.யென்பர்.

தனியன் வ்யாக்யாசம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீயந்திரவடிகளே சாணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

பெரியவாச்சார் பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

அ. இவ்வாழ்வார்திருமுதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேகஞ்சாரச், தேஜஸ்திஸ் ஆத்யத் திவ்யப்பண்ணி, தததுபந் திகளாச சப்தாதிவிஷயக்காரிலே மண்டி, நய்மோடு சேர்ந்தானாயும் தத்ஸ்வபாவாக்கிப் போராபிந்த, “மாதாரக்யந்நென்னும் ஸ்வரூபுப்பட்டமுத்துவேளைப், போதசே யென்று சொல்லிப் புந்நிதிப் புருந்து தன்பா லாதாம் பெருகவவந்த வழைன்” என்றபடியே - பெரியபெருமான் தாம் கிந்தேறுதல் க்ரஹயலே தன்வகுவருகைக்காட்டி, விஷயார்த்த ப்ராவணப்பந்தை மாற்றி, ஸ்வரூபானு குபமாநத் தன்பக்கலிலே அபிவிசேசத்தைப் பிறப்பிச்சு, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைக்கப் பந்தைப் பாசித்தக்கொண்டு, பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே சென்றவிடத்திலே, திருக் கண்களாலே குளிரகோக்குதல், கைகபீட்டி அணைத்தல், குசலப்ரச்சம் பண்ணுதல் - “விடியவாபெயர் பூகிதுந்நாதி” [“சொன்னேவோ பாவிக்ரந்தனாதி”] என்றபடியே, “சூட்டுகொண்டகைகளை சொல்லுதித்தல் செய்வாதே பன்னிகொண்டருளிஞர் பெரிய பெருமான்”]

அதற்கு ரிபந்தம் அநாதாமென்ன வெண்ணுது-ப்ரீதிபுதாராகையாலே; உண்டத குறையாலேயாதல் தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவெண்ணுது-சந்தஸ்தவமானாகையாலே; பின்பு இதற்கு ரிபந்தம் மென்னென்னலி; “ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்” என்னும்படி பாக்நி ஸம்பந்தம் அபாப்தமென்னும்படியான இரூபாவிசேஷத்தை யுடைமயானபடியைய யும், “போனகஞ்செய்த சேடத்தருவசேல் புனிதம்” என்னும்படி ததியசேஷத்தவம்பந்த மாக ஸ்வரூபயாததம்பற்றினாயம் பிறந்தபடியுடையும், “இச்சுவைவதவிச - அச்சுவைபெரி ஆம் வேண்டேன்” என்னும்படி பாக்நிபுருஷயாததம்பற்றினாயம் பிறந்தபடியுடையும், “காலவித்புலனைவைத்து” என்னும்படி இந்தியங்களை ரிபயித்தபடியுடையும், “குளித்து குன்றனைபோம்புய் குரிகொளந்தனைமைதன்னை யொலித்திட்டேன்” என்னும்படி உபா

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

“எதாரிசையாவா-தோ பராஜீயபூவா-பூதே” [“அநாதிமாயா ஸாட் தோ பதாஜீயிப்பாய்தே”] என்றபடியே - அநாதிகளும் அஞ்ஞாதத்தாலே உறக்குமு இவரைப் பெரியபெருமான் தம்முடைய ரிசவதிக க்ரஹயலே உணர்ந்தியருள் உணர்ந்த பெரியபெருமானே ப்ராப்பயரும் ப்ராகருமென்னுமிடம் “ஐம்புனைகத்தடக்கெக் காம்பநத தனை மொத்துக் கடைத்தலை யிருத்துவாரும் சோம்பனாயுத்தி” என்று இவரைப்பிட்டு நினை யிடுகித்து, ப்ரூபபந்தத்தாலே ஈட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிவைத்து கிப்ப்பாராய், காணவந்தருள், அத்தலை வித்தலைவாய்ப் பெரிய பெருமானே யுணர்ந்தி அருகாமசெய்ய பாசித்திஞர்

(பெ.) பாக்தாக்களில் துவக்கற்றபடிதயையும், “உன்னுறனென்னுமாதைதன்னுள்பொய்யினான்
வந்துளினேன்” என்னும்படி உபாய யாதாத்தம்புத்தூதாம் பிறந்தபடியையு மதலுத்தித்து,
“சோம்பலையுக்கற்றிபோதும்” என்னெற்படியே இவனாயிப்படிப் பெறுவோமென்ற பீரி
பாக்தாத்தாலும், “சூகூ ௩௦௪௪௦-௩௦௪௪௦-யிற்றுபு” [“ஆத்மநாம் லாஸுதே
வாக்யம் கிர்தய”] என்னெற்படியே இவரைப் புகுகிறுத்தினை தன் கைபலத்தையு மத
லுத்தித்து, “நாகமிசைத் துலிம்மாள்போறுமகென்மை என்னொடுக்க போகவேவான்”
என்னெற்படியே - எம்மலையும இவரைப்போலே நம்பக்கலிலே பாவணாக்கும் கிரகேதோ!
என்று ததெதாக்க கிர்தயாக்கொண்டு பன்னிகொண்டருளினார்.

“மாதாச் சயற்கெனென்னும் வலிவுப்பட்டு” என்னெற்படியே இத்தீயிவலாய்க்க
கைகழிந்தவன்று, “சுநீரூ ௨௧௦௪௪:” [“அதிதாக்கைததமாம”] என்னெற்படியே-
உறங்காதிருந்த பெரிப்பெருமான், “அடியசோர்க்ககலலாமே” என்னும்படி கைபுகுந்த
மின்பு ககாச்சுத்தெட்டு மார்திலே கைவலத்து உறங்கப்புக்கார். “எம்மொர் கைச்செய்யாதே
பென்செய்வான் தோன்றினேனே” என்றிருக்கும்மலாக்கையிலே கைக்கப்பல்தலையாலே,
“உதிசூ ௩௪௦௪:” [“உத்திசூ ௩௪௦௪:”] “யசோபொயிச” [“யமலா
போதிச”] “உப்பர்கோமாளே புத்தகாதெழுந்திராய்” என்னுமாப்போலே “அங்
கத்தம்மா பன்னியெழுத்தருளையே” என்று திருப்பன்னியுணர்ந்தி, “உனக்கே நாமாட்
செய்திலாம்” என்னுப்போலே “தொண்டாடிப்பொடி பென்னுமடியனை பளியென்ற
ருளி புன்னடிபாக் காட்படுத்தாய்” என்று - தநிபாய்க்கத்தமான கைக்கப்பல்தைக் கொண்
டருள வேணுமென்று பார்த்துக்கொளாவிருக்கிறது.

திருப்பன்னியுணர்ந்துகைக்கு கிபத்த மென்னென்னிங்-“ஆம்பரிசிறிந்துகொண்டு”
என்னெற்படியே-கைக்கப்பலாதாத்தம் மலியுபலாக்கையாலே, “ககலலயபுக்காரிசூ ௩௪௦௪:
தூபலதூபல” [“அதறம்மாக்கல்கலியாமி இக்காதல்வல்தக்சதே”] “ஒழியில்
கலயெல்லாம் உடனும்மன்னி” என்னெற்படியே-லர்வதேச லர்வதல லர்வதலவல்தைகலியு
லர்வலித கைக்கப்பல்தையும், பன்னுமிடத்தில் “தனக்கேபாக வெனக்கொள்ளுமிதே”
என்று அவருகத்த கைக்கப்பலாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் “சூபகூ ௩௪௦௪:
[“கலிபதாமிதி மாம்வத”] என்றும், “எனக்கேபாட்செய்” என்றும், “முக்கப்பெகலிப்
பணிகொள்ளாய்” என்றும் செல்லுமிதெற்படியே - எவிக்கொன்னவேணுமென்றிருக்கும்
நாகையாலே, பாதாபல-புக்கக்கலேச் சொல்லித் திருப்பன்னி புணர்ந்துருள்த்.

திருமாளிலே திருப்பன்னியெழுச்சிக்கொளி பென்னென்னிங்; * அநாநிமயபா
ஸுப்தாநிவிலைபப் பெருமாளுணர்ந்திருந் அநிங்; இவ் தம்பக்கல் வபாமோறுத்தாலே

(ஜீ.) பாவய பாவகக்கலிசென்மலையே பென்றுதிருட்டால் பின்பு திருப்பன்னியுண
ரும் படிதயையும், அழகேககை மிருக்கும்படிதயையும், அருகே திருமாளியெறித்து அருமை
செய்யும்படியதயையும், மகேசரித்து இவையே யாத்கையாய் செல்லுமித்தினையிதே, எய்க்கி
யாருக்கு “மாலிமலமுதலி” என்னெற்பாட்டிலே இதுவேயிதே அதுணத்தாகம்; நம்மாழ்
வாரும், * கெமொக்ககலையிலே புகுஷாத்தத்தினுடைய சாமவநியை கிவியிட்டு, அந்
தாம் * கொண்டபெண்டிலே காட்டுக்குவென்மம் துதிதருளிச்செய்து, பின்பு “கிடத்த
கல்கிடத்தாய்” என்னெற்பாட்டிலே உணர்ந்தி - பெலும்பியுமகென்மப்பாரித்தாதிதே.

மூ.—கதிரவன் குணநிலைச் சிகரம் வந்தனென்றால் கனவிருகன்றது காவியம்பொழுதல் மதுவிரிந் தொழுகின மமலவரெல்லாம் வானவரரசர்கள் வந்துவந்தீன்று.
எதிர்நிலை நிறைந்தவர் சிவரெனும் புருந்த இருக்காரிநீட்டமும் பிடிபெயரோசும்
அநீர்தலி வலியுடல்போன்றதுதென்கும் அறங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

ப.—க.கதிரவன்—ஸ-ஸுர்ப்பகுணவன், குணநிலை—செழுகுநிலையே, கிரைம்—உதய விரியிலே, வந்து அனைந்தான்—வந்துகடினான்; கன இருள்—ராதிரியில் மிக்கிருந்த இரு ளானது, அகன்றது—ஸவரஸாபகப்போயிற்று; (திருவாரா தம்செய்வகக்கு உத்யோகிக்கக் கடவ,) அம்—அமுதிய, காவியம்பொழுது ஆய்—உதயகாலம்தர, மா—பெரிய, மகர் எம் லாம்—புஷ்பங்களெல்லாம், விரிந்த—விசுளிதமாய், மது ஒருகினை—தேவலென்றமிடாநின் தன்; வானவன்—துர்மாவிரணான தேவர்களும், அரசர்கள்—ராஜாக்களும், வந்து வந்து— ஒருவர்க்கொருவர் முந்தோலிவந்து, சண்டி—திரும்பி, எதிர்நிலை—திருக்கண்ணோக்கான தெற்குநிலையே, கிரைந்தனை—கிரைந்தனியின்றிகள்; இவரோடும் புருந்த—இவர்களுடே லந்த (இலக்கன் வாதாபகாபி,) இரு கவிது சுட்டமும்—பெரிய ஆன்யாநித் திரங்கரும், பிடியோடு—பென்யாநித் திரங்கரும், முரசும்—பேரிகளும், அநிந்தலில்—சப்திலும் போது, எங்கும்—எல்லாநிலைகளிலும், அலை—அலையெயிலாநின்ற, கடல்போன்றது—வழுந்தோலுந்தை ஒத்திருந்தது; (ஆதலால்,) அரங்கத்தம்மா—உ திருவரங்கத்தெல் லுரான தேவரீர், பள்ளி எழுந்தருளாய்—திருப்பல்லி யுணர்ந்தருவி கடாநித்தருள வேனு மென்கிறார்.

(ப) ஸ்யா. கதிரவன்குணநிலைச் சிகரம் வந்தனென்றால். கனவளர்ந்தருளியு தேவரீர் க்குப் பாத்நிலைவந்தபாதிபன்னாந்தே வருவாபகப்போலே, திரைஞானவன் தன் கிரைந்தனெல்லாவற்றோடும் சேறிக்கிட உதயவிரியை வந்தனெனப் பள்ளி.

“கதிரவவரவ் கைநிலைகாட்டினர்” “நானந்தமகைக் கனவிகந்து” என்று— தேவரீருடையார் அக்கிரைநிலையே போய்போது, ஆதிவாழ்வித் தந்தாய்பதங்கள் கிரைநிற் றாகக்காக, தேவருடையார் க்குத்தாக்கொடுத்து கிளக்குடையாரோபாதி வருந்த விடியத் தில் கிழிந்தகிரைநிலைக்கிரை. கனவளர்ந்தருளியுதேவரீர் திருப்பல்லியுணர்ந்தருளியு தெப்போதோலென்று அவலாபாதிகளும், “கிரைநிலைகிரை” [“பிரைநிலை கிரை”] என்றபடியே கிழிந்தி னுதயவிரியே வந்து தேவரீர்தான். குன்றத் திட்டிலிளக்க உதயாவதத்தின்குருக வலையும சோலைவயும கனவளர்ந்தருளியுபடி யாயும் கானகவியுண்டான ஆகாபபாடுதோன்ற வந்து கொடுக்கினர்.

கனவிருகன்றது. ஆதிதயன் வரவுக்குத் தக்கபடியே—செறிந்தகிருகானது குறைய வாக்ந்தது. “இருள்வீர்ப்பிருந்தது பார்முழுதும்” என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞானை பங் கித்த வந்தவர் குறையு செய்யுமாப்போலே வானவரெல்லாம்வந்திருந்தது. மதிப்பான ராஜா ஸபரிசானது எதிர்நிலைவாதே ஒருபயனும் குறையவாக்குமாப்போலே இருட்டில் ஒருபய னும் குறையவாக்ந்தது. காவியம்பொழுதாய் மதுவிரிந் தொழுகின மமலவரெல்லாம். இருட்டிப் போய் கிள்தயவளையிலே, “கிரைநிலை” “கிரைநிலை” “கிரைநிலை” [“பாத்நிலை முறையு”]

(இ) ஸ்யா. கதிரவனிடையாதி. தந்துடைய ஆயிரம் கிரைந்தனாலும் இடந்திளக்காந் ததை நீக்கி வெளிச்செய்யப்ப பன்னவால் ஆதிதயானவன், கிழிந்திலே உதயவிரியே வந்து வந்தருளினர்.

(பெ) சோத்தாய்"] "சொற்றெழுத்தாவே" என்கிறபடியே ஸமஸாதரோபயோகமாகான அழகியவையாய், அக்காலத்திலே, தேசாந்தரம்போன பந்துக்கள் வராரின்றார்கள் என்று அறிந்தவாறே ஸ்வதேசத்திலிருந்து பந்துக்கள் முகமலருமாப்போலே, இவ்வெளிற் கொழுந்து தாமஸப்பூக்களை வந்தனவும்படியான காலவண்ணிமைப்பாலே பூக்கள் ஸ்மிதம் பண்ணினவாறே, பூக்கவினுடைய செறிவுநெடுகித் தா(வி ரு)க்களாலே பூயில் தேக்கனாடைய ஒழுக்காநின்றன. மாமலர் - பெரியமலர். "மாமலசெல்லாம்" என்கையாலே — புஷ்பஜாதிக் கெல்லா முபசஷ்ணம். மதுவிரிக்நொழுதின - மதுவெண்ணமிடாநின்றது. ஸாணவரித்யாதி. ஆராதகரான தேவர்களும் ராஜாக்களும் தந்தாம் பதப்ரம்சம் வராமலக்கு இதுவே பாத்தா யாவையும் ஆரத்யரான தேவரீராகத் திருவடித் தொழுக்கவினுண்டான த்வயாபாலே முற்பட்டார் முற்பட்டபடி ஒருவரிருவராய் வந்து திரண்டு திக்குக்களெங்கும் நிறையப் புருந்தார்கள். திருக்கண்ணெங்கிலும் அல்லாத திக்குக்களெங்கும் நிறந்தார்கள் என்னவுமாம்; தேவாரூடைய பரிசாமென்றில் இவ்வளவே சிருக்கவேண்டாலோ. இவ்வொருமித்யாதி. இவர் கருடனே வந்த பெரிய பாணத்திரைகளும் இனம்பிரியாத பேசுடகளுமாய். ஸூரீக்கமிதே. ஸாத்திகேஷுக்களும், இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குகிற முழக்கமானது, உதங்குகிறதென்றே களை பொருவனகனாலே பெழுப்புமாப்போலே வாத்பகோஷுக்கனாலே திருப்புள்ளியுணரும்படி. அநித்தலி. இப்படி கோஷிக்கலி. "ருமிதானேசகிழுவொளி" என்று மாப்போலே இந்த ஸமுதாயகோஷமானது சுத்தோதயத்தில் கடல்போலே கிளர்ந்தது, * பெருமபூக்கடலான தேவரீர் உணர்வெண்டாலோ? உபயபியூதிபுத்தரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளி, இவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொண்டருள வேணுமென்று கருத்து. ௬.

௬. இரண்டாம்பாட்டு. கொழுங்கோடித்யாதி. முக்கியின் பரிமாணத்தையுடைய கொண்டு சீழ்காற்றுவதது, தாமஸப்பூயில் கெட்டதற்குநிற ஓங்கல மிதாங்கனும்

(தீ) அவனுக்கடுத்தப்போலே கோயிலாய்த்துக் காணும்; திருவடிகளும் அத்திக்கிலே வாகப் பெற்றது; அடியிலும் முடியிலும் ஆதித்யர்கள் வந்து நிற்க ஸடுவேகெடுத்து கண்வளர்ந்தருளுமிதென்? * கதிராவிராயி கலந்தெறித்தாலெத்த நீண்டாடியிதே. "மிக்க செஞ்சுடர்ப்பரிதி" என்னக்கடலாதிதே. கணவிகுளகன்றது. சாத்திரில் மிக்க இருளானது ஸுவலகாமாகப்போய்த்து. காலியும்பொழுதாய். ஆராதகர் ஆராதகர்த்தவாக உத்யோகெக்கடல காலமாய்த்து. மதுவிரிக்நொழுதின மாமலரெல்லாம். உத்யபலயாக ஆராதரோபகணமான புஷ்பங்கள் கிகவிதமாய் மதுவெண்ணமிடா நின்றன.

ஸாணவரித்யாதி. தர்மாரிகரான தேவர்களும், ராஜாக்களும், பக்காபிமாநராய், தந்தாமுடைய பாணத்திற்கும் ஆபரணத்திற்கு முடவாக ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோவித் திரண்டார்கள். எளித்தினைத்யாதி. திருக்கண்ணெக்கான நெற்றுகித்திலே விவரமாய் புருந்து நின்றார்கள். இவ்வொருமி புருந்த இத்த்யாதி. இவர்களேதும் வாதாநகனானகலிதானும் மிகுளும் முரணிடைய த்வரிகளுமாய் திரண்டு நெருப்பிவின்று த்வரிக்கிற த்வரியானது அஸ்பெதியாரிற்ற ஸமுதாயத்தின்கோஷம்போலே எங்கும் கோஷியாரின்றது. ஆரீய் சுத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உபயபியூதிசாததம் தேவர்த * செங்கோலுடைய திருவாக்கக் செவ்வருளான தேவரீர் அகம்பகதியான அடியேனுக்காகத் திருப்பவ்வியுணர்ந்தருளி அடியமெகொண்டருள வேணுமென்றார். ௭.

(பெ) கிளம்பிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்தராவழுவானுடைய விரோதியை வறுக்க அவராகியவன் தன் குலியவந்து சாதித்தருவின தேவரீர் கண்டவனத்தருவிற்றதென்?, திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருவிரென்றிருர்.

ஞ.—கொழங்கொடி முஸ்லியின் கொழுவரணலிக் கூந்ததுணதிறை மாருதியுடைய எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈண்டனி கிணந்த நயிக்குச்சிறுத்தி விழுவிய முதலியின் பிவம்புரை பேழ்வரப் வெள்ளையிறுவதன் விடத்தினுக் கணுமி அழங்கிய வானியி னகுத்துக் கெடுத்த அங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உ.

ப-ரை.— குணதிகைமாரூதம்—விடியற்கற்றானது, கொழு—செழுமையாகிய, கொடி—கொடியையுடைத்தான, முஸ்லியின்—முஸ்லியினுடைய, கொழுவரன்—அழகிய மலரின் பரிமாணத்தை, அணவி—அடோந்துகொண்டு, கூந்தது—விஞ்சிற்று; மலர் அணை—தாமரைப்பூவாகிய பரிமாணமே, பள்ளிகொள்—உறங்குற, அன்னம்—தும்பையிதானாக ளானமை, ஈன்—மாமழைபோலே சொலிற்ற, பள்ளிகொள்—பலியாடையாகித்த, தம்—தங்க குறைய, இரு—அழகிய, சிறகு—இறகுகளை, உதறி—உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன—உறங்கும் விட்டெழுந்தன; கிழங்கிய—கிழங்கின, முதலியின்—முதலியினுடைய, பிவம்புரை—பிவம்புராதனையொத்த, பேழ்வரப்—பெரியவையிதான், வெள் எயிற உற—வெளுத்த கோரைப்பற்கள் ஈன்ற, அதன்—அம்முதலியினுடைய, விடத்தினுக்கு—பள்ளியிலுந் துக்கு, அதுங்கி அழங்கிய—மிதவும் கோவுபட்ட, ஆணியின்—ஸ்ரீ கஜேந்தராவழுவானுடைய, அரு அயர்—பெரிய அக்கத்தை, கெடுத்த—போக்கின, அங்கத்தம்மா பள்ளி பெழுந்தருளாயே—.

ஹா. கொழங்கொடியித்யாதி. வந்தத்தான முஸ்லியினுடைய வந்தத்தான பூவையணவி. * அல்லியுந்தானம் அருமபுமான கந்தல்படாமே அருமிதபான மனத்தான வந்திக்கொண்டு, "புதுமாதமித்தனவி" என்னுமப்போலே நெடுநிலை காற்றானது, கூந்தது—விஞ்சிற்று. கருணையாவது—மிருகை.

ஆதிபவனுக்கு நேரே உவான தாமரைப்பூவினுடைய கிளையெயன்றியே கிளத்தில் பூவானமுல்லைப்பூவும் கிளவித்து, அதின்மணத்தைக்கொண்டு தேவரீரைத் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருமாப்போலே வந்தகொடுகின்றது. "இதுவே" என்றது—சாணக்கனுக்கு அந்தக்கரணவர்கன் வந்தவர்களைக்காட்டுமாப்போலே பார்த்தருவிரென்றிருர். கப்பச்செத்திய கரணையானதை "இதுவே" என்னையாலே—காற்றுக்கு ஈந்ததெதிலும் தவிர்த்து கிள்குப்போலே மிகுந்தது. எழுந்தமலரணையித்யாதி. இக்காற்று கிளையாரே விடிந்த

(ஜீ) ௮. இரண்டாம்பாட்டு. பொதுவிடித்தமைக் கணபாளமான நேருத்தம் புழப்பசரிகளான அன்னக்கலினுடைய பரபோதாம முண்டாயிற்று; ஆச்சிதவல்லவான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருவ வேணுமென்றிருர்.

ஹா. கொழங்கொடியித்யாதி. சந்தனையுடைத்தான முஸ்லிச்செய்வி மலரின் பரிமாணத்தை யோந்துகொண்டு விடுகாற்றானது "கீட்குறையுற்றதென்" என்று உணர்ந்தவானாப்போலே குழந்துகொண்டு முகங்களிலே அழைப்பையா நின்று. காண்பித்து உணர்ந்துகொண்டது.

(பெ) தாசாதேயென்று மலலாகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டிருந் றாய்விடாங்களுனார் தன. “பள்ளிகொள்” என்று சொல்லு, உலகத்தினுள்ள நிலத்திலேயுள்ளவை யானகையாலே உபகாச மாக வல்லது சொல்லுகிறே. கடையில் நிறையர் இன்று வந்ததிப்பாசிலேயென்றிருப்பார்களே. பூப்படுக்கையாலே தனிப்படுக்கை தனலோடொக்கையாலே மிதாமாய்வல்லது சரியானது தோற்றமுண்டு; * மென்மலர்ப்புறவி லெம்பள்ளியாமே. கம்பாநிலைநீத உல்டான பள்ளியாலே நனைந்தெவ்வுதல்; சொல்கிறபனியென்னுதல். [“ஒழுமுதுதல்பலிக்கொடுக்கிய” இத் தாதி.] இருக்குந்நிறுதி. “பெரியநெருக்கையுதலிக்கொண்டு பேண்டையல் நெருக்குள்ளே வளர் த்தி தன் நெருக்கையிடக்கவித்துக்கொண்டாய்த்துக் கிடந்தது. காடோடியான அன்னங்க ளெல்லாமுனர்க்குதன, * அன்னமாயருமனையயந்ததேவரீர் திருப்பள்ளி யுனாவெண்டாலோ? விழுங்கிய வித்யாதி. முதலாளிகளையிலே பாணியகப்பட்டதென்றாலோ தேவரீர் அனாருந் தத் தலைகுணியப் புறப்படலாவது. காலிலே முதலாளிக் “விழுங்கிய” என்றிரு - பசல் கள் இணர்ந்திருக்கே போயிற்றென்றால் “இனிவிழுந்தேன்” என்பாணாப்போலே.

பிலம்புணாபெழுவாய். சைதாசாத்தோ டொத்திருக்கிற பெரியவாயின். வெள்ளே யிறுந். அங்கு ஆங்குமிவ்வளமையிலே மண்ணையிறே பகலிப்பது; ஆகையாலே சாணை யிவிட்ட சந்தாய்போலே காணாமிருப்பது. அதன்விடத்தினுக்களும்பி யழுங்கியவாணை யினருந்நுயர்க்கேதேத. ஆணையினைய காண்பற்றின முதலையினைய பள்ளிவிவத் தாலேயனுக்கி கோவுபட்டவாணையினைய, அழுங்கிய - கோவுபட்ட, அருந்நுயர்க்கேதேத. “உதவி தவரீவதி பூவிகளாவது” [“அதத்திரதாஸுபநிபாதிததவந்தம்”] இத்தாதி. அருந்நுயர். இனி பங்குருக்கெயென்றபடியான கலேசமென்னவுமாய். பெருந்தகரிய தப டென்றுமாய். வர்லேசவாணை வந்துமியுப்பண்ணின கோவிறே. அங்கத்தம்மா இத்தாதி. அப்படி ஆத்திராது கருவர்க்கெதெயிடத்திலே புறங்குயத்தனையோ. ஒருமுதலைய மிகத் தாலே உதவலாவது, எம்மாலாவதே பெருங்கடலிலே ஆழவிழுந்த இத்திரங்கனாவதே முதலாளிகள்தின் வாயிலேயிருந்து அகப்பட்டவையுனர்க்குநி கடிக்கவேண்டாவோ. உ.

அ. மூன்றாய்ப்பாட்டு. கடலோளியித்தாதி. ஆதிக் கணங்கள் எங்கும் பார்த்தன, நடைத்தாதிபதியான சத்தானும் விவ்னானுதன், திருச்செல்லியல் மடவிலிரிந்த பாணையின்

(தி) எழுந்தன இத்தாதி. தாமணாப்பூவாதே படுக்கையிலே பணியமநிபாதே படுக்கை வாய்ப்பாடே உயங்குநிற னும்கையிறுக்களானவை காலமுனர்க்கு வுனர்க்குதன. இத்தாம் - * அருமனைய பந்தவன்னத்தோடு வணாநியமான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்தியபென் தபடி. துமிருத்திரத்தாதி. பள்ளியிலே நனைந்தநெருக்கையுதலிக்கொண்டு. விழுங்கியவித்யாதி. “வருகேவருகேவரு” [“பாமாபதமபாரு”] என்று வலவசத்தியாருந்நுபடி. சைதாசா யென்று சொல்லும்கடி. திருக்கிற பெரிய பாப்பையுடைய முதலாளியிலே யகப்பட்டு. அதுனெயிற்றாலே நெருக்குண்டு மிகவும் கோவுபட்டு அதுக்கை முழுமுத்படியான தனையிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, “கைம்மாதவம் கடிந்திரான்” என்று உபகாச ன்மத்தியாலே கத்தருந்நெருக்கையான கையிலே பூவிக்கெய்வியழியாமே திருநெருக்கையிலே பிடுகித்துக்கொண்டு அலணையுடையகொண்ட மீதோபகாசகாய், சித்பாடர்க்கு உதவலுக்காகக் கோவிலிலே சித்பாடர்க்கிவி பன்னாறிறே தேவரீருனர்க்குந்நுனம்போனதையமுருகாண ஆகாப்பட்ட அடிபோங்குருடைய ஆற்றியெல்லாம் திருப்படியுனர்க்குந்நுன வேறுமென்றிரு.